LeMan

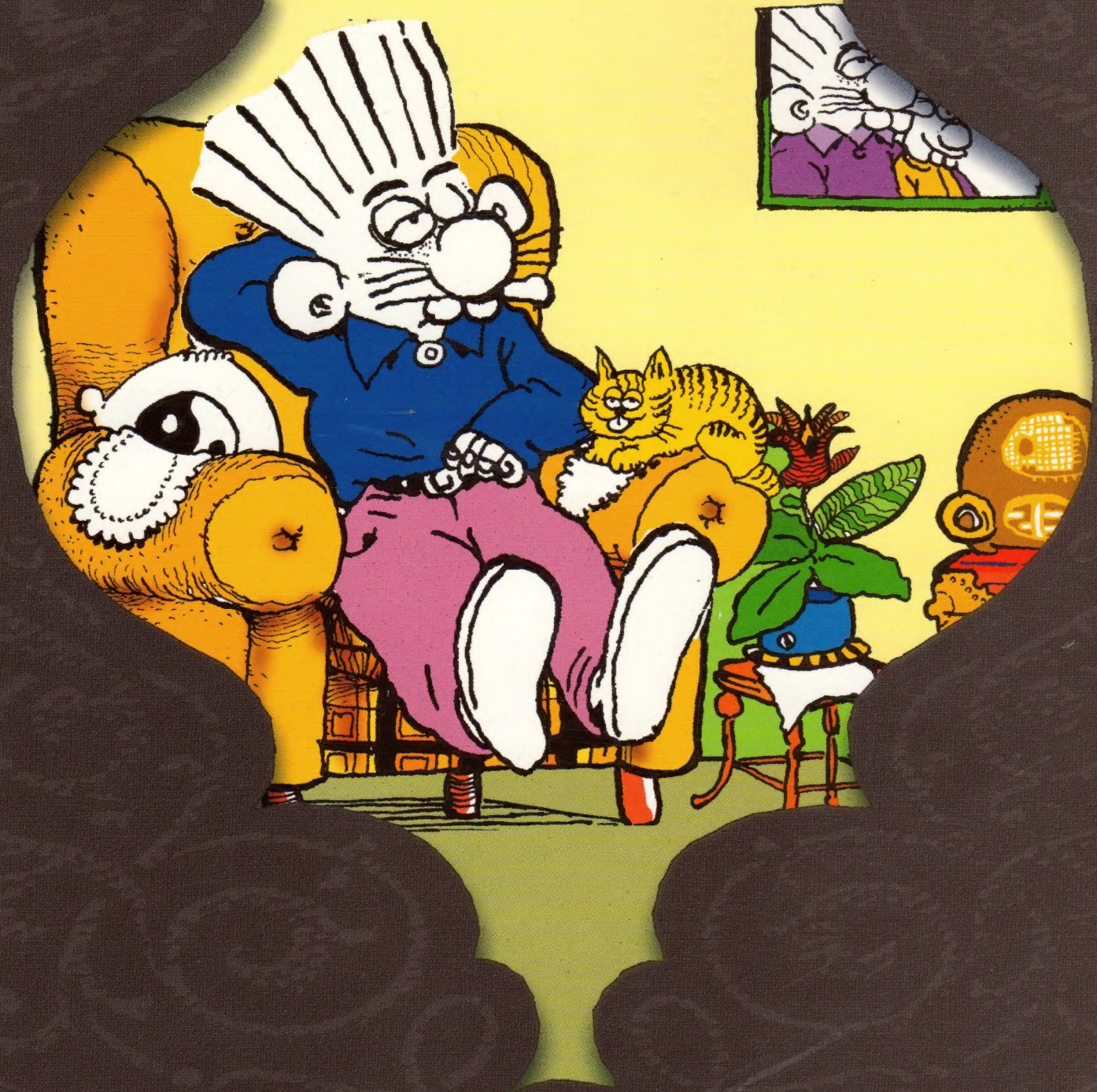

Cilt: 38

Sayı: 664-673

LeMan

Cilt: 38

Sayı: 664-673

664

30 Temmuz 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/31- 850.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-950.000 TL.

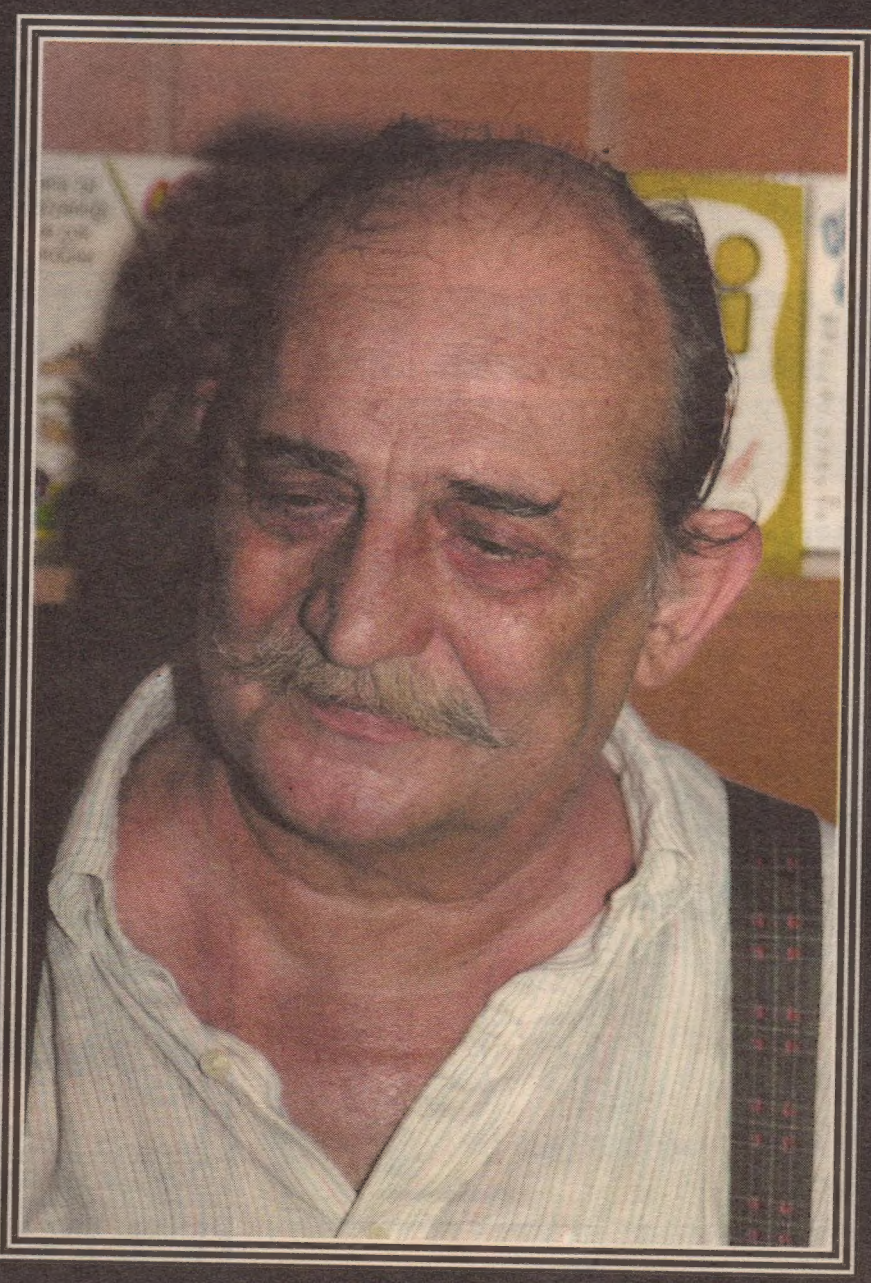

Bizi bir büyük mesele ve ekmek sahibi yaptı...
Başımız sağolsun...

Akşamsefası

ARTIK ONSUZUZ, ÖKSÜZÜZ...

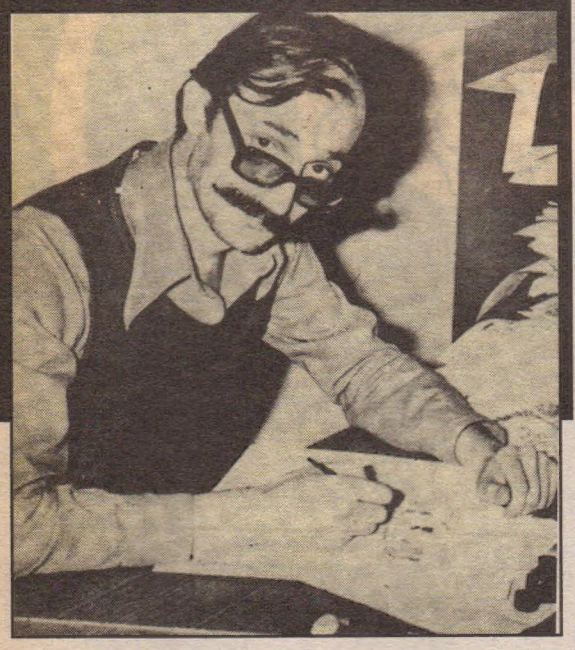

SOSYETE VE ANADOLU HABERLERİ

FİFİ PARİSTEN DÖNDÜ

Tanınmış iş adamlarından Madik-oğlunun sevimli ve zarif eşi Fifi (Ferhunde) hanım zayıflamak için üç ay Paris'in güzellik salonlarına devam etmiştir. Sıkı bir Perhiz, masaj ve parafin banyoları sonunda 350 Gr. veren sosyetemizin güh kadını Fifi, yurda bir manken inceliğinde dönmüştür. Bu arada Avrupada az bir şey de alışveriş eden Fifi'yi resimde yeni aldığı 75 bin liralık gerdanlığı ile görüyorsunuz.

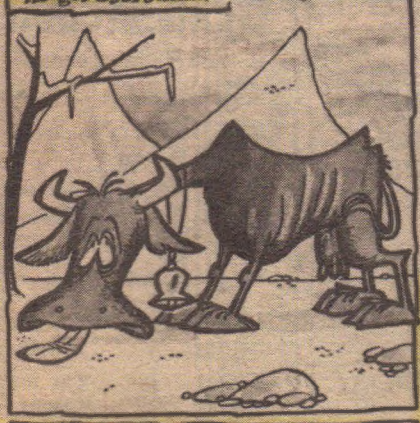

KIZAMIK SALGINI.

Doğu köylerinde başlayan kızamık salgını ilaç ve doktor olmadığı için binlerce çocuğun ölümüne sebep olmaktadır. Resimde bir doğu köylüsü yavrusunu sırtlamış, 10 saat uzaklıktaki şehir hastanesine yetiştirmiye çalışıyor.

DOĞUDA KITLIK BAŞLADI

Kışın aniden bastırması üzerine doğuda açlık tehlikesi başgöstermiştir. Kardan keçi yolları kapanmış, köylerde yiyecek ve yakacak sıkıntısı başlamıştır. Aç kalan hayvanlar peşpeşe ölmektedir. Resimde açlıktan bir deri, bir kemik kalmış bir inek görülüyor.

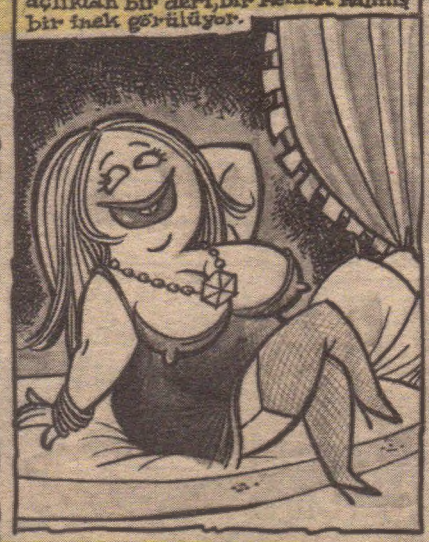

MUTLU BABA!

Doğulu milyoner çiftçilerimizden Hacı Mahmut Şeyhoğlu Londra üniversitesini bitiren oğlunu evlendirmiştir. Oğluna tanınmış fabrikatörlerimizden Cemal Harboğlu'nun kızını alan Mahmut bey Hilton'da yaptığı düğüne 600 bin lira harcamıştır. Resimde oğlunun müfüvvetini gören mutlu babayı görüyorsunuz.

YUKARIDA GÖRDÜĞÜNÜZ SOSYETE HABERLERİ İLE ANADOLU HABERLERİNİN RESİM VE YAZILARI BİRBİRİNE KARIŞMIŞTIR. ÖZÜR DİLERİM, BİR YANLIŞLIKTIR OLDU. EH, ARTIK SİZ DOĞRUSUNU BULUP OKURSUNUZ.

ÖZÜ ARAL

Akşamsefası

Geçim derdini, can sıkıntısını, aşk yarasını Karı-koca kavgasını şipşak keser Her derde devadır GIRGIR da GIRGIR

200 KURUŞ PAZAR GÜNLERİ ÇIKAR SAYI:260

GIRGIR

KENDİ HALİNDE BİR MİZAH DERGİSİDİR

DEMİREL GIRGIR'DAN GÜVENOYU ALDI!..

NUROL! HELAL!

GÜVENOYU AL.AL.AL..

Altıncı yaşına basan GIRGIR'ın yazar çizer takımı dün Demirel'i ziyaret etmiş, ve milletvekillerinden önce güvenoyu vermiştir. Gırgır'cılar Demirel'i "Nur ol, babamız, ekmek paramız" sesleri arasında omuzlara almışlar ve Sarayburnu'na kadar gezdirmek istemişlerse de, güvenlik kuvvetleri izin vermemiştir. Resimde tekrar Süleyman'larına kavuşan GIRGIR'cılar görülüyor.

Fotoğraf: Yalçın Özman

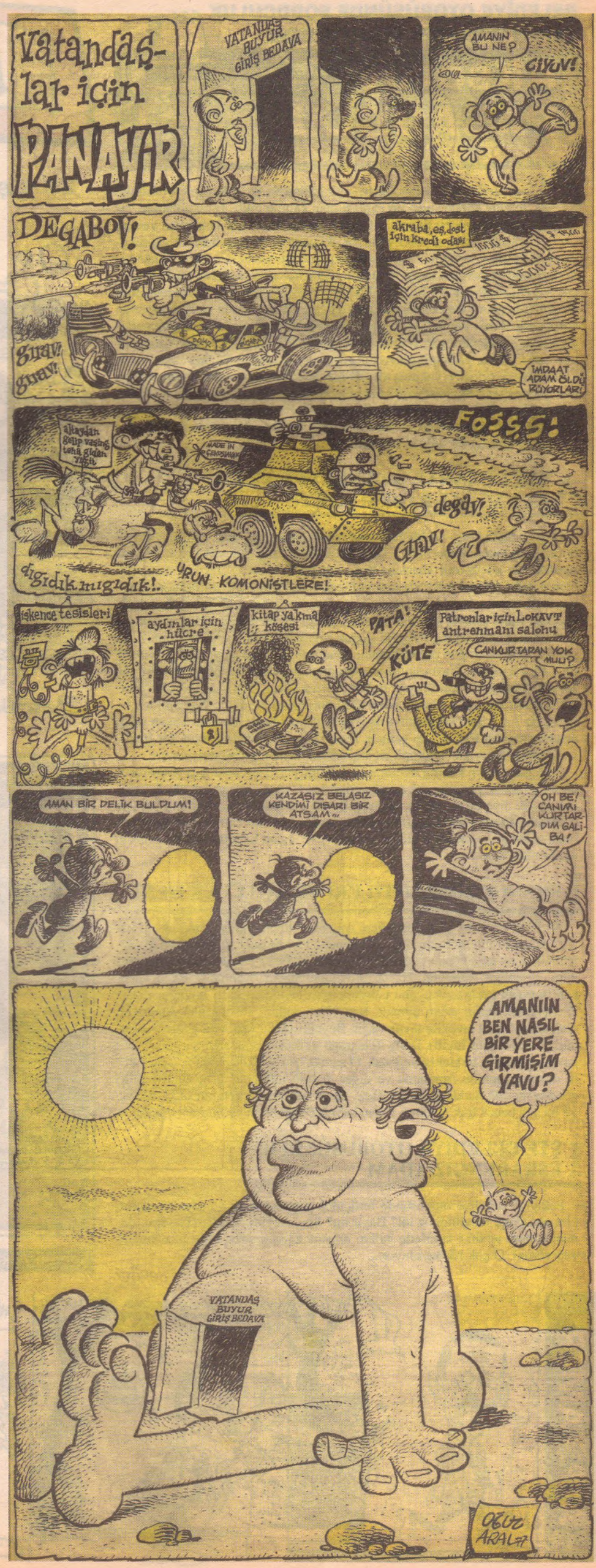

Akşamsefası

BELEDİYE OTOBÜSÜNDE FORDÇULUK YAPAN O SAYGIN İNSAN KİMDİ?

Aksaray PAŞAOĞLU

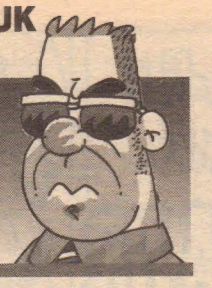

Geçenlerde TEM otoyolunda seyir hâlindeki bir belediye otobüsünün içinde, elinde siyah bir çantası olan kalın bıyıklı, kalın gözlüklü, takım elbiseli bir adam ford yapıyordu ve kendisine bakanlara yavşak yavşak sırıtarak reiki yolluyor, iki gözünü yumma hareketiyle sevecen gibi selam veriyordu. O adamı hepiniz tanıyorsunuz. Bu ülkenin kaderini ilgilendiren pek çok kararı o veriyor. Bilin bakalım otobüste ford yapan o çok saygın adam kimdi? Siz onu düşünürken ben bakın size ne anlatacağım. Geçenlerde gece yarısı bilgisayarımın o moderncesine onun vahşi mausunun sırtına sağ elimle binmiş, gelecek zamanların arsız duvarları üzerinden atlaya atlaya bir modern çağ Dartanyan'ı gibi Dakar'dan Mazatlana, Montevideo'dan Cakarta'ya koştururken bir ara midem kazındı. Ve ben canım evde kaşar ekmek çekince yokmuş ve pijamayla çıkıp gece vakti kaşar almaya ben çıkınca iyisi her yerde de bulunmuyor. Sonunda mütevazı bir bakkalda onu buldum. Bakkal Amsterdam'daydı. O Hollanda peyniri. O çok hârika. Eve dönerken eşime minik bir hediye almak için İsveç'e uğradım. Orada bakın çok enteresan bir müthiş ne gördüm.

ABDÜLCANBAZ'A BENZEYEN ADAM, KULAĞIMA BADEM SOKTU

O gece Stockholm'ün bütün duvarlarında hep aynı o dev afişler vardı ve bir adam bütün o afişleri duvarlara küçük diliyle pul gibi yalayarak yapıştırıyordu. Ve küçük dili abartısız birbuçuk metre vardı. Ama asıl enteresan olan o değil. Afişte yazılı sloganı görünce ben beynim birden dehşetle ikiye yarılarak ortasından Abdülcanbaz'a benzeyen iki karış bir adam fırladı ve elindeki mavi plastik kovanın içinden aldığı buzlu bademleri burnuma ve kulaklarıma sokuşturdu. Afişteki slogan şuydu: "Sigara içerseniz pipiniz büyümez.." işte o slogan benim kanımı dondurdu. Neden mi? Çağdaş insan artık sigara içmiyor. Sigaranın insan vücuduna ne kadar büyük ve telâfisi güç zararlar verdiğini onlar biliyor. Bakın, Amerika'da sigara içen yok gibi. Kollektif Amerikan zekâsı bakın buna nasıl bir çözüm bulmuş. Sigara içmek isteyen bir Amerikalı sigarasını asla Amerika'nın içinde içmiyor. Dışarı çıkıp dışarda, meselâ Irak'ta içip geliyor. Hatta onu da kendisi içmiyor, bir Iraklıya içiriyor. Amerikan halkının sigaradan elde edilen gelire ihtiyacı var.

O slogan benim kanımı bunun için donduruyor. Türk adamları fosur fosur sigara içiyor ve pipisine çok önem veriyorlar. O sloganı duyacak olurlarsa sigarayı şak diye bırakırlar ve zaten tezkereyi reddettik e bir de şimdi bu, işte o zaman Amerika bizi hiç affetmez. O yüzden ben cart cart afişleri gece yırtınca gelen polis meğer o afişler yalanmış ve sigara karşıtı entel dantellerin uydurmasıymış.

IŞKENCE SÖYLENTİLERİ VE KÖTÜLÜK GENİ

Amerika'dan ben söz açılmışken, Amerika sütten çıkmış sanki ak mı kaşık? Amerika'nın ayıbı mı hiç yok? Elbette var. Meselâ şu son işkence söylentileri. Çok fena benim midemi bulandırdı. Ve ben o işkence videosunu gördüm. İnsanlığa sığmıyor. Siz de duymuşsunuzdur. Kentucky Fried Chicken'in tavuk kesim seksiyonu çalışanlarının tavuklara nasıl böyle acımasız davranabildiklerini usum almadı. Ben "No" dedim. Bu insanlar Amerikalı olamazlar. Ya da tavuklar tavuk değil. Beynim yarıla yarıla bu konuyu düşünürken ertesi gün İngiliz Daily Telegraph gazetesi, bilimadamlarının "Kötü davranış geni"ni bulduklarını yazdı. O zaman ben şunu düşündüm. Bence kötü davranış genine Araplarda ve diğer doğulu toplumlarda rastlanıyor. Bu genden meselâ Saddam'da var. Hele Yaser Arafat'taki gen altı okka olmuş. Ve bu gen bence Irak'ta görev yapan bazı Amerikalılara yerlilerden bulaşıyor.

İŞTE BELEDİYE OTOBÜSÜNDEKİ ESRARENGİZ ADAM

Pekiyi o belediye otobüsünde fordçuluk yapan o ünlü ve saygın adamın kim olduğunu bulabildiniz mi? Hayır mı? Söyleyeyim. O adam bendim. Zaman zaman tebdil-i kıyafetle halkın arasına karışıp sosyolojik incelemeler yapıyorum. O çok hârika oluyor....

LeMan

37 kişinin hayatına malolan ihmalciliğin sorumluları bulundu!
Mesele çözüldü!

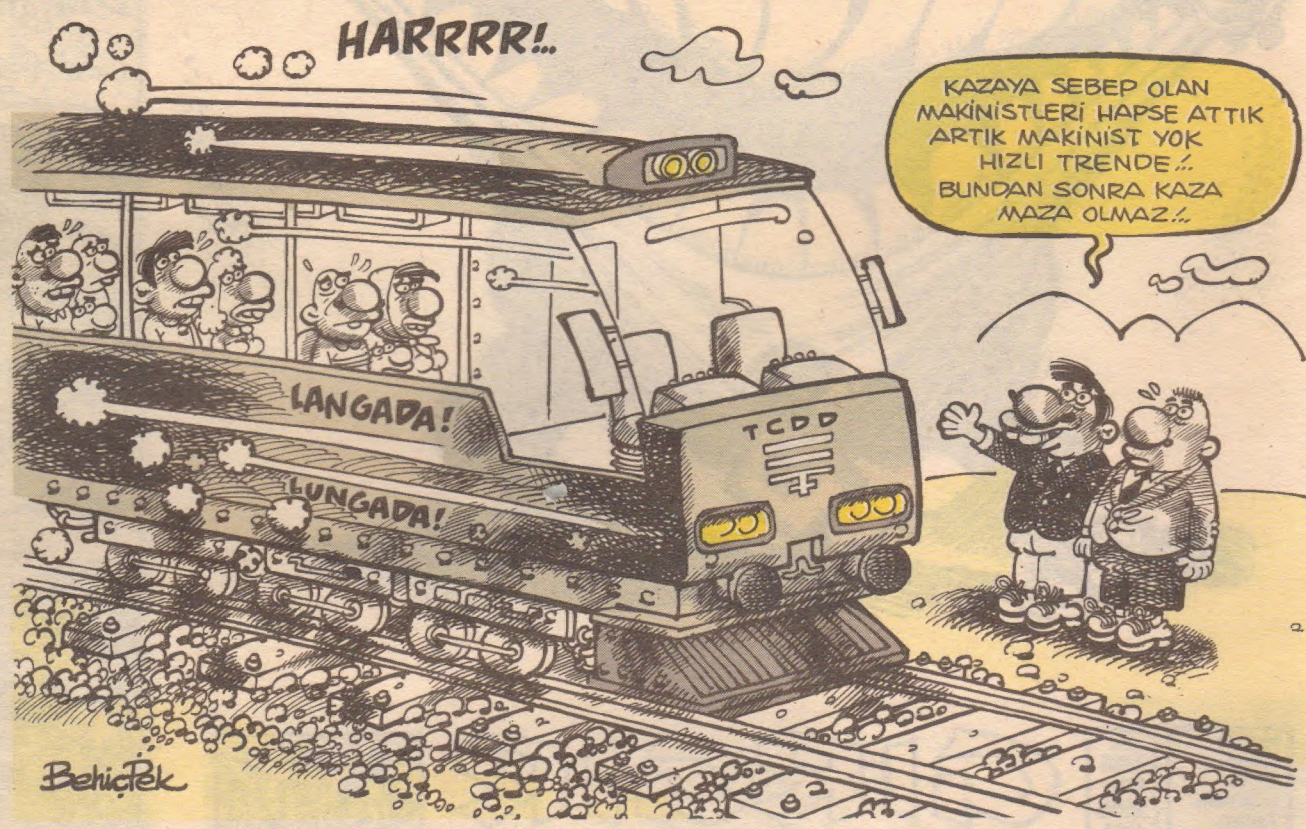

Sevgili Arkadaşımız Sevki Sayışman'ın annesi vefat etti. Tüm Sayışman Ailesi'ne başsağlığı dileriz

ALP TAMER

Akşamsefası

Tren kazasında sorgusuz-sualsiz-araştırmasız suç, makinistlerin üzerine yıkıldı...

Başbakan Erdoğan, Chirac ile görüşmesinden ayrıntı soran gazeteci Mehmet Ali Birand'a "Siz hareminizi anlatırsanız, biz de düşünürüz. Bu da siyasi harem" dedi...

Başbakan Tayyip Erdoğan Pamukova'daki tren kazası ile ilgili soru soran gazeteciye fırça çekti...

Kazadan sorumlu ulaştırma bakanının istifa edip etmeyeceğini soran gazetecilere sert tepki gösteren Erdoğan, "Haddinizi bilin" dedi..

Bilim adamlarının tüm uyarılarına aldırış etmeden hızlandırılmış trenin ilk hareket sinyalini Başbakan Erdoğan vermişti. Bu sinyal 37 insanın hayatına maloldu.

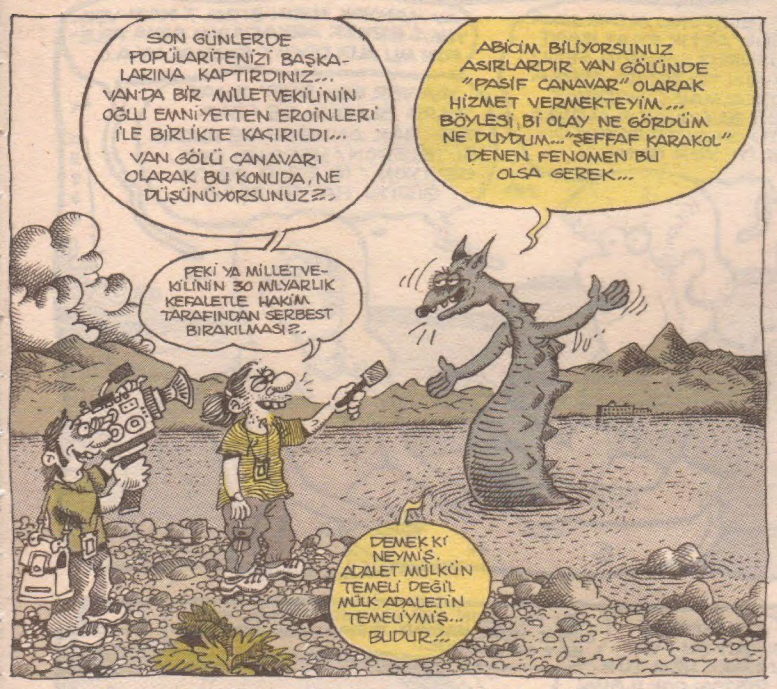

Yolsuzluk imajını silmek için ANAP ismini ve amblemini değiştirecekmiş..

Irak'ın bombalanması emrini veren Dick Cheney'e ait Haliburton şirketi savaş öncesinde Irak'ın imarı için çalışıyormuş! Cheney, yerle bir ettiği Irak'ta aynı binaları bir kez daha yaparak yeniden para kazanacakmış..

Akşamsefası

•Usta cizer Oğuz Abi'yi, değerli bir öğretmeni kaybettik. Hepimizin başı sağolsun...

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

ERDENER ABİ

BAYİİLERDE!

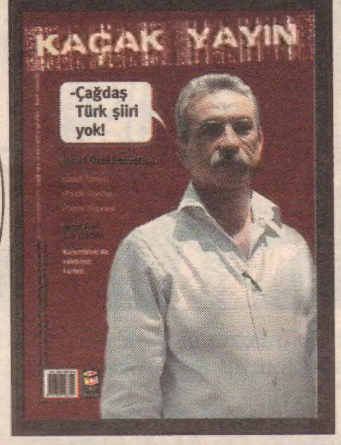

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

Şimdilerde bazen domates keserken o ortasındaki yeşilimsi, bilinmeyen bir yaratık gibi şeyden ürker oldum. Menemen falan yaparken güçlükle söküp alıyorum o yeşil şeyi... Sanki iç organları gibi bir şu bu... Bazen de bu kısmını kesip sökmeye çalışırken **cliyyykk cliiyyyiikkk** gibi sesler geliyor kulağıma... Domates ortası yaratığı yok olmak istemeyişinin acısıyla tiz sesiyle çığlıklar atıyor sanki... Klonlar, hormonlar, genler dünyasına merhaba dediğimiz şu günlerde işte Kadıköy moda civarında bu duvardaki yazı dumursal bir yönde ilgimi çekti nedense...

dumur@leman.com.tr

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

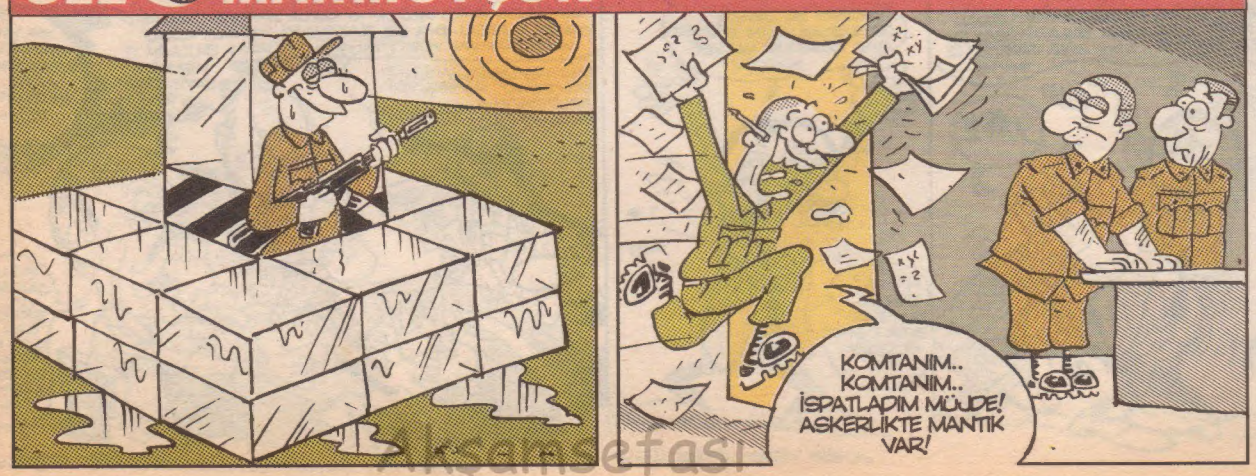

PANTOLON

METİN FİDAN

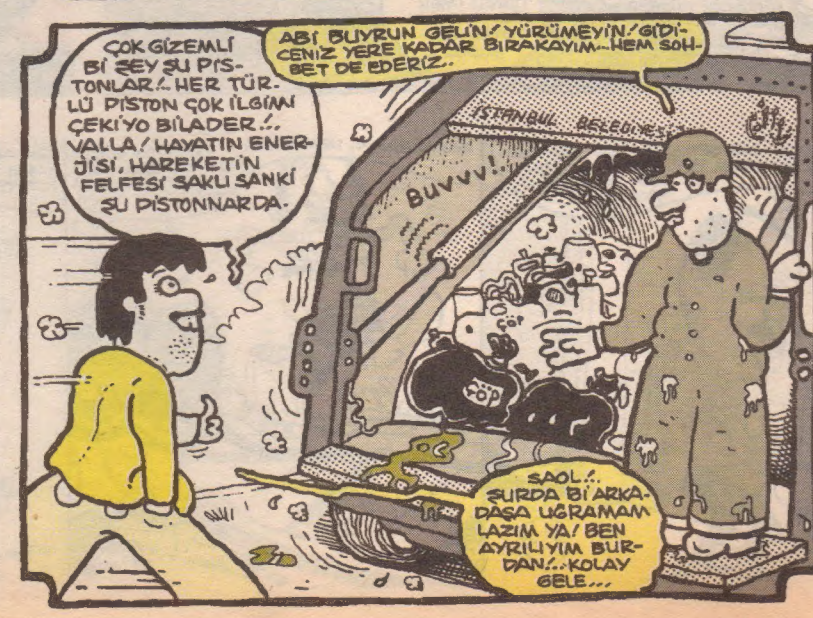

metinfidan@leman.com.tr

Akşamsefası

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

NASI LAN YAKIŞTI MI?..

HUAAHHAAHHAH HAA AAAHHA AHHAH HAA EEE EHHE EHHEHHE

AAAHHA AHHAAH

1

HELLOOO.. DİS İZ YOR TELLACK APO...

GIRRRÇ

2

ZZAK

HIAAA!

3

SOYUNMA ODALARI

SS...SANA... SS... SIRA BEN... DEYDİ DDE... MİŞTİM... D...Dİ Mİ?..

AĞĞN... EŞ... HEDÜ.. ENLA...

HE...E... ELOĞ... C...CAN-KURTA-RAN...

B..BENDEYDİ SIRA.. EN GİDEMLİ BENDİM VAYY...

ZUMA BEACH

ABİ TAM KALÇADAN ELİNİ BİKİNİSİNİN ARASINA SOKTU...

NE DURUYOSUN ÇEKSENE HIYAR-AĞASI!

ABİİ SEVGİLİSİ DENİZİ AYAAYLA OKŞUYOR-DU!..

COUSTEAU

GALA PRESS

İİHİİİHİHİHİHİİL...

BIRAKIN LAAAAAN ALLAHSIZLAR!..

CLUB Marine

EŞİ DE VARMIDIR LA BUNUN?..

BAĞA BAK YA AKLULU OLUP PATRONUN TATİL KÖYÜNDE ANİMA TÖRLÜK TEKLİFİNİ KABUL EDERSİN YA DA FURU-RUZ...

SÖÖN ZER ŞÖÖÖN...

ÇAT ÇAAT

GADUP

GADUP

GADUP

LA OOLUM EKMEK ELDEN SU GÖLDEN SEN BU MALLA KAÇ TANE DE TURİS KARI GÖTÜRÜRSÜN NİYE DİRENİYOSUN AVRADINI SKTİİMİN NİYEEE...

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

KUŞ BOKU

MELİKE ACAR

* SON DERECE ROMANTİK BİR ÖYKÜDÜR BU...

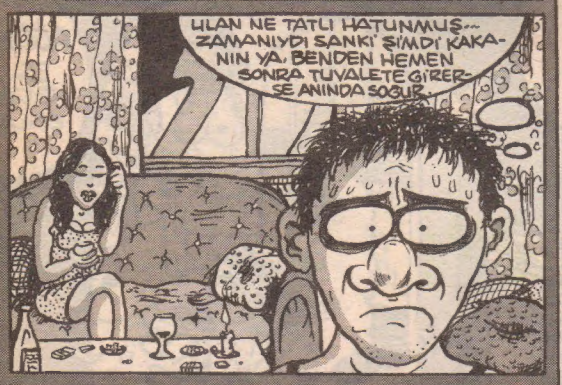

Deneysem

CEZMİ ERSÖZ

YALNIZLIK

Birlikte olduğumuzdan beri herşeyi, ama herşeyi tartışıyorduk. Yorucu, yıpratıcı bir ilişkiydi. Birbirimizi anlamaktan çok birbirimize kendimizi kanıtlama çabasında olduğumuzdan hızla yalnızlaşırken varlıklarımız, kişiliklerimiz birbirine karışmıştı. Tartışmaktan usanıp yorulduğumuzda ise birbirimizi **"sonuna dek, çok iyi anlıyormuşuz"** gibi yapıyorduk. Onunla ilişkimde kendimi, aykırılıklarımı, potansiyelimi, sınırlarımı tanımıyordum artık. Dünyaya, hayata hep bu ilişkinin penceresinden bakıyordum, ama bu ilişki beni artık tanımakta güçlük çektiğim adeta yabancı bir kişiliğe tutsak etmişti. Karar almaya gücüm yoktu sanki. Kararsızlıklarım içimdeki son enerjiyi de tüketiyordu. Ama o içinde bulunduğumuz çıkmazı görüp benden önce davrandı. Varlığından atamadığı benden, umutsuzca uzayıp giden tartışmalarımızdan, soyut kavramlardan, sorgulamalarla dolu ama bir türlü derinleşmeyen ilişkimizden bıkmıştı. Bir gün **seninle sevişirken bile hep tartıştığımızı hissediyorum**, demişti...

Aslında şunu söylemek istiyordu. Ben bu tartışmalarda aslında yokum, sen olmayan biriyle tartışıyorsun. Ben, yani ruhum çok başka bir yerde, artık bana dokunamazsın... Bir başka can alıcı itirafı ise; **Seviştiğimizde seni bir kadın olarak hissedemiyorum, bana o kadın duygusunu, kadın yumuşaklığını vermiyorsun.**

Sonumuzun geldiğini hissetmiştim... Bu sözler hiç beklemediğim kadar düşkırıcı ve ürkütücü geldi bana... Son çare olarak tatile çıkmayı önerdim. İstekli görünmedi. Benden bir an önce kopmak istiyordu belli ki. Ama çok ısrar edince ikna oldu...

En çok ama, ikimizde sanki tek başımıza tatile çıkar gibiydik. Doğa biraz olsun dinginleştirmişti bizi, ama yine de sevişme isteği ve coşkusunu bulamıyorduk kendimizde...

Tatile gelişimizden birkaç gün sonra ben yine kitaplara, aşkla ilgili soyutlamalara, iki insan arasındaki duygusal ilişkilerin ne denli karmaşık ve gizlerle dolu olduğunu anlamaya bırakmıştım kendimi. İlişki ilerlemeyince yerin altında korkunç bir yeraltı açılıyordu, yukarıda gizlenen herşey orada hayatımızı kararten hayallere dönüşüyordu.

Yanımda olduğunu sandığım insan ise o sırada benden çok başka kadınlarla ilgiliydi. O hüzünlü gözlerine ürkütücü ve şehvetin yoğunluğuyla lekeli bir ifade gelmişti. Bir gece ona biraz olsun yakınlaşmak için, **John Cassavetes**'in yönettiği ve başrolünü oynadığı **Aşk Irmakları** adlı filmden bahsetmeye başladım.Bunu belki de, Ondan gizliden gizliye öç almak için yapıyordum, duygular birbirine o kadar karışmıştı ki, ayıramıyordum... Ona, o filmde ki, hiç kimseyi sevemeyen ve kendini yalnızlığa mahkum eden o adamın psikolojisini anlattım o gece. Bu adamı tanıdıktan sonra **Edip Cansever**'e hak vermiştim bir kez daha. **Yalnızlık sevmesini bilmeyenlerin icadıydı...** Canını sıkmıştım anlaşılan. Hiç yüzüme bakmıyor ve beni dinlemek istemiyordu. Bu davranışının beni kırdığını anlayınca daha da öfkelendi: **Bütün bunlar beni ilgilendirmiyor, lütfen bari bu akşam olsun, böyle şeyler konuşmayalım. Kendini, beni ve bu ilişkiyi ne kadar abartıyorsun.**

Sonra da beni tamamen unutup gözlerini barda çalışan kıza dikti. Küstah ve bayağı bir kızdı. Sürekli isterik kahkahalar atıyor, çevredekilerin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Bir çok erkeğin kendisiyle ilgilendiğinin farkındaydı. Göbeğini açık bırakan beyaz gömleğinin altındaki ışıltılı esmer teni gözalıyordu gerçekten. Bir ara bardaki adamlardan birine kemerinin hemen üstündeki çapa dövmesini gösterdi. Adam uzandı ve arsızca okşadı dövmeyi. Kızsa kışkırtıcı ve küçük bir kahkahayla karşılık verdi adama, sonra da elini davetkar bir tavırla itti. Yanımdaki in-

Akşam Gazetesi

BOL DUMANLI HUSUSİ KOKULU FİLTRESİZ YENİHARMAN'IN SON SAYISI VE KAÇIRANLAR İÇİN PEK UCUZA 10'LU SETİ BAYİİLERDE!

EVMESİNİ BİLMEYENLERİN İCADI

e bütün bunları hırslı bir hayranlıkla izliyordu. durmanın bir anlamı yoktu artık. Nasıl onun bana büyük bir yalnızlık veriyorsa, benim vada ona büyük bir yalnızlık veriyordu. Peki, o zaıreden bu ilişkinin tükeniyor olmasından bu acı çekiyor ve ürküyordum. Bunun yanıtını hevermek kolay değildi, ama bildiğim, ilişkimizin dan beri ben kendim diye hep bir başkasını antım ona. Bu nasıl olmuştu bilmiyorum, ama biz lişki bizi yönlendirip, sürüklemişti. Şimdi korona asıl kendimi bütünüyle anlatmadan ilişkibitmesiydi. Asıl ölüm buydu galiba, birlikte olduz insanların sizi hiç tanımamış olmaları.

gece sahildeki kafede bir başıma kitap okuıldızlı geceyi seyrettikten sonra kaldığımız pandöndüm. Ancak odada kimse yoktu. Oysa üş olması gerekiyordu o saatte. Barda olabilediüşündüm. Bara indiğimde oradaki bir görevarın bir süre önce kapandığını öğrendim. O içimin garip bir acıyla kasıldığını hissettim. Zeir şüphe hızla dolaşmaya başladı damarlarımanda görevliye barda çalışan kızın nerede kalsordum. Kızın odasını arayken çaresizlikten mdan kan boşanacaktı sanki.. Barmeid'in kalayı bulmuştum sonunda. Kapı aralıktı ve odapışkan ve mor bir ışık sızıyordu. Yaklaştım... n gelen küstah ve hayvansı iniltileri duyana kaklaştım. Kalbim delice bir panikle çarpıyordu. tım ve onları birbirinin içinde erimek isterlercesine bir istekle sevişirken gördüm. Yaşadıkları unç zevk, yüzlerini tanınmaz hale getirmişti... imle hiç kendisini bu denli kaybederek sevişmeHep bilinci uyanıktı, gözlemciydi, kasardı kendimdiyse o sıkıntılı varlığını unutmuş gibiydi.

arı seyretmek hem tahammül edilmez bir acı, de garip, hastalıklı bir zevk veriyordu bana. acı baskın çıktı ve beni farketmelerini istedim. gürültüyle ittim. İşte o anda beni gördü... şaşkın sonra da korku dolu bir kinle baktı gözDonup kaldı öylece. Barmaid zevkten küsmış sesiyle: **Ne var, ne oluyor?** diye sorunca, yle beni işaret ederek, **O geldi** diyen bakışlarşılaşıyorum. Onun gözünde bir anda **"o"** olm. Barmaid böyle durumlara alışık olduğunsa gerek kaba ve çevik hareketlerle gelip kapıörttü. Onlar içerde, bense dışarıda kalmıştım en...

a fazla zehirlenmemek için kendimi sahile atniden. Bana erdemin o yoksul ve aldatılmanın keder duygusunu bırakıp gitmişti. Benden, hazı hiç anlatmayan aşk sözlerinden, ilişkimizin giderek derinleşen o karanlık yeraltından, sosalardan, kitaplardan ve varlığıma sıkışıp kalsiliğinden kurtulmak için kasıklarındaki sızıya, çağrısına kulak vermiş ve binlerce yanıtsız sorekip gitmişti yanımdan...

a şimdi artık daha iyi anlıyordum. Hiçbir sırrım, ya da yanlış da olsa kişiliğime, zaaflarıma ve me ilişkin hiçbir sırrım onda kalmamıştı. Beni ıyla sevişirken gördüğünde gözlerinde beliren ü dolu kinli bakışı anlıtıyordu herşeyi... ikimiz ilişkiye hiç başlamamıştık aslında...

---

aç gün önce aldım bu mektubu. Defalarca m. Onu yorumlamak istedim. Kendimce bu otan öyküler çıkarmak istedim. Ama anladım yapsam yetersiz kalacak. Yetmeyecek. ız olacak. Bu yüzden bu mektubu olduğu ınle paylaşmak istiyorum...

LİĞİMİN ARTA KALAN YILLARINI DA GEÇİRMEK İSTEMİYORUM...

Cezmi Ersöz... 1996 yılında **İzmir**'de **Zafer yolunda Gazetesi**'nin temsilciliğini ve muhabirliğini yaptığım altına alındım ve **DGM** hem eylem, hem de örgüt üye19 sene, 8 ay, 21 gün ağır hapis cezası verdi. Ve 8.5 yılı aşkın bir zamandır yatıyorum.

Yıllara meydan okumasını cezaevlerinde yaşanılan olumsuz yaşama koşullarıyla birlikte öğrendim. Çok düşüp dizimi, ellerimi, yüreğimi kanattım. Yüreğimi bir gün mutlaka bu kapıların ötesine ulaşacağıma ikna ettim ta ki bu güne kadar bu umudumu koruyordum.

Ne oldu ki bugün karamsar bir tablo var önünde? Hem yattığım süre içerisinde yaptığım açlık grevleri, sağlıksız beslenme koşulları, hijyenik ortamdan uzak yaşamak, sürekli ne olacak kaygısı vb vb nedenler beni T-hücresinden zengin B hücreli lenfoma tanısı konuldu. Yani lenf bezi kanseriyimişim. Aman ne güzel evlere enlik bir durum. Öyle değil mi? Gel de **"Yüreği kanatma!"**.

Ailem Cumhurbaşkanlığı ve **Kırşehir Cezaevi Savcılığı**'na CMUK'un 399. maddesi kapsamından yararlanıp tedavimin dışarıda daha sağlıklı, steril ortamlarda yapılmasını talep eden dilekçelerini verdiler. **Erciyes Üniversitesi Hastanesi Onkoloji Hematoloji Başkanlığı** ve Devlet hastanesi heyeti Adli Tıpa gitmem ve oranın karar vermesi (çıkıp – çıkmama) gerekiyormuş. Ben Adli Tıp'tan çokça umutlu değilim. Çünkü bir yıl önce **Wernice Korsakof** raporu için başvurmuştum. 1200 kişiye yakın insan bırakıldı. Bunların içerisinde hiç açlık grevi yapmamış İslamcılar da vardı. Tahliyelerin tek bir sebebi vardı, bu ölüm orucunu cezaevlerinde sonlandırmaktı ve kısmen de başarılı oldular. Biz **Kırşehir Cezaevi**'nden 60'dan fazla arkadaşımızı tokalaşıp öpüşerek dışarıda görüşürüz dilekleriyle tahliye ettik. Ben, abim **Vahit** ve geriye 20 kişi kaldık. O dönemde ne olduysa bir yerlerden düğmeye basıldı ve Adli Tıp'ta raporlar durduruldu.

Gittik ve sağlam, cezaevlerinde yatabilirler raporu aldık. Bu talihsizliğimiz sadece benden-bizden bir rink önce giden arkadaşlarımızın arasında olsaydık bunları yaşamayacak ve özgür olacaktık. Ben o zaman da şimdi ki rahatsızlıklarımı dile getirmiştim. Gece terlemeleri, aşırı üşüme, nefes alamama, gece uykudan uyandıran sırt ve göğüs batması, kabızlık ve kanama gibi şikayetlerim değerlendirilmedi ve bugün III. Aşamaya geldim. Geç kaldık, gittiğim tüm muayenelerden sonuç alamadım. Ta ki **Erciyes**'e gelene kadar.

Bu köhne yerde ölüp gitmek istemiyorum. Şu anda ailemin sevgisine, bakımına ihtiyacım var. Duygusal olarak da en hassas dönemdeyim. Sağolsun değerli dostlarım fax'larla , mektuplarla yanımda oluyorlar ama moralimi bana ailem verebilir. Bu güne kadar cezaevinde olmak çok ağır değildi... Çünkü artık içselleştirmiştim. Burası benim mekanım ve en sağlam kalelerimden biriydi. Şimdi ise toprağa basmak, açan çiçeklerin renklerini beynime işlemek, kokusunu almak, en önemlisi akıp giden gençliğimden arta kalanları dışarıda ailemin arasında geçirmek istiyorum.

Burada yeterince beslenemiyorum. Ülserim nedeniyle yiyemediğim yemeklerin dışında kansere iyi gelmeyen kızartma ve yağlı yiyecekleri de ayıkladığımda geriye bir şey kalmıyor. Dış kantinden de pişmemiş bir şey alamıyoruz, havalandırma olmadığı için güneşlenemiyorum, herhangi bir sosyal aktivite yok. Kuralları başkaları tarafından konulmuş bir oyuna ben de hayatımı katarak mecburen dahil olmuş durumdayım.

Yani hayati tehlikesi yoktur raporu veriliyor, ama ben burada ölüme terkedilmiş durumdayım. Beslenme olanaklarım yok. İnsan sevgisinden, şefkatinden uzak, yaşadıklarımı paylaşabileceğim dostlarım **Kırşehir**'de, yeri yok. Her an yeni mikroplar kapıp vücudumun farklı bir yerine kanser yayılması an meselesi. Tüm bunlarla hala yatabilir deniliyor. Aynı durumda bir yetkilinin gelip bir ay yatmasını ve psikolojik yokolmanın ne olduğunu anlamasını isterdim.

Sesimin sessiz okunan bir beyinde vah vah demekten öteye geçmesini istiyorum. Duyarlılığınıza güvenmek istiyorum. Lütfen şunu unutmayın cezaevlerine olan duyarlılık azaldığı sürece sessiz sedasız gencecik bedenler toprağa verilmeye devam edecektir. Aşka, sevginin farklı renklerine bizim de dahil olmamız gerekmez mi? Saygılarımla

İlhan Çaloğlu

Not: Burada Leman bulduramıyorum. Genelde yok deniliyor. Bulsam da 2-3 haftada bir buluyorum. Ayrıca kitap sıkıntısı yaşıyorum. Gerçi bu mektubun üzerine böyle bir şey istemek hoş kaçmadı.

cezmier@leman.com.tr

* **Akçay.** 30 Temmuz cuma günü saat 21:00-23:00 arası **Akçay Meydanı**'nda imza günüm var. **Taşar Basın Yayın Şirketi Kitap Standı**

* **Ayvalık.** 31 Temmuz Cumartesi günü saat 21:00 - 23:00 arası **Sarımsaklı**'dayım.. **Taşar Basın Yayın Şirketi Kitap Standı**

Akşam Sefası

Kıytık Leblebi

suatozkan@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

kaanertem@leman.com.tr

Feyzi Özşahin

feyzi@leman.com.tr

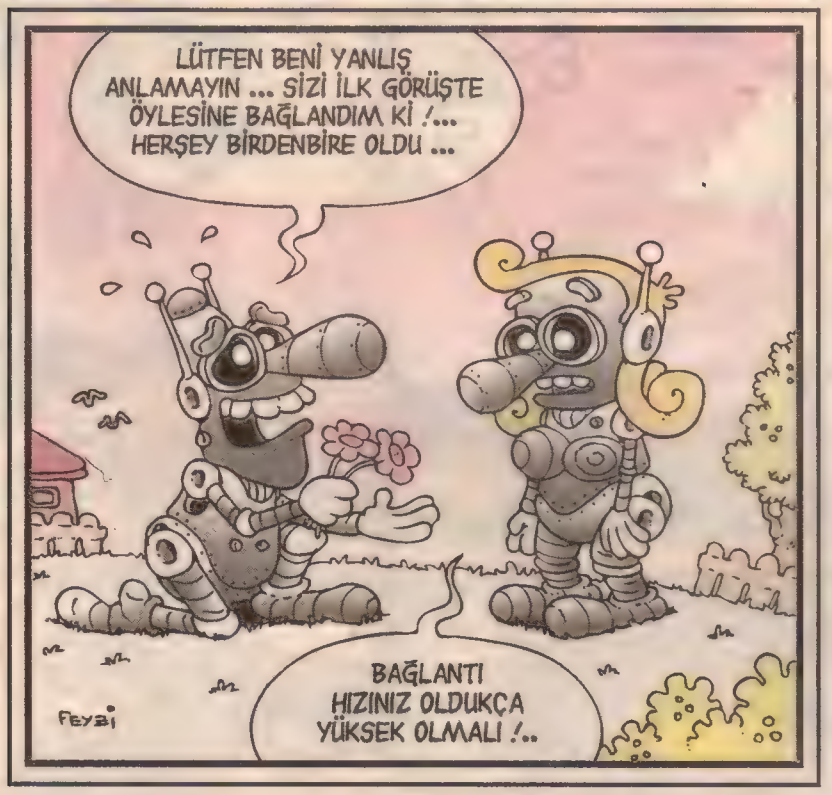

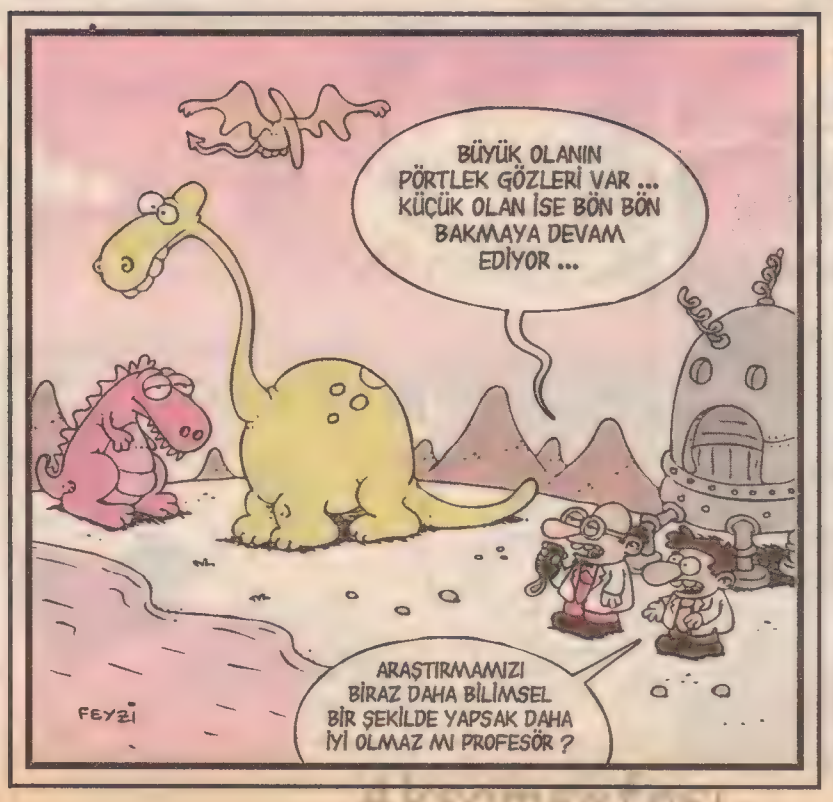

Yazılık KAANERTEM

DENGELİ BESLENME

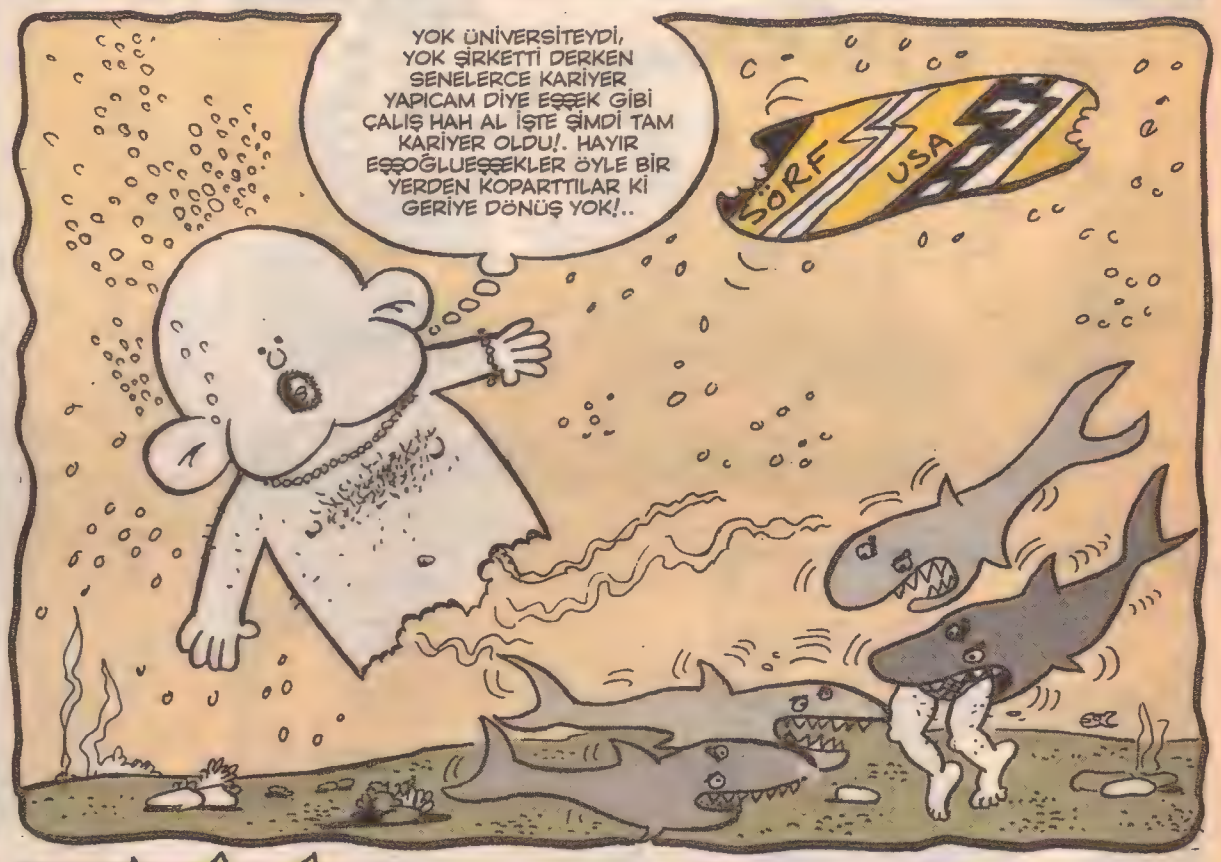

OĞUZ ABİ

Keşke hepimiz onun gibi karikatür çizsek. Keşke hepimiz onun gibi tiyatro yazsak, yönetsek. Keşke hepimiz onun gibi pandomim yapsak. Keşke hepimiz onun gibi saz çalsak.. Keşke hepimiz onun gibi çizgi film yapsak.. Ne bileyim belki birgün yaparız kimbilir?.. Keşke yapabilsek..

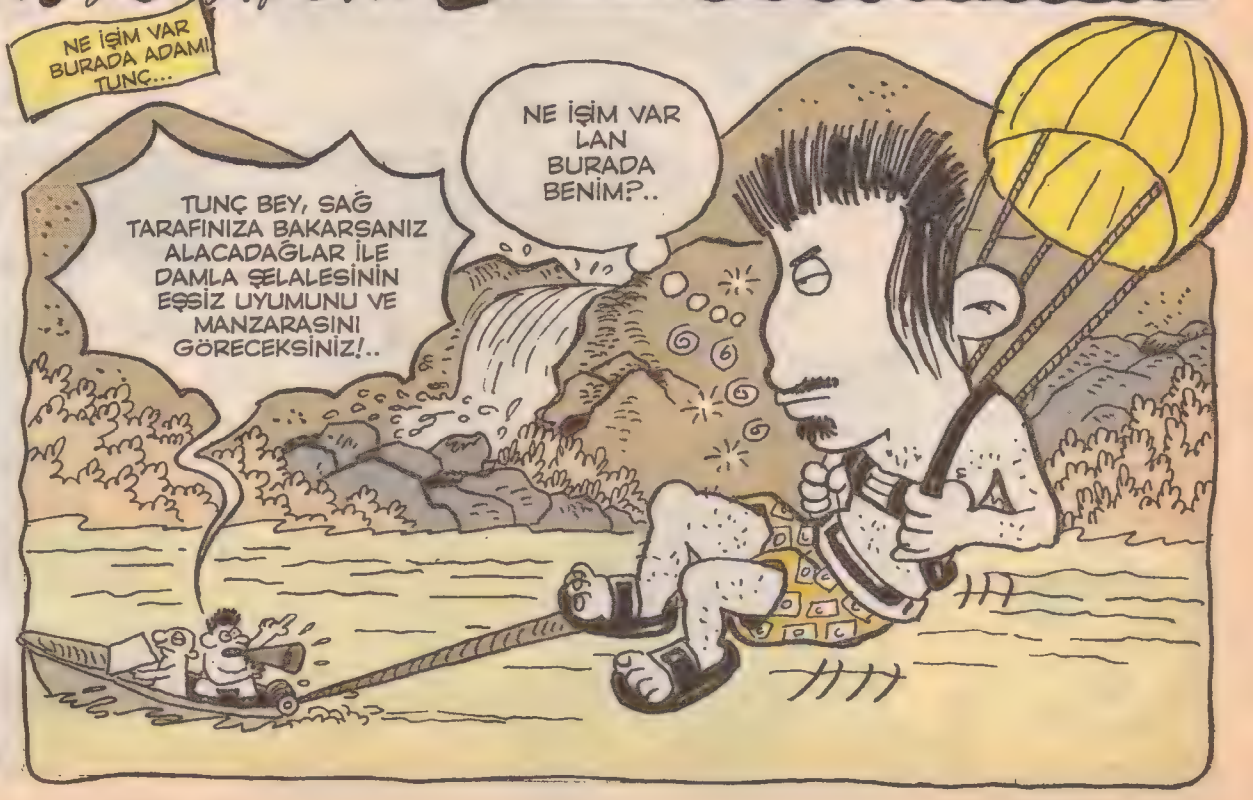

Akşamsefası

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pek

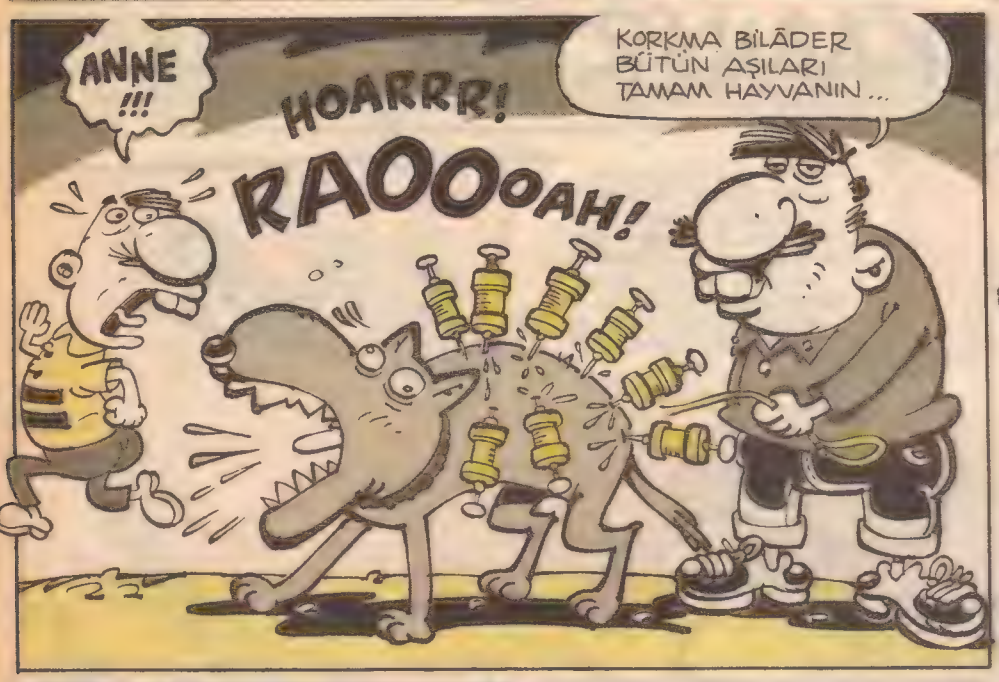

ARRIVA ARRIVAAA!

MEHMET ÖZKANOĞLU

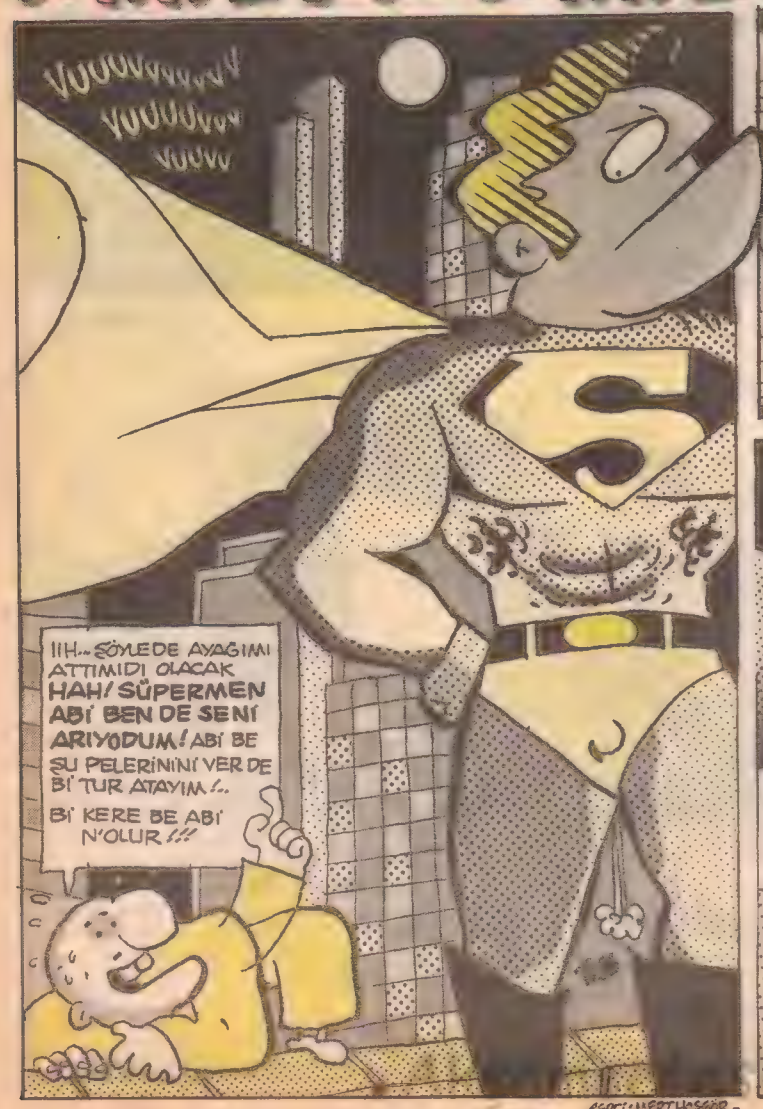

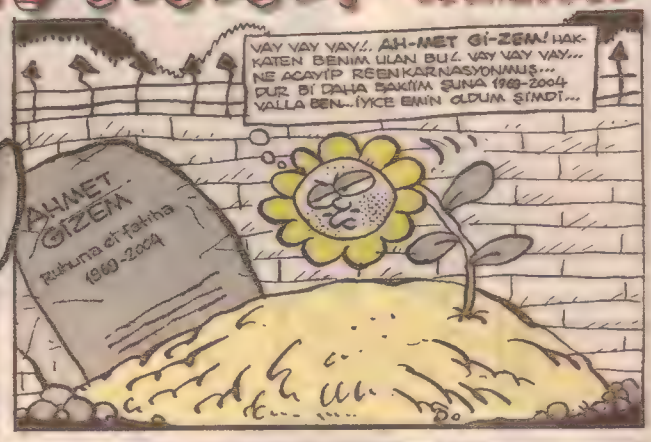

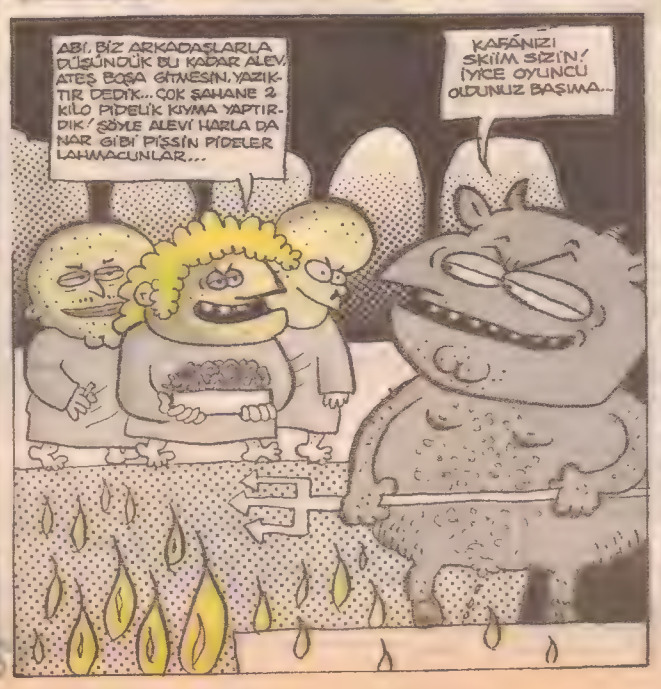

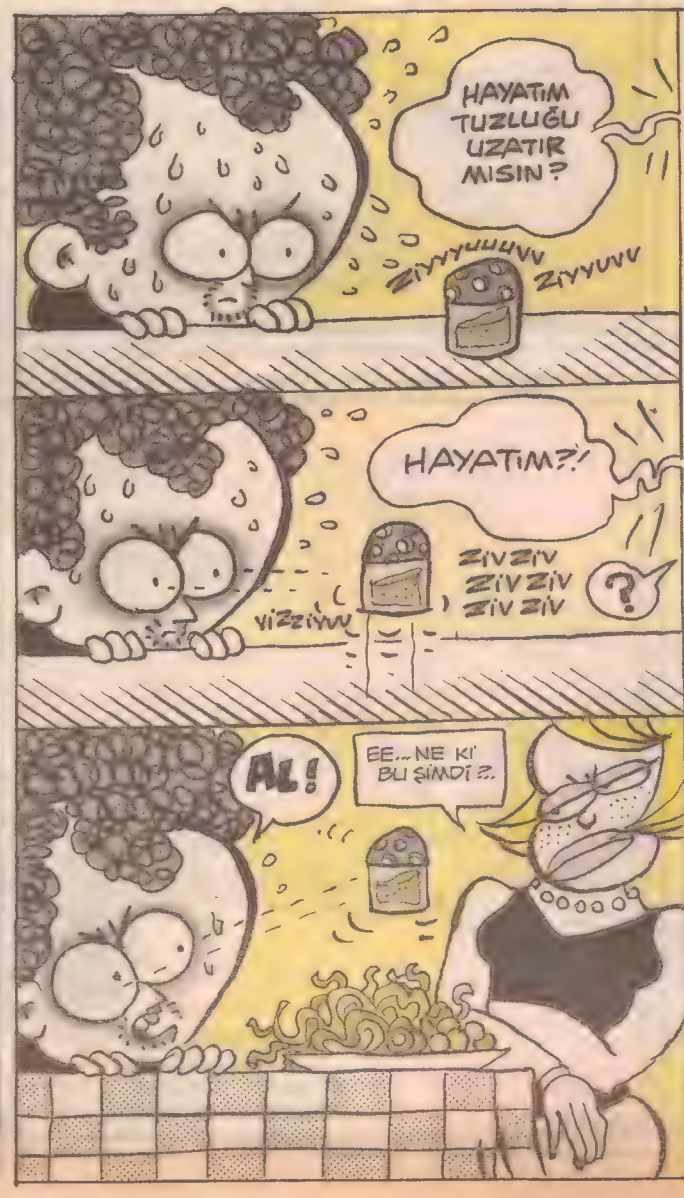

mizanoglu@leman.com.tr

ESPRİ: MERT HOŞGÖR

SANAT VE AHLAK

Nihat Genç

Demireller, Özallar otuz yıldır milyon dolarları Ayaş Tüneli'nde inşaat şirketleriyle yediler, hiçbirine birşey olmadı, herkes sustu, şimdi, gencecik çocuklar, dünya güzeli yakışıklı çocuklar 20/25 yaşlarında kafaları koparak bedenleri ayrılarak öldüler, yine hiçbir şey olmayacak, sağcı zihniyettir bunun adı...

Deprem ya da tren kazası, şüphesiz suçun tümü katıksız bir şekilde sağ zihniyet ve onun çürümüş bürokrasisinindir. Oysa ülkemizde yetmiş üniversite, yüzlerce köşeyazarı ve onbinlerce sanatçı/yazar var. Sağ zihniyeti yıllardır suskunluk ve duyarsızlıklarıyla şımartan bunlardır.

Dünya döndükçe nesilden nesile anlatılacak tarifsiz acı dolu trajedilerimiz var. Bunlar gerçekten oldu desek kimse inanmaz, artık bir "masal" gibi okutmalıyız..

Yüzlerce örneği var, bir tanesinden başlayalım. Henüz birkaç yıl önce Bülent Ecevit adında bir başbakanımız vardı. Başbakan kimdir? Emrinde milyonluk ordu, yüzbinlerce doktor, yüzbinlerce uzman, danışman, polis ordusu ve yüzlerce hastane ve onlarca uçak ve Türkiye'nin hazinesi ve milyonlarca seçmenin gücü olan adam. İşte tüm bu güçleri elinde tutan adam, hepimizin gözleri önünde kasten ve alenen öldürülüyordu.

Filmini çeksek dünya inanmaz. Ankara'da bir doktorlar topluluğu örgütlü olarak, arkalarına medyanın manşetlerini, desteğini alarak başbakanımızı öldürmeye kalktı. Hemşireler, basın, doktorlar, ilaçlarla başbakanımıza büyük bir tuzak kuruldu.

Manşetler Türkiye halkını psikolojik olarak bu cinayete hazırlamaya çalışıyordu: "Başbakanımız yürüyemiyor, merdiven çıkamıyor, kemikleri peksimet oldu, böyle başbakan olur mu? İçler acısı, başbakanımız kafayı yedi, tedaviye yanaşmıyor, karısıyla bir olmuş kimseyi dinlemiyor, bunlar paranoyak" gibi suçlamalar aylarca manşetlerde gezindi. Emin Çölaşan'ın yazılarını unutmayın, başbakanımızı öldürmenin yanında bir de rezil etmeye çalışıyordu.

Öldürme planı manşetlerde hepimizin gözleri önünde aylarca sürdü. Sonunda Rahşan hanım kıstırıldıkları doktor, polis, ilaç, medya, hastane, danışman ordusunu gizlice yanıp, eline bir pazar filesi geçirip semt pazarına gitti. Filesine pırasa, lahana, ıspanak koyup gizlice evine geldi. Mutfağında haşlayıp doktorlardan gizlice kocasına yedirdi.

Rahşan hanımın bu yarma hareketi doktorlar tarafından "paranoyaklıkla" suçlandı, doktorların beyanatları yine manşetlere taşındı: "Başbakan tedaviden kaçıyor, söz dinlemiyor, karısıyla evin bir odasına kapanmış, garip bir ruh hali içindeler..."

Oysa bugün gayet iyi anlıyoruz ki Rahşan hanım gizlice semt pazarına kaçarak kocasını ölümden/tuzaktan/cinayetten kurtarıyor. Manşetler yine durmuyor: "Bilimden kaçıyor, tedaviden kaçıyor, paranoyak aile, ne yaptıkları belli değil. Başbakanımızı karısı ele geçirmiş istediğini yaptırıyor!"...

Çok masal, entrika, senaryo okuduk, bu kadar akılötesi, feci olanını ilk defa görüyorum. Üstelik herşey gözümüzün önünde manşetlerde. TV'ler saniye saniye doktorlar topluluğunun başbakanımızı nasıl öldürecek onu bekliyoruz.

Sonunda, pırasalar başbakanımızı kurtardı. Yarına çıkmaz denen başbakanımız halen yaşıyor.

Bugüne kalan özet şu: Başbakanımızı devlet, medya, doktorlar, köşeyazarları ve yakın siyasi arkadaşları, sıkı bir kumpasa getirmiş, büyük bir tertip içinde ve herkesin gözleri önünde öldürmeye yeltendi.

Hatta öldürme girişimi tutmayınca, bu sefer medya, büyük bir hükümet darbesi düzenleyip hükümetin istifasını, seçimleri, istedikleri siyasetçileri Amerikalar'dan bulup getirdiler.

Ve Susurluk'ta olduğu gibi. Depremde olduğu gibi. Kırk milyar dolarlık banka soygununda olduğu gibi. Hiçbiri, bu gazeteler bu yazarlar bu bankalar bu siyasetçiler bu doktorlar bu köşeyazarları... Hiçbiri bu toplumdan özür dilemedi. Yaptığının hata olduğunu söylemedi.

Bu gazeteler bu müteahhitler bu bankalar kaldıkları yerden hayatlarına mutlulukla devam ediyorlar, daha nice gencecik çocuklarımız kafaları kopup bedenleri parçalanarak ölüp gidecek ve yine "sağ zihniyet" doymayacak!.

Bu haddini aşmış çıldırmış duyarsızlığın bu haddini aşmış sorumsuzluğun bu denli yaygınlaşması ve tüm toplumun ruhuna sinmesinin ardında çok çok önemli sebepler olmalı!

Dünyada, ülkemizde birşeyler oldu, gizli bir radyasyon gizli bir bomba ya da bilmediğimiz çok köklü dönüşümler meydana gelmiş olmalı ki, bu ahlaksızların hepsi bugün iktidarda ve medyada kolkola, neşe içinde yaşıyorlar!

Olup biteni bir ucundan anlamaya çalışalım. İstanbul'da bir grup girişimci, kendilerine tasarımcı da diyorlar, Beyoğlu'nda Cezayir sokağı adını Fransız sokağı olarak değiştirip bir takım seri düzenlemelerle kafeler, dükkanlar, barlar açıyorlar.

Açsınlar. Kimseyi tutan yok. Ülkemiz özgür. Bu girişime katılanların hepsi kültür/sanat kelimesini bolca kullanıyor... Bir de "keyif" kelimesini. Keyif aldım, çok keyifliydi, keyifli bir proje...

Keyif kelimesinin kültür/sanatın konusu haline gelmesi 80'lerden sonra başlar. Aralıksız yirmi beş yıldır köşeyazarlarından "keyif" aldım, keyifliydi, çok keyifli gibi, cümleleri sanat alanında çokca kullandıklarına şahit oluyoruz.

Yaptıkları birşeye benzemiyor ama, olsun, keyif almışlar, diyoruz. Tesadüfe bakın, keyif kelimesi yanında en çok kullanılan cümleler: "Canım öyle istedi, içimden öyle geldi!"

Bunları tamamlayan bir de şöyle bir gelişme var. Adam gidiyor banka soyguncusunun bankasını şirin göstermek için reklam filmi çekiyor. Bu "ahlaki" olarak ayıp değil mi? diyorsunuz. "Ben profesyonel sanatçıyım!" diyor.

Bugün HSCB bankasının, ya da falan ürünün reklamında çalışan çizer/sanatçı arkadaşlarımız kendilerini böyle savunuyor: "Ben profesyonelim!"..

Hepsini toplayalım. Bir takım profesyonel sanatçılarımız var. Yaptıkları işten keyif alıyorlar. Canları böyle istiyor. Çünkü içlerinden böyle yapmak geliyor. Bunlar, tiyatrocu, sinemacı, çizer, yazar, şair, olabilir. Nedense bugünlerde herkes böyle sanatçı oluyor!.

80'lerden sonra sanat/kültür alanında bu insanlardan çokca sözediliyor. Keyif, sanat, kültür, rahat, birey, takıntısız, komplekssiz, gibi kelimeler bu insanların roportajlarında bolca kullanılıyor.

"Kendine ne kadar güveniyor. Kendisiyle barışık. Hiç takıntısı yok, komplekssiz", "Baksanıza ne hoş adam ne kadar içten-doğal davranıyor!"..

Aslında bu gelişme basit bir kelime oyunundan ibaret değil, şu anda bir sanat felsefesinin içine girmiş durumdayız. Bu kelime/cümleler başka tür bir sanatçı başka şekil bir uzaylı sanatın gelişip serpildiğini haber veriyor!

"...Ben ne yaparsam olur. Herşey olur. Böyle de olur, şöyle de olur!" diye karikatürüze edilen ve gerçeği de bu olan "postmodern" bir dönemin ifadeleri/tanımları bunlar. Mesela Orhan Pamuk dahi bir başkasının hatıralarını aynen çalıp kendisi yazmış gibi yayınlayıp suç üstü yakalandığı halde, "oluyormuş" dediler, nitekim oldu da...

Bu şu demek. Dünyada mutlak siyaset yoktur. Mutlak ahlak yoktur. Mutlak kültür yoktur. Mutlak inanç yoktur. O halde, herkesin kültürü, yaptığı, sanatı, sanatçısı kendine göre. Artık herkes keyfince takılsın, ne yaparsa yapsın, yeterki sanatçı olsunlar, canları sağolsun!...

İnsanlar keyif almasın mı, alsın. Canlarını istediklerini yapmasınlar mı, yapsınlar. Bugün medyamız keyifli işlerin listelerini yayınlıyor, büyük sanat olayları. Hatta her yazısına keyifle başlayan yüzlerce yazar. Bazen Harry Potter'dan çok keyif aldığını söylüyor. Bazen bir futbol maçından. Bazen Deniz Baykal'a takılmaktan. Bazen Osmanlı'ya dair birkaç fotoğraf görmüş. Hepsinden derin keyifler çıkartılıyor.

Tabii ki bu kadar karmaşık bu kadar renkli bu kadar zengin bir keyif listesi çoluk çocuk, emekli, genç kadın herkesin iştahını açıyor. Ben de yaparım diye ortalığa fırlıyorlar. Eline fotoğraf makinesi alan. Bir moda kursuna giden. Bir kafede arkadaşlarıyla laflayan. Birkaç sinema seyreden, onbinlerce genç hızla bu keyifli yaşamın içine sızmaya çalışıyor!.

Keyifle, canının istediğini yapan bu profesyoneller ordusu mutlu insanlar olmalı. Onları ilginç tasarımlı lokantalarda bolca görüyoruz. Kültür/sanat deyince ağızlarından bal akıyor, kameralar çekmeye doyamıyor.

Mesela, sanat çalışmaları hakkında şu cümleleri de çok duyarsınız: "Beni çok dinlendirdi... Dinlendirici..."

"Dinlenmek/keyifli/rahat.."... Bu kelimeler bugünlerde sanatçıyı tanımanın en tılsımlı kelimeleri.

Tuhaftır bir kedi/köpek kitabı bir yemek kitabı da bu çalışmanın konusu olabilir. Bu insanlardan bize ne gibi zarar gelebilir. Bir de şöhret olmayıverin, yaptığınız herşey artık sanat/kültür olayı.

O kadar çok şey yapıyorlar ve o kadar hamaratlar ki, işte dümdüz alelade bir sokak büyük bir sanat panayırına dönüştü bile, üstelik Fransız sanatı, artık gelsin kültür, gitsin sanat, işte ayaklarınızın altında Fransa!

Nedense bu sanatçılar, reklamcıların, sponsorların, finansın, kameraların bol olduğu bir çevrede büyüyorlar. Kültür/sanat kültür/sanat boğulduk.

Bu insanlar kimdir? Dünyayı bunlar mı güzelleştirecek? Medya/sponsorlar birer sanatçı fabrikasına dönüştü. Hergün festival her yer festival. Dünyanın parası, belediyeler/firmalar bunların

guverfeyhan@hotmail.com

BAYIR GÜLÜ

Feyhan Güver

insanlıksever/sanatsever dostları!..

Bu gelişmeler neyi gösteriyor, yüzyılların sanatı yok mu oluyor? Yoksa sanat artık bu mu? Herşey sanat mı? Sponsorlar/belediyeler/reklamcılar kültürün herşeyi mi? Devlet, büyük holdingler bu insanlara milyon dolarlar neden ödüyor?

Bu insanlara üçyüz yıl milyon dolarlar vererek beslesek bizlere "ibrişim örmüyorlar" gibi bir türkü söyleyebilirler mi, ya da altı yaşında bir çingene çocuğunun darbuka tımbırtısını çözebilirler mi? Sanatı tümüyle yanlış anlamış insanlar bugün sanattan neden en çok para kazananlar. Kazanmasınlar mı? Kültür/sanat orduları İstanbul'u basmış..

Belediye başkanları, valiler, hala tinerciler, kapkaççıları büyük tehlike görüyor. Hatta Eminönü meydanından işportacıları kovup kurtardıkları İstanbul'u sanatçılara teslim ediyorlar.

Ortalık onbinlerce saçma sapan adamla doldu, ama neden bir tanesinin ağzından bir kez insanlık, sorumluluk, onur, erdem, gurur gibi laflar tesadüfen olsun çıkmıyor. Çıkmayışı bir tesadüf mü?

Kapitalist girişimcilerin, holdinglerin sanata el atmasıyla sanatın ne olduğu tam anlamıyla karıştı. Ülke, vatan, değer, anlam, insanlık, sorumluluk, vs. gibi soylu kelimeler tam anlamıyla "bunalıma" girdi, ülke değerleri laga lugaya kurban ediliyor.

Küçücük bir çocukken, evimizde, sofradaki ikinci mandalinaya iştahla el uzattığımda, annem gazetedeki yoksul doğulular, ya da aç Afrikalılar'ın resmini hatırlatıp "bu kadar aç gözlü olma", "bak onlar hiç yiyemiyor" diye ikaz ederdi.

Sulu, etli bir şeftaliyi gizlice götürürken aynı ikazı daha sert defalarca alırdım. Oysa canım çok istiyordu şeftaliyi. Üstelik nasıl keyifli. Ağzından sular akarak, pembe, kırmızı tüylü etine diş geçirmek.

Annem, yoksul insanlardan bahsederek iştahımı neden kesiyor, üstelik biz de yoksuluz. Annem bir tanecik mandalinayı ayda yılda bir tane dahi yerken bana neden "dünyayı", başkalarını hatırlatıyor!.

Şimdi, sokağın bir kat altında bodrum katındaki evimizde insanlığın işi ne? Bu bodrum katında şeftali yediğimi kim görecek, kim bilecek. Afrikalılar ayağa kalkıp "evet, Trabzon'un falan sokağında falan bodrum katında yaşayan bir küçük kara çocuk ikinci şeftaliyi de lüpledi" diye veryansın mı edecek?.

Annem, yediklerimi neden dünyayla/dışarıyla ilişkilendirmeye çalışıyor. Annemin inancına göre bir insan yalnız başına birşey yiyemez mi?

Hadi dinimizi bir yana koyalım. Aristo'ya göre, gizlice bir şeftaliyi götürebilir miyim? Aristo da siyasi tavır olmadan insan olunamayacağını söylüyor. Peki Kant ne söylüyor, varoluşçular ne söylüyor! Ne kadar tartışırsak tartışalım, dünyanın bütün ahlak sistemleri "sorumluluk" öğütler.

Ahlak üzerine yüzyılların ne çok münakaşası var elimizde. Oturup hepsine çalışalım şeftaliyi sonra mı yiyelim? Şimdi bir şeftali yemek için dünyanın bütün ahlak felsefelerini baştan sona okumak mı gerekir?

Gerekmez. Çünkü şunu biliyoruz. Hiçbirimiz dünyadan bağımsız değiliz. Yapıp ettiklerimiz, yaşadıklarımız, yediklerimiz, tavırlarımız herşey bu dünyayla ilişkilidir.

Diyelim yediğimiz peynir, köyden geliyor, o köyün değerleri hayatıyla hayatım arasında sıkı bir ilişki kuruldu, demektir. Kullandığımız nesneler, tercihlerimiz, beğenilerimiz, niçin onu/niçin bunu istediğimiz, seçtiklerimiz, bizi, yaşadığımız dünyaya bir şekilde siyasi olarak bağlıyor!.

Yani, ikinci şeftaliyi yerken, yiyemeyen aç insanları düşünmek için Aristo'yu, İslam dinini, İsa'yı, Musa'yı, Kant'ı, öğrenmiş olmamız gerekmez.

Ahlak üzerine tartışarak siyasal bir dünyada yaşadığımız gerçeğini değiştirebilir miyiz? Ama şunu yapabilirsiniz: "Yaaa oydu, yaaa buydu, yaaa şöyle..." gibi bir yığın bilmiş laf etmiş olursunuz.

İyi de her yemekte bunları düşünmek insana yediğini zehir etmez mi? Mesela keyfinizi bozmaz mı? Keyfimiz bozulur ama "sorumluluktan" ve "düşünceli davranmaktan" dolayı başka bir tür tad daha derin daha soylu bir tad almaz mıyız?

Ya da annemin ikazları eski bir dünyanın ahlağı olarak çok mu geride kaldı! Şimdi Fransız Sokağı'nda bunları tartışırken "annem şöyle diyordu" desem, nasıl gülerler bana, çünkü laga luga yapılacak o kadar Fransız adam var ki?

Yiyelim, içelim, gezelim, kültür-sanat konuşalım, dışımızdaki dünyayla kedimiz kadar ilgilenmeyelim. Yeni sanat dünyamız bu mu?

Bu hiçte basit değil, yüzyılların sorusudur? Kültür/sanat bir ahlak içermeli mi? İçerirse nasıl bir ahlak içermeli? Ya da kültür/sanat ahlaktan neden soyutlanmaya çalışılıyor. Sanat tamamen bir eğlence, çılgınlık bir keyif nesnesi haline neden dönüştürülüyor. Sanat birkaç adam mutlu olsun diye mi, yoksa tüm insanlık değerleriyle sıkı ve içiçe bir ilişkisi olsun hepimizi yüceltsin diye mi ortaya çıkar?.

Mesela içimizde yetenekli çizerler var, HSCB bankasının reklamlarını çiziyor? Nasıl eğlenceli, komik tipler, nasıl sevimli karakterler habire kredi kartları kullanıyor. Çizmesin mi? Çizere ne diyebiliriz? O bir profesyonel! Şimdi bize, İş Bankası da o parayı versin, ona da çizerim, diyebilir. Biz de ona militanca "kardeşim o banka yabancıların" desek, nasıl gülünç düşeriz. Artık sermayenin yabancısı yerlisi mi kaldı? Sermayenin yerlisi yabancısı kalmadığına göre, kültürün, sanatın yabancısı yerlisi, sanatçının yerlisi evrenseli kapitalisti olur mu?

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

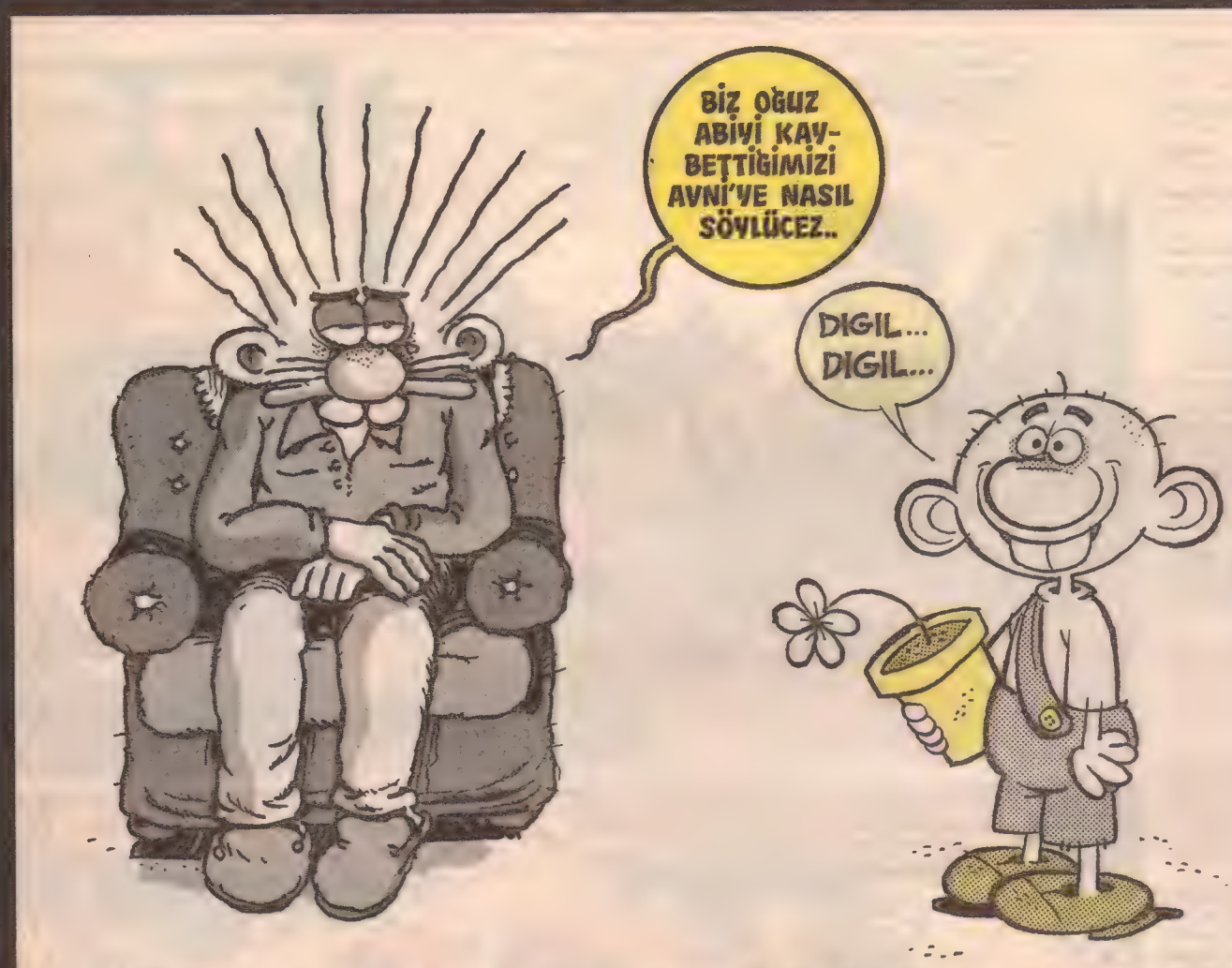

Hayatımın ustası nur içinde yat... Boşluğun hiç dolmayacak

- Sıkılhan, alo ben Bunalgül. Dombalakların Bunalgül, eheh... Duydun de mi Dombalakların Bunalgül. Neediyon bahıyın gara gözlü oğlan ehe...

- Dombalaklar ne? Dans grubu felan mı kurdunuz tatil köyünde.

- Ne tatil köyü salağım, hormonsuz, bildiğimiz köy burası. Dedim ya geçen telefonda, ananeme geldik biz. Burası bizim köy, "Dombalaklar" da köydeki lakabımız. Sizinki ne?

- A blokta oturuyoruz, A blokların Sıkılhan.

- Mikilerin Sıkılhan olmasın? Komik mi zannediyosun kendınığ yivrançların gaga burunlu oğlu. Her neyse, demiştım sana di mığ, çeyiz biriktirmeye başladım ben, "ananem al torunum çeyizine koyarsın" deye altı tane orlon elbezi verdi bana.

- Fazladan salgı bezleri var bende de...

- Lütfaan, ya komiklik yapma heman yaa. Baksana, yani evlilik şeysi için diil de, "hayat müşterek" biliyosun. Erkeklerin de çeyizi oluyo artık. Bence sen de biriktiriyosundur çeyizlik bişeyler di mığ? Erkek tarafı daha çok elektronik eşyaları getiriyo.

- Para biriktiriyorum Dombalakların Bunalgül, ankastre asansörlü davlumbaz alıcam.

- Yığıvrançsın Sıkılhan. Sığırhan! Hayvan mezarlığı bi insansın. Şimdi dalga geçiyosun ama bak "Otuz Mumlu Pasta" diye bi kitap var onu oku. Kariyer mariyer derken çatır çatır evde kalıyo millet. Herkes çeyizlerini serip hoppidi zippidi bebeğiyle oynarken hayvanlarca ağlıycan. O zaman göz yaşlarını silmek için bendeki altı elbezinden hiç birisini vermiycam sana. Yalnız ölücaksın, cesedini komşular bulucak. Hayvan iskeleti. Ölü dana. İlk insanların ilki. Mağara içgüdüsü, maymun teorisi, ayı departmanı.

- Sıkılhan, Buğra konuşuyo. Olm lan var ya uçuyorum lan, ama harbi. Balona pindik hacı, nası yüksek buralar anlatamam. Helyum var ya o kadar mukaddes bir element ki hem balonu uçuruyo hem yolcuyu, eheh... Saati beş dolar lan para diil. Usta şeyi sorucam ben, periyodik cetvele bi bakabilir miyiz acaba bu helyumun atom numarası kaç. Hayır balonda kavga çıktı da Servis Şoforu Celil Abi'nin kafası güzel, bi sigara yakıyım dedi, baloncu lavuk "Helyum patlar, havaya uçarız, ederiz" diye bıdırdıyo. Dersaneyi aradım kimya hocasına sorucaktım ama dayı oğlu evleniyomuş memlekete gitmiş o da.

- Ben de gittim. Sizi söndürmeye gelemiyecem.

- O diil de bu balon nası sürülüyo onu biliyo musun? Celil Abi'yle baloncu lavuk gırtlaklaşırken aşağı uçtular. Burda bi ben bi de Hollandalı turist varız. Hollandaca biliyosan veriyim telefonu ona anlat... Şşşt lan Sıkılhan, sürükleniyo lan bu alet. Nası söndürücez bunu abi, internete felan bi baksana. Ahan... Yüksek gerilim hattı. Aman abi, Hollandalı var ya çok güzel oldu, gözünün akı çıktı salyalar saçıp inliyo.lyiymiş lan bu elektirik olayı. Ben de tutsam mı acaba o teli. İstikbal göklerdeymiş hakkaten lan... ahah...

- Sıkılhan, evet, annen ben. Sümerolog olmalısın çocuğum.

- Olurum, ne olucam?

- Sümerolog. Burda Gordion Harabelerini gezerken bir Sümerolog'la tanıştım. İsmi Oğuzhun, vizyonu geniş, tuttuğunu koparan, dışadönük, sosyal, oturmasını kalkmasını konuşmasını bilen, hafif kır saçlı, lifli yiyecekleri tercih eden, en az iki lisan bilen, cilt bakımı tamam, baharatsız parfümleri, pamuklu çorapları tercih ede...

- Sümerli mi dedin bu adama...

- Sözümü kesmemelisin genç adam. Hayır, üç kuşak İstanbullu kendisi daha sonra Viyana'da arkeoloji okumuş ve baleye ilgi duymuş. Gayet efendi bi insan. Tecihlerinin arasına Sümerolojiyi yazmalısın. Baban ne der bilmiyorum. Çünkü kendisi yazlığa geldiğimizden beri bira içip okey oynuyolog bi insan oldu. Sakın babanı tercih etmemelisin Sıkılhan. Sümerolog gibi bi insan ol. Evet. Baban zaten... Her neyse, esmer ekmek ye. Enginarı unutma. Baban bir ahtopotu kayaya vura vura öldürüp yedi. Sümerli adam sigara içmiyor, evet. Babanın ayak başparmak tırnağı takoz gibi, sümeroloğunki bakımlı ve dümdüz. Tercihlerine karışacak değilim, hayat senin ama sümerolog olmalısın, evet.

- Oldum ben, peki.

sıkılhan@leman.com.tr

Atilla Atalay

Gönül Adamı

Arşivse | ast

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

DR.ALATTİN 'LE TROPİC ORTAM KOVALIYORUZ! TUR BİZİM İŞİMİZ! ÜÇ AYA TAHİTİDESİN, ONDAN SONRA TANIMAM.

Hareket, macera delisi Kenan abinin teknesiyle İstinye'den. Kenan abi görmüş geçirmiş bir abimizdir. Üç aya Tahiti'ye atar.

Ve rakkaselerin bel vurduğu, şantörlerin gerdan kıvırdığı eşsiz belde Tahiti!

Tahiti'ye varır varmaz pansiyon sahibi Ömer abi sizi ordan alıcak, Ömer abinin pansiyon, aile pansiyonudur hayatta bırakmaz.

Kısa bir yürüyüşten sonra Ömer abilerin pansiyonuna geliş... Denize sıfır, tertemiz.

Ömer abinin kızı!

Yoruldunuz, güzel bir uyku sizi bekliyor, yarın yapılacak çok şey var, tabi Ömer abinin kızı hayallerinizi de süslüyor...

Sabah kahvaltısından sonra Ömerin kızına yazılım, netice müsbet; şen bir tahiti düğünüyle Ömer'e damat oluyorsunuz ve pansiyondan hisse.

Netice tırt; Ömer'in sülale devreye giriyor, hele bir de kızın orasını burasını sıkıştırdıysanız büyük dayak var, ağıza tekme vuruyorlar, insan içine çıkartmıyorlar. İşte bu an, ada traking başlıyor...

Ömer'in kabileden kaçış ve derhal İsmail'lerin tropical meyve bahçesine dalış ve ordan hiç çıkmayış.

Zira adanın durumu bu! Yüzsen yüzülmez, uçsan uçulmaz! Ortalık durulunceya, hafızalardan silininceye kadar İsmail'in bahçesi iyidir. Yeme içme problem değil açık büfe! bahçede ananas, kivi yetişiyor ortasından ırmak akıyor. Dalları kırmadan, İsmail'i uyandırmadan. İyi tatiller!..

Daha kendi başıma yemek yiyemediğim zamanlarda annem masaya gırgır dergisi koyar, HAFİYESİ MAHMUT bölümünü açıp yemeğimi yedirirdi, onunla tanışmamız böyledir. Ve artık o yok, MİZAH HEYBETİNİ KAYBETTİ başımız sağolsun.Ustadımız Oğuz Aral'a Allah'tan rahmet ailesine ve sevenlerine başsağlığı diliyorum.

AYRINTILAR

m·e·t·i·n·f·i·d·a·n

Küçük bir nokta karaladım kağıda. Sonra bi tane daha. Yanına bi tane daha. Neden böyle yaptığımı bilmiyorum. Bişeyler icat ediyormuş, önemli bir düşünceyi kovalıyormuş gibi hissetmek istiyordum, orası kesin! Fakat neden nokta?. Tamam buldum, en küçük işaretleme biçimi olduğundan heralde. Yormaz, üzmez beni fazla. Taş attım da kolum mu yoruldu. Ayrıca, bi noktanın nesi var, iki noktanın sesi var! Bir tane daha karaladım telaşla... Bunnarı yaparken, az ötemdeki, kaldırıma tezgâhını seren yaşlı adamı da izliyordum. Şapkacılık yapıyordu yaşlı adam. Şapka satıyor... Çeşitli biçim, boy ve renklerdeki şapkaları, ağır ağır siyah poşetlerinden çıkartarak, aynı yavaşlıkla tezgâha dizmeye devam etmekteydi.. Bir ara -sıcaktan olmalı mutlaka- dilinin dışarı çıktığını ve orada, kenarda öylece kaldığını farkettim. Ama bu, yaşlı adama garip bir kendine güven ve tavırlarına saygı uyandırıcı bir ağırlık kazandırıyordu sanki. Yapılan işe inanmak ve o esnada kendini kaybetmekle ilgili bir durum olarak da görülebilirdi belki.. Annemin, makasla kumaş keserken dilinin dışarı çıktığı anları hatırladım. Kızdırırdım onu, 'dilin dışarı çıkıyo biliyo musun, hiç farkında değilsin!' derdim. 'Yok be, sana öyle geliyo!. "Bak bakalım, şimdi çıkıyo mu' der, kumaşı kesmeye devam ederdi. Bu kez çıkmazdı tabi.. İnsanların dili, farkında değilken, sıcaklarda, ve bişey yalarken filan dışarı çıkıyordu genelde... Sonra, içeriye geri soktu onu yaşlı adam. Şapkaları dizmeyi hâlâ bitirememişti ama. Tek tek alıp, kenarlarını filan düzeltiyor, üflüyor, sonra yavaşça, duruş biçimlerini de ayarlayarak tezgâha oturtuyordu. Acelesi yoktu hiç. Tam tersine, belirli bir saate kadar bu dizme işinin bitmiş olacağına inanarak hareket ediyor, ne bir dakka geç, ne de bir dakka erken olmasını istiyordu sanki.. Orada biraz daha oturup, şapkaları dizmeyi bitirdiği ânı görmek geldi içimden.. Sonra düşündüm ki, belki de hiç bitmeyecekti. Yani sadece dizmekten ve sıralamaktan keyif alıyordu yaşlı adam; bitirse bile tekrar baştan başlıyor, arasıra gene düzeltip diziyordu.. Hayır, görmüştüm onu daha öncede burada: Oturuyordu. Demek dizmeyi bitirdiği zamanlar da vardı... Kafamı önümdeki saman kağıda çevirdiğimde, yüzlerce nokta karalamış olduğumu farkettim. Yan yana ve üstüste, bi desen veya motifi andırıyorlardı sanki! Öyle göründüğüne inanmak istedim. Boşu boşuna güzelim kağıdı karalamış olmayı kabul edemezdim... Tam kalkacak ve hesabı ödeyecektim ki, iki kıpırdadım, tekrar oturdum!..

Öğle vakti, ne işim vardı burada!. Güneş tepede, yakıyor.. Bi yeri de göremiyorsun pek; parıltılı, bembeyaz, dumanlı ve buharlı bir hava kaplamış manzarayı sanki. Herşey ışıl ışıl, gereğinden fazla ışık, çok ışık.. Bulunduğum masayı kenara almışlar ama, oturduğumda, sandalyenin sıcaktan piştiğini hissetmiştim.. Yemeğimi çoktan bitirdim, çayımı içiyorum şimdi yavaşça.. Sıcaklığın, bir ağırlığı var!. Öyleyse ben de ağır davranmalı, telaşla ve öfkeyle hareket edip ters bir durum yaratmamalıyım.. Erimeli, bu sıcaklığın içine usulca karışmalı, onunla dost olmalıyım.. Yanarım, kavrulurum, cehennemi tecrübe etmiş olurum bu arada.. Kendimi kollarına teslim ederek, acıya yoğrulurum!. Yoğruldukça, kazandığım, ait olduğum yeni biçimden elbet hoşlanır, hoşuma gitmeyen kısımları da kendi ellerimle istiyerek yoğururum!. Aksi sözlerimle, telaşlı ve zehirli düşüncelerimle herkes kadar benim de katkım var bu cehennemî durumda elbet.. Öyleyse, zaten yapabileceğim birşeyse, ne diye elim kolu bağlı oturayım! Yoğururum! Bırakırım kendimi içine. Gözümü bile kısmam güneşten! Dik dik bakarım. Canım yanar ama, bakarım gene de. Ne göreceğim bile mühim değil, bakabildiğimi göstermek istiyorum, bu benim en doğal hakkım!. Üstelik, kıssam bile gözlerimi, birşey görmediğimi kim söyleyebilir ki?! Açık veya kapalı olması da gerekmiyor bir vakitten sonra. Kapakmış, kapıymış, pencereymiş köprüymüş, hiçbirinin anlamı kalmıyor, bakılan, arzulanan şey içeri giriyor artık!. Belki, dokunmak. Öyle ifade edilir belki.. Emin değilim.. Ama bu da güzel; emin olmama hâli yani!. Henüz tam yoğrulmadığım için, saçmalıyor olduğumu düşünmek bile keyif veriyordu zaten.. Yoğrulmak, ya da, her ne ise! kendisine isim koymak istemem daha kollarımı boynuna dolamadan! İşte öyle bir durumda diyorum: Saçma sözler etmek, telaşlanmak ve dert etmek, keyf almak, haz duymak, gerginlik, endişe, saygı ve korku, övgü, sövgü; bütün insanî hisler, ateşe atılan birer odun gibiydi!. Hepsi yakıyordu, hepsi harlandırabiliyordu alevi.. Erimek veya çözülmek de, böyle bir bilimsel ve kavramsal bi gerçeklikti ya zaten.. Bütün duygu ve hisler, bir zamanlar aynı şey oldukları, o sert, yoğrulmuş duygu kütlesinden koparaktan yola çıkıyorlar! Sonra yolları keşiyor, bazen üstüste, yanyana da geliyorlar! Hepsinden ayrı ayrı tat alabilmek mümkün! Hepsini öz evladım derecesinde seviyorum, duygularımın hepsi bana aittir!. Daha başka hangi farklı duyguma rastlarsam, veya önceki görmezden geldiklerimi de, hepsini sahipleneceğim!. Hepsine ayrı yollar ve kanallar açacağım!. Hadi Amca, hadi, bitir şu dizme işini sen de! Bitir, sonra tekrar diz! Tamâmen bitsin demiyorum, diyemem de. Küçük bitişler yaşanır hayatta sadece. İşte öyle yap!. Çok da güzel yapıyorsun, farkındayım canım; ben sadece yoğrulmaya, yoğruluşumuza katkıda bulunmak istiyorum. Sen de katıl bizlere! Tecrübelisin hem.. Dilini, rahatça çıkarabilirsin kenara veya dışarı. Anlıyorum çünkü ben seni, herkes anlıyor aslında. İnsanların dışarı serbestçe çıkartıp bi de aramızda dolaştırdıkları daha neler var!. Terleyebilirsin de, arzu ettiğin kadar. Bak, ben de terliyorum keyifle. Şu kadın da terlemiş ne biçim, bak.. Erimeye, bi yandan da şapkaları ve sözleri dizmeye devam edelim!. Nasıl olsa tamamen çözülemeyiz... Berbat bir çözülme, davranışlarımızda, ve dilimizde yaşanır belki fazlasıyla! İstemediğimiz lafları edebiliriz!. Onlar da sonuçta birer çığlıktır ama, birer haykırıştır diye kimselerin savunmasını yapamam elbet!. Bir çığlık kadar keskin ve şiddetli, samiimi olmayan, yılan gibi tıslanan ağır ve yaralayıcı sözler mevcuttur çünkü.. Kendim de belki, davranışlarımı, bu etrafa zarar veren tehlikeden arındırmak için, böyle bağırıyormuş gibi konuşuyorum sürekli.. Duymadığını, işitmediğini de biliyorum ama, gene de tüm kalbimle destekliyorum seni!. Dizmeye devam et amca!. Seni seyretmek inan hoşuma gidiyor. Kanaatimce, yoğrulma eyleminin küçük bir modelini ve şemasını çiziyorsun karşımda! Keşke ben de böyle sürekli, en azından zaman zaman, seyrinden keyf alınacak hareketler sergileyebilsem!.. Yalnız, şunu da eklemeliyim, yaptığına inansam, davranışlarına değer versem bile, senden tek bir şapka bile satın almam!. Çünkü yıllardır şapka kullanmıyorum. Kafamın üzerinde yabancı, değişik bir madde hissetmek hoşuma gitmiyor... Belki, siperlik düşünürüm bir ara.. Kasap çırağına benzerim ama, siperlik sağlık açısından uygundur!. Sende de var tezgahında gördüğüm kadarıyla!. İşte, onları diziyorsun şimdi...

Direkli binaların altında uzayarak giden koridorun derinliğine dalan gözlerimi, yola çevirdiğimde, yanıbaşımda bir motorsiklet gördüm. Kırmızı ışıkta durmuştu. Üzerindeki genç çocuk ve arkasında oturan adam, bana bakıyorlardı.. Ben de baktım.. 'Niye bakıyor, ben neden bakıyorum' diye düşünemedim bile. Erimekle, yoğrulmakla meşguldum. Onlar da yoğrulan şeyin, çözülen zihnimin değerli birer parçasıydı!. Adam, hâlâ bakıyordu, ve gülümsedi de.. Yeşil ışık yanmak üzereydi ki, son anda hatırladım kendisini. "Meraba!" dedim. "Kolay gelsin," dedi. "Kusura bakmayın, tanıyamadım!" dedim.. Işıklar yandı, uzaklaştılar... Kıpırdadım, kalkıp hesabı ödedim.

Emrah Koçak

Ferdi Akçaş / Eskişehir

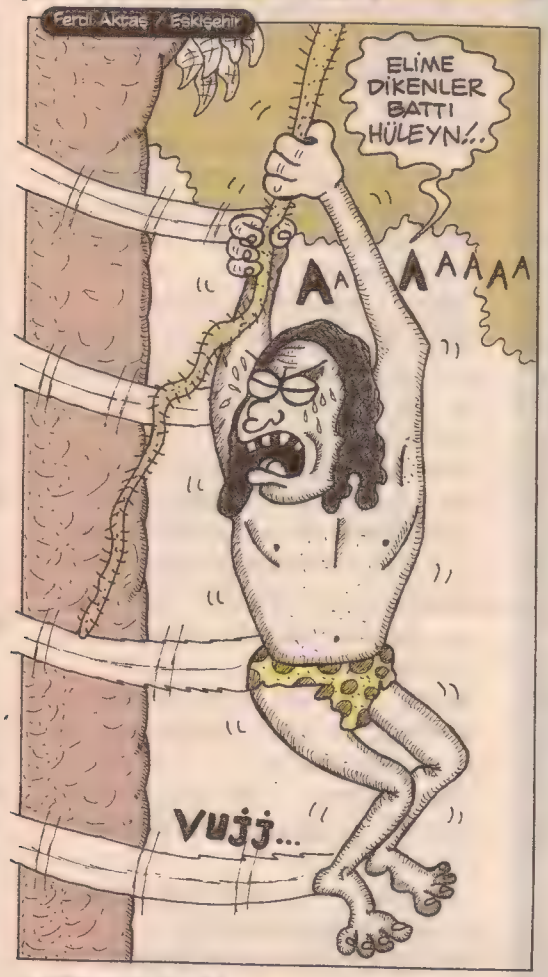

Yaşar Kemal / Konya

SAYI: 664 / 30 TEMMUZ 2004 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
HAFTALIK YEREL SÜRELİ YAYINDIR...

● **Yayıncı:** LM Basın Yayın Ltd.Şti. ● **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ ● **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN ● **Yazişleri Müdürü:** Zafer AKNAR ● **Yurtdışı Koordinatörü:** İlhan ARKAN (ilarkan@leman.com.tr) ● **Satış:** Cengiz KOCALI ● **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Matbaa Sorumlusu:** Tanju Kirte **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140) **Baskı:** LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

13. Sayfadan Devam

Nihat Genç

Ha Fransız ha Cezayir ne farkeder? Cezayir halkı bir milyon şehid verdi. Kurtuluş savaşlarında silahları yoktu. Avrupa'nın en güçlü ve kültürlü orduları onları yakarak imha etti, tam bir soykırım, kimin umurunda. Kurtuluş savaşlarının ne gibi değeri olabilir. Kültür deyince işte Fransa! Ve süslerin, resimlerin, cicilerin bicilerin tartışıldığı bir yığın sanat kitabı! Sahra çölünün ıssızlığında kapkara küçücük binlerce bedevi çocuğu öldürülmüş, niçin öldürülmüş, kimin umurunda!.

Bu şu demek değil. Sanatçılarımız kalksın Nato zirvesini protesto etsin. Hayır, gerek yok. Bu sanatın ahlağını bilmeyenlerin militanca heyecanlı sorularıdır. Sanatçılarımız sloganlarla konuşsun, hayır, hiç değil. Sanatçılar meydan mitinglerine katılsın, asla, katılır katılmaz önemi yok.

Siyasi tavır, sorumluluk, kitleyle, sloganla sıkı ve partizan bir ilişkiye gireceksiniz anlamı hiç taşımaz.

Ancak, yakıp yıkılan, öldürülen, katledilen, aç bırakılan, sömürülen bir büyük dünyadan hepten habersiz olmaları ve hayatlarının hiçbir anında bu vahşi katliamlara karşı tek laf etmemeleri çok tuhaf değil mi?

Yani dünyaya olup bitene sessiz umarsız kalarak siyasetin daniskasını yapıyorlar! İçimizde en sert en militan siyaset yapanlar bu bilinçli duyarsızlar!

Kasten duyarsız kalan bu sanatçıların ilişkileri o kadar tuhaf ki, bunları çözümlemek, anlamak imkan dahilinde değil. Mesela, Ülker diye bir holding. Bir basketçiye beş milyon dolar ödeyebiliyor. Sonra bilmem ne caz orkestrasına da sponsorluk yapıyor.

Tuhaftır Ülker bisküvi markası Felluce'nin bakkallarında en çok satılan bisküvi. Şimdi kalkıp biraz da Felluce'dekilere yardımda bulunalım desek, ricamıza gülerler. Ancak, Ülker siyasetle de çok sıkı ilişki içinde.

Diyelim ASAM diye, Asya/Avrupa Stratejik Araştırmalar Vakfı'nın sponsoru. Sponsoru olduğu için oraya kim başkan atanacak Ülker karar veriyor. Bu araştırma şirketi ne yapıyor? Ortadoğu'ya dair yorumlar/analizler/stratejiler tespit ediyor.

Ve bu analizciler TV'ye çıktığında ağızlarından binlerce Felluce lafı çıkıyor! Bu karmaşık ilişkileri çözmek zordur!

Çünkü aynı şirket sizin sanat yapıtınız için de sponsorluk yapıyor. Keyifli yaşamınızı bir şekilde sürdürüyorsunuz.

Bu ilişkilerin karmaşıklığını açıklamak/anlamak mümkün değil ama, şöyle bir tuhaf durumun ortaya çıktığını hepimiz izliyor, görüyoruz.

Bu şirketlerden para alan sanatçılar hayatlarında bir kez Felluce kelimesini, Cezayir kelimesini, onur, erdem, insanlık, bağımsızlık kelimesini kullanmak istemiyor. Hatta, midelerini bulandırıyor bu kelimeler.

Şimdi Ülker'in ya da Efes'in kalkıp bu sanatçılara: "Bakın size para veriyorum sakın ha erdemden, bağımsızlıktan söz etmeyin" dediğini hiç sanmıyorum.

Ama nasıl oluyorsa buralarda büyüyen sanat buralardan para alanlar onların reklamcıları, tasarımcıları, modacıları, ressamları, sinemacıları bu kelimeleri söylememekte direniyor. Bu büyük bir tesadüf olabilir mi? Üstelik hepsi takıntısız, keyifli, komplekssiz insanlar, ama nedense, insanlığa, sorumluluğa, bağımsızlığa ve soyluluğa dair tek kelime etmemek gibi büyük takıntıları var!..

Ve tabii sanatçılarımız/yazarlarımız keyifle işlerini yaparken, tren kazalarında onlarca güzel yakışıklı çocuk kafaları koparak ölüyor. Sağcı zihniyetin ortaçağ çürümüşlüğü hergün üstümüze yıkılıyor. Susurluk sürüyor. Başbakanımızı gözlerimizin önünde öldürüyorlar. Bankalarımızdan elli milyar doları medyamız soyup kaçırıyor. Kimsecikler özür dilemiyor. Mahkemeye çıkan yok. İstifa eden yok. Sanatçılarımız/yazarlarımız hepsi kolkola. Bütün bunlar tesadüf mü?

Ya da sadece sanatçılarımız değil ülkemiz keyif içinde. Bu soygunlar keyif için yapılmış, bir film bir kurgu heyecanı için tasarlanmış gibi. Başbakanımızı öldürelim hayatımız renklensin gibi bir anlayışla mı yapıldı!

Eğer ahlak konusunda insanların vereceği cevap yoksa hukukun da vereceği cevap yoktur. Cevabınız yoksa hem hukuk hem siyasetiniz çürür!

Neyse, İstanbul'da Fransız elçiliği gerçekten soylu bir kültürün sahibi olsaydı böyle bir züppeliğe Fransız küttürünü ve adını karıştırmazdı. Bu tür soysuzluklar ve terbiyesizliklerle Fransa kültürünün işi nedir?

Fransız kültürü, batıdışı topraklarda karşılaştığı yılışık, yalaka, züppe, özenti içindeki aydın türünü iyi tanır. Bu ahlaki değerleri çürütmek için bu insanları kullanır.

Bunları orta Afrika sömürgelerindeki maymunlar gibi görür. Bunların sanat dediği şeyleri bu dişi maymunlara giydirilmiş mutfak kıyafetleri gibi görür. Batıdışı toprakları "insanlık ailesinden" görmüş olsalardı, batıdışı topraklardaki sanatçıların eserlerinden sadece bir taneciğini kendi müzelerinde sergilerlerdi. Ama böyle birşey yok. Sizi sadece, egzotik, ilginç, tuhaf, etnik, acaip gibi bir bakışla değerlendirmek onların sanat felsefesinin ahlakıdır!

Gerçek bir kültür/erdem sahibi insanlar, bilekleriyle yenemedikleri, tarihin soylu cümlelerle yazdığı Cezayir ismini, parayla, sponsorlukla, daleverayla, bilmem ne desteğiyle değiştirilmesine kalkmazdı!

Fransız elçiliği bizim bu özentimizden zevk alır! Çünkü Cezayir soykırımını unutmamız için Fransız kültürüne bizlerin hayran olmasını bekler. İşte sömürge kültürü budur.

Sömürgelerin sanattan/kültürden bihaber, beyinleri laçkalaşmış bu züppe çocukları özenir onlara! Soyluluk, bağımsızlık, onurla bu sanatın hiçbir ilişkisi yoktur!. Köpeklerin oynaması için önlerine atılan plastik kemiklerdir bu kültür!.

Parayla ya da cahillikle, plastik kemiklerle oynayacak genç adamlar her ülkede bulunur. Fransa'da daha çok bulunur.

Sokaklarımızın adını Fransa diye çoğaltıkça paranın ve plastik kemiklerin satın alamayacağı sanat eseri kalmaz.

Zaten Fransız kültürü, değeri, fiatı biçilebilen bir kültürdür, bu yüzden Japonlar, Suudlu zenginler tabloların bir yanısını ele geçirmiştir.

Ancak, Cezayir'in tüm insanlığın beyninde kalbinde tertemiz insanlık, bağımsızlık gibi değerlerinin fiatları yoktur. Zaten Cezayir elçiliğinin de bu sanatçıları finanse edecek, dişi maymunlara giydirilen mutfak elbiselerinin parasını ödeyecek güçleri yoktur. Ancak, Cezayir'in insanlığa taddırdığı bu soylu değerleri dünyada eline kalem alan her sanatçı ciğerinden, ruhundan duyduğu için büyük eserler kaleme alabilir!.

İşte Felluce orada duruyor. Adını kimse değiştiremiyor. Çünkü direniyor! Yüzlerce yıl sonra dahi bir Arap çocuğu Felluce isminin heyecanıyla dünyanın en büyük eserlerinden birini inşa edebilir.

Keyif, rahat, dinlenmişlik, canının istediği gibi davranmak hayvani bir şeydir. Solucanlar da ayılar da maymunlar da köpekler de keyiflidir, rahattır, canlarının istediğini yaparlar.

Ayrıca, sanatçıların hayvanlaşması özgürce tüm değerlerin sanatın tüm insanlığın ahlakın üstüne saldırtılıp parçalattırılması "kapitalist" ve "emperyalist" bir siyasetin sonucudur. Bu hayvanlardan yüzbinlercesi bizim gibi ülkelerde değerlere, ahlaka saldırıp parçalamakla meşgul ve holdingler bunları bu yüzden dolarlıyor!.

İnsani değerleri yıkmak işgali meşrulaştırmak, direnişi bozmak markalarını ve kültürlerini kolayca satmak içindir.

Dikkat edin batıdan gelen özgürlük değerleri sadece bu hayvanların toplumun üstüne sereserpe saldırmaları dışında bir işe yaramıyor, mesela, bir bakan onlarca genci öldürdüğü halde tren kazasında istifa etmiyor.

1980'lerden sonra sanatın/sanatçının yılışıklaşması, herşeye el atması, herşeyden anlar olması, herkesle her şekilde çalışır olması, reklamcılardan holdinglerden girişimcilerden doları dostlar tutması, süsü, fiyakayı sanatın kendisi sanması ve bütün bu maymunları büyük sanat büyük küttür olarak ödüllendirmesi, bu işgal yağma talan döneminin göstergesidir.

İnsani değerleri bu hayvanlara parçalattırma girişimi bugünlerde yeryüzü kültürünün en devasa sorunudur. İşte bütün büyük yazarlar bu hayvanların neden bu kadar serbest bırakıldığını yanayakıla tartışmaktadır!.

Oysa sorun basittir. Okuma yazması olsun olmasın, herkes bilir ki, ahlağı olmayan herşey fuhuştur, çöplüktür, barbarlıktır, maymunluktur ve bunlar değerlerimizi vahşice parçalamaktadır.

Bir de şöyle düşünelim.

Beyazıt'ta bir çorbacı tanıyorum. Birkaç esnaf arkadaşıyla Irak'a yardım gönderen çocuklara gizlice az da olsa her ay düzenli para veriyor. Bu güzel adamın dükkanına girdiğimde, o büyük tencerelerin bedenleri, kapakları, duvarındaki basit tablolar, tahta sıraları, kepçeleri, önlüğü, herşeyi bana, dünyanın en büyük sanat eserleri gibi görünüyor!

Birgün bu soylu insanların tencereleri, ayakkabıları, kirli ahçı önlükleri dahi büyük müzelerde onurla saklanacakmış ve hep hatırlanacakmış gibi geliyor. Ben deli miyim böyle düşünüyorum..

Bugün geriye döndüğümüzde kendi istiklal savaşımızdan arta kalan kağnılara, öküzlere, ineklerin boklarına dahi saygiyla bakıyor, nerdeyse, tabloların içine girip o bokları kokluyoruz. Onlara soylu şiirler yazıyoruz.

30 Ağustos'ta Mustafa Kemal, İsmet Paşa ve diğer komutanlarla bir kağnıya yaslanıp, savaşın gidişatını tartışan resimleri, bu fotoğraftaki kağnı, öküzler, yerdeki hayvan pislikleri bize dünyanın en büyük sanat harikaları olarak görünmüyor mu? Biz deli miyiz böyle öküzden boktan zevk alıyoruz?

Ankara Sakarya caddesinde alkolik bir Haşmet vardı, herkes tanır. Akşama kadar esnafı gezer "ekmek alacağım para" derdi. Sonra gider şarap alır esnafın karşısına geçerek: "Ulan ibneler şarap alacağım deseydim bu parayı bana vermezdiniz" diye nara atardı.

Fazla büyütmeyelim, ülkemizin dandik sanatçılarını tanıyoruz, üçbeş kuruş nasiplenmek için, aç karınlarını bir şekilde doyurmak için, şarap diyor, kültür diyor, Fransa diyor, bir ekmek kapısı yani.

Sorun bu değil. Sorun, hepimiz gittikçe büyüyen bir Fransız sokağının içine sürükleniyoruz. Bu sanatçılardan daha tehlikeli olan onların moda ettiği tartışma şekilleri, ağızlarında yamulan fikirler, bozuk düşünceler, konuşma tarzları, hayata bakışlarının bir bulaşıcı salgın gibi topluma sirayet etmesi.

Herşeyi koklayan, herşeyden birazcık anlayan, birkaç tane enteresan, ilginç, hoşuma gitti, keyifliydi, yok yaaa, tamam yaaa, gibi cümlelerle inşa edilmiş bir düşünce tarzı.

O kadar tehlikeli ki anlatılmaz. Bu züppe düşünüş tarzının modalaşması hepimizi, sizleri, bizleri gün geçtikçe içine alıyor. Farkında olmadan düşünce yapılarımız onlara benziyor, onlar gibi topluma, ülkemize, tarihe ve değerlerimize bakmaya başlıyoruz.

Birkaç lafla herşeyi anlayan, herşeyi çözen bir üslup, birkaç havalı cümleyle tarih felsefesi yapar, ahlak felsefesi yapar, herşeyi yapar...

Bu düşünce tarzının yüzlerce tehlikeli örneği şu anda toplumumuza bulaşmış durumda. Bir çarpıcı örnek vererek tehlikenin boyutlarını göstermeye çalışayım.

Mesela bugünlerde okur yazar, sanatçı, kahvede lafa giren, hatta üniversite hocaları, öğrenciler, çok rahatlıkla şu cümleyi öğrenmiş ve benimsemiş durumda: "Yaaa Kurtuluş Savaşı dediğin on bin ölü!"...

Nedir ki yani, demeye getiriyor. O kadar yaygın bir bulaşıcı hastalık ki, on bin rakamıyla bir kurtuluş savaşını sildi attı defterden. Küçümseyici, aşağılayıcı tavırlara çoktan girdi bile. Artık üçbeş züppe değil halktan insanlar dahi bu bozuk düşüncelerin çoktan kurbanı oldu!.

Kendimize bir soru soralım. Bu kadar yanlış, gerçek dışı, bu kadar dangalakça bir fikir nasıl moda olabiliyor ve bütün beyinlerde dolaşıma girebiliyor.

Sebebi basit, hayatı ve toplumu ve tarihi ve bilgileri öğrenme şeklimiz artık böyle. Çarpıcı, şaşırtıcı, şok bir kısa cümleyle herşeyi öğrenmiş oluyoruz. Tehlike burda. Yüzbin tane bozuk sanatçıyla başedebilirsiniz ama bu bozuk düşünce şekillerinin gençliğe, halka sirayet etmesi karşısında birşey yapamazsınız. Medyanın/sanatçının/bugünün yazarlarının bu halka öğrettiği "düşünme" tarzı budur.

Herifcioğlu, iki cümleyle, koca Kurtuluş Savaşı'mızı harcayıveriyor. Ya da kendisi nasıl bir insansa "onbin şehidi" az görüyor...

Bu "onbin şehit" cümlesini hepimiz biryerlerde duyduk. Bu cümlenin arkasına bir bakalım, Ya bismillah!

30 Ağustos'un taktik ve cephelerini ayrıntılarıyla anlatmak bu sütunu aşar. Öncelikle şunu öğrenelim. Kurtuluş Savaşı'nın büyük bir sivil/halk cephesi vardır, Ege'de efelerle, Antep, Maraş, Adana, Urfa diye gider, halkın kendisinin örgütlenip, kaçarken direnirken verdiği rakamlar bu on bin rakamına dahil değildir. On bin diye geçen ama hastalıktan ölümlerle 13 bin küsüre varan bu ölü sayısı sadece Türk askerinindir.

Savaşa geçelim. Büyük savaş Afyon yakınlarındadır. 26 Ağustos'ta başlar, 12 Eylül'de biter. Hatta Türk orduları İzmir'e girdikten sonra bile, Anadolu içlerinde sıkışıp kalmış Yunan tümenleri gizlice ve başarıyla kaçmayı başarmışlardır ve bu da Yunanlılar'ın tarihinde "başarı" diye geçer.

Türk ordusu 186 bin, Yunan ordusu 200 bin civarında. Makineli tüfek, araba, top üstünlüğü Yunan tarafında, Türk ordusu 1. Cihan harbi yorgunu, Yunan askeri, taptaze, diri ve canlı ve iştahlı ve tarihlerinin en büyük "zaferine" doğru ilerlemekte.

Ancak aptal Yunanlılar, güçlerini "Afyon-Kütahya-Eskişehir-Bursa" arasında dağıtmıştır. Üstelik komuta merkezlerini İzmir yaparak ön cephelere seri emir gönderilmesi zorlaşmıştır. Ve yine 26 Ağustos gecesi Yunanlı subay beyler Afyon'da balo tertipleyecek kadar Türk ordusunun güzergahı ve yerleşim ve yürüyüş planından habersizdir.

Mustafa Kemal Kocatepe'dedir, Kocatepe 1900 metre yükseklikte. Kocatepe'nin önünde dört beş küçük tepe vardır, Tınaz tepesi, Belen tepesi, Çekil tepesi, Kalecik ve Erkmen tepeleri 900/1200 büyüklükte, Yunan askerleri işte buradadır. Bu tepelerin önünde de Sincanlı ve sonra Dumlupınar vardır.

Mustafa Kemal başkomutandır, bu büyük Yunan ordusunu ancak şöyle yenebileceğini düşünür. Bakar ki Yunan ordusu büyük bir sahaya yayılmış. Kuvvetlerimizi altı-yedi günlük yoldan Kocatepe civarına yürütüp, Yunan ordusuna bir noktadan yüklenmeyi düşünür. Baskın yiyen Yunanlılar'ın ihtiyat birlikleri yetişene kadar Yunan ordusunun imhası düşünülür.

Altı-yedi günlük yürüyüşün gizliliği önemlidir. Düşman huylanabilir, görebilir. Görmüş olsaydı bugün bu vatanın adı Türkiye olmayacaktı. Ancak bu topraklar üzerinde bu toprakların öz halkı yaşamaktadır. İçlerinden tek bir kişi ihbarda, casuslukta bulunsaydı, ki altı yedi günlük yürüyüşte onlarca köyden geçiyorsunuz, ordumuz büyük bir hezimete uğrayabilirdi.

Altı-yedi günlük gizli yürüyüş başarıyla sonuçlandı ve 30 Ağustos zaferinin en büyük başarısı bu yürüyüş olmuştur.

İkinci yapılacak şey, Yunan'ın bu bölgedeki dörtte bir gücündeki elibin kişilik ordusu üzerine saldırmak. Ancak bu ellibin kişiyi imha edebilmek için sizin en az yüzbin kişiye ihtiyacınız vardır. Bu da ordunuzun yarısı eder.

Bu hem çok zekice fikir, hem de büyük tehlike. Çünkü daha savaşın ilk gününde bütün ordunuzu kaybetmiş olabilirsiniz. Ordunuzun bir yarısı ilk baskında kırılabilir!.

Şimdi başlayalım. Kocatepe bölgesinden öndeki dört beş tepeye doğru ani bir baskınla yüzbin kişilik bir kuvveti 26 Ağustos sabahı gönderiyorsunuz. Bu şok bir baskındır. Tam sekiz bin zayiat veriyorsunuz.

Oysa, pekala bu ani baskında elli bin zayiat da verebilirdiniz, bu bir askeri yetenektir.

Bu küçük tepelerden sıyırıp attığınız Yunan orduları önündeki Sincanlı ve sonra Dumlupınar'a doğru kaçmakta...

26 Ağustos'tan 12 Eylül'e tam 17 gün var. Bu on yedi gün düşman rüzgar gibi kaçıyor...

Hani zihnimize böyle yerleşti, rüzgar gibi kaçıp denize dökülüyor. Hayır. Bu süreç 17 gün. Uyumadan, beklemeden, dinlenmeden hiçbir ordu geri çekilemez. Bunun adı ricat'tır, geri çekilme. Ayrıca düşman ricat mı ediyor, yoksa, geride daha büyük bir cephe mi oluşturuyor, bilemezsiniz...

Bilemediğimiz için kaçan ordunun önünü kesmek risktir. Ki, Yunanlı komutanlar arkada toparlanıp daha büyük bir güçle ve gemilerle yetiştirilecek daha taze kuvvetlerle büyük bir saldırı için çalışırlar. Yani, en akıllısı temkinle takip etmektir.

Bunun anlamı şudur. Fazla yorulmuş, fazla yürümüş bir ordu ile geri çekilmekte olan yüzbinlerce Yunanlı askerin önüne geçmek deliliktir. Bunu deneseydiniz yine ölü sayınız sekiz binde kalmazdı. Hatta Salihli'de bir alayımız önlerini kesiyor ve mutlulukla zafer şarkıları söylerken gafil avlanıyor.

Ve düşman her çekildiği tepede yeniden mevzileniyor, ardında gelmekte olan Türk ordusuna top atışı yapıyor.

Böylelikle düşman Afyon'dan İzmir'e kadar elini kolunu sallayarak bütün kasaba ve köyleri ve şehirleri yakarak ilerlemiştir. Evet, bu yakıp yıkmanın önüne geçebilirdiniz. Ama bunun için Yunan ordusunun önüne geçmeniz gerekirdi. Bu taktik, kazanmakta olduğunuz savaşı hezimete dönüştürebilirdi. Bu yüzden Türk ordusunun taktiği "takipti".

Ve geri çekilmekte olan ordu yeni ve büyük cepheler kurup üstünüze saldırıyor. Ancak, geri çekilmekte olan her ordu büyük moral çöküntüsüne uğrar. Aynen böyle oldu. Birçok Yunan tümeni, askerlerinin komutanlarını sıkıştırmasıyla esir alındı. Yunan'ın kayıpları yüzbindir ve elimize bir çok Yunan tümeni de esir olarak geçmiştir.

Ancak, Türk komutanları şöyle düşünmeliydi. Bir zaman sonra içimizden züppeler çıkıp sekiz bin zayiatı (diğer iki bin, bini subay, Sakarya'dadır) yeterli bulmaz. Bu yüzden biz hemen Yunan ordusunun önüne atlayıp ellibin/yüzbin şehid verelim.

Hangi ordu 17 gün uyumadan savaşabilir hangi ordu 17 gün uyumadan kaçabilir.

Velhasıl, I.Dünya Savaşı'nın binbir cephesinden artakalmış düşmandan daha zayıf bir ordu büyük bir zafer kazandı, çünkü, Sakarya/Afyon toplam zayiatı 13 bindi.

Gelelim neden az zayiat verdiğimizin felsefi temellerine!

Ordularımızın başındaki komutanların hepsi birinci dünya savaşının cephelerinde savaştı. Hepsi Hicaz'da, Süveyş'te, Sarıkamış'ta, Çanakkale, vs. dört-beş yıl önce milyonlarca ölü vermiş bir ordunun komutanlarıydı.

Siz komutan olsaydınız ve başınızdan büyük facialar gibi savaşlar geçseydi, ne yapardınız?

Şüphesiz ders çıkartırdınız? İşte komutanlarımız da bir yıl boyunca bu dersleri çalıştı. Tam bir yıl komutanlarımızın 30 Ağustos öncesi kurmaylara I.Dünya Savaşı'nın cephelerini, taktiklerini uzun uzun tartıştı.

Afyon Savaşı'na hazırlanan ordularımız üç şey yapıyordu, birincisi ikmal hazırlıkları, ikincisi top atışı talimleri, üçüncüsü, I.Dünya savaşındaki cepheleri bir ders eğitim programı olarak yıl boyunca çalışmak, yani cephelerde kurs üzerine kurs veriyorlardı.

Ancak, zayiatın az olmasında başarı Mustafa Kemal'indir. Çünkü meclisten başlayarak Mustafa Kemal'e neden şimdi, hemen şimdi saldırmıyoruz diye eleştiriler başlamıştır. Herkes hemen saldıralım diyordu, Mustafa Kemal dışında.

Eğer Mustafa Kemal bu eleştirileri ciddiye alıp hemen bodoslama düşman üzerine atılsaydı bugün Türkiye adında bir vatan yoktu. Sarıkamış faciasını, Çanakkale'yi, bir yığın savaşı yaşamış Mustafa Kemal "ikmal, techizat, hububat" tam hazırlanmadan bir savaşa girilmez diye inad ediyordu.

Bu çok büyük sabırdı. Mustafa Kemal iaşeyi tamamlamadan girilecek savaşın hezimet olduğunu söylüyor ve herkesi sabıra çağırıyordu.

İşte savaşın en sıkıntılı yanı bu sabırdı. Bu bekleyiş. Çünkü eleştiriler başkomutanlığı elinden alabilir, bir iç darbe yaşanabilir ya da Ankara'da tuhaf şeyler olabilirdi.

26 Ağustos saldırı tarihini beklemek Mustafa Kemal'in en zor kararı, sabırların sabrıydı. Haydi ne duruyoruz, düşman Polatlı'ya gelmiş gazına gelseydi, bugün tarihinizi Yunanlı kütüphanelerden öğrenecektiniz.

30 Ağustos Türk tarihinin tarih boyunca gösterdiği en büyük başarılardan biridir. I.Dünya Savaşı'nın Kafkasyası'nda, Süveyşi'nde, Çanakkalesi'nde savaşmış yorgun düşmüş askerleri üçer/beşer toplayıp Anadolu'nun içlerine kadar giren Yunanlılar'a karşı savaşmıştır. Bu savaşın ince ayrıntılı cephelerine taktiklerine girdiğimizde şaşkınlık içinde kalır bir büyük mucizeye şahit oluruz.

Ama bugün ne kadar kolaylıkla "Yaa Kurtuluş Savaşı'nda on bin ölü verdik nedir ki?" gibi bir cümleyi, hala keyifle, rahatlıkla kurabilen insanlar yaşıyor bu topraklarda.

Savaşı anlatmak değil derdim. Bir bozuk züppevari düşünme şeklinin toplumumuza, halkımıza nasıl sinsice sirayet ettiğini etraflıca anlatmak için yazdım.

Bu düşünce şekli bugün medyamızda, yazarlarımızda, internetimizde bulaşıcı bir salgın hastalık gibi büyümekte ve tüm gençleri zehirlemektedir. Size bir yığın örnek, işte bu züppelerin tartışmaları sonucu yine Kurban Bayramı'nı kaldırmak için harekete geçilmedi mi, ezan seslerini susturmak için halen çalışılmıyor mu?

Bu tüyler ürpetrici gelişmedir. Düşmanın, emperyalistlerin yapamadığını kendi öz çocuklarınız sırf özentili konuşma şekillerine özenip, dibini, derinini hiç anlamadan ülkesini, tarihi, ahlakı öğreniyor. Facia budur.

Yazmak... Ya da öğrenmek... Ya da öğretmek biçimleri. Bir ülkenin en soylu olmazsa olmaz büyük kurumlarıdır. Bugün Fransız Sokağı'nda şekil olmuş yazardan ne hayır gelir? Onun yazdıklarından ne olur?

Şu olur, çocuklarınız onları kültür sanat adamı diye tanır, bir zaman sonra bu iğrendiğiniz adamların tıpkısı gibi çocuklarınız da bu orospu çocuklarından olur. Züppe. Canlarının istediği gibi yapan. Terbiyesizlikle sanatı karıştıran..

Şimdi, Aydın Doğan'a gidip, senin yazarların/çizerlerin/medyan/işte böyle böyle.. Konuşma biçimleri, düşünce biçimleri, tarzı, modası, laflaması, bu ülkeyi bir büyük yatak odasına dönüştürüyor, desem, ne yapar?

Ne yapacak yine mahkemeye verecek.

Gözaltına alınır, ya da yazdıklarımızdan dolayı ağır cezada yargılanırız. Bu hiçte keyifli bir iş değildir.

Ayrıca durduk yerde birkaç kelime için ceza yatmak korkusu hiçte canımızın istediği birşey değildir, biz de insan yavrusuyuz.

Ama bunlar onurla alakalı değerlerdir, küçükken annem söylemişti... Ne kadar şaşırtıcıdır, bu çabalar sizi çok üzebilir, korkutabilir ama, sizi bir ömür mutlu da kılabilir. Sanırım bizim eve Kant'la Sartre gelmişti bir defasında, "bu hayvanlar sanatın kökenine keyfi yerleştirip sanatın ruhu olan erdemi yok ediyorlar" annem çaylarını koyarken söylemişti...

Evet, askerin verdiği zayiat ondur, yirmidir bilemem, ama halkımızın verdiği zayiat yetmiş milyona yaklaşmakta.

Hemen... İşte ülkem işte göğsüm işte kalemim deyip bu ülkenin kiliminden İbrişim Örmüyorlar'ından darbukasına kadar nöbetini tutacağız, başka şansımız yok!..

nihatg@leman.com.tr

harala gürele

Harala Gürele Normal Hayat Hikayeleri: Eksi sıfır derecede sıfırı tüketen Aziz ve yarı uyusuk sayıklamaları

Ustam, hocam, güzel bakışlı Oğuz abim, saygı ve sevgiyle...

hisseli harikalar

Kemalkenanergen

Oğuz Aral : Allah razı olsun. Nur içinde yatsın... Hissiyatımı başka cümleler asla ifade edemez...

Alman Kurdu : Sahibine de Kurt Almanı mı dememiz gerekiyo şimdi?..

Yanki : Köftehor Amerikalı...

Aptal Sarışın : Tüm esmerlerin kendini akıllı sanması çok daha büyük aptallık değil mi?..

İmza Günü : Bi pulun üstüne, bi de açığa Orhan Pamuh Abi...

Tembih : Annevari tehtid...

Üfürükçü : Bir bardak su içirirseniz, kısa bir süreliğine tükürükçü olarak da kullanabilirsiniz. Ne işinize yarar bilemem tabi. Ben sadece teorisyenim...

Tüy Dökücü Krem : Kuşlar için mi yani?..

Ağlak : Ağlama uzmanı...

Gezi ve Gözlem Kolu : Okuldan kaçmak isteyen öğrencilerin de düşünülmüş olması ne büyük incelik...

Söz Duellosu : Kimsenin yumruk atmaya gtü yemiyo yani...

Şambaba : Keranedeki kadınlar müşterilerle niye öpüşmüyo anladınız mı şimdi? Lavuklar hem bıyıklı hem de yapış yapış oluyolar belli ki...

Mars : Tamam ulan, tut ki varil varil su çıktı. Naapıcaz, gidip yıkanıcaz mı?..

Test Yayını : Ne yani zayıf alırsak programları seyredemiycek miyiz?..

Bacanak : Bu ne biçim ittifaktır lan hayvan herifler?.. O kızların abisi ağzınıza sıçmıcak mı sanıyosunuz?..

Ekselans : Hazreti gavur...

İnşallah : Allah'a emrivaki yaptığınızın bilmem farkında mısınız?..

Kerata : Kaplumbağa yavrusu...

Papatya Falı : Çiçekten ne istiyosun hayvanat? Gidip direk kıza sorsana...

Sivilce : Ne saçma. Sanki askerlerde çıkmıyo.

Defile : Paris'in düşman işgalinden kurtarılışının temsili olarak canlandırılması

Eskici : Yeni versek almıycak sanki. Üçkağıtçı seniii!.. Afferim ama sırtın yere gelmez...

Kurukafa : Kurutulmamış hali kesinlikle daha korkunç. Ayrıca feci kokuyor ve çok boş bakıyor.

Hanımeli : Kadıncağızın kalanını naaptınız la manyaklar?!.

Amip : Böyle mühim bir tampon aksesuarının tek hücreli bi salaktan elde edildiğini bilmek, bilmemekten çok da farklı bi duygu diil doğrusu...

665

6 Ağustos 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/32- 850.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-950.000 TL.

BİR ADAM ALDATMIYORSA YA KORKAKTIR YA DA KENDİNE GÜVENMİYORDUR

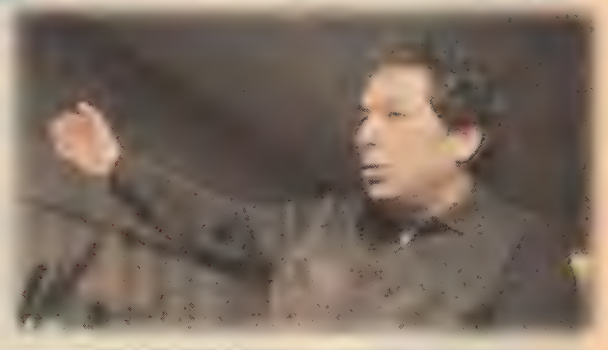

Filozof Derman Köroğlu

BUYURUN CANIM!..

- SAYIN DERMAN KÖROĞLU, TAMER KARADAĞLI'NIN YEĞENİYLE BERABER OTEL ODASINDA RUS KADINLARLA ALEM YAPMASI VE EŞİNİ ALDATMASIYLA İLGİLİ BİR DEMEÇ ALACAKTIM MÜSAİTSENİZ?

- MÜSAİTİM CANIM.. ŞİMDİ ŞÖYLE...

Akşamsefusi

guverfeyhan@hotmail.com

BAYIR GÜLÜ

Feyhan Güver

HAVUÇ DAHA ÖNCE BİZDEN UYARI ALMIŞTI SAĞLAM DURDU, HERKES UÇKURDAN GİTTİ BİR O KALDI...

TAM HANKS'İN OĞLUYLA TÜRKİYE'NİN BÜYÜME HIZI KATLANABİLİRDİ!

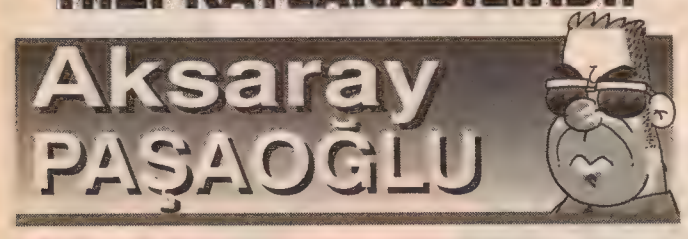

Troya filmini izlediniz mi? Ben izledim! Filmin arasında çıkıp frigo aldınız mı? Pekiyi üzerinizde gri bir ceket mi vardı? **Bütün bunlara evet diyorsanız, yerinize dönerken hayvan gibi ayağıma bastınız.** Troya filminde kullanılan fiberglas Troya atının Japonya'da olan ve şu günlerde Türkiye'ye getirildiğini biliyor musunuz? O çok hârika. Bakın ben bunu duyunca birdenbire patolojik gibi manyakçasına nasıl bir hayâl kurdum. Biz onu alt karnına bir düzenek yerleştirsek ve o devâsa atı şahlanan, kişkişlenen, çifteler savuran **vahşi bir modern çağ dev atı hâline getirsek** ve onun üzerinde geçenlerde Türkiye'ye gelen ünlü sinema oyuncusu Tom Hanks'in oğlu Truman'ı burada bütün gün Hido'lu Kings'in beş numaralı o Hido formasıyla çocuk hep gezdi. Biz eğer o Truman'ı o formasıyla o devâsa Troya atının sırtına bindirip boğaz köprüsünün üstünden atlatabilseydik inanın **bütün dünya Türkiye'yi konuşurdu.**

TAYYİP ERDOĞAN'IN ENTERESAN ESRARENGİZİ

Sayın Tayyip Erdoğan'ın Fransa gezisinde çok müthiş bir ayrıntı gizliydi. **Sanırım bunu bizim galakside birtek ben farkettim.** O ne miydi? Tayyip Erdoğan'ın içtiği **koca bir bardak dolusu turuncu renkli esrarengiz iksir.** Hemen araştırdım. Formülü büyük bir sır gibi saklanan o meş'um iksiri hazırlayan adam, **Fransuva Moustique** adlı bir Fransızmış. Kendisiyle dizdize görüştüm. Fransuva'nın büyük dedesi Yves Moustique bilin bakalım Fransa'nın hangi bölgesindenmiş? Şimdi çok apışacaksınız. **Çünkü o Galyalı.** Ve yine apışacaksınız Fransızların ünlü halk kahramanı efsanevî "Astre"ye o sihirli iksiri o vermiş. **O kahramanı bütün dünya "Asteriks" olarak tanıyor.** Fransuva, kabak tadı verdiğim halde, bana iksirin muhtevasını söylemedi. Ama bakın tam da aynı gün ne oldu? Akşam saatlerinde **Tenten gibi İngiltere'ye geçtim.** Londra'da çok hârika bir restoran var. Sahibi Brian Ball adında **dünya keçisi, kazma dişli bir İngiliz.** Dizlerindeki yaraların kabuklarından çok hârika bir çorba yapıyor. Fakat üç günde bir tek kâse çorba çıkarabiliyor. Restoranın asıl özelliği, yemeklerin yanında içme suyu olarak İskoçya'daki Loch Ness canavarının bulunduğu gölün **canavarlı suyundan** vermesi. Canavarlı sudan içtiğinizde kan dolaşımınız birden hızlanıyor ve tempolu bir koşuyla, mola vermeden Belçika büyüklüğünde bir araziyi ondört saatte komple dolaşabiliyorsunuz. Ben o iksirin içinde işte o canavar suyundan bulunduğunu düşünüyorum. **Çünkü bütün bunlar manyakça değil.**

TAMER KARADAĞLI'YI ASLA AFFEDEMİYORUM

Bu aralar hiç özel bir uçağa binip Türkiye'ye on bin fit uzaktan baktınız mı? **Ben baktım.** Türkiye artık o eski Türkiye değil. İsmet İnönü'nün dediği gibi, artık namuslu insanlar namussuz insanlardan daha cesurlar. Ve boyun eğmiyorlar. Tamer Karadağlı'ya ait şu cümle bakınız benim hâlâ ıslak kuyruğundan tutulmuş, beynimin duvarlarına vurulan uyuz bir fare gibi kafamın içinde fosfor gibi yakamozlanan o cümle şu: **"Ben boyun eğmedim! Boyun! Ben eğmedim. Artık bu ülkede şantajcı, tehditkâr. Bitti bunlar."** Ben taşfırın erkeğinin o iğrenç tuzağa düşürüldüğünü duyduğumda Romanya'da, lüks bir otelde **enteresan karışık** bir iş toplantısındaydım. İşi bitirince **panik içinde** apar topar Türkiye'ye döndüm. Ve mâlum kasetleri buldurtup izledim. **İnsan oyuncu da olsa, galiba gizli kamera önünde daha rahat hareket ediyor.** Ben o kasette Tamer Karadağlı'nın performansını çok iyi buldum. Fakat ben yine de onu affedemiyorum. O, yakalanarak hepimizin **hareket kabiliyetini** azaltmış oldu...

NOT: Bu yazıyı yazarken, Tayland'lı oniki filin doldurduğu, Amerika'da yedibin satan o harika CD'yi dinliyorum. Onu serçe parmağımın ucunda döndürerek **şeytan tırnağımla** plak iğnesi gibi çalıyorum. Ve inanmayacaksınız, filler unutmuyor. Şarkı sözlerini kelimesi kelimesine davulla çalıyorlar. **Fillerden bir tanesinin babaannesi Türkmüş.** Fakat o, Tayland'a henüz fil değilken gitmiş.

Akşamsefası

LİSELERE GİRİŞ SINAVLARINDA SIFIR NOT PATLAMASI GEÇEN YILI DA KATLADI..

EĞİTİMDE YENİ HESAPLAR YAPILIYOR YENİ BULUŞLAR BULUNUYOR.. AKADEMİSYENLER, EĞİTİMCİLER İLE YAPILMASI GEREKEN İŞLERİ SİYASETÇİLER SESSİZ VE DERİNDEN YÜRÜTÜYOR. KAMUOYUNA YARIM YAMALAK AÇIKLAMALAR YAPILIYOR.. ÜLKENİN EN ÖNEMLİ MESELESİ EZBERCİ EĞİTİMİN SONA ERDİRİLMESİ, EĞİTİM YERİNE ÖĞRETİM ESASI GİBİ GÜZEL SÖZCÜKLER DUYUYORUZ.. SONRA KARİKATÜRLERİ BOLCA SÜSLEYECEK ORTAK PAYDALARIMIZ TÜRKÜLÜ ÖĞRETİMDEN BAHSEDİLİYOR.. O DA KESMEZSE TELEVOLE EĞİTİMİ.. ANINDA KAPMACA!

Türkülü öğretim projesinde **"Arpa ektim Biçemedim"** ile Ermeni sorunu anlatılacak **"Hey Onbeşli Onbeşli, Tokat Yolları Taşlı"** ile de Çanakkale Zaferi öğretilecekmiş... Bizden de iki türkü Yurttaşlık dersi için **"Bağa Girdim Bağ Budanmış, Bağa Hortumcu Dadanmış"**, bu da Felsefe ve Mantık dersleri için (tabii olacaksa) **"Manda Yuva Yapmış Söğüt Dalına, Yavrusunu Sinek Kapmış Gördün mü?"...** Aşağıdaki karikatürümüzde de Sosyal Bilgiler dersi için bir türkü var...

LeMan

İstanbul'da denize girilebilecek yerlerin sayısı açıklandı! İSKİ, "80 yerden denize girilebilir" derken, il sağlık müdürlüğü "15 yerden girilebilir" diyor..

Türk Ekonomisine İki Bakış:

Biri bardağın dolu tarafından, biri de boş tarafından..

İyimser Bakış: ekonomi patladı, kamyonlara mal taşımaktan lastik dayanmıyor...

Kötümser Bakış: rakkamlar iyi ama ekonomiye yansımıyor, istihdam yaratmıyor, tencere dolmuyor, delinen pabuçlar parça pinçik lastikler, kimbilir daha neler, neler...

Foto: S.Yündem
Oğuz Aral anısına...

Erzincan-Erzurum karayolunda meydana gelen trafik kazasında 27 kişi öldü..

Türkiye'de yoksulluk sınırı 1 milyar 422 milyona çıktı... 18 milyon kişi yoksulluk sınırında yaşıyor..

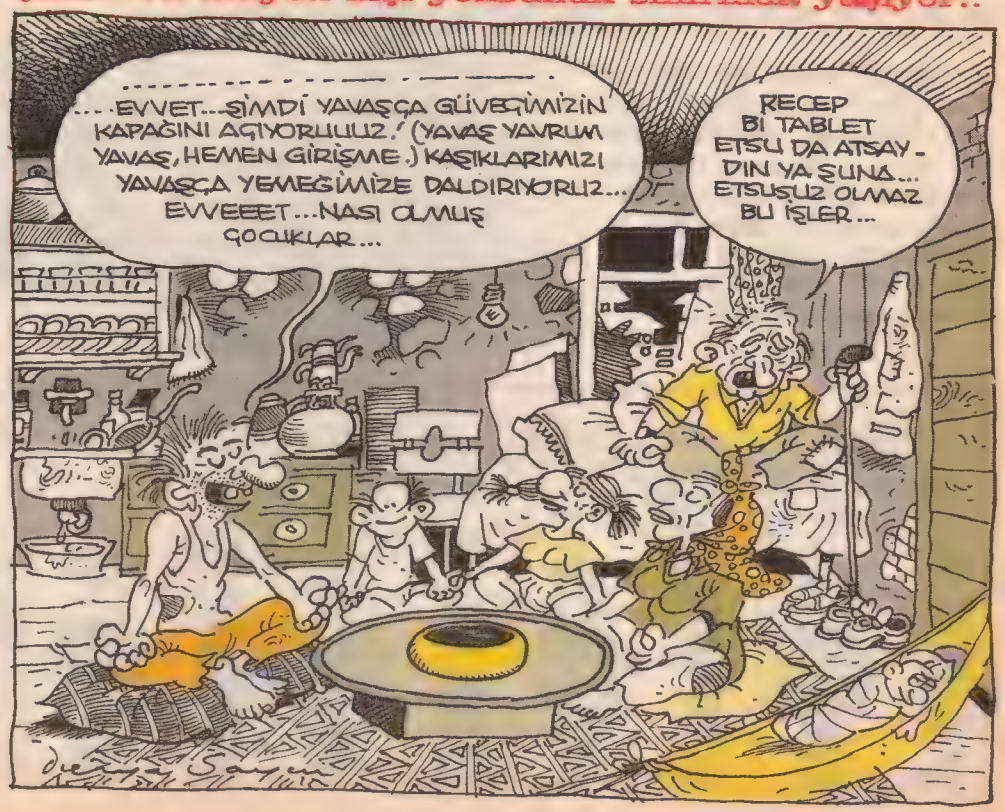

Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Erdem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

DUMUR

GÜNERİ İÇOĞLU

Geçen haftalarda bahsettiğimiz, genlerle oynama ve hormonlu domatesler yazısından sonra Çanakkale civarında elime böylesi bir domates geçti... Bahçe

sahibine "Bu ne böyle emmi, hormonlu mu bu domates, ilaç mı verdin?." dediğimde "Yok yok, yaradanın işi.." diye cevap verdi... Bana kalırsa yaradanın işi, ben bu konuda dumur detayını yazdıktan sonra karşıma böyle güzel bir örnek, somut bir numune çıkarması... Ferforje pencere demirleri gibi kıvrım kıvrım kıvrılıp, özünden sapmış biçare domates...

Zengin dumur madenleriyle dolu güzel İstanbul'umun bitmez tükenmez detaylarından biri daha... Gılgamış Destanı gibi satılık araba ilanı... Ordan yoldan geçerken tesadüfen bu ilanı okusan aldığın bu kapsamlı bilgiyle oto galerisine satış elemanı olarak girersin...

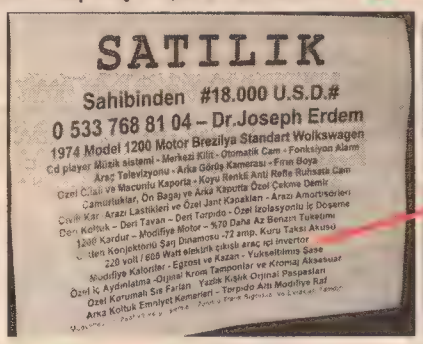

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

PANTOLON

METİN FİDAN

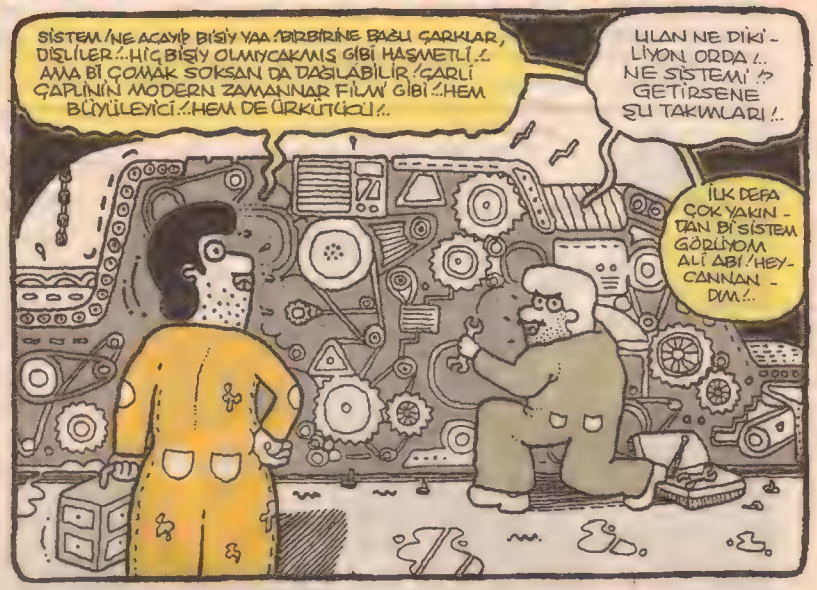

metinfidan@leman.com.tr

Akşamsefası

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

TERELELLİ PİCTURES BİR İNANILMAZI DAHA BAŞARIYOR!.. PEKİ NE?. ÖNCE YANDAKİ ÖYKÜYÜ OKUYALIM, DAHA SONRA AÇIKLAYALIM.

1. ÖYKÜ BİR KÜÇÜK ELEKTRİK.

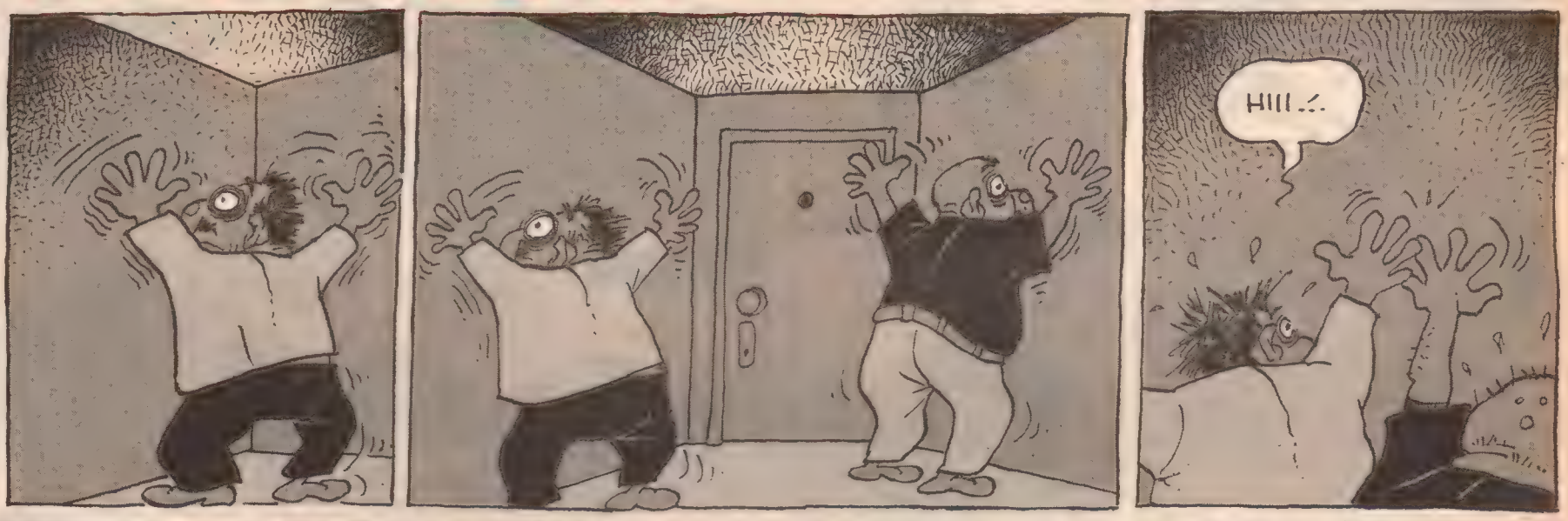

EVEEET!..

ŞİMDİ TERELLELİ PİCTURESİN BU ÖYKÜDEKİ İNANILMAZ YENİLİĞİ NE?.. GECE GÖRÜŞÜ!.EVET ÖZEL BİR TEKNİKLE ULTRAVİYOLE IŞINI KULLANARAK GİZİLEN BU ÖYKÜDE,ASLINDA ORTAM KARANLIK OLDUĞU HALDE SİZ AYDINLANMIŞ GİBİ GÖRDÜNÜZ...OTOMATİK DÜĞMESİNİ ARAYAN ADAMLAR ZİFİRİ KARANLIKTA HİÇ BİŞEY GÖREMİYORLARDI... AMA BİZ!..NE DENİR Kİ? MUHTEŞEM...

2. ÖYKÜ : ANILAR PEŞ BIRAKMAZ...

canbarslan@superonline.com

- Alo Sıkılhan, Bunalgül ben... Bak ne diycam, 11 Aaostos gibi Çeşme'deyim... 19'una kadar Dalaman'da teyzemlerin yazlığında olucam, 20'sinde havaalanından beni alın... Bu arada, senin çadırın vardı di mığğ?- Neden çadır, sirk hayvanı mı getiriyosun bagaj olarak?

- Dünya şey olsa senin haberin şey olmıycak yani Sıkılhan! 20-22 Aaostos Rakenkok festivalinden bahsediyorum, Iggy Pop... Wax Poetic... The Rasmus... Pysconauts... Filan gibi müzik artı eğlence artı özgürlük diyorum yani. Büzge Londra'daki dil kursunu yarım bırakıp geliyo, Çisil salaa da duymuş, Vango Hydra 300 dört mevsim çadır aldırmış babasına... Bizim bütün grup orda olucak, iki günlüğüne sen de sosyal bir insan olursun artık.

- Gelemiycem Bunalgül, senden, Tamer Karadağlı'nın eşinden ve Türk Halkı'ndan özür diliyorum.

- Tembel hayvan! Suç bende, seni kovuğundan çıkarıp özgür çadırlı rock festivaline çaarıyorum. Zaten gelsen de 'yok ben gece dışarda yatamam, annemden izin almam lazım' diye uyuzluk edersin sen. Herkes yıldızlı gecelerde sevgilisinin yanında çakmak yakaraktan hep bir ağızdan şarkı söylerken sen evinde zıbar ol yat. İnsanlık lisansını iptal etmişler senin, yeraltı mağarası!

- 347 THK sefer sayılı Türk havayolları Dalaman- İstanbul uçağı alanımıza inmiştir... Sayın Bunalgül Peremecioğlu... Lütfen acil festival çıkış kapısına!...

- Kanatlı hayvan!

- Sıkıl, naaber hacı, Hırgürkan ben. Baba, iyice saldın ha, biz arayıp sormasak bi alo diyceen yok. Bak ne sorucam; senin köpek yoktu di mi? Elimde 1 yaşını görmemiş altı tane aslan gibi Danua yavrusu var. Kelle başına 120 dolar... Aslında 150 de, sana arkadaş indirimi yapıyorum. Yapcan mı bi abilik olcan mı babaları?

- Aşılarım falan eksik benim, kenem var, rahatsız ederim hayvanları.

- Öyle deme lan, yeri gelir elin ayağın olur bu yavrular. Sen bi de bunları azmanlıyınca gör, altısı bi girdi mi koca bi adamı beş dakkada kemikleriyle birlikte yiyolar lan. Bak, Danua cinsine sıcak bakmıyosan Kiev'den kendim getirdim 4 tane Rottweider'ım var yapıyım sana 100 dolardan.

- Kalsın usta. Yüzbirlik Dalmaçyalı seti bakıyoruz biz.

- Rot lan bu, rot rot! Ööle medyada 'sahibini tanımıyo, kafatası sıkışınca delirip komple bütün aileyi kuduza bağlıyo' yazdıklarına bakma sen... Yeri gelir gözün kulağın olur bu hayvanlar. Tanesini 80 dolar yaparım sana son fiyat. Hayvan diil dost kazanırsın. Kaptı mı çene bağlanıyo zaten, kerpetenle zor açarsın. Bu varya bu bu... Farz et ki sen kalktın yirmi kişiye birden daldın, bu hemen peşinden kendini feda ediyo işte... Hayvan diil olum bunlar... Dost dost...

- Ben sizi ömür boyu dost bırakıyım, kapatıyorum, sevenlerimden özür diliyorum.

- Ne lan o laf 'ömür boyu dost' filan şimdi! Ben normal arkadaş olamıyo muyum yani? Köpek demeye mi getiriyosun bana, it oğlu it! Bittin olum sen, buraya kadarmış işte senin alın yazın... Yiyosa çık sokağa, kokundan buldurucam seni oğullarıma şerefsizim... Rot manyaa yaptırıcam seni, krikoyla zor alıcaklar çenelerinden... Aloo... Kaç sen daha... Kaççç... Nereye kadar kaçıcaksın...

- Baba, Sıkıl, Çağatay konuşuyor. Sana bi çanta dolusu VCD kakalasam bi hafta odanda saklar mısın? Öyle mikili pipili kukulu filan diil hemen söylüyorum.

- Nası yani lan, tozlaşarak mı ürüyolar, ehe.

- Sen de bizi iyice sapık yaptın haa! Kukulu diil diyorum işte bu seferki... Babam dijital kamerayla bütün yaz tatilinde çekim yapıp kaseti VCD'ye bastırmış gece yemekten sonra habire bize onları izletiyo... 45 CD var lan... Beş gecedir onikiye kadar Antalya şehir müzesi, Damlataş Mağarası, Cennet Cehennem, Efes harabeleri ne varsa izledik... 25 CD babamın çekimi, 10 ablamın, 5 annemin... 5 CD de köpeğimizin gözünden tatil sonu görüntüleri var... Daha Antalya'dayız abi... Annem paso kamerayı düşürmüş, yarım saat annemle babam kavga ettiler onu izledim... Ölüyorum abi, şu genç yaşımda hayatım bitti... Lütfen al şu arşivi odana. Şşş kapadın mı lan... Ayıp hoca, baban askerlik anılarını anatmaya başlığında ben kurtarmıştım ama seni... Alo... İpnesin!

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

Akşamsefası

TEORİDE & PRATİKTE BAHADIR BOYSAL

bahadirboysal@leman.com.tr

İnsan, men edildiği şeye karşı haristir... Bozguncudur... Belki biraz da o niyetli şimdi yine Bodrum'dayım... Yanımda eski bir dost, bir Issız Ali var... Kendisi pek konuşmaz... Küpelioğlu Yahudi...

Anadolu'nun baldırı çıplak külhanileri.. Ki biz bunlara amele diyoruz... Yine barlarda taze veya dul Alman cariyelerinin şabbı emred köleleri olmuş... Boncukları dilliyorlar...

Burda dükkanlar ezanla kapanmıyor elbet... Bizim çobanlar, basurlu Alman Helgalarla, hanende ve sazendegah ile bir hay huy ederler ki dillere tarifi mümkün diil... Üç kuruşluk şehvet için Allah yapısını yıkma derdindeler... Zaten en kanlı kavgalar daima bu bereketli köy dölü akıtılmış süfli koltuklarda çıkıyor...

Mına koyim ben de öyle sermestim ki idrak etmesem, dünya nedir?.. Ah oymağını zkiim... Peki ben kimim?.. Saki olan kimdir?. Mey-i sahba nedir?.. Aptal püritenler!.. Bunların hepsi yalancı inmeli... Sahte dilenci... Adamı fitne dolu sekse hazırlayan bu ışıldaklı disko inledi bi ara sonra bana "sevgili çocuğum sen fazlasıyla hayat dolusun... Benimkini de alman gerekmez!.." Bu lafı duyunca osurdum, diskotekte duyulmadı bile...

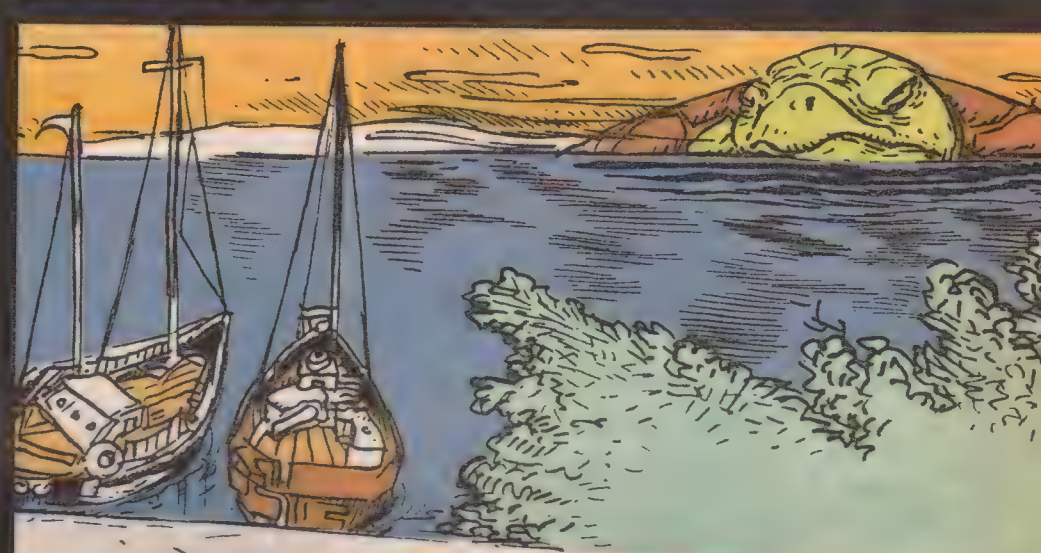

Meyhanede görünce bizi şen-ü şad felek... Kıskandı... Tabi bezmi işrete kattı fesad felek... Sabaha karşı zarzor lebideryaya ulaştım... Kontralarla, Dalyan'a... Kaplumbağa Carettalar ülkesine tura katıldık... Fitne ve şerre sebep olan tüm hamr ümmül-ha baisini sktiredip bindik..

Bu tosbağaların soyu tehlikede... Çok büyüleyiciler... Aynı zamanda hoş sohbet ve kalendermeşrepler... İsimlerini söylediler... Elmaspare... Ceyla... Afitab... Gazap... Velvele, Andon... Zernişan...

Tok göz yaratıklardır... Evlerinin bahçelerine imbikler kurup kendi içkilerini kendileri yapar.. Hele bir tanesi bekar levend odasından çıkıp bana doğru yaklaştı... Ağzında bir midyeyle...

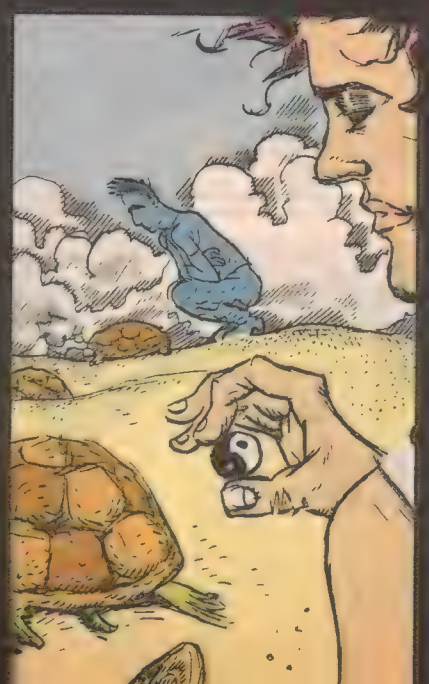

Midyeyi aldım... İçinden bir inci çıktı... Ne demekt şimdi bu?.. Ufacık bi yazı kazınmış üstüne... "Aşk öyl mucizevi bi şeydir ki, açıklanamaz biçimde ona sahip olanların bu işten tek kazançları, ona sahip olmalarıydı... Aman ne cici.. :)

feyzi@leman.com.tr

Feyzi Başaran

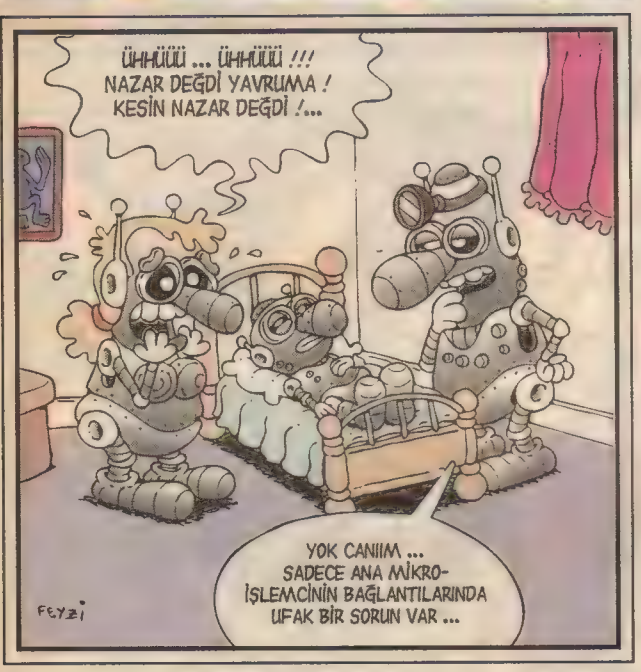

derya_sayin@mynet.com

Dünyasayın

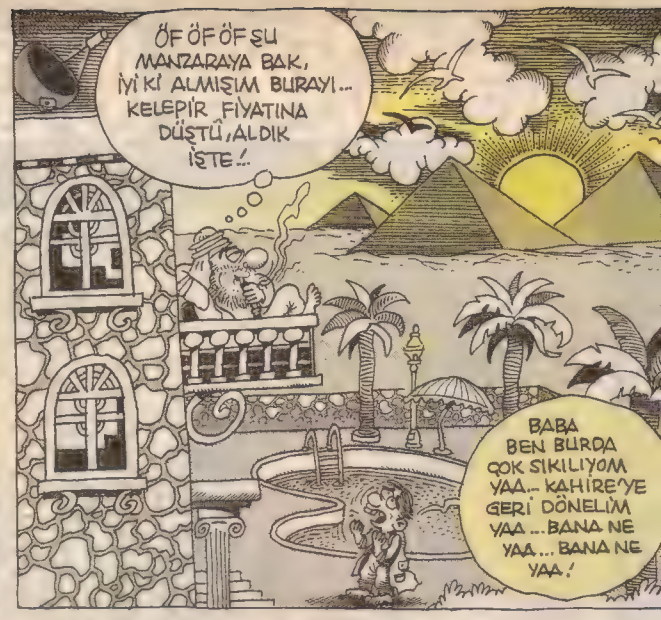

CEZMİ ERSÖZ

Sosyalizm Kadar Güzel Bir Dosttur O... Meksikalı

Meksikalı'yla aynı sol fraksiyona üyeydik. Benden bir sınıf üstteydi. Onu okulda çok kez görmüştüm. Ama belleğimde onunla ilgili bir fotoğraf var ki, bugüne dek hiç çıkmadı aklımdam. **Alibeyköy**'de, köyden **İstanbul**'a göç etmiş yoksullara gecekondu yapma eylemi sırasıydaydı. Sabah okula gelmiş ve okuldan arabalarla, minibüslerle **Alibeyköy**'e varmıştık. Çok yoksul bir semtti **Alibeyköy**. Hava korkunç soğuktu, ayaz vardı, sulu kar yağıyordu. Ve orada bizden çok önceleri o semte gitmiş arkadaşlarımızı gördük. **Meksikalı** onların başındaydı ve tepeye, gecekondu yapılacak yere tuğla taşıyorlardı. Tuğlayı alan, arkasındaki arkadaşına veriyordu, o öbür arkadaşına veriyordu ve böylece tuğlalar yukarıya doğru çıkıyordu. Bütün bunlar marşlar, türküler ve sloganlar eşliğinde yapılıyordu. Biz de hemen o zincire katıldık. Tuğlalar elden ele yukarı çıkıyordu. Ve çimento alacak para bulamamıştık, çamuru çimento niyetine kullanıyorduk. Çamurun içine saman katılıyordu ve bu şekilde evler yapılıyordu. O günün akşamında tepede binlerce tuğla birikmişti. Ve çok riskli bir eylemdi bu. 1 hafta önce **Ümraniye**'de yine yoksul köylülere ev yapmak isteyen üniversiteli gençler polisle çatışmış, bu çatışmada 17 genç hayatını kaybetmişti. Biz, bu katliamdan 1 hafta ya da 10 gün sonra bu eylemi başlatmıştık. **Meksikalı**'yı o gün çok net hatırlıyorum. Disiplinin bozulmasına hiç izin vermiyordu ve herkesi çok güzel şekilde yönlendiriyordu. Ona, tipinden ötürü **Meksikalı** dediğimizi hatırlıyorum. Tıknaz, orta boylu, güçlü bir fiziği vardı. Az konuşurdu, sabırlıydı, disiplinliydi. Duygularını pek belli etmezdi. Tıpkı **Meksikalılar** gibi. Ancak biz o yıllarda **Meksikalı**ların kişiliklerini pek ayırdedecek, tahlil edecek durumda değildik. Ama ben yıllar sonra **Meksikalı** şair ve düşünür, **Octavia Paz**'ın **"Yalnızlık Dolambacı"** kitabını okurken, bu halka ilişkin çok şey öğrendim. Ve o kitabı okuduktan sonra; **Meksikalı**'nın sadece fiziğinin değil, kişiliğinin de **Meksikalı**lara çok uyduğunu farkettim.

12 Eylül'den sonra koptuk birbirimizden. 23 yıl sonra **Meksikalı**'yı birgün yolda gördüm. Gözleri hiç değişmemişti; o aynı coşkulu hüzün vardı gözlerinde. Beni, **Bağcılar**'da açtığı kitapevine söyleşi yapmaya çağırdı. Hemen kabul ettim. Çünkü hep güvendiğim ve çok sevdiğim bir insandı. Ve o gün üniversite yıllarında tanıştığım birçok arkadaşıma rastladım. Sanki bir zaman tünelinden geçmiş gibiydik. 24-25 yıl öncesine döndük. Ve **Meksikalı**'yla yeniden bağlanmız orada güçlendi ve onunla sohbetlerimiz oldu değişik zamanlarda. Ve bana hayatını anlattı. Biz, devrimcilik yıllarımızda, o hızlı dönemlerde birbirimize öykülerimizi pek anlatmazdık. Yalnız kaldığımızda duygularımızla başbaşa olurduk, iç dünyamıza eğilirdik. Ama sabah okula ya da derneğimize geldiğimizde devrimci elbiselerimizi giymiş, iş dünyalarımızı saklamış olurduk çoktan.

Meksikalı'nın öyküsü, bir 78'linin öyküsüydü. Devrime inanmış, yoldaşlarına koşulsuz güvenmiş, inanmış, bu uğurda canını ortaya koymuş, ölümü göze almış... Ama ne yazık ki aradığını bulamamış, güvendiği arkadaşları tarafından incitilmiş, haksızlığa uğratılmış birinindi bu öykü. Ve çok hayıflandım. Neden o yıllarda onun hayatını dinlemedim, hayatını sorgulamadım, öyküsünü öğrenmedim diye kendime çok kızdım. Benden yedi-sekiz yaş büyüktü **Meksikalı**. Yani **Hüseyin Gürsoy**. Biz o yıllarda hep kod adı kullanırdık. İllegalitenin doğal sonucuydu belki. **Vanlı, Urfalı, Adalı, Antepli** gibi kod adlarımız vardı. Hatta kod adlarımızı o kadar çok kullanırdık ki, gerçek isimlerimizi neredeyse bilmezdik birbirimizin. Sadece gerçek isimlerimizi değil, gerçek öykülerimizi de. 1952 doğumluydu **Meksikalı**. **Denizli**'nin **Güzelpınar Köyü**'nde dünyaya gelmişti. Babası köylü, annesi bir ev kadını. Babası aksi, geçimsiz bir adam. Sürekli annesiyle kavga ediyor. Birgün annesi evi terkediyor, **Hüseyin**'i ve ablasını alıp akrabalarına gidiyor. Birgün annesi, ablası ve **Meksikalı** bir akrabalarına giderken, yolda babaları önlerini kesiyor. Elinde tüfek var. **Eve döneceksin diyor** annesine. **Dönmeyeceğim** diyor annesi de. Döneceksin, dönmeyeceksin.. Baba tüfeği doğrultuyor ve annesini öldürüyor. 2 yaşındaki **Hüseyin** o sırada annesinin kucağında uyuyor. Ablası 7 yaşında ve herşeyi görüyor. Bir ablası da ölü doğmuş **Meksikalı**'nın. Babası onları eve getiriyor adam ne yaptığını o zaman anlıyor, derin bir pişmanlık duyuyor ve yan odaya geçiyor, intihar etmek istiyor. Tüfeğini boğazına doğrultup, ayak başparmağıyla tetiğe basmak istiyor, sarsıntıdan, tüfek kayıyor ve mermi koluna geliyor kanlar içinde hastaneye kaldırılan babanın kolu kesiliyor. Oradan cezaevine götürülüyor ve 12 yıl cezaevinde kalıyor. **Hüseyin**'i babaannesi büyütüyor. Tarifsiz bir yoksulluk. O şartlarda ilkokula başlıyor. Fakat babaannesi, okula gitmeyip çalışmasını istiyor **Meksikalı**'nın. Çünkü çok yoksullar. Ama **Meksikalı**'da çok büyük bir okuma tutkusu var, okumak istiyor. Babaannesi okula geliyor öğretmene, **bunu okula almayacaksın, sınıfa sokmayacaksın,** diyor. O da bir süre sonra **Meksikalı**'yı okula almak istemiyor: **Git, gelme, babaannen okumanı istemiyor** diyor. Ama **Hüseyin** ısrarla okumaya devam ediyor. Bu arada koyun otlatıyor, çıraklık yapıyor, okuldan boşta kalan zamanlarında evin geçimine yardımcı olmaya çalışıyor. Arada hapishanedeki babasını ziyarete gidiyor.

Babasına hiç kin duymamış ve onu anlamaya çalışmış. Fakat, ablası babasını hiç affetmemiş. Çünkü 7 yaşındaymış ve herşey gözlerinin önünde olmuş. Ablası 17 yaşında veremden, bakımsızlıktan hayatını kaybetmiş. Babasını ziyaret ettiği zaman **Hüseyin**, babasına okuma tutkusunu anlatıyor. Babası, **seni okutacağım ve sen vali olacaksın** diyor hep. **Hüseyin**, babasına hep inanıyor. İlkokulu bitirir bitirmez babası hapisten çıkıyor ve babasına diyor ki, **söz vermiştin, beni okut.** Fakat babası oralı bile değil. **Başının çaresine bak**, diyor. O sırada kayıtlar kapanmış, **Hüseyin** ortaokula tıpkı ilkokula olduğu gibi bir yıl geç yazılmış. Babasından artık bir çare bulamayacağını anlayınca evden kaçıyor ve **Denizli**'ye geliyor. Orada babasının hapisane arkadaşını buluyor, **beni okut** diyor adama. Adam, **baban bana hapishanede çok yardımcı oldu** diyerek, onu bir yurda yerleştiriyor ve ortaokula başlıyor **Meksikalı**. Ve sabah okula gidiyor, akşam inşaatlarda çalışıyor. Sıvacılık, boyacılık, duvarcılık yapıyor. Bazen halde hamallık yapıyor. Arada marangozlarda, kasap yanında çalışıyor. Lise 1 de ilk siyasal birikimini edinmeye başlıyor. **Denizlere; Deniz Gezmiş**'e, **Hüseyin İnan**'a, **Yusuf Aslan**'a derin bir sempati duymaya başlıyor. Onların mücadelesi **Hüseyin**'i çok etkiliyor. Lisedeki edebiyat öğretmeni ve ingilizce öğretmeni, onlara devrimci mücadeleden, **Nazım Hikmet**'ten, dünyadaki siyasi mücadelelerden bahsediyor. O sınıfta bir tek kişi **MHP**'li oluyor. Diğerleri hep sosyalist, devrimci oluyor. Lise bu koşullarda bitiyor, üniversite sınavına giriyor **Meksikalı** ve **Ankara Gazi Eğitim Fakültesi**'ni kazanıyor. O yıllar **Milliyetçi Cephe** dönemi. 1973-1975 yılları. Baskıların, boykotların, işgallerin peşpeşe yaşandığı bir dönem. Ve birgün okullarının **MHP'liler** tarafından işgal edildiğini görüyor, tekrar **Denizli**'ye dönüyor.. Bir daha sınava giriyor. Çünkü artık **Gazi Eğitim Fakültesi**'nde okuma imkanının kalmadığını düşünüyor. O dönemki ortaokul ve lise mezunu kişilerin hızlandırılmış kurslarla, 15-20 günde öğretmen yapıldığı bir dönem... (O yıllar öğretmen olanların acısı henüz bu yıllarda çıkıyor. O cahil, pedagoji eğitiminden geçmemiş, belli bir altyapısı olmayan, hatta gerici-ırkçı, şoven kişilerin 15 gün içerisinde öğretmen yapılması, bu ülkede çok büyük bir tahribata yolaçıyor. Bugün o kişiler okul müdürü ve milli eğitimde çok önemli yerlere sahipler ve evlatlarımız, o kafa yapısındaki insanlara emanet. Gerçi **Ecevit** 1978 yılında onların öğretmenliklerini geri almak için çabalıyor ama onca yıl yaşanmış, bu insanlar öğretmen olmuşlar ve öğretmen olmaya devam ediyorlar.)

Tekrar sınava giren **Meksikalı, Şişli Siyasal Bilimler Fakültesi**'ni kazanıyor. Yıl 1976 ve örgütlü bir kişidir artık o. **TDKP**'nin bir bölge sorumlusu. Yani **Halkın Kurtuluşu** örgütünün önde gelen isimlerinden biri olarak **Siyasal**'a başlıyor. Ben ondan 1 yıl sonra üniversiteye başlıyorum. Ve artık günlerimiz hep beraber geçiyor. Boykotlar, afişlemeler, bildiri dağıtmalar, yürüyüşler, paneller, seminerler, dernek günleri. Peyniri, zeytini domatesi paylaştığımız yıllar o yıllar. Kimin cebinde para varsa ortaya çıkartıyor, o paralar birikiyor ve o paralarla domates peynir ekmek alınıyor ve birlikte yeniyor. Herkesin çok yoğun bağlarla birbirine bağlandığı o güzel ve o çok acılı yıllardı o yıllar. Birbiri için ölümü göze alan insanların dostluğu ve yoldaşlığı sözkonusuydu. Söyleşimiz boyunca **Hüseyin** sık sık **'biz ölümü paylaşmıştık, benimle aynı yolda yürüyen insanlara ben gözümü kırpmadan inanmıştım'** diyordu. Bu sözler benim çok dikkatimi çekmişti. **Ölümü paylaşıyorduk. Bundan öte ne olabilirdiki,** diyordu hep.

Ve 1980 yılı gelip çatmıştı. **Bir sabah uyandık ki, askeri darbe olmuş** diyordu. **Fakat henüz biz askeri darbenin ne olduğunu anlamamıştık. Bizim için 11 Eylül neyse, 12 Eylül de oydu. Hatta ne tuhaftık ki 12 Eylül akşamı afişlemeye çıkmıştık. Sanki hiçbirşey değişmemiş gibi. Ancak, zaman geçtikçe, gelenin çok ağır bir faşizan bir süreç olduğunu anlayacaktık...**

Sonra bağlanmız koptu **Hüseyin**'le. O, 12 Eylül sonrasında bir çevirmede gözaltına alınmış. Çok ağır bir sorgudan geçmiş. 32 gün ağır işkence görmüş. Ağzından tek kelime alamamışlar. Yanı başında filistin askısında kolu kırılan insanlar olmuş, tecavüze uğrayanları görmüş, gözünün önünde can çekişerek ölenler olmuş. **Ama bunlar beni şaşırtmadı** diyor, sohbetimiz boyunca. **Ben bunları biliyordum, olacakları tahmin etmiştim** diyor. 3.5 ay sonra gözaltından kurtuluyor fakat kısa bir süre sonra örgütle bağı kesiliyor. Bulunduğu bölgenin sorumluluğu alınıyor kendisinden. Fakat bunu neden yaptıkları açıklanmıyor. Öğrenmeye çalışıyor, bilgi vermiyorlar. Yeni bir bölgede de vermiyorlar kendisine. Oysa o, mücadele etmek istiyor, savaş vermek istiyor, ama hiç haber alamıyor örgütten. Ve bir boşluğa düşüyor. Ve küsüyor yıllardır büyük bir inançla bağlandığı örgütüne.

Ve 83 **Kasım**'ında **Hatem** isminde bir kadınla hayatını birleştiriyor. O sırada **Hüseyin** dokumacılık yapıyor. Çok ağır koşullarda dokuma tezgahlarında ter döküyor. Evlerinde soba yok, tüp

Meksikalı babasını cezaevinde ziyaret ederken...

BU AY ATOM'DA NELER VAR!

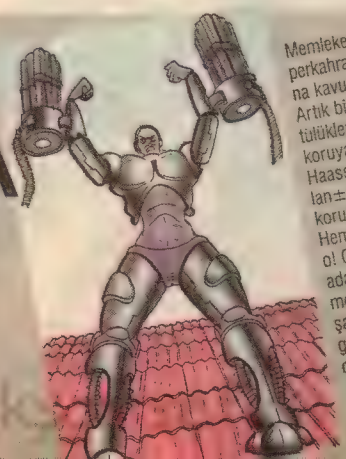

Memleket süperkahramanına kavuştu?.. Artık bizleri kötülüklerden o koruyacak!.. Haassittir lan±!.. Neyi koruyacakmış!. Hem çizim lan o! Çizimler adam dövemezki!.. Melikşah yazınca özgür dayanayıp çizmiş!..

HACELİ NİNE insan sarrafıdır, şerefsizi bir bakışta anlar!.. Mehmet Özkanoğlu'nun jigololuğunu yaptığı HACELİ NİNE ciğerleri okuyor!..

Antik çağların, erotik savaşçısı BARBARELLA'yı Aslı Yazıcıoğlu yazıp-çizmiş. Hayır, yazdın, daha ne çiziyosun ?..

Sibernetik-Mibernetik dediğine bakmayın siz onun!.. Efendi çocuktur aslında... Murat Yüceşan'ı hepimiz sever sayarız!..

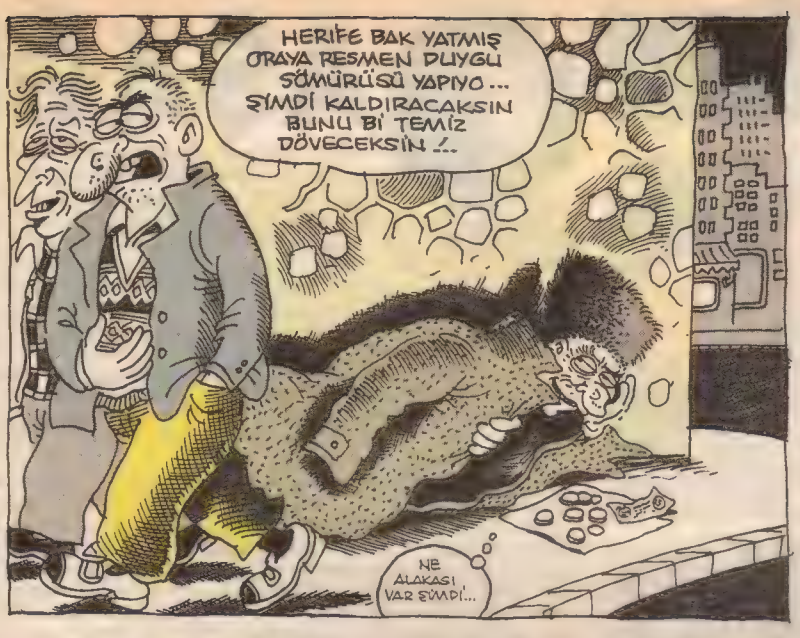

Kıytık Lebleri

suatozkan@leman.com.tr
SUAT ÖZKAN

Meksikalı yıllar sonra yanına aldığı babası ve eşiyle beraber...

k-yorgan yok. Dokuduğu o ham kilimleri yor ve onların üzerinde yatıyorlar eşiyle. dan birinderi tüp alıyorlar, o şekilde ısınırutubet içerisinde. Hatta eşi romatizma ğuktan. Eşi de bir kot firmasında çalışıyor. **Ezgi** isimli bir kızları oluyor. 1984 yılında. ağı koptuğu için boşluğa düşen **Hüseyin**, ediği halde askere gidiyor. Çünkü arandır. Sivil bir ortamda yakalanmak istemiyor Ve hiç istemediği halde kendini **Mamak e Okulu**'nda er olarak, büyük baskılar alyor. 2 üniversiteyi geride bırakmış **Meksi**ün kendisini masanın altında yemek yelanırken buluyor. Gürültü olduğu için mi, si yanlış bir şey yaptığı için mi, tüm bölük rılıyor ve masanın altında yemek yemeğe raklıyor. O an çok derin bir pişmanlık dukere yazıldığı için. **Ben burda ne arıyo**r. Ve bir daha yemekhanede yemek yemişarda yavan ekmek yiyor. Zaten örgütlü çoğu kez 1 simitle günü geçiren **Meksi**şullara baştan alışkın. Sonra **Erzurum Eleşkirt**'e çaBurada sorgusu yapılıyor. Bu sorguyu da aşıyor ve olarak askerliğini 1987 yılı **Kasım**'ında bitiriyor. Sevul arkadaşı **gel yanımda çalış** diyor. Lastik firmasınbuluyor. **Sirkeci**'de. Sonra sigortacılık yapıyor. Boş **Anna Britanica** pazarlıyor. 91'e kadar bu böyle sür. Sonra örgüt arkadaşlarından ikisine rastlıyor. **Nemal. Gel** diyorlar, **bizim yanımızda çalış. Biz bir ması kurduk.** Çok seviniyor, arkadaşlarına çok inanda kendisi gibi işkence görmüş, hapiste yatmış in**ecati,** 6 yıl, **Kemal** 5 yıl hapiste yatmış. Onlarla ölüceyi, peynir ekmeği paylaşmış. Hiç pazarlık etmeş konuşmadan onların yanında işe başlıyor. Müdürr, şoförlük yapıyor, hamallık yapıyor ve kızını büyüarada. Zaman zaman işyerinde bazı şeyler canını sıa hiç sorgulamıyor, üzerine gitmiyor. **Belki** diyor, **e gitseydim çözebilirdim ama ben hep inandım on- sorgulamadım, çünkü onlar benim bir zamanlar ımdı.** Ondan sonra bir şoförle bir pazarlamacı alıyorrine. Bir öğreniyor ki, onların maaşı kendisinden iki fazla. Yine de onlara inanmaya devam ediyor. Ama n, şirketin iki sahibi ona büyük vaatlerde bulunuyor... **nacağız ve paylaşacağız,** diyorlar... Ama para kazaat bir türlü paylaşılmıyor.

vinde birlikte kaldıkları yoldaşları gittikçe zenginleşiat ona asla vaadettiklerini vermiyorlar. O yine susuada 1998'de bir ekonomik kriz yaşanıyor, **Kemal** ayketin başka bir departmanında çalışmaya başlıyor. oför-pazarlamacı şirketi dolandırarak ayrılıyorlar. Ve önetimine **Necati**'nin ablası geliyor. **Necati**'nin ablası e kaprisli ve paragöz bir kadın. **Meksikalı**'ya diş biaşlıyor, onu şirkette istemiyor. Birgün **Necati** yurtdışirketin şoförü işe gelmiyor ve telefonla **Meksika**r: **Çocuğum çok hastalandı, hastaneye götürdüm, gelemeyeceğim** diyor. **Meksikalı; çocuğunun sağnemli, ben hallederim merak etme** diyor. Ertesi gün an **Necati** dönüyor. **Konuşabilir miyiz** diyor. Odasıor **Meksikalı**'yı. Aynen şunları söylüyor: **Dün şoföre verdin? Meksikalı** da; **Çocuğu hastalanmıştı, teleirdi, ben de izim verdim,** diyor. **Necati** bir an durunra **sanırım senle çalışamayacağız artık. Eşyalarıe git buradan** diyor. Hiç sesini çıkarmıyor **Meksika**iyor, odasından eşyalarını topluyor ve evine gidiyor. ni verdiği işyerinden bu şekilde kovuluyor. Onu kovan örgütten arkadaşları ve cezaevinde yaşamış, kalmış, örmüş insanlar. Söyleşimiz boyunca **Meksikalı, halerken uyanık değildik,** diyordu arada bir... Tıpkı ünilarında sorgulanmayan o şey gibi: Yani devrim oluryapacağız? Nasıl hayatı örgütleyeceğiz? diye sorul-

mayışı gibi. O yıllarda bu soruyu sorduğun zaman hain olmak işten bile değildi. Devrimden sonra ne yapacağımız sorusu, sanki müslümanlar arasında **'Allah var mı? Yok mu?'** sorusuna benziyordu. Tıpkı insanların o yıllarda kendi kişisel hikayelerini anlatmayışı gibi. Kırgınlıklarımızı, iç dünyamızdaki incinmişlikleri, hüzünleri, çocukluğumuza dair korkuları hep tek başımıza kaldığımızda sadece kendimizle paylaşmamız gibi. Sabah olduğunda iç dünyamızı gizleyip, eylemleri, işgallere, boykotlara, yarım kimliğimizle gidiyorduk. Çocukluğumuzu gömerek, saklayarak. Öykülerimizi saklayarak.

Şimdi **Meksikalı, Bağcılar**'da bir kitabevinin sahibi. Hiçbir parasal birikimi yok. 50 yaşını aşmış. **Necati**'yi hiç affetmeyeceğini söylüyor. **Çünkü, biz ölümü paylaşmıştık ama dünya nimetlerini paylaşamadık. Parayı paylaşamadık** diyor. Birçok 78'liden bu tip öyküler çok dinlemiştim. Cezaevinde yıllarca kalan insanlar, ordan çıktıktan ve sistemin içine girdikten sonra, üç kuruş para için, birbirlerini dolandırdıklarını biliyorum. Hazin öyküler bunlar.

Ancak, **pişmanlık yaşıyor mu,** derseniz devrimcilik yıllarına ilişkin, devrimci kişiliğine ilişkin hiçbir pişmanlık yaşamıyor. **Bugün bana görev verseler, aynı mücadeleye başlarım, yine aynı inatla savaşırım** diyor. Onca zulüm, onca haksızlık onu hiç yıldırmamış. **Yalnız daha dikkatli olurum insanlara karşı hesapsızca güvenmem** diyor. Bir-iki pişmanlığı varsa da, onları da çok mesele etmiyor. **Neden Ankara Gazi Eğitim Fakültesine dönüp, okulu bitirmedim?** diye hayıflanıyor. **Çünkü o zaman er olarak askere gitmezdim** diyor. Yine **Siyasal Bilimler Fakültesi**'ni bitirmediği için pişmanlık duyuyor. **Okullarımı bitirmeliydim**, diyor. Başka da pişmanlığı yok. Bugün yine, kendi ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyor.

Evet, bu bir 78'linin öyküsü. Ben sizin yerinizde olsam, **Bağcılar**'daki **Meksikalı**'nın kitapevine gider, **Meksikalı**'yla o yıllara ilişkin sohbet ederdim. **Hayatı örgütlerken uyanık değildik, ama yine dünyaya gelsem, aynı şeyleri bir daha yeniden yaşardım,** diyen bu dürüst, bu gözüpek, bu dost insanla.. **Meksikalı** benim için sosyalizm kadar güzel biridir o...

cezmier@leman.com.tr

* Yıllardır bana gönderdiğiniz mektuplardan bir kitap oluşturmak istiyorum... Eğer mektubunun bu kitapta yayınlanmasını istemeyecek olanlar varsa lutfen bana bildirsin... Bu kitabın geliri zor durumda olan **Aziz Nesin Vakfı**'na bırakılacaktır...
* **Beyazıt**'taki **Çınaraltı**'nın simgesi olan şair **Hüseyin Avni Dede** buradan atılıyormuş... Lütfen şairleri uzmeyin...
* **Birgün** gazetesi mutlaka yaşamalı... Bizim çocukların gazetesi...

Mehmet Eyrik'in yazıp-çizdiği "ANAKIZ" çok hoş!.. ANA"yı boşver de, KIZ pek hoş!.. Ama nihayetinde terbiyesizlik!

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

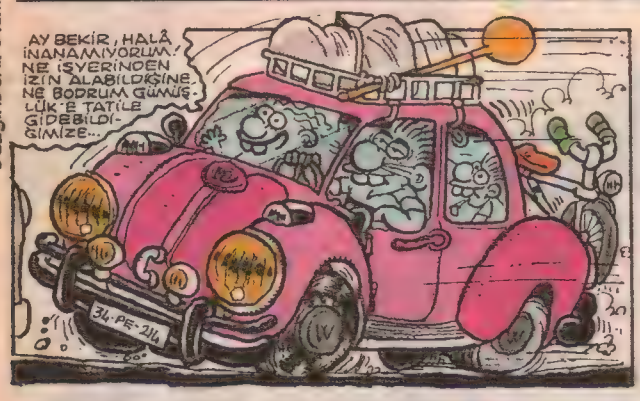

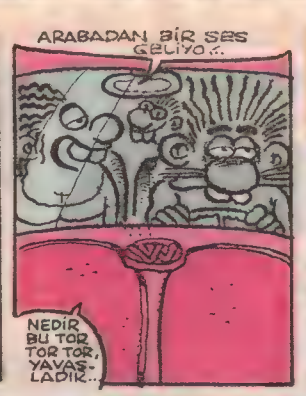

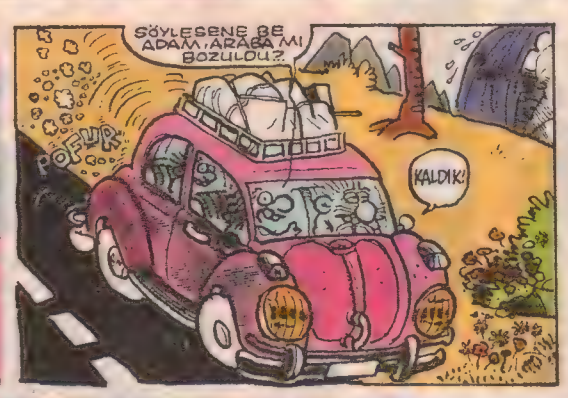

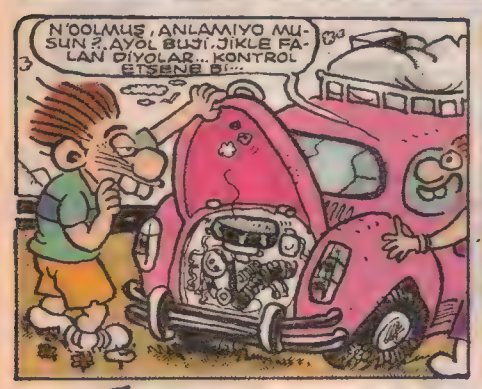

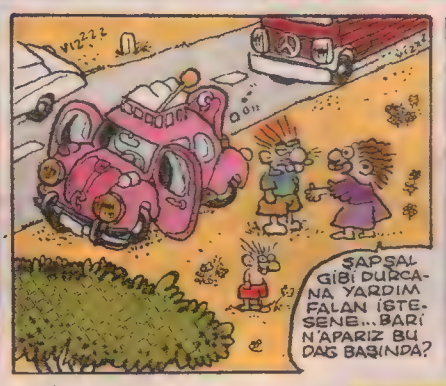

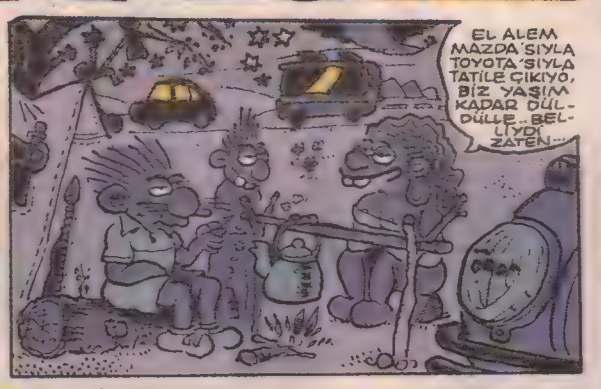

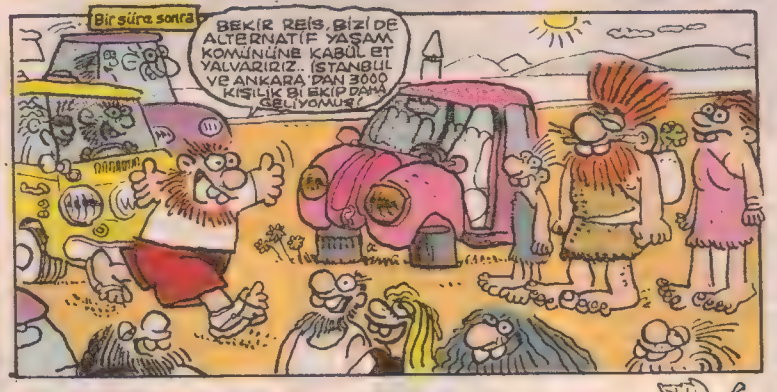

Gönül Adamı

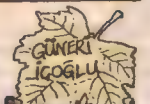

Akşamsefası

AŞAĞI

Nihat Genç

Birkaç hafta önce Kalecik Cezaevi'nde Hakan Albayrak'ı ziyaret ettik. Birkaç aydır yatıyor iki üç ay daha yatacak. Tabii ki yazdığı bir yazıdan. Atatürk'ün cenaze namazı kılınmadı diye bir cümle yazıyor, ertesi gün hemen kendi hatasını düzeltip, özür dilerim, kılınmış, diyor, ama mahkemeden kurtulamıyor. Bir yazar kendi hatasını özür dileyip kendi düzeltiyorsa ceza verilmemeli diye düşünmeliyiz, işte böyle bir meslek. Hakan'la tanışmam yirmi yıl öncesine dayanır. O zaman 15/16 yaşlarında ve benim fikirlerim çoktan kökünden değişmeye başlamıştı. Hakan gibi enerjik, idealist, dürüst ve kendisini herkese sevdiren genç adama, sağın ne olduğunu uzun yıllar anlatmam mümkün olmadı. Geceleri sabahlara kadar kıran kırana fikir tartışmaları. Birbirimize kilitlenmiş kenetlenmiş kadar birbirimizi seviyorduk ama beyinlerimiz farklıydı. Herşeyi birlikte yapan, her yere birlikte giden ikiz kardeş gibiydik. Ama fikirler çok sertti, fikirler bir bomba gibi aramıza düştü. Ne o beni etkileyebildi ne ben onu. İki-üç sayı süren Çete diye bir dergi çıkarttık, dergide dahi ne o bana karışacaktı ne ben ona. Sonra Bosna Savaşı'nda ağır trajediler başladı ve Hakan Bosna'ya koştu. Aklımız Hakan gibi Bosna'ya koşan arkadaşlarımızda kaldı. Uğur Dündar'ın bir proğramını hala unutamam, Bosna'ya koşan bir çocuğu nasıl itham ediyor, nasıl aşağılıyor, bir sapıklık yapmış gibi teşhir ediyordu. Sonra şu öldü, şu yaralandı diye haberler gelmeye başladı. Birgün Hakan öldü diye bir haber geldi. perişanız, yıkıldık. Tam o sıralarda muhasara altındaki şehirden sırf bizi haberdar etmek için bir yolunu bulup telefon ediyor. Telefon başında çığlıklarla ağlıyoruz, yeter Hakan, gel Hakan. Sonra Bosna savaşı duruldu ve Hakan'la yollarımız yine ayrıldı. O kendi arkadaşlarıyla dergiler çıkarıyor ve ben yine bambaşka yerlerdeyim. Derken Irak Savaşı başladı. Birşeyler yapmalıyız. Ama ne? Herşeyine, her sözüne kefil olacağım tek adam Hakan! Hemen Hakan'ı buldum. Yine eski günlerdeki gibi birbirimize sarıldık. Hadi Hakan hemen birşeyler yapalım. Ertesi gün birlikte Mehmet Bekaroğlu'nun ofisine gittik. Bekaroğlu'nu çok iyi tanıyordum ama birlikte iş yapmamıştık. Hakan, Bekaroğlu'nu şöyle tanıttı: "Nihat ağbi, bu adama güven çok temiz adamdır, bu adamla yola çıkılır." Bekaroğlu tam bir Osmanlı çavuşu...

Osmanlı'da Hasan çavuş, Ahmet Çavuş dendiğinde duracaksın. İtibarları ağadan paşadan hemen sonradır. Yetmiş yaşına gelseler askerdeyken aldıkları görevleri bitmez. Diyelim köyleri yakınında şüpheli durum arzetti. Hemen kadın çocuk tahliye edip köy gençlerinden hafif birlik kurup, en önemlisi en yakınında komutanlığa kurye gönderip "komutanım şöyle bir tehlikeli durum var, şöyle vaziyet aldık" diye rapor ederler. Yani Osmanlı çavuşları ondan bundan emir almadan hemen tertibat alır, etraflarında hemen sivil birlik kurar. Türkiye'de sivil toplum kuruluşları demokratik oluşları yüzünden hep tartışma hep toplantı ve paso kavga şeklinde çalışır. Bekaroğlu batıdan ülkemize sirayet eden bu sivil kurum anlayışını Osmanlılaştırmayı bilmiş, halkın önüne değil, içine karışıp birlikte yön vermeye çalışmış bir güzel adam...

Orta-Doğu yollarında Hakan'la uzun uzun Baas'ı, radikal islamı tartıştık. Hakan bitmeyen enerji. Orta-Doğu'nun Baasçıları Mustafa Kemal'e hayran. Ancak 1950'den sonra Nato'ya bağlanıp yüzümüzü "bağlantısızlar Hareketi"ne ters çevirince, yani, Nasır'a, Tito'ya, Nehru'ya Cezayir'in Ben Bellası'na karşı cephede, İsrail, Fransa, Amerika yanında yer alınca ülkemizin adı bu topraklarda "Amerika'nın köpekleri" oluverdi. Bu düşünceleri 1. tezkerede tam anlamıyla değişti. Hakan, Orta-Doğu'da müslüman hareketlere fazla ilgi duyarken, benim takıldığım yer, Birleşik Arap Cumhuriyeti'nin yani, bağımsız Arap devletlerinin Amerika ve İsrail tarafından nasıl, neden dağıtılmış olduğu. Büyük devletler Araplar'a bağımsız yaşama şansı vermedi. Araplar'ın üçüncü dünya ülkeleriyle kurdukları bağlantısızlar hareketi yeryüzü kültürünün en dramatik ve en büyük siyasi oluşumuydu. Bugün tüm dünya gözlerini Sovyetler'in çöküşüne çeviriyor. Oysa büyük yenilgi bu hareketin 60'lı yılların sonunda hüsranla, nükleer silahlarla, İsrail saldırılarıyla bitirilmesiydi. Tabii ki bir Nato ülkesi olan ve siyasi kararlarını Nato'dan alan Türkiye'nin bu topraklardaki şöhreti köpeklik suçlamalarıyla tarif ediliyordu.

Birgün Mısır'da bir grup aydın Türkiye Cumhuriyeti'ne sert, altından kalkılmaz laflar etti. Hakan, ayağa kalktı ve çok sevdiği İslamcı kardeşlerine bağıra çağıra verdi veriştirdi. Onlan uzmek istemeyen bir üslup kullanmaya çalıştı ama, siz biraz da kendinize bakın gibi cümleler sarfetti. Hakan'ın başka topraklarda cumhuriyetimizin zaaflarını dahi koruması, olup biteni bir kenardan izleyen beni ağlattı. Hakan müsluman ideoloji içinde büyüyen bir çocuk, ama Hakan bir Çerkes çocuğu. Yüzlerce Çerkes arkadaşım oldu. Bu çocukların toprak sevgisi ülkelerine bağlılığı tarifsiz.

Ülkelerinden sürülen, toprakları elinden alınan milyonlarca Çerkes'in bugün hepimizden çok bu topraklara bağlı olması, her birinin katıksız vatansever olması ve hala bu topraklarda bizlere dahi toprak sevgisini öğretmeleri beni çok duygulandırır. Hakan şimdi Kalecik Cezaevi'nde. Hergün bir telefon geliyor arkadaşlarına, birgün bir garibana diğer gün başkasına bir ihtiyaç hasıl oluyor ve Hakan arkadaşlarını sıkıştırıp para, iş, görev bu işlerle uğraşıyor.

Hakan'ın artık espri değil benimle dalga geçmesinin önüne geçememişimdir, bazen arkadaşlarını toplar "hadi Nihat ağbiye gidelim, yine bize köyünden gelmiş hemşerileri gibi davransın!" der. Hakan'ı nasıl anlatsam, bir fırtına. Bir rüzgar arkasından onu uçuruyordu. Birgün Kafkasya'da, birgün Arjantin'de... Kafkasya'dan döndüğünde "ağbi demokraside anlaşmamız lazım, kim kime dum duma bir toplum olmuyor".. Hakan diğer gün Arjantin'de, Brezilya'da...

"Ne yapıyorsun Brezilyalar'da.." .. Hakan, mahalle mahalle müslümanların oturduğu semtleri anlatıyor, sonra, kurbanlık koçları dağıtmalarını. Ellerinde kurbanlık koyunlar dünyayı dönüp yoksullara dağıtıyorlar. İşte dünyaya koşan bu çocukların başında Nurettin Şirin var. Tertemiz bir vatan evladı. 28 Şubat günlerinde yaptığı öfkeli bir konuşmadan sonra içeri atılıyor. 17 yıl ceza yedi, yedi yıldır içerde. 28 Şubat üstüne kaldı, yani. Heyecanlı, hareketli bir konuşmanın bedeli 17 yıl. İstense bugün yeniden mahkemesi yapılabilir. Ama kamuoyu İslamcıları terörle öyle içiçe yerleştirdi ki, medya, kamuoyuna, İran, molla, terör baskısını öyle inşa etti ki, bu vahşi faşist dayatmaların acısını, çilesini, bu genç adamlar çekiyor. Bu çocukların sahipsiz, içler acısı mahkumiyetlerini şuna benzetiyorum:

1910'lu yıllarda İstanbul'da yaşayan bir Türk dostu İngiliz vardır. Adı, Pickthall, hatıraları Kultur Bakanlığı'ndan yayınlandı. Çünkü dunyada Türkiye'yi seven tek İngiliz'dir. Kitabın adı: "Harpte Türklerle Birlikte".. Çoluk çocuk okutun, ağlayın, gerçi kitabı bulamazsınız.

Avrupa'nın Türklerle alay etmesi, aşağılaması emperyalizmin en buyuk ideolojisidir. Bu alaylarla inşa ettikleri tiksinme, küçümsemeyle, bu toprakları parçalama hakkını kendilerinde buldular. Batı basını ve onun Türkiye'deki uzantıları, aynı aşağılamaları, ülkesiyle, insanlarıyla, diniyle, giyimiyle ağır dalga geçmeleri halen sürmektedir. Batı'nın doğu topraklarıyla alay etmesi, büyük bir nefret yarattırması doğunun sosyal hayatıyla durmaksızın aşağılayıcı cümlelerle konuşması ikiyüz yıldır sürüyor ve artık kendi öz evlatlarımız bu aşağılayıcı dilin sözcülüğünü ülkemiz medyasında/iktidarında çoktandır yapıyorlar!..

Meşrutiyet yıllarında, Türkler güya, Rumlar'ı, hristiyanları öldürür diye İngiliz gemileri Haliç'te, Boğaz'da bekliyor. Oysa meşrutiyetle bir yığın ve bir daha, yeni haklar, özgürlükler çıkartıldı. Batı'ya "hayır birşey yapmadık, yapmayacağız" diye iki yüz yıldır teminat üstüne teminat veriyoruz. Türkiye kendi topraklarında bir Rum'a değil yan bakmak, dokunması dahi mümkün değil. İşte bu uçsuz bucaksız özgürlükleri Rumlar, gayrı muslimler rahat etsın, sereserpe kullansın diye çıkarttık. Oysa Turkler cephelerde bozgundan bozguna uğruyor. Edirne işgal edilmiş, yüzbinlerce Turk kılıçtan geçirilmiş...

Ve Rumlar Beyoğlu'nun eğlence merkezlerinde, tiyatrolarında gobek atıyor. Onlerinden, Balkan bozgunundan dönmekte olan yaralı askerlerimiz geçiyor. Paçavralar içinde koylu askerleri. Koltuk değnekleriyle topallayarak. İngiliz yazar, Rumlar'ın onlerinden geçmekte olan bu takatları kalmamış koylu askerlerle nasıl dalga geçtiğini hepimizi ağlatarak anlatır. Ve askerler, gayrimüslimlerin alaylarını duyarlar ama başlarını yere çevirip görmezden gelip mağrurca çekip giderler.

LAMA

Değişen ne var! Topraklarımıza bombalar düştükçe birileri bizimle eğlenmeye devam ediyor. Hem bombalıyorlar hem de bizim sosyal hayatımızla, giyimimizden, dinimizden vahşilermişiz gibi söz ediyorlar.

Şu sahneye bakın, 1930'lara kadar Bektaşi postuna oturacak her dede, mutlaka Necef'e gidip Hazreti Ali'yi ziyaret etmesi şarttı. Bu gelenek binlerce yıl sürdü. Bugün milyonlarca Alevi semaya kalktıklarında "Ali, Ali, Ali" diye dönmekte. Ama Necef'e bombalar düşüyor. İçimizden Alevi kardeşlerimizden biri akıl edip, bir kamyon mercimek, bir kamyon buğday göndermeyi düşünmüyor. Ya Ali diye dönme, ya da "Ali'ye sahip çık!".. Ya da Ali'ye sahip çıkanları aşağılama. Bosna savaşı yıllarında Türkiye ekranlarında öylesine deli bir laik/şeriat tartışması vardı ki, Alevi kardeşlerimize, "Bosna'da Bektaşi atalarınızın mirası duruyor, neden merak edip gidip bakmıyorsunuz" dedikse de bu alevli ideolojik tartışmalar içinde sesimizi duyuramadık.

Bugün İran'daki rejimi seven, tutan, tek kişi yok aramızda. Ancak İran'daki kılık kıyafetten iğrenmeyi moda haline getiren bir ideolojiyi halkımız çoktan ezberledi. Bu iğrenme ideolojisinin kökleri yüz yıl öncesine dayanır. Aynı kılık kıyafetten iğrenme, bizler Çanakkale'de savaşıyorken Batılı basın tarafından yapılıyordu. Biz Süveys'te savaşırken batılı gazeteler, Türkler giyinmeyi bilmiyor, Türkler'in hukuku yok, Türkler'in sosyal hayatı hiç yok diye aşağılıyordu. İşte bu "iğrenme nefret ettirme" kampanyasıyla bu toprakları işgale hazırlanıyorlardı. Barbar bir resmi gazeteler çizip bu iğrenme yaygarasıyla batılı orduları üstümüze sürdüler.

Şimdi Orta-Doğu'yu bombalayanlar aynı iğrenme ideolojisini, artık bizim öz çocuklarımıza öğretmişler. Bundan daha ağır bir mağlubiyet, hezimet olabilir mi? Batının bu aşağılama dili, bugün medyamızın dili. TV'lerin dili. Bilmiyorlar ki, bu aşağılama edebiyatı 1830'larda başlar. Tam iki yüz yıldır bu toprakları parçalamak için kullanılır, kullanıldı, kullanılacak. Ve nasıl oluyorsa onlar gibi giyindikçe onlar gibi düşünen bir nesil yetişti. Ve gün geçtikçe tuhaf şeyler oldu, bu yeni nesil kendi öz müslüman kardeşlerimize karşı bir cephede buldu kendini.

Bundan utanmıyorsak, daha nerden utanacağız?..

Kardeşlerim! Yakın tarihimizi iyi okuyun. Bu müslüman kardeşlerimizi en iyi anlayan, siyasetlerini en iyi bilen, bunlarla sarmaş dolaş olmayı, iyi geçinmeyi, dünyanın binbir siyasi trafiği içinde en iyi becerebilen insanlar yine cumhuriyetin kemalist kadrolarıydı, Nato yıllarında dahi, "kardeşlik" için can atıyorlardı. İşte size çok sıkı bir örnek.

Semih Günver, 1907 doğumlu bir hariciyecimiz. Turan Güneşlerle yıllarca birlikte politika yaptı, dış siyasetimizde görevler aldı. Hariciyemizin en meşhur elçilerindendir. Üstün bir klasik kültürü vardır. Batılı değerleri, dilleri iyi becerebilen ve filozofik nükteleriyle meşhur bir bürokrat. Siyasal'da hocalık yaptı. Sizler onu, emekli günlerinde gazete yazılarından tanırsınız. 1960'lı yıllarda Cezayir ve sonra Kahire'de sonra bir yığın Uluslararası konferansta, Pakistan'da, Moskova'da bulundu.

Semih Günver'in anıları müthiştir. Türkçesi, nükteleri, filozofisi olağanüstüdür. Anıları "edebiyat" olarak da çok değerlidir. Böyle değerli bir zekayı okumaktan zevk alırsınız ama yine kitaplarını bulamazsınız, belki sahaflarda çokca sorarsınız. "Tanınmayan Meslek" kitabı Basın Yayın Yüksek Okulu'nda basıldı, sanırım bir baskıda kaldı. Oysa bugün geniş kitlelerin siyasi bir terbiye almaları için mutlaka, bana kalırsa mecburi kaynak kitap diye okutulmalı.

Ben Semih Günver'in yazdığı herşeyi okudum, hepsine hayranım. Ancak size bahsi geçen kitaptaki "Cezayir" bölümünü okumanızı tavsiye ederim.

Nato üyesi Türkiye Araplar aleyhinde bir yığın Birleşmiş Milletler kararına katılırken, Arap ülkelerindeki Semih Günver gibi elçilerin başlarından geçen hikayeler dramların dramı!

Herşeye rağmen o topraklardaki Türk sevgisi, Mustafa Kemal sevgisini Semih Günver ağlayarak yazar. Ve Semih Günver, Nasır'ı tanır, El Ahram'ın ünlü efsane yazarı Hasan Heykel'in yakın dostudur. Enver Sedat'la aile dostudur. Ben Billa'yla çokca görüşmüştür.

İşte bu Semih Günver bu liderlerle özel konuşmalarıyla, üçüncü dünyanın bağımsız bir siyaset yapmasına büyük devletlerin neden ve nasıl müsaade etmeyeceğini, analizleriyle verir, hepimize siyasi bir ders niteliğindedir.

Arap dünyasında çok uzun süre elçilik yapmış Semih Günver'in Türkler'i ve bu toprağın değerlerini Araplar'a sevdirmek, sıkı dostluklar kurdurtmak için verdiği mücadeleleri okuduğumuzda, siyasi olarak bambaşka cephede yer alan genç idealist müslüman çocukların Hakan Albayraklar, Nurettin Şirinler'in işte bu dostluk için, yani aynı gaye için yaşadıklarını görürsünüz!.

Semih Günver hiç üstüne vazife değilken bakın nasıl küçük ve güzel şeyler yapmayı da başarmış. 1960'lı yıllar, ırk ayrımcılığının Güney Afrika ve Amerika'da yoğunlaştığı yıllardır. Ayrıca Türkiye Nato ve Amerika yanlısı politikalarla, Afrikalı, Kuzey Afrikalı müslümanları çok üzmüş, küstürmüştür.

Semih Günver, onlarca Afrikalı elçi, bakanı, Türk bürokrasisinin hantallığına rağmen üşenmeyip Türkiye'ye getirip, gezdirir.

Bursa, İzmir, İstanbul'da ağırlar. Türbelerimizi, camilerimizi, Beylerbeyi, Topkapı saraylarını gösterir. Ama en çok Afrikalı elçileri çay ocaklarımıza, semt pazarlarına sokar, sebep, halkımızı tanısınlar, onlarla nasıl neşe içinde kaynaştıklarını görsünler, diye.

Bu geziden bir küçük anı beni de duygulandırdı. İstanbul Emirgan'da denize karşı çay içerlerken, bizden bir boyacı çocuk, Afrikalı bakanın önüne gelip "boyayalım ağbi" der. Afrikalı, "zencilerin" aşağılandığı, beyazların efendileştiği bir kültür içinde büyümüştür. Şimdi bir beyaz ayakkabısını boyayacaktır. Şaşırmıştır. Hiç yaşamadığı bir duygu. Ayakkabısını boyatmaz, tereddüte düşer. Semih Günver'e bakar. Semih Günver, Afrikalıya, ayakkabısını boyatmasından hem çocuğun hem de bizlerin çok mutlu olacağını söyler. İkna olup ayakkabısını boyatır. Semih Günver bu sahneyi kısa ve güzel anlatır.

Birbirimizi, batılıların ırkçı, şoven diliyle aşağılamadan, böyle böyle samimiyet kurabiliriz. Pekala Sultanahmet meydanında bir İngiliz'in ayakkabısını boyamaktansa Afrikalı'nın ayakkabısını boyamanın kardeşlikle daha yakın ilişkisi vardır.

Yani, Kemalist cumhuriyetçi hariciyemizin Türkiye'yi tanıtma girişimi, sarılma, dostluk sürdürme çabaları kayda değerdir, bugün İslamcı gençler de aynı heyecanı taşımakta. Ama durmaksızın batılının bize öğrettiği aşağılama diliyle Araplar'a ve içimizdeki müslümanlara bakmayı artık bir ideoloji gibi öğrendik. Bu dil bizi düşmanlaştırmakta ve Batılılar'ın işine gelmekte.

Anlatmak istediğim bu. Son yüzyılda bir aşağılama dili inşa edildi. Bu aşağılama dilinin sirayet etmediği alan kalmadı. Halkıyla, ülkesiyle, geleneğiyle alay etmenin bir çok şeklini sizler de biliyorsunuz.

Ben size bu aşağılama dilinin eğlenceli bir örneğini vereyim ve bu aşağılama dilinin sosyal haritamızdaki derinliğine işaret edeyim.

Bundan sekiz yıl önce, eşcinsellerin çıkardığı dergide bir okuyucu mektubuna rastladım ve sütunumda aynen yayınladım. Sırf bu mektubu yayınladım diye beni eşcinsel düşmanı ilan edip arka sayfada beni teşhir ettiler.

Mektup özetle şu. Bir eşcinsel genç, Sivas Kangal'da (ya da buna benzer bir kasabada) yaşıyor. Mektubunda, bir Anadolu kasabasında yaşamanın zorluklarını anlatıyor. Tahmin edersiniz ki, burası kaba, muhafazakar, yobaz insanlarla dolu, kapalı bir yer. Büyük şehirde yaşamanın şansları yok. Buranın darlığını, aptallığını tahmin edersiniz... Böyle gidiyor mektup.

Ve bu küçük mektubu şu notla bitiriyor:

"Bu küçük kasabada bugüne kadar 34 kişiyle birlikte oldum!"...

Görüldüğü üzere, en ücra Anadolu kasabasında 34 kişiyle beraber olmuş, yine de o halkı aşağılıyor.

Aslında çocuk, kasabada darlanıyor, sıkılıyor ve sosyal bir hayat bulamıyor. Dünyanın bütün kasabaları böyledir. Ancak, bu yalnızlığını ifade etmek isterken beceremiyor. Çok yaygın bir dil olan "aşağılamayı" seçiyor. Bu dil bir moda.

Yoksa bu kadar verimli bir kasabayı dünya eşcinseller birliğinin merkez üssü ilan etmesi gerekir! Yani, New York'ta, Paris'te 34 kişi bulabilir mi?

Velhasıl ne yapsak aşağılanmaktan kurtulmanın imkanı yok.

Her bireyin şahsi sıkıntıları olabilir ama bu sıkıntıları telafi etmenin yolu her defasında halkı, gelenekleri suçlamak olmamalı. Bu aşağılama edebiyatıyla bireysel takıntılarınızı çözemezsiniz, sadece "halktan" kopup toplumsal dokuyu parçalarsınız! Bugün geniş sol kitlelerde olduğu gibi.

Türkler'i iğrenç, barbar, Yunanlılar'ı asil bir kültüre sahip olarak gören ünlü İngiliz şairi Byron, İngiltereler'den gelip 1830'lu yıllarda Yunan dağlarında Yunanistan'ın bağımsızlığı uğruna savaşmıştır.

Ancak Byron, heykellerden kitaplardan gördüğü Yunanlıyı Yunan dağlarında arayıp bulamamıştır. Hayal kırıklığı içinde ölmüştür. Yunanlı köylüleri görünce neye uğradığını şaşırır ve büyük bir şok yaşar. Son günlerini: "Bana Yunanlı'dan bahsetmeyin" diyerek bitirir.

Gerçekten Yunan heykellerine baktığımızda hepsi yakışıklı bir yığın kral. Erkekler tanrılar gibidir heykellerde. Hiç birinin göbeği şiş değildir. Heykellerin hepsi orantılı, ideal ölçüler içinde, kaşlar, burun, çene hepsi ahenk içinde. Diyelim Büyük İskender'in heykeli, yakışıklıların yakışıklısı. Oysa tarih tersini söylüyor, İskender'in patates burunlu olduğunu.

Şöyle düşünün. Topraklarımızda yüzlerce eski Yunan heykeli gördünüz. İçinde tek bir çirkin adam/kadın gördünüz mü? Yoktur. Çünkü bu heykelleri yapanlar "gerçekten" hareket etmediler, "ideal olandan", "estetize" ederek heykel yaptıkları ortadadır.

Bugün mesela Eski Yunanlılar'ın giysileri, saçları hep bu heykellere bakarak idealize edilip sahneye/sinemaya taşınır. Mesela saçlarına bakın. Erkek saçları öbek öbek kıvırcık. Saçları gerçekten bu stilde miydi? Yoksa, bir heykeltraş saçları ayrıntılı verme şansına sahip miydi? Yani saçlı bir heykel olur mu? Olmaz. Kırılır. Heykellerde saçlar böyle verilmek zorundaydı. Çünkü bir taş yontuyorsunuz.

Mesela elbiselerinin bizim perdeler gibi kıvrımları ne kadar ölçülü. Bu giysilerin kıvrımlarını yine heykeltraş daha ince daha kıvrımlı verme şansına sahip değildi. Çünkü bir taş yontuyorsunuz, incecik yontamazsınız, kaba hatlarıyla yuvarlayacak, ovallaştıracaksınız. Ayrıntıya inerseniz heykeliniz kırılır.

Velhasıl bu heykeller estetize, yani idealize, yani stilize çalışmalardır. Birebir o günün insanlarını resmetmemiştir. Bu heykellere bakıp eski Yunan ne kadar şahane, ne kadar tanrısal yakışıklı deyip, onlara aşık olabilir ve başka ırkları küçümseyebilirsiniz. Oysa Yunanlılar'ın, ruhlarının götlerinden çıkıp kaçacaklarına inandıkları için kuru fasulye yemediklerini de hesaba katmak gerekir.

Şüphesiz iyilik ve güzelliği "formda/şekilde" aramak bir Aydınlanma değeridir, kim yakışıklı, güzelse ahlak olarak iyi olan odur aydınlanmanın felsefesidir.

Mesela 15.Lui devrinde Fransa'ya Yirmisekiz Çelebi Mehmet sefir olarak gitti, Fransa'da yer yerinden oynadı. Yirmisekiz Çelebi Mehmet'in evi bir sergi bir seyir gibi kadınların/halkın hücumuna uğradı. Çok merak ettikleri Osmanlılar'ın nasıl insanlar olduğu kadar, Yirmisekiz Çelebi Mehmet'in giyimidir. Fransa'da bir Osmanlı modası doğdu. Saraydan halka kadar herkes Osmanlı tarzı giyinmeye başladı. Bu Osmanlı modasını bugün Fransız müzelerinden takip edebilirsiniz.

Halifelik kaldırılınca müslümanlar paniğe kapıldı. İslam'ı siyasi olarak yaşayamayan müslüman önderler/halk, İslam'ı bedenlerinde yaşamaya çalıştı. Ya da batılı giyimlere karşı çıktılar. İslam'ı, inançlarını giyim kuşamlarında ayırdedici bir farklılık olarak göstermeye çalıştılar. Bu çok normal bir tepkidir. Bir islami giyim tarzı bir müslüman şekil yavaş yavaş oluştu.

İslam dininin faziletlerini/estetiğini giysilerine taşımak isteyen, batılılar gibi görünmek istemeyen ve İslam'ı bedenleriyle göstermek isteyen bir büyük direnişe 80'li yıllarda bizler de şahit olduk. Bu İslamı giyim tarzına baktığımızda, "gelenekte" hiç olmayan bir takım "türbanların" ya da erkeklerin çember sakallarının gelenekten değil, Kur'an ayetlerinden direkt öğrenilip yeniden bir İslami giyim inşa edildiğine şahit oluruz.

Mesela bütün doğulu kadınlar gibi, annelerimizin, halkımızın giyin-

Devamı 13. Sayfada

Akşam Gazetesi

yazlık KAANERTEM

DENGELİ BESLENME

DR.MUZAFFER BOŞHAN'DAN YAZ DİYETİ:

SABAH = 1 kangal sucuk, yarım kepek ekmeği, bol su.

ÖĞLE - 1 inek, 1 şeftali, 5 kaşık tarçın, 1 soyulmuş sosis...

AKŞAM - 1 Zaytin...

SABAHA KARŞI: 1 kilo baklava, 5 bardak ayran...

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pek

GÜZELLEME

Alp Tamer

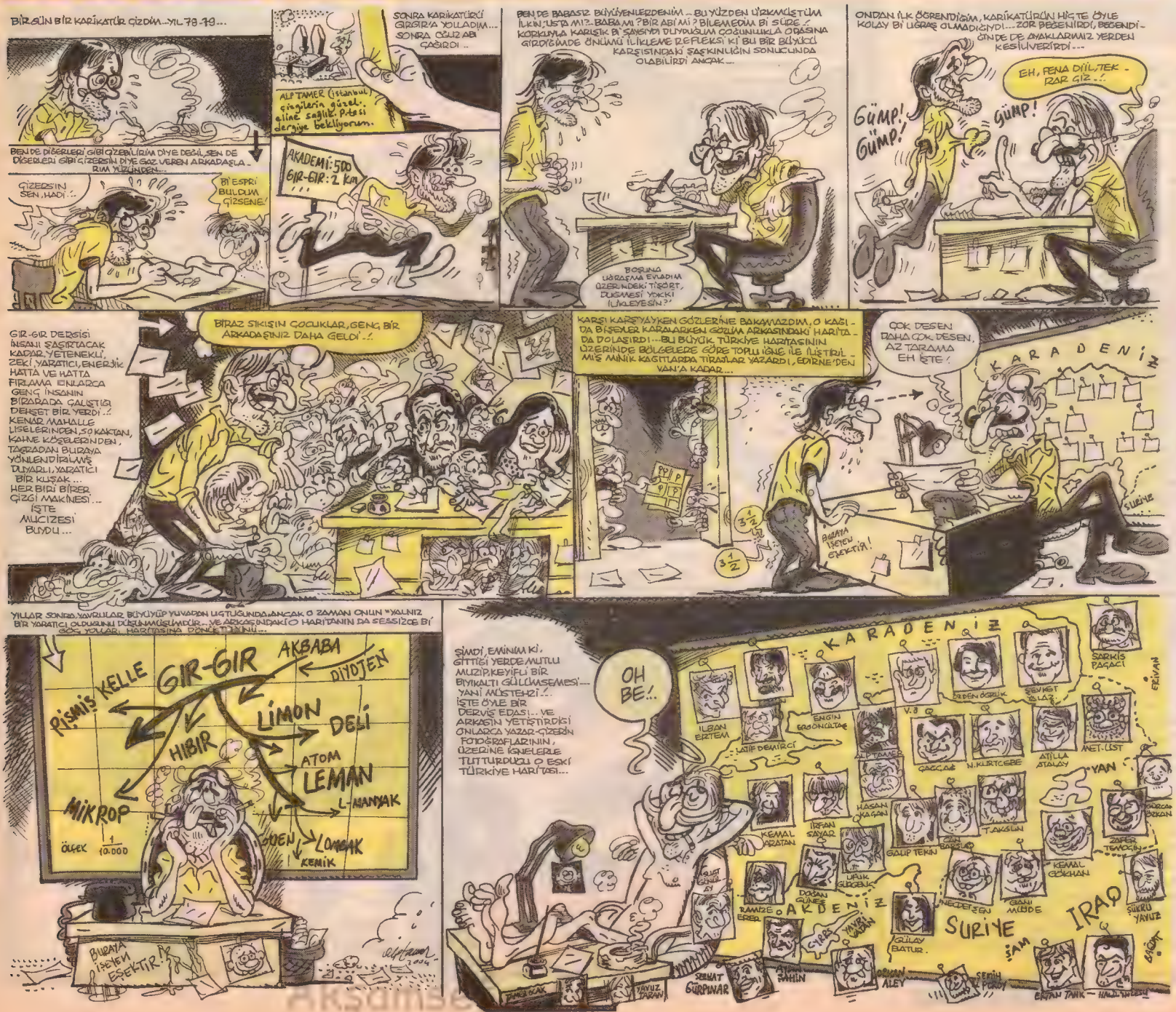

OTELDEN KASETE ÇEKİM

Türk ırkını yurtdışı dişilerine karşı başarıyla temsil eden Tamer Karadağlı yeni milli meselemiz oldu, yorum yapmayan kalmadı...

Kasetinin patlaması üzerine yurda dönen Karadağ'lı, "Sürekli kulağımda çınlayan dış sesin kurbanı oldum... Bana Ruslar'ın yeni grup indirimli tarifesi çok uygun, neden ona geçmiyorsun deyip durdu... Erkek gibi yaptım, erkek gibi açıklarım... Gerekirse bi daha erkeklik yaparım." açıklamasını yaptı...

Karadağlı'nın eşi, "Kocam 6'lı oynamış denilince önce biraz kızdım... Kumar en feci illettir çünkü... Ama sonra baktım 150 bin dolarımızı kurtararak akıllı bi yatırım yapmış, kızgınlığım geçiverdi." diyerek kocasının yanında yer aldı...

Hülya Avşar'sa kaderdaşına, "Arzu 4 ay bekle, sonra bi tolkşov patlatırsın... Orda da iki boynuz, bi kulak çınlama esprisiyle mangıra koşarsın... Benim taktiğimdi, ordan biliyorum çünkü" diyerek destek verdi...

Erman Toroğlu uzandığı mikrofonlara, "Kardeşim çapkınlık laytın, sakarın, depresifin, eziğin ve tedbirsizin yapacağı iş değil... Kasetler gelip Uğur'la ileri-geri oynatmadan pozisyonlarla ilgili net yorum yapamam" şeklinde konuştu...

Şantajcılarsa olay sonrası, "Bugün jimmy-jibiydi, castingiydi, senaryosuydu (3 harf ve çeyrek sayfa) derken ikinci sınıf bi prodüksiyon en az 150 bin dolara çıkıyor... Biz sadece bunu tazmin etmek istedik" kolpasıyla başarısız bi yırtma girişimde bulundular...

Kaseti izleyen Birol Güven, en zor sahnelerde bile dublör kullanmayan Karadağlı'nın arkasında olduğunu, hatta destek babında Çocuklar Duymasın'ın da bu formata sokulacağını belirtti... Ayrıca dizideki mutfak sahnelerinin yerini de jakuzi sahnelerinin alacağını ekledi...

ATO'da durumdan istifade balon bi araştırma daha patlattı... Buna göre, Türkiye'deki taşfırın erkeklerin AB'ye girip insanlarla kaynaşma arzuları yerini keskin bir coşkuya bırakmış...

Emniyet'te az sayıda görevlice izlenen filmin galasının ardından yapılan yorumlarda, Karadağlı'nın rol arkadaşlarıyla bütünleşip tek vücut olması takdir edilirken, poligamik sahnelerde ekip içinde Voltran'ı oluşturma çabasının gözlendiği belirtildi...

Komple oyuncu Baldwin kardeşlere özendiği hissedilen Tamer Bey'in, o tadı yakalamak maksadıyla amcaoğlunu da film sektörüne soktuğu iddia edildi... Karadağlı'nın bireycilikten uzak yapısı ve aile düşkünlüğü de Türk halkınca takdir edildi...

Olayın en sessiz ismi organizatör kuzen Abbas, "Telefonum susmuyor, yurdun dört bi yanından benim akrabam olduğunu iddia edip, benle alemlere akmak isteyenler arıyor... Sayısalı tuttursam daha iyiydi valla" diye veryansın etti...

Tamer Karadağlı açıklamalarını, "Beni seven milyonlarca kadından, otele 4. olarak çağırmadığım tüm erkeklerden, çağdaş Türk ailesi kavramını baltaladığım dizimden ve bide şeyden... Eeee, hah bide karımdan özür dilerim" şeklinde sonlandırdı...

kapikcik@yahoo.com Olgun Buduk

11. Sayfadan Devam

Nihat Genç

diği bir şal vardı, nerde? Bugün kasabalarımızdan büyük şehirlerimize sıkı bir gözlemde bulunun tek bir kadınımızın dahi şal giymemesi sizi şaşırtacaktır.

Şal, doğunun giysisi, ister omzunuza atarsınız, ister başınızı örtersiniz. Şalı binlerce şekilde kullanmak mümkün. Sadece aksesuar olarak da giyinmek mümkün. Çünkü desenleri, ipeksi incecik kıvrımları, renkleriyle şal, kadına en çok yakışan giysilerin başında gelir. Buna rağmen "şal"ın hiç giyilmemesi tamamen unutulmuş olması şaşırtıcı. Bugün Cezayir'den Hindistan'a kadar şalın her çeşidi, rengini kadınlarda gördüğümüz halde, ülkemizde şal tarihe karışmış durumda, çıkın sokağınıza bir bakın.

Çünkü İslamcı denilip türban örtünen kadınlar dahi şalı hiç kullanmıyor. İslami giyinme tarzına bir tepkimiz olabilir, iğrenebilir, mideniz kaldırmayabilir. Ve kendimizi daha modern olarak tanımlayabilir, türban, eşarbla işimiz olmaz diyebiliriz.

Ancak, şal'dan ne istiyoruz. Şal, geleneğin, tarihin en güzel giysisidir. Her şekilde giyilir ve her kadına yakışır.

Eskiye, geçmişe, müslüman olana karşı öyle bir iğrenme inşa edildi ki, eskiyi andıran, geleneği andıran hiçbir şeyi üzerinde taşımak istemeyen milyonlarca kadın... Yine istedikleri gibi özgürce modaya uygun giyinsinler, Şal'ın ne zararı var, omuzlarına atarlar, olmaz mı?.. Bugün sokaklarımızda pazarlarımızda konser salonlarımızda tek bir şal giyen kadınımız kalmadı!

Şal'ın günahı neydi kadınlarımız çıkartıp attı. Bugün istisnai olsun, moda olsun, ilginçlik olsun diye dahi tek kadının üstünde göremiyoruz.

Şal'ın İslami/ideolojik hiçbir suçu olmadığı halde, eskiyi, geleneği hatırlattığı için cezalandırılmış, aşağılama ve iğrenme yaygarasının sonucu olarak terkedilmiştir.

Oysa şal, desenleri, genişliği, renkleri, estetiğiyle geçmişle bugünün modasını birbirine bağlayan birçok sanat marifetlerini üstünde taşıyan, kadını çok soylu ve yine modern gösteren giyimlerin en başındaydı.

Sovyet anayasasında şöyle bir yasa vardı: Dine inananlar dinlerini uygulayabilirler, dine inanmayanlar din aleyhinde faaliyet gösterme hakkına sahiptir!".. Bu yüzden Sovyetler'de dinini yaşayan kalmadı.

Sovyetler çöktü ancak bu yasa ülkemizde halen yürürlüktedir. Dine, eskiye, geleneğe, halkımıza karşı her türlü iğrenme, yaygara, aşağılama serbest diyen bir özgürlük anlayışımız alıkıran başkesen bir diktatör olarak başımızda/iktidardadır...

Bütün bunlar siyasi olarak bakın nerelere uzanıyor, nerelere bağlanıyor.

Yıllardır topraklarımızda, Çeçenistan'da, Afganistan'da, Irak'ta, Cezayir'de, Bosna'da anti-emperyalist bir savaş var. Topraklarımız iki yüz yıldır saldırıya/talana/sömürüye uğruyor.

Bunun anlamı şu: Marks "Dünyanın bütün işçileri birleşin" derken neyi kastediyorsa, bizler için de bugün tarihin öznesi/motoru bu anti-emperyalist direniş ve sömürünün karşısında ölümüne mücadele veren yoksul/mazlum halkların ta kendisidir.

Bu yoksul/mazlum halklarla yanyana gelmeli, konuşmalı, dertleşmeli, kucaklaşmalıyız. Ne zaman bu direniş içindeki insanlarla yanyana gelsek çok yakın idealist solcu arkadaşlarımız dahi kulağımıza gizlice "bunlardan adam olmaz, burdan birşey çıkmaz" diye fısıldayıp uzaklaşmakta.

Nerden iş çıkar? Dünya Ticaret Örgütü'nün önünde üç/beş anarşist genç, üç/beş götü boklu kız eylem yapacak ve tüm solcu, ilerici, gazete ve dergilerimizde çarşaf çarşaf sloganları, bayrakları, taş atma görüntüleri yerkürenin en büyük direnişi olarak verilecek.

Bu üç/beş anarşist gencin peşine takılanlar da biliyor ki, bu gençlerin yüzde doksan dokuzu otuz yaşına gelince taşladıkları binanın finans müdürü oluyor, oldu, olacak.

Bizim yolumuz yerkürenin bu tarafında. Mazlum milletler, bombalanan milletler, sömürülen halklar. Bu halkların da giyim kuşamları böyle, dinleri böyle, ne yapalım.

Ve bu mazlum halkların liderleri, militanlarının pantolonları, dünya ticaret örgütünü taşlayan anarşist gençler gibi düşük pantolon değil. Tşörtleri onlara benzemiyor. Sevgilileri onlara benzemiyor. Yerkürenin bu tarafında direnenlerin sırt çantaları yok. Eskitilmiş kotları yok. Dağcı ayakkabıları hiç yok.

Çünkü yerkürenin bu tarafında hakiki bir varolma/yokolma kavgası var. Ama dünyada bir tane sol var, onlar da gitmiş Dünya Ticaret Örgütü'nü taşlayan bu anarşist gençlerin götüne takılmış.

Bu çocuklara, hadi gelin bizim mahalleye gidelim, bizim çocuklara, bakın camiler bombalanıyor, kubbeler bombalanıyor, yok, hiç müşteri bulamıyoruz, bu yeni solcu gençlere cazip gelmiyor.

Oysa bu mazlum halkların iç savaşlarını/dar milliyetçiliklerini önleyip, kapitalizmin/emperyalizmin önüne geçecek bir büyük cepheyi, bu toprakların çocukları inşa edebilir.

Ama yok. Solcularımıza Irak direnişini beğendirmemiz için, Irak Felluce'ye bol miktarda yazılı siyah tşörtler, sırt çantaları, havalı kızlar, kamp çadırları, saçları tuhaf kesimli ve boyalı anarşist gençlerden bolca göndermemiz gerekiyor!

Yoksa, emperyalist savaş makinesi harıl harıl çalışıp milyonlar gözler önünde öldürürken solun hala ideolojik krizde olmasının ve gün geçtikçe yokolmasının başka ne gibi sebepleri olabilir.

Şöyle sebepleri olabilir, batılılardan bir aşağılama, iğrenme, tiksinme edebiyatı öğrenmişler ve bundan kurtulamıyorlar.

Rusya topraklarımıza son altmış yılda üç büyük tehditde bulundu. İlki II.Dünya Savaşı'nın hemen bitimi, Kars/Ardahan'ı ve Boğazlar'da üst istedi. Üstelik sert bir savaş notasıyla.

İkincisi Küba'ya Ruslar nükleer füzeler kurarken Amerika karşılık olarak Rusya'ya karşı füzeleri Türkiye'de kurmak istedi. Rusya bu Küba krizinde Türkiye'ye şöyle bir tehdit fırlattı: "Dostları Türkiye'nin imdadına, ancak cenaze namazına yetişebilir!".. Akıl ötesi, yenilir yutulur değil.

Son tehdit 80'lerin başıdır, Rusya: "Türkiye büyük bir nükleer mezarlığa dönebilir" dedi, bunun karşılığında bizimkiler: "Türkiye Nato ülkesidir" cümlesiyle ancak cevap verebildi.

Ve Türkiye bu tehditler karşılığında bugün Nato'ya girip Amerika ve İsrail'in oyuncağı oldu. Elli yıl halkını yoksul bırakıp parayı silahlara yatırdı. Nato bekçiliği/köpekliği dışında kârı olmadı.

Ama asıl siyasi felaket şu oldu, Nato sayesinde bütün komşularımızla düşman olduk. Dünyada bütün komşularıyla düşman başka bir örnek yoktur.

Ve Türkiye hükümetleri iki yıldır bu düşman sınırları aşmaya çalışıyor, Suriye ve İran'a gidip gelmeye başladılar.

Bu, İsrail ve Amerika tarafından büyük bir sapıklık olarak görüldü, hemen ABD elçisi Ankara'da bastı bağırdı, tehditler fırlattı: "Türkiye ABD'nin öngördüğü ilişkiler dışına çıkamaz!"...

Yani sağa saparsanız tehdit sola saparsanız tehdit. Bugünlerde siyasi yorumcular, İsrail ve Amerika'nın Türkiye'yi acilen cezalandıracağını ve hatta tuhaf provakasyonlar olabileceğini yazmaya/söylemeye/çıtlatmaya başladı.

Komşularımızla ticaret yapmayalım mı? Onlara gidip gelmeyelim mi? Bunları söyler söylemez hemen manşetlerimiz ekranlarımız bir aşağılama ve onlardan iğrenme edebiyatını devreye sokuyorlar. Bu dili o kadar resmileştirip o kadar yaygınlaştırdılar ki, Suriye ve İran sınırına pikniğe dahi gitsek hemen yüzlerce köşe yazarı devreye girip, onlar da nasıl giyiniyor, nasıl pis dilencilermiş, nasıl iğrençlermiş...

Oysa, tarihlerini açıp Çanakkale savaşlarına, Kafkasya, Süveyş, Balkan savaşlarına birazcık bakmış olsalar. Bu, şimdi kendilerinin kullandığı dili emperyalistlerin bizi parçalamak için kullandığını ve bu dili şimdi bizlerin kullanmakta olduğunu görürler.

Yani, kardeşlerim.

Bu halkla, bu halklarla, aynı camiye gitmek istemeyebilirsiniz. Ama aynı cepheye gitmek zorundayız.

Size öyle bir aşağılayıcı üslup öğrettiler ki, artık halkınızla aynı cephede iseniz de duramıyorsunuz, mideniz kalkıyor. Bir şekilde iğrenecek, aşağılayacak birşeyler bulup çıkartıyorsunuz.

Oysa Mustafa Kemal'in de bu halkla aynı camiye pek çok gittiğini hiçbirimiz sanmıyoruz. Ama bu halkla aynı cepheye gitti.

Ve bu cephede sizin gibi, sizler gibi, emperyalistlerin aşağılayıcı dilini, üslubunu hiç kullanmadı.

Tüm doğu toplumlarında en köklü devrimleri yapan bu adam, halkının karşısına geçtiğinde onları yücelttti, övdü, gururlandırdı. "Siz büyüksünüz, en büyüksünüz, en büyüksünüz" diyerek başladı bütün nutuklarına...

Halkının dilini, dinini, giyimini kökünden değiştirmeye başladığı halde, halkının karşısına geçip "siz cihana bedelsiniz, siz eşsizsiniz, siz gururlusunuz" gibi yüceltici, onurlandırıcı bir dil kullandı...

Değişmeye mecburduk, ama, "aşağılanmaya" hayır!.

Mustafa Kemal'in gücü, kudreti burdan gelir.

Ve bugün bizler bu geniş topraklardaki büyük direnişe, Bosna'ya, Çeçenistan'a, Irak'a yardımlarımızla, toplantılarımızla, dergilerimizle katılamıyoruz...

Bu toprakların demokratikleşmesi, hukukun yaygınlaştırılması ancak bizlerle olabilir. Ama

Devamı 15. Sayfada

TEŞEKKÜRLER TÜRKİYE

YAZ-ÇIZ: MELİKŞAH

Akşamsefası

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

DR.ALATTİN PUANLI AT YARIŞI BÜLTENİ

RAKI MASASINDAN DEĞİL,BİZZAT ATLA KONUŞARAK TAHMİN!

1. KOŞU 15:30 — 2 Yaşlı İngilizler (Madlen) 19.500.000.000 TL. — 1200 METRE ÇİM

P.	AT İSMİ	TAKI	KG	JOKEY	YORUM
50	ENGLISHBOBİ	alyans	Şişman	m.biblo	bu atın anasıyla konuştum, yakında kız istemeye gideceklermiş, aklı bir karış havadaymış, gelmez!
65	FUCKYOU	küpe	göbekli	c.tahta	atın maliyeyle sorunları var, defterleri eksikmiş!
75	FUCKOFF	tektaş pırlanta	rejimde	s.fok	karşılıksız çek yazmış, .mına koyacaklar yakalarlarsa! süpriz
100	PARŞÖMEN	antep burma	tığ	g.filli	durumu çok iyi, adapazarında binaya kat çıkıyor. kuponlara tek yazın.!

FUCKYOU- FUCKOFF EKÜRİDİR

2. KOŞU 16:00 — 4 ve yukarı Arap atlarına mahsus (Hamdikamp/20) 56.000.000.000 TL. — 2100 METRE KUM

P.	AT İSMİ	TAKI	KG	JOKEY	YORUM
90	MISIRPİCİ	pirsing	döt-göbek	a.minder	grupta en şanslılardan.
80	BRUNEYSULTANI	kondom	panda	y.omuz	bu grupta işi grup sex'e dökmezse geliri var.
70	SAÇSAKAL	rayben	badici	t.yokyere	gruptan çıkarsa süpriz sayılır, sex müptelası hiç çıkacağı yok.!
100	RAHMET	tesbih	hafif ense	m.mescit	dört eş alışkanlığı var ,gruba o da girer.
200	ASEXSÜEL	gucci	lipotekşın	h.emici	grupla hiç işi olmaz, günün bankosu!

3. KOŞU 16:30 — 3 yaş Kenya atlarına münhasır (şartlı-5) 23.000.000.000 Arap Riyali — 1600 METRE SU

P.	AT İSMİ	TAKI	KG	JOKEY	YORUM
75	ADİOSSİKOS	skinebambu	sırfkas	y.adıyeke	seyislerin dediğine göre kazanır,kendine sordum hiç olmaz dedi.polemik yaşıyor.
85	ABUÇİÇİ	anahtarlık	obez	k.yılmaz	problemli,ailesiyle,eşiyle dostuyla arası bozuk.
65	ÇAYIRBOKU	zincir	pikniktip	t.akgün	antideprasan kullanıyor, sert jokeyini de bunalıma itti!
90	ELİTKESİM	altındiş	morphezobez	k.esendemir	açık şizofren, jokey ne yapsa boş.
95	DİLYARASI	protezdiş	yağlı	a. yılmaz	panikatak, jokeyin allah yardımcısı olsun.
100	İÇLERACISI	Tırnakmakası	90-60-90	z.aknar	at, sıfır problem, fakat jokey deli!

4. KOŞU 17:00 — 30-35 yaş bunalımlı atlar (hele hele) Karın tokluğuna — EPEYCE M/ÇİM

P.	AT İSMİ	TAKI	KG	JOKEY	YORUM
45	YILLARIM	baston	eh	m.çağçağ	uzun koşmayı sever, sevdiği mesafede ihmale gelmez.
70	BAĞRIYANIK	Mes	iri	s.özkan	uzun yola gider, bir depo benzin yakar.
85	ARAGAZI	versace	normal	a.özdemir	uzun yola gider,aylarca gelmez.
100	ADAVAPURU	şnorkel	duba	c.hakimoğlu	konformist, dötünün rahatı sağlanmazsa uzuna gitmez.
200	STEPNE	kriko	şamrel	k.ertem	bandırmadan feribotla gider,susurlukta takılır.

5. KOŞU 17:30 — 4-5 Safkan İtalyanlar (Açık kv) 1000 Liret — 2400 METRE KUM

P.	AT İSMİ	TAKI	KG	JOKEY	YORUM
50	BROWNİ	tatto	şekeri var	m.yüceşan	hazırlıkları iyi, geliri var.
75	DUDAKTİRYAKİSİ	emzik	selulitli	f.özdemir	sünnet düğününe geldi.
85	OKEYTAKIMI	Sahte okey	10kg	c.okçu	tam hazırlanamadı, sünnette yoktu, vekaleten amcası geldi.
95	LEVELGÜZELİ	kağıtmendil	kilo-ter	b.boysal	düğüne geldi,halaybaşı oldu ,

6. KOŞU 18:00 — 3 Yaşlı Arap Tayları LEMAN KOŞUSU İKRAMİYE Açık Çek — 1000 METRE ÇİM

P.	AT İSMİ	TAKI	KG	JOKEY	YORUM
70	EKMEKARASI	Gerdanlık	56kg	n.genç	safkan makinada beklemezse tabelada yer bulur.
80	COŞKUSELİ	pipet	56,5	m.fidan	safkan makinada jackpot yaparsa ,doğru rulete gider.
90	VASATİKIRKÇÖP	küllah	57,5	b.pek	starting box'ı tamir edeyim derse kuponlar yanar.
100	AYAKBAĞI	KGKDB	58	k.aratan	makina mühendisi,makinayıda yanına alır koşuyu kazanır.

YARIŞSEVERLERE BOL ŞANSLAR,TUTAN KUPONLARIN %20 SİNİ ALIRIM.

Akşamsefası

AYRINTILAR

METİN FİDAN

"…. Tamam, o iyi," dedi Uzaylı, beni şaşırtarak. Yuvarlak, bombeli bi camdı. Bozulan eski çalar-saatimden çıkarmıştım, içine anahtarlarımı bıraktığım bi tabak olarak kullanıyordum. Aslında bana da ilginç gelirdi bazen, ama bu işe yarayacağını bilemezdim. Eğer hepsi böyle olacaksa kolayca halledebilirdim. Odanın içinde dolaşıp etrafa bakındım. Önce yine aynı rafta, kullanmadığım bir anahtarlık maskotu çarptı gözüme. Sincaba benzer, tüylü bişeydi. Kumaş cinsine mi giriyor.. veya inorganik mi diyelim, ya da plâstik? herneyse, o karar versin!.. Ortalıkta gezinerek, daha önceden bana da ilginç gelen abuk sabuk şeyleri toplayıp kucağıma yığıyordum. Bulabildikçe hoşuma gitmeye başlamıştı.. Bu değişik fikir Cin'in kafasından çıkmış olabilir diye düşündüm, göz ucuyla onlara baktım.. Beni umursamadan, aralarında konuşuyorlardı. O sıradan görünümlerine alıştığımı fark ettim. Ayrıca, sanki çok yakın arkadaştılar ve aynı otobüste seyahat eden iki kişi gibi laflıyorlardı.

"Neden buradasın?" diye sordu Cin.. Çekmeceleri hışır hışır karıştırıyordum, durdum!.. Oturduğu kanepeden bana doğru gülümsedi Uzaylı. Utandım, daha çok ses çıkartarak bişeyler aramaya devam ettim.. Şeffaf bir kapağı olan, içinde küçük, komik bi sünger bulunan boş bir pikap iğnesi kutusu buldum. Bir de perde halkası: Onu ilginç yapıp diğerlerinden farklı kılan özelliği, perde rayının yalnızca iki ucunda kullanılan 'sabitleme' halkalarından olmasıydı, çekmecede yedek olarak kalmıştı bi tane... "Sen neden buradasın?" dediğini işittim Uzaylının.

"Siz çağırdınız ya!" dedi Cin.

"Elimizden geleni yaptık; istemeseydin gelmezdin."

"Demek daha fazlasını yapabildiniz ki ben de gelmek zorunda kaldım!"

Önlerinde durmuş, elimdekileri gösteriyordum. "Üç beş parça daha toplayabilirsen, işimiz kolaylaşır." dedi Uzaylı. "Tamam, sorun değil!" İçerilere de bakmalıydım. Elimdekileri masaya bırakıp, arka taraflara doğru yürüdüm... Elementlerle, moleküllerle filan ilgili söylediği şeyleri hatırlayınca, aslında hiçbirini önemsemeden, bir büyücü gibi davranıyor olması ihtimali geldi aklıma yine.. Fakat mutfağın duvarında asılı o nefis şeyi görünce, üzerinde durmadan geçtim bu düşünceyi!

Masanın üzerindekileri de alarak, hepsini sehpanın yanına götürdüm, yere koydum. "Uğraştın ama iyi oldu bak," dedi Uzaylı, topladıklarıma bi göz atarak.. "Sehpada işinizi rahat göremezsiniz!" Balkon penceresinin yanındaki katlanabilir küçük masayı getirdim, önlerine açtım. Sonra yerdeki eşyaları kucağıma alıp, birer birer masanın üzerine bıraktım.

"Eski bir kol saati içi ve ekranı!.. Şeffaf kapağı olan, boş bir küçük kutu... Bir perde halkası... Uçlarına dilimi değdirince halâ yakabilen, iki tane bitik kalem pil!.. Bir buz kalıbı!.. Yeşil bir zeytin.. Bunu, abartmış olabilirim belki. Sen, organik şeyler de işimize yarayabilir demiştin ya, o yüzden. Canlı mı sayılır hâlâ bilmiyorum. Zaten yeşil zeytin sevmem. Siyahların arasından çıkmıştı bu; araya karışmış bi tane. Bari bir işimize yarasın diye düşündüm. Bakın, üzerindeki yanıkta küçük bi domates parçası da var."

"Uzaylının istediği ilginçliği sağlayacak şekilde, biraz abartılı davranman gerekli zaten," dedi Cin. "İşgüzarlık yapmaman yeterli. Bir tabak dolusu yeşil zeytinin olsaydı, içlerinden birini alıp getirerek farklı bişeymiş gibi sunsaydın, asıl o zaman hatalı davranmış olurdun."

Dünkü ekmeğin üzerinden kestiğim, torbanın dibinde kalan uzun bir kıtır parçasını da masaya bırakarak, devam ettim: "Berberimden satın aldığım, masa üzerindeki kırıntıları temizlememe yarayan tahta saplı bir fırça... Duvara raf yaparken kullandıklarımdan artan, eğrilmiş ve yamulmuş olan bir köşebent demiri. Galiba en büyük parça da bu oluyor.." Sıradakileri hızlıca elimden çıkartarak, en hoşuma giden son iki tanesini, önlerine bırakırken özenle tanıttım:

"Bir elektrik kontrol kalemi. Yani, eskiden öyleydi en azından! İçindeki minik lamba patladığından, parmak dayama kısmı, yayı, hepsi düşüp kaybolduğundan, artık hiçbişeyi kontrol edemiyor. Bazen tornavida olarak kullanıyorum onu... Ve, püre falan yaparken işe yarayan, bir ezme kaşığı! Etkileyici, değişik bi görünümü olduğu için, mutfağın duvarında asılı tutanm onu hep. Devamlı püre yapıp yiyen biri değilim, sadece şekli hoşuma gidiyor işte. Görüyor musunuz, şu altındaki 'V' biçimindeki delikler ne kadar ilginç?"

"Ahşap ve metâl kısımlardan oluşuyor," dedi Uzaylı, onu da diğerlerinin yanına güzelce yerleştirerek:. Sanki, getirdiklerim yeterli değilmiş gibi hissettim. Daha ilginç şeyler de bulabilirdim belki. "Etrafa siz bakınsaydınız, makine için gereken parçaları daha kolay seçebilirdiniz," diye mırıldandım.

"Burada topladıkların," dedi Uzaylı, "evinde, yaşadığın yerde bulunan gerçek nesneler. Yapacağımız bir makinenin bölümleri de, aynı gerçekliğin parçalarından oluşmalı. Tabii ki biz de halledebilirdik; etrafı kurcalar, en uygun parçaları rahatça seçer, hattâ bununla bile hiç uğraşmadan, aracımın yanına gider, sizin doğal çevrenizde bulunmayan elementlerden bir iki örnek getirip işi basitleştirirdik. Fakat birazdan yaşayacağın durumların ruh hâline şimdiden girip, deneyin gerçekleştiği anlarda sağlıklı hareket edebilmen amacıyla, senin aktif olduğun bir madde seçimini uygulamamız daha akıllıcaydı. Gidip taş bir kütle halinde getireceğim yabancı bir elementle, şu püre kaşığının arasında, aynı dış gerçekliğin parçaları olması açısından rahatsız edici bir fark yok."

Eh, doğru söze ne denir ki? Söylediklerı hakkında kesin bir yargıya varamasam bile, o bahsettiği şeyleri bir anda yapabileceğine inanmam zor olmuyordu. Beni bi sporcu gibi sanki, önceden hazırlaması, üşenmeyip bana bilimsel içerikli açıklamalar yapması güzeldi.. Ellerimi masanın kenarına koymuş, hiçbişeye dokunmadan bekliyordum.

"Sekizinciyi mi uygulayacaksın?" diye sordu Cin.

"Sen yapmak ister misin?" dedi Uzaylı.

"Beni şimdi uğraştırma. Sonraki durumlar daha çok ilgimi çekiyor."

Koltuğa gidip oturmamı, uzaktan izlememi söyledi Uzaylı. Cin'i de lambasından tutup biraz daha geriye kaydırdıktan sonra, ellerini, masaya yaydığı eşyaların üzerinde açtı... İlk hareketini, yapacağı şeye başladığı andaki ilk kıpırdanışı yakalamayı bekliyordum ki, bi anda bir siluet haline geliverdi! Sonra tekrar belirip netleşti görüntüsü. Ardından yine silikleşti bedenini biçimlendiren çizgiler. Sonra olağanüstü bir hızla, sanki çırpınıyormuş gibi tuhaf hareketler yapmaya başladı. Süratini gittikçe artırdığında, anlık yakalayabildiğim minik titremelerden başka bişey göremiyordum. Masanın üzerinde ise neredeyse küçük bir toz bulutu havalanmıştı. Sekizinci diye konuştukları şeyi de anladım; listemdeki, 'hızlı hareket edebilme' fantazisiydi bu!..."

"Fantaziler ve Korkuk"dan

13. Sayfadan Devam

Nihat Genç

bizler aynı cephede kendimizi göstermek istemiyoruz... Hepimizin aynı ideolojiye inanması hiçte şart değil, hatta doğru da değil. Ama kardeşlerimiz kubbelerimiz kıyımdan geçiriliyorsa "makul bir onur"da anlaşmamız lazım.

Hatta sol ideoloji içinde bunu çok yapmak istediği halde bir türlü bu aşağılama dilinden kurtulamayıp yapamayan onlarca fikir adamı ve pek güzel solcu adamlar tanıyorum.

Neden yapamıyorlar, çünkü, istemeden yetişme/büyüme/öğrenme çağlarında birileri onlara çaktırmadan emperyalistlerin cephesinden bir üslubu öğretip beyinlerine soktu!..

Daha sıkı bir örnek vereyim. Mesela "savaşa hayır" sloganları. Güzeldir, biz de yaşadıkça bu sloganların arkasından yürüyeceğiz.

Ama, ne kadar soyut. Kimsenin kalkıp bu sloganların içini açmaya yanaşmıyor. Yani Ermenistan Azerbaycan'ı niye işgal etti? İsrail niye işgali sürdürüyor, demiyorlar, demiyoruz...

Ne diyoruz, kabaca "savaşa hayır"... Pek sevimli, şirin ve batıda da kabul görmüş cici bir slogan.

Gelin bu sloganı güncelleştirelim, o zaman sevimli olmaktan çıkıp terörist olursunuz. Çünkü, Ermenistan Azerbaycan'ı niye işgal etti diyorsunuz, bu affedilmez bir hatadır. Azerbaycan ismini kullanırsanız milli olursunuz, üstelik coğrafik bir yer gösterip Ermeniler'i de kötü göstermiş olursunuz.

Şimdi soralım sorumuzu, neden sol adına, sol liberal adına her neyse, solun geniş kesiminden tek bir kişi kalkıp Azerbaycan'ın işgalini yazmamıştır... Komşumuzun topraklarının yarısı işgal altında; bunu Ermeniler yaptı, bunun haber değeri, makale değeri yok mu?

Peki ne yapıyoruz, soyut evrenselci, soyut sloganlar kullanarak bu toprakların ruhuna, derinine, çarşafına, geleneğine bulaşmadan "insanlık", "solculuk" gösterileri yapıyoruz.

Çünkü batılılar sizin muhalefetinizi sizin solculuğunuzu ancak soyut konuşursanız kabul eder!..

Ve artık o kadar akıl ötesi çizgiye geldik ki, solcu gazetelerde dahi, Irak direnişini direnişten saymamak gerekir, diyen yazılar çıkıyor.

Bence de sayılmamalı.

Hiç, Mitterand'ın karısının onaylamadığı direnişe bizler direniş diyebilir miyiz? Zaten bu kadının kocası Mitterand da en solcu en sosyalist ve iktidar günlerinde Cezayir'de soykırımı başlatan katleden orduların başında değil miydi?

Ve onlar solculuklarıyla "katil" görüntülerini örtmeyi, solculuklarıyla katilliklerine rağmen "insancıl" görünmeyi başardılar...

Tıpkı, ülkemizde Bosna, Afganistan, Çeçenistan, Irak direnişine katılmayan "solcular" gibi. Bu topraklar tamamen yokedilirken kullandıkları üslup "aşağılamak" "dalga geçmek", böyle giyinilir mi, böyle de din olabilir mi diye alay etmekti.

Dalga geçmeleri sürüyor, solculukları da...

Tabii zor bir soru. Hem batılılara hayran olmak, onlarla demokratikcilik oynamak hem de katledilen milyonları görmezden gelmek için "solcuyum" diye ortalıklarda dolaşmak!...

ngenc@leman.com.tr

LeMan MİZAH DERGİNİZ
OKUR mektupları
FİRUZAĞA MAH. DEFTERDAR YOKUŞU NO:47 BEYOĞLU / İSTANBUL

Sevgili Leman,

2004/30 sayılı derginizin kapak konusu, son zamanlarda medya tarafından sürekli olarak irdelenen fakat tüketiciye yanlış bilgiler veren bir konudur...

Ben Barış Yavuz, Ziraat Mühendisiyim. Örtü altı sebzeciliğinde üreticilerde danışmanlık yapıyorum. İşin içinde olan biri olarak sizden rica ediyorum, insanlara abartılmış gerçekler göstermeyin. Sizin sofranıza gelen sebzeler içinde domates ve patlıcan dışında hormonlu ürün göremezsiniz. Patlıcanların (açık tarla hariç) %90'ı hormonludur, fakat domateste arı kullanımının artması ile birlikte hormon kullanımı azalmıştır. Ayrıca hormonlu domatesi ayırdetmek kolaydır ve alıp almamak size kalmıştır.

Fazla hormon kullanımı sözkonusu olamaz, çünkü aşırı kullanım şekil bozukluklarına neden olacağından çiftçinin bu malı satması çok zordur. Aşırı ilaç kullanımına gelince bu konu çiftçinin iyi niyetine bağlı olduğundan garantisi yoktur. Fakat alınan son kararlar çıkan yasalar yüzünüzü güldürebilecek sonuçlar doğuracaktır.

Ayrıca hormonların herhangi bir sağlık problemine yol açabileceği henüz hiçbir şekilde ispatlanamadı.

İhracaattan mal dönüşü olmaz, uygunsuz mallar imha edilir, geri dönüşüne izin verilmez. Bir de çilekte, karpuzda hormon kullanılmaz.

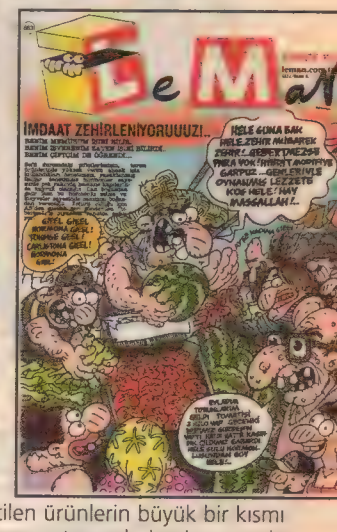

Hibrit çeşitler genleriyle oynanmış çeşitler değildir. Sadece çaprazlama yoluyla doğal olarak elde edilirler. Aynı sizin gibi, bir anne bir baba ve onların ürünü sizsiniz. Daha açık ifade edilemez sanırım. Yıllarca süren çalışmaları ve büyük yatırımları böyle bir çırpıda karalayamazsınız. Buna sizin hakkınız yok. Gelelim asıl konuya, ben ve benim gibi parmakla sayılabilecek sayıda idealist Ziraat mühendisi, kaliteli ve sağlıklı ürünler yetiştirilmesi için zor koşullarda ter dökmektedir. Şu an için bizim kontrolümüzde üretilen ürünlerin büyük bir kısmı ihracata gitmektedir fakat, sayımızın artmasıyla iç piyasaya da güvenilir ürünler girecektir.

Ancak sizin aslında böyle güzel haberlere yer vermeniz gerekmektedir. Kontrollü üretim sonucu elde edilmiş sebze ve meyveleri tercih edin, ancak belgesini de görmek istemeyi unutmayın. Talep neyse piyasa o şekilde hareket eder ve o kadar hızlı tepki gösterir ki inanamazsınız... Saygılar...

Barış Yavuz

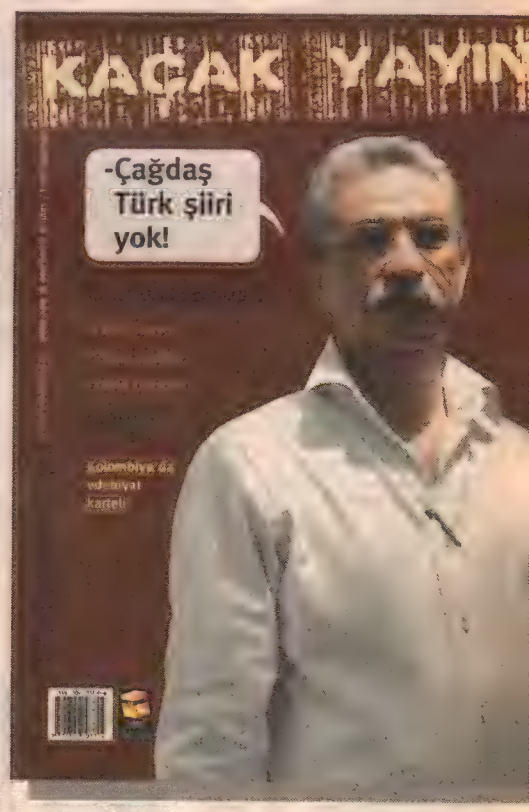

YENİ SAYILARI BAYİİLERDE!

LeMan
SAYI: 665
6 AĞUSTOS 2004 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR
Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Melike ACAR ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Olgun BUDAK ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Mehmet EĞRİK ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Melikşah ● Aslan ÖZDEMİR ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● Mehmet ÖZKANOĞLU ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● Yurtdışı Koordinatörü: İlhan ARKAN (iarkan@leman.com.tr) ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Baskı Sorumlusu: Tanju KİRTE Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İst.

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

KOZALAK HÜMİN ZARARLISI

ÇAKÇAK

Bir numaralı İstanbul kompertanı olan KOZALAK, şenerli oldu, köyünü unuttu dedirtmemek için hemen hemen İstanbul'un her yerinde şubesi olan köyünün derneklerini, lokallerini bir bir dolaşır, iki el hoşkl atar, iki el de yarık atar, tavlada herkesin koltuğunun altına verir... Sonra da insanlık için hastası, zökeri olan hemşehrilerine yardım eli uzatır... Allah razı olsun ondan...

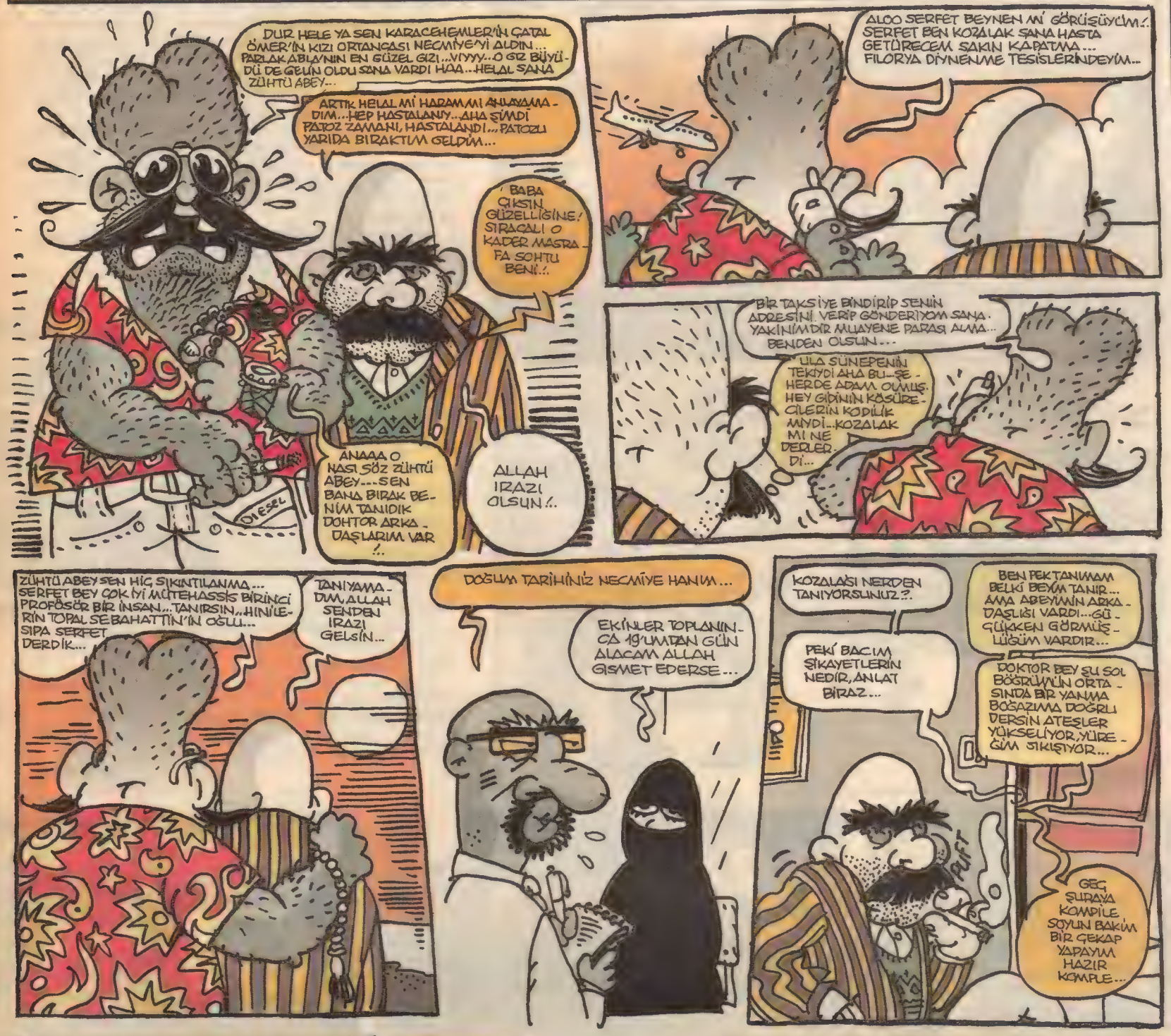

Akşamsefası

hisseli harikalar

kemalkenanergeli

İsmail Y.K. : Patada kütede girişsem olmaz mı?..

Kağıt Helva : Plastik tabağa koy bari, tam olsun...

Zaman Zarfı : Yok anam ben saat kullanıyorum. Zarfa koyunca görükmüyo...

Kahya : Kafasına göre (bi öyle, bi böyle) davranabilen çiftlik manyağı...

Ayak Takımı : Başaramamış futbolculardan kurulu ekip...

Furya : Kurnaz modası...

Doğuş : Farkındaysanız doğumu yeni yeni bitiyo çocuğun...

Sessiz Sinema : Söyliyim de hiç uğraşma. Erguvani İstimbot...

Kolluk Kuvveti : Kolu kuvvetli mi? Önemli olan o...

Diyetisyen : Mutfağın girişine güvenlik elemanı koy. Hem daha ucuza gelir, hem de dayağı yeyince, yemek yiyesin kalmaz...

Pejo : Pejmurde giyinmiş Kürt kökenli arkadaş...

Gelir Dağılımı : E dağıtın şunu artık bemınakoyim. Bak gene topak topak olmuş...

Diplomatik Dil : Bakın beni sinirlendirmeyin majesteleri, validenizle ve değerli eşinizle sevişirim sizin...

Çakır Keyif : Tekir kedi rakı içmiş...

Aile Çay Bahçesi : Rizeli adama da ne komik geliyodur lan bu laf...

Yumru : Henüz başkasına vurulmamış yumruk...

Paskalya : Ahirette de tavuklar sizin daşşakları boyamasın lan sakın...

Yankesici : Döner ustası mıdır nedir?..

Kekremsi : Buna da şükür. Ya bi de kekrem olaydı...

Sandalye : Hammadde olarak sandal kullandık deme küserim...

Evye : Oha bu ne gereksiz bi erotizmmiş lan. Mutfak tezgahını okşayan kadınlar olsagerek...

Dildo : Yıldo'nun pipisi...

Kerata : Kareteci yavrusu. Psikopatlığını henüz sportivize edememiş. Farkındayım saçma oldu ama en azından bilimselmiş gibi duruyo...

Tayyör : Yenge giysisi...

Geyşa : Gey kılıklı kadın icad etmek de anca japonların aklına gelirdi zaten. Bence bunların fazla boş vakti var...

Fahrenayt : İsimden kaybetmiş öküz...

Cürüm : Eee dürümle beslenen saldırgan oluyo belli ki...

Yavrukurt : Tenya yani...

Reenkarnasyon : Ay valla öldüm öldüm dirildim yaau hahaha!..

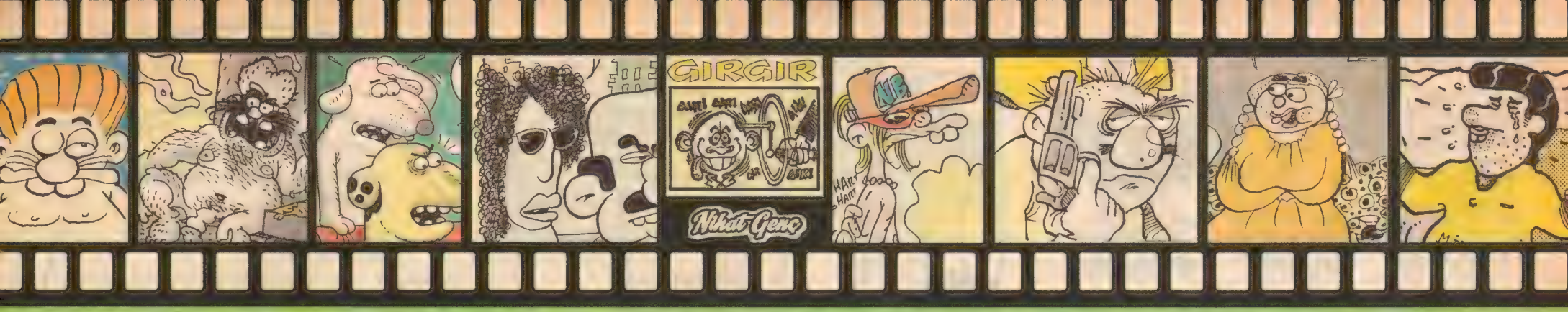

666

13 Ağustos 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/33- 900.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

leman.com.tr

K.K.T.C-1.000.000 TL.

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

GÜN İTİBARI İLE IMKB 100 ENDEKSİ 19.650'LERDE SEYREDERKEN REPO VE FAİZ PİYASASINDAN DEĞİŞEN BİR ŞEY OLMADI... DOLAR 1.450' LERDEKİ YERİNİ KORURKEN EURO 1.0670 'LERİ ZORLADI... ŞİMDİ DE TAHTAKALE PİYASALARINDAN MAHMUT PAŞAYA İNİYOR VE KEFEN FİYATLARINDA SON DURUM İÇİN FERHAT'A BAĞLANIYORUZ... SÖZ SENDE FERHAT...

NURCAN BU GÜN MAHMUTPAŞA'DA KEFEN FİYATLARI GÜNÜ SESSİZ GEÇİRDİ... BİR ARA SULTANAHMET VE LALELİ'DEKİ PATLAMALAR İLE YÜKSELEN FİYATLAR TUTUNAMADI DAHA SONRA İNİŞE GEÇSE DE KEFEN FİYATLARI GÜN İTİBARI İLE %10 ARTIŞ GÖSTERDİ...

IMKB 100
19.650
EURO/USD
0.86.679
EVA.1275 DISBANK 860/0 DITAS:
KOCHLD 3500 RBSB 1270 MARET
CNBC-E

OOY OOOY OY... ARTMIŞ Kİ NE ARTMIŞ... GELDE ÖL!..

guverfeyhan@hotmail.com

BAYIR GÜLÜ

Feyhan Güver

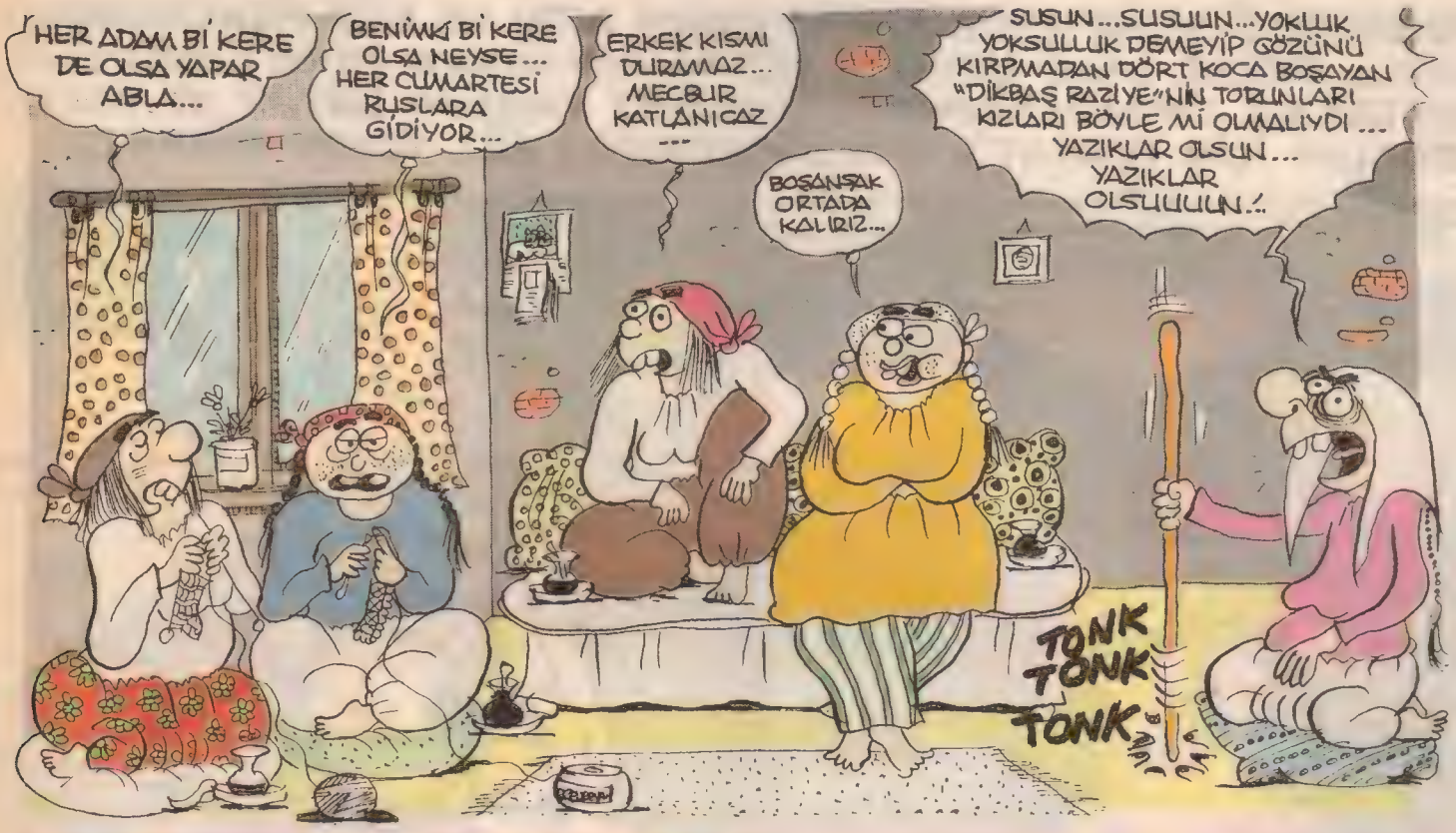

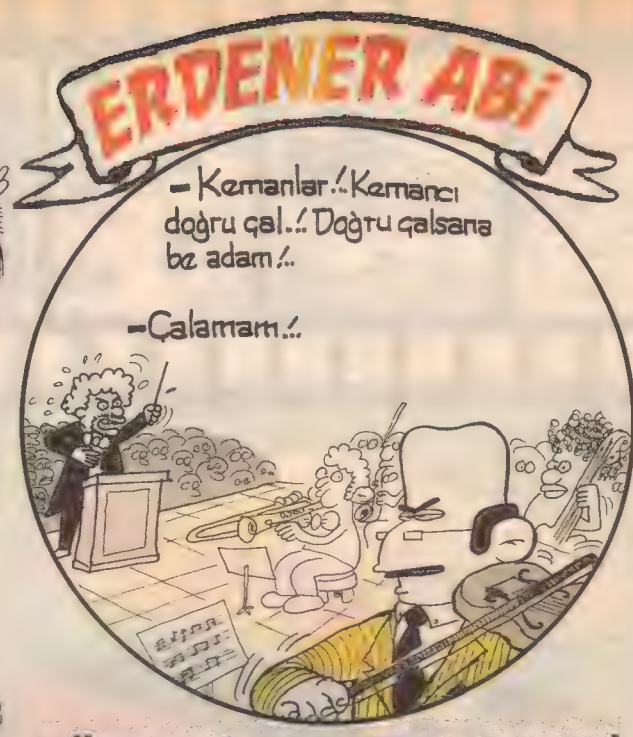

SÜREYYA SAKATA GELDİ

Süreyya Ayhan'ın sakatlanmasıyla birlikte ortalığı komplo teorileri sardı, neler söylendi neler...

Süreyya aslında doğal doping için hamile kaldı... Böylelikle fotofinişe giden yarışları göbek farkıyla rahatca kazanabilecekti...

Bi başka iddiaysa **hamile** kalmadığı, ama kendini radyoaktif bi tazıya ısırtıp üstün güçlere sahip **tazı-kadın** olmak istediği yönünde... Böylece rekorları parçalayabilecekken, yanlışlıkla kendini köpeğe ısırtmış ve kuduz hastası olup hastaneye kaldırılmış **Süreyya Ayhan...**

Ayhan bir beslenme uzmanıyla çalışmamasının da zararını gördü... Antrenman sırasında yöre halkının izzet-i ikramlarını kıramayarak obez olan **Ayhan,** olimpiyatlara katılamak için **fotoşopla** kendini inceltmeye çalışmış... Ama lisanssız yazılım kullandığı için yakalanmış...

Yıllardır idrar örneklerini masörüne verdiren **Ayhan** bununla yetinmeyip yarışlarda da onu koşturmuş... Masörüne, tiplerinin benzemesi için devlet bütçesinden 6 estetik ameliyat yaptırmış olması da cabası...

İdmanda ayı tarafından kovalandıktan sonra rekora koşan **Elvan'ı** kıskanan **Süreyya'nın,** elinde koca koca peteklerle dağda ayı avına çıktığı ve vücudunun bu aşırı yüklemeyi kaldıramadığı da bi başka iddia....

Hocası ve kocası **Kop**'un, "Kadın kısmısının ne işi var olimpiyatta, koşuda... **Hem ben karısını çalıştırıyor dedirtmem."** diyerek **Ayhan**'ın yarışmasını engellediği de düşünülmüyor değil...

Kop'un, test için gelen **WADA**'yı kovma gerekçesini, **"Vadaaaa** diye hoplaya zıplaya sinsice yanaştılar arkadan... Ne lan öyle pembe pembe şeyler içeri girip örnek alacak... Hemen yerden kaptım odunu, kafalarına ekleştirecektim ki kaçtı ecinniler" şeklinde açıkladığı söyleniyor...

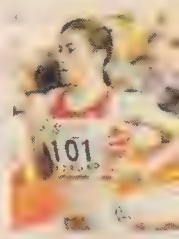

Kop'un bu yaşanan tatsızlığın ardından **İAAF**'dan af dilediği ve "Gerekirse koşularda kazandığımız bonus dereceleri de iade etmeye hazırız." dediği öne sürüldü...

Altyapı tamamlanmadan kapasitesinin üstünde hıza erişen **Ayhan**'ın pistten çıkıp sakatlandığı iddia edildi... Yetkililer kusurun pistten geçen bi tavşanın peşine takılan **Süreyya Ayhan**'da olduğunu belirttiler...

Birde uluslararası kolpa iddiası... Yunanlılar yoğurt ve kebabın ardından **Süreyya Ayhan**'ı da sahiplenmeye çalışmışlar... Girişimler yetersiz kalınca da o sinirle bu senaryoyu yazıp yönetmişler...

Son olarak **Antalya**'da kendisine sahayı açmayan yetkililerde bi biz mi eksiğiz diyerek "Zaten o zamanlar işkillenmiştik... Hapları, enerji dirinkleri görünce içerde eroin mayalayacaklar sanıp kitlemiştik kapıyı." açıklamasını yapıp rahatladılar...

OLGUN BUDAK

GEZ MAHMUTÇUK

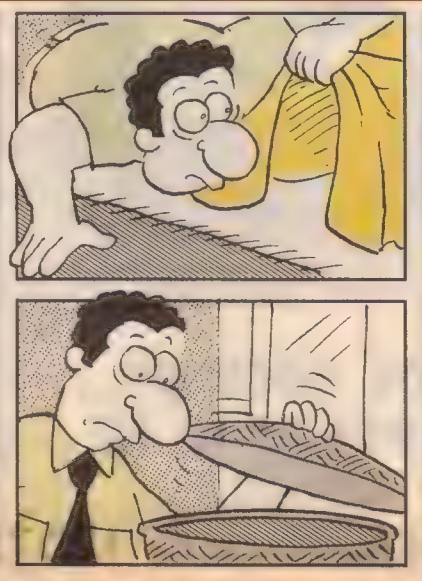

Gülelim mi, Ağlayalım mı? 130 km hız yaptığı için faciaya yol açan tren şimdi aynı bölgeden 20 km hız ile geçecekmiş!..

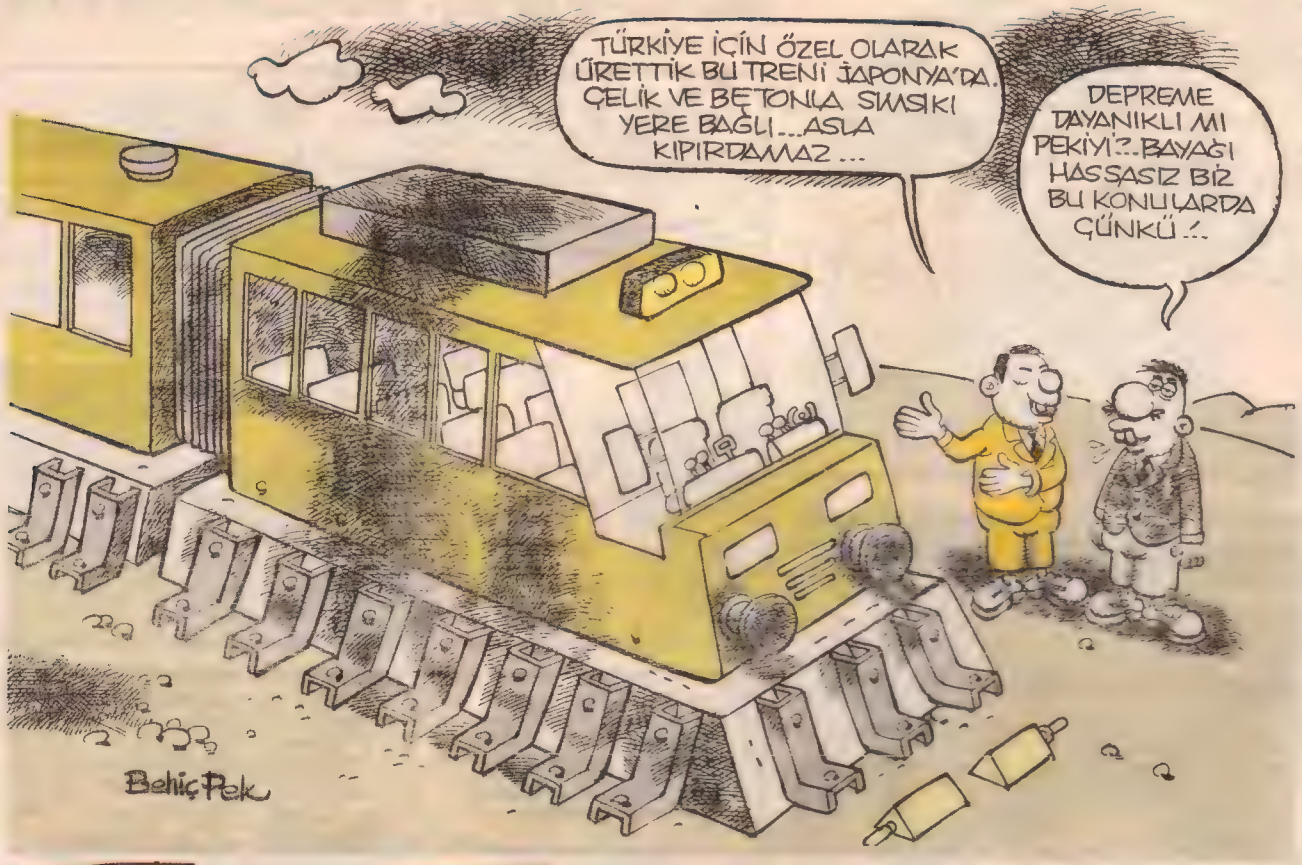

Amerikan seçimlerinde Bush'un rakibi olan Senatör John Kerry, halka hitaben yaptığı konuşmada bol bol "Vietnam kahramanlıklarını" anlattı, orduyu güçlendirip, teröre daha iyi savaşacağını söyledi.

LeMan

Yetkililer, Beyoğlu'nda sokakların aydınlatılmasıyla güvenliğin sorun olmaktan çıkacağını ifade ediyorlarmış..

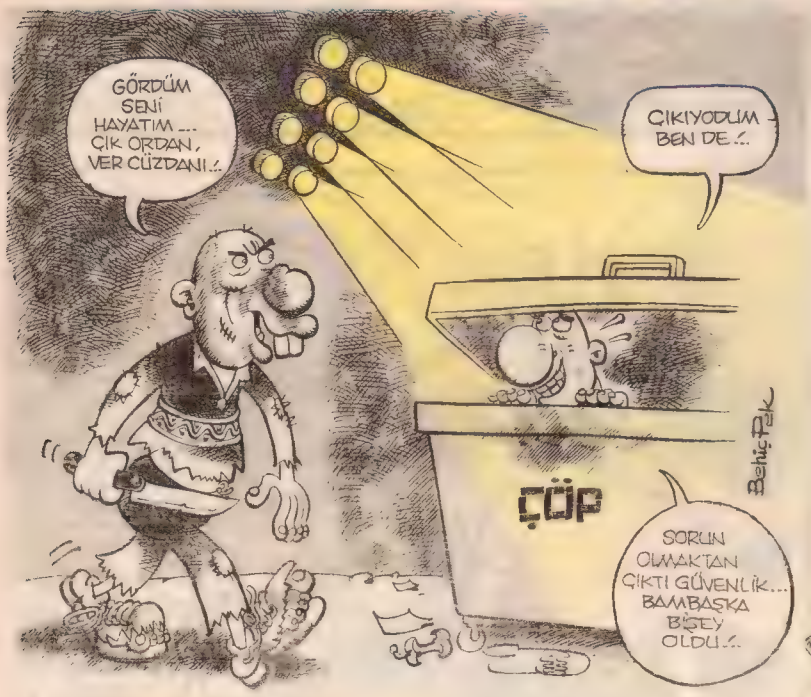

Irak'ın işgaline sonuna kadar destek veren, işgal güçleri Irak'ı cehenneme çevirirken sırarla susan, bazı medyacılarımız, Irak'ta bir Türk'ün öldürülmesi üzerine savaş yanlısı olan kendileri değilmiş gibi esip gürlemeye başladılar...

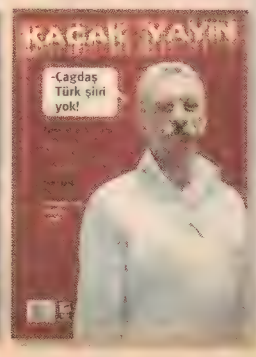

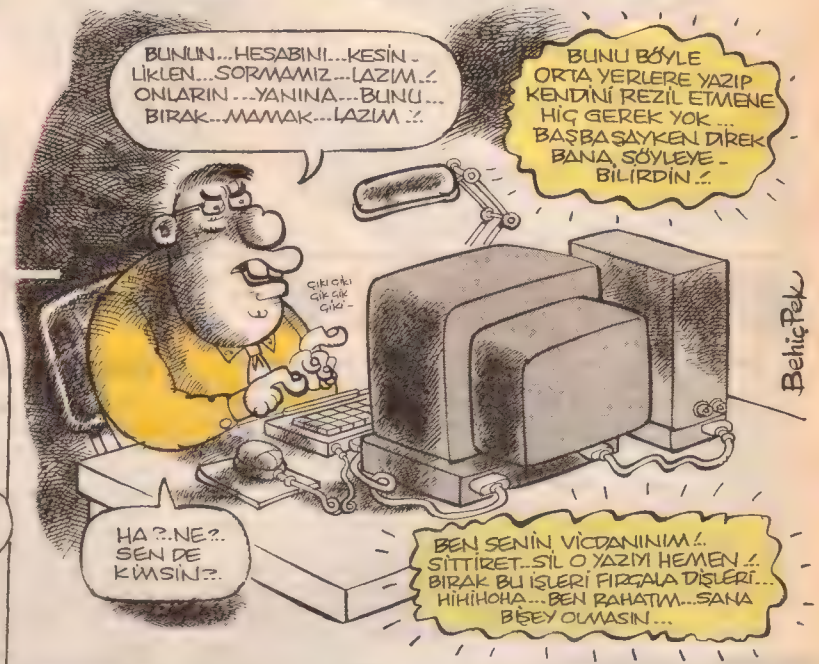

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

Sanmayın ki bu resimdeki detay karşısında dumura uğradım... Hayır, bu detay beni hiç mi hiç şaşırtmadı... Biraz özel ve ailevi olacak ama gelelim beni dumura uğratan konuya... Bu resimdeki şahıs benim babam... Lise yıllarımdayken, **"Karikatür ve mizah karın doyurmaz, adam gibi bir iş bul. Senden bir ekmek yiyemiycez galiba"** diyerek kendi mesleği olan elektrikçiliği önüme sürüp beyhude yere senelerce meslek lisesi elektronik bölümünü okutan babam şimdi tutmuş yıllar sonra bana dumur detayı gösteriyor, espriler buluyor. Didim'deki bir benzincideki gösterdiğin bu oto yıkamacı değil, maalesef bu kez dumur detayım sensin baba...

Yıllar önce bir keresinde de dergiye iş yetiştirirken, köşemi çizerken, benim eve gelen temizlikçi, o sırada çamaşır makinasını tamir eden babama, **"senin bu oğlan ne iş yapıyor?.."** diye sorduğunda, babam, **"Ne yapacak, kalemle kağıtla oyun oynuyor, bi iş yaptığı yok. Baba mesleğini de yapmadı noolucak bilmiyorum..."** diye cevap vermek suretiyle temizlikçinin yanında karizmamı sekiz taksite bölmüştün... Bu diyarlarda bir entelin ailesinden çektiği paradoksal gel-gitleri kimse çekmemiştir. Bizim şanımıza bu paradoksların altından ince bir mizah çıktı da hep dayanabildik...

Patates Kaskosu

Psikoloğuna göre paranoyak olabilirsin fakat sigortacına göre daima normalsindir... Bu garip tespitimi araba kaskomu yaptırdığımda, yüzde yüz doğru bulduğunu söyleyip bir acaip oto hırsızlığı vakası anlattı ki el aman dedim...

Sakin bir gece... Alarmlı bir arabanın alarmları acı acı çalmaya başlıyor. Araba sahibi evinin penceresine çıkıyor, mahmur gözlerle bakıyor, görünen hiçbir şey yok... Elindeki uzaktan kumandalı anahtarıyla alarmı susturuyor, yatmaya gidiyor. Çok geçmeden alarm bir daha çalıyor, araba sahibi yine pencereye koşuyor, bakıyor, inceliyor, birşey yok. Yine alarmını susturuyor, arkasını dönüp tam yatmaya gidiyorken bir daha çalıyor, adam yine dönüp bakıyor. Yine görünen hiçbir şey, hiçbir sorun yok. Alarmını susturuyor. Az sonra yine ötüyor alarm. Adam cinnet geçirmek üzere yine uzun uzun bakıyor, hiç kimse görünmüyor. Elini pencereden uzatıp yine kapatıyor alarmı sonra alarm çıldırtıcı bir şekilde yine çalmaya başlayınca, bu kez mahalleli devreye giriyor ve araç sahibine **"Sustur şu alarmı, uykumuzu mahvettin be adam, yeter be..."** şeklinde bağırmaya, söylenmeye başlıyorlar. Araç sahibi de çaresiz, alarmı bir daha çalmamak üzere iptal ediyor ve yatmaya gidiyor... Sabah bir uyanıyor ki arabanın yerinde yeller esiyor... Yok, araba yok... Gözlerine inanamıyor, hemen aşağıya koşuyor, bir bakıyor ki, arabayı park ettiği yerde bir sürü, onlarca patates... O anki şaşkınlıkla duruma bir anlam veremiyor, sonra anlaşılıyor ki, meğer hırsız bir çuval patates alıp, sotada uzakça bir duvarın üzerine oturup, belli zaman aralıklarıyla arabaya patates atmak suretiyle alarmı öttürüyormuş. Bu yöntemle en sonunda araç sahibini ve mahalleliyi yıldırarak alarmın kapatılmasını sağlamış ve sonra da sessizce arabayı alıp gitmiş... Araba sahibi de sabah yerdeki patateslerin başında kumpir gibi kalakalmış...

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

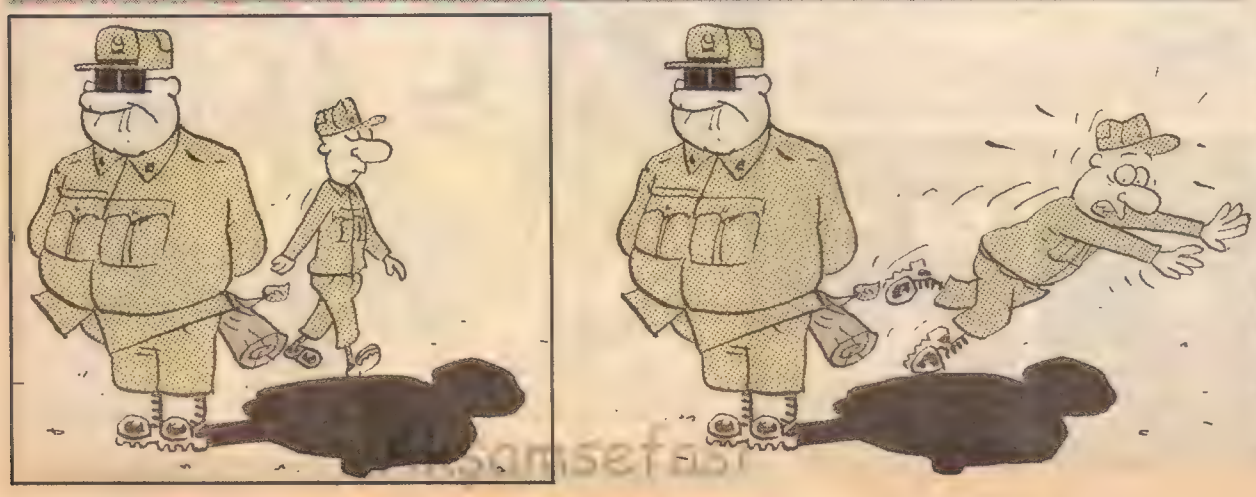

PANTOLON

METİN FİDAN

metinfidan@leman.com.tr

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

TERS BİR HAREKET YAPANI MIHLARIZ!..ŞİMDİ HERKES CEP TELEFONUNA "SAPİR SUPUR" YAZIP 4661'E GÖNDERSİN... SAPIR ŞUPUR YE BENİ ŞARKISININ MELODİSİ CEBİNİZE GELSİN... HADİİİ!..DAHA SIRADA BAŞKA MELODİLER DE VAR, ÇABUK!..

AZITTI HA BUNLAR...

HOP BİRADER!..KARI KOCA ARASINA GİRİLMEZ... CEZASI 181 MİLYON 695 BİN 347 LİRA..GEL SEN BAKALIM BURAYA.

HI?..

OH.YESİN CEZAYI DA AKLI BAŞINA GELSİN, DİMİ KOCACIM...

HEE KARICIM!

SAKIN ÇÜRÜKLERDEN KOYMA,,, YOKSA BAĞIRIRIM BAK...

OOF OF... ŞU KADIN MİLLETİNİ ANLAMIŞ DEĞİLİM HALEN...

ZORLA GÜZELLİK SALONU

YAT ULAN ŞURAYA ŞILLIK!.. YAĞLARINI ÇEKİCEM, LİPOSAKSIN YAPICAM, DİRENME!..

YUUH!..ŞU GÖZALTLARINA BAK!..KIPRAŞMAA!..BOTOX'U YİYİNCE AKLIN BAŞINA GELİR...

O BİTKİ MASKESİ YİRMİ DAKKA KALICAK SURATINDA HA!..SAKIN ELLEYİM DEME, ÇARPARIM!..

BAKSANA OLUM...HER BAŞARILI ERKEĞİN ARKASINDA Bİ KADIN VAR...

HİSST!..İHALEYİ KOCAMA VER, BEN DE SANA VERİYİM TAMAM MI?..

BU GECE BEKLİYORUM... AMA DAHA ÖNCE BİZİM BEYİN TERFİ İŞİNİ HALLETMEN LAZIM CANIM... TAMAM?..

BAK BU SEFERLİK GRİ ÇELENK BIRAKIYORUZ...HADİ Bİ YAMLUK YAPTINIZ, KABAHAT İŞLEDİNİZ AMA O KADAR DA ŞEY DİİL...TEKERRÜR EDERSE SİYAH ÇELENK GELİYO ONA GÖRE...

KONSOLOSLU

canbarslan@superonline.com

- Naaber Sıkılhan koç, benim ben, Ömür Dayın. Hiç anlatmıyosun nası gidiyo, aramıyosun dayıyı. Eee, nası, gidiyo musunuz bu rokonkok konserlerine felan. Kaç çadır kazığı sapladın lan, ehehe... Kaynıyodur şimdi sizin çadır. Karılar kirişi kırdı oğlum artık, abanıyolar biraya soona Sıkılhan'ın çadırda mı sabahlıyım, Ali'ninki mi Veli'nin ki mi diye dırım dırım aranıyolar... ığhhh... Hığğğ.. ehılenah... Hıyyyk.

- Dayı, iyi misin?

- Yaşıma göre iyi sayılırım tabi. Sen yaşlarda daha da iyiydim ama o zamanlar bööle yiyişken cıvırlar yoktu ortalıkta. Hep kaçır göçür. "Akşam çıkamam, evlenmeden vermem hay bıdı bıdı..." Kıymetini bilin oğlum, on yaş genç olucaktım ki... Siz yiyosunuz kaymakları içine tüküriyim. Her neyse vakit geç diil, olgun arayan da var. Arayış içinde sizin nesil.

- Sen aradın bizim nesli dayı. Hatta uzun uzun çaldırdın, buyur?

- Şey diycektim ben sana:. Alın çadırları bigün gelin oğlum bizim bahçelere. Ortam müsait yani, dere felan geçiyo olay yerinden, iner suyunuzu içersiniz, ay ışığında dereye çıplak girer fantaazinizi yaparsınız, nebiliim, isterseniz çıkın ağaca tüneyin, sizin nesil hoşlanıyo öyle şeylerden. Serbestsiniz yani. Elektirik de çekeriz çadırlara. Gerçi burda var ama köyde laf çıkmasın, siz biraları felan yanınızda getirin. Yiyeceği merak etme sen anneannenin kümese dadanırız. Yüzelli tavuk var ,on tanesini yolsak ruhu duymaz... Alo...Sıkılhan... Lan çişli... Kapattı mı sizin nesil koçum? Alo... Delicesine diyorum...

- Sıkılhan Öflan, şu anda Beş yıldız, mavi bayrak, açık büfe, Boggylucky Bluebeach Resort Hotel Tesisleri 2004 Summertime Havuzbaşı Güzeli konuşuyor.

- Bunalgül, hangi kanalda bu dediğin arkadaş, nereyi açıyoruz, şifre var mı.

- Kulağını açıyosun, çünkü o dediğim benim. Her neyse bu önemli diil ben bu dereceyi zaten bekliyodum da şeyi sorucam sana. Lobya diye bişey var mı? Lobya...

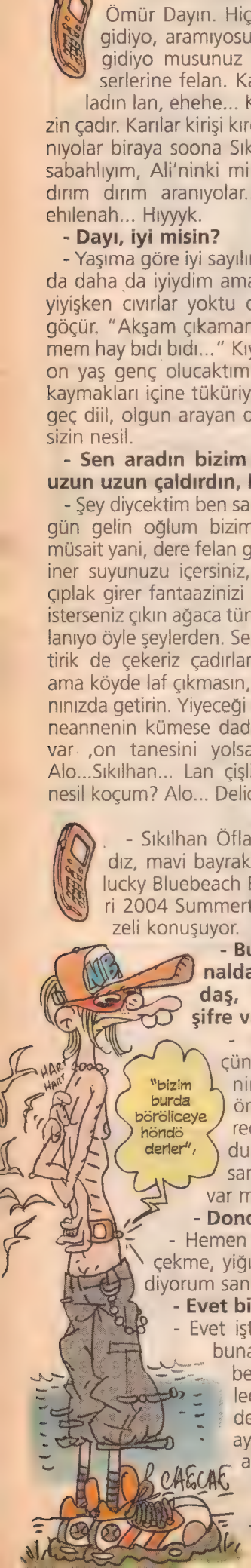

- Donduğma vağ donduğma.

- Hemen konuyu donundaki dondurmaya çekme, yığıvrançleşma Sıkılhan Öflan! Lobya diyorum sana. Bizim sınıfta Çisil var ya hani...

- Evet bi ayağı beş parmaklı...

- Evet işte, harneyse... Ben telefon açtım buna, dedim ki bööle bööle dedim, ben dedim işte animatörlerin düzenlediği yarışmada... Bi dakka... Sen demin "beş" dedin di mi o salağın ayak parmaklarına, çok şaşırıcaksın ama altı... Altı parmağı var..

- Bak seen eheh...

- Harneyse, işte ben telefon açtım buna, dedim ki bööle bööle dedim, ben dedim işte animatörlerin düzenlediği yarışmada Havuzbaşı dedim Güzeli oldum dedim. Hani sevincimi paylaşsın diye arıyorum... Harneyse, kıskandı mı naaptıysa bu, ay dedi ben de dedi burda Karadeniz dedi Ereğlisında Lobya Festivalinde Lobya Güzeli seçildim dedi. Aaa o ne yaa dedim, fasulyeymiş. Bizim burda dedi fasulyeye lobya diyolar

-...dedi

- Sana da mı dedi salak. Ay ne yalan ama di mıığ? Lobya bir ne yaa. Sırf hani ben de bişi birincisi oldum olayına girmek için baseninden uyduruyo dakkasında. Lobyaymış. Salla basenden gitsin. Yok efendim ben "höndö" güzeli seçildim, o nedir, "bizimburda böröliceye höndö derler", zuhaha, saçma yanığ.

- Börülce.

- Evet... Harneyse.

- Yetkililer deli sayısının artmasından endişe ediyor Bunalgül.

- Niye kığ?

- Sıcaklardan olabilir, ortalık ekvator gibi...

- Niye konuyu ekvatora çekiyosun? Tabi benim bi güzellik ünvanım, bi kariyer başlangıcım oldu, önümde bi takım kapılar açıldı, sen da bu durum karşısında ilişkimizin öznesi olma olayını kaybedicaan için olayı görmezlikten geliyosun. Kozmo'nun Eylül 94 kapaa bu. Naapiim, daha otuz mumlu pastaykenden sana çocuk doğırıyım, basenlerim ekvator kuşağına dönsün, bu mudur? Yığıvrançlık senin karakterin olmuş, hayvan sektöründe lidersin Sıkılhan. Adeta bir hayvan kaynakları departmanısın ve... ve... eşek ırkısın. İçindeki insan yerini 99 yıl süreyle bir ayıya kiralamış! Ayı lojmanı.

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

EYRİK

BİR SORU?

YUKARDAKİ RESİM DE YANLIŞ (FAZLA) OLAN ŞEY NEDİR?.

BİR CUVAP!

YUKARDAKİ RESİM DE HİÇ BİYANNIŞ YOK- TUR, HER ŞEY TAM İSTEDİĞİM GİBİDİR...

FANTEZİ: ONUR GÜGEL.

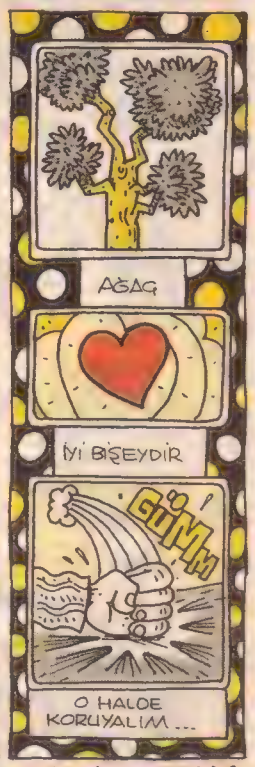

VİR LÜTFEN VİR KURBAN OLAM VİR BAGADA Vİ

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

DR.ALAATTİN, VİZYONA GİRENİ ÇIKANI BİLİR, ONA GÖRE BİR KOMPOZİSYON ÇİZER!

BU FİLMDE HAMPARİ BOGART HABİRE MANİTAYI YALIYOR, SOSYAL BİR İÇERİK GÖREMEDİM, YİĞİDİ BOZAR,PEHLİVANA İYİ GELMEZ.

BİRTAKIM İT KOPUĞUN PARAYI BULMA ÇABALARINI İRDELEYEN BU FİLM DE, BAŞROL ADAMI HEPTEN AÇ, PARAYI NERDEN BULURUM SEVDASINDA.GELGELELİM ELALEMİN MAĞARASINDAKİ HAZİNEYE İŞ KOYAN BU KİŞİ NİHAYETİNDE BABAYI ALIYOR. ON LİRALIK KIYMETİ YOK BENİM İÇİN.

ŞİMDİ BU ÇOCUĞUN OKUDUĞU OKUL DEĞİL,HOCALARI HOCA DEĞİL,YARIN BU ÇOCUK MEKTEPTEN MEZUN OLDUĞUNDA NE İŞ YAPAR, MEMLEKETE NE VERİR?SÜPÜRGEYLE OLAN İLETİŞİMİ SAYESİNDE BELKİ MISIR ÇARŞISI BAHARATÇILARDA İŞ BULUR O DA ÇIRAKLIK..

BÜYÜKLERİMİZ, EVDE HAYVAN BESLENMEZ DİYE BOŞUNA DEMEMİŞ MAYMUN MAYMUNLUĞUNU, İNSAN İNSANLIĞINI BİLECEK.!

YAPIMINA YENİ BAŞLANAN, BU KIŞ VİZYONA GİRECEK OLAN,"ELTİME MAHLUKLA SÖZ KESTİK" ADLI FİLM EPEYCE SES GETİRECEĞE BENZER! BİLİMKURGU

"KOLONİDE ŞENLİK VAR" ADINI TAŞIYAN İTALYAN ,HİNT ORTAK YAPIMI BU FİLMİN HAMMUNA KOYİM BEN.!

BU GÜN İÇİN OYNASIN, EN GÜZEL ŞEY!. MR.SPAK OLSUN, KAPTAN KÖRK OLSUN BİR ABİ, BİR ÖZ AMCAM GİBİ İZLERİM.

TİBETTE YEDİ YIL GEÇİREN BİRİSİNİN DİNDEN İMANDAN ÇIKIŞINI ANLATAN BU FİLM, MÜSLÜMANA GELMEZ.!

Yazlık KAANERTEM

DENGELİ BESLENME

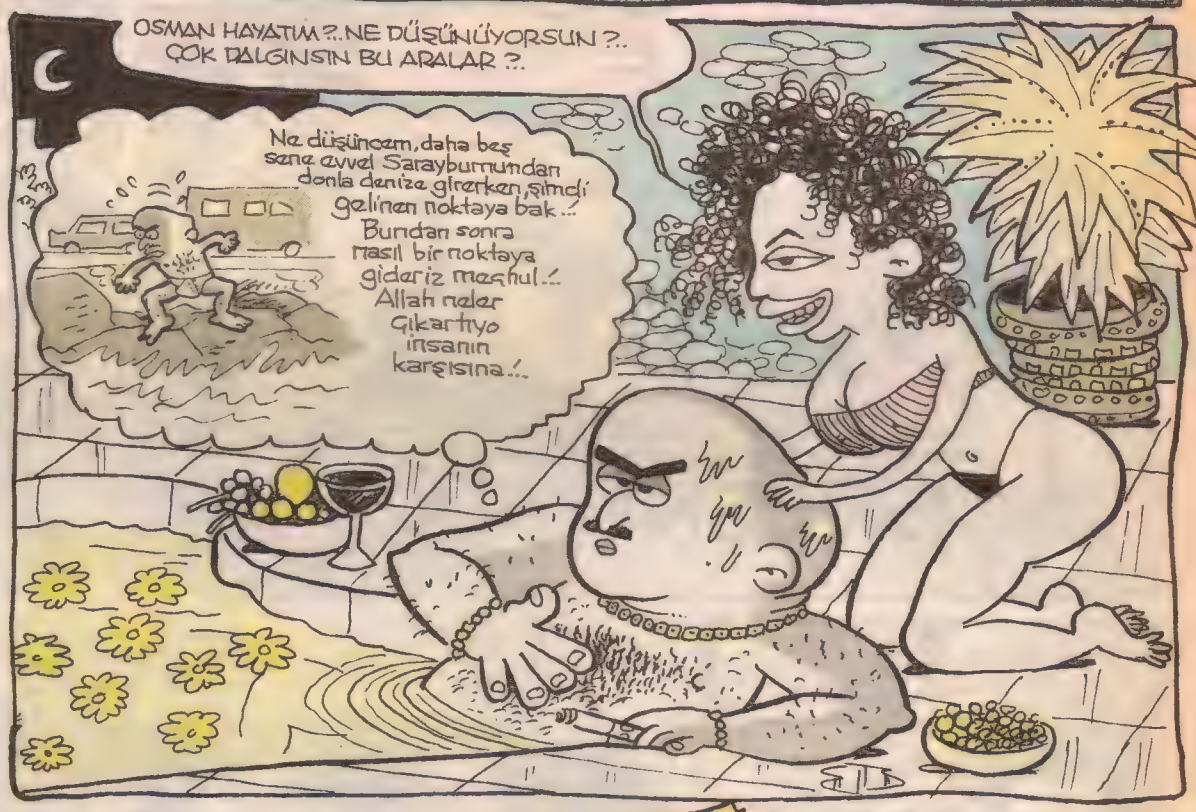

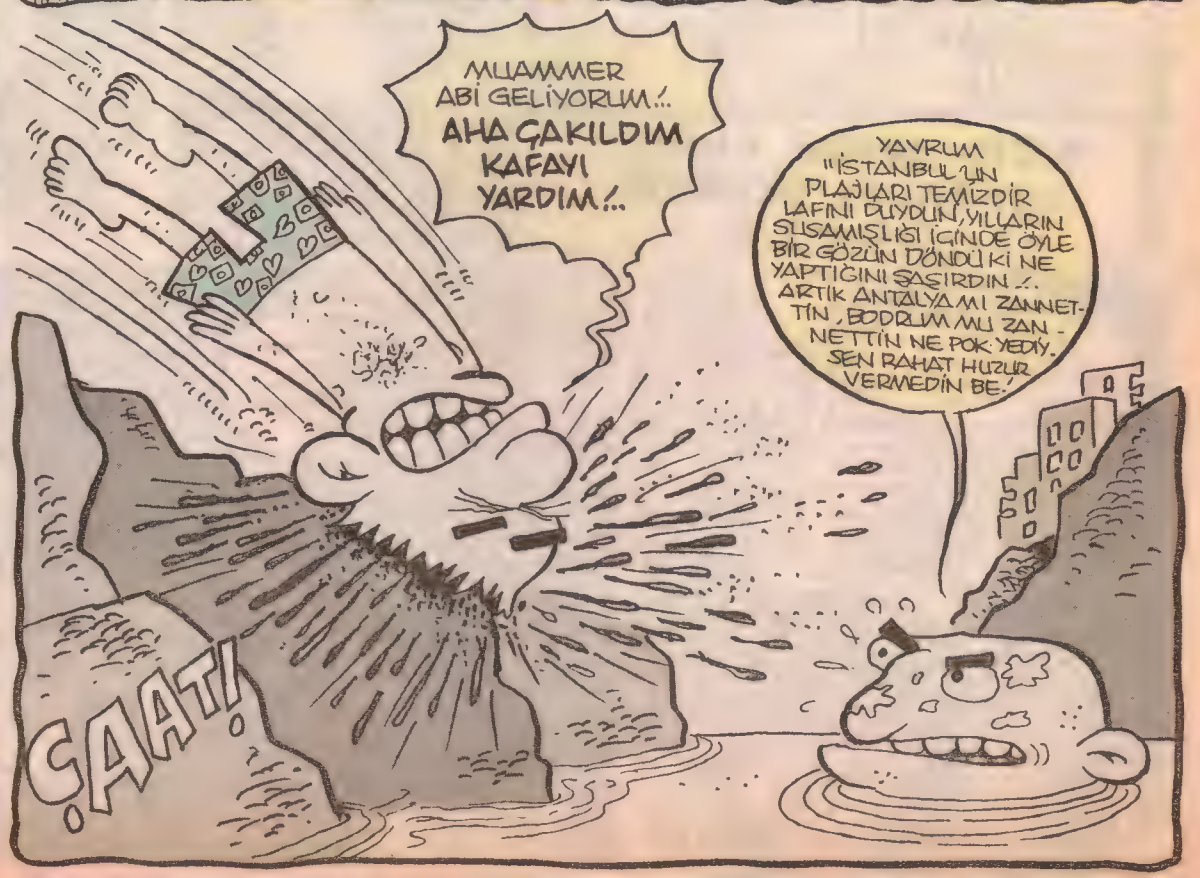

KUŞ BOKU

MELİKE ACAR

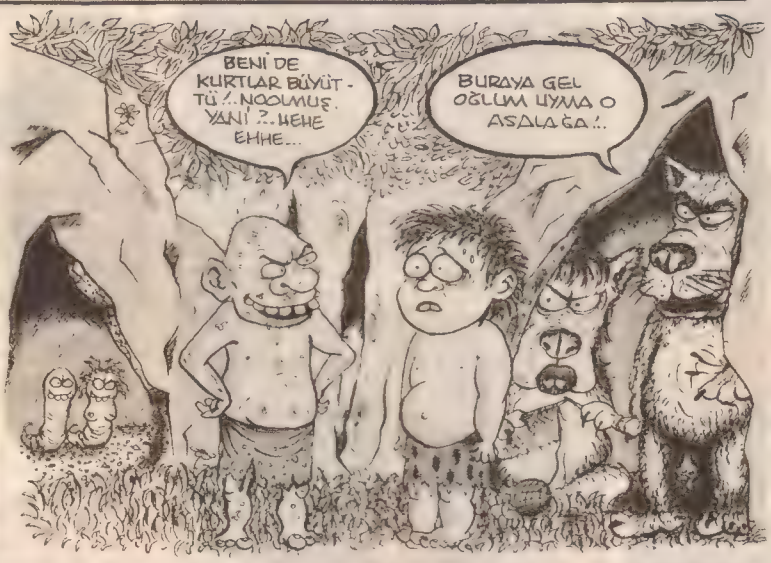

melike@leman.com.tr

CEZMİ ERSÖZ

Biliyorum, hayatımızı eskimiş ve solgun buluyordun... **Herşey aynı**, diyordun... **Annem, abam, bu yorgun ev, bu kederli yollar, benden bir an bile ayrılmak istemeyen sen, her şey aynı ve bu hep böyle sürecek, hiç bitmeyecekmiş gibi**, diyordun...

Evlerde kalamadığın, herşeyin üstüne üstüne geldiği günlerdi... Ve yağmur o günlerde hayatımızı mühürlercesine yağardı sanki. Terkedilmiş yollardan yürür, hüzünlü mahallemizin sonundaki sanki kapalıymış gibi duran o çay ocağına giderdik seninle... Bizi görünce yüzü garip bir sevinçle aydınlanan o yoksul garson çocuğun getirdiği çaylara bile umutsuzlukla bakar, **gitmeliyim buralardan, başka yerlere gitmeli, başka şeyler yaşamalıyım**, derdin...

Çay ocağının kırık penceresinde boynunu gezdirirdin ve **burada intihar duygusu bile anlamını yitirmiş, ruhsuz kalmış**, derdin...İntiharını bile o yaşamayı umduğun yeni yerlerde, değişik ve farklı insanların arasında denemek istiyordun... Hep bulunduğun yerlerden uzakta, marjinal, farklı ve uç olan şeyler yaşamak istiyordun...

Sadece bizim varlığımızdan mutluluk duyan ve başka hiçbir beklentisi olmayan, belki yarın veya birkaç saat sonra işsiz kalacak o garson çocuğun umutla tazelediği o çaylardaki gizemi bile görmezden gelip, gözlerin o kırık pencereden görünen uzaklara takılı, **buralardan gitmeliyim, artık başka şeyler yaşamalıyım, yeni ve değişik şeyler**, derdin...

Neye üzülüyordum biliyor musun en çok; bütün bu sözleri seni deliler gibi seven beni incittiğinin farkına bile varmadan, öylesine aklına geldiği gibi söylemene üzülüyordum. Sanki ben yoktum yanında. Sanki oraya bir başına gelmiştin. Kendinleymişsin, benim yanında olmam, olmamam sanki hiç önemli değilmiş gibi konuşmana içerliyordum...

Ve işin en acısı ben ne zaman sana bir şeyler söylemeyi denesem artık orada olmamandı... Beni anlamanı, duymanı istediğim yerde artık hiç olmuyordun sen. Ben ne zaman konuşmaya başlasam aklın hep bir başka yerde oluyordu. Ben ne zaman sana nüfuz etmeye çalışsam senden bana paramparça bir ruh, darmadağın bir yüz kalıyordu... Ben senin paramparça ruhunu toplamaya, o darmadağınık olmuş yüzünü yeniden bütünleştirmeye çalışırken, sen yine ben orada yokmuşum gibi konuşmanı sürdürürdün: **"Aşkın ömrü üç yıldır. Birinci yıl birlikte eşyalar alınır, ikinci yıl eşyaların yeri değiştirilir, üçüncü yıl eşyalar paylaşılır. Çünkü aşk bitmiştir..?"** Ben konuşan sana değil, ruhunun en karanlık, en izbe yerine gizlediğin kaderine, o izbe, o karanlık yerde, ömrünün en gerçek, ama seni hep derinden korkutan sırlarına nüfuz etmeye çalışırken, sen aşkı yıllara ve eşyalara böler, seni derinden korkutan sırlarını bana bırakıp, hep uzaklara gitmek isterdin... Kendinle, sırlarınla, hayatının gizemiyle olan ilişkilerini yitirdiğin için başkalarının bilgileri, öngördükleri ve yaşam tarzlarıyla bakıyordun hayata...

"Sahi biz seninle ne yapıyoruz?.. Ne zamana kadar sürecek bu ilişki? Sen benden bıkmadın mı?.. Oynadığımız bu oyun hiç bitmeyecek mi?.. Aradığım gizem burada değil, buradan çok farklı yerlerde..?"

Hayatımızı mühürleyen yağmur o kırık pencereden içeri, üzerimize doğru savrulurken, doğanın bu yaban sesinde sözlerinin tam olarak anlaşılmayacağını umarak, işte kendi kendine bunları fısıldardın... Sanki yanında ben yokmuşum gibi söylerdin bunları... Benim senin için olmakla olmamak arası bu varlığım sana derin bir ıssızlığı ve yokluğu

tün İşaretler Oralarda Saklıydı

**ordu artık... Bende kendi bi-
hak etmediğin sonunu gö-
... Ben seni koşulsuz sev-
debileceğin o yerleri, o ışıklı
iklimleri, eskisinden ve şim-
ar olanlardan çok farklı şe-
sevebilme ihtimalin olacak
n sevgisini senden çalıyor-**

için herşey bulunduğumuz
ayandı. Senin için her umut,
ç bu camı kırık çay ocağının
ı. Senin için yeni olan ne
yağmurun mühürlediği ha-
hemen biraz yakınındaydı...
yaşamak; küçümsediğin
önemsemediğin babanın, o
n, ama bir an önce terkedip
lgun evlerin, seni hep bo-
yıllarca yürüyüp geçtiğin
kakların dışındaydı...
ır bırak beni, derdin, böyle
**Bırak beni, bizim dışımızda
ayatlar var, başka renkler,
zlar, başka umutlar var...
örmek, hepsini tek tek ya-
iyorum. Ne olur bırak beni,
e başka sevgilere gecikmek
um. Ne olur hiç olmazsa bir
an tanı, yaşayabileceğim ne
an önce yaşamak istiyo-
üyorum, önümden geçiyor-
ları tutamıyorum, elimden
iyorlar... Ne olur bırak beni,
geçip gidiyor, ben o hayata
istiyorum..?"**
**nasıl istiyorsan öyle yap,
ereye gitmek istiyorsan ora-**
erdim... Ve sen gecenin bir
p giderdin. Gecenin karanlı-
tığın her yer kurtulmak istedi-
rin olurdu. Kurtulmak için git-
er kaybolmuş ömrün olurdu.
dönüp bir kere bile bakmadı-
mız ve o çay ocağının kırık
kalırdı... Ardında, o kırık
eki kimsesiz kanın kalırdı...
yaşamaktan korktuğun için
diğin aşkımız kalırdı...
beni bıraktığın yerde kalır ve o
erenin ardındaki uzaklıkta se-
erdim... Gittiğin yerlerde seni
latan kimse olmazdı. Gittiğin
yeni yerlerdi, gördüklerin hep
lardı. Hiçbir yer, hiçbir insan
de gizlendiğini, sana nerede
unu sormazdı... En çok bu
nları daha heyecanlı bulur-
diğin o yerlerde, konuştuğun o
larda yalanla gerçek hep ay-
taşırdı. Oralarda, o insanlar
aslında kim olduğun ve neyi
değil, sadece yeni ve farklı
udunu taşıman önemliydi...
erlerde insanlar senin gibi
den umudunu kesmiş, bu
alarına katılan her yeni insan-
tsuzluğu unutturacak yeni bir
yor olurlardı...
geldiğin yerleri hiç anlatmaz-
ra annenden, babandan, o
lerden, o kederli sokaklardan
tmezdin... Onlara seni sen-
iyi tanıdığım için artık varlı-
uğu bir olan benden hiç bah-
... Onlara sevme yeteneğini
nden değil, yeni ve farklı ola-
inden bahsederdin... Onlara
r sonuna kadar yaşayamadı-
kın sonunda karşına çıkacak
korktuğun için her ilişkiyi
ktığından değil, aslında aşkın
düğünden bahsederdin...
aşkın o kaçınılmaz yazgısını
ek yaşamaktan korktuğunu
es gibi senin de yeni ve fark-
ra, hiç yaşanmamış ilişkilere
yduğunu anlatırdın... Onlara
arklı ve uç şeyler yaşamaya
azır olduğunu söylerdin...
iklerin sayesinde onlar ken-
ni ve farklı bir insan gibi his-
Bu duyguyu onlara ne kadar
en seni o kadar çok sevmiş
nırlardı... Onlar seni ne kadar
iş gibi davranırlarsa, sen o
kendini unutmuş gibi olur-
kendini ne kadar çok unuttu-
arsan, seni gerçekten seven-

lerden esirgediğin sevgi ve şefkati on-
lara o kadar çok vermeye çalışırdın...

Annenden, babandan, büyüdüğün o
solgun evlerden, yıllarca yürüdüğün o
kederli sokaklardan esirgediğin o sevgi
ve şefkati seni hiç tanımayan ve hiçbir
zaman tanımayacak olan insanlara ver-
diğini hissederdin... .

O kırık pencerenin ardında seyre-
derdim seni... Seni hiç tanımayan ve
belki de hiç tanımayacak olan insanla-
ra hiç ayrım gözetmeden sarılırdın. Se-
nin için tehlikesizdi o insanlar. Senin
yabancındı... Kolayca kaynaştığını sa-
nırdın onlarla. Aralarından hiçbiri senin
ne denli kayboldüğunu, senin aslında
senden ne denli uzakta olduğunu bilmi-
yorlardı. Belki de hiç bilemeyeceklerdi.
Zeki ve şakacı insanlardı. Sana kendini
hiç olmadığın kadar iyi hissettiriyorlar-
dı... Aralarından hiçbiri sana gerçek
anlamda nüfuz etmeye çalışmıyor, se-
ni bu dünyadaki her şeyden ayırıp dik-
katlice bakmıyor, sana dikkatlice bak-
madıkları için senin aslında bu dünya-
da nereye ait olduğunu bilmiyorlardı...

Hiçbiri senin parçalarını senin bile
bilmediğin uzaklıklardan tek tek topla-
yıp sana getirmiyor, getirmediği ve sa-
na seni göstermediği, senin sen olman
için ödemen gereken bedelleri ve acıla-
rı sana hatırlatmadığı için, onları ben-
den yeni, benden farklı, benden daha
çekici ve özel buluyordun... Aslında
biliyordun, ama bilmezlikten geliyor-
dun... Onların sana göre benden yeni,
farklı, benden daha çekici ve özel ol-
maları seni gerçekte hiç tanımamaları
ve kim olduğunu bilmemelerinden kay-
naklanıyordu...

Sonra yine geri dönerdin. Küçüm-
sediğin annene, önemsemediğin baba-
na, büyüdüğün o solgun evlere, yıllar-
ca yürüdüğün o kederli sokaklara dö-
nerdin. Eskisinden daha yorgun ve es-
kisinden daha paramparça dönerdin...
O seni seyrettiğim kırık pencereden
tekrar içeri girer, bitkin ve sarhoş bir
halde geri dönerdin... Bitkinliğin ve
sarhoşluğun çok içtiğinden değil, ken-
dine bir kez daha gecikti̇ğinden, kendi-
ni bir kez daha hiç tanımadığın insanla-
rın karanlığına umutsuzca savuruşun-
dan olurdu... Bitkinliğin ve sarhoşlu-
ğun kendini yine hep yanlış yerlerde
aramandan olurdu... Kendi kayboluşu-
nu başkalarının kaybolduğu yerde ara-
dığın için daha da büyüyen yalnızlığın-
dan olurdu o büyük pişmenlığın...
Ama bu defa kendinle dertleşir gibi de-
ğil, beni hissederek, benim varlığıma
dokunarak konuşurdun: **"Bu benim
hayatım değil, ne olur, tut beni. İçim-
den sanki çok büyük bir parçam ko-
pup gitmiş gibi. Ne olur bana eskisin-
den daha büyük bir aşkla bak. Ne
olur tut beni... Ne olur, beni bana ha-
tırlat..?"**

İşte böyle derdin. Başını kucağıma
yaslar, seni seyrettiğim kırık pencereye
gözünü dikip sana hem çok tanıdık ge-
len, hem de bir o kadar uzakta olan
ömrüne bakar, **ne olur tut beni, beni
hiçkimseye, beni başkalarına bırak-
ma,** derdin...

Sonra günlerce sokağa çıkmazdın... **Sevilecek onca insan var, yaşanacak onca ilişki, gidilecek onca yer var,** diyen sen, günlerce o kırık pencereden bakıp, **hiçbir yerde hiçbir şey yok, boşuna onca insan, boşuna onca yer,** derdin... Yeni ve farklı bulmak için gittiğin o yerlerden, yaşamaktan sıkıldığın herşeye çaresiz ve acıklı bir umutla geri donerdin...

Ve döndüğün yerde küçümsediğin anneni, önemsemediğin babanı, sıkıldığın o solgun evleri, yürürken boğuldu̇ğun kederli sokaklarını bulurdun... Döndüğün yerde ömrünün, ruhunun kaybolmuş parçalarını aramaktan hiç vazgeçmeyen, ve en çok bu yüzden senin için varlığıyla yokluğu bir olan beni bulurdun... Döndüğün yerde sana hep çekilmez gelen annenle babanın koşulsuz beraberliğini bulurdun... **Alışkanlık onların yaşadığı, bu alışkanlık onları öldürüyor,** dediğin annenle babanın evine yaralarını sarmak için dönerdin... babanın gözyaşlarıyla aydınlanan o eski aynada, annene göğsünün hemen altındaki bezeyi gösterirdin hiç çekinmeden... Gazetenin bulmacalarını çözmekten ve televizyonda at yarışları izlemekten başka hiçbir şey yapmadığını söylediğin o baban, yıpranmış bir albümdeki eksik ve kanayan çocuk gülümseyişlerini koptukları yerden birleştirmeye çalışırdı...

Yüzleşmekten korktuğun ömrünü bedelini ödemekten çekindiğin bir gizemle değiştirmek istiyordun.. Sadakati ve iki insanın birbirlerine ömürlerini bağışlamalarını aptalca ve yanlış bulurdun... Ama sen ne zaman kaybettiklerini bulmak için geri dönsen, o aptal ve yanlış bulduğun sadakati yaşayan annenle baban, senin o parçalanmış ömrünü bile yine kendilerinden bilirlerdi...

Oysa sen yuzleşmekten korktuğun ömrünü ne olduğunu bilmediğin bir hayatla değiştirmek istiyordun... Ve bu hayata, marjinal, diyordun, farklı ve gizemli olan, diyordun... Ama aradığın o farklı hayat, özlediğin o gizem gittiğin yerlerde değil, aslında küçümseyip bir kenarda bıraktığın bu hayattaydı... Sen onca yoldan yorgun ve bitkin geri döndüğünde yine bıraktığın gibi bulduğun aile ocağındaydı... Aslında, uzaklarda aradığın gizem, öksürdüğün için sana titrek elleriyle ihlamur kaynatan annenin sevgisinde saklıydı. Aslında o gizem, seni sen yapan herşeyi küçümseyip gittiğin uzaklardan hasta döndüğünde, yollara düşüp senin için nöbetçi eczahane arayan babanın gözlerindeki şefkat dolu endişede gizliydi.

Bir an önce kurtulmak istediğin ve kederli sokaklarda seni arayıp duran, o hastalıklı, o bir türlü bitmediği için tuhaf bulduğun aşkımda saklıydı aradığın gizem...

Marjinal, farklı ve uç olan, seni senden çok sevenleri, yaşamak istediklerini engellemekle suçlayıp gittiğin yerlerde karşılaştığın ve seni hiç tanımayan ve tanımayacak olanlarla paylaştıkların değil; marjinal, farklı ve uç bildiğin yerden nasıl dönersen dön, seni her halinle sevmeye hazır olan annendi, babandı; büyüdüğün o solgun ev, o kederli sokaklardı... Çünkü seni sen yapan bütün işaretler buralarda saklıydı...

Marjinal, farklı ve uç olan, **sen beni sevmekten bıkmadın mı, oynadığımız bu sevgi oyunu hiç bitmeyecek mi, aslında aşk üç yıl sürer,** diyerek gittiğin her yeren dönüşünü sabırla bekleyen, seni bütün parçalanmışlığınla seven ve hep sana kanayan bu kalbimdi..

Marjinal, farklı ve uç olan, ister yanımda ol, istersen yanımdayken bile ne kadar kaybolmuş olursan ol, bu dünyaya seni sevmek için geldiğimi bu hayattaki her şeyden çok iyi biliyor olmamdı..

Kaybolmuş bir ney
unutulmuş bir dağ
kırık aynasında parmaklarını kesen
bir kar tanesi
arındıkça kanayan bir düş
gecenin avlusunda kanatsız bir peri
kapılarda yırtılmış hayal bildirileri
Sense yastığının altındaki anahtara
uçuyorsun
anahtar suların ardındaki bir yüze
düşüyor
su ürperiyor
Şimdi eski bir sevgili kadar yakınsın
kendine
aşk yüzün kadar yakın
ömrüm yüzün kadar uzak sana...
Yastığının altında bir uçurum gibi
açılıyor kaderin
yeni sevgilin kadar uzaksın kendine
kanayan masumiyetin kadar yakın...

ezmler@leman.com.tr

Kırık Lebleb

suatozkan@leman.com.tr
SUAT ÖZKAN

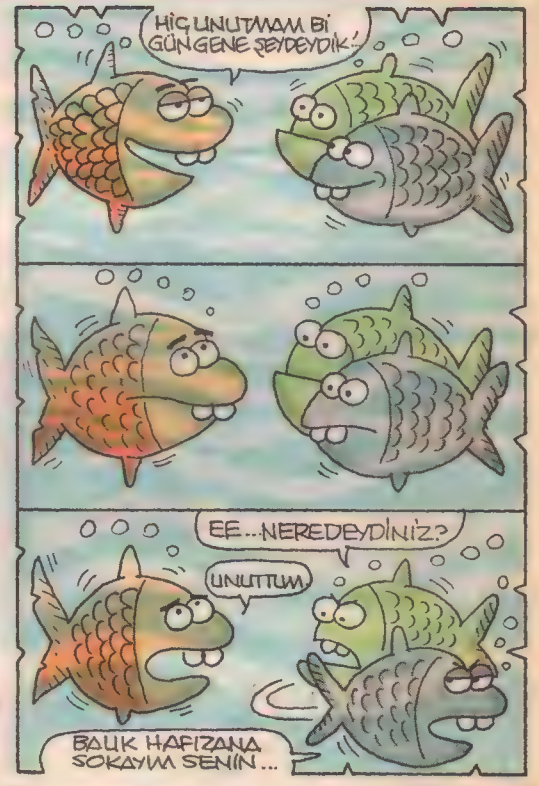

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

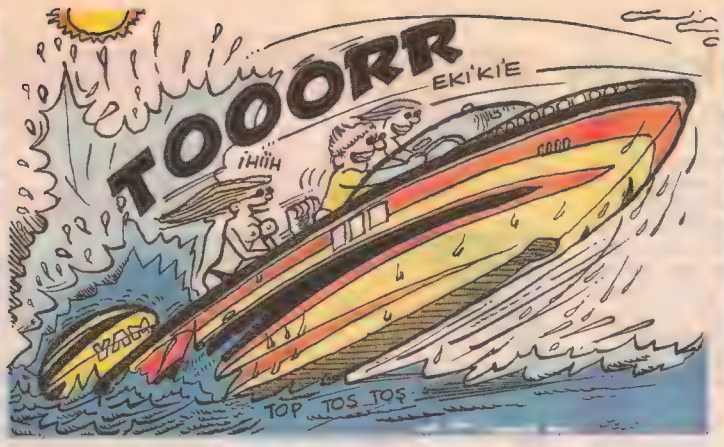

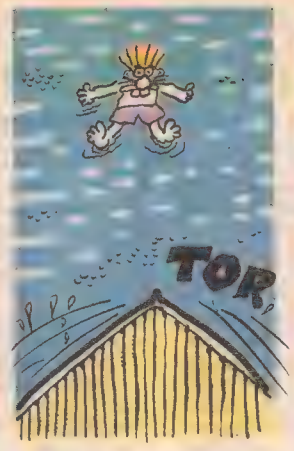

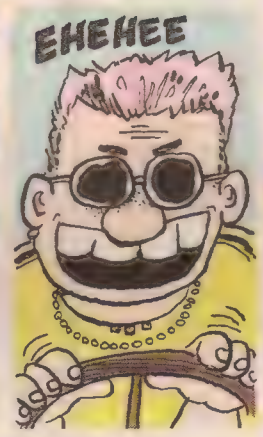

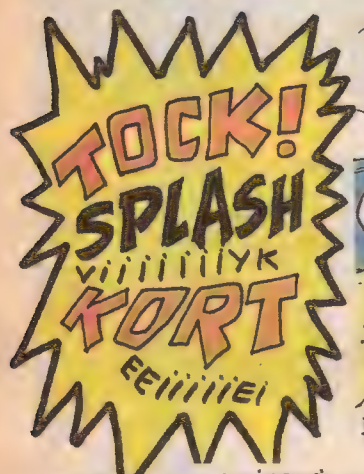

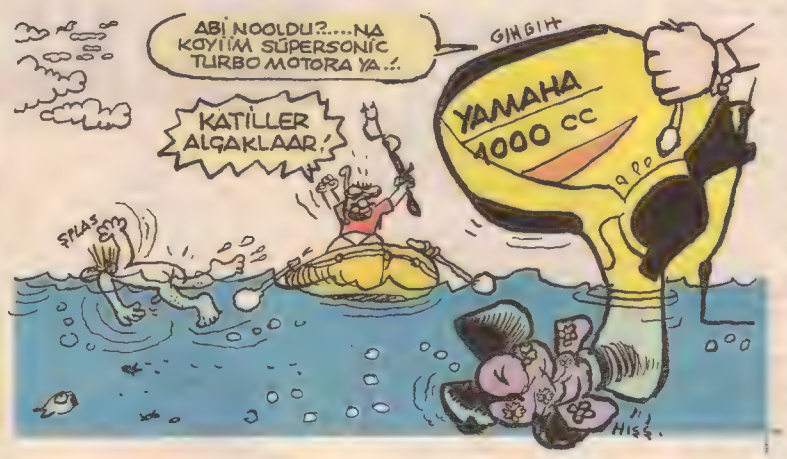

GÜNERİ İÇOĞLU

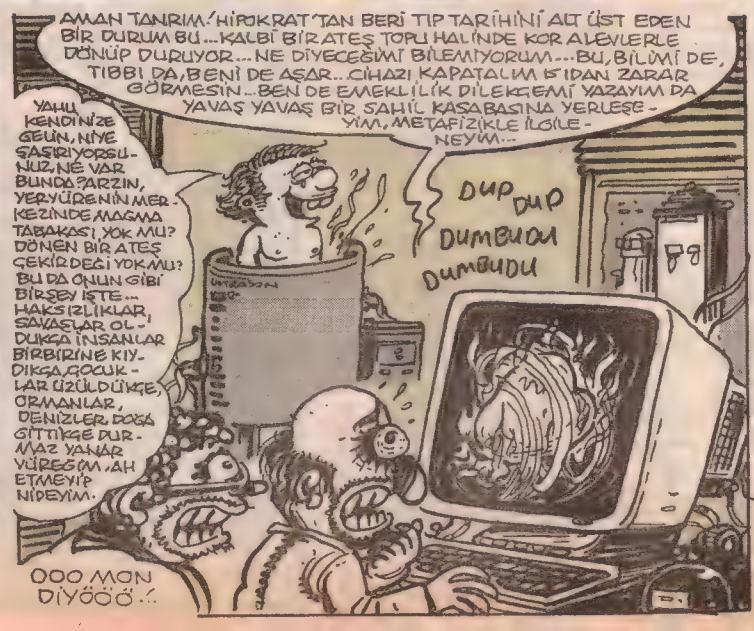

Gönül Adamı

Leman Okur Mektupları

MİZAH DERGİNİZ

FİRUZAĞA MAH. DEFTERDAR YOKUŞU NO:47 BEYOĞLU / İSTANBUL

Cezaevinden Oğuz Abi'ye

Siz hiç dayak yedikten sonra Gırgır ve Fırt okuyarak bedeninizdeki acıyı unutmaya çalıştınız mı? Tabii ki bu acı anlatılamaz ancak yaşanır. Ben ise hiç kimsenin yaşamında bir saniye bile tutsak kalmasını istemeyeceğim için size anlatayım istedim bu minik öykümüzü. Atılmışsanız zindanın birinin bir hücresine ve yanınızda Oğuz Aral, Gırgır, Fırt ve diğer çizgi dostlarınız değmeyin hapishanemize...

Seksenli yılların ağır günleri... Davutpaşa Askeri Cezaevi kışlasının pencerelerinde firari bakışlarla dolu bir öğlen vakti. Her türlü gazete, TV, radyo yasak. Sansürlü bir Oğuz Aral ve içinde bir top kağıt, bir tarama ucu ve "sayın cezaevi müdürü tutuklu bulunan gençlerden ..... sanata ve topluma çizgi ile kazanılması için" diyen iki sayfa mektup! Dışardan gelen böyle bir destek olunca ne jop izi ne demir parmaklıklar hepsi küçülüyor...

Yüreğin kırgınlığı da yok oluyor ve sevinç çığlıklarının anlatılamaz çiçekleri açıyor içinde. Ben özgürüm diyorsun, çiziyorum ve yazıyorum işte... Vız geliyor hapishane çizginin düşüncesini tutuklayamıyorlar.

Böyle başladı Oğuz abi ile yaşama tutunma sevdam. Tam 11 yıl hangi cezaevine gittiysem oraya geldi Gırgır ile Fırt. Hangi açlık grevinde hangi direnişte varsam çizgiler dergiler ve Oğuz abi hep yanımda oldu. Bir de ne oldu biliyor musunuz arkadaşlar?.. Biz içerideki tutsakların çizgilerinden dışarıda Oğuz abi ve kahraman dostları, **"İÇERİDEN DIŞARIYA SEVGİLERLE"** diye bir karikatür sergisi düzenlemez mi?.. Herkes bizim çizdiklerimizi Tepebaşı TÜYAP'ta buğulu gözlerle izlemişler? Ve bizim insanlarımız orada açılan anı defterine **"Aslında çocuklar siz içeride bizden daha özgürsünüz, biz dışarıda hiçbir şey ypamıyoruz. Tutuklanmaya bile gerek duyulmayan kuru kalabalığız"** demez mi! Haydaa dört duvar arasında şimdi de dışarıda kendini suçlayan halkımızı düşün işin yoksa... Güler misin, ağlar mısın?..

Sevgili arkadaşlar asıl konuyu anlatmadım... Hadi anlatayım. Kominde maddiyat sıfır zor günler, para yok. Askerin elinde, parası gelenlerin listesi. En fazla para bana gelmiş 18.000 TL. Allah allah bu neyin parası? Oğuz abi'nin yaptığına bak karikatürlerimizden oluşan ortak basılmış bir kitap ve içeriye gönderilen telif hakkı ücretimiz.

Levent Camii avlusunda Oğuz abi'nin tabutuna yaklaşırken gençliğimin kilometre taşlarını döşediğim tutsaklık günlerimin dolu dolu geçtiğini düşündüm o yılların ardından...

Ve halen bir şeylerin farkında olabilmenin ayrıcalığını hissettim yüreğimde gizli, gizli ağlayarak. Bu şehir bu insanlar bizi anlamıyor dedim... Biz de gideceğiz ama bizi senin gibi ardından alkışlayan da kalmayacak galiba Oğuz abi. Güle güle...

Zekeriya Demirtaş

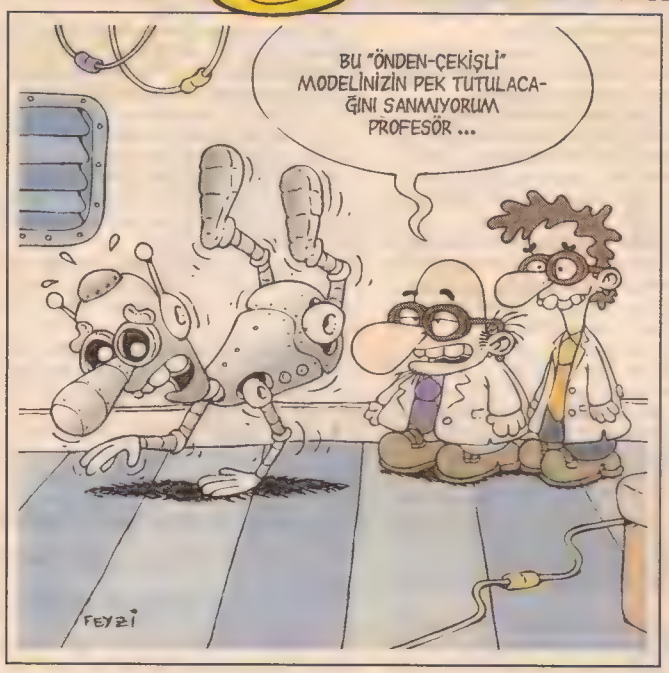

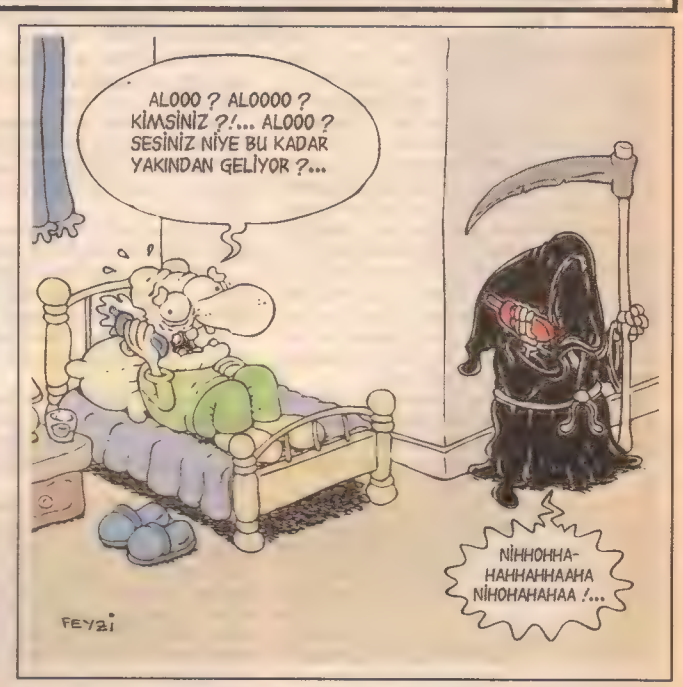

AÇIZ, İŞSİZİZ DİYENLER DOĞRU SÖYLEMİYOR

Aksaray PAŞAOĞLU

Sizce iş bulmak zor mu? Bence değil. Bakın nasıl değil. O çok hârika. Geçen hafta Londra'daydım. Ben gezide de olsam günde 85 gazete okuyorum. Bunlar arasında Britanya'nın ünlü London Times gazetesi de var. **Editörü çok yakın arkadaşım. O bir balkabağı. Karaktersiz yalamanın teki.** Bakın ben o gün, o hârika gazetenin o müthiş küçük ilânlar sayfasında nasıl bir olağanüstü enteresankulâde bir muhteşem gördüm. O bir iş ilânı. Onu buraya aynen alıyorum. İşte o ilân: "Neşeli ve çalışmaya hevesli, kostümü ve zilleri olan eleman aranıyor. Müracaat: Warwickshire Stoneleight Parkı." İlân bana son derece enteresan geldi. **Osuruktan bir heyecanla** sabah saat altıbuçukta o adrese ben gittim. Bilin bakalım aradıkları onların eleman şunlardan hangisiydi? Arsenal'in antreman saatinin bittiğini zil çalarak bildirecek bir malzemeci mi, yoksa Avam Kamarası'nda saat başlarında kampana çalacak kuru götlü bir Anglosakson kampanist mi? Çok yanıldınız. İkisi de değil. Bu sorunun cevabını az sonra vereceğim. Ama önce size çok daha enteresan birşey anlatayım. **İşte o şey.**

BEN ZIÇARKEN TARTIŞAN İKİ GENÇTEN ÇOK ÜNLÜ OLAN BİRİ BAKIN KİMDİ!

Londra, bir parklar cenneti. Ben ilândaki Warwickshire Stoneleight Parkı'nı ararken, yanlışlıkla Fromby Point Doğal Parkı'na girmişim. Ve ben bakın istemeden orada benim başıma ne parkta geldi. Bir ara çalıların arasında ben **çok hârika zıçarken** birkaç metre uzağımda duran genç bir çift tartışmaya başlayınca, kız: "May love, bul şit, God give thousand bela etc." (Allah bin türlü belanı versin.) şeklinde sinirli ve bağırıyor. Delikanlı bir de baktım, **Everton'un ünlü futbolcusu Wayne Rooney.** Kız onun nişanlısı ve o kızınca nişan yüzüğünü çıkarıp fırlatınca, Rooney: **"Help! This a ring 38 bin pound."** Yâni yüzük yüz milyar lira diye bağırınca parkta bulunan ingilizler biçerdöver oldu. Herbiri yüzüğü bulmak için çalıları çiçekleri kökünden söküp havaya savurunca ben bir anda kıçım kayık tabak gibi kıçımla orta yerde kalınca pantolonumu toplayamadan, **dalda asılı ceketimi kapıp olay yerinden ben kaçtım.** Bunu size ben niye anlatıyorum? Onu söyleyeceğim.

DEVEKUŞU YUMURTASINDAN ÇILBIR TOPAĞI

Önce ishal ben neden oldum? Bakın, Londra'da **Daykıl Brothers** adında bir lokanta var. O çok hârika. Lokantada sadece devekuşu yumurtası pişiriyorlar. Ben Daykıl Brothers'de üçer kiloluk iki yumurta kırdırıp tek yumurta ikizleri Daykın Kardeşler devekuşu yumurtalarını iki yandan eş zamanlı olarak insanın şakaklarına vurarak beyniniz **Taysın gibi** iki yandan aldığı dev yumurta darbeleriyle birkaç saatliğine devre dışı kalıyor ve siz tamamen özgür bir şekilde sırtüstü yerde bilinçsiz yatarken yumurtaları çok hârika bir çılbır topağı yapıp kepçeyle açık ağzınıza boca ediyorlar.

Şarap, insanın kafasını siz çalıştırdığını duymuş muydunuz? Londra üniversitesinin bir araştırmasına göre günde yarım şişe şarap içmek beyni daha iyi çalıştırıyormuş. Ben bu haberi duyunca, çılbırın yanına altı şişe şarap açtırıp zekâyı açıyor ben onu fondip hemen iki dev yumurtayla yapınca, lokantanın vasistasından sokağa çıkıp kendimi bilmez halde **zırtoseksüel** gibi elâlemin **mis'ine misis'ine** sarktım. Ve biraz sonra barsaklarım patlarcasına ishal ve koşarak işte o parka daldım.

TÜRK İNSANININ EŞİ DE ŞANSLI OLUYOR!

Bu arada London Times'de gördüğüm iş ilânı bakın neymiş? Onlar, Kral 1. Charles dönemini canlandırmak için **soytarı arıyorlarmış.** Ben ülkemde pek çok insanın bu işi çok ucuza yapacak pek çok insan var deyince iyi ama benim güzel bir işim var fakat beni dinlemiyorlar çekiştiriyorlar kolumdan beni. Gel diyorlar. **"Biçilmiş Kaftan"ın ingilizcesini en az sekiz defa ben duydum.** Ve oradan güç bela kaçıp Türkiye'ye döndüm. Bakın dönünce evde ne oldu. Eşim, ceketimi temizleyiciye vermek için ceplerimi boşaltırken, cebimden 38 bin poundluk Rooney'in nişan yüzüğü çıkınca "bunu bana mı aldın hayatım?" deyince, ben de palavradan "Evet canım" diyerek ama ben çok şaşırdım. O mest oldu. Kız yüzüğü fırlatınca, **o benim dalda asılı ceketimin cebine düşmüş.** Bunu, şunun için söylüyorum. Türk insanı çok şanslı. O, enteresan yemekler yiyor, sık sık yurtdışına çıkıyor ve bir şekilde parayı mıknatıs gibi kendine çekiyor. Onun eşi de şanslı. **Yâni açız, işsiziz diyenler doğru söylemiyor.**

NOT: Sayın Bush, mısır tarlalarıyla ünlü lowa'yı ziyaretinde çiğ mısır yiyerek bütün dünyaya çok hârika şu mesajı verdi: **"Ay em a pigeon"** (Ben bir güvercinim.)

Bu mesaj, ona şahin diyen o savaş karşıtı kırlent sol züppe pis iğrenç o komsomolskaya kafalı gülibik şabalakların beyninin çatında **Neslihan smacı** gibi patladı...

GIRGIR

BİR MELEKTİ YAVLUUM

Geçtiğimiz haftalarda Irak'ta bir Türk şoförü direnişçiler tarafından öldürüldü. Türkiye'de yer yerinden oynadı. AKP'li milletvekili/yazar Ömer Çelik "Katil sürüleri" diye bastı bağırdı. Hürriyet yazarı Sofi Özel de Çelik'in "katil sürüleri" lafını aynen sütununa taşıdı.

Ülkesini koruyan insanlar neden katil sürüsü oluyor. Türk şoförleri Amerikan askerine erzak taşıyor. Şoförlerimizi korumuyorsunuz diye niye Amerikalılar'dan şikayetçi olan yok. Üstelik direnişçiler daha önce şoförleri yakalayıp "bir daha gelmeyin sizi şimdi affediyoruz" diye ekranlarda uyarı yapmadı mı? Direnişçiler Türk, Mısırlı, Koreli ayrımı yapmıyor. Amerikalılar'ı Irak'ta yalnız bırakmak için o topraklara dışardan kim geliyorsa aynı muameleyi yapıyor. Burada çok yoğun iç karışıklık var. Hergün direnişlerde onlarca insan ölüyor. Şu anda Irak'ta bir iç savaş var ve dünyanın en eşitsiz savaşı.

Hürriyet gazetesi/diğerleri "müslümanlığa sığar mı?" diye manşet atıyor. Amerikan ordusuna hadi savaşın, orda üç çapulcu nedir ki iki günde bombalayıp halledersiniz manşetlerini çekenler "müslüman" oluyor, şimdi, ülkeleri için direnenler "katil" oluyor...

Irak'ta ya da Kuzey Kutbu'nda bir insanın öldürülmesine kim razı olabilir, öldürme her yerde her şekilde ağır şekilde cezalandırılmalı, ancak, hem savaş isteyip hem ölümleri kınamak nasıl bir ruh halidir. Bu kadar beyni .ikilmiş piskopat yazarlar sadece bizim ülkemizde mevcut. Ey Amerika silahsız gariban üç/beş yaşındaki çocukları niye öldürüyorsun diye bir cümle kurmadılar daha. İşgal ikinci yılına giriyor, bizimkiler iki yıldır susuyor. Ne zamanki bir şoförümüz ölüyor, çullanın üstüne... Savaşın tüm barbarlığını, vahşiliğini hemen direnişçilerin üstüne yıkın!.

- Iraklı direnişçileri barbar, vahşi göstereceğiz diye birbirleriyle yarışıyorlar, Amerikalılar'ın şehirleri toptan bombalayıp haritadan silmelerine ses çıkartmıyorlar. Böyle bir cibiliyetsizliği dünya tarihi yazmadı. Savaşa/öldürmelere karşıysak önce Amerika askerlerinin orda ne aradığını sormalıyız. Düpedüz Amerikan yanlısı Amerikan işbirlikçisi milletvekillerimiz iktidarda..

Hadi AKP milletvekilleri dilsiz şeytanlar, peki, bir sol gazete olduğunu söyleyen Birgün Gazetesi'ne ne oluyor.

O gün manşete çekmişler: "Alevi ve solcu olduğu için öldürülmüş" diye...

Mesela yarın Zaman Gazetesi de "Fethullahcı olduğu için öldürüldü" yazabilir, ertesi gün MHP'nin gazetesi "Türkçü olduğu için öldürüldü"...

Yani Iraklı direnişçiler can pazarını bırakıp Türkiye'nin iç politikasına hatta sol içi hizip kavgalarına göre adam öldürmeye başlamış. Şöyle bir hesapla: "Haaa alevilerin Irak direnişine sıcak bakmamasını isteyen sol bir güç var. Ayrıca Avrupacı solcular da Irak direnişine bir türlü ısınmadı, en iyisi biz hem alevi hem solcu birini öldürelim. Türkiye seçimlerinde yüzde bir oy almış sol hizibin önünü açıp onların direnişe neden katılmadıklarını doğru çıkartalım..."

Sadece solunuzun değil, topunuzun...

Yani solcu gazetemize göre Iraklı direnişçiler kapıdan giren binlerce kamyon şoförünü sorgulayıp "içinizde hem alevi hem solcu bir şoför varsa onu öldüreceğiz" demişler.

Birgün Gazetesi bu kadar akılötesi bir provakasyona niçin girer. Bu kadar hastalıklı bir manşet için çok mu düşündüler. Yüzbinlerce işçiden para alıp Irak direnişini parçalamak için mi gazete çıkarttınız? Sizi yetiştiren kitapların!...

Solun kafası karışık olabilir, ama bu karışıklığın acısını Irak'taki direnişçilerden çıkartmak kepazeliktir. Sol denilen şey ne kadar büyük, derin ideolojik krize girmiş olursa olsun, insanlığın haya, haysiyet, onur, bağımsızlık gibi değerlerini çözmek, parçalamak artık "solcuların" işi mi oldu?..

Dünyada artık iki tür ölüm var, birinci ölüm şekli Amerikan bombalarıyla ölüm. Bu normal ölüm, kayda değer değil. İkinci ölüm, mazlumların beyaz adamı öldürmeleri... İşte bu çok ayıp, insanlık dışı... Çünkü insanlığın ne olup olmadığına karar veren beyaz adam ve onun yetiştirdiği işte bu solcular... Bunları değil solcu insan yerine koymam. Cehennemin dibine!..

Cumhuriyet tarihinin en korkulu/korkunç yılları 1976/1986 diyebiliriz. Trabzonspor katı bir savunmayla paso şampiyon oluyor. Katı savunma hayatımızı özetliyor. Herkes savunma içinde, tutuklamalar, elektrik kesintileri, tüp, sana yağı, sigara kuyruğu. Hava kirliliği. Belediye çukurları, ampul kuyruğu. Kardeş kanı. Soğuk, açlık, bayilerde dergi yok. Tanklar militanlar şehir merkezlerinde. Her an bomba. Asker, memur, işçi, öğrenci, ideolojiler, sağcılar, solcular herkes katı savunmada. Herkes hava kararmadan eve kaçıyor. Kıbrıs'tan dolayı dünya Türkiye'ye ambargo uyguluyor, soğuk savaş yılları, komünist demir perde... Sinemalarda çirkin pis seks filmleri/üç film birden, anneler sinema önünden geçemiyor. Yahudiler fırsat bu fırsat deyip II dünya savaşının nazi filmlerini sinemalarımızda, TV'lerimizde oynatıyor. Ekranlar asker, sokaklar asker, hapishaneler asker. Ve taksit kartları. Her ev buzdolabı/siyah beyaz TV taksidi ödüyor.

Türkiye, silah, bomba sesleriyle bütünüyle umudunu yitirdiği, gencecik çocukların öldürüldüğü karanlık bir tünele girdi, çıkamıyor. Karanlık, is, kara, soğuk, barut, cenaze, kan, dipçik, jop, tutuklamalar, yol kesmeler.

Tüm bu umutsuz, soğuk, kara manzaranın dışında bambaşka bir renk, sapsarı, kabak çekirdeği gibi sarı.

Tüm bu korkulu trajik manzaranın karşısında bir üslup: neşeli, fırlama.

Ve sert sloganların dipçiklerin cenazelerin tam karşısında bir dil: Gırgır...

Dergide karikatürlerin hepsi yuvarlak biçimlerle. Oval yüzler, kolay, basit çizgiler. Herşey yusyuvarlak. Ağzı purolu, donu ağzına kadar dolar dolu zengin adam tipi, yuvarlak, Demirel, Özal hepsi yuvarlak. Dönmekte, göbek atmakta dansöz, vırılayan hırsız, kovalayan vatandaş, sevgilisini bekleyen, öğretmenden korkan, herkesin çizgileri basit ve yuvarlak. Yuvarlak çizgiler sevimli, cana yakın, anlaşılır, sempatik, yumurcak, afacan, hergele, tatlı bir puştluk, yani cin gibi yapıyor. Oğuz Aral'ın cinleri.

İşte o yıllar Türkiye'yi Oğuz Aral'ın bu cinleri istila etti. Edirne İpsala'dan Kars Ardahan'a kadar kahveler, işyerleri bu cinlerle dolu.

Bu cinler, sokaktaki kardeş kanı, nefret, kin, umutsuzluğun diliyle hiç konuşmuyor, olup biten herşeyi yumuşatıp geçirdim, haşırt, diyor...

Başka ne diyorlar? Bu cinlerin on yıllar boyu ne dediğini anlayamadık, ama çok sevdik. Kelime bile değil, bir takım gürültü, ses efektleriyle konuşuyorlar, şöyle tuhaf kelimeler: "Hayyyt, oğğğş, ovvvşşş yavluuum, digın, düüüü..." gibi.

Bu kelimeler ne sloganlara benziyor, ne anlaşılıyor, ne hayata benziyor, ne şiire, ne başka bir şeye...

Bu tuhaf sesler ne anlatıyor bugün dahi bilenimiz yok. Ama bu tuhaf kelimeler, garip şekilli harfler, bir kuşağın alfabesi oldu. Bu alfabeyle başka bir dünya kuruldu.

İşte bu dergi matbuu tarihimizde devrim yaptı ve tüm zamanlar içinde üzerinde en çok konuşulan/tartışılan dergi oldu.

Ve o yıllarda karikatür sanatı halkla fazlasıyla derin mesafesini koruyor, klas ölçülerde kasıntı bir karikatürcülük modaydı. Karikatüristler mizahcıdan çok "büyükelçiye" benziyordu. Zaten tarzlarından dolayı "monşerler" deniyordu...

Bu monşerler Oğuz Aral'ın karikatürü sokağa taşımasından rahatsız oldular. "Ayağa düşürdü" dediler. Gırgır Dergisi'ne, (sarı sendikacılık, işbirlikçi sendika için kullanılırdı) "sarı mizah" yapıyor deyip "sarılığından" dalga geçmeyi uygun gördüler. Üstelik karikatür sanatı yazılı/yazısız karikatür diye bir lüzumsuz sanat savaşı veriyordu. Monşerlerin yazısız mizahı sadece kasıntı değil, soğuk ve pek ciddiydi... Karikatürün halka inmesinden ve halk çocuklarının mizah yapmasından pek rahatsız oldu efendiler...

Gırgır dergisi tüm bu rahatsızları ve tartışmaları sildi süpürdü. Gün geldi akla hayale sığmadı, beşyüzbinlere dayandı. Ve yedi/on milyonluk bir halk kesimini etkileyecek bir güç oluşturdu.

Gırgır'dan herkes haberdardı. Her okul, her lise, her ortaokul, her kahve. Tüm bu sosyal kurumların ortaklaşmasını sağladı. Çizgileriyle bu kitlelerin tahayyüllerindeki işadamı, memur, vatandaş, politikacı, ya da nefret, öfke, sevinçlerini belirledi. Türkiye tasavvurunu milyonların beynine işte bu yuvarlak çizgileriyle çizdi. Bugün dahi milletvekili imgesi, dansöz imgesi, vatandaş imgesi, Gırgır'ın çizgilerindeki gibi yerleşmiştir halkın beynine!..

Artık Gırgır yok, Gırgır'ın tekrarı da yok. Mehmet Akif'e İstiklal Marşı'nı övmüşler. Allah bir daha yazdırmasın, demiş. Allah bir daha Gırgır dergisi çıkartmasın.

Bugün yolda yürüyor, sevgilinizle oynuyor, marketler, dolaplarınız dolu, yediğiniz yanınızda yemediğiniz arkanızda, yüzlerce cici kolej, bayide beşyüz çeşit dergi, yüz tane kanal, futbol maçlarının arkası kesilmiyor ve milyonlarca kiraz gibi kız turfanda mevsimi sokaklarda.

Hayattan memnun, Amerikan işgalinden rahatsız değil, IMF canınızı sıkmıyorsa, artık "mizahla" işiniz yok demektir.

Mizahın, mutlu, bahtiyar, bana dokunmasınlar, keyifli, şeker bu tatlı yaşamın arasında yeri yoktur. Gayesiz meselesiz insanlara mizahın söyleyebileceği birşey yoktur.

Bu yüzden mizah büyük gazetelerde "vinyet/desen" olmuştur. Yani, yazıları/haberleri daha renkli kılmak için resimleyerek, haber/yazıyı hareketli hale getirmek. Günümüz medyasında mizahın vinyet/desen haline gelmesinin sebebi bu gösterişli yalandan mutluluğa gömülmüş olmamız!

Gırgır bir okuldu. Bu okuldan yetişen onlarca/yüzlerce yetenek Türkiye'nin matbuu hayatında reklamından sinemasına dizisinden şov dünyasına kadar büyük bir alana serpildiler, espri, çizgi, eleştiri, mizah kültürleriyle her yerde aranılan, kıskanılan, taklit edilen birinci sınıf yetenekler oldular.

Gırgır dergisinden iki ayrı anlayış (iki hizip) iki ayrı felsefe çaktı..

Birincisi, Gırgır Dergisi'nden Oğuz Aral'ı yüzüstü bırakıp ayrılanlar (Brütüsler).. Oğuz Aral Brütüs vakasıyla yıkıldı, yetiştirdiği gençlerin kendini hançerlemesiyle gururu iltihaplandı ve bir daha Gırgır dergisi üzerine konuşmak istemedi.

Oğuz Aral'ı bırakıp gidenler birinci sınıf yetenekli mizahçılardı., bugün dahi Türkiye'nin en meşhur gazete ve dizilerinde ve şov dünyasında yaşamlarını bereketle sürdürüyorlar,

Oğuz Aral'dan ayrılan bu mizahçılar Gırgır okulunun muhalif çizgisini sürdüremedi. Zaten böyle de dertleri yoktu. Gittikleri dergileri bir dönem üçyüzbinlere dahi taşıdılar ama büyük medya bu arkadaşları kapış kapış topladı, hepsini bitirdi. Ve gün geldi bu üstün yetenekli kardeşler büyük medyanın vinyetcisi/desencisi oluverdi. Büyük medyanın gazetelerine şirin mizah ilaveleri çıkarttılar, hiçbiri tutmadı.

Oğuz Aral okulundan yetişen diğer ekol, mizahın muhalif, bağımsız olması anlayışında birleşip önce Limon'u, sonra Leman'ı çıkardı. Leman on yıllar boyu ve halen Türkiye'nin en çok satan dergisi, Leman da Gırgır gibi bir okul. Çünkü, Oğuz Aral'ı hiç görmemiş, onun yanında bulunmamış eskiler kadar kaliteli yeni mezunlar verdi ve günümüz okuyucusu "mizah" diye bu mizahçıları tanıyor!

Üstüne basarak özetleyelim. Gırgır okulundan iki ayrı ekol büyüdü. Birincisi çeşitli holdinglere, reklam şirketlerine, medyaya, onun ilavelerine yayılarak, bağımsız bir dergiye inanmayanlar. İkincisi, mizahın yaşayabilmesi için muhalif ve bağımsız olmasında diretip Limon/Leman çizgisinde bugüne gelenler.

Bu kadar büyük ve geniş kitleleri hareketlendirmiş/bereketlendirmiş Oğuz Aral'ın cenazesinin Barış Manço'nun binde biri kadar ilgi görmemesi hepimizi üzmüştür.

Ciğerimiz yanmıştır. Bu topraklarda sinemacısı, tiyatrocusu, gün geldi gazetecisi işsiz kaldı ama Oğuz Aral öyle bir meslek öğretti ki otuz yıldır mizahçısı işsiz kalmadı.

Oğuz Aral mektep kurmuş büyük bir sanatkardır. Bugün bu mektebin önünde Leman diye bir bayrak dalgalanmaktadır.

Her perşembe günü Türkiye'nin en ücra kasabalarına kadar sesini göndermekte, öğrencileri hala şarkılar söylemekte, gece/gündüz çizmekteler, öğrencileri hala mesleklerine aşık ve hisli ve hala utangaç çocuklar. Bu mektebin hiçbir zaman başı olmadı, hala kralsız, amirsiz, akla hayale gelen herşeyi fütursuzca çizmek gibi anarşist doğmuşlar, iktidara ve onun çürümüş ahlakına dair ne varsa parçalayıp kül etmeyi eğlenip alay etmeye and içmişler. Zincir, yular, tasma, holding, patron tanımazlar. Henüz 15 yaşında dergiden içeri adımını atan genç çizer dahi, o ilk gün, herkese ve herşeye posta koyan bir ruh haliyle ilk karikatürünü çizer. Onlar, herşeyi dürtükleyerek, eşeleyerek, bozarak, kırarak, şişirerek, abartarak, delileştirerek çizen bir tuhaf adamlar topluluğu. Yaşadıkları dünyadan tad almış olsalardı bu kadar parçalayıcı bir üslupları olmazdı. Hepimiz ve herkes gibi kendilerine sunulan dünyaya halen isyan halindeler. Ve hala birçoğu dünyayı değiştirmenin dahiyane metodu olarak bu mesleği açbilaç sürdürmekte.

Bu ateşin bu büyük deryanın kaynağı neydi? Oğuz Aral'ın büyüsü nedir, Gırgır'ın hangi özelliği onu eşsiz yapmıştır!

Hepimizi ilgilendiren yanı, Gırgır'ın sağcı, solcu, ilerici, gerici geniş kitlelerin beğenisini toplayabilmiş olmasıdır,

Oğuz Aral defalarca (ve belgeselinde de) üstüne basarak, fazlasıyla önemseyerek 'akademideki hocam Bedri Rahmi Eyüpoğlu'na yetişmemde çok şey borçluyum' der. Bedri Rahmi'nin Oğuz Aral'ın üzerindeki etkileri ne olabilir?

Şu olabilir, Bedri Rahmi kısaca şudur: 'Anadolu'nun kilim, çorap, halı, basma, eşarp gibi geleneksel halk sanatlarındaki çizgi/desenleri yüksek bir sanatla ifadelendirmeye çalışmış bir büyük ressamdır. Yani, halka dair olanı yüksek estetik ölçülerde değerlendirdi ve sanatını halkın çizgileri üstünde yükseltti...

Oğuz Aral'ın gırgırı tam da böyle birşeydi. Halkın neşe, öfkelerini yüksek bir sanatla ifadeye çalışmak. Gırgır'ın merkezinde bu yüzden halk/sokak vardı. Ne sol bir ideoloji ne milliyetçilik ne gazetecilik. Sokağın insanı, bakkalı, memuru, dayısı, işportacısı, Kasımpaşalısı, öğrencisi, ninesi, hakimi, nasıl mutlu oluyor neden nefret ediyorsa, Gırgır'ın yayın politikası ve estetiği buraya yerleştirildi.

Oysa bugün medyamız yayın politikasını işadamlarına göre partilere göre siyasetlerine göre ayarlıyor. Tuttukları siyasi görüşü, kurumu, holdingi, çıkar çevrelerini koruyorlar. Solcu ideolojiler dahi 'ideolojilerine' göre ayar yapıyor!. Yani müslüman gazeteci islamcıyı, Fethullahcı adamını, milliyetçisi Türkçülüğünü Merkeze koyup yayın politikasını düzenliyor,

12 Eylül öncesi yıllarda bu yayın politikaları aynen bugünkü gibi ve daha sert ve daha ideolojik hatlarla birbirinden ayrılmış, ülkenin 'ortak' paydaları dağılmış, büyük bir düşmanlık/iç savaş hakimdi...

Bu sert düşmanlığı aşmanın ve dergiyi herkesin beğenisine kabul ettirmenin yolu Gırgır'ın politikasında saklıdır. Oğuz Aral hiç kimse kendini zorlamadığı, böyle bir mecburiyeti olmadığı halde, yayın politikasının merkezine sokağın insanını koydu.

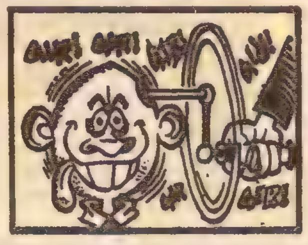

Sokak soyut bir kavramdı. Orada, iti, ibnesi, imamı, genci, futbolcusu, hocası, manavı, herkes vardı...

Genel ve soyut ifadeleriyle bu kesimleri Gırgır, koruyor, kolluyor, tutuyor, beğenilerini, öfkelerini, nefretini yayın politikasına taşıyor.

Sokaktan bir bakış açısını Türkiye'de bir dergi/gazeteye taşımak kolay değil. Yapılacak ilk iş bu sokakta yaşayan ve Anadolu'nun en ücra kasabalarından gelen işte bu halkın çocuklarına derginin kapılarını ardına kadar açmaktı. Bu çocuklar, nasıl, neden, niçin, neleri, ne şekilde düşünüyorsa, Gırgır işte onu söylüyor, onu bağırıyor, dalgasını geçiyor!

Anadolu kasabalarına/sokaklarına ve bu halkın çocuklarına bu kadar açık bir dergi/gazete olmadı. Anadolu'dan gelen her çizgiye/görüşe/espriye kendini bu kadar veren bir başka dergi/gazete ülkemizde mevcut olmadı.

Yani.. Sokağı sanata. Sanatı sokağa taşıdı.

Ve hepimizi topluca muhalefete.. Ya da toplumsal bir tepkiye taşımayı başardı. Ortaokul gençlerine kadar herkesi toplumsal bir dert etrafında düşünce ve beyin olarak soyundurdu, hareketlendirdi..

Okuma yazma biliyor olsun olmasın. Solcu sağcı olsun olmasın, iktidarda/dışarda/tepede neler oluyor, anlasın anlamasın, herkese "ortak bir heyecan', 'birlikte ve yanyana gelmeyi, konuşmayı' öğretti. Bu hiçte kolay bir iş değildir, otuz yıldır kimse bu yanyanalığı bir daha beceremedi, bu ortak dili bir daha kimse kuramadı!

Yanyana geliş ne demek? Pis, kirli, ahlaksız, rüşvetçi, torpilci, düzenbaz, hileci, üçkağıtçı adamların hepsi soyuttu'..

Ne demek soyut. Üç kağıtçıların ideolojisi yoktu. Üç kağıtçı üç kağıtçıdır, sağcı da olsa solcu da olsa böyledir.

Yani sadece sağcılar ahlaksız, ya da solcular ahlaksız değil. Tüm bu hırsızlara/ahlaksızlara karşı hepimizin beyninde işte bu adsız/isimsiz/ideolojisiz soyut resimler inşa edildi.

Çünkü kötülükler bir ideolojinin malı değildi. Bu yayın politikası sağcıyı/solcuyu ayırtetmeden/küstürmeden birarada tuttu. Böylelikle yerel bir tepkinin, yani, her yerin tepkisini, coşkusunu, beğenisini, neşesini belirten bir ortak ruh inşa edildi. Sağcıya göre de solcuya göre de kötünün resmi aynıydı ve dalga geçilmeliydi.

Gırgır'ın mücadelesi buydu. İyiler ve kötüleri soyutlayıp, iyilik ve kötülüğün ideolojik düşmanlık dışında anlaşılmasını sağlamaktı.

Bu yüzden iyiler/kötülerin fazlasıyla soyutlandığı Gırgır dergisinin ifade/çizgileri bugün çocuksu bulunabilir.

Çocuksu oluşu, okuma/yazma bilmeyen en alttan kesimleri dahi ortak bir vicdan/tepki etrafında 'anlaşmayı', 'buluşturmayı' sağlamaktı..

Gırgır dergisinin dini buydu, her yaş ve her halk kesimine ulaşsın diye çizgiler çocuksulaştırılıp yuvarlaklaştırılmalıydı.

Kötü kötüdür, sağı solu olmaz. Gırgır dergisi bu felsefesiyle, altta kalanı, mazlumu, garibanı, sokaktakini, çulsuzu, işçiyi, vatandaşı, garibanı, özürlüyü her şekilde koruyan bir dergi oldu. Evi, malı, gücü, imkanı, avukatı parası olmayan herkese sahip çıktı, baştacı yaptı.

Ve daha da ileri gitti. Gırgır dergisi işte bu alt/yoksul kesimin tarafını açık ve aleni şekilde tuttu. Bu insanlar Gırgır'a göre melekti, suçsuz ve günahsızdılar.

Mesela o günlerde çok hakim olan sol ideoloji merkezine işçiyi koyuyordu. Gırgır'a göre 'işçi' de 'garibandı'.. İşçiyi dahi garibanlar arasında çiziyordu.

Gırgır melekleştirdiği bir gariban ruhuyla bir sokak ruhu doğurdu. Sahipsiz/kimsesizler/altta kalanlar her şekilde haklıdır diyen bir genel vicdan oluşturdu..

İşte bu ortak vicdanı onyıllar boyu bulamıyoruz. O gün bugün Gırgır'ın sahip çıktığı bu kesimler öksüz, kimsesiz, gazetesiz ve avukatsız kalmıştır. Bu kesimler bugün horlanmakta, aşağılanmakta ve hatta yok sayılmaktadır.

Çünkü 80'li yılların ortasında Gırgır dergisinden yetişenler tarafından 'sokak' yıkılmaya çalışıldı..

Şöyle.. Gırgır dergisinin 'garibanizm' de denilebilecek bir tür halkçılığı/sokakçılığı 1980'li yılların sonlarında yine Gırgır'dan yetişen karikatüristler tarafından parçalandı.

Özallı yıllara kadar sokağın her insanına sahip çıkan Gırgır ekolünde büyük felsefi değişimler yaşandı.

Mesela, karıya kıza laf atmak, beş/altı sene önce bir tür hergelelik, tatlı bir fırlamalık sayılırken, şimdi Özallı yıllarda ağır bir toplumsal suç, çok kaba taciz gibi değerlendirilmeye başlandı. Üstelik sokağa 'hijyenik' bir bakış gelişti. Üstelik belediye çukurları/çöplerin sorumlusu da sadece 'belediye/iktidar' değildi. Yani, sokaktaki insanın bir yarısı bu pisliği, çirkinliği, kötülüğü inşa ediyordu..

Gırgır'ın melekleştirdiği sokakta bir yığın 'canavarlar' olduğu anlaşıldı, görüldü ve çizilmeye başlandı. Öyle ki, sokaktaki insanlara 'maganda, zonta' denmeye başladı. Yere tükürüyor, fermuarını kaşıyor, laf atıyor, sümkürüyor diye en ağır cezalar sokaktaki bu insanlarla alay edilerek çiziliyordu...

Medya maganda ve zonta kültürünü gerçek anlamından koparıp fırsat bu deyip bugüne değin mizahçılardan çaldığı bu kavramlarla halka saldırmaya başladı. Hatta çizer arkadaşımız Güneri İçoğlu, zonta kelimesinin mucidliğiyle halk düşmanlığı gerekçe gösterilerek hapis dahi yattı.

Oysa, Limon/Leman geleneğinin çizerleri ısrarla sokağı Özal'ın canavarlaştırdığı tezini işleyegeldiler. Arazi mafyası. Tuvalet mafyası. Banker yalçınlar. İki günde dolar zengini olanlar. Uyuşturucu tacirleri, Özal sokağın tozunu dumanına kattı. Özal dönemiyle, sokağı, kaba hırslar, kaba giyim, kaba lüks, dolarlı düğünler, kaba zevkler sardı. Arabalarının arkasına 'kıroyum ama para bende' yazan tuhaf dolar şişkin insanlar istila etti.

Yani sıkı bir sosyolojik problemdir, o eski melek/garibanların sokağı kendiliğinden mi canavarlaştı, yoksa, kimsesiz/mazlum bu insanlar Özal döneminde şişirilip patlatılıp şekilsiz büyümenin ucubeleştirdiği tuhaf yaratıklar mı oldu? Haksız zenginlik, birden zenginlik, hırsızları, mafyayı, bir yığın babayı manşetlere taşıdı ve ülkenin futbolundan siyasetine bu mafya babaları cirit atmaya başladı.. Para kimdeyse büyük, şöhretli, kutsal, onurlu ve eli öpülmesi gereken oydu.. Ve çizerler bu canavarları teşhis, teşhir ve lanetlemek ve cezalandırmak için kolları sıvadı!.. Tabii bu insanlar da halktı, bunlar da sokaktı ve arada kurular da yandı...

Yani Özallı yıllarda karikatürist gençler 'sokağın tümünün melek' olmadığına karar verdi. Büyükçe bir kısmı maganda ve zontaydı, kabaydı, tacizciydi, iri kafalı ve çok çirkindiler..

Böylelikle 1990'lı yıllardan itibaren mizah dergileri, halkın/geniş kitlelerin değil, genç elitlerin/öğrencilerin/genç mühendislerin/kolejlilerin/okumuşların dergisi olmaya başladı. Artık mizah dergilerini mahalle kahvesinde değil, üniversite kantinlerinde bolca görmeye başlıyoruz..

Çünkü 'karikatür/mizah anlayışı', sokağı/muhalefeti değil, genel zekayı/zekanın kendisini besleyen bir felsefeye oturdu..

Özallı yıllar 'zeka' yıllarıdır ve 'başaramayan' herkesle dalga geçilen, aşağılanan yıllardır.. Ortalıkta 'puşt, hin, bir zeka' kol geziyordu. Özal bu cin zekanın başıydı. Halk Özal'ın hile yaptığını, kandırdığını, yalan söylediğini biliyordu ama, bunu öyle zekice yapıyordu ki, halk Özal'ın pisliklerini görmüyor, onun bu puşt zekasına tapınıyordu..

Banka soyguncusunu 'soyguncu' olduğu için suçlamıyor, 'adama bak nasıl zeki' diye övmeye başlıyorduk. Katilin, ahlaksızın, piskopatın, şöhret meraklısının herkesin pis bir zekası vardı ve herkes ahlaksız/soysuz bir zekayı alkışlamaya çoktan başlamıştı..

Peki sokaktaki bu insanlar, neden aç, sefil, işsiz, garibandı, cevap! zeki değillerdi.. Yırtmayı/köşeyi dönmeyi becerecek zekaları yoktu, o halde, kötüydüler, pistiler, iğrençtiler..

Sokak yırtılıp, parçalanıp, dağıldı. Ve dergilerde ve bireylerde iyi giyim, iyi zevkler, gibi pahalı bir hijyen hastalığı oluştu. Sokak bu hijyen anlayışıyla kovuldu... Muhalefet halkla, sokakla ilişkisini bir daha kuramadı, sokaktaki insanla ortak beğeniler/tepkiler hızla farklılaştı, uzaklaştı..

Bugün her muhalif gibi Leman da bu ortaklığı yeniden inşa etmekte zorlanıyor. Sol partiler, ideolojiler, muhalefetin her türü toplumla bir ortaklık kuramıyor, ortak vicdandan konuşamıyor.

Özal döneminde ülkemizin üstüne bir 'zeka taşı' düştü. Herkes zeki. Herkes fırıldak. Herkes iş bilir, herkes köşe dönmeci, herkes anasının .mı, herkes kendini kurtarır oldu.

Toplumsal alandan soyutlanmak bir yana, toplumsal olan ne varsa iğrenilmeye başlandı. Kendine çalışan, kendini beğenen, kendini herşey gören, bir birey felsefesi.. Herkesle her yerde her şekilde çalışan, iş yapan bireyler topluluğu.. Dünü, bugünü, yarını, toplumu, ahlakı, endişesi olmayan bireyler,

Zekalarına güvendiler. Çoğu yırttı. Çoğu borsaya koştu. Çoğu şöhrete. Ortak bir nefretleri vardı: Toplum ve halk!..

Halkla, toplumla daşşak geçme modası, hırsız medya patronlarından maaş alan yüzlerce yazarın felsefesi oldu...

Ortaya şöyle bir sonuç çıktı. Ortak insanlık değerlerinde kimse kimseyle anlaşamıyor. Çok genel çok soyut insanlık dilinde dahi anlaşamıyoruz.

İşte buyrun. Hırsız. Dünyanın her yerinde her dilinde her çağında hırsız'dır. Ama diyemiyoruz. Çünkü TÜSİAD göre değil, MHP'ye göre başka, müminlere göre şöyle böyle, medyaya göre hiç değil.

Gözümüzün önünde bankalardan kırk milyar dolar soyulduğu halde, gelmiş geçmiş dünya tarihinin en büyük soygunu olduğu halde 'hırsız' kavramında anlaşamıyoruz.

Peki işgal kelimesi. Herkes gözüyle gördü tüm dünya ekranlarda yayınladı, Amerika Irak'ı işgal etti diye..

Herkes kendince işgal kavramını tartışıyor, değiştiriyor, başka şeyler söylüyor, demokrasiyi inşa etmeye gittiler deniyor.. İşgal kelimesinde anlaşamıyoruz .

Peki 'katil'. Başbakanımız dahi direnişçilere katil diyor. Yurtlarını savunan insanlara katil diyebilir miyiz? Solcularımız bile demeye başladı.

Hangi kelimede/kavramda hangi insanlık değerinde ortaklığımız kaldı geriye. Diyelim sanatçı.. Medya sayfalarını doldurduğu orospulara sanatçı diyor, biz demiyoruz.

Katillere dost, hırsızlara iş ortağı, orospulara sanatçı, ülkeye arsa, hak arayana terörist, garibanlara barbar katil (Ve listeyi uzatabilirsiniz) dedikçe hangi 'ortak' noktalarda yanyana gelebiliriz.

Bu ayrı ve bambaşka dili birkaç marjinal değil, Türkiye'nin en çok oy alan siyasi partisi söylüyor Tayyip Erdoğan, en büyük edebiyatçısı(!) Orhan Pamuk söylüyor, en çok okunan gazetecisi Hıncal Uluç söylüyor, en çok satan gazetesi Ertuğrul Özkök söylüyor (listeyi çoğaltabilirsiniz.)

Şimdi hangi kelimelerle nasıl bir ortak insanlık anlayışında buluşalım..

Gırgır'ın bir muhalif mizah dergisi olarak büyük kitlelere ulaşmasının büyüsü burdaydı:

Bir zamanlar bu ülkedeki yazarlar, kurumlar, siyasiler, ideolojiler, farklı görüşte, farklı fikirde olsalar dahi, hiç değilse 'hırsıza hırsızı' 'katile katil" diyordu...

Ortaklık buradan bozuldu.

Bu kadar kirlenmiş, beyinleri .ikilmiş bir dünyada bir mizah dergisi ne yapabilir. Şunu yapabilir?

Ölünceye kadar hırsıza hırsız, katile katil, direnişçiye direnişçi demeye devam edeceğiz..

Gırgır yaşasaydı, Iraklı direnişçilere tahminim garibanlar diyecekti. Gırgır tüm dünyanın garibanlarının dergisiydi. Filistin'e gittiğimde gözümle gördüm. Filistin dergilerinde sevilen bir maskot. Anahtarlığını da yapmışlar. Bir mizah kahramanı.. Şaşırdım kaldım. Çünkü Oğuz Aral'ın Avanak Avnisi'nin aynısı.. Aşırıp kendilerine mal etmişler. İsrail askerlerine taş atan kısa pantolonlu bu çocuk Filistin mizahında halkın sevgilisi olmuş.. Olması normaldir çünkü insanlığın ortak malıdır, hepimiz bugün bu ortak insani değerler için yaşıyoruz.. Ve bugün Oğuz Aral öldü..

Hırsıza hırsız katile katil işgalciye işgalci diyemeyen o gazeteler, Oğuz Aral'ın büyük sanatkarlığını da Pako adlı bir köpekle eş değer tuttu.. İnsanlık dışı, nezaket dışı, cibilliyetsiz bir mukayese bir köpekle bir büyük sanatkarın mateminin kıyaslanması..

Kanımıza dokundu, ciğerimiz yandı.

Ve o gazetelerde Gırgır okulundan yetişmiş sanatçıların bu terbiyesizliğe karşı birkaç laf etmesini bekledik. Dilimiz daha fazlasını yazmaya varmıyor..

O medyalarda Gırgır okulundanım deyip şekil yapanlar. Bu kadar güzel bir adama yapılan hakaret karşısında neden/nasıl susuyorsunuz. Ağrınıza gitmiyor mu?

Tabii göte yakın yerden et yerseniz ya gözünüzü kapatacak ya burnunuzu tutacaksınız.

Çamura yatmayın. Çanak yalamayın. Çan çan etmeyin. Hepinizi çekip çeviren.. Hayatınıza çeki düzen veren. Ve hepinizi çekirdekten yetiştiren Oğuz Aral'ın bir saygısı yok mu üstünüzde, hala konuşmuyor, susuyorsunuz..

Eskiler tuzukuru insanların, nazlı, şımarık, ukala hallerini gıdıklayıp okşayanlar için 'Lala Paşa'yı eğlendirmek' derdi..

Mizah artık o gazetelerde Lala Paşa'nın köpeklerini eğlendirme işi oldu.

Allah gecinden versin, sizler öldüğünüzde, merakla bekliyoruz, mateminiz Pakize Suda'nın, Ayşe Arman'ın köpekleri kadar değerli bulunacak mı?

Dünyanın şöhreti olmuşsunuz ama ustanızın (tam anlamıyla geleneksel anlamıyla ustanızın) taziyesini koruyacak bir cümle laf edemiyorsunuz..

Ama bakın biz edebiliyoruz. Çünkü bağımsız sütunlarımız var.

Bu terbiyesiz nezaketsiz lafları aynen yedirmek için burada nöbette bekliyoruz.

Oysa mizah, bu kansız ahlaksızlara en güzel meydan dayağı atmanın adıydı bir zamanlar.

Bugün Gırgır'ı hala sevdiklerini söylüyorlar çünkü en iyi Kızılderili ölmüş Kızılderili'dir.

Ama Leman yaşıyor ve meydan dayağı atmaya devam ediyor.

Hatırlayın, Demirel'i, Özal'ı eline geçiren Gırgır onyıllar boyu evire çevire bu yusyuvarlakları nasıl topaç gibi sayfalarında döndürdü, durdu..

Oysa Özal, Gırgır'ı yıkamadı... Ama Gırgır'ın meleği herşeyi sevgilisi sokağı canavarlaştırıp Gırgır'ın sanıldığı bu ütopik sokağı elinden aldı...

Ve sonu da buradan oldu. Gırgır, fiyatı zamlandıkça künyesine bir lira yerine bir Özal, iki Özal diye, Özal'ın küçük maskotunu koymaya başladı. Ve fiat otuz lira, elli lira oldu, Özal karikatürleri sayfaya sığmadı, Şöyle yaptılar, derginin kapağını Özal resimleriyle çevirdiler.. Bir zincir gibi.. Kapak Özal'la doldu..

Özal'ın karikatürü sadece Gırgır'ın kapağını değil.. Dönemin sanatçısı/yazarı/gazetecisinin, herkesin kafasını/beynini doldurdu. Sokak, herkes Özal'la doldu, Özal'la taştı..

Neydi Özal'ın Türkiye'ye armağanı. Zenginleri seven, koruyan, hırsızları baştacı eden..

Ve altta kalan, hakkı yenen, ezilen, mazlum, kimsesiz, öldürülen, gariban insanlarla dalga geçmek, küçümsemek, aşağılamak..

Yani... Bugünkü Türkiye!

Nihat Genç

behicpek@leman.com.tr
Behiç Pek

MASA ESAT

ARRIVA ARRIVAAA!

MEHMET ÖZKANOĞLU

LEŞ EKŞİLER TÜRKİYE

YAZ-ÇIZ: MELİKŞAH

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·F·İ·D·A·N

"Abi, uğramazsın sen sonra," dedi adam... Tuhaf bi hüzün duygusuyla yüzüme bakmakta ve azcık da endişenlenmekte haklıydı. Evet, sürekli böyle yapıyoduk çünkü. Sonra uğrarım deyip, uğramıyoduk bi daha.. 'Rım' takısı yüzünden, 'Ederim' 'yaparım' gibi çok iddialı bir ifadeyi içermesine rağmen, bi yandan da müthiş gizemli bir anlamı vardı 'Uğrarım'ın!.. Ne zaman, ne şekilde uğranılacağı elbette belli değildi. Öyle olsaydı, yani ayrıntılı bilgi de verilseydi yanında, ona uğranmak denmezdi zaten. Günlük kullanımda, diğer yanlış anlama bonuslarıyla da beraber, talebi sürekli karşılayan olağanüstü bir bahane malzemesiydi! Direkt olarak gelme'yi değil, bir ara geçmeyi, geçerken azıcık duraklamayı, belki uzağından geçmeyi, hattâ gelmemeyi bile ifade edebiliyordu. Böylesine müthiş bir anlam zenginliği de, elbette 'bahane cennetinin' en güzel köşesinde bu nefis kelimeye sağlam bir yer açmıştı.. 'Sonra bir ara uğrarım'ın, ahlâki veya yasal bi sakıncası da yoktu. Hiçbir dükkan sahibi, 'uğrıycam dedin, neden uğramadın' suçlamasıyla sizi mahkemeye veremez; serzeniş, sitem gibi anlamlar içeren yüz ifadeleri bile takınamazdı! Çünkü çok geniş bir zaman dilimine (sonsuza dek uzanabilen!) bir sürece sahipti 'bir ara uğrarım' eylemi!. Duygusal travmalar, hissî bunalım şeyleri yaratmayacak kadar da, teknik bir güç kalkanıyla donanmıştı zaten. 'Saza niye gelmedin, söze niye gelmedin' deki gibi benzer beklentileri karşılacağını hiçbir zaman vaad etmiyordu. 'Bir ara uğrarım' lafı, söylenildikten sonra, peşinden kesinlikle bi soru sorulamıycak, artık tamâmen uğrayacak olana kalmış, onunla biçimlenecek genetik bir özellik haline geliyordu! Kendisine uğranılacağı söylenen kişi, ek bir bilgi istemekten elbette tırsmaktaydı, ve uğrayacağını söyleyenin uğramasını ummaktan başka elinden birşey gelemezdi.

Sohbeti bıçak gibi kesen, nefis bir şekilde sonlandıran, muhteşem bir vedâ kelimesiydi bu... Bilgisayara maus bakarken girip çıktığım dükkanların, birinde ikisinde böyle yapıp (sonra uğrarım) desem de, bir çoğunda da ilave bir yöntemi deneyip: 'paramı bir hesaplıyım, sonra uğrarım' diyerek ayrıldım. Gayet açık görünüyordu; param yetmezse uğramıycaktım O yüzden, 'uğrarım' demekle kimseye hiçbir güvence vermemiş, insanları yanıltmamıştım Hem, kim yapabiliyordu ki bunu rahatça. Bir insanı veya bir eşyayı sevmediğimizi, beğenmediğimizi ve istemediğimizi, o istenilmeyen şeyin yüzüne karşı oracıkta söyleyivermek!. Bunun tepemize bindireceği duygusal yüklerle uğraşmaya değer miydi; beğenmediğimizi ve istemediğimizi ifade etmenin binbir turlü kurnazlığı varken.. 'Bir ara uğrarım' turü zekice laflar, tümden, kolayca karşılıyordu reddetme ihtiyacımızı!.

Kiralık daire ararken, gene bir bir girip çıktığım evlerde, bu sefer aynı yönteme basvurmam zor görünüyordu. Evi beğenmediğimi orada söylemeliydim. "Bir ara uğrarım" biraz karmaşık olacaktı. Nereye uğrarım? Emlakçının bürosuna mı. Bu eve mi... İnsana bi tuhaf gelen o boş odalarda dolanırken (emlakçı da arkamda yürüyüp, pimapen var, kombisi var filan derken!) evi beğenmediğime, bana uymadığına çoktan karar vermiş oluyodum. Şimdi marifet, bunu efendice söylemekteydi.. Bir eşyayı bile beğenmediğinizi ifade etmek (bi arkadaşın izlettirdiği filme bakarken, 'çok saçma lan şurası' dediğinizde, onun birdenbire hüzünlenmesi, hemen filmi savunmaya geçmesi gibi) insannar böyle bi anda, sanki beğenilmeyen şey kendileriymiş gibi tepki verebiliyolardı.. Ortada alınılacak, gücenilecek bi durum yoksa bile; bazen tam tersi bir tepkiyle, bu kez de siz çok beğenmiş, burnu havalarda biri olabiliyodunuz. Vay be, bişiyleri beğenmeyen, istemeyen ve reddeden biriydiniz demek! Eh, düşman kazanmamak için sürekli 'evet, evet abi, tabi abi, ay çok güzel' demek gerekirdi çünkü.. İşte, 'bir ara uğrarım', ne bütün bu açıklamalara gerek duymadan, ne de başka bir yöntemi denemeden, gönül rahatlığıyla kullanılacak bi laftı. Daha zekice ve inandırıcı gözükmesi için, yanına 'bi düşüneyim'i de ekleyebilirdiniz.. Oradan ayrılırken, gösterdiği evi beğenmediğimi emlakçı da biliyordu. Uğramıyacağım da biliyordu. Herkes, herşeyi biliyor olmasına rağmen, gene de kimse birşey bilemezmiş, hayat bu, belli olmazmış gibi, süper gizemli bi etki yaratıyordu bu laf!..

"Hayır, uğrıycam," dedim tekrar, bitpazarındaki seyyar satıcıya.. "Cebimde para yok hiç. Şu ilerdeki bankamatikten çekip gelirim..." Yanımda taşımayı da istemiyordum elbet, o kocaman cihazı. Eski modellerden, hantal, soba gibi bi videoydu. Fiyatta anlaşmıştık. Biraz gezecektim ayrıca etrafta, ve sonra uğrıycaktım. Daha başka nasıl bi güvence verebilirdim ki?. "Sen, almak isteyen olursa, sat o kişiye," dedim, "Satmamışsan, ben dönüşte alıcam..."

Pazarın içinden geçerek, istasyon parkına çıktım.. Üzerimde bir gerginlik vardı. Fakat öte yandan, çok da mutlu görünüyordum nedense. Düşündüm; böyle gergin olduğum vakitlerde yakışıyodu mutluluk duygusu bana.. Eskiden, huzur ile mutluluğu aynı kefeye koyardım. Farklı şeyler olduklarını gördükten (belki de ben kafama göre onu bölüp parçaladıktan sonra) ikisinden birine erişmek daha kolay olmuştu: Mutlu değilim ama huzurluyum, veya, huzurlu değilim ama mutluyum diyebiliyordum böylece. Tabii, hiçbişey demesem daha iyi olabilirdi belki. Yani, sussaydım, on dakikalık bir keyfin, acımasız bir inceleme ve araştırmayla canına okumasaydım, asıl huzuru bu şekilde yaşayabilirdim belki. Kötü bir niyetim de yoktu fekat; mutlu olduğumu hissettiğim o ilk ânı tekrar yakalamaya çalışıyor, tam o anda neler düşündüğümü, kafamdan neler geçtiğini hatırlamaya çalışıyodum. Belki gizli bir formül saklıydı orada! Onu ele geçirebilirsem, her mutsuz olduğum anda, tekrar uygulamaya sokardım bu formülü. Hattâ bazen, böyle bir 'tek formül' inancına bütün umuduyla sarılıyordu insan. Herşeyi açıklığa kavuşturacak tek bir düşünce!

Bir aydınlanma anı! Işıl ışıl parıldayan bilinç!. Cilâladıkca cilalıyordum. Elbeziyle dolaşıyordum kafamın içinde. Her yeri, daha önceden bana tanıdık gelen bütün eski düşünceleri ovalayıp parlatıyordum. Bildiğim, algıladığım en net şeyleri bile tekrarlıyordum kendime. Şu ne? Kenarda duran bir çöp kovası! Onun bir çöp kovası olduğunu bildiren kanıtları sunuyordum kendime. Böylece, o varlık zihnimde yeni baştan, tekrar beliriyor, boylece yaşamın gizemine dair bir açık yakaladığımı hesap ediyordum! Bütün tanıdığım nesneleri ve kavramları, iki yaşında bir çocukmuşum gibi tekrar hatırlatttım kendime. Kolay oluyordu; hepsi aynı şeydi çünkü! Bir kültablası ve bir telefon kulübesi aynı şeydi. Bir otoyol tabelası ve bir sokak kedisi aynı şeydi. Muhteşem bir ortak özellikleri mevcuttu: Hepsi, birer 'varlıktı! Bu noktan harekete geçmek bile yeterliydi. İşin tuhaf tarafı, yokluk da öyleydi aslında. Olmayan şeylerin de hepsi aynıydı: En büyük ortak özellikleri, olmamalarıydı!. Bu yetmezse, daha garip bir sonuca da varabilir, varlık ile yokluğun aynı şey olduğuna inanabilirdiniz. Teknik olarak mumkun gozukuyordu. En azından yanıltıkları şiddet değerleri aynıydı... Parkı geçip nikah dairesinin merdivenlerini çıktım. Hareketli bir kalabalık vardı. Aralarına daldım. Nikahtan ayrılan kalabalıkla beraber yurudum. Suslu giysili kadınlar, parlak takım elbiseli adamlar vardı. Beraberce, küçük bir köprüden geçtik: Bir kanalizasyon deresinin üzerine kurulmuştu. Metâldendi. Sağlamdı, yürürken hafifçe tıngırdıyordu yalnızca. Köprüyü bitirince geniş bir alana çıktık. Otobüs garajı gibi bir yer. Banka makinesi, alanın tam karşısındaki kavşakta. Nasıl, hangi yönden gideceğimi düşünüyordum. Biraz ters bir yoldan gelmiştim. Ama hoşuma gitti.

Musa Güneşlilke

Ekrem Yetim

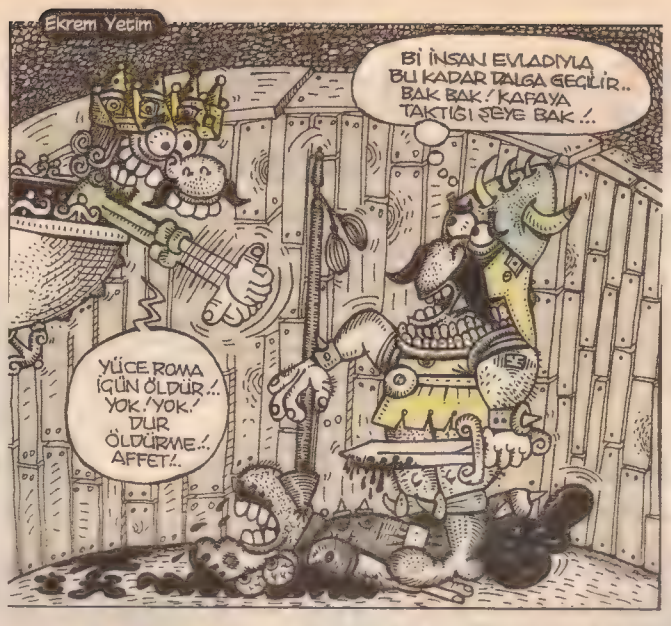

Ekin Urcan/İzmir

Emrah Koçak

Yiğit Pir

Korhan/İzmir

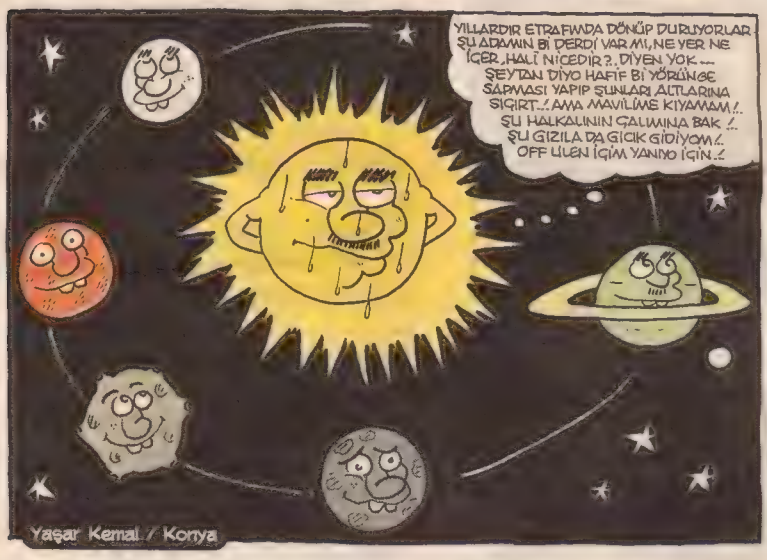

Yaşar Kemal / Konya

Erhan Güneş

Hasan Ulu / İzmir

Yazbaşı

ALBIRT

Post modern zamanlarin yenilmez raviçisi

Günlerin Köpeği BAHADIR BOYSAL

ISLAK KÖPEK

Oktay ve Cevdet

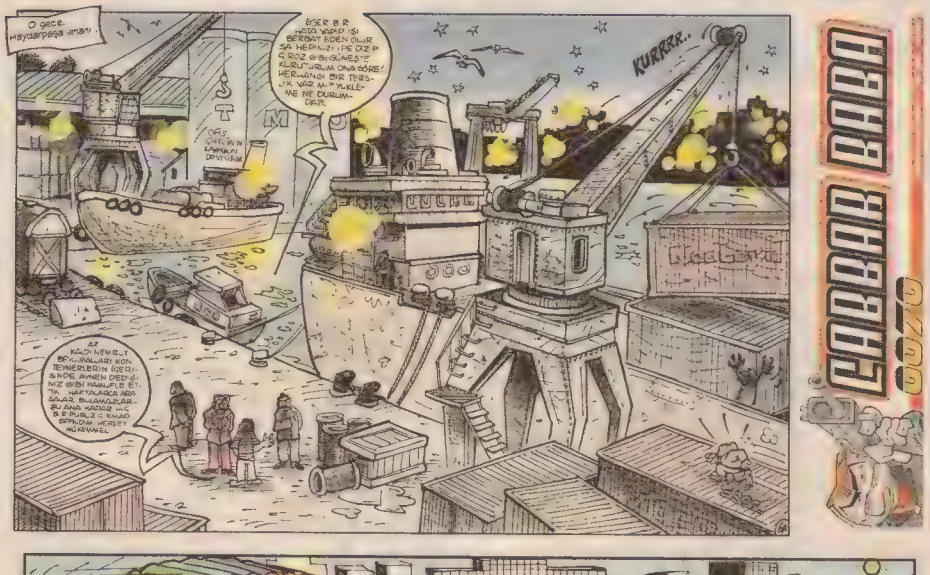

HEPSİ ZIMBA GİBİ AĞUSTOS SAYISINDA

KOZALAK

HÜMİN ZARARLISI

ÇAĞÇAĞ

hisseli harikalar

Süreyya Ayhan : Yelken takaydı, en azından şirin görünürdü...

Çapraz Kur : Yan masadaki manitaya sarkma hadisesi...

Evlenme Teklifi : Aynı zamanda boşanma teklif ettiğinin de farkında mısın Henri?..

Filozof : Düşünceli çocuk...

Deve Güreşi : Herhangi bir devenin bundan haberi varsa eşek olayım. Ama bir ş daha verirseniz eşşek de olmam mümkün tabi...

Civciv : Yumurta içeriği...

Anadolu Ateşi : Trakyalılar'ın frijit olduğunu mu ima ediyo bu kızanlar beya?!. Bak uyuzcuk kaptım şimdi...

Körebe : Biraz da Şaşıbaytar diyelim lan. Valla bak ebelere ayıp olmaya başladı...

Birgül : Angut virgülü...

Mum Boya : Boyadıktan sonra, gerekirse mum olarak kullanılıyo mu acep? Ona göre resim yapacak olmam da hakikaten büyük manyaklıkmış, ben de yeni fark ettim bu arada...

Judo : Japon savurtma sporu...

Organ Nakli : Aynı şahsın böbreklerinin yerini değiştirmek bu kapsama girmiyo olabilir...

Muz Kabuğu : Maymun kaykayı...

Çek Defteri : Şimdi gerçekten defteri çeksek ve de kullansak kızarsın ama. Tutarsızsın işte Henri, kabul et...

Teftiş : Müfettiş tiki...

Kar Maskesi : Yaz aylarında ter maskesi olarak kullanabilirsiniz. Kimseye söylemiycez, söz...

Hayal : Programsız plan...

Şiddetle Kınamak : Zira küfür etmeye gtü yememek...

Marka Düşkünü : Çay ocağının sahibi...

Acıbadem : Ne bu şimdi, şaka mı Henri? Sanki tatlı olduğunu fark edince çok mu şaşırıcaz sanıyosun nesin?..

Naylon Fatura : Niye Henri? Yağmurda mı kullanıcaksın?..

Yemek Tarifi : Düpdüz git, sola dön, sonra sağa dön, sağdan ikinci binanın altında lokanta var...

Kuskus : Sarhoş yemi...

Dangalak : Durgun zekalı Danimarka vatandaşı...

LeMan
Sayı: 666
13 Ağustos 2004 Cuma
Haftada bir yayımlanır

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd Şti ● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN ● Yazişleri Müdürü: Zafer AKNAR

● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Melike ACAR ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Olgun BUDAK ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSOZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Mehmet EĞRİK ● Metin FIDAN ● Murat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Guneri İÇOĞLU ● Melikşah ● Aslan OZDEMİR ● Suat ÖZKAN ● Ender OZKAHRAMAN ● Feyzi OZŞAHİN ● Mehmet OZKANOĞLU ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Ozge SAMANCI ● Mahmut T-BEŞ ● Alp Tamer UÇUKLUÇ ● Ahmet YILMAZ ● **Yurtdışı Koordinatörü:** İlhan ARKAN ilarkan@leman.com.tr ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret OZDEMİR ● **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN ● **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● **Satış:** Cengiz KOCALI ● **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Baskı Sorumlusu:** Tanju KIRTE **Tel:** 0 212 292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0 212 245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0 212 292 95 65 (140) **Baskı: LeMan Matbaası Tel:** 0212 - 858 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İst.

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

20 Ağustos 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/34- 900.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

leman.com.tr

K.K.T.C-1.000.000 TL.

Leman

KRONİK HASTALIĞINIZ

ONYEDİ AĞUSTOS DEPREMİ YIL DÖNÜMÜN KUTLU OLSUN MÜDÜRÜM!.. ALLAH DEVLETİMZE MİLLETİMİZE ZEVAL VERMESİN!

HOBAAA! BİL BAKALIM KAÇLIK SARSINTI BU?!.. HINK!

HINK HINK

SENİN DE KUTLU OLSUN AMİRİM! BUU.. EE..? 7.2'LİK SARSINTI!

BİLEMEDİN! İKİ PUANLA KAYBETTİN.. 7.4'LÜKTÜ! PEEYY, NE GÜNLERDİ. UNUTMUŞUN!

AL İŞTE DURUM BUDUR.. FELAKETLERİNDEN, TRAJEDİLERİNDEN DERS ALMAYAN BİR TOPLUMDA YAŞAMAK DA AYRI BİR TRAJEDİ! PROFESÖR OLSAN, AYDIN OLSAN, AKILI OLSAN NE FAYDA; AKIL AKIL, GEL Z.KİME TAKIL ZİHNİYETİNDE!

CAĞLAR 2004

Akşamsefası

harala gürele

İMDAAAT KURTARIIINN! Taksitli satışlarla patlayan kredi kartı harcamaları toplumsal iflası da beraberinde getirdi. ATO'nun **"Plastikleşen Hayatlar Raporu"**na göre, kredi kartı borcunu ödeyemeyen vatandaşlar ev, araba, arsa satıyor, boşanıyor, ülkeyi terk ediyor, kimlik değiştiriyor. Kredi kartı faizlerinin % 100'ler ile kredi satan bankalar neredeyse kart almayanı dövüyor gün geçmeden bir yeni kredi kartı daha uyduruyorlar.. Reklam bombardımanıyla çoluk çocuk demeden kartlanıyoruz...

AMPUL DÜŞTÜ TEL GÖRÜNDÜ!.. HIZLI TRENCİLER HIZLI KUMARBAZ ÇIKTI!. AKP'LİLERE ANKARA'DA KUMAR BASKINI..

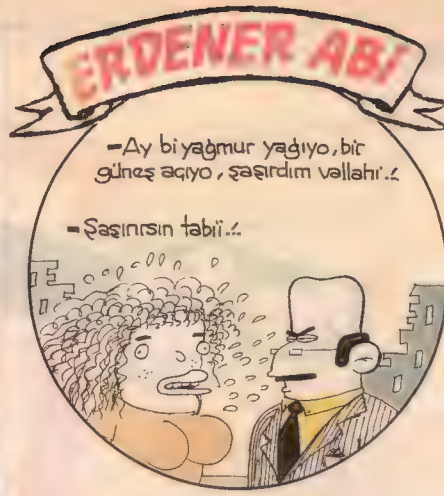

FEYHAN GÜVER

BAYIR GÜLLÜ

ÇİZGİ ALBÜMÜ

ÇOK YAKINDA

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Gelir kaynakları kısılan, velilerden bağış toplayamayan okullar çareyi okullarını nişan, sünnet ve kına geceleri için kiraya vermekte buldular..

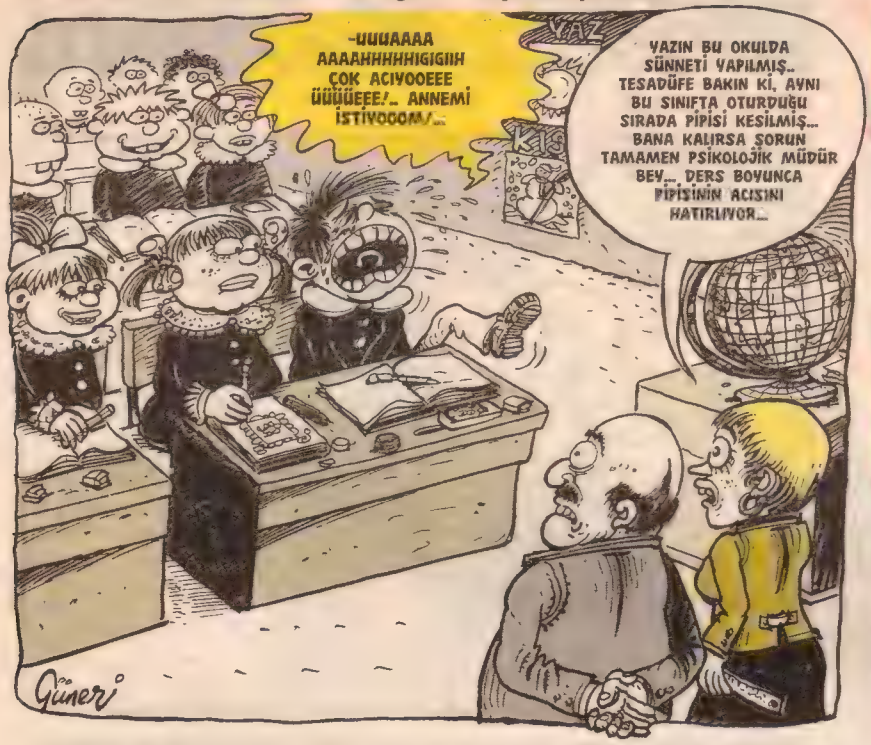

LEMAN

12 Eylül askeri darbesi festivale dönüşüyor…78'liler Birliği Vakfı tarafından "netekim efendinin" yaşadığı Marmaris'te düzenlenecek festivalde resim, karikatür sergileri ile paneller ve açık oturumlar düzenlenecek..

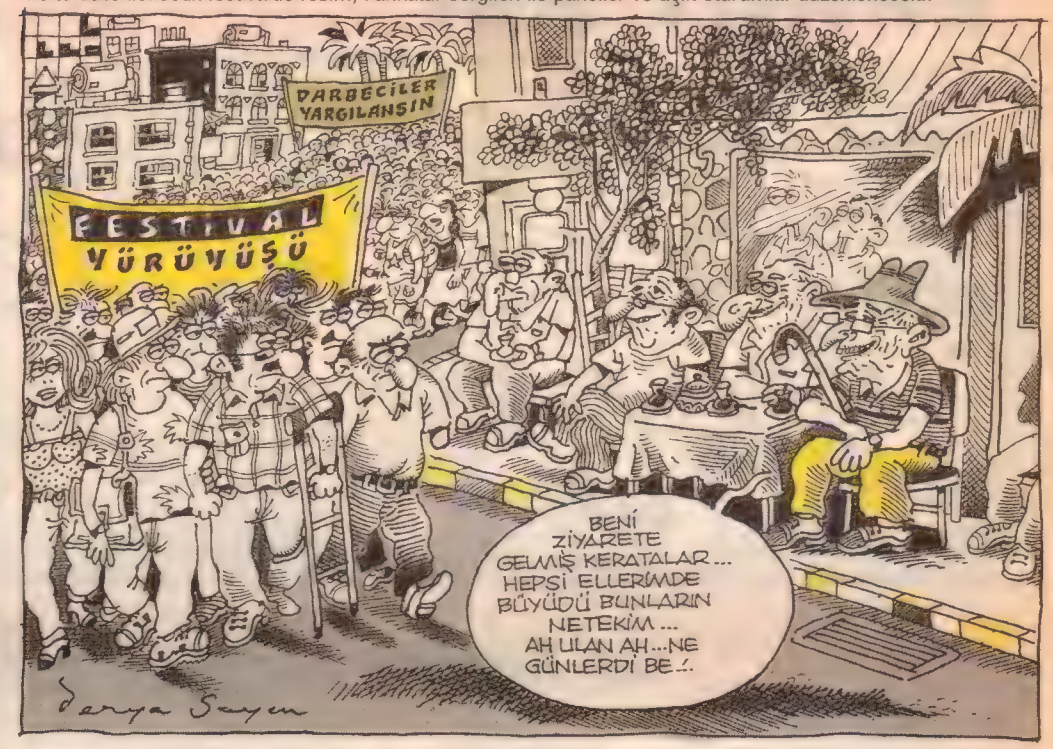

Tren kazaları tüm hızla devam ediyor..Demiryolları bozuk.. Vagonlar Allah'a emanet... İş işten geçtikten sonra 400 lokomotife ATS(otomatik fren sisitemi) takılacakmış... Geçti Bor'un treni...

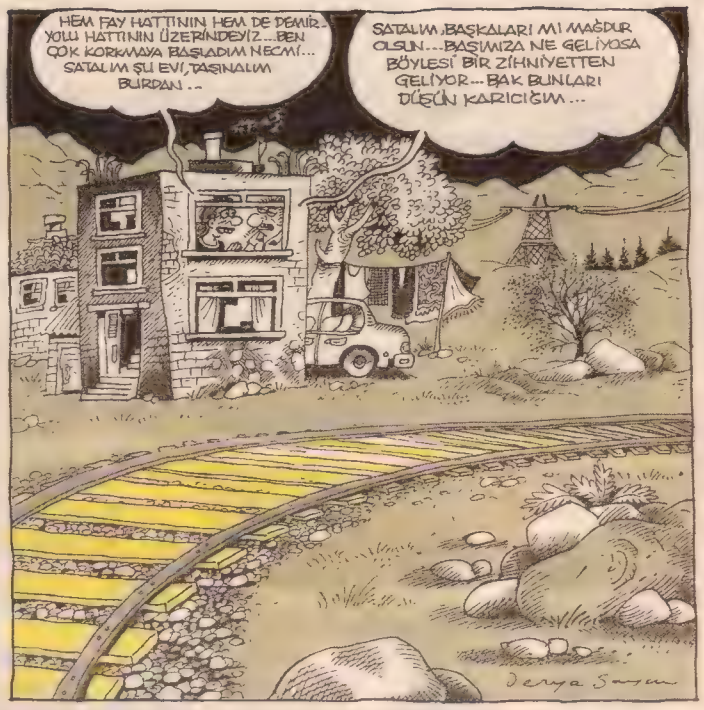

Ankara Emniyet Müdürlüğü ekiplerince bir dernekte kumar oynayan, aralarında AKP'li bir belediye başkanı, il genel meclis üyesi ve bir icra müdürü gözaltına alındı..

SSK'ya gerçek fiyatının 2-3 katı pahalıya ilaç satan Roche firmasının ihaleye katılmak isteyen bayilerini tehdit ettiği iddia edildi…

MİT elemanı Kaşif Kozanoğlu'nun Çakıcı için Yargıtay Başkanı Eraslan Özkaya ile görüştüğünün ortaya çıkmasının ardından iddialar MİT Müşteşarı Şenkal Atasagun tarafından yalanlandı. Atasagun, Çakıcı'nın 15 yıl önce MİT için çalıştığını da itiraf etti..

2004 ATİNA OLİMPİYATLARI AÇILIŞINDA, BATI UYGARLIĞININ GELİŞİMİ HAYRANLIK UYANDIRAN BİR ESTETİKLE CANLANDIRILDI. MİTOLOJİK KAHRAMANLAR HAVADA UÇTU...

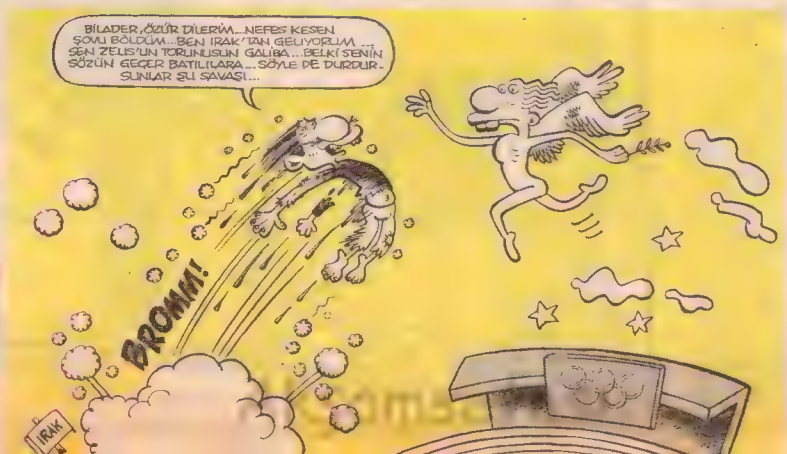

ERKUT ABİ

Kasım Erçelik

PARATON

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

ÖZGE

ozge@leman.com.tr

melin@aksamsetesi.com.tr

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

ULU BİLGE DANDOL-DENYUS VE ESKİ DEFTER-LER...

ŞİMDİ TATİL YA, TORUNLAR GELDİ.. ONLARA Bİ BALIK YEDİREYİM DİYORUM. NELER VAR?.

HERŞEY VAR ULU BİLGE... IZGARA MI OLCAK, TAVA MI?..

YA BANNE YA!.. BEN BALIK YEMEM YA...

BEN DE BALIK SEV-MİYORUM DEDE...

HAYDAAA!.

O HALDE SİZE BİŞEY ANLATAYIM ... İYİ KULAK VERİN TORUNLAR... BUNDAN ÇOOK YILLAR ÖNCE...

BİR ADAM VARDI... KARISI VE BİR OĞ-LUYLA YAŞARDI.. AMA BİRGÜN KAFA-YI SIYIRDI... BÜTÜN GÜN AKIL-FİKİR KAYALIKLARINDA OTURUP DENİZE BAKIYOR...

ZIPLAYARAK YÜZEN SİNİR SİSTEM-LERİNİ İZLİYORDU.. DİYORDU Kİ DENİZ BENİ ÇAĞIRIYO, ONUN ÇAĞRISINA UYMALIYIM... BİR İKİ VAZGEÇİRMEYE ÇALIŞTILAR...

AMA SONRA DEDİLER Kİ NE HALİN VARSA GÖR, SİTTİR GİT... O DA GİTTİ...

AMA ADAMIN OĞLU BUNU KA-BULLENMEDİ.. ÇOOK SONRALA-RI DERME ÇATMA BİR SANDAL-LA ONU ARAMAK İÇİN DENİZE AÇILDI...

KENDİNİ TEMİZLEYEN DEV SULUBOYA FIRÇALARIN-DAN ZOR KURTULDU...

ALT KAT DENİZLE-RİNDE YUVARLANDI.

KÜREKLERİNİ KAYBETTİ.. GÜNLER-CE SÜRÜKLENDİ... AÇ VE SUSUZDU... TAMAMEN ÜMİDİNİ KAYBETMEK ÜZEREYDİ Kİ...

PISST... EVLAT...

BA... BA

KEŞKE BENİ ARAMAYA GELME-SEYDİN... BEN BURADA ÇOK MUT-LUYUM... UYUM SAĞLADIM, TERFİ ETTİM...

TERFİ Mİ?

EVET, BAK...

Hİİİİ!..

AMA SEN BENİM EVLADIM-SIN... AÇLIKTAN ÖLMENE İZİN VEREMEM... HADİ YE...

AMA... BABA...

YE... EVET... AHH... ÇOK ACIYO AMA BOŞ-VER... AFİYET OLSUN... YE...

GNAM, GNAM.

İŞTE EVLATLARIM. BABASINI ARAMAYA GİDEN O ÇOCUK KİMDİ DERSİNİZ?.. BENDİM, EVET BEN!..

ZATEN O ZAMANDAN BERİ DENİZDEN BABAM ÇIKSA YERİM LAFI SÖYLENMEYE BAŞLADI ULU BİLGE...

TAMAM ULAN!.. SANA SORMADIK... GİT ÇOCUKLARA BALIK PİŞİR, BANA DA ŞEKERSİZ SADE NESKAFE GETİR... HADİ...

- Sıkılhan, naaber aslan parçası. Benim ben Ömür Dayın. Bu "Dayı" lafın genişi yani... Bana Ömür diyebilirsin. Bakma sen anlıyorum ben yeni nesli. Ööle isimle filan hitap olayına açık bi insanım.

- Ömürsün dayı.

- Hakkaten ööleyim bak. Sizin nesil gerek cinsellik olsun, gerek seks filan olsun, bir iletişim, ne bileyim bir teknoloji, bir sevişebilme, özgürce... Şanslı bu konularda... Kıymetini bilin yani. Ben mesala dayıma "İlahi dayı sen bir ömürsün indir donunu dötün görünsün" diye bir espiri yapsam, dayım "O nası laf ööle lan şerefsiz evladı" demek suretiyle beni av tüfeğiyle vururdu. Ben yapmam böle şeyler, espiriden, sohbetten anlayan genç ruhlu bir insanım.

- Av tüfeğin var mı peki ehe he?

- Buluruz... Niye sordun? İstersen al gel sizin nesli. Öööle trekking mrekking, açık havada kızlı erkekli dolaşmaya, pikniğe, çadıra, ava felan meraklısınız şimdi. Tüfek olta takımı felan var bizde. Alabalık bol, çok kral üveyik yuvaları biliyorum, alır gelirsin kız arkadaşlarını, Tarzanlar Ceynler hesabı dalarız ormana. Akşam da kamp ateşi başında korkunçlu hikayeler anlatmaca, ne bileyim bir şişe çevirmece felan, çeşitli etkinlikler yaparız.

- .....

- Eee, beğenmedin mi porogramı? Lan bana bak... Av tüfeğini niye sordun oğlum? Bak sizin nesil genç yaşta intahara meyilli oluyo; alıp kafanıza sıkmayın sakın. Ufakkenden her şeye doyuyosunuz tabi, cinsellik filan. Hayat güzel gençler, değer mi hiç kafaya çifte sıkmaya. Her şeyiniz var, ne bileyim bir cinselliğinizi kızlarla istediğiniz şekilde yaşıyosunuz mesala. Bizim yoktu olm böole şeylerimiz. Ben yirmidört yaşında bir kızın elini tutabildim, anlatabiliyo muyum?Bööle yani. Alo... Kapadın mı?... Ben açığım yani her şeye... Tavşanlar gibisiniz fik fik fik...Alo?

- Alo, Sıkılhan, bak ne diycam, Bunalgül ben... Şimdi, kağıt kalemin var mı, yazar mısın? Hani "normal bi aşkın süresi iki yıl diyo ya" uzmanlar... "Yaz aşkı" dediğimiz şeyse üç ay diye geçiyo.

- Sera etkisi var diyolar, buzullar eriyomuş, yaz diye bişey kalmıycakmış.

- Ay bok! Ya bi sus lütfan bişey anlatıyoruz şurdağ. Harneyse, şimdi yaz aşkı üç diil bence iki ay. Okullar eylülde açılıyo onu sayma, haziran yarım, temmuzla ağustoz kalıyo bi. Şimdi bi yıl oniki ay olduğuna göre, dimığ, yaz aşkı oniki de iki. Saadeleştirirsek bir bölü altı oluyo. Hesap makinası var mı, biri altıya bölünce naapıyo.

- 0.1666666667

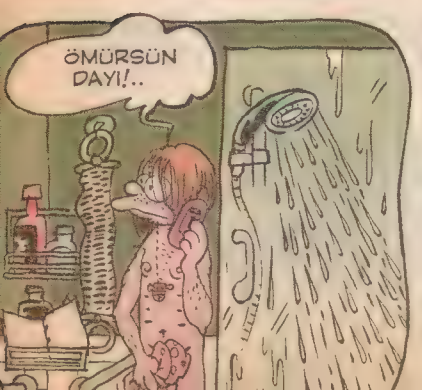

- Alaallaa... Biz Büzge'yle hesap yaptık "eksi beş" çıktıı... Ben dedim o salağa eksi beş çıkmaz diye. Tutturdu diyo ki. "Eksi bir değer bulduğumuza göre esasen aşk diye bişey yok demek ki" diyo.

- Eksi beş kardeşle vurmak lazım o kafaya...

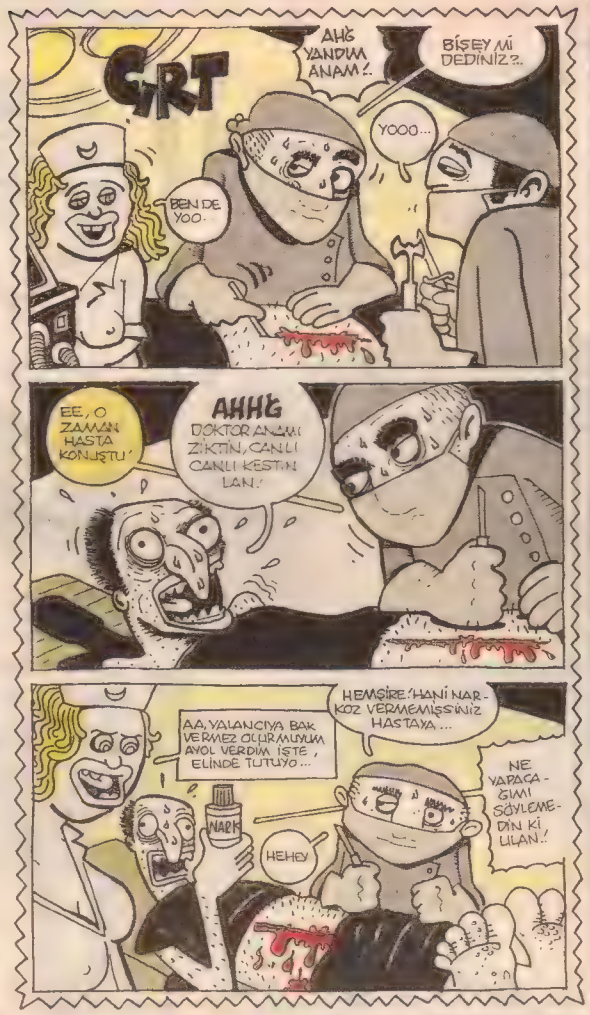

- Di mığ? Yaa nası negatif değer çıkar ki, hesap yanlış. Çünkü nadan, birinden bir pozitif elektirik alınca aşk olur. Yanlış yani...

- Elde bir var, onu unutmuşsunuzdur toplama yaparken, ehe...

- Nası yaniğ, kimin elinde bu "bir" dediğin şey. Hayvansın, son on yılın en büyük hayvanısın Sıkılhan! Hemen konuyu üçün birine, ordan eline, ordan boynuna, etli dudaklarına felan çek di mığ. Herşey cinsellik diil, aşk die de bişey var uzmanlarca tamam mığ. Bi saniye Çisil arıyo o "altı" bulmuş. Senin dediğinde de bi sürü bi altı vardı. Gerçi o karı salaktır. Altı parmağı var die herşeye "altı" diyo. Harneyse, sana hayvan demiş miydim demin ben. Ayı doktorası yapmış bi insansın, içindeki pınara yüzlerce hayvan geliyo su içmeye... Açık konuşucam 0.1666666667 tane gönlüm olsa bi tanesini sana vermem.... Gerçi bu dediğimiz rakam bir den küçük galiba, bir gönül bile etmiyo ama sen de küçüksün... Küçük hayvan...

sklhan@leman.com.tr Atilla Atalay

TOKİDİ & ERBİKİ BİLİDİR BOYSAL

bahadirboysal@leman.com.tr

estağfurullah

Ooh... Vay babam... Bodrum, Göl-Türkbükü... Seher vaktinde Lût Kavmi'nin altını üstüne getiren de Allah'tır kumkumasıyla dolaşıyorum... Ayol bok içinde buranın denizi...Nasıl giriyo bu sosyete bu boklu denize?!?. Gerçi yurt ovalarındaki boklu derelerde yüzen çocuklar da suya gire çıka acaip bağışıklık kazanıyolar... O hesap herhal... Bi de göt göte oturuyolar... Ne manası varsa... Gerçi Allah Hz. Eyyub'un teninden de böceklere azık vermiştir... Bana ne mına koyim... Ne mazinin gevişçileri... Ne de istikbalin hasretkeşleri misali huzursuzum... Yine uzamış sakallarım... Ben onun derdindeyim... Bodrum'un merkezinde Arif Ercan diye bi berber var... Ona gittim... Sakal traşımı yapan berberi gaza getirmek gibi bi huyum var... Nihayetinde burnuma ve yanaklarımın üstüne balçık gibi bişey sürdü... Cart diye çekti çıkardı sonra... Ağda yapmış meğer... Pırıl pırıl çıkardı sonra tulumu... Yumurta gibi civelek oğlana döndüm... Kalktım sonra... "abi" dedim "metroseksüel mi oldum şimdi ben?..""Yok abi, estağfurullah... olur mu öyle şey dedi..." dedi :))

BIRAKIN BEN GİDEYİM

Tatil dönüşü evi toparlıyım dedim biraz... Eski yırtık pırtık kitapların arasından bi vidyu kaset buldum... Tee on yıl öncesi... Fethullah Gülen yurdunda kalırken vermişlerdi bunu.. Tekrar taktım kaseti... Fethullah camide anlatıyor... anlattıkça ağlıyor... O ağladıkça dinleyen gençler ağlıyor... Modern giyimli, kimisi uzun saçlı çocuklar... Ve öyle bir efsun yarattı ki Fethullah konuşmanın sonuna doğru "bırakın ben gideyim" diyor... Ağlıyor... "Gideyim ben..."... Çıldırıyor çocuklar... "Hocaaam... Bırakma bizi... Hocaaam"... Oysaki ne giden var ne kalan... Bunun emsali nice mazarratlar olduğu halde, sefası ve faydası nedir bilmiyorum. Ama dünya kurulduğundan beri bize öğretilen şeyler var... Keramet sahibi kralların deri veremine yakalanmış halk üzerinde iyileştirme yetenekleri vardır... Ve bu çocuklar ağladıkça, Sahra Çölünde eskiyip kendi içine çökmüş Coca-Cola kutularına dönüyor... Fethullah'ın "bırakın ben gideyim" dediği yer Asr-ı Saadet döneminden başka bişey dil... Hz.Muhammed'in yaşadığı dönem... Gerçi artık teorik olarak bilimadamları zamanda yolculuğu mümkün buluyor... Geçenlerde bi dergide okudum... Fakat henüz çaresi bulunmayan şey... Gitmek okey de, geri dönmek nasıl olucak onu bilmiyolar... öte yandan ben... Ben zaten kaynağın havuzundan geliyorum... Su yüzüne yükselen kabarcıklardan zuhur ettim...

İnternette, Amerika'dan tanıştığım biri var... "Hacker" bi kız... Acaip akıllı... Kapitalizmin pek çok tekno alt yapısını çökertmişler... Serüvenlerini anlatıyor... "Hacker"lar Batı'da padişah misali değerli... Şirketler, devletler bunlarla çalışıyor... Sistemleri göçertiyolar... Kanun, her seferinde kendini öngörüyor... Bu yüzden kanun, her seferinde kesin konuşmaya gayret eder... Ama başaramaz ve hacker'lere döner... Bizim kız bi Hacker partisinden fotolar yolladı... Las Vegas'ta, "Defcon" adlı Hackerlerin toplandığı konvergının ardından, gece havuzlu bi villada iyş-ü nüş... Votkalı debdebe küheylan... İşret alemleri... Fotolara bakıyorum... Ulan bu partiyi burda yapsak aynı tadı vermez... Aynı tadı veriri belki... Ama aynı tadı alamazsın :) Havuzlarda, Hindistanlı kızlarla çırılçıplak oynuyolar... Biz neye niyetlensek korktuk zaten... devlet ve ikbale çok güvenemedik... Ancak böyle bunlara bakarız ve nihayetinde tiksintimizi yeni bir takım yıldızı gibi cennetin semalarına kazırız... O esnada devlet baba da zopayı sırtımızda kırar ve inler: "İnsan isimli laboratuar davşanı hiç olmazsa hakikatlerin kendi kadavrası üstünde olduğu şuuruna varsın!"

GAZİ KOÇ

16. asır sonlarında Almanlar Macaristan'daki Sobotska palangamızı muhasara ettiler.Bu muhasara bir kurban bayramı arefesine rastlamıştır.Palanga'nın muhafızları bayramda kesmek için gayet büyük bir koç beslemişlerdi. Kendilerine imdat gelmeyeceğini anlayan 100 kadar muhafız atlandılar ve palangadan yalınkılıç çıkarak düşmanın muhasara hatlarını yardılar kurtuldular. Bu çıkış hücumuna palangadaki koç da iştirak etmiş ve boynuzlarıyla 2 Alman askeri öldürerek atlılarla beraber Budin'e kadar gelmişti. Askerler adını Gazi Koç koydular. Ve kurban bayramında Budin'de kestiler! Gazi Koç'a bu suretle şahadet nasib oldu.

YARA

MELİKE ACAR

UNUTMAK DEĞİL BU: CİNAYET!

Söz bitti artık
susmalısın
bundan sonrası,
kulakları sağır eden, dipsiz
bir karanlık olmalı
susmalısın.
gözlerin çığlık çığlık...
bakamıyorsun aynalara.
ağlaman ağlamak değil artık.
gözlerin kan olmuş damlıyor, bak.
bunlar gözyaşı değil.
sen sana benzemiyorsun.
aynalarda yoksun artık
görünmüyorsun.
susmalısın.
bundan sonrası, gözleri kör eden bir
sessizlik olmalı..

Susmalıyım, biliyorum.
yalnız sözle yaşanmaz ki aşk
bundan sonrası aşka ikna etmek için
çabalamak yalnızca
oysu sevda uçmaz artık, kırık kanatla
uçamaz.
edilen her söz eksiltirken sevdayı,
aşkta ikna olmaz ki...
bundan sonra yolum aydınlansa ne çare...
yüreğime yeniden gün doğmaz ki...
sevdanın ışığı sönmüş o gözlerde
söze sığmaz ki aşk, sözlere sığmaz ki...
susmalıyım, biliyorum.
gözlerimi yummalıyım
ve çığlıklar duyulmamalı...

Suskunluğun boyun eğiş değil, biliyorsun.
sevda artık düşlerinde yaşayacak
sevda özgür... yaşamla sınırlanmayacak...

Tuhaf, oysa benim için gerçek olan
yalnız aşktı.
gerçeklerim, düş görmekti onlarca...
onların gerçekleri, benim kabuslarımdı.
tutunamadım ruhum, tutunamadım!
söz bitmeli artık, susmalıyım.
sevda hüküm giydi;
sevda yüreğimde müebbet...
özlemek yasak oldu bana,
sevmek yasak...
hüküm giydi düşlerim:
düş kurmak yasak...
gerçeklerle cezalandırıldım.
söz bitmeli artık, çare yok, susmalıyım.

Susmalısın sen.
susmalısın.
yaşamla ölüm arasında sıkıştın kaldın:
ne yaşamın acımasızlığına
ne ölümün bilinmezliğine karşı durabilir
cesaretin.
korkuyorsun.
seni korkuttular.
yiten her sevgili bir parçanı aldı, götürdü
senden.
değerinden eksiğine bozuldu, harcandı
sevdaların...
sevdaların yarım kaldı,
sen yarım kaldın.
hala boşlukta kanar durur bir yanın:
eksiksin, kendini bulamadın.

Korkuyorum.
öyle büyüttüm ki sevdayı içimde
ağır geliyor artık, taşıyamıyorum.
her sabah tarifsiz bir iç sızı uyandırırken
beni...
acıyı böylesi somut hissederken içimde...
böyle bir yürek ağrısıyla uyanırken
düşlerden gerçeklere...
hangisi uyumak olur, hangisi uyanmak
gerçeklerden kabuslara uyumak mı
yaşamak?
evet, korkuyorum ruhum.
korkuyorum.
yalnızca özgürlüğümü istiyorum!

Biliyorum bunları, biliyorum.
unutma ki her sabah, seni nefes almaya
ben zorluyorum.
oysa sen...

Oysa ben, unutmak için nefes almak
yerine,
sonsuza dek nefesimi tutmayı yeğliyorum.
unutmak değil bu: cinayet!
kendimi yok ediyorum.
içimda ağlayıp duran çocuğu
susturmak bu,
unutmak değil.
oysa, çocuklara gerçekleri anlatmak
ne denli zordur.
bu hayatın kalıpları yabancıdır onlara.
ağlayıp düşlerini isterler sizden.
onları esir almak zordur.
içimdeki çocuk ağlıyor, ruhum.
yaraları var kanıyor.
unutmak, onu boğmak, susturmak demek.
onu öldürmek demek, unutmak.
kendimi yok etmek için aldığım nefes
sığmıyor içime...
yitiriyorum kendimi,
günden güne azalıyorum.
özgürlük ruhum...
martılar gibi özgür olmak istiyorum!

Oysa senin ölme hakkın bile yok!
ölümün belirsizliği değil,
geride bıraktıklarını acıtmak
korkutan seni...
tuhaf;
sevgi seni yaşamın dışına iterken,
bak, hayata yeniden zincirliyor yüreğinden.
sevgiye esirsin sen,
aşka esirsin...
ölümü düşünürken bile özgür değilsin.
en iyisi susmalısın sen.
yaşamla ölüm arasında sessizce düş
kurmalısın.
susmalısın!

Söz bitti artık...
...susmalıyım...
bak kentin göklerinde tek bir martı bile
uçmuyor.
bu kentin sokakları soğuk, üşüyorum.
oysa ben, başımın üzerinde taşıdığım
mavilikte
kendi martımı özgür bırakıyorum.
...susuyorum artık...susuyorum...

cezmier@leman.com.tr

* **Anadolu Kultur Federasyonu Derneği**'nin davetlisi olarak gittiğim **Heilderberg**'in bir kasabasındaki yaz kampında onlarca kişiyle birlikte Alman polisi tarafından gözaltına alındım... Kampta aileler ve küçük çocuklar da vardı . Yasadısı hiçbir şey bulamadılar ifadelerimiz alındı ve serbest bırakıldık... Ancak kampta kalan çoğu kişi gibi benim de cep telefonuma el kondu... Ayrıca kitaplarıma, disketlerime ve kasetlerime de el konuldu... Avukat ve tercuman talebim kabul edilmedi... Şu anda butun bu esyalarım Alman polisinin elinde.. İşte Avrupa'nın obur yuzü .. Bu olayın sonuna kadar gideceğim... Alman hukumetini ve Alman polisini Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne sikayet ediyorum .. Bizlere demokrasi dersi verenler biraz da kendilerine baksınlar

* Çok kişi soruyor... Eski dostum **Huseyin Gürsoy** diğer adıyla **Meksikalı** nın adresini ve telefon numarasını veriyorum. **Meksikalı Kitap ve Sanat Evi** Sancak Tepe Mah. 2. Sok. No:26 Bağcılar İstanbul **Tel:** 0212 435 11 21... Gösterdiğiniz ilgiye ve yakınlığa teşekkur ediyorum...

* Geçen haftalarda mektubunu yayınladığım **İlhan Çaloğlu** nun açık adresi ne yazık ki bende de yok ama **Kırşehir Cezaevi** diye yazılsa sanırım ulaşır

PÜÜR ENERJİ
64 SAYFA

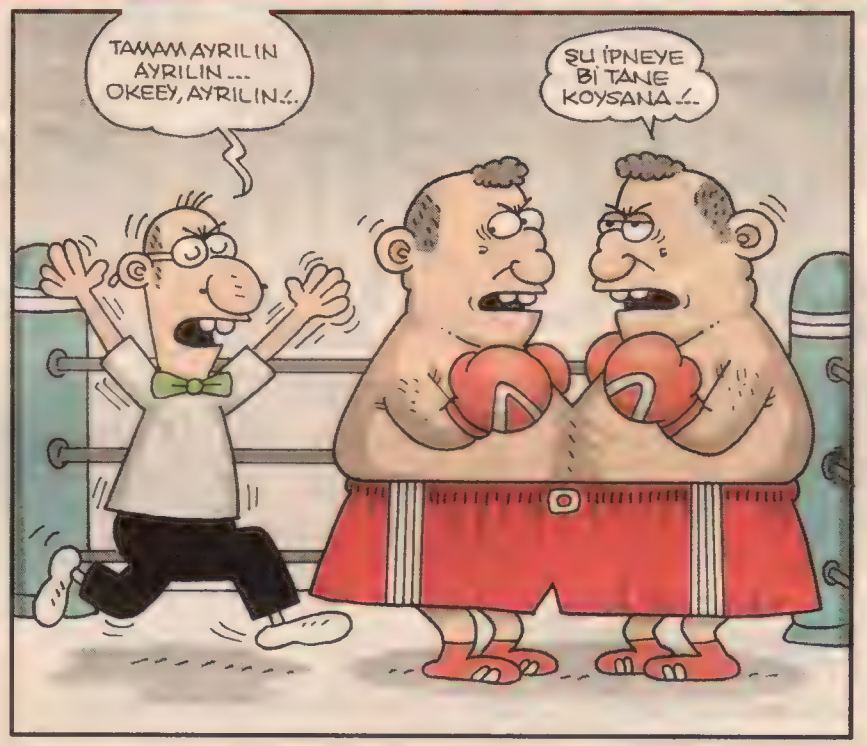

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

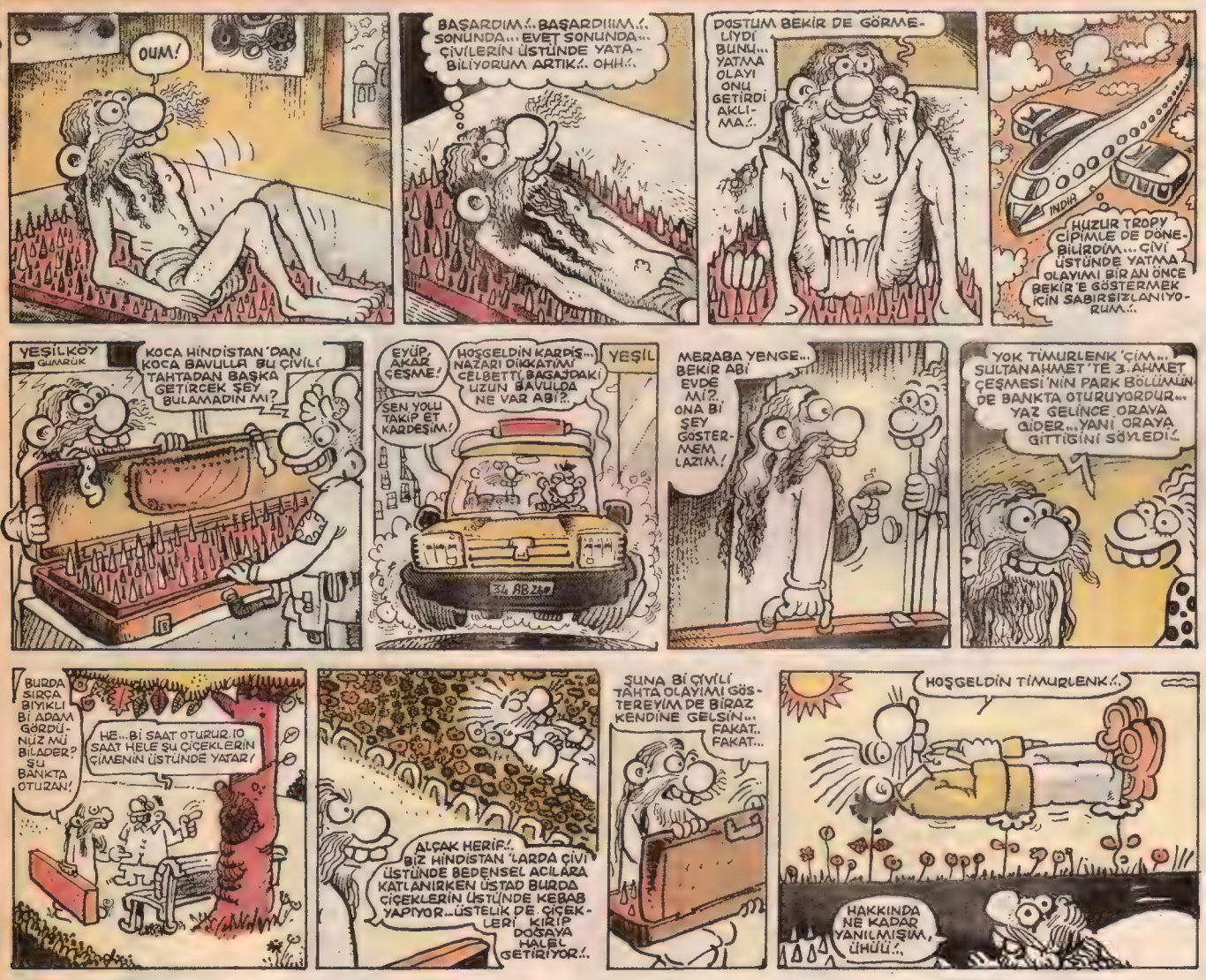

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

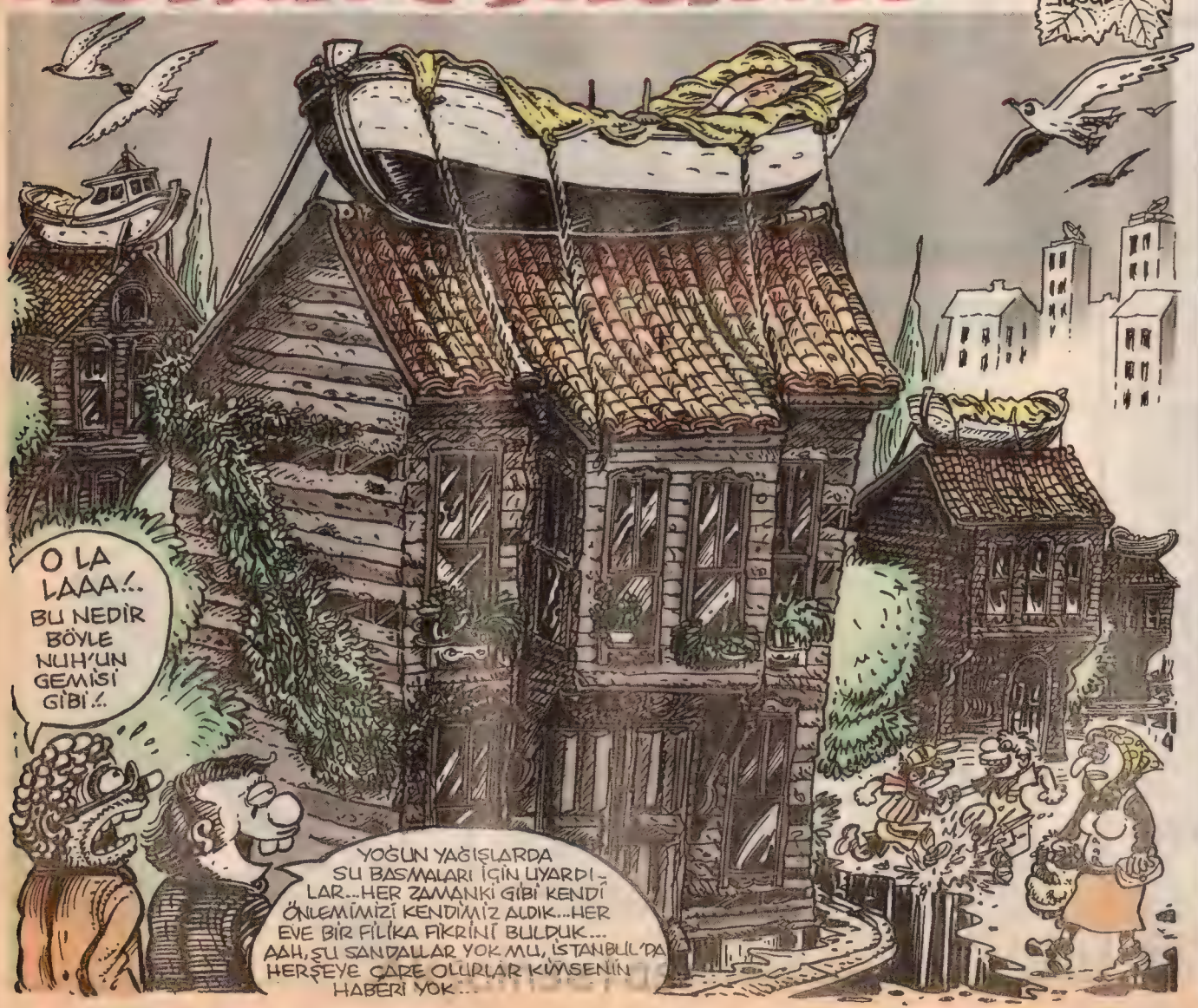

Feyzi

Başaklar

feyzi@leman.com.tr

ARRIVA ARRIVAAA!

MEHMET ÖZKANOĞLU

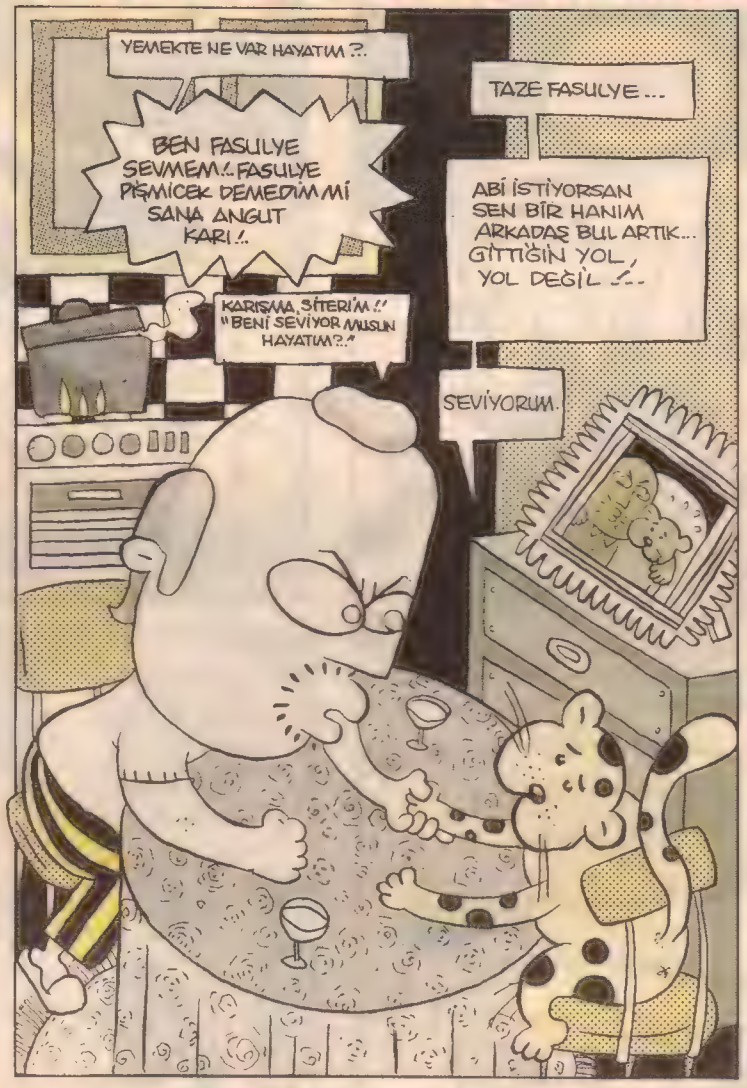

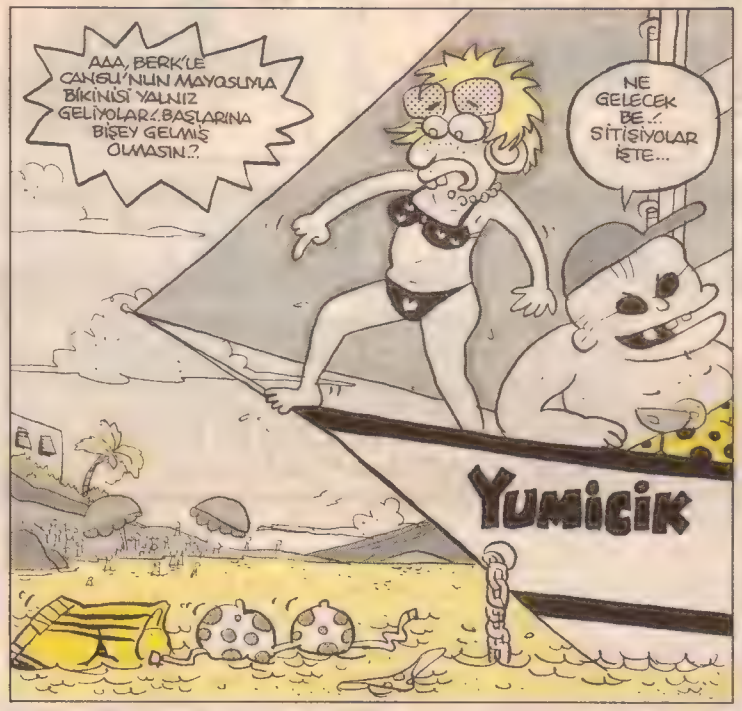

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pekü

SÜREYYA AYHAN'IN ATİNA'DA YARIŞMASI HAYÂL DEĞİL!

Aksaray PAŞAOĞLU

Bilmiyorum sizin beyninizde de etten yapılmış kahverengi bir bavul var mı? Benim var. Geçen hafta **Dream Team**'la aynı uçakta enseye tokat **Atina**'ya uçarken bakın ben o bavulda çok enteresan ne buldum, o bir kazak. Ama yünden yapılmamış. O, tenyalardan örülmüş. **Tenyalar, 46 olimpiyatlarına katılan ABD basketbol takımının koçunun tenyalarıymış.** Ve o, onu dedeme hediye etmiş. Atina'da şeref tribününde erbezleri germiş otururken önümden geçen sembolik **Atina uygarı Hacivatidis ile Praksiteles'in** elinden çıkma **antik Yunan cahili Karagözakis** heykellerini görünce, içimde rölantide bekleyen o ellibeş model, burunlu otobüsün direksiyonuna geçip denizin altından sekiz saniyede **İstanbul**'a gidip geldim. İçimin belediyesine ait tozlu otobüsteki yolcular arasında bakın kim vardı. O, **Süreyya Ayhan.** Ben onu gizlice avam kapısından stada alarak beynimdeki **1500 metre finaline soktum.** Açık ara birinci oldu. Bana hediye ettiği o altın madalyayı beynimin duvarına özel beyin çivisiyle astım. Diyabolik gibi bir gözümü 180 derece çevirip beynimin içine baktığımda gurur duyuyorum. Bu, hayâl değil. **Ben Sayko değilim... Ya siz?.**

KÖSTENCE'DE DEV AHTAPOT KÂBUSU

Hafta sonu **Atina**'dan kaçıp sap gibi **Köstence**'de gezindim. **Plajlar üstsüz kaynıyor.** Ben orada beynimin orasının deklanşörüyle kendimi bir anda **Zeki Triko** yapıp gözlerimi önce yumup sonra yarım saniye aç-kapa yapınca fotoğraf çekiyormuş gibi **2004 Summer Beach** gibi o çok hârika Romen kızlarıyla dolu özel katalog çekimleri yaparken beynime güneş geçince kendimi serin sulara zor attım. Beynim dönmüş yüzerken bir ara bacaklarıma ahtapot dolanınca dev ahtapot beni tuzlu derine çekiyor. Ben ahtapotun kollarını tutup çözmeye çalışınca **"Ayoool, yetişiin."** diye o da ne **yetmiş yaşında kadın üstsüz yüzüyormuş.** Ve bacaklarıma dolananlar onun göğüsleriymiş. Aslında yaşlı kadınların o plajda üstsüz gezmeleri yasakmış. Bence daha da yasak olmalı... Neden mi? **Yaşadığım şok, beynimdeki CD'ye yüklediğim bütün üstsüz fotoğraflarının silinmesine sebep oldu.**

AŞIRI CÜRETKÂR BİR GENÇ YAZAR

Geçenlerde yayın hayatına atılmaya hazırlanan bir derginin genç bir yazarıyla tanıştım. Onunla bir kafede oturmuş, çayın yanında, içinde küçük müthişçik parçaları olan, üstü enteresan kaplı çok hârika kurabiyeler yerken, bakın o genç yazar birdenbire ne yaptı. O çok şaşırtıcı... Tam ben ona **ABD'nin ortadoğu politikaları hakkındaki görüşlerimi** anlatırken aniden yerinden kalkıp üstüme işedi ve götümü ısırdı. Onun adı **"Paşa",** o bir **Kurt köpeği.** Sayın **Billur Kalkavan**'ın yönettiği bir dergide **pet yazıları** yazacakmış. Ona özel bir klavye yaptırmışlar. Çünkü parmakları bize oranla çok kısa. **Bence o geleceğin medya starı...**

VETACÜZ HALLAK ŞEBİRDİMİ

Iorworth Hoare adını siz duymuş muydunuz? Ben duydum. Pekiyi bu adı bir kağıda reçelle tersten yazıp o kağıdı yaladınız mı? Ben bunu yaptım. **Iorworth Hoare, İngiltere'de** tecavüzden ömür boyu hapse çarptırılmış. Ve cezaevindeyken **Lotodan 19 trilyon lira kazanmış.** Belki bana kızacaksınız. **Şeyimde değil.** Ama şimdi vicdanınızın ve mantığınızın üç ve altı yaşlarında afacan iki evlâdınız olduğunu düşünün. Üç yaşındaki vicdan, **dudu dilli bir kız çocuğunuzu** on dakikalığına anneannelerine bırakarak benimle birlikte **Alice** gibi hızla prensesler diyarında bakın sizi büyülü ben **Noel Baba** gibi kızakla gezdireyim.

Sizce **Iorworht Hoare** bir tecavüzcü müdür? **Bence 19 trilyonu olan bir adam artık tecavüzcü değildir.** Şimdi sizden birşey isteyeceğim. Amuda gibi kalkın, ama elleriniz cebinizde olsun. Ve bütün kanınızı beton zeminde beyninizin tepe noktasına hücum ederek şu sorumu cevaplayın: **"Tecavüz ahlâki birşey midir?"** Sanki hepinizin evet dediğini duymak ister gibiyim. Bakın soruyu bir de farklı sorayım: **"Vecatüz hallak şebirdimi?"** Manyakça mı oldu? Bence de... Ama bakın **Iorworth Hoare** fakirken ona hiç kimse dava açmamış. Halbuki şimdi dava açıyorlarmış. Onlar **uğradıkları tecavüzlerin karşılığını kuruşuna kadar alacaklar** ve onun hiç tecavüzü kalmayacak. **Iorworth,** 19 trilyonun bir bölümünü de avukatlarına verecek. Bunu niçin yazıyorum? **Irak'ta giriştiği demokratikleştirme hareketi** yüzünden, ABD şimdi dünya kamuoyunun gözünde sanık sandalyesine oturtuluyor. Sanki bir ülkenin haklarınaymışçasına tecavüz gibi eleştiriliyor. Ama **Loto** gibi ona **Irak petrolü** çıkınca, birdenbire o para onu haklı yapıyor. **O paranın bir bölümünü o da avukatlarına veriyor...**

GÜNERİ İÇOĞLU dumur detayları

dumur@leman.com.tr

Kazandılar mı, yine mi kaybettiler?..

Tanıdık bir çift gazete ilanlarındaki bir tur firmasıyla güle oynaya tatile giderler... Herşeyiyle berbat bir tatil yaparlar.. 5 yıldızlı denilen otelde, sahildeki geçen sezondan kalma kurumuş deniz yıldızlarından başka bir yıldız bulunmamaktadır. Geceleri dahi zifiri karanlıkta bir yıldız kaymamaktadır ki, bu otelden kurtulmak için dilek tutsunlar... Ne duş suları akmakta ne de vadedilen açık büfe yemekler almaktadır. Zaten büfe sabah akşam açıktır, çünkü kapısı, penceresi kırılmıştır... Netice itibarıyla yılgın çiftimiz tatil sonunda büyük bir hüsranla evlerine döner ve yatarlar. Uyanır uyanmaz, daha yol yorgunluğunu atamadan sabahın köründe avukatlarına gidip, tur firmasına dava açarlar... Uzatmayalım, tek celsede davayı kazanırlar... Sonuç olarak davayı kazanmalarının ve haklı olmalarının tazminatı olarak tur firması bunlara bir zarf gönderir... Tur firmasının antetli kağıdını açarlar, bir bakarlar ki, **kendilerine mağdur oldukları aynı otelde bir hafta tatil sunulmuştur, üzüntülerinin telafisi olarak...**

Bunlar da onca mağduriyeti, çileyi unutup, etraftaki herkesin **"yaa durun zaten siz bunun için dava açmadınız mı, aynı otele, aynı durumlara gidilir mi?.."** ikazlarına aldırış etmeden sessiz sedasız gider ve hak kazandıkları tatili aynı şartlarda, aynı otelde yaparak geri dönerler... Fakat bu kez aynı tatil hakkında olumlu olumsuz tek kelime etmeden yıldızlara bakarak evlerinin balkonunda otururlar... Şimdiii, işin garibi bu hadiseye, bu mağdur çift hariç cümle alem dumura uğramıştır...

• • •

Kadıköy Osmanağa Camii civarı dumur açısından oldukça verimli, münbit bir bölgedir...

İşte bu civarda, kalabalığın her zaman aktığı bir noktada camiinin yanında, küçük meydandaki çeşmenin demirlerine oturmuş birini bekliyordum...Çeşmenin uzunca demirlerinin diğer kısımları boştu, yani yanımda yöremde benden başka oturan kimse yoktu... Fakat önümden kalabalık akıp gidiyordu... Dalgın dalgın etrafı izliyordum. Birden kalabalığın içinden, elinde, küçük koku şişeleriyle dolu cam kutusuyla bir koku satıcısı yaklaştı ve eğilip yavaşça dedi ki, **"Abi burası benim yerim kalk!.."** öylesine derinden bir dumura uğramıştım ki, olduğum yerde çakılıp kalakaldım. Hemen sonra şaşkınlığımı biraz atınca **"yaa kardeşim, bi sürü yer var, çeşme demirinin her tarafı boş. Şuraya, oraya otursana... Yirmi santim öteye yan tarafa otursan noolur?.."** dedim... Bu kez kokucu daha yaman sözler sarfetti; **"Abi herkese sor, burası benim yerim, ben tam burda oturmazsam olmaz!.."** Bu sözler karşısında düşüp sendelemek suretiyle söz konusu yerden kalkmak durumunda kaldım... Pergelin sivri ucunu koymuş gibi tam merkeziyle nasıl ve nerden bulup oturdum adamın afaki yerine bilmem ki...Bomboş gözlerle meydana, kalabalığa, insanlara, arabalara, bulutlara, martılara baktım... Herşey sakince geçip gidiyordu... Benim niye her an, her dakika, her yerde kafamın beynimin içinde dumur fırtınaları kopuyordu anlamıyordum...

• • •

RAHMİ KALAYCIOĞLU

NOTA,KASET VE POSTER MERKEZİMİZİ TAŞIDIK

Telefon ve Fax : 0 216 418 34 32

YENİ ADRESİMİZ

ALTIYOL, SÖĞÜTLÜÇEŞME CD.
MELTEM SK 6/B KADIKÖY

İNTERNET WEB SİTEMİZ www.turkumsikisikulliyati.com

MÜRACAAT

RIFAT SARGIN ECZANESİ
GAZETE BAYİİ HANDAN HANIM
SİMİTÇİ' DEN

ADRESİMİZİ ALABİLİRSİNİZ.

İşte aynı civarda bir dumur örneği...

LEŞEKKÜRLER TÜRKİYE

YAZ-ÇIZ: MELİKŞAH

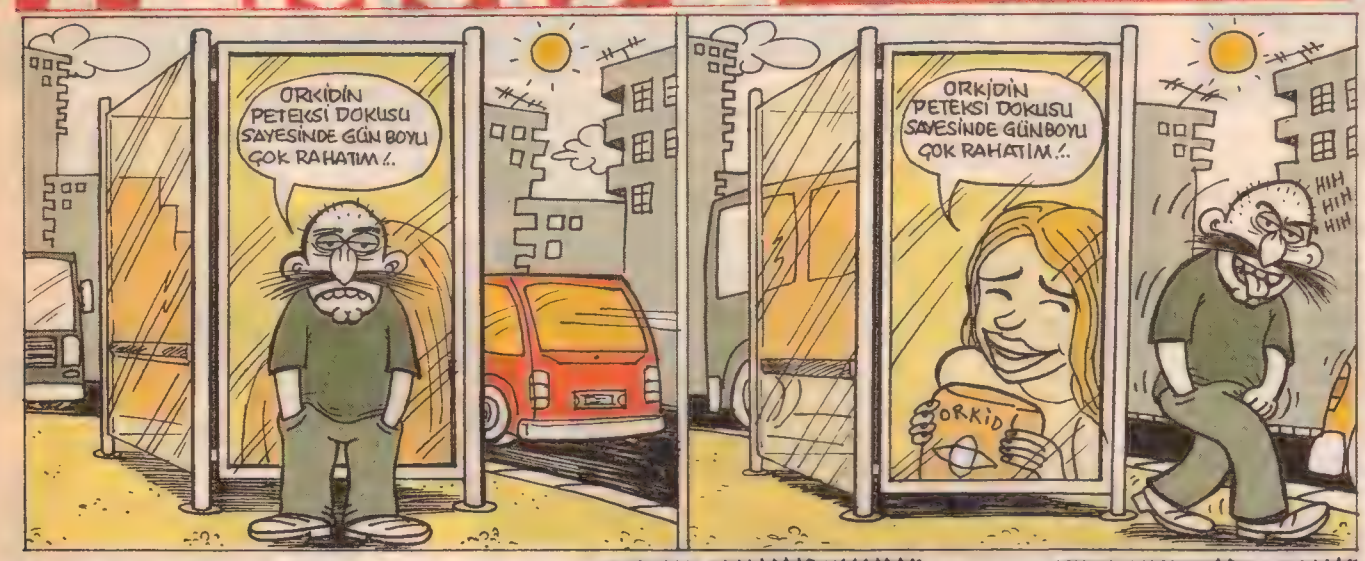

★Evarkadaşı Adnan ve Picassoyla yaşamak...

★İnsanoğlu ve bitmek tükenmek bilmeyen terbiyesizlikleri

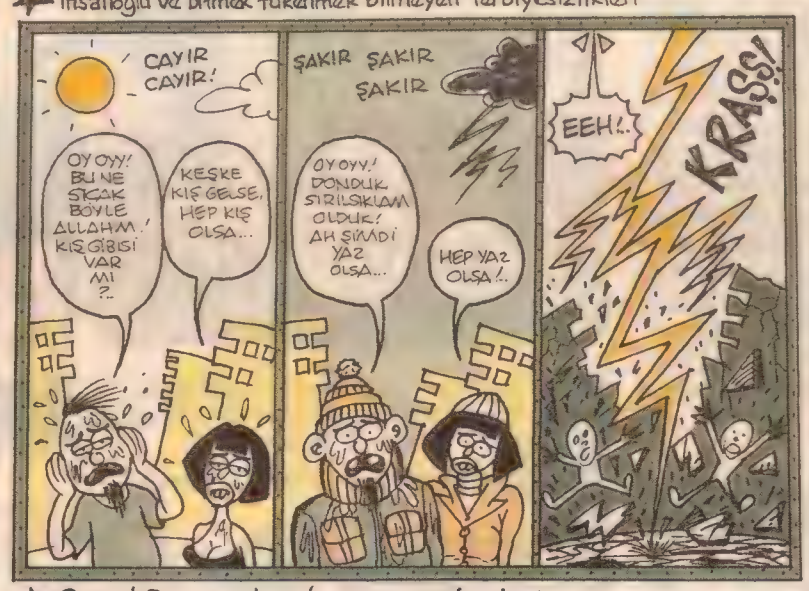

★Samet Bey ve çok enteresan gözlemleri...

*HA BU ARADA KARDEŞİNİZ TOLK SOV OLAYINA GİRMİŞ BULUNMAKTADIR... SEYREYLEMEK İSTEYENLERE DUYURULUR... BU AY ATOM'DA... HAFTAYA GÖRÜŞEK..

LeMan MİZAH DERGİNİZ

OKUR MEKTUPLARI

FİRUZAĞA MAH. DEFTERDAR YOKUŞU NO:47 BEYOĞLU / İSTANBUL

Kimim?..

Merhaba, sevgili Lemancı can dostlar selamlar.

Bundan 21 yıl evvel yani 1983 yılında her vatan evladı gibi askere gitmenin heyecanını yaşıyordum..

Zaman gelmiş askerlik yoklaması oldum ve trenle geri dönüş yolculuğu sırasında Erzincan'dan İstanbul'a dönerken Sivas'ın Divriği ilçesinden maden yüklü yük treni ile yolculuk yaptığım yolcu treni ile kafa kafaya çarpıştı trenler... Saat: 02:41.. Çok sayıda ölü ve sakat kalanlar oldu.

Ben 2 bacağımı diz altından kaybettim. O günü hiç unutamıyorum, gençliğim gitti, hayatım karardı. Devlet bana malül aylığı bağladı, 3 aydan 3 aya 155 milyon alıyorum, bozdurup bozdurup harcıyorum bitmiyor:))) Engelliler ordusuna ben de katılmış oldum.

Toplumun ön yargılı bakışlarına, devletimin yönetici sıfatını taşıyanların sorumsuz ve ilgisizliğine rağmen inadına yaşıyorum, yaşayacağım... Sevgili Lemancı dostlarım insana en büyük acı veren bedensel olarak hiç eksiksiz durumdayken seni seven dostlar vardı? Bedenden bir ya da birkaç uzvunu kaybettiğinde insan sandığın dost bildiğin kimseler kalmıyor. Evrende bir başına kalıyorsun bu da bana acı vermekte. Aslında bilmezler ki, hayata yaşadığın müddetçe herkes bir engelli adayıdır. İnsan, insan olduğu için insandır. Bu kadar zor mu bunu algılaması? İnsanlar maalesef bedensel sevmeseler beyin ve ruhen sevip sevilseler. Gönül yıkmayıp gönül yapsalar!

Ben kimim? Ben bu ülkenin bir yurttaşı değil miyim? Ne arayanım var ne soranım... Ben kimim?. Herşey bedende mi? Ben kimim...?

Anadolu'da yalnız yaşamaktayım Leman dergim bana çok uzak, çünkü burada satılmıyor. Telefon hattım var telefon makinem yok, ben kimim?. Arkadaşın makinesini dönüşümlü kullanıyorum. Ben kimim? Bu ülkem için iki bacağımı kaybettim, ne acıdır ki devletim ve sevgili toplumum bile beni unutmuş ise ne yapmalı. Ben kimim? Bir cep telefonum yok ise bu benim suçum mu yoksa o ülkeyi yönetenlerin mi? Yoksa bu ülkede sivil toplumcuyum deyip mangalda kül bırakmayanların mı? Dernekler kendi çıkar, menfaat doğrultusunda ve ajitasyon duygu sömürüsüyle iyi yürekli güzel insanları sömürürler.

Sevgili Leman okur dostlardan ricam bana bir cep telefonu temin eden olur ise minnettar kalırım. Ve tüm Lemancı canlara bir çağrım var bu çağrıma icabet edenlere şimdiden sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Gelin, arayın tanışalım. Dünyam olun, yolumda yoldaşım olun. 19 Eylül'de bir haftalığına İstanbul'da olacağım. Dostlarla tanışmak bir şeref.. Ben kimim? Ben de sizler gibi bir insanım... Unutmayın insan sevdikçe, sevildikçe, hatırlandıkça, unutulmadıkça gerçek insandır. Tüm Lemancılar bana 0537 704 39 73 nolu tel'den ulaşabilirler. Hergününüz sevgiyle, saygılla olmasını dilerim... Saygılarımla...

Sadettin Erenoğlu-Erzincan

Oğuz Aral'ın vefatından sonra gerek emek verdiği, ustalık edip yol gösterdiği başka karikatürcü arkadaşların söylediklerinden/yazdıklarından, gerekse sizin yaptığınız kapaktan çok etkilendim. Kendisiyle tanışma şansım olamadı, fakat tabii 20-25 yıldır yaptıklarını zevkle takip ediyordum. Size şu öneriyi getiriyorum: Bilim dünyasında alanında iz bırakmış, kuşaklarca öğrenci yetiştirmiş akademisyenlere bazen özel bir durumda, bazen emekliliğe ayrıldıklarında bir saygı cildi, yabancı dildeki ifadesiyle bir *Festschrift* hazırlanılır. Sizlere Aral'ın nasıl bir "ekol" olduğunu anlatma terbiyesizliğine kalkışmayacağım. Ne çare, Oğuz Hoca için geç kalmış durumdayız; acaba anısına arzu eden meslektaşlarının, hasseten de "kalfalarının, çıraklarının" katkılarını koyacağı böyle bir cild düşünür müsünüz? Belki, kimilerinin çizgileri, kimilerinin yazdıklarıyla yer alacağı bir çalışma. Elde edilecek gelir de kendisinin onaylayacağı bir yere verilebilir, bir ihtimal. Sizler gibi "mesele sahibi" kıldığı, ekmek sahibi ettiği pekcok kişinin böyle bir çabada geri durmayacağına yürekten inanıyorum. Elimden birşeyler gelse ben de yapardım, ama camianızın tamamen dışında biriyim, ancak bu fikri verebiliyorum. Uygun bulursanız, gayret maalesef sizlere düşüyor. Selamlar, sevgiler...

Kaan Durukan

LeMan
SAYI: 667
21 AĞUSTOS 2004 CUMA
HAFTALIK YEREL SÜRELİ YAYINDIR...
Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

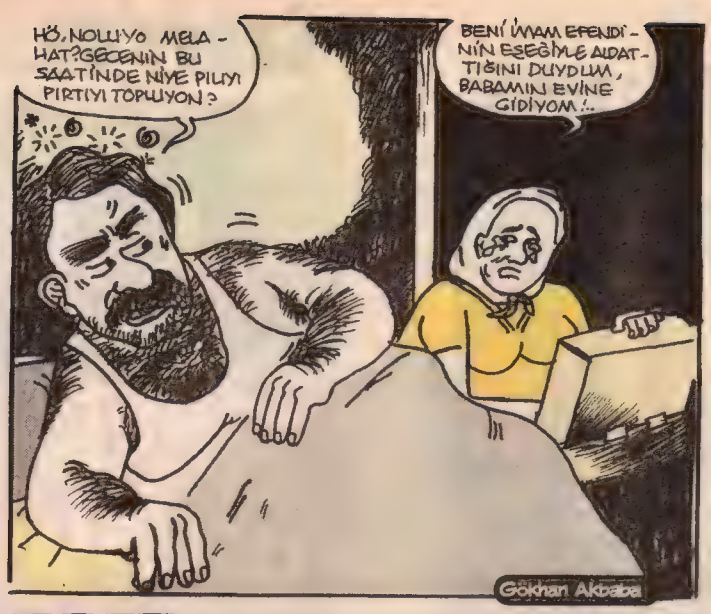

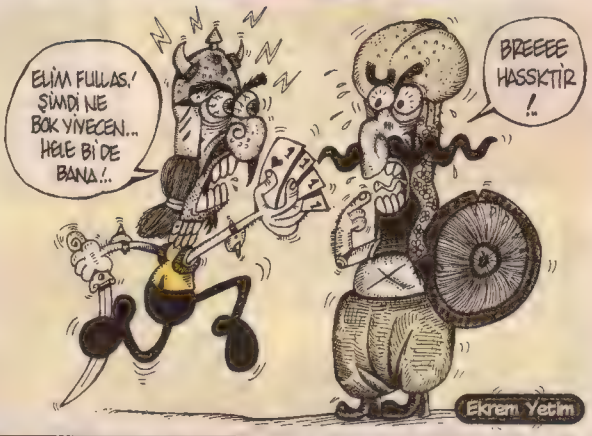

Cihangir'de sosyete, hafta sonu evleri alıyor

Evlilik sözleşmesi Baroyu ayaklandırdı

En trendy Leyla'da türbanlı konuklar

HÜRRİYET, ARMAN'IN BEBEĞİNİN KIRKINI ÇIKARACAĞI GÜNE HAZIRLANIYOR

Birol Ünal mekan trendsetter'i

Amerikan seçimlerinin yeniharman'a etkisi

Kent Fosurtuları

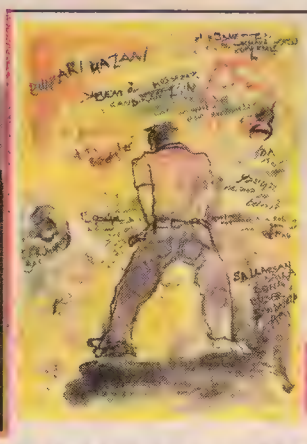

YOKSUL ZEKANIN ZAFERİ

Özel Okullar Sınavı Türkiye ikincisi Urfalı Orhan Erboğa:

Robert Kolej'den teklif aldım ama Fen Lisesi'ne gideceğim

ARGO

BAĞDATLI GENÇ BİR GAZETECİNİN GÖZÜNDEN ABD İŞGALİ: "Eskiden Irak vardı"

Ünlü Yazarımız MİLİYET SELLİ

Japon Yazarımız KAYOKO ISOBE

İranlı Yazarımız ATA ERAD

REHA MUHTAR'IN ESKİ KAHRAMANLARI

● **Yazışleri Müdürü:** Zafer AKNAR ● **Müessese Müdürü :** Ali YAVUZ ● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Melike ACAR ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Olgun BUDAK ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Mehmet EĞRİK ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Kemal Kenan ERGEN ● Melikşah ● Aslan ÖZDEMİR ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● Mehmet ÖZKANOĞLU ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ● **Yurtdışı Koordinatörü:** İlhan ARKAN (iarkan@leman.com.tr) ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN ● **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● **Satış:** Cengiz KOCALI ● **Baskı Sorumlusu:** Tanju KİRTE **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140) **Baskı: LeMan Matbaası Tel:** 0212 - 858 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İst.

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

KOZALAK

HÜMİN ZARARLISI

ÇIRÇIR

Nihat Genç Cadde'de...

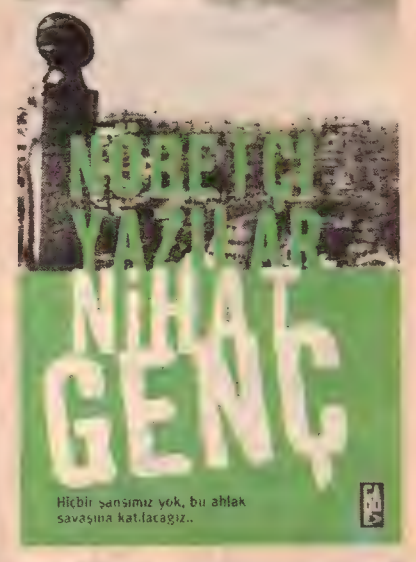

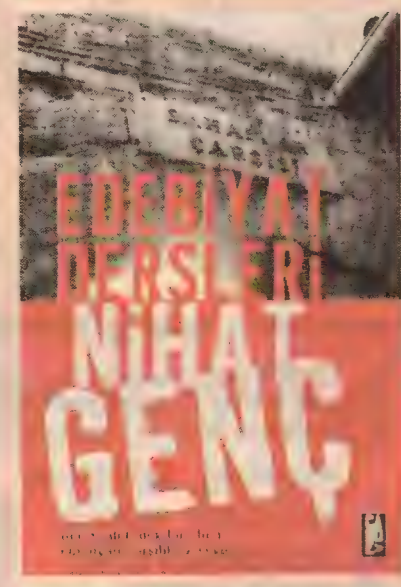

Çok yakında

CADDE

668

27 Ağustos 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/35- 900.000 TL.

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

Yeman.com.tr

K.K.T.C-1.000.000 TL.

YeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

ÇAKICI DAVASINDA YARGIDA MİT YENİĞİ

Değerli Türk büyüğü Alattin Çakıcı, Avusturya'nın Graz kentinde yakalanmasının ardından, eski bir MİT üyesinin pasaportunu taşıdığının anlaşılması, Beşiktaş kulübünü vize alırken kullandığının belirlenmesiyle ortaya çıkan etkiler, Yargıtay-MİT-Çakıcı üçgeninde yeni gelişen haberlerin yanında solda sıfır kaldı!

Yargıtay başkanı Eraslan Özkaya'ya, MİT'in Kaşif Kozanoğlu ile direk ve Özkaya'nın villasını yapan Müteahhit Süha Şen'le indirek etkide bulunmaya çalışması, bunların telefon temasları ve bu temasların kayıtlarının ortaya çıkması mideleri iyice bulandırdı. Siyaset, polis ve MİT'in sabıkalarından kaynaklanan kuşkuların üzerine yargının da şaibe altına girmesi, çok şaşrıtıcı gelmiyor. Susurluk gibi bağırsakları deşilmiş, kokusu arşı alayı sarmış bir garabeti onca kanıta karşın hukuken çözmeyi, temizlemeyi başaramamış bir devletin başına daha çok şey gelir..

Aksamsetası

KAPAK KONUSU

LeMan-DÜN

Aşağıdaki karikatürleri Susurluk süreci boyunca LeMan'da yazıp çizdiklerimizden oluşan Susurluk Albümü'nden derledik...

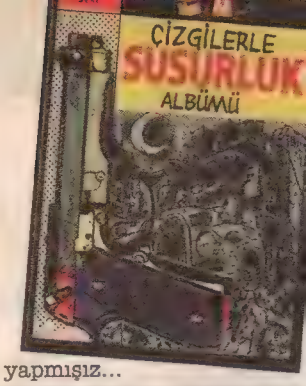

Dört sene önce bugünlerde Çakıcı yakalandığında gelmesin demişiz...

SİYASET, MAFYA, POLİS İŞBİRLİĞİ AZ ÇİZİLMEMİŞ O GÜNLERDE... BUGÜN KİMİ EKLEYİP KİMİ ÇIKARABİLİRSİNİZ ACABA?..

Yıl '97 Yargıyla ilgili uyarıyı o zamanlardan yapmışız...

Dört sene önce çizdiğimiz bu karikatür aslında şimdi oturuyor..

Yıl '98... MİT pasaportu cephesinde değişen bişey yok...

Diğer mafya babaları gibi Alaattin Çakıcı da devletin ayrıcalıklı kişilere verdiği "kırmızı kaplı" pasaport taşıyormuş..

-Yorumsuz-

Tarihte o gün, bugün, yarın, öbürgün...

Dört sene önce çizdiğimiz bu karikatür aslında şimdi oturuyor..

LeMan'ın daha önce dediği gibi; affın kokusunu alan "babalar" bir bir yakayı ele veriyor! Kürşat Yılmaz'dan sonra Alaattin Çakıcı'da aynı yöntemle (sevgilisini takibiyle) yakalandı.

5-6 yıl önceki süreçte çizdiğimiz karikatürlerin eskimemesi bizim başarımız, ama sevinebileceğimiz birşey değil. Ancak boşuna da demiyoruz Türkiye'nin yakın tarihini anlamak istiyorsanız işte LeMan ciltleri, LeMan Susurluk Albümü orda bir yerlerde...

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

KAPAK KONUSU

LeMan BUGÜN

Alattin Çakıcı, Yargıtay başkanına yazdığı mektupta, **"Yargı herkese lazım"** demiş..

Çakıcı'nın kaçması için ellerinden geleni yapanlar, şimdi de birbirini suçluyor.. Biri tutmuş, biri yargılamış, biri pasaport vermiş.. Biri de kaçmasına göz yummuş..

KREDİ KARTI BATAĞINA ÇARE ARAYIŞLARI..

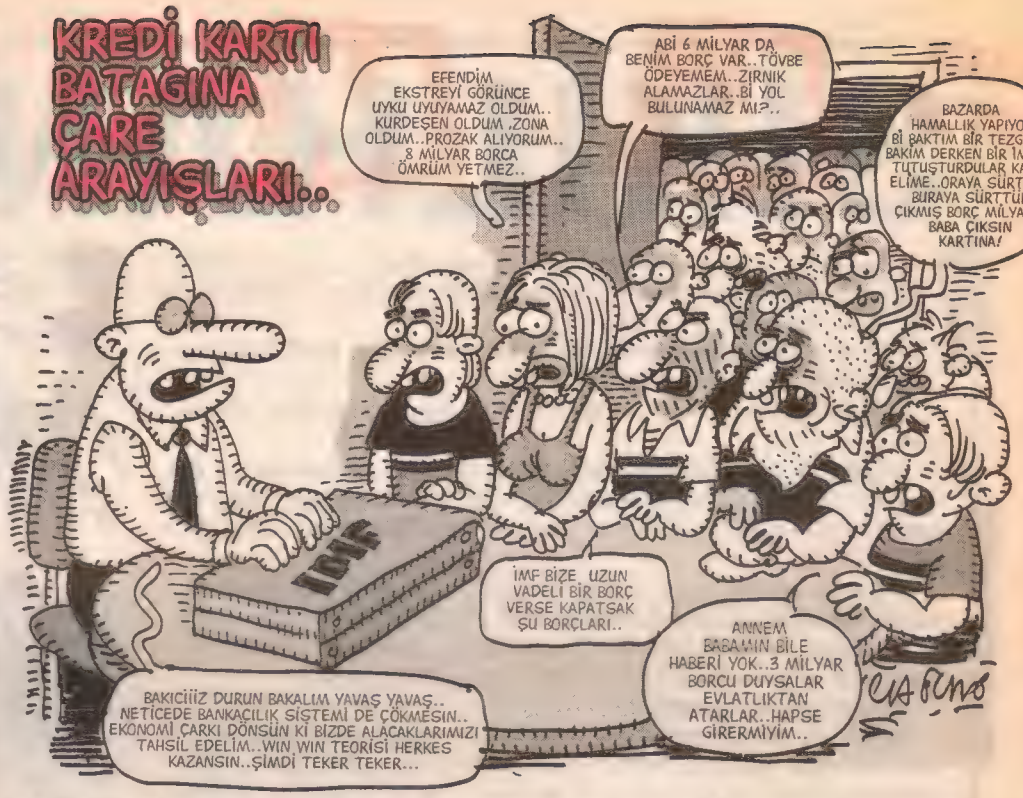

İNSAN HAKLARI ŞİMDİ! HUMAN RIGHTS NOW!

Irak'taki Ebu garip hapishanesinde işkenceler, mengele kılıklı barbar Amerikalı doktorların gözetiminde yapılmış... İşkencede ölen Iraklılara, **"uykuda öldü"**, **"sıcaktan kriz geçirdi"** şeklinde raporlar yazılarak vahşet gizlenmeye çalışılmış.

Emekli polis Hasan Baştan, **"İnsanları uykusuz bırakıp ayakta tutarak suçu söyletmek isterdik"** dedi...

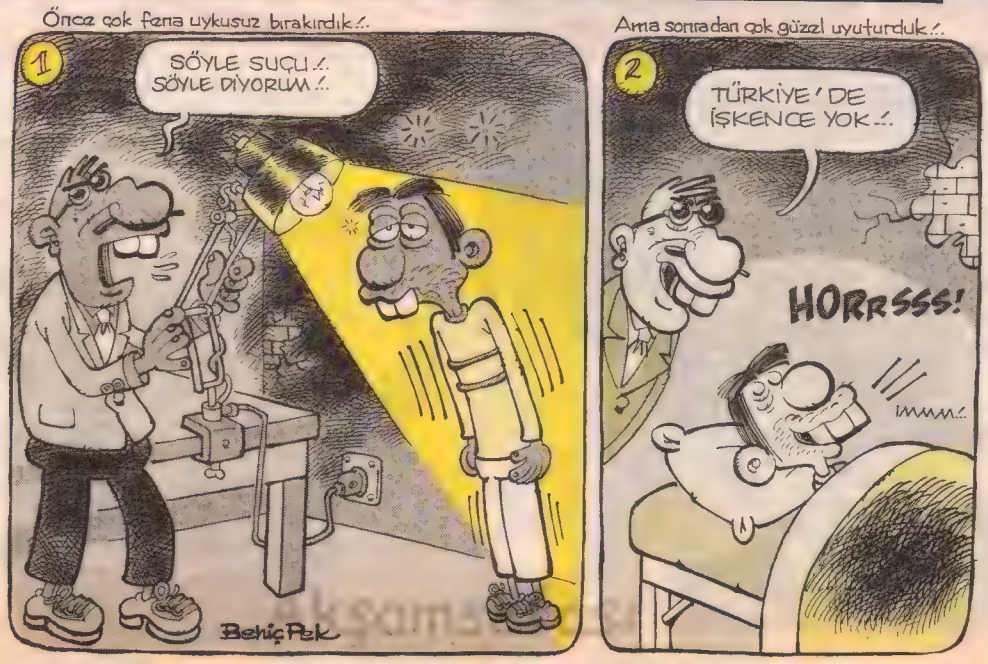

117 ölüme karşın F tipi cezaevlerinde tecriti sürdüren Cemil Çicek yeraltında inşa edilecek L tipi cezaevleri için de ihale açtı..

SIKILHAN

- Sıkılhan, alo yavrum, evet annen ben. Evden bi yere ayrılma kapıyı açman gerekebilir. Çaycımız İsrafil Efendi'nin karısı Sıyırnaz, eve çişini yapmaya geliyor.

- Niye oluyo bu, sizin ofisteki tuvaletler dolu mu? Daha yakın bi coğrafyaya yapsaydı.

- Tuvalet için değil zaten. Senin oda kapısının eşiğine işiycek, evet.

- Niye eve deli gönderiyosun anne, üstelik çişi gelmiş bir deli. Ben "Sizin ofisin tavanına zıçmak üzere Numan diye bir adam yolluyorum" diye seni arasam hakkımda ne düşünürsün?

- Sıyırnaz Hanım bana baktığı kahve falında senin üzerinde büyü olabileceğini söyledi Sıkılhan, evet. O yüzden böyle içine kapalı, çekingen, az konuşan bi çocukmuşsun. Büyüyü bozmak için gelip oda kapının eşiğine bi miktar idrar yapıp gidicek.

- Oraya işiyen eşşektir.

- Mizah bu değil Sıkılhan, yapmamalısın. Evet, ben pozitif bilime inanan uygar, çağdaş, kırmızı etten uzak duran, lifli besinler yiyip günde en az bi buçuk litre su tüketen açık tenli bi insanım ama koca futbol takımları bile büyü yaptırıyor filan diye duyuyoruz, evet. Hal böyleyken her olasılığı değerlendirmeliyiz genç adam. Alo... Sıkılhan, kapattın mı kapamalısın. Seni seviyoruz Sıkılhan, senin iyiliğin için kapıya işenicek bunu anlamalısın. İlerde bir anne bir baba olunca beni daha iyi anlayacaksın... Alo? Sıkılhan, çalınca kapıyı aç çocuğum, kadın apartman boşluğuna işeyip gider sonra, alo....

- Sıkılhan, naaber yeğen, Ömür Dayın konuşuyor. Baksana çiğköfte yapıyorum, al kız arkadaşlarını da gel. Sabah beşte gittim kıymayı çektirmeye, makine temizken çekilir çiğköftenin kıyması biliyosun, çok güzel ince bulgur da buldum... Malzeme kral, usta iyi, sizin nesil böyle çiğköfte yememiştir diyorum ben.

- Tokuz be dayı.

- Orası ööle bak, şanslısınız. Sizin nesil her şeye tok şimdi, bir cinsellik olsun, bir kompüter, cep telefonu, ne bileyim bir sevişme, hiç bişeyin yokluğunu çekmiyosunuz anasını satiim. Biz çektik şu memleketin kahrını, şimdi ortam bolluk, kaynıyo. Yalnız işi bilmiyosunuz işi. Çiğköfte bele kuvvet verir. Hani "afrodijiyak" diyolar ya, kralıdır. Neden dersen kişniş ve kakule katıyorum ben içine. Bunları eksik etmiicen sofradan, sağlam durasın anlatabiliyo muyum. Bi de teknik yok sizde. Beş dakkada fik fik. Bak biz az bulurduk ama tekniğimiz iyiydi. Serçeye sormuşlar, serçe demiş ki: "benim kırk ayrı dalda kırk ayrı yiyişim vardır. Bi de eşeğe sormuşlar eşek ne dese beğenirsin:

- Kapasa...

- Yook ööle demiyo, "ben" diyo "bahardaan bahara yiyişirim, ama nasılım, gören Allah için söylesin" diyo. Serçe kırk ayrı dalda kırk iş tutuyo ama eşeğin tekniği var anlatabiliyo muyum. Şahsen ben 1998 ile 2001 yılları arasında aralıksız olarak seviştim, anla tekniği yani... Alo... Lan Sıkılhan, orda mısın yeğen... Alo...

- Kapadım, 2004 ve 2009 yılları arasında burda olmıycam dayı!.

- Alo... Yeni öğrenim yılında önüme yeni hedefler koydum Sıkılhan. Okullar açıldığında karşında bambaşka bir Bunalgül bulucaksın. Tuzla şekeri kesiyorum, seni de azaltıcam.

- Kırcan mı belimi?

- Yok tamamen bırakmak gibi diil da yani, daha az arıycam filan. Benim için çabalarsan olayı tekrar değerlendiricem. Çabala tamam mı? Hakket beni. Aslında bu izliyceğim staratejiyi sana söylemem lazım ama sen salaksın nasolsa kapar kapamaz unutursun diye söölüyorum. Naapıcakmışsın?

- Debelenicem.

- Çabalıycaksın, salak. Debe diil çaba. Alfa erkek olcan, rakiplerin arasından sıyrılıp beni etkiliycen. Ayrıca azcık irileş artık, boya gitmekten vazgeç tamam mı. Erkekte uzun boy hoştur ama bi yere kadar, en de lazım. Babanı gördüm kalıplı bi insan halbuki, sende en genlerinden var yani ama azcık çalışıp ortaya çıkar, mücadele et benim için... Alo... Alo... Kapadın mı yine hayvansal gıda! Yığıvrançlık kürsüsünde birinci bir insansın Sıkılhan. Alo, orda mısın?

- Boya gittim.

Atilla Atalay skihan@leman.com.tr

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

ERDENER ABİ

TEORİDE & PRATİKTE

BAHADIR BOYSAL

RAKIN KOK CİMCİMESİ

(Gittim, gördüm, sçtım, geldim)

Kurban olduğum... İşte bir facia özlemi daha... Veba salgınına saygı ya da iman sahibi olarak yollara düştük yine... Emsallerimiz bu durumdan pek hazzetmese de kapitalist dünyanın ideolojist conconları tabiatın kaymağını yiyormuş... Yesinler... Ben de gider tahtakaşığımla dalarım edasıyla geldim kapına... RAKIN KOK festivali... Tee bi buçuk saat yolculuk sonunda parti alanına 8 km. kala bi çocuk koymuşlar asfalta, RAKIN KOK tişörtlü... Eliyle bu taraftan gidin diyo... Görevli... Ulan yazık... Güneşten al al olmuş yanakları... Çoban olmuş... Parti alanında cendermeler karşıladı bizi... CHP kurultayına mı geldik yarabbi... İçeri girdik... Para da geçmiyormuş.. Kredi

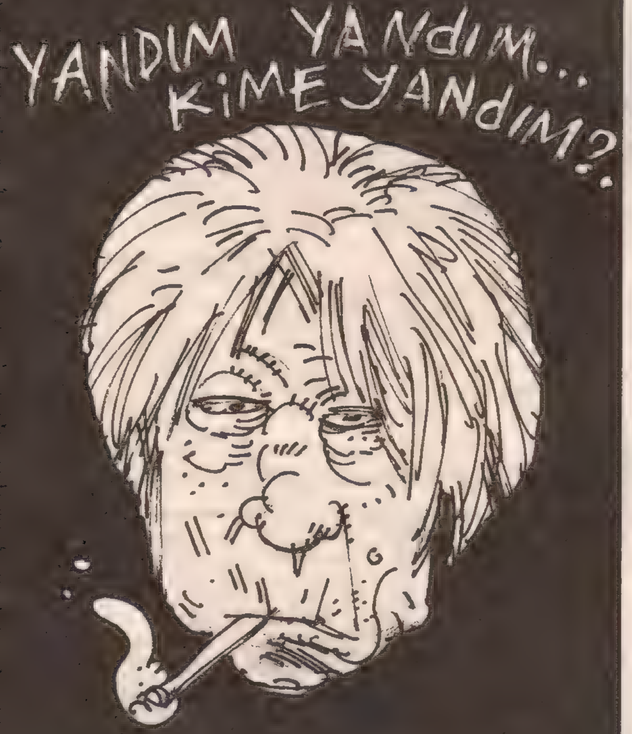

kartı alıp-dolum yaptırıyosun... Bu -izmler ömrübillah bizi bırakmıycak... Yani mükemmel bi olay... Baksanıza... Para hakgetire... Geçmiyo içerde...

Arada bebeleri görüyorum... Bildiğin ufacık bebe... Dokuz-on yaşında... Anasının kolundan tutup gelmiş... Çimlere yayılmış türbanlılar da var... Duydum ki, saçı uzun diye bu ülkede dayak yiyen ilk insanlardan Erkin Koray... Erkin baba da bizi satıp gelmiş buralara... MFÖ çıktı sahneye... Ben bu MAZ-

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

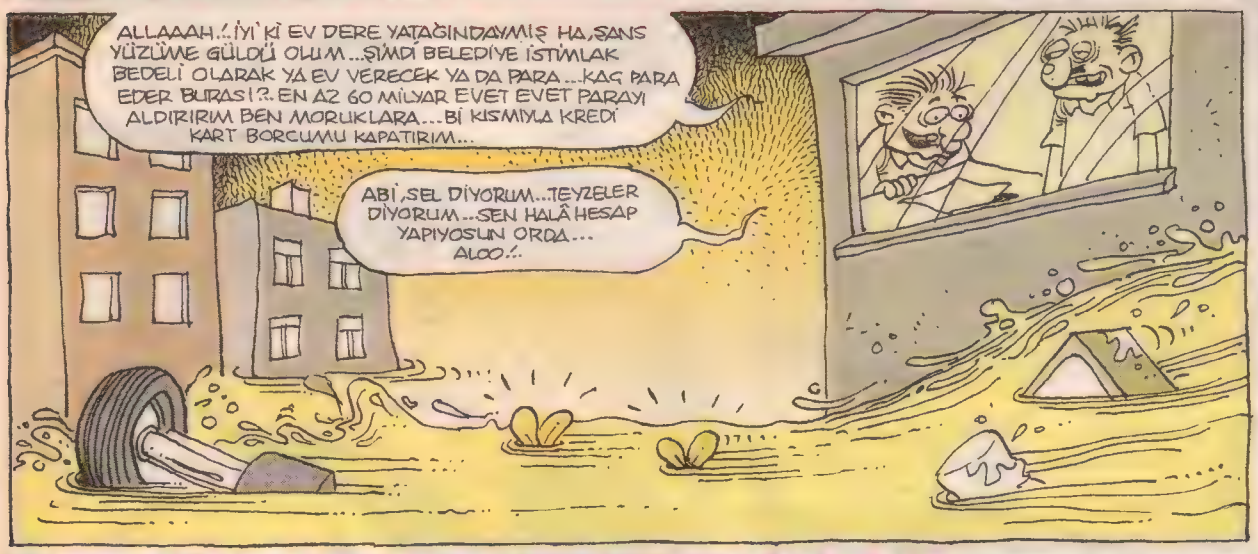

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

DUMURSAL ARA TESPİTLER

● En küçük bir kavgada, tartışmada eğer olay mahallinde bir kadın veya kadınlar varsa çığlıklar atarlar... Kavga edenler de çığlık refleksiyle **"Aman abi, olay daha büyükmüş beğer, biz de küçük bi itiş kakış sandık.."** düşüncesiyle arbedenin, mücadelenin dozunu arttırırlar. Basit olay beklenmedik hasarlarla ağır bir şekilde neticelenir. Halbuki kadın çığlığı olmasa ayrılıp yollarına gideceklerdir. Bir anlamda kadın çığlığı, su yerine ateşe dökülen benzin etkisi yapar...

● Şu medyanın bir kâr olduysa zahir o da şudur: Artık yediden yetmişe herkes kendisine mikrofon uzatıldığı zaman bülbül gibi konuşuyor. Evvelden bir mikrofon görüldüğü zaman kem küm bile edilmeksizin kaçılırdı... İnsanlar kamera ve mikrofon karşısında **bluetooth** yemiş bülbüle dönerlerdi...

● Bu diyarlarda okumuş entel hiçbir zaman mazlum durumunda görülmez. Eğer birşey yapmışsa ve zor durumdaysa, hata mutlaka enteldeymiş gibi görülür. Haksız yere mağdur duruma düşmüşse bile, **"Amaan çok bilmiş, o kadar okul okudun, okumuş adam bu duruma düşer mi? Eşşeği okutsan kurtulurdu bu durumdan be!.."** denilerek, okumuş entelden kültürünün intikamı alınır. Bir başka deyişle kültürlü olmakla büyük bir suç işlemesinin cezasını mağdur durumdayken etraftan duyduğu kinayelerle öder... Oysa okumamış biri mağdur durumdaysa ve bu durumu haketmişse, yani haksızsa bile acınır, merhamet duyulur... Bu duruma kendi isteğiyle düşmediği, onu mutlaka belli etkenlerin bu şartlara ittiği düşünülür. Neticede **yazık** denir... Ancak entele zor durumunda asla yazık denmez, **"eyi oldu, çen çen çemkürüp konuşuyodun, aha şindi napacaan de bakalım, çoh bilmiş fükela!.."** denir... Hal ve tavır budur da nedeni nedir bilinmez...

İNCEDEN BİR MİMARİ TESPİT

● Uzun maç günlerinde ve gecelerinde, İnönü Stadyumu'nun, dolayısıyla Maçka Parkı'nın çevresindeki binaların, özellikle de Maçka'daki İTÜ Kampüsü'nün dış duvarlarının dibine işene işene ürik asitten bu binaların kesme temel taşları neredeyse çürümüş, delik deşik olmuş... Uzun yıllar asit yağmuru etkisi yapmış taraftarların idrarı.

BUNLARI BİLİYON MU? KÜLTÜR, GEZİ TESPİT

● Şehir Hatları vapurlarının, **Kandilli, Kanlıca** falan gibi isimlerinin yanısıra makina dairelerinde, geldikleri yerlerde yapımları sırasında verilen orjinal isimleri var...

Mesela **İnkilap** vapurunun makina dairesinde bulunan sarı levhada **"The Fairfield"** isminin altında **1961** yılında **Glaskow**'da yapıldığı yazıyor...

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

PANTOLON METİNFİDAN

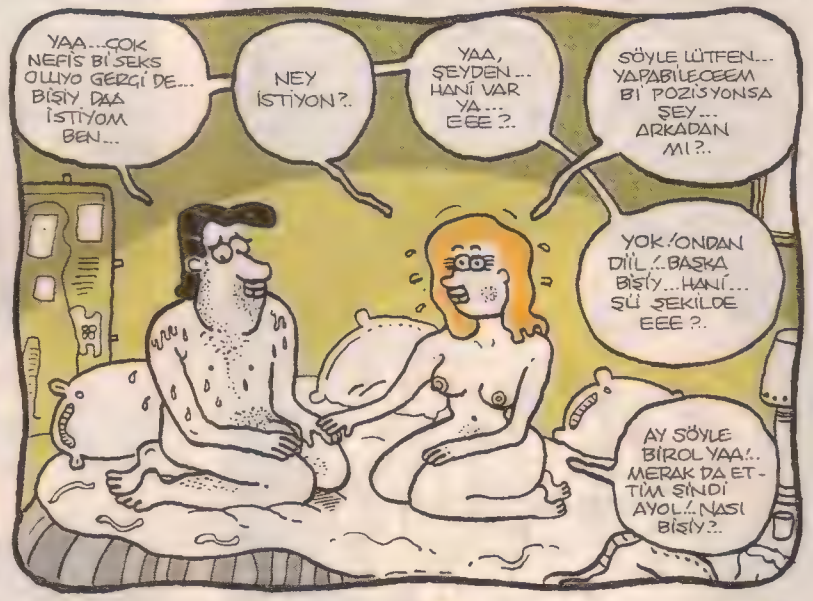

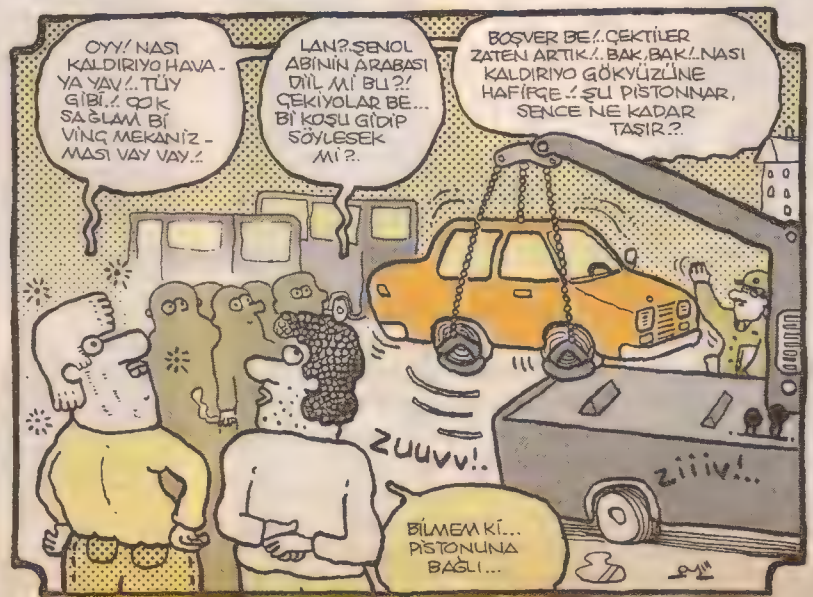

metinfidan@leman.com.tr

TERELLİ

PICTURES ÇAN BARSIAN

HİÇBİRŞEY GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİLDİR VEYA HİÇBİRŞEY DEĞİLDİĞİ GİBİ GÖRÜNDÜR ÖYKÜLERİ... 1

Mahallemize yeni taşınmıştı. İlk dikkatimizi çeken şey ağzını kapatan bez bir maskeydi...

YAZIK YA...

Doğrusu, pek makbul bir adam olmadığını sonra öğrenecektik ama yine de hasta birine karşı merhamet göstermek bizim geleneklerimizde vardı...

AMANSIZ BİR HASTALIĞI VARMIŞ... FAZLA ÖMRÜ KALMAMIŞ DİYOLAR...

BAĞIŞIKLIK SİSTEMİ BOKU YEMİŞ... ONUN İÇİN MİKROPLARA KARŞI ÇOK SAVUNMASIZMIŞ, MASKEDEN...

HACIM BEN BU TELEVİZYONU ALIYORUM... AMA PARASINI DAHA SONRA VERİCEM TAMAM ?..

TABİ TABİ... ACELESİ YOK, NE ZAMAN OLSA VERİRSİN...

BİRAZ PARAYA SIKIŞTIM DA TEYZE... 500 MİLYON LAZIM HAFTAYA ÖDERİM...

BEN DE EMEKLİ MAAŞIMI ÇEKMİŞTİM YENİ... DUR ONU VEREYİM...

TAMAM YA KUMAR BORCU NAMUS BORCU... İNKAR ETMİYOM KAYBETTİM... ÖH HÖÖ AY NÖBET GELDİ.. ÖDİYCEM SONRA...

SİNİR OLMAYA BAŞLADIM BEN BU HERİFE YA... İYİ NİYETİMİZİ SUİSTİMAL EDİYO...

HASTA MASTA YETER ABİ ARTIK... BİZİ DE HASTA ETTİ HERİF YA... HAYIR Bİ DE DAYI TAVIRLARI FALAN DA VAR...

Ve sonunda bardağı taşıran son damla geldi... Mahallenin kızlarından birisi ve bir parmak olayı.

HEH HE.

AYY!..

ULAN ŞEREFSİZ!.. ULAN IRZ DÜŞMANI... YETER ULAN ARTIK... SABRIN DA BİR SONU VAR ULAN...

Kavga dövüş esnasında parmaklardan biri adamın maskesine takılır... Ve...

AHAA !..O NE BE!..

O DUDAK..!. DUDAKLAR...

Maskeli adamın sırrı anlaşılmıştı... Tanrı ona devamlı 333 şeklinde duran bir dudak vermişti... O, burunla yaşamaya alışmaktansa maskeli dolaşmayı seçmişti... Ve gizlice taşındı yokoldu... Kimbilir bu kez hangi mahalleye hangi kente...

ÖYKÜ 2

BİR BAŞKA MAALLEYE YENİ TAŞINAN BİR BAŞKA ADAM DAA...

HİÇ KAFANDAN ÇIKARMIYOSUN O BEREYİ AMA SAĞLIKSIZ BİŞEY SAÇLARINI FALAN HAVALANDIR ARADA ...

YOK DAYI, KEYFİMDEN GİYMİYOM ONU... KAFAMDA BİR HASTALIK VAR DA DOKTOR SÖYLEDİ...

ABİ O BEREYİ ÖYLE GİYİYON AMA BAK AYIPTIR SÖLEMESİ SENİ KERİZ GİBİ GÖSTERİYO BARİ BENİM GİBİ SAÇLARINI ÇIKAR ÖNDEN İMAJ YAP...

SEN KENDİ İŞİNE BAK... BEN SÜSÜMDE DEĞİL... SIHHATİM DEYİM ...

HADİ KERİZ GİBİ GÖRÜNMENİ BOŞVER DE BU SICAKTA BEYNİN HAŞLANMIYO MU BE EVLAT ?..

BEN İYİYİM... NİYE HERKES BENİM BEREMLE UĞRAŞIYO ANLAMIYORUM.

ŞU HERİFE BERESİNİ ÇIKARTTIRAMADIK Bİ... HANİ ÖNEMLİ Mİ ?.. YOO, AMA KAMU VİCDANI MERAK EDİYO.. GECE UYURKEN DE TAKIYO MU DİYE BAKICAZ BU AKŞAM...

BÖYLE BİŞEY OLABİLİR Mİ YA... ADAMIN ALNINDA KERİZ YAZIYO RESMEN... BOYA FALAN DİİL Dİ Mİ ?.

YOK ABİ, DOĞUŞTAN.. O BEREYİ BUNDAN TAKIYOMUŞ DEMEK... KERİZ GİBİ GÖSTERİYO DEDİK DEDİK MEĞER SAHİDEN KERİZMİŞ ADAM ...

DEĞİŞEN BİŞEY YOK BEREYLE DE KERİZ, BERESİZ DE KERİZ...

KERİZ

Kamu vicdanı çok şaşırmıştı. Ama aynı zamanda merakını da gidermişti... Farkında değilmiş gibi davrandılar ve oyunu sürdürdüler...

NASI OLDU KAFANDAKİ RAATSIZLİK?.

BİRAZ DAA İYİ AMA DOKTOR DEDİ Kİ... BEREYİ SAKIN ÇIKARMA..!.

MENDELSON'DAN RÜYA GİBİ BİR YAZ GECESİ TÜRKİYESİ GERÇEĞİ

Bunu siz de yapıyor musunuz bilmiyorum. **Ben, bazen yatarken kendimi titreşime alıyorum.** Geçen akşam da öyle yaptım. Ne mi yaptım? Kendimi titreşime alıp yattım. Uyuduktan yaklaşık dört saat sonra esrarengiz bir şekilde titreyerek uyandım. **Pijamalarım ve çıplak ayaklarımla** yer adeta sanki ayaklarımın altından kayıyor gibi meçhul bir yöne doğru ilerlemeye başladım. Bir süre sonra gecenin karanlığında müşfik bir dev gibi yükselen o hepimizin çok iyi bildiği **tapınağımsı yapının** önündeydim. O anda canhıraş bir hayvan bağırtısı ve **gözleri ışığa sağır kılan** bir şimşekle kendime geldim. Islak asfalt üzerinde paleontolojik çağlardan kalma devasa bir brontozorus gibi homurdanarak üzerime gelen TIR'ı farkettiğimde artık çok geçti. TIR çoktan bana çarpmıştı... Bu anlattıklarım sizce rüya mı? **Hayır! Hepsi gerçek!** Bir tek TIR'ın bana çarptığı yalan. Ama o da sadece **beyaz bir reyting yalanı.** Şimdi size üç tane soru soracağım. Ben orada hangi tapınağımsı yapının önünde duruyordum? O esrarengiz TIR nereye gidiyordu? Ve o TIR ne yüklüydü? Siz bunların cevabını düşünürken canınız sıkılmasın diye bakın ben size ne hokkabazlıklar yapacağım...

KATRİLYON DOLARLIK TÜRKİYE REKLAMI

Geçenlerde Berlin'deydim. Caddelerde, **sağ elim sol cebimde, sol elim sağ cebimde** dingil gibi kaypak gezinirken, bakın başıma çok enteresan ne yaşadım. Bir sokağın köşesini dönünce iri yarı üç adamın savunmasız bir kadını tekme tokat dövdüğünü ben görünce benim içimde daha önce hiç söylemiş miydim bilmiyorum bir şövalye var ve o haksızlığa hiç dayanamıyor. **Fakat o son derece mantıklı.** Adamlar bana da şimdi şahit olduğum için birşey yapmasınlar diye ben de onlarla birlikte savunmasız kadına tekme tokat girişince bir de baktım "ayyy!" diye bağırınca kadın ünlü oyuncu **Charlize Theron'**muş. Biri omzumu tutunca o da **Tom Cruise** suratımın ortasına balyoz gibi dört şiddetinde vurunca yumrukla orası meğerse **"Mission İmpossible 3"** filminin çekimlerinin yapıldığı Babelsberg stüdyolarıymış. Bunu niye yazdım? O müthiş filmde Tom Cruise ve Charlize Theron'un rol arkadaşı bir Türkmüş. Onun adı **Hakan Orbeyi.** Hakan Orbeyi, tam 180 kilo. O bir Türk. Ve **zayıf değil.** Bu Türkiye için çok hârika bir tanıtım olacak. Ben bu sevinci sizlerle paylaşmak istedim. **O zayıf değil.** O çok hârika...

ARTIK TÜRK İNSANI BEDAVA TAVUK YİYEBİLİR.

Türk insanını çok yakından ilgilendiren bir başka haberden söz etmek istiyorum. Ben bazen Ihlara vadisine gidip dalından, **ağzımla,** elimi deymeden meyva yiyorum. Ihlara

derya_sayin@mynet.com

Derya Sayın

Kız Ölümü İçinde Saklıyor... Herkese Yaşamı Oynuyor...

CEZMİ ERSÖZ

İşte bu benim yaralı kalbim... Her kapıdan kovulmuş, öksüz sevdam... Bunlar incitilmiş düşlerim...

Yüreğim avucumda, yine boynu bükük kendi içime dönüşümün sözleri bunlar...

Dünyaya bir yemin gibi susarken; içimdeki aşkla, ruhumla yaptığım kanayan konuşmalar...

Tüm o anlattıklarım bir zemine otursun diye gönderiyorum bunları...

Hatırlıyor musun, bir yazında **"simsiyah, sonu gelmeyen, umutsuz bir tren"**den söz ediyordun. Kendi kötülük treninden... Şimdi, sevdamı, o öksüz çocuğu dünyaya çekip kendi içimi avutuyorken; tüm o insanların yüzleri silinmişken... Geride yalnızca o tren kaldı... Yaptığı her seferde beni yeniden ezip, paramparça eden. İçi binlerce kötücül anımsamayla dolu, o katil tren..!

İşte geçiyor, bak: 20 yaşında bir kız var pencerede... **İstanbul**'un adı fuhuşla anılan bir semtinde, üçüncü sınıf bir otel odasında, iki kişilik yalnızlığı tek başına göğüslemiş; yıkılmamaya, dik durmaya çalışan... Yanında da bir adam... Gündüz çalışıyor... Gece gelip kızla sevişiyor. Bir hafta boyunca, kız tüm gün otel odasında onu bekliyor... Bitişik odalarda üç kuruşa kendini satan zavallı **Rus** kızlarının abartılı kahkahalarını, inlemelerini duymamak; kendisinin de onlardan hiç bir farkının olmadığı düşüncesinden kaçmak için uyuyor bütün gün... Uyuyor ve bekliyor... Gece geliyor adam. Kızla hiç konuşmuyor neredeyse... Kızı o kente birbirinden güzel aşk sözleriyle çağıran; telefonda aşkını, sevdasını bağıran adam artık hiç konuşmuyor. Yalnızca sevişiyor onunla... Ama dokunduğu kendisi değil, herhangi bir kadın... Kız bunun farkında... Bu onu nasıl da yaralıyor...nasıl utandırıyor cinselliğinden... Bu sahteliğin bir parçası olmak nasıl da ağır geliyor ona... Yine de susuyor. Zaman geçiyor. Mesafeler kapanıyor. Artık aynı şehirdeler. Sözde hasret bitiyor. Ama adam daha çok incitmeye başlıyor kızı... Korkuyor onun düşlerinden... Kurtulmak istiyor. Kızı vazgeçirmek için her tür alçaklığı yapıyor... Randevulara gelmiyor örneğin... Bir gece **Ankara**'nın orta yerinde, soğukta saatlerce bekletiyor kızı... Kız, ümitle saatlerce bekliyor. Başka adamlar geliyor yanına... İğrenç sözlerle tacize uğruyor... Adam gelmiyor... Kız ağlayarak dönüyor evine... İçindeki aşkı özgürce yaşamak uğruna mücadele verirken parçalanan ilişkilerine, ağlayarak çıktığı eve dönüyor... Daha çok hırpalıyorlar onu... Sorularla, tehditlerle, hakaretlerle... Yaşama en derinden sevdalı kız, ölümü düşünmeye başlıyor artık... Üzerindeki bu ağırlığı kolay yoldan üzerinden atmak; acılardan kurtulmak istiyor çocukça... Keşke kimseler tanımasaydı onu... Yokluğu kimsenin hayatında kapanmaz yaralar, boşluklar bırakmasa... Kimsenin dünyasını yıkmasa giderken... Keşke kimsesiz biri olsa... Yalnızca özgürce ölebilmek için... Ölürken hesap vereceği kimse olmasa keşke... En azından ölürken biraz bencil, sorumsuz, vurdumduymaz olabilse... Kendini biraz daha çok sevse keşke...

Kız ölümü içinde saklıyor...

Herkese yaşamı oynuyor...

Sonra başka pencereler, başka adamlar, başka şehirler... Ama hep aynı hikaye...

Yüzler silinmiş, hiçbiri seçilmiyor...

İsimler okunmuyor...

Geride kalan sadece korku... Korkular... Daha çok incitilmekten, bir kenarda unutulmaktan, buruşturulup atılmaktan duyduğum korkular...

Artık bir kaçak gibi yaşıyorum hayatı...

Sen kitaplarını imzalarken neden o sandalyede öyle iddiasız, sığıntı gibi oturduğumu daha iyi anlıyor olmalısın şimdi...

Ya da evine geldiğimdeki o ürekliğimi...

Daha önce kimseden duymadığım sevgi sözlerini bana söylerken, gözlerimden geçen bulutları gördüğünde; **"bana inanmıyorsun, değil mi?"** diye sormuştun...

Oysa bilmezsin ki, ben hayatım boyunca bir tek sana inandım... Hiç tanımadığım, yüzünü hiç görmediğim zamanlarda bile, bu dünyanın belki de hiç bilmediğim bir köşesinde varolduğunu düşünerek katlandım herşeye...

Hayattan yediğim her tokattan sonra içime dönüp yeniden sarıldığım sendin... Senin koynunda ağlayıp, uyudum geceler-ce... İşte bu yüzden hiç yabancılık çekmedi bedenlerimiz... Biz yıllardır birlikteydik zaten... Birbirimizi hiç tanımadan sevişip dururduk düşlerimizde...

KSARAY PAŞAOĞLU

son derece zengin bir meyva örtüsüne sahip. Taze incir, armut, nar beni mest edi-ma daha da güzelini Filipinler'in **Calayan adasında** buluyorum. Orada çok hârika art otel var. Sahibi **Rodrick** adında muhteşem bir yarı maymun-yarı insan alterna- alâmet. İki eşi ve butik gibi üç çocuğu var. Ben oradayken, Rodrick, iki zürafayı te bindirip beni de üsttekinin boynuna çıkardı. Ve otuz metrelik **okaliptüs ağaçla-**tepe noktalarındaki en taze yapraklara uzanıp onları iştahla yememi sağladı. İşte o **şirdenim** olmasını çok istedim. **Klasik insan sofraları son yıllarda beni tatmin or.** Şimdi asıl habere geliyorum. Filipinli ve İngiliz bilimadamları, Calayan adasın-thiş bir buluşa imza atmışlar. O, yeni bir tavuk türü. Adı, **Calayan Su Tavuğu.** Bil-z tavuğun çok daha salak olanı. **Gayzerlerde kaynar suda yüzüyor** ve ayrıca tüp-asrafı açmıyor. Bizde, varoşlarda oturup da tavuk yüzü görmeyen insanlar Calayan 'na gidebilseler, orası su tavuğundan geçilmiyor.

BUAYA VİSKİ DOLDURTUP İÇİRTEN MÜTHİŞ SENFONİ

in ben yazımın başında size sorduğum üç soru vardı. İşte cevapları: Geceyarısı şu-ca yatağımdan hortlayıp karanlıkta şehvetle kapısını tırmaladığım o koca yapı, **Ak-az**'di. Çünkü o saatlerde **Standard and Poors,** Türkiye'nin kreti notunu **B artıdan siye** yükseltmişti ve bu bana reiki gibi hemen yansıyarak beni o saatte alışverişe muştu. O sırada yanımdan geçen TIR ise Karaman'dan kalkmış Atina'ya gidiyor-Olimpiyatlarda yarışan dünya sporcularına promosyon olarak **Türk bisküvisi gö-ordu.** Bence bütün bu olup bitenler başdöndürücü bir Türkiye senfonisinin allegro atosunu ve bellisimolarını oluşturuyordu. **Hem de hiç delirmeden çok hârika dü-ibi flütten.**

T: Nejef'te şiiler var ve bu arada ABD'nin başı çok fena big belada diyebilirim. i ABD'nin Florida sahillerini kasıp kavuran **Charley kasırgası** pek çok günahsız u yerinden yurdundan ediyor. Gazetede fotoğraflarını gördüğüm daha yeni doğmuş **us cinsi papağan** daha kafası yavrum benim vücudundan büyük kafası var. Daha bile değil. Sonra **ailesinden ayrı düşmüş** bir-iki günlük sincap yavrusu halasının nda mahzun fotoğrafını bir türlü belleğimden kovamıyorum. Bu arada sayın Bush, a ve Asya'daki 60-70 bin ABD askerinin geri çekileceğini açıklamış. Ben bunu du-**o sırada titreşimde olmadığım halde** üç defa titredim. Kendimi bu coğrafyada, a yeni giren "Açık Deniz" filminin kahramanı gibi, köpekbalıklarıyla dolu bir ok-a tek başına **kaderine terkedilmiş** hissettim.

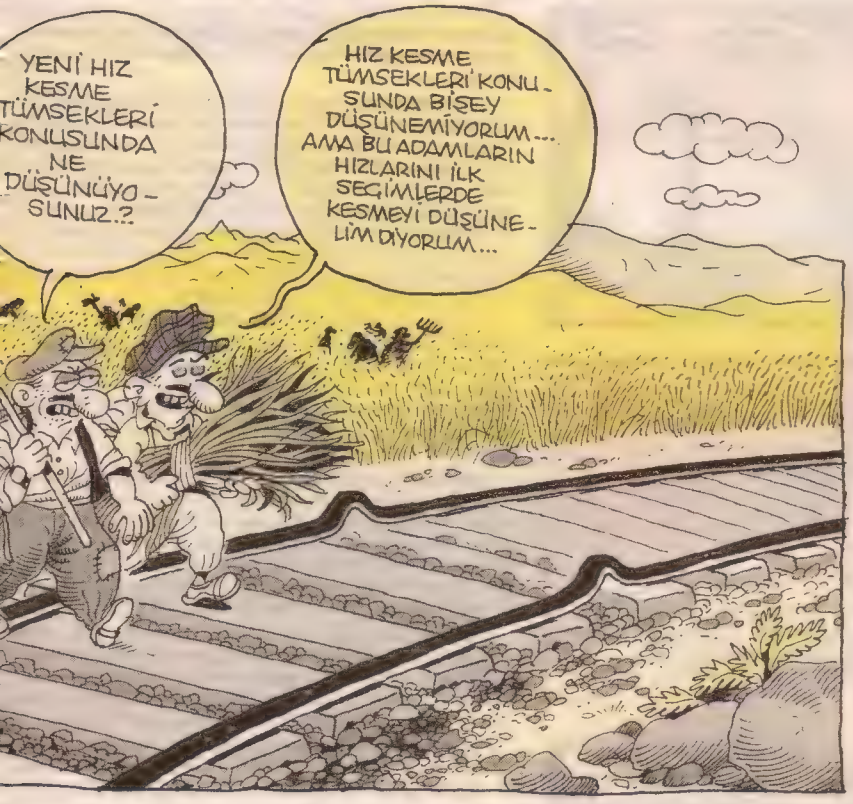

gönderdiğin kartlardan birinde **"bütün şiirler irlenmemiş bütün anımsamalar..."** demiştin. içimdeki kirlenmemiş tek anımsama sensin... e bir ayin gibi yaşandı, farkında mısın... Bir düş ı gibiydin... Bütün gece seni seyrettim, uyu-. Sanki gözümü kapatırsam yok olup gidecek-

da yıpratmışlar seni... Seni bu dünyanın kural-ırslarıyla sevmişler... Hiç anlamamışlar seni, memişler... Kafeslerine kapatmak istemişler .

yük bir yanılgı...
sen gökyüzüne aitsin...
musun, sana **"sevgilim"** demeye kıyamadım ken... Bütün gün yanında dolaşırken; beni biri-ıştırırken hep utandım. Kimseyle konuşama-ki kimsenin aklından geçmiyordum... Kimse ve senin yanında ne aradığımı merak etmiyor-a ben yine de, seni çok seven; sana sevgiyle, a bakan o tatlı insanlara karşı garip bir suçluluk Beni önemsemesinler diye sustum. Evinde te-ine bırakılmış notları dinlerken bana sarılıyor-varalı ses sana olan aşkını; yokluğunun verdiği acıyı dile getiriyordu... Sen elimden tutuyordun... Sanki banaydı o sitem dolu sözler... O sesteki kırgınlığın sebe-bi benmişim gibi suçlandım.

Oysa ben ne senin hayatın, ne de onların sana duyduğu sevgi için bir tehdittim...

Bu yüzden sustum.

Oysa ben **"seni seviyorum"** derken... Sana aşık tüm kadınları ve senin aşklarını da kucaklıyordum...

Şimdi sana telefon etmeye ya da beni ara, bana yaz demeye korkuyorum.

Seni deliler gibi özlediğim halde **Ankara**'ya gelişinde seni görmek dileğimi bir suç gibi taşıyorum...

Beni sevmen için sevmiyorum seni...

Bunu anlamamandan korkuyorum.

Söyledim ya, senin vatanın gökyüzü...

Uçmalısın sen, uçmalısın...

Kimsenin kanatlarını elinden almasına izin vermeden... Ben dahil...

Uçmalısın...

cezmier@leman.com.tr

* **İzmir Dikili.** 29 Ağustos Pazar günü saat 17:00 - 20:00 arası **Dikili Şenlikleri**'ndeyim..

Kıvırtık Lâbbelebi

suatozkan@leman.com.tr
SUAT ÖZKAN

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

bezginbekir@leman.com.tr

ÖZGE

özge@leman.com.tr

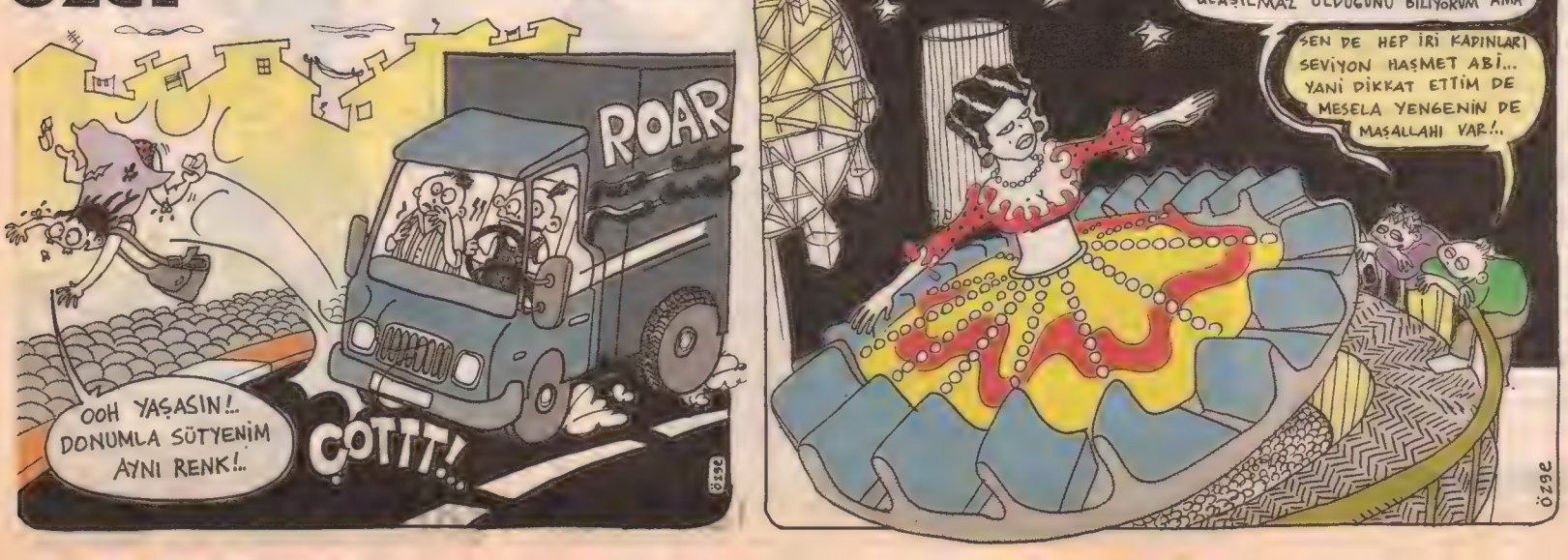

YEŞİL SAR

Nihat Genç

Falih Rıfkı Atay'ın "Eski Saat" isimli kitabı İstiklal Savaşı yıllarında yazılmış makalelerden oluşur. 1998 yılında Kültür Bakanlığı'ndan yayınlandı. Bir baş eser. İstiklal Savaş'nı en iyi anlatan işte bu kitaptır. Bu kitap okunmadan cumhuriyetin anlaşılma imkanı yok. Irak işgaliyle yeniden okuyor ne çok şeylerin aynen, tekrar yaşandığına şahit olup şaşırıyoruz. Mesela, "fırsat" başlıklı makalesi. Falih Rıfkı yazıyor, işgal günlerinde Ali Kemal ve benzeri yazarların en çok kullandığı kelime buydu: "Fırsat.., Fırsat kaçtı... Fırsat ayağımıza kadar geldi, bu fırsatı kaçırmayalım...". Tezkere günlerinde Türkiye'de bu fırsat, fırsatı kaçırmayalım kelimeleri ne çok şöhret olmuştu... Düşman ve işgal ordularının ülkemize girmesini hala bir fırsat olarak gören yüzlerce yazar tanıdık... Bir fırsattır gelip/gidiyor/kaçırıyor/kaybediyoruz, nedense fırsatlar'ı hep emperyalist düşman ordularında arıyoruz...

Falih Rıfkı'nın İzmir'in düşüşü, Manisa yollarını, ya da Kudüs'ü, Şam'ı, Araplar'ı anlattığı sayfalar edebi bir harika! Annem Hasankalelidir çok dinledim. Ama Falih Rıfkı'dan "Pasin Kızları" makalesini yine okudum, her birinin tecavüze uğraması... Neyse.

İstiklal savaşı günleri Fas'ın da başı dertte. İspanyollar büyük toplarla sahrayı/kasabaları havaya uçurmakta. Faslılar'ın hiç ama hiç silahı yok. Geleneksel bıçak, satır, balta dışında. İşte Avrupalı bir gazeteci bir Faslı'nın İspanyol askeri kesme sahnesini Avrupa gazetelerine taşır. Avrupa'da yer yerinden oynar. İşte barbarlar diye medeniyet/uygarlık ayağa kalkıp Faslı'ya hücum ederler. Falih Rıfkı yazar: "Zavallım, garibim Faslım, elinde büyük toplar değil, bir bıçağı olduğu için medeniyet tarafından vahşi, cani ilan ediliyor!"...

Aynı günleri yaşıyoruz. Yunan orduları Erzurum'a doğru gittiğini dünyaya ilan ediyor, Adalar'da, Beyoğlu'nda Rumlar eğlenceler tertip ediyor ve bir Türk genci vapurda, yabancı Fransızca gazete okuyor... Avrupalı teniscilerin her birinin adını ezberlemiş... Falih Rıfkı soruyor, Anadolu'yu boydan boya işgal ediyorlar bizim çocuğumuz hangi teniscinin hangi maçı kaç kaç kazandı peşinde... Ne değişti? Irak'ta müslümanlar toptan katlediliyor, ağlayanımız yok. Bunu da ben soruyorum, çocukluğunuzda bir hacı hurması da mı yemediniz...

Batıdan damızlık erkek getirelim lafıyla meşhur ünlü batıcı Abdullah Cevdet'in aşağılıkları sayarak bitmez. Çanakkale Savaşı'nı şöyle yorumlar: "Yazık, medeniyet kapımıza kadar geldi biz kapıdan medeniyet girmesin diye yüzbinlerce ölü verdik!".. Ne değişti?. Medeniyet Irak'a, Necef'e giriyor, onbinlerce insan medeniyet girmesin diye ölüyor!..

Konumuza geçelim. Yeşil Sarıklılar Türk savaş/ordu tarihinin en büyük efsanelerinden. Halen bu efsane yaşamakta! Birçok komutan/erin hatıralarında Çanakkale Savaşları'nda "Yeşil Sarıklılar'ın" askerlerimizin yanında ön cephede savaştığı bir söylenti olarak yazılmıştır. Mesela, Güliz Beşe Erginsoy'un dedesi Hüseyin Atıf Beşe, Çanakkale Savaşları'nda bulunmuş ve hatıratı basılmıştır. "...ufukta beş tane beyaz bulut var. İngilizler de grup halinde vadinin içinde ilerlemeye başlamışlar. Bu bulutlar yavaş yavaş birleşiyor tek bulut halinde vadiye çöküyor. Bizimkiler de vadiyi gözlüyor. Savaşın sonunda İngilizler soruyor, 800 askerimize ne oldu.." Hikaye budur. Bunun birçok versiyonu vardır. Bu bulutların "Yeşil Sarıklılar" olduğu söylenmekte.

Tabii ki gerçek olamaz. Ancak ordularımızın yanında her savaşta askerlerimize manevi/hayali bir ordunun şehidlerin/öte güçlerin yardımcı olduğu yüzyıllardır anlatılmakta. Öldükçe çoğalan bir ordumuz var, daha ne istiyoruz.

Yeşil Sarıklılar gerçek ordunun yanında bir ihtiyat birliği gibidir. Savaş tarihi okuduğunuzda Yeşil Sarıklılar'ın her cephede göründüğüne şahid olursunuz. Diyelim Plevne'de. Askerlerimiz günlerce savaşıp istirahata geçmiş, yanındaki arkadaşına: "Yahu yanımızda birileri vardı tanıyamadım, hangi birliktendiler?".. Der ve efsane başlar. Onlar şehidlerdir. Amerika'ya ve Fransa'ya borçlanıp silah alırsınız ama şehid satın alamazsınız. Atalarınızın ruhudur. Allah'ın evliyaların gönderdiği "tanınmayan cisimlerdir", en zor anınızda hızır gibi askerlerimize yetişmişlerdir. Işıktan hızlıdırlar. Bir maddenin başka bir maddeye dönüşmüş ve bir maddenin başka bir yere iletilmiş şekilleridir.

Vardır/yoktur/yaşamış/yaşamamış/olmuş/olmamış/uydurmadır, değildir, bilemeyiz. Erken konuşmayalım henüz bilim dünyamızı tanımıyor. Efsaneler dualarla inançlarla yazılır, dualardan bitkiler bile etkilenir. İnançlar yaşanır ve anlatılır. Çok küçük bir ordu devasa büyük bir orduyu her yenişinde şaşırır, sorar, yanımızda birileri mi vardı, bu büyük orduyu biz mi yendik? İnanılmaz bu başarıya gerçekten inanmayıp "Yeşil Sarıklılar" vardı, denir.

Tarih boyu hayali bir ordumuz vardır, yani bulutların üstünde de tanklarımız, toplarımız vardır, adı, Yeşil Sarıklılar'dır. Yeşil Sarıklılar'ın tarihini resmi tarihler yazmaz. Ama cepheden köyüne dönen her çavuş, her er, bu inanılmaz savaşın kendilerince değil Yeşil Sarıklılarca kazanıldığını anlatır, durur, tarih denilen şey de bu cephede birebir göğüs göğüse savaşanların ağzından okunur, yazılır. Allah'ın şehidlerin yardımını hisseden, duyan, gören anlayan onlardır, bu bir inançtır...

Şüphesiz mantığı yoktur ama mantığın savaşta işi yoktur. Tarihte mantıkla savaş kazanan da yoktur. Mantığı yoktur ama açıklanabilir. Mesela, savaş tarihi uzmanları, savaş üzerine yazıp çizen bilimadamları tüm savaşları ikiye ayırır: Haklı Savaşlar/Haksız Savaşlar. ABD'nin Irak'a girişi haksız savaş, Iraklılar'ın kendilerini müdafaası haklı savaştır.

Halklar haklı olduklarına inandıkları her savaşta Allah'ın evliyaların şehidlerin atalarının yanlarında olduklarına inanmışlar ve büyük orduların büyük silahları bu gerçek karşısında yenilip dağılıp geri dönmüştür.

Bu sadece Türk, İslam, Doğu orduları için değil dünyanın tüm halkları için böyle. Mesela Haçlı Seferleri. Haçlılar yüzyıllarca süren savaşlarında kutsal mekanlarının müslümanlarca işgal edildiğine inanıp savaştılar. Ve bu savaşlarında haçlıların başında ermiş rahipler vardı. Ermiş rahipler sadece rahip değil stratejistti ve stratejilerini rüyalarında gördüklerine göre ayarlıyorlardı. Mesela İsa'nın çakıldığı farzedilen haçın tahtasını ele geçiren bu ordular arkasına aldı. Bu tahtanın çivisini bulan, şurdadır/burdadır diye rüyasında görüp yerini gösteren bu orduların büyük komutanı oluverdi. Ermiş rahipler rüyalarında İsa'yı, Meryem'i görüp güzergahı kutsal eşyaları kontrol altına alıyor yola düşüyorlardı, bu akıl ötesi hikayelere tüm Avrupa koştu, üç/dört asır sürdü. Haçlılar demek binlerce metafizik hikaye demek. Tabii hiçbir ermiş rahip altıyüzbin haçlının Kılıç Aslan tarafından iki vadi arasında sıkıştırılıp kalın zırhlı şövalyelerin hafif atlılarca kılıçtan geçirileceğini rüyasında göremedi.

İslam öncesi/sonrası tarihin ilk gününden beri tarihin en büyük meydanlarında savaşan Türk ordusunun bütün cephelerinde savaşlar bu efsanelerle karışık anlatılır. Nerdeyse her kasabamızda bir kesikbaş türbesi, ya da kellesini koltuğuna alıp savaşmış bir akıncının tarih dolu hikayesi yatar! Sarıklı mezar taşları ve türbelerin akşam gölgeleri işte bu hikayelerle karışık yalnız ve uçsuz bucaksız kasabaların üstüne uzar.

Bu yüzden savaşlar, evliyalar, şehidler, akıncılar, bektaşiler, aleviler en tanıdık öykülerdir, hangi birini anlatsanız hikaye ağzınızdan değil damarlarınızdan akar. Altaylar'dan Tuna Boylarına tek vücud bir kalp atar, aynı sarıklı hikaye her dere başında her tepe başında karşınıza çıkar. Bu

IKLILAR

efsaneleri halk kültürü içine katmak için üniversitelerimizde halkbilimi bölümleri bir ihtisas alanı olarak çalışmakta ve her bir yalçın tepenin bu hikayelerle yontulmuş bir heykel olduğunu görüp şaşırmakta...

Bazı efsaneler ise gözlerimizin önünde yavaş yavaş vücuda girer. İşte Anadolu'nun birçok yerinde şu tepe Atatürk'ün burnuna, şu tepe Atatürk'ün yüzüne benziyor deyip kutsallaştırılır. Anıt-Kabir müzesinde bir bulut Atatürk'ün tıpkı yüzüne benziyor bir fotoğrafı sergilenir. Halk inandığı şeyleri dağa taşa yazar, dağlar taşlar dilinden anlayanlara selam verir, türküler koparak iner. Dağlar taşlar dereler bir zaman sonra inançlarla hayali olarak yontulur ve tek bir ruhun kalıbına girer. Efsaneler dereleri, tepeleri bir büyük devasa tiyatro perdesine döndürür. Yalçın ve karlı ve güneşle parlayan kayalar bir akıncının lacivert atına dönüşür. Sıra dağlar zafer kazanmış şehidler ordusunun taştan türbemsi heykelleri olur. Anadolu topraklarında perde on adımda bir değişir. Her kasabada ayrı bir dram, ayrı bir savaş, ayrı bir destan anlatılır. Her kasabanın dereleri, tepeleri öfkeyle konuşur alnından terler gözünden yaşlar hiç dinmez... Bu yüzden gelmiş geçmiş dünya tarihinin en çok savaş yapılan şehri Edirne'dir.. Onlar eskide kalmış faniler değil bugün tüten ocağımızın yediğimiz ekmeğin ta kendisi damarlarımıza mucizeyle bağlanmış tarihimizdir!..

Bu hikayeleri halk, turistler, kitaplar, herkes bilir. Ama bu ülkenin en çok satan gazetesi bilmez. Hülya Avşarlar'ın donuna inanır, götlerini binkez manşete çıkarırlar ama bu hikayeler canlarını sıkar. Anadolu binlerce türküsünü neşe içinde şarkılarını söylüyor ama bu heriflere hala bu hikayeler acaip geliyor.

Bilmediği için elinde vahşi baltalar, tarihi, kültürü parçalayıp yıkmaya çalışır.

İşte geçtiğimiz ay Yeşil Sarıklılar'ın saçma/sapan şeyler olduğunu manşetten defalarca yazdılar. Böyle şey olur muymuş?

Çanakkale'ye ziyaret tertipleyen bir rehber müslüman halka yalan/yanlış bu yeşil sarıklılar efsanesini anlatıp halkı kandırıyormuş.. Kutsal cephelerimize cahil köpek yazarlar işte böyle sıçıyorlar!..

Köpekoğluköpekler, karanlık ruh hastaları..

Bu efsaneleri ordaki müslüman rehber çocuk yazmadı... O uydurup anlatmadı. Tarihiniz yazıyor. Beğenmediniz mi? Efsaneler de bir tür ibadettir. Canınızı mı sıktı. Efsaneler tarihin parçaları dokulardır, söküp atmak mı istiyorsunuz. Hem psikolojik, hem manevi anlamları vardır. Tarih sayfasında iğrenip yazamıyorsanız insan kaynakları sayfasında yazınız, performans ve motivasyon gücüdür. Efsaneler ortak heyecanlarımızın ete kemiğe söze bürünmüş şiirden kemikleridir. Tanrılarla insanların ortak bir dilden konuştuğu coğrafyaların dilidir. Köpekoğlu köpekler. Eski Yunan'ın mitolojik kahramanları herkküllere, Zeuslar'a inanıp hayran kalırsınız, sıra Çanakkale'ye gelince yaa saçmaymış... O efsaneleri satılmış köşeyazarlarınız değil peygamber saflığında köylü çocukları kanlarıyla ve şairce yazdı!.. Bu yüzden o köylerin sazları/türküleri tek sesli değildir. Sen konuşur türkünü söylersin dağlar da konuşur, efsaneler suçsuz ve günahsız dağların çoğalmış şelaleleşmiş sesleridir.

Ve bu saçma efsaneler uydurulup Çanakkale Savaşı'na gölge düşürülüyormuş gibi de bir gazetecilik dertleri varmış, vah vah vah... Efsenaler tanrıların şiiri dağların gerçek baharıdır, o efsanelerden süzülmüş her bir söz türkülerle hala içimizde hergün cıvıldaşıp dururlar...

Çanakkale tarihini düşündüğünüz için mi bunu haber yapıp orduyla halkı savaştırmaya çalışıyorsunuz. Gazeteniz çıktığı günden beri Hülya Avşarlar'ın manşetlerdeki donlarıyla bu tarihin haberlerini toplasın, bakalım hangisi daha çok...

Çanakkale Savaşı tarihin eşsiz zaferidir ve bu imkansız savaşta gökten rahmet inmiştir, inanmadığınız için tiyatrosunu yapmadınız, filmini çekmediniz, birkaç gönüllü belgeselini yapıverdi o da binbir güçlükle!.

Sizin savaştan anladığınız Kardak'dır, o da Mit'in gazıyla o da üçbeş keçiye karşı o da bütün dünya gülmekten kırıldı o da on metrelik kayalıklar için o da çaldığınız banka kredilerini unutturmak için manşetlerden numaradan savaş naraları attınız!..

İki de bir bu halka müslümanlara inançlarına efsanelerine laf atmak bozmak aşağılamak için fırsat kolluyorsunuz. Çanakkale'de sabır, dayanıklılık, kuvvet ve bilinmeyen ilahi bir kudret vardı...

Bu topraklarda müslümanların bu duygularla yaşamasından rahatsız oluyorsunuz. Dünyada müslümanların da yaşama hakları olduğunu kabul etmiyorsunuz, çünkü onların hikayelerinde ölümler ve sonra dirilişler vardır!..

Ordumuzla müslüman halkı karşı karşıya getirmenin her yolunu haince yüzlerce kez denediniz, doymadınız. Bu yüzden gazetenizde İsrail yanlısı yazarlar açıkça yazıyor. İsrail taraflısı haberler kol geziyor. Bu gazetede İsrail adına çalışan İsrail'den para alan ajan/muhabirler gazetecilik yapıyor!. Düşman bünyenize girmiş gazeteciliğinizi istila etmiş..

Türk ordusunun Yeşil Sarıklılar'ı vardır ve komutanları Hacı bektaş Veli, Mevlana, Yunus Emre, Ahmet Yesevi'dir.. Hergün köpeklerinize medhiyeler düzüyorsunuz, tarihimizde ahlağı hem felsefeleştirip hem üsluplaştırmış doğruluğun bu evliyalarına laf atıyorsunuz. Şu zavallı medyaya bakın kimle kalkmış boy ölçüşüyor!.. Şu dangıl dungullara bakın!..

Düşmanın hedefi laiklik/şeriat tartışması kisvesi altında askerle halkın arasına bomba koymak. Askerle halkı kaynaştıran tek haberiniz yok. İsrail ajanları tarihin bu kemiğinden bu halkı sıyırmaya çalışıyor. Bu İsrail politikasıdır.

Şimdi Aleviler Yetiş Ya Ali demiyorlar mı, Ali Yetişiyor mu? Ali'nin kılıcı Zülfikar savaşta yedi kulaç uzayıp büyürmüş, büyümüyor mu? Bu haberler Türkiye halkını çözmek dağıtmak için düşmanlar tarafından tarih boyu yapılmakta ama şimdi bu toprağın gazetelerinden devreye sokulmakta!.

Bu düşmanca propagandalar ne işe yaramakta. Şüphesiz bugünlerde Hacı Bektaş Veli Necef'te Ali'nin türbesi yakınlarında bir yerdedir. Ama onun manevi kızıl alevini tutuşturduğu bu topraklardan maalesef yanında kimsecikler yoktur, işte bu işe yaramaktadır. Bu sonsuz aşkın heyecanını bu vücuddan ayrıştırmaya çalışıyorlar!..

Günümüz savaşı işte burdan yapılıyor. Tarih felsefesi, savaş tarihi, savaş propagandası gelip buraya oturuyor...

Halkın inançlarını kültürünü bozup karıştırmak, direniş cephesini paramparça etmek, birlik'ten düşürmek. Gelin canlar bir olalım diyenler, cam çerçeve kalmadı, Ali'nin türbesini patlatıyorlar tek bir müslümanın gözünden yaş dökülmüyor... İşte bu propagandalar buna yaradı!..

Bu propaganda şunun için yapılıyor: Bugünkü silahlanma yarışı/hızı/birikimi en büyük en disiplinli orduları binlerce kez yenecek güçte/boyuttadır. Ancak yüzlerce yıl bu topraklara bu inançlar yüzünden toslayıp geri tepmekteler. Çünkü bu toprakları okumuş üflemiş bambaşka renkte bambaşka dünyadan ordular vardır, adları: Yeşil Sarıklılar'dır. O halde düşman silahlarının işe yaramadığı bu manevi orduyu paramparça etmeli. Bu hain haberleri binlerce kez yapıp halkın kafasını karıştırmalı...

Bugünkü Irak'ta savaşın, dünyada savaşların gelip dayandığı yer, burasıdır, bu inançlar aşılamıyor...

Çünkü savaşlarını haklı kılmak için başka gerekçeleri yok. Bitmeyen propagandadır bu. Bitmeyen bin yıllık savaşlarının tek gerekçesi budur. İnançları yıkma savaş felsefelerinin konusudur. Dikkatli olun, savaşlar silahlar üzerinden değil, inançlar, yani dayanıklı sabırlı ve metin olmak, direnmek, ayakta kalma üzerinden yapılır!..

Bunun tarihimizde binlerce örneği var. Batı tarihi iki bin beş yıldır bu topraklara barbar, vahşi demekte. Truva'dan, Heredot'un tarihinden, İskender, Napolyon, Chorcil'e kadar hep barbar, vahşi yakıştırmasını, aşağılamasını yapıp, saldırmakta...

Dünyada çok şey değişti. Batının bu düşünceleri değişmedi. Saldırılarına işgallerine başka gerekçeleri kalmadı... Ama tam iki bin beş yüz yıl aynı gerekçeyle geldiler bu topraklara... Buralar barbar, vahşi, biz de onları adam eden soylu savaşçıların ve demokrasinin beşiğiyiz, düşüncesiyle.

Neden iki bin beş yüz yıldır savaş tarihleri ve savaş felsefeleri aynı yaygarayı çoğaltır ve bugün neden tüm dünyanın medyası aynı yaygara üzerinden yayın yapar...

Bugünün bilimadamları, savaş tarihçileri dahi hala Moğollar'dan vahşiler/barbarlar diye söz eder. Bu düşünceyi bizlere dahi benimsettiler. Sonra Türkler'e aynı suçlamayı yaptılar, sonra Araplar'a... Moğollar'ın, Türkler'in, Araplar'ın barbarlığı nerdeyse "gerçek" bilimsel bir düşünce olarak insanlığın beynine bu medyalar bu bilimadamlarının marifetiyle kazındı...

Bu bilimdışı, tarihdışı gerçekdışı akılalmaz suçlamayı neden hala sürdürmekteler. Binlerce yıldır bu topraklara saldırmanın gerekçesi olarak Türkler'e, Araplar'a Moğollar'a aynı suçlamaları halen yazıp çizmekteler...

Çünkü bu batının iki bin beş yüz yıllık savaş taktiğidir.

İkibin beş yüz yıldır savaşlarının tek haklı gerekçesi budur.

Bu saçma uydurulmuş yalanlar tarihin bilimin en büyük siyasi oyunudur, bir büyük politakının ürünüdür.

Çünkü, bozkırdan çıkan atlılar birkaç yüzyılda tarihin en büyük imparatorluklarını kurdu, yere göğe koyamadıkları Roma'yı hem Roma'da hem İstanbul'da dağıttı, uçsuz bucaksız coğrafyalarda binlerce yıl yaşayan imparatorluklar kurdu. Bunu hazmedemiyorlar.

Doğu vahşidir, barbardır, satırlıdır, kasaptır, onu terbiye ve adam edecek olan bizim soylu şovalyelerimiz ve demokrasimizdir. Batı savaş tarihi ikibin beş yüz yıldan bugüne başka yeni birşey söylemedi... Bu düşüncelerine bugün ilave ettikleri yeni bir gelişme yoktur...

Moğollar/Türkler çapulcu, vahşi, barbar sürüleri miydi? Önce peşinen şu ırza geçme suçlaması. Düpedüz yalandır. Bilimsel ve tarihi hiçbir dayanağı yoktur. Bozkır kültüründe ırza geçme affedilmez suçtur. Moğol askerlerinin ırza geçtikleri tek vaka yoktur. Irza geçme arıyorlarsa İstiklal savaşımızda İzmir'e dökülmekteyken Manisa'da, Salihli'deki kızlarımıza yaptıklarına baksınlar, ya da Ermeniler'in Pasinler'de yaptıklarına...

Peki Moğollar talancı mıydı? İşte tarih tüm açıklığıyla ortada ama bu yalan halen sürüyor. Dünyanın tüm orduları savaş ganimetleri için savaşır. Bugün ABD ordusundaki askerler dolgun maaşlar alıp hayatlarını garanti için ordalar. Ancak talan için savaş düzenini bozan hiçbir ordu zafer kazanamaz. Moğollar ganimeti savaşın en sonuna büyük bir sabır, disiplinle bırakmayı başardıkları için büyük zaferler kazandılar.

Moğollar taş taş üstünde koymaz, doğrudur, çünkü Moğollar için bu dünyada en affedilmez suç: İhanet ve yalandır. Bu bir bozkır yasasıdır. Moğol orduları ihanet etmiş, yalan söylemiş bir komutanı cezalandırmak için on bin kilometre peşine düşer. O komutanı bulup öldürmeden hayatlarına devam edemezler. Hatta fethettikleri birkaç ülkeyi hiçe sayıp o

ARRIVA ARRIVAAA!

MEHMET ÖZKANOĞLU

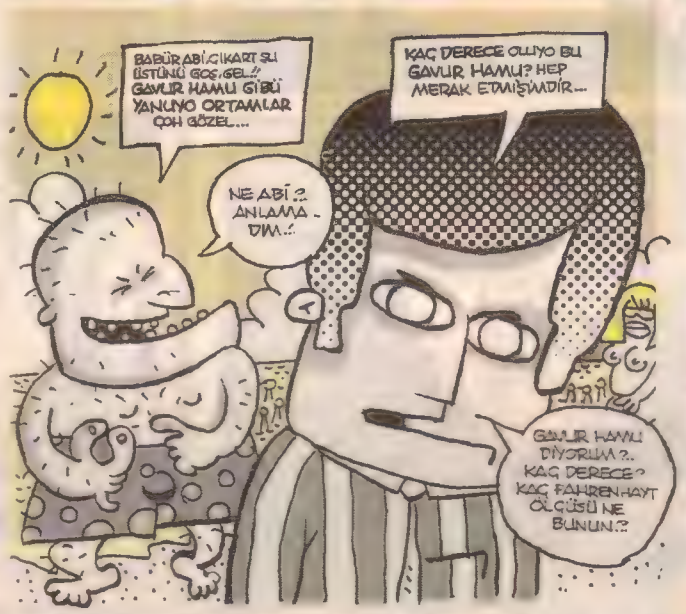

CEHENNEMİN ÇOCUKLARI VE SATO

Yazlık

DENGELİ BESLENME

KAANERTEM

USTA..İŞİ BIRAKIP GİTTİĞİM İÇİN ÇOK PİŞMANIM...BİR EŞEKLİK YAPTIM!..NOLUR BENİ AFFET! İŞTE DÖNDÜM VER ELİNİ ÖPEYİM!.

DİZZ

EE. EVET. ÖYLE. ERKEKLİK GÜNLERİM GERİDE KALDI ARTIK.

YAVRUM DÖNDÜN DÖNMESİ.. NE DE KENDİNİ ÖYLE BİR DÖNMÜŞSÜN Kİ NARSAM BOŞ/HAYIR SANKİ HİÇ KADINLIK AMELİYATI OLMAMIŞ FİLAN GİBİ KONUŞMAN DA RAHATSIZ ETTİ BENİ...SONUÇTA GİDİP DE ÇİLKİNÜ KESTİREN BEN DEĞİLİM YAVRUM...

YAA...BAK GÖRDÜN MÜ?.. FEHMİ USTALI GÜNLERİN DE GERİDE KALDI ARTIK/HADİ GÜLE GÜLE...

DİZZZ DİZİİİZOONG DİZİİİNGG!..

KARAKTER ADAMI BERKANT...

AYSEL!/KIZ BUNDAN SONRA ATLETİZİM KURSUNA GİTMİYECEK!..

NİYE AYOL? NE GÜZEL SPOR YAPIYODU ÇOCUK...!

SALAK MISIN AYOL SEN?. NE ALAKASI VAR?..

ELVAN'LA SÜREYYA'DAN SONRA HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRADIM AYSEL..!. İNCİNDİM... KIRILDIM/DERECESİZ ACI DUYDUM...

NE İŞİM VAR BURADA ADAMI TUNÇ.

OH NİHAYET GELEBİLDİM!/BU BİR SAATLİK GECİKME İÇİN BANA KIZMADIN DEĞİL Mİ TUNÇ?..

TUNÇ?SEN İYİ MİSİN? BANA KIZDIN MI SEN?..

NE İŞİM VAR LAN BENİM BURADA?.. N'APIYORUM BEN?..

ABİ BU ARKADAŞ FATURADA YAZAN BAZI ŞEYLER BİZE AİT DEĞİL DİYOR..ABİ BEN HAVAALANINA GİDİYORUM,YENİ BİR GRUP GELİCEK...ARKADAŞLA SEN İLGİLENİ VER...

ÖKÜZ OTEL Muhasebe

NE KADAR ZÜGÜRT TURİST VARSA OTELE DOLDUR,ONDAN SONRA "ABİ ARKADAŞ HESABA İTİRAZ EDİYO" DİYE ÜZERİME YIK ELİN ÇİNLİSİNİ,SONRA DA SİTTİR GİT KURTAR KENDİNİ!.. FEVZİ ABİN DE ORTA BİR İNGİLİZCESİYLE OLAYI GÖZMEYE ÇALIŞSIN...

PINAR SÜT

TC NÜFUS KA

*Bir tanrı bile olimpiyat müsabakasını tam olarak seyretmiş değilim...

behicpek@leman.com.tr Behiç Pek

ARKADAŞIM,SEN KENDİN İSTEMEDİ Mİ KURT KÖPEĞİ SEN EVE TESLİM DİYOR BEN KALKIP GETİRİYOR ŞİMDİ SEN BEN BUNU İSTEMİYORDU DİYOR...

HAYIR GÖRÜŞMEYİ TELEFONDA YAPTIĞIMIZ İÇİN BİR YANLIŞ ANLAMA OLMUŞ... ALAMAM BEN BUNU...

BEN TAA ALLEMANYA HANNOFERDEN GELİYOR...SEN YANLIŞ ANLADİ ALAMAM DİYOR YA SEN BUNU ALIYOR... YA BEN SENİ PARALIYOR...

ALAMAM DEMEDİM CANIM... ALAMAN DEDİM KAÇ YURO VERİCEM?.

HOPPAAA!.

RESTORAN

ABİ SEN BANA ARABANIN ANAHTARI DİYE DAİRENİN ANAHTARINI VERMİŞİN ALKORLU KAFAYLAN...ARABAYI GETİREMEDİM OTOPARKTAN,DAİREYİ GETİRDİM...

ÇOK GÜZEL TİMSAH DERİSİ ÇANTALARINIZ VARMIŞ... GASTEDE İLANINIZI GÖRDÜM...

HANGİ GASTE ABİ?. HEP YALAN YAZIYO HANGİSİYSE...

DUA BİLİYOR MUSUN?.

AĞLIYOSUN SEN ABİ... HANGİ KODUMUNU İNSANI ÜZDÜ SENİ ABİ?. ÜHHÜ ÜHHÜ AĞZINA ZIÇIM YAA!.

Berkant ÇANTA

YAZDIĞINIZ REÇETEYİ HİÇ BİR ECZACI OKUYAMADI DOKTOR BEY... ALAMADIM İLAÇLARI...

OKUMA YAZMAM YOK BENİM ÖYLESİNE KARALADIM BEN O ŞEKİLLERİ...HARF BİLMİYORUM...ÇANTAYI Bİ KENARA ATTIM HEP OKULDAN DÖNÜNCE... ONYEDİ SENE BİR GÜN BİLE KİTAP AÇMADIM...

KAHRAMAN MASA ESAT

BU ÇOCUĞUN DA AĞZI VAR DİLİ YOK...

5. Sayfadan Devam

FOKUS & FRAKUS BAHAR BOYSAL

HAR'ı oldum olası sevmedim... Kesif bir negatiflik var abide... Hissediyorum... Alamıyorum kendimi... Iggi Pop çıkıcak... Rak müziğinin yaşayan son efsanelerinden... Mazhar peruk takmış... Onu taklit ediyo göya... İçimi yine bi kekremsi tatsızlık kaplıyor...

En nihayetinde Iggi Pop sahneye çıkınca mevzu alev alıyor... Haksız dilim... Iggi, Atatürk gibi adam... 100 yaşında... İman sahibi bir anarşist... Kırıp dökülüyor ortalığı!.. Ahlaksızlık, tutarlı ve inançlı bi vaziyettir... Elinden geleni arkasına

koymuyor... Mazhar gibi yaşlanarak değil yaşayarak tecrübe kazanıldığını .mı, g.tü dağıtarak anlatıyor... Peki bizim efsane abilerimiz niye tersine göç yaşıyor?.. Altşuurlarının simsiyah mahşerlerinde komplexler mi var hala?..

Duydumki RAKIN KOK gençliği Iggi'nin hallarını yadırgamış... Pek bi bok anlamamış... Ercoy kapitalizmin bu melez eğlence çadırında ve ceza görmek için dua ettiğim bu fredo bebelerin arasındaki diğer lezzetli hatıralara L-manyak dergisi Eylül sayısında bizzat değineceğim...

FLAŞ FLAŞ FLAŞ... Olgun Budak

Haftanın bol aksiyon ve polemik soslu cıvıl cıvıl haberleri

• **İstanbul-FB** maçı öncesi **Güngören Stadı**'nda olaylar çıktı... Kadroya giremeyen iki takım büyücülerinin stad dışındaki sidik yarışına **Wada**'da karıştı... Numuneler dopingli çıkarken, büyücülerin süpürgelerine 2-4 yıl arası el konulabileceği bildirildi...

• **Aziz Yıldırım**'ın son zamanlarda basın ve **foto-muhabirlerine** karşı sert davranışlarının sebebi de anlaşıldı... Yıldırım'ın zamanında **ÖSYM**'ce yapılan yerleştirmede fotoğraf ve iletişim bölümlerini sözelde yüzde yarımla kaçırdığı için bu sektöre gıcık olduğu söyleniyor...

• **5000 m'deki madalya umudu Elvan** ilk **"eleven"**a bile giremedi... Elemeler sonrası röportaj sırasında Elvan'ın gözüne ısrarla konan kelebeğin rakip **Etihopya**'lılarca **Elvan'ın temposunu emip** azaltması için eğitilmiş olabileceği düşünülüyor...

• **Prof. Orhan Kural, Teoman** şarkılarının tersten okunduğunda **"Sigara müthiş kuul bişiy, nikotin de fanlarımın ağzında tat bırakıyo."** mesajını verdiğini keşfetti... Teoman'sa, Kural'ın önceki hayatında Nazi subayı olduğunu tahmin etti.

• **Ayşegül Tecimer, Ertuğrul Özkök** tarafından **Kos Adası**'nda görüldü... Tecimer'in yorgun ve kilolu gözükmesinin sebebinin, **antik-yunan** eserlerini kilometrelerce karnında taşıması olduğu tahmin ediliyor...

• **Helin Avşar, MEB**'dan tarih kitabı yazma teklifi aldı... Avşar, **Savaş Ay**'la mülakatında **cumhuriyeti, 1953'de İsmail Nacar Saatleri** sponsorluğunda korkmaz arkadaşlarına establish ettirmişti... Kitabın ilk klibinin **"Tüm bilinmeyenleriyle Kart-Finans Vakaa'sı"**na çekilmesi bekleniyor...

• **İstanbul Belediyesi**, evlerini istimlak ettirmek istemeyen **Alibeyköy**'lülere psikolojik baskı uygulamaya hazırlanıyor... Belediye araçlarından her sabah **"Bu sabah yağmur var İstanbul'da"** çalınırken, çalışanların da sürekli yağmur duasına çıkmaları planlanıyor...

• **Buş,** olimpiyatlarda **Irak Milli Takımı**'nın maçına gitme sebebini **"O kadar bombalıyoruz hala nasıl 11 çıkarıyorlar diye merak ettim. 11 kişiyle oynanıyordu dimi o spor?"** şeklinde açıkladı...

• Bu sene kutu kola açma halkası şifreleri toplayarak festivale katılan **Rakınkok**'cuları, **"Gelecek sene sponsor 20 kiloluk vita yağları olacakmış... Bu yüzden de çadır alanı iki katına çıkarılacakmış."** söylentileri korkuttu...

EYRİK

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

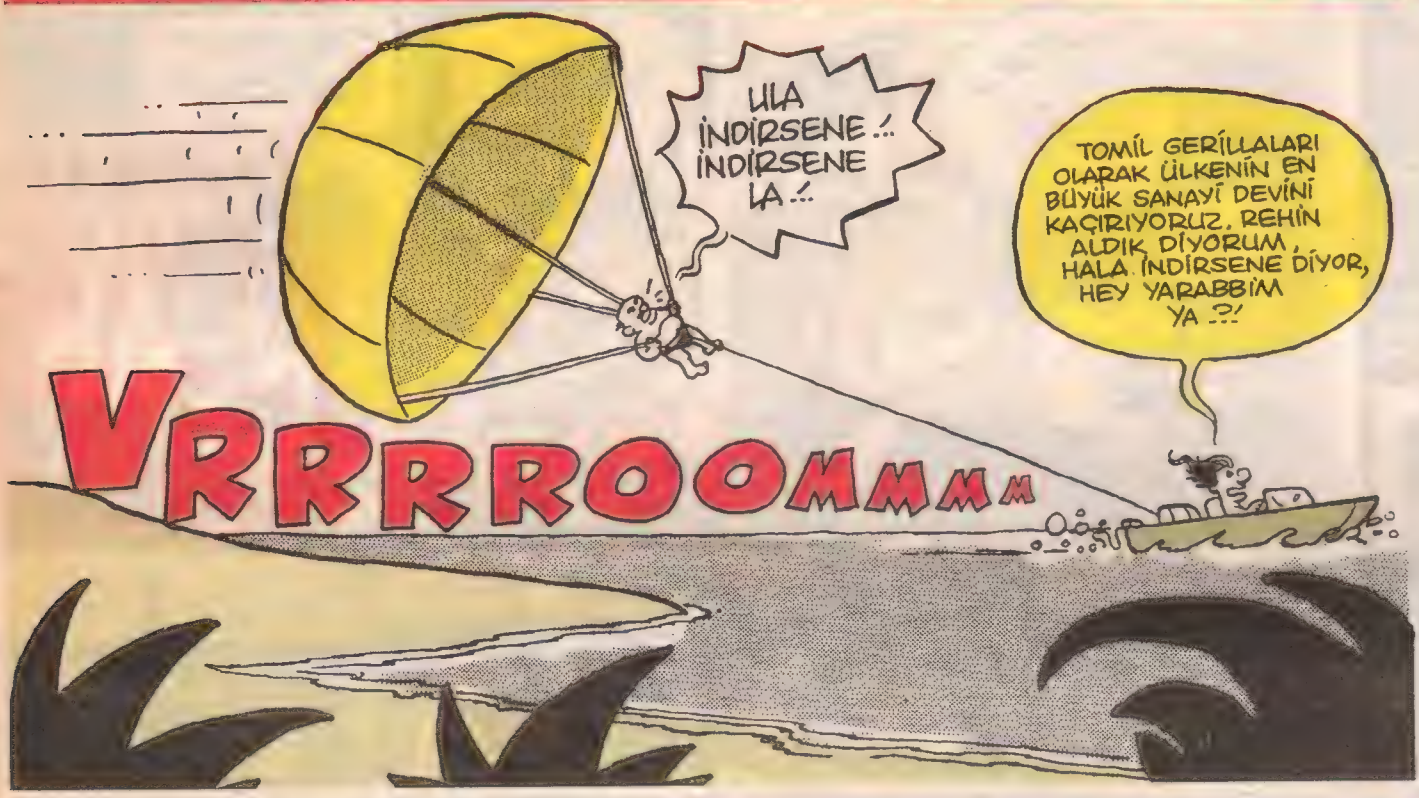

SERBEST PİYASADA DÜN
1 AMERİKAN DOLARI...
EFEKTİF SATIŞ : ALAMAZSIN
EFEKTİF ALIŞ : SATAMAZSIN
Eee?! E'si yok, piyasa böyle işte!..

● VAHŞİ PİRANHA İMDAT ve FELSEFESİ...

Espri: Mehmet ÖZKANOĞLU.

cemaahmet@leman.com.tr

AYRINTILAR

METİN FİDAN

Su güzeldi, soğuktu, tatlıydı ve besleyiciydi. Ama hepsini içemedim. Kalktığımda, şişeyi yanıma aldım... Kıvrımlı ve pütürlü plastik şişenin, belinden tutarak yürümemde bi sakınca yoktu. Sağ elimden aşağıya doğru, bacaklarıma paralel bir biçimde sarkıyordu. Sağ kolumla da güzel bi hareket uyumu gerçekleştirmişti. Neredeyse onu tutmadığıma inanacağım kadar müthiş bir birliktelik sergiliyorduk. Çünkü taşımak ayrı, tutmak ayrı şeylerdi. Bir eşyayı taşımakta sorun yoktu da, tutmak yorucuydu genellikle. Bir sırt çantası, veya bele takılan bir matara, aklı meşgul edecek plânlı bir tutma eylemini gerektirmez, vücut onları sadece bir köle gibi, bilinçsizce taşırdı... Arasıra içindekini yudumlayarak, şişeyle beraber hastaneyi ve üniversiteyi geçip Kuyubaşı'na geldim. Yüksek binalar bulunduğu için buralar biraz daha gölgeli sayılırdı... Su içmekten utandığımı düşündüm öte yandan. Belki de o yüzden gizliyordum şişeyi, vücuduma iyice yapıştırarak. Acıkan, susayan, sıcakta terleyen, ölümlü bir insan olamazdım ben! En azından çok az susamalı, veya gidip evde içmeliydim. Güçsüz görünmek istemezdim elbette; zayıf taraflarımı ustalıkla gizlemesini bilmeliydim! O yüzden fazla susamamış gibi yapıp, şişeyi sadece bir eğlence niyetiyle, bir keyif sıvısı olarak elimde taşıdığıma inandırmalıydım... Kimi?!. Yani, kimi inandırmak istiyordum böyle yaptığıma?. Kim beni sorguluyordu?. Söyliycem.. Ben mi?. Hayır! Ben o kaldırımda sıcakta yürürken, bir marketin yanından geçerken ve domateslere ve portakallara bakarken hâlimden memnundum. Pet şişeyi öyle de taşısam olurdu, suyu böyle de içsem olurdu. Kendime, yani doğruyu yaptığıma inanıyordum. Fakat, bana inanmayan biri vardı etrafımda!

Ona karşı güçlü görünmeliydim.. Alçak bi duvarla çevrelenmiş bir çay bahçesinin kenarından ilerlerken, sağlam bahaneler arandım hemen! Çünkü, bana inanmayan 'o şey' su içmemi bile bir güçsüz belirtisi olarak tanımlarken, şu anda ben, dondurma yemeyi aklımdan geçirmiştim! Duvarın yanından yürürken, içerideki beyaz plastik sandalyelerde oturan insanlara göz attım. Birkaç masada, küçük metal kâselerde dondurmalar vardı ve canım çekmişti. Ayrıca buradan kafaları gözüken o insanları da yemek istiyordum. Yani onların da tadını almak, onlarla konuşmak ve onlarla beraber orada oturmak. Her zaman, böyle hızla yürüyüp geçmek ilginç değildi. Durup dinlenmek, onlarla beraber dondurma yemek istiyordum; sap'lı değil, metâl dondurma kâselerine konulandan! Duvarın veya bir tel örgünün uzağındaki renkli kafalara değil, karşımdaki sandalyede oturan insanın yüzüne bakmak istiyordum. Dondurmamı kaşıklarken bana söylenen birşeyi dinlemek istiyordum.. 'İstiyordum!. İşte bu, o şeyin en nefret ettiği kelimeydi sankı. 'İstemek', en büyük güçsüzlük, en iğrenç zayıflıktı. İstesen bile bunu belli etmeyecektin, hattâ mümkünse hiç istemeyecektin. Her davranışımı kollayarak sanki arkamda yürüyormuş gibi, 'Evet, istemiyorum' dedim. Bunu, o'nu kandırmak için söylediğimi anladı! Bunu, yüzünden anladım!. İnsan, herhangi bir güzel şeyi istemediğini, o şeye hiç de muhtaç olmadığını göstermek için, bazen kafasını kontrollü bir öfkeyle, o güzelliğin tam aksi yönüne çevirir hızla! Ve karşı karşıya kaldığı, gördüğü şey, alâkasız, çok başka birşey olur, bir yol lambası, çok yapraklı bir ağaç, bir minibüs.. Ama her seferinde de, kafamı plânlı bir biçimde diğer tarafa süratle çevirdiğimde, hep beklediğim, çok daha önemli birşeyi göreceğimi zannederim.. Böyle olacağına fazlasıyla inandığım günlerde, kafamı sürekli çevirip durduğumu hatırlıyorum. Yine öyle döndürmüştüm, hızla! Aslında, çok da hızlı, yani tuhaf görünecek bir şekilde aniden olmuş sayılmazdı; ilginç birşeyi farketmiş gibi yapmıştım sadece. Karşıma, hiç de ilginç olmayan, daha doğrusu benim beklediğim bir şey çıkmadığında (bir oto galerisinin mavi ve pembe renkli büyük tentesi), "artık bir karar almak istiyorum, böyle saçmasapan davranmak istemiyorum" diyerek, kafamı tekrar öbür tarafıma çevirdim, ve onu buldum karşımda!.

Tek hatırladığım, yani kafamda sürekli çınlayan şeyler, 'istiyorum' ve 'istemiyorum' sözcükleriydi. Bunlardan elbette, 'istiyorum' olanına sinirlenmişti o! Ayrıca kendisi de, ne istediğim, ne de istemediğim birşeydi. 'O herşey olabilirdi' anlamını taşıyabiliyor. Güzel günler geçirilen bir asker arkadaşı kadar canayakın, veya hâlâ gıcık bir eski okul arkadaşı kadar yavşak tavırları vardı. "Senin neyi istediğini biliyorum," diyerek, teklifsiz, kolumdan çekerek çay bahçesine soktu beni: "Bu insanların arasında mı olmak istiyorsun?." Bir tehlike bulunmadığına inanarak onunla beraber yürürken, "öylesine söylemiştim ben," dedim, "Çok istemiyorum. Böylesi de güzel.." Başka bir tarafa bakarak: "İstememek de birşey istemektir," dedi. "Bundan kurtulamazsın! İstek, mutlak güçtür! İstek'le dönüyor gezegenler. İstekle var oluyor insan ve eşya!." Onun böyle zekîce laflar etmesine pek şaşırmıyordum; sonuçta ben n'aparsam yapayım tersini söyleyip ikisini dengeliyor ve böylece daha değerli, zengin fikirler üretebiliyordu. Asıl şaşırdığım şey, biraz sonra ne olacağıydı? Çünkü çay bahçesinde, hiç tanımadığım kişilerin oturduğu bi masaya doğru yürüyorduk! Bir ara durduk ve, "Sen, istiyorsun ama," dedi. "insanlarla da iyi ilişki kuramadığını biliyorsun! Tuhaf tavırların var. Yeterli uyum sağlamıyorsun.." Geri dönmek, kaldırıma çıkmak istiyordum. Fakat devam edip: "Öyleyse o şekilde, garip bir uyum göstererek ilişki kurmak istiyorum!" dedim. "İyi, gel bakalım," dedi, ve beni masadakilere tanıştırdı. İki erkek ve üç kadından oluşan bir gruptu. Hepsini, isimleriyle tanıyordu! Aralarına oturduk. Rahatsızdım. Çünkü yanımda durup beni kontrol ettiğini biliyordum. Onu getirmeyecektim! Tek başıma yapmalıydım. "Rahat ol," dedi. Kendimi böylece aptal gibi hissettim. Ama yanımdaki kadınlar da nedense, bu çekingenliğimden ve garip tavırlarımdan hoşlanmış gibiydiler. Hele bir tanesiyle - önünde kalın bir moda dergisi bulunanla- muhabbeti koyulaştırmıştık ki, dondurmam biter bitmez kolumdan tuttu beni. "Gitmeliyiz," dedi ve ayağa kalktık. "Nereye gidiyoruz," diye fısıldadım, "Oturuyoruz işte.." "İstemiyorsun aslında," dedi. "Bu şekilde olmasını istemiyorsun! Zaten sohbetten hoşlanmadın. O kadının aptalca laflarını da belki aranızda birşeyler geçebilir diye dinledin. Anlamadım mı sanıyorsun!. Şurada bekle.. Birazdan gelicem ben.."

Uzaktaki başka bir masaya oturdum.. Giderken, bana çay söylemiştı. Burdan çıkmak, yürümek istiyordum artık. İleride, büfenin yanında, bir adamla konuştuğunu gördüm. Bana doğru baktılar ve kafalarını çevirdiler. Ben de kafamı çevirdim diğer tarafa hızla: Yan taraftaki 'bebe malzemeleri' mağazasının önündeki küçük plastik bisikletleri gördüm.. Bir kağıt mendil çıkartıp burnumu sildim sonra.. O kadın, az önceki. Uzaktan bana bakıyordu. Niye ayrıldığımıza şaşırmış gibiydi. Gerçekten de tuhaftı: Yanlarından, bir işimiz var diye kalkmıştık ama, ben şimdi burada oturuyordum.. Sıcaktı.. Bir ara rüzgar esti. Büfenin tentesinin uçları rüzgarda fatırdadı.. Kalktım. Geleceği yoktu!. Aslında, kötü birisi de değildi. Beni sürekli sorgulamasından keyif aldığımı farkettim! Hattâ bana o şekilde davranmasaydı, insanlarla daha da az sağlıklı ilişkiler kuracağımı düşündüm.

Etrafındaki herkese iyi davranıyordu. Büfeciyle, neredeyse ahbap olmuştu!. "Sen git istersen artık," dedi, yanıma uğrayıp. "Benim biraz daha işim var..." Kalktım. Geçerken, masadakilere selam verdim ama, sanki daha önce beni hiç görmemiş gibi davrandılar! Zaten ben de selam mı vermiştim, yoksa kafamı gene öyle bir tarafa çevirerek başka bir hareket mi yapmıştım hatırlamıyorum.. Şişe, hâlâ elimdeydi. Dibinde kalan suyu içip, onu yürürken bir çöp kontenyırına fırlattım. Ve fırlatırken, o günün son ilginç olayı olarak, çöpün içinden bir kedinin sıçramasını ve çıkarken kafasını şişeye çarpmasını hayâl ettim.. Öyle olmadı.. Şişe içerde kayboldu. Aslında yolu kirletmediği, içeriye girdiği için sevinmiştim. Doğru bir davranışın huzuruyla, ilginç bir davranışın hazzı arasında kaldım. Ne istediğimi tam kestiremiyordum. İlginç bir hareket olsun diye, gidip çöpün içine uzandım ve baktım. Doğru bir hareket olarak da bundan utanarak tekrar yürümeye devam ettim..

tek yalancı adamın peşine düşerler. Fetihciliklerinden çok ihaneti cezalandırmalarıyla şöhret buldular.

Moğollar çapulcu muydu? Düpedüz yalan, uydurmadır. Moğollar bozkır ahlakına göre yetiştiler, yani, göğüs göğüse savaşın yiğitliğin ahlakıyla. Arkadaşına, birliğine ölünceye kadar sahip çıkmak askerlik ahlakıdır. Savaş alanında ne pahasına olursa olsun arkadaşını yalnız bırakmayacaksın bir Moğol askeri yasasıdır. Her Moğol askeri başkasını/yanındakini/arkadaşını ölümüne düşünmek ve o an yanında bulunmak zorundadır, bu da bir Moğol ibadetidir. Bu yüzden koca orduları tek beden birlikte tek vücut yani sığırcık sürüleri gibi topluca hareket ederler.

Peki Atilla, Paris'in, Roma'nın kapılarına ya da Moğollar birkaç yüzyılda bu muazzam fetihleri nasıl başardı? Bunun sırrı yukardaki bozkır gelenekleri. Ancak, savaş tarihleri, atlarıyla bütünleşmiş tek beden gibi hareket etmelerini, en büyük sebep sayar. Hayvan sevgisini ilahileştirmişlerdir, atlarına öyle şefkat, merhamet ve yakınlık kurup ilişkiye girerler ki o atla birlikte bir tek seferde binlerce kilometre tek başına giderler.

Ve bir Moğol efsanesi Moğollar'ın gücünü iyi özetler, bu efsaneye göre: Moğollar Asla Yenilmez. Moğollar asırlarca yenilmedi, Moğollar'ın yeşil sancılı efsanesi de buydu.

Moğollar, Türkler başıbozuk sürülerdi. Düpedüz yalan... Dünya savaş tarihine düzenli ordu kavramını getiren bozkırdır. Bugün tüm dünyada askeri teşkilatın özünü/kendisini oluşturan onluk/yüzlük/binlik sistemleri, yani bugünkü manga/birlik/tabur/alay düzenlerini icad edip batılılara öğreten bozkır'dır.

Peki binlerce yıl bu kadar araştırma bu kadar arkeoloji bu kadar tarihçi yaşadığı halde bu kadar yalan nasıl yaşar!..

Şundan yaşar, ağırlarına gidiyor...

Roma'nın Paris'in kapılarına kadar Orta-Asya'dan tutup yüzbinlerce atlıyı getireceksin. Bugün aynı mesafeye yüzbinlerce askeri gemiyle/uçakla taşıyamıyorsun. Bu kadar büyük orduların bu kadar büyük mesafelerdeki ikmalleri, yemekleri, yıkanmaları, hastalıkları, birarada disiplinle hareket etmeleri, ölülerini defnetmeleri, bir alayın aile gibi bütünleşmeleri ve onbinlerce km. karda kışta hareket etmeleri ancak büyük ahlak yasaları büyük bilim yasaları büyük kültür yasaları büyük bilgi yasalarıyla anlaşılabilir.

Ama onlar böyle anlamak istemiyor, çapulcu deyip geçiyor... Bugün Avrupalılar devlet olmayı Atilla'nın Avrupa'daki artıklarından kurulmuş Macarlar'dan öğrenmiştir. Çapulcu dedikleri adamlar Orta Avrupa'nın kalbinde Avrupa tarihinin en uzun ömürlü en kalıcı en yaşlı devletini kurdular ve tüm Avrupalılar'a da nasıl "birlik" olunabileceğini bu devletin siyasi, sosyal teşkilatıyla öğrettiler!..

Moğollar Türk tarihinin en eşsiz kahramanı Yıldırım Beyazıt'ı mağlup ettiler. Moğollar tarih sahnesinden düştükten sonra ancak Rusya diye bir devletin adı duyulmaya başladı.

Samuraylar durmaksızın keskin kılıçlarıyla insan doğrayanların adı değildi. Öyle şogunlar vardı ki kılıç ustası, kılıç sihirbazı olduğu halde, insan öldürmeden insana karşı kılıcını hiç kullanmadan büyük kahraman önder olarak yaşadı. Çünkü kılıç oyunundan çok şairlikleriyle övünürlerdi. Samuray liderleri şiire hastaydı tıpkı Osmanlı sultanları gibi...

Kılıç oyunları mertliği, yiğitliği, ahlakı bir nevi eski dünyanın göğüs göğüse birebir ahlakını inşa ediyordu. Moğollar ve Türkler ve Çerkesler göğüs göğüse savaşın efsaneleriyle doludur.

Osmanlı sultanları son yüzyıla kadar okçuluk, atçılık, güreş müsabakası gibi zamanın gerisinde sporlarla uğraşmasının sebebi de buydu, bu onların ilkel, vahşi olduğunu hiç göstermez, aksine, bireysel yiğitlik ahlakını geliştirmek, ödüllendirmek, bugünkü spor gibi...

Araplar İslam'la birlikte Hindistan'dan İspanya'ya iki yüz yıl esip gürlediler. Ve birden tarih sahnesinden çekilip askeri düzenlerini Türk ve Çerkesler'e emanet ettiler. Savaşçılık soylarında yoktu, Araplar'ın ünlü lideri Nazır söyler. Barış zamanında en mutlu lider benim çünkü halkım mülayim, munistir, ancak savaş zamanında işim zordur çünkü bu halkı harekete geçirmek çok zordur. Abbasiler'in kılıcı Türkler'di. Çerkes ve Türkler Mısır'da Memlük devletini kurdu. Yiğitlik ve göğüs göğüse ve birebir savaşmanın kılıç ustaları yetiştiren ünlü askeri okulları oldu. Batı bu okulları 17. yüzyılda öğrenecek. Yavuz Sultan akıllarına hiç gelmeyen yeni bir teknikle yendi onları, bu barut ve toptu. Memlük şairleri Yavuz'a isyan etti. "Bu mertlik değil, yiğitlerimiz kılıç çıkartmadan topluca öldüler, erkeksen savaşçılarını teke tek gönder" diye naralar attılar.

Barut, top gücü Osmanlı'ya başedilmez ve biraz da zalim yaptı, ama Osmanlı bozkır çadırı, ahlakını terketmedi. Yeniçeriler Romalı askerler gibi yalnız devletin değil, ruhani manevi bir eğitimden geçirilip Allah'a da bağlandı. Yeniçeriler ailesiz, mülksüz ve yurtsuz idiler bu özellikleriyle dünyada tek idiler, güçlerinin sarhoşluğuna kapılmaktan kurtulamadılar. İmparatorluğun sınırlarını gücünü koruyacak bu daimi ordunu ikmali, beslenmesi, teşkilatı, disiplini, yönlendirilmesi büyük ekonomik güç, büyük bilgi birikimi ister. Savaş tarihçileri yeniçeriliğin kölelik olduğunda ısrar eder. Tam tersi, köylü ve halk çocuklarının vezirliğe sadrazamlığa kadar bu okul vasıtasıyla yükseldiğini görmezden geldiler, halk çocuklarını saray kapısı diye sadrazamlık kapısı diye gönderiyordu. Batıda kahramanlık derebeylerin etrafında aristokrat ailelerin şımarık çocuklarına has bir oyundu. Bizim askeri okullarımızda soylu sınıflardan değil, halkın içinden gelmiş gençler imparatorluğun bütün siyasi iktidarını ele geçirecek kadar yükseliyordu. Köylülerden halktan büyük idareciler büyük komutanlar yetişebileceğini batılılar 17. yüzyılda ancak öğrenebildiler.

Otuz yıl savaşlarında köylülerin çoluk çocuk at arabalarının üstünde paçavralar ve açbilaç hastalıklar içinde şehirden şehire cepheye sürülmeleri tüm savaş tarihinin en rezil sahneleridir. Türkler, Moğollar ya da Araplar çocuklarını, ailelerini hiçbir zaman savaşın konusu yapmadılar. Bu köylüleri eğitmeleri batının yüzyıllarını alacak. Prusya askeri subay okulları katı disipliniyle askerlik tarihinde dönüm noktası. Ancak Prusya'da disiplin bir zorunluluktan doğdu. Barutla çalışan tüfek eğitiminin dayattığı birşeydi disiplin. Tüfek icad olduğunda bir kıvılcımın çakması yandaki arkadaşlarının barutlarını da patlatıp topluca havaya uçuyorlar. Ne yapacaklar. Talimlerde yüzlerce kaza. Bu kazaları önlemenin yolu birlikte ateş, tek seferde. Bu yüzden tüfekliler teksıra ön safhaya oturacak tek komutla hepsi aynı anda komutla... Mesela bir ateş emri için birbiri sıra elliye yakın, tüfek kaldır, indir, gez, göz gibi onlarca kuralın peşpeşe aynı anda izlenmesi, bugün de geçerli, disiplin dedikleri bu...

Bu disiplin Osmanlı orduları karşısında işe yaramadı. Türkler'in Avrupa'dan çekilmesini sağlayan Ruslar'ın ön cepheye sürdükleri yine bir bozkır kavmi olan Kazaklar'dı... Aman, nerelere geldik.

İstedikleri kadar disiplin olsun inanmamış orduların yarısı savaşta firar ediyor. Bilimsel gelişmelerle büyük gemiler büyük topların sahipleri oldular ama, batının orduları Türkler, Araplar, Vietnam'ı, Cezayir'i geçemedi. Afrika'nın balta girmemiş ormanlarında sadece zehirli oku kamışla atan ülkeleri esir ettiler. Ve bu ilkel kavimler dahi üç/beş sene içinde birkaç çavuş birkaç subay yetiştirip iç darbelerle yabancıları kovdular.

Batının ordularının tam anlamıyla esir etmeyi başardıkları iki ülke vardır ikisi de modern toplumlardır ikisi de güce tapınan batılı toplumlardır, Almanya ve Japonya! Bu büyük disiplin büyük infial panik yaratan toplarla ancak rasyonel düşünebilen modern toplumlar dize getirilebilir. Bağdat'ta sökmedi. Bu halkları ebediyyen bir kölelik içine alamadılar. Çünkü savaşlarında haklıydılar...

Haklı insanlar, haklı toplumlar, sömürülen, işgal edilen topraklarında nihai başarıya ulaştı. Batı sanayisinin gücünü, bombalarını, hiçe saydılar. Başka tür bir güçleri vardı. Bu "inançlarıydı".. Çanakkale'ye dünyanın sömürgesini getirdiler, tarihin en büyük orduları Türkler'i yenemedi, Cezayir'i yenemedi, Vietnam'ı yenemedi.

Bilim, tarih, savaş uzmanları burada susar. Bunun cevabı yoktur. Burada halkların Yeşil Sancılılar'ı devreye girer, görünmeyen güçleri, şehidlerin, atalarının ruhları devreye girer. Tüm savaş tarihi ve tarih dolusu toplar bu inançları yıkamadı. Ebedi esirliğe almayı başardıkları iki ülke yalnız Almanya ve Japonya olmuştur. Çünkü, hem Almanlar hem Japonlar düşmanları gibi "toplarına", "güçlerine" tapınıyordu. Saddam da meşhur toplarına tapıyordu. Kısaca, savaş tarihi ordularının gücüne güvenenlerin halkın inançları karşısında çaresiz kaldığının yüzlerce örneğiyle doludur.

Toplar yenilir, ordular yenilir nükleer bombalar yenilir. Yenilmeyen tek şey, inançtır, haklı olduğuna inanmaktır.

Haklıysanız, yer gök dağ taş kuşlar kayalar ruhlar öte alemler, annen, baban, atalarını herkes senin yanında savaşa girer. Öteler/buralar tabiat/denizler seninle bu ölüm kalım savaşına girer ve kimse seni durduramaz.

Bu düşünceleri bilim söylüyor, tarih söylüyor, düşünce söylüyor, savaş felsefesi söylüyor.

Fransızlar Cezayir'e girdiklerinden yüzelli sene sonra defedildiler, aralıksız iç isyanlar, başkaldırmalar, durmaksızın sürdü. Yüzelli yıl içinde bu büyük esarette Fransız mektepleri kuruldu, tüm aydınları Fransız istihbaratında bir Fransız gibi yetiştirildi ve bu halde dahi Cezayir halkı Fransızlar'ı püskürttü...

Çünkü mekanik silahların dayanak noktası yoktur. Ömrümüz yetirse hepimiz göreceğiz. Irak'ta önümüzdeki onbeş sene içinde bir milyon, belki iki milyon ölü çıkar. Ama Irak halkını ebediyyen mahkum, esir, sömürge yapamayacaklar. Bugün, diyelim yedi yaşındaki Iraklı çocuklar, yirmi yıl sonra 27 yaşında olacak, kimbilir o günlerde bir kukla Amerika hükümetinin bankasında görev alacaklar. Ama her biri iş dönüşü kahvede bir araya gelip nereyi uçuralım, nereye bomba koyalım gibi gizli/örgütlü/direnişçi eylemlerini sürdürecek. Sivil Savaş bitmez. Irak Iraklılar'ın oluncaya kadar.

Ancak bu direnişi yıkmanın yolları vardır, bugün gazetelerimiz bu yıkma işini emperyalistlerden kendi üstlerine vazife diye ya da para karşılığı almıştır.

Türk ordusuna Yeşil Sancılılar diye birşey yoktur diye inandırırsan, Türk ordusunun halkıyla toprağıyla ilişkisini sağlayan inanç noktalarını paramparça edersin. Ve bizim ülkemiz, ülkemizin silahlı kuvvetleri de gücüne tapınan Almanya ve Japonya gibi olur ve modern/teknik/güçlü, ama çok yalnız bu ordu daha büyük ordularca üstelik silaha dünyanın parasını ödediği halde perişan olur..

İşte onurunu şerefini koruyamayan dünyanın rezili ülkeler: Almanya, Japonya. Dünya tarihinin en büyük bombası Japonya'ya düştüğü halde, bugün o Japonlar bu bombayı kendilerine atan katillerle yanyana başka mazlum halklara bir daha atmak için kolkola.

Şerefsizlik budur. Bir ülkenin nasıl imha edildiğini görün, anlayın. Bu ülke onurdan insanlıktan ahlaktan ebediyyen bahsedemez. İnsanlık için hiçtir, sıfırdır, Amerika'nın kölesidir. Japonya'yı onursuz yapan kendi halkı, kültürü değil, esir oluşudur. Milletler köleleşir ve başkalarının iradesi için böyle savaştırılır. Varlığı allak bullak olur, şerefsizliğiyle dünya ve insanlığa da allakbullak edip insani değerleri paramparça eder ve gururunu kurtarmak için bin yıl daha yüzbin çeşit robot üretmekten başka şansı kalmaz... Artık bu robotları Iraklı çocuklara medeniyet ne kadar ilerlemiş diye gösterirler...

İşte Irak! Bir vatan kopuyor!.. Tek bir müslümanın gözünden yaş gelmiyor. Çocuklarımız bunu bilmeli. Necef'te, Felluce'de akan kan bizim damarlarımızdan fışkırıyor!

İçilen kan atalarımızın dedelerimizin kanıdır. Müslümanların bu tarihin bu savaşların kanıdır!.

Şimdi içimizden hangimiz Hacı Bektaş'ın türbesine gidip ona, Ali'nin türbesi düştü diyecek. Nasıl diyeceğiz. Anadolu'nun dağına taşına Ali Ali Ali yazan bu mübarek veliye hangimiz, Ali'nin kanını içiyorlar, müslüman kanı içiyorlar ve biz oturmuş seyrediyoruz, diyeceğiz...

Gidip savaşmamız gerekmez TV'lerimizden gazetelerimizden bir dua bir yakarışta mı gönderemeyiz, bir kardeşlik mesajı da mı gönderemeyiz? Gönderemeyiz.

Çünkü tuzaktayız. Hepimiz tuzaktayız. İnancımız var mı yok mu, tuzağa düştük. Toprak sevgisi. Allah sevgisi, nedir, insanlık nedir, biz nerdeyiz, biz kiminleyiz, kime karşıyız, kimin yanındayız, ideolojiler, fikirler, beyinler, aydınlar, herkes işte bu propagandalarla tuzağa düşürüldü...

Kardeşlerim. Bizi tuzağa düşürdüler. Ellerimiz kollarımız bağlandı. Bağladılar. Boşuna çırpınıyoruz, niçin çırpındığımızı bilmiyoruz.

Kardeşlerim. Ölmek öldürmek işimiz değil, hayatımda ilk defa bu tür yazı yazıyorum, savaşlardan bize ne. Hepimiz, bizler, kuru ekmeğimize, kuru canımıza razıyız. Savaş dolusu tarihten Atillalar'dan bize ne?

Tarihinden kültüründen inancından ne kadar kaçarsan kaç, savaşmayalım artık diye ne kadar çığlık atarsan at getirip önüne koyuyorlar... Tüm tarihi tüm savaşları getirip dayatıyorlar. İşte manşetlerde müslümanların inançlarıyla dalga geçiyorlar. Savaşlarınız, kutsallarınız Çanakkaleniz, hepsiyle alay ediyorlar. Çünkü sizi yenmenin yolu "kustallarınızı" vücudunuzdan ayırmak... İki bin beş yüz yıllık yaygaradır bu. İslam'dan önce de vardı sonra da... Sizi vahşi, barbar göstererek kendi sömürülerini kendi işgallerini haklı göstermeye çalışıyorlar. Başka da laf bilmiyorlar.

Bizim yaşamamız, Araplar'ın, Türkler'in, Farslar'ın yaşaması niye batılılar'ın garibine gidiyor!..

Bu dünyada onbin tane şehir varken neden gidip Ali'nin türbesini patlatıyorlar... Müslüman şehirlerin leşlerini tanklarıyla çiğneyip zafer naraları atıyorlar...

Tarihin sonu geldi diyorlardı, Irak'ta tarih silbaştan yeni başlıyor... Batının orduları ikibin beş yüz yıldır denediği gibi devasa silahlarını, gücünü halkın inançları karşısında bir kere daha deniyor...

nihatg@leman.com.tr

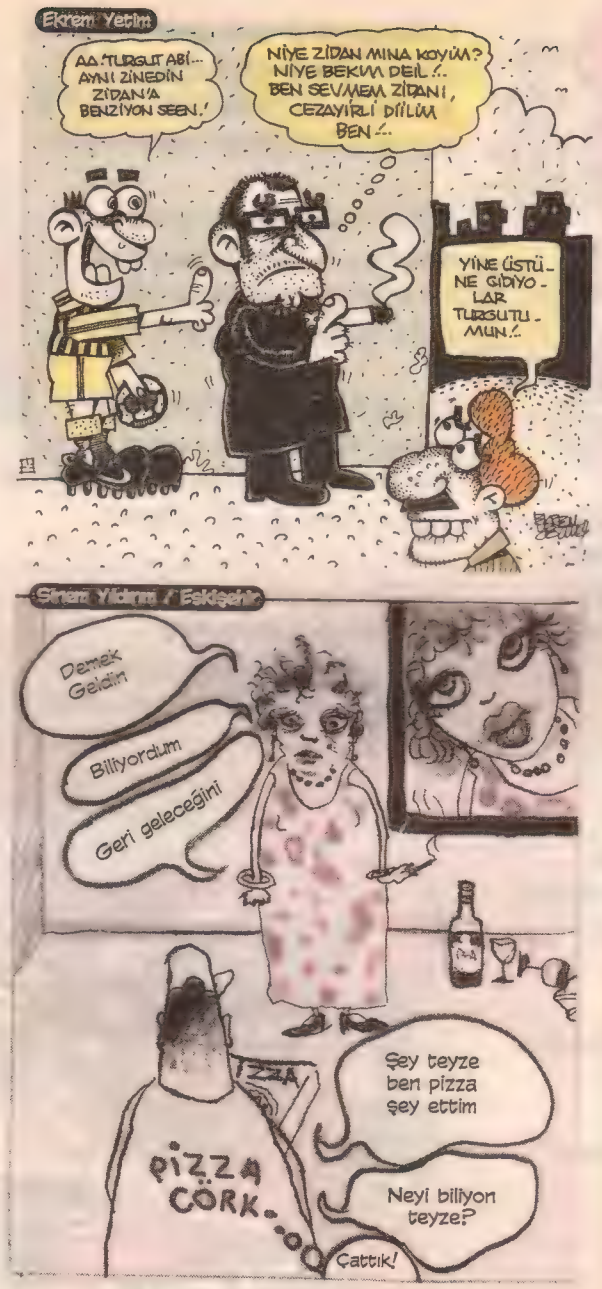

LeMan
Sayı: 668
27 Ağustos 2004 Cuma
Haftalık Yerel Süreli Yayındır
● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazişleri Müdürü: Zafer AKNAR
● Müessese Müdürü : Ali YAVUZ ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Melike ACAR ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Olgun BUDAK ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Mehmet EĞRİK ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Kemal Kenan ERGEN ● Melikşah ● Aslan ÖZDEMİR ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● Mehmet ÖZKANOĞLU ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ● Yurtdışı Koordinatörü: İlhan ARKAN (ilarkan@leman.com.tr) ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Baskı Sorumlusu: Tanju KİRTE Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 Dahili: 0 Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Nihat Genç Cadde'de...

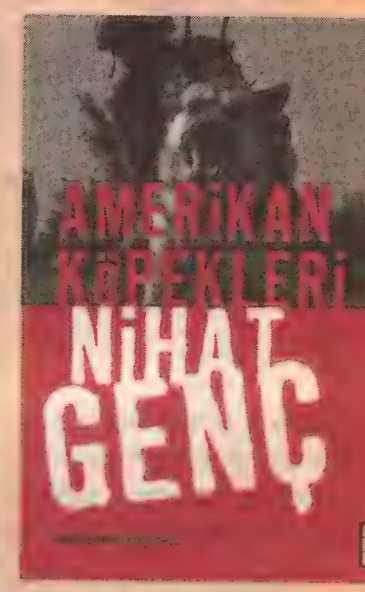

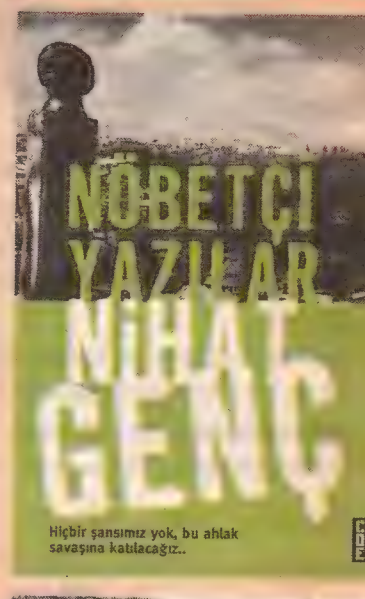

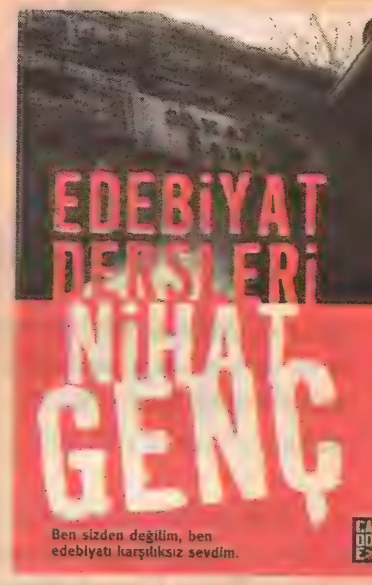

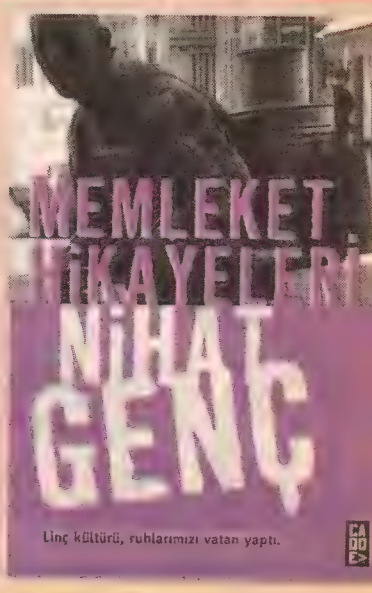

Çok

SAİR KÖZALAK

suyunu içmedim deme sakın niksarın
havasını solumadım deme koyulhisarın
cevizine doymazsın şebinkarahisarın
bir başka topraktır canım vatanım

fındıkta bir numaradır giresunum
kurtuluş savaşında tarih oldu samsunum
bayatlamaz ekmeği trabzonumun
insanlık beşiği benim vatanım

yemedim deme erzurum cağ kebabını
gez dolaş evliyayı al sevabını
tokat kebabın kümbet yağını
yemeden ölünmez lezzet vatanım

sıvaz dedinmiydi akla madımak gelir
artık yemeği değil otel bilinir
kangal köpeği kurdu titretir
balıklı çermiğinle şifa vatanım

en hakiki mafya karadenizden çıkar
mitim emniyetim hakimim işbirlik eder
istese dünyayı kurşuna dizer
yiğitler kabadayılar diyarı vatanım

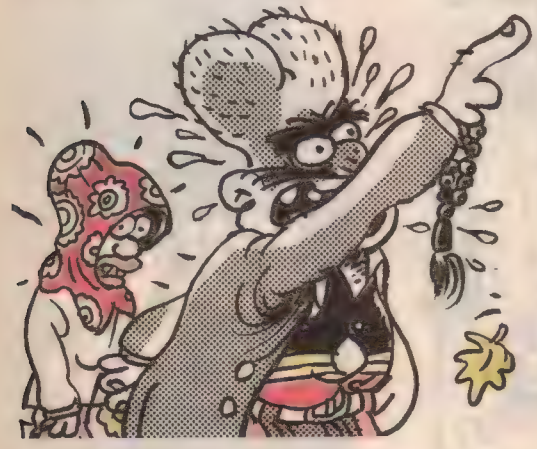

farzet işsizsin kap bir dedektör
ermeni rumun gömdüğü altınları bul
şikayet edersen allahından gör
silme hazinesin karun vatanım

kellkit deyincik akla aydın bey gelir
vadiye katkısını herkeşler bilir
işte böyle hayırlı evlatlar yetiştirir
insanlıkta bir numara canım vatanım

burası malatya kayısı burda yenir
akla turgutu korkutu özalı gelir
rizeden mesutla,tayyip bilinir
akıllar yumağı benim vatanım

elazığ dedinmi memmed ağardır
kayseride pastırma ve abdullah gül
geç antalyaya baykalı defterinden sil
siyasetçi yatağı yiğit vatanım

alaattin depesinden bakbir konyaya
adanada uğra onbaşılara
bir buçuk adanayı yutsan şalgamla
ömüre ömür katar lezzet vatanım

dost amarika nasıl beyle tikkatsiz olur
çuval hadisesi halen bana dokunur
AB elini çabuk tut yoksa tiren çarpışır
borç yüzünden boynu bükük vatanım

izmirin sarhoşu boldur solcusundan geçilmez
alayı cenabettir elinden bir tas su içilmez
lakin gızları bir içim su paha biçilmez
kalitede birinci sınıfsın altın vatanım

harranla havranı karıştırma balıkesirde
oksijene doyarsın edremit körfezinde
maşallah dimdik her sabah tabanca kınında
havası suyu kudret enfes vatanım

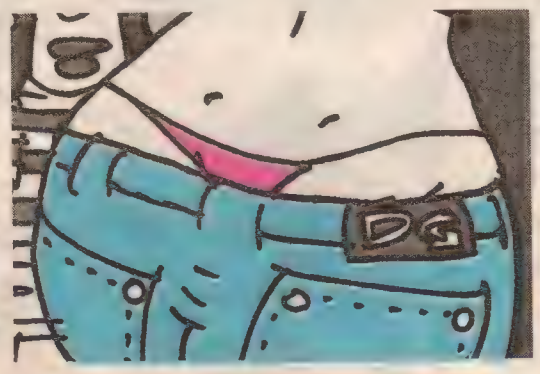

bir istanbulun var dillere destan
kızların gıçında ciysitrik fistan
zkin hiç inmez abdestin tutmaz
günahın boynuma canım vatanım

minareler adım başı arşa uzanır
bir hoparlör sussa diğerinden başlanır
partikhane asıl bunu gısganır
ibadette lider benim vatanım

baklava dedin mi gaziantebimiz
pul biberiyle baharatıyla güneydoğumuz
yedin mi yemeğini gaşıntıdan yırdan gotünüz
lezzet nefaset afiyet yeri vatanım

kastamonu sarımsakta lider tosya pirinçte
kiremitte erbaa turhal şekerde
amasya elmada portakalda finike
kimseyi aç bırakmaz canım vatanım

trakyalı gevşektir ayçiçeğinden
sinir sitrez bilmez B vitamininden
göz akını gan bürümüş şarap içmeden
binbir çeşit millet dolmuş vatanım

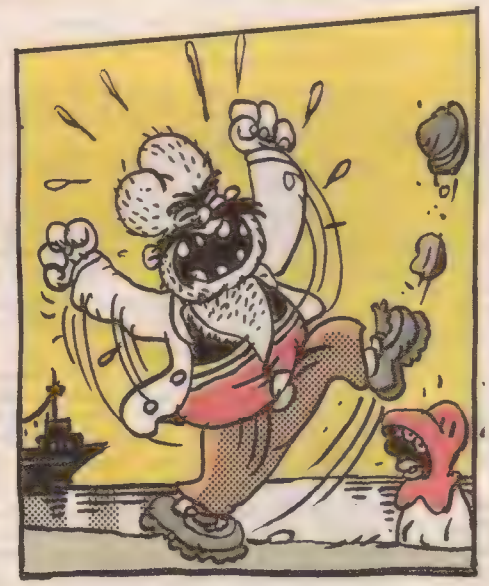

AB bilse kemah dutunun tadın
ağzına bir parmakta anzerin balın
kuzu pirzolası bolu dağının
hamına koymuşum griterinin
maalesef tanıtım eksik canım vatanım

Aksam.com.tr

hisseli harikalar

Kemal Kenan Ören

Şef Garson : Kızılderili kökenli midir nedir. Yazık...

Ateş Dansı : Klabır çayda çırası...

Boşanma Davası : Çok ayıp. Kadıncağız sana erken boşalma davası açtı mı?..

Havai Gömlek : Cebinde de fişek vardır şimdi senin...

Kepekli Ekmek : Fırıncı'nın şampuanını değiştirme vakti geldi de geçiyo bence...

Ikınmak : Hamile narası...

Metres : Onbeş santimlik pipi için iki metrelik kadın beslenir mi lan apti?..

Yan Sanayi : Fabrikatör yancısı...

Basın Danışmanı : Burcumu okusana lan dendiğinde okumak zorunda olan şahıs...

At Yarışı : Belki atlar da jokey yarıştırdıklarını düşünüyolardır. O noolucak?..

Mordillo : Ne yani başka rengi yok mu? O zaman niçin sadece dillo demiyoruz? Manyak mıyız biz?..

Faks : Kağıdı sıkışmış faks makinesi...

Üfürükçü : Bir bardak su içirirseniz, kısa bir süreliğine tükürükçü olarak da kullanabilirsiniz. Ne işinize yarar bilemem tabi. Ben sadece teorisyenim...

Fuhuş : O-hoo böyle dersen insanın yapası gelir ama. Ohoş deseydin bari...

Bavul Cinayeti : Aman tanrım, ne tür bi manyak bavul öldürmeye teşebbüs edebilir ki?..

Kulaklık : Küçük olanlarını tavsiye ederim. Ses aynı ama kulağı daha iyi temizliyo...

Ünsüz Harfler : Haybeden mütevazilik etmeyin eşşoğleşşekler. Hepinizi bütün Dünya tanıyo işte...

Kont : Kontörlü telefon kullanan asil...

Ebe Hatası : Dişçi olsa, kimse çürük bişey çektiği için kendisine lolo yapmıycaktı. Demek ki en büyük hatası ebe olmakmış salağın...

Aparkat : Sağ yumruk alana sol yumruk bedava...

İnşallah : Allah'a emrivaki yaptığınızın bilmem farkında mısınız?..

Karpuzlu Soda : Geğirdiğin kesmiyo bi de üstüne osurmak mı istiyosun yani? Ne diyim hayvansın...

Çapak : Çipil makyajı.

Ev Kadını : Zorla evcilleştirilmiş kadın.

Mücevher : Cevherin zengin müşteriye sokulmuş hali.

Piyade : Tanktan düşmüş asker...

Müştemilat : Hizmetçi villası...

Sarıkamış : Rengi önemli değil be güzelim, işlevi önemli...

669

3 Eylül 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/36 - 900.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-950.000 TL.

OOO MİRZACAN! OLAYI LİMİTE DAYAMIŞSINIZ ABİ! TA UZAKTAN FARKETTİK OHA FALAN OLDUK YANİ...

İLK GÖREN DE BİZ OLMUŞ OLDUK!..

YAANİ!..

KOPARDIK ABİ!. BU İŞ BİTMİŞTİR.. NASI OLSA BİRİLERİ YAPICAKTI, İLK YAPAN BİZ OLALIM DEDİK!.

USA

CAŞCAŞ

guverfeyhan@hotmail.com

BAYIR GÜLÜ

Feyhan Güver

FEYHAN GÜVER

BAYIR GÜLÜ

ÇİZGİ ALBÜMLİ

ÇIKTI

ERDENER ABİ

K. ERTEM

Sivas Cezaevi Müdürü müstehcen olduğu gerekçesiyle LeMan dergi gurubu yayınlarının da aralarında bulunduğu mizah dergilerini yasakladı...

ŞOK AÇIKLAMALAR Olgun Budak

Gündemdeki isimlerin haftanın itirafları tadındaki şok açıklamaları

* Yetkililer Türkiye'de ilk sosyal patlamanın gerçekleştiğini açıkladılar... BuzAda'da Dj Tiesto'nun performansını izleyemeyen binler, adaya hovercraftlarla amfibik çıkartma yaptılar... Badigardlarla çatışan hareketin lideri, **"İkinci hedefimiz Ege'lerde gezen Özgür Kız'a motosikletlerle saldırıp, beleş kontör istemek olacak."** açıklamasını yaptı...

* **BBC** hayatta mutlaka yapılması gereken şeyler listesini açıkladı... **Adrenalin deposu** aktivitelerin başı çektiği listede, **Türkiye**'de trene binmek, **Irak**'ta mühendislik yapmak, **Çeçen** başbakanı seçilmek gibi aktivitelerin es geçilmesi şaşkınlık yarattı...

* **Abdülrahman Dilipak** 30 Ağustos Zafer Bayramı'nı coşkuyla kutladığını açıkladı... Dilipak, bu günün **Quake**'de düşmanlarını altedip bi üst levıla geçtiği tarihin yıldönümü olduğunu söylerken, **10 Kasım**'da da oyundaki son canını kaybetmesini anacağını belirtti...

* **Toktamış Ateş**, eski kankası **Dilipak** tarafından kandırıldığını açıkladı... Ateş, Dilipak'ın **MSN mesıncır**'da çetleşirken kendi profilini **"Sarı saçlı, yeşil gözlü ve geniş alınlı bi laik"** olarak göstermesine ateş püskürdü...

* **Kazım Kanat** ırkçı olduğunu açıkladı... Kanat, **FB** ve **GS** ırkından **Beşiktaş**'a transfer olan futbolculara karşı **Anti-13** isimli bi klan kuracağını yazdı... İlk hedefse, **"Ben maratoncuyum aslında"** açıklamasıyla **BJK** sonrası **Elvan** ve **Süreyya**'nın antrenörü olma altyapısını yapan Del Bosque...

* **Neo-Nazi**'lerin en sevdiği yazar olan **Abdurrahim Karakoç, Hitler**'i övme sebebini açıkladı... **Temizlik imandan gelir** diyen Karakoç, Hitler'in hijyene verdiği önem ve toplu temizlik anlayışını takdir ettiğini yazdı... Karakoç'un önceki yazılarınında **Dart Vader**'i de övdüğü biliniyor...

* **Bakan Abdüllatif Şener** bankaların sokakta gördükleri simitcilere, tinercilere ve elektrik direklerine kredi kartı dağıtmalarını yasaklayacaklarını açıkladı... **Simit sarayı padişahlarının** buna cevaben, hükümet elçisinin kafasını kesip içini zeytinle doldurmaları bekleniyor (ya da bi yazıda bu kadar **Abdül'lü** isim yazmak ruh sağlığına epey zararlı)...

* **ATO, Türkiye**'de **Avrupa** ülkelerinden 4 kat fazla ekmek tüketildiğini açıkladı... Açıklanan metnin üstünde ekmek kırıntıları gören muhabirler acıktıklarını hatırlayarak ekmek arası ekmekli sandviçlerini tükettiler...

* **Buş**'ta **Amerika**'da hergün **Saddam** için dua edeceğini açıkladı... Duanın Türkçe mealinin, **"Mekanı cennet olur işallah. Yoksa cehennemde teke tek yapılacak bi rövanşta favori Saddam'dır. Malum Irak'ın iklimi oranın kavruk iklimine daha yakın"** olduğu tahmin ediliyor.

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

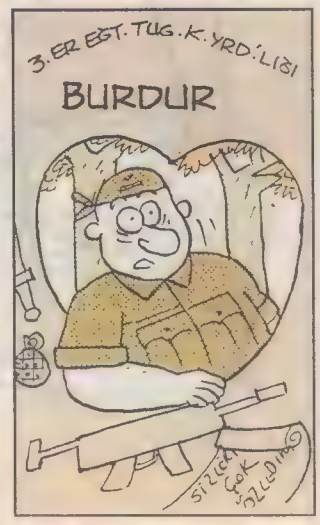

Akşamsefası

mtibet@leman.com.tr

LeMan

yeniHarman'ın haberine göre, işitme engelliler için hazırlanan haber programı, TRT Genel Müdürü Şenol Demiröz tarafından kaldırıldı.

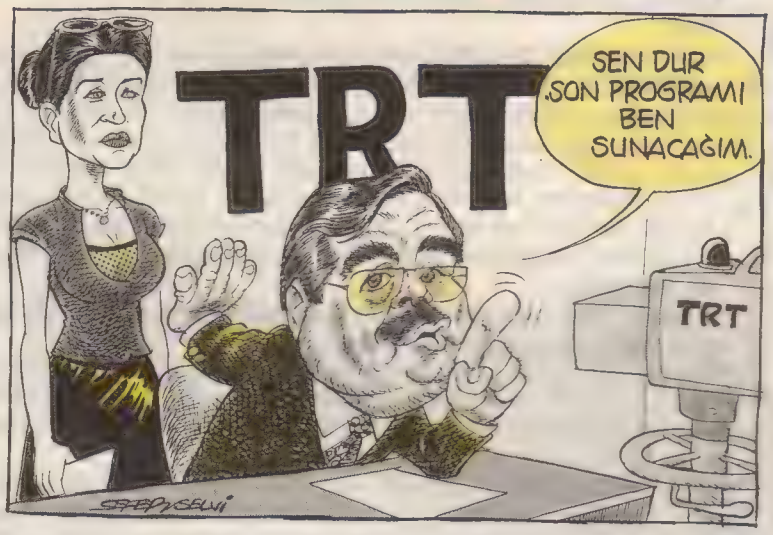

AKP yeni TCK tasarısına, zinayı suç sayan bir madde ekleyerek, kadınları satırın altına attı...

Burs kredi yönetmeliğinde, boykot, slogan atmak, pankart asmak gibi demokratik haklar terörist ya da anarşist faliyet olarak tanımlandı. Bu faliyetler içinde yeralan öğrencilerin bursu kesilecek.

BURS ALMAYI HAKETMİŞ BİR ÖĞRENCİ

Behiç Pek

ABD'li bir firmanın ürettiği video oyununda, isteyen cep telefonundan Bush'u yumruklayabiliyor...

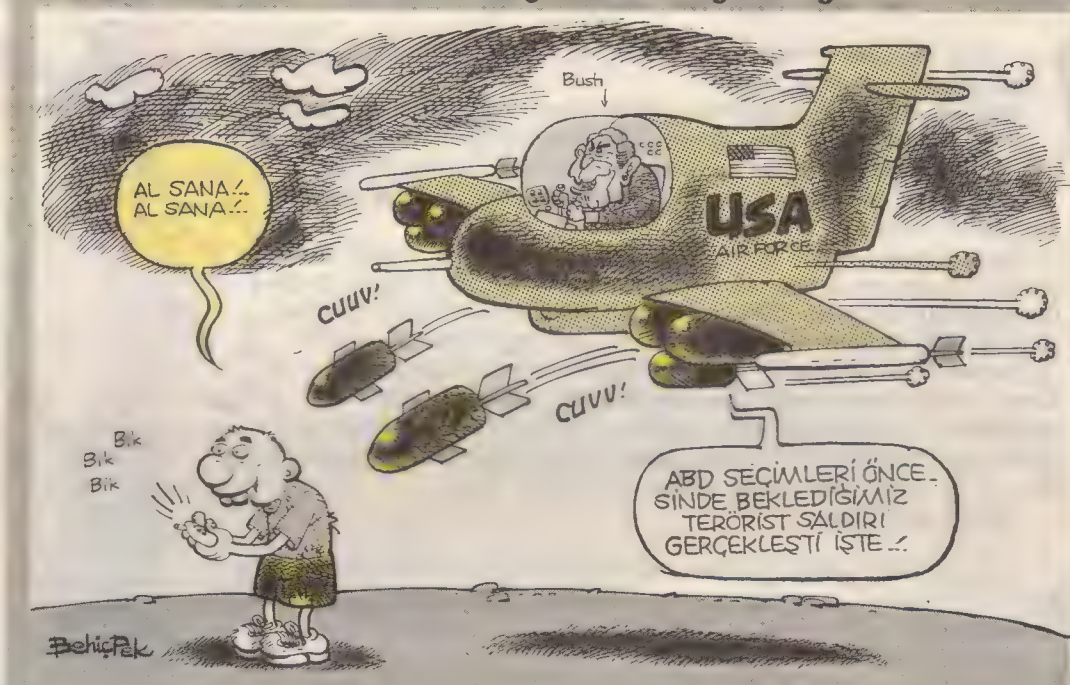

İsrail, Filsitinli göstericileri dağıtmak için pis koku kullanacakmış. Koku elbiselerden beş yıl çıkmayacak kadar güçlüymüş..

Türkiye eğitimde yeni bir modele geçiyor. Öğrenci ezberlemeyecek, araştıracak..

SIKILHAN

- Sıkılhan, evet annen ben yavrum. Şimdi seninle çocukluğuna dönmek istiyorum, müsait misin?

- Onyedi yaşımda bi işim var anne soona dönsek olmaz mı?

- Mizah bu değil Sıkılhan, şu yaşına geldin öğrenemedin, evet. Hatırlar mısın sen üç yaşındayken bir okey taşı yutmuştun: yeşil dörtlü.

- Nooldu, aniden yeşil dörtlü mü gerekiyo, tek taşa mı dönüyosun anne eheh...

- Hayır Sıkılhan senin bir kumar bağımlısı olmandan endişe ediyorum. Neden her çocuk gibi yerde bulduğun bir bozuk parayı ya da boncuğu yutmadın da kalkıp bir yeşil dörtlü yuttun? Bizden gizli yeşil beşli, altılı ya da okey yutarak bir seri yapmaya çalışıyo musun? Çocukkenki bu hareketini devam ettirip kumarın pençesine düştüysen sööle. Seni sevgimizle koruyabiliriz, ailene her şeyini söyleyebilirsin, kaç paraysa tedavi ettiririz. Ofis bana limitsiz sağlık sigortası yaptı. Şarjım bitiyo bağımlıysan çabuk sööle, evet... Sıkılhan, alo... Orda mısın genç adam... Alo... O ses ne? Alo...

- Telefonu yuttum.

- Alo, Sıkılhan, Bunalgül ben, miribağ. Sana bi takım itiraflarda bulunucam, uzmanların söylediğine göre ilişkimizin sağlığı açısından gerekli bu. Net olucam.

- Ol net, piki.

- Şimdi, ben bu yaz boyunca üç erkekten pozitif elektirik aldım. Bunlardan birine hafif pozitif elektirikle karşılık verirken diğerine tamamen negatif elektirik verip tersledim.

- Üçüncüsüne şebeke cereyanı verip çocuktan mangal kömürü mü elde ettin, ehe.

- Lütfan... Lütfan, ciddi olalım. Uzmanlar ilişkinin ciddiye alınması konusunun altını çiziyolar. "Partnerlerden biri ota boka espiri yapıyosa, yürümez o ilişki. Alfa erkek, neslinin devamı için kendisine yumurta verecek dişisine büyük bir ciddiyetle kulak verir" diyo uzmanlar. Banca hakılar, yoksa niye yumurtasını versin ki dişi di mı?

- Uzmanlar kendi aralarında ööle ürüyo olabilirler, bişi diyemem.

- Yaa deme zaten yaa, bi sus yaa! Sendeki bu uzman düşmanlığı nedir anlamıyorum, çocukken başından uzmanlarla ilgili kötü bişi mi geçtiğ?

- Dört yaşında bayat uzman yiyip zehirlendim.

- Ohoho, pek komik... Allahım partnerim bir miki.

- Piki.

- Peki. Harneyse, ben ilişkimiz için üzerime düşeni yapıp net olucam, senin mikiliklerinden enterese olmıicam. Evet, üçüncü erkeğe ise ne pozitif ne negatif elektirik verdim, nötr davrandım yane. Pozitif elektirikle karşılık verdiğime flörtöz davranışlarda bulundum. Tatil köyünde havuz başı slov dans olayına girdik, kışın araması için cebimi verdim. Dans ederken kulağıma üfledi ürperdim, sanırım o da erekte oldu... Evet?... Evet Sıkılhan, şimdi sen de bana net olup yazın başından geçenleri anlatmalısın? Naaptın bu yaz, kimsenin kulağına üfürdün mü? Lüfan söyle, uzmanlara kulak vermeliyiz.

- Ben... Ben uzman şaaptım Bunalgül. Ne kadar reçete sahibi uzman varsa alayının yumurtasına...

- Ay hayvan içmek istiyorum sayın seyirciler yaa! Yığıvrançsın Sıkılhan. Doğala özdeş hayvan aromasısısın. Pavlovun köpeği gibisin, telefon zili çalınca açıp hayvanlık ediyosun. İlişkimiz bir çıngıraklı yalan. Defol ve elveda!

- Hacı naaber, Buğra ben. Alo... Usta derhal Kırklareli Babaeski yolu'nun otuz dördüncü kilometresine gelip beni kurtarır mısın? Delirdim lan, durduramıyorum kendimi uçuyorum olm, yeter, çatlıicam şerefsizim, gelip kurtarsın biri beni... Alo...

- Tamam ambulans yollarım ben oraya ne yuttun gene salak otu?

- Çekirdek yiyom lan aralıksız olarak. Celil Abi'yle sınıra, tır şöförleriyle görüşmeye gidiyoduk, yolda bi çiş molası için arabayı durdurup ayçiçek tarlasına daldık. Soona delice çekirdek yemeye başladım ben. Dört dönüm felan yeri yidim bitirdim. Celil Abi de yiye yiye yolun öbür tarafındaki tarlaya sıçradı güneye doğru ilerliyo. Bu çekirdek bağımlılığı en pis maddeymiş be abi. Kurtarın oğlum beni, topluma kazandırın. Alo... Daha bissürü ayçiçeği tarlası var burda. Pençesine düştüm bu illetin... Alo hacı, yap bi kardeşlik...

skihan@leman.com.tr Atilla Atalay

behicpek@leman.com.tr Behiç Pek

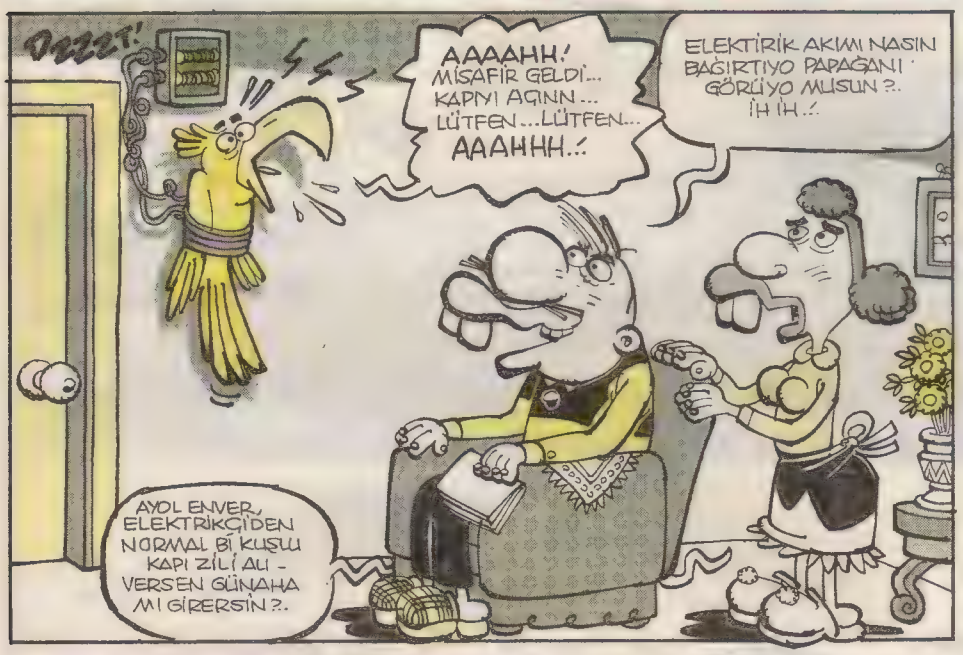

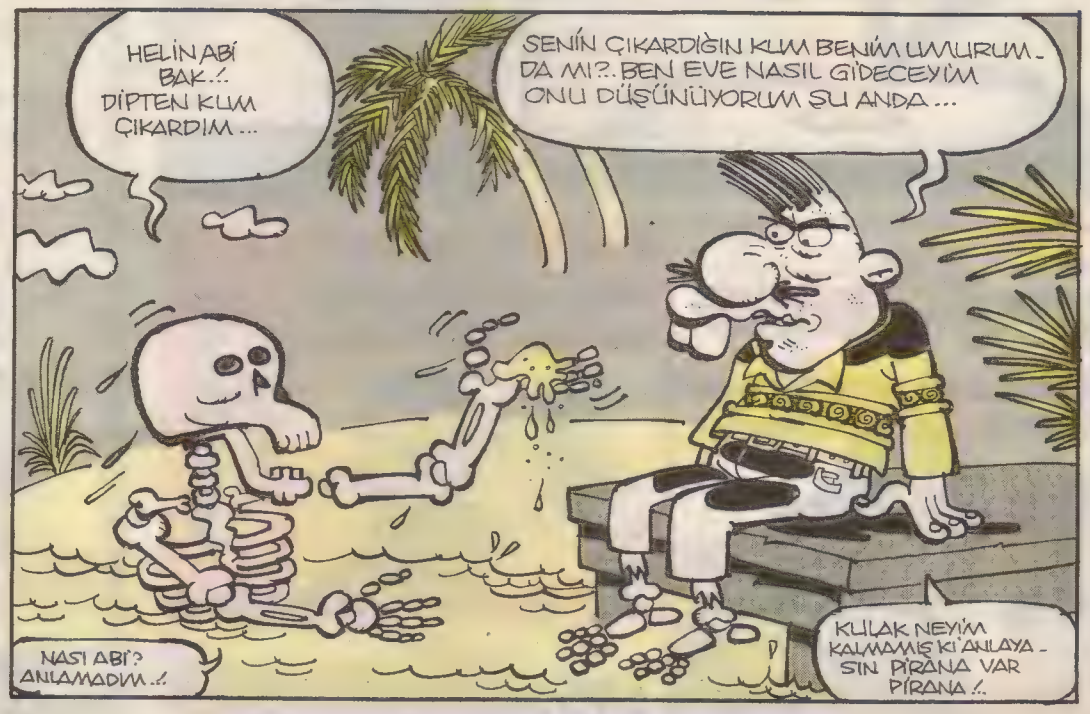

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

DURUUN YETEEER... EVEET ONU BEN ZEHİRLEDİM... BENDEN DAHA POPÜLER OLMUŞTU ONA DAA ÇOK MEKTUP GELİYORDU... ÇOK PİŞMANIM ... ÜÜÜ..!

Pako

EE ALTAYLI... PAKO'NUN OTOPSİSİNİN YAPILDIĞINI, OTOPSİDE ZEHİRLENDİĞİNİN BELİRLENDİĞİNİ VE AYNI ZEHİRİ SENİN ARABANIN BAGAJIN-DA BULDUĞUMUZU DA BİLMİYORDUN TABİ..!

ZIBAM

FAK YU MEEN!.. HESAP ZAMANI ADAMIM!..

REKLAM SÖZLEŞMESİ

Mazhar Iggy Pop'ın kapışını kırdı

MAZHAR: TUTMASALAR İGGİ'YE KAFA ATACAKTIM DEDİ

Doritos

Hıımmm. İSTİKBAL GÖKLER-DEDİR...

CİVVİ CİVVU

VİCİVVİ CİVVÜİ VUV VUV VUV

HORRR ZZZ HORRRZZ

ALLOOO..!BİLİN BAKALIM ELİMDE NE VAR ŞEKERİM?..AYŞE ARMAN'IN BEBİŞİNİN ULTRASON FOTOĞRAFLARI KAÇ DOLAR ÖDİYCEKSİNİZ HEMEN SÖYLEYİN BAŞKA İNTER-NET SİTELERİ FALAN DA İSTİYO CANIM...KIZ MI ERKEK Mİ PARAYI BAS-TIRDIKTAN SONRA GÖRÜRSÜNÜZ..

ROCHE

PRINTER

Aksam.com.tr

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

DUMUR BİTER YOL BİTMEZ

Yol, yolculuk bir nevi dumur yolculuğudur dumur gözlüler için...

Kızkardeşim Raziye bir Didim yolculuğunda zincirleme bir dumur vakasına şahit olmuş ki, duyunca, AB sürecini ve mizah zenaatını bir kez daha gözden geçirdim... Bu bir yolcu etme olayı... Fakat yolcu etme mi yola gitme mi anlaşılır gibi değil...

İstanbul Harem Otogan'ından eşini yolcu eden şen şakrak bir adam ve genç oğlunun, kendi arabalarından otobüse el sallayışları görünmektedir otobüsün içinden bakılınca... İlerleyen dakikalarda otobüs hareket edince özel arabalarıyla eşini yolcu eden adam ve oğlu, yolun başlarında bir süre otobüsü yine el sallamaları içinde takip ederler... Yolcu edilen kadın çok mutludur ve gururludur... Fakat bir hayli sürer bu yolcu etme takibi, tabii özel araba otobüsün yanına her gelişte yine el sallanılarak... Derken güzergâhı bilenler bilir otobüs **Eski Hisar'dan Yalova Topçular**'a geçmek üzere feribota geldiğinde, yolcu eden baba-oğulun hâlâ arkada oldukları anlaşılır... Az sonra o da nesi, baba-oğul da özel arabalarıyla feribota binerler ve yolcu etme olayı **Yalova-Bursa** hattında da hızla sürer... Artık yolcular, şoför ve muavin de olayın abzürdlüğünün farkına varıp dumur moduna geçerler... Böylece yolcu edilen otobüste, yolcu eden baba-oğul arkada kendi özel arabalarında olmak üzere, **Bursa, Balikesir** derken gelirler **Susurluk** tesislerindeki mola yerine... Baba-oğul da otobüsün molasına iştirak ederler, tost yer, ayran içerler... Fakat bu arada hala yolcu ediyor olduklarını sanıp el sallarlar aradabir... Yolcu edilen kadın da sürekli **"Ah be adam bilseydim otobüs bileti almazdım, sizle gelirdim"** diye yakınır ama mola bitince yine gidip kendi otobüsüne döner koltuğuna oturur ve tekrar yolcu etme takibatı başlar... Bu arada bizim Raziye, eşinin otobüsün motorunu bastıran horultusuna daha fazla dayanamayıp yolcu edilen kadına giderek **"Hanfendi siz binmiyorsunuz bari ben gidip binebilir miyim arkadaki sizin arabaya, nasıl olsa bu yolcu edişin biteceği yok.."** demek ister ama olayı dakika dakika otobüsten izleme uğruna uykusuzluğa ve eşinin horultularına dayanır... Ben bu kadarını bile duyunca dumur hazmen doldu taştı, ancak olay bu kadarla bitmiyor... Yolcu edenler yolcu etmeyi ısrarla sürdürür ve artık şoförle, muavinle falan samimi olurlar, diğer mola yerlerinde beraber yiyip içerler... Evet olacak iş değil ama yolcu eden şen şakrak baba-oğul **Didim**'e yani otobüsün varacağı son noktaya doğru ilerlerler coşkun el sallayışları içinde... Yolcu edilen kadının yolculuğun başındaki gururu artık bir utanca ve otobüsteki yolculara bu utancının hesabını verişe döner... Raziye kadının konuşmalarından, yolcu eden baba-oğulun işlerini güçlerini bırakıp geldiklerini, bir gece kalıp hemen geri döneceklerini işitir... Velhasılı kelam yolcu eden baba-oğul da nihayet **Didim Otogan**'na yani yolcu edilen kadının ineceği yere gelirler, fakat işin ilginci hala yolcu ediş coşkusunda ve formatındalardır... Oysaki artık kendileri yolcu edilme durumundalardır...

Şimdiii diyecekseniz ki, bu adamlar **İstanbul-Harem Otogan**'ından **Didim**'e kadar niye geldiler ve kadın niye zaten arkadan gelmekte olan kendi arabalarına binmedi, en azından yolun yarısından sonra?.. Ben, baba-oğul yolcu ediş coşkusunu biteviye sürdürmek istediler diyorum ancak yine de tüm bunların cevabını bilir ve anlayabilirsek dumur konseptinin ne anlamı kalırdı ki?..

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

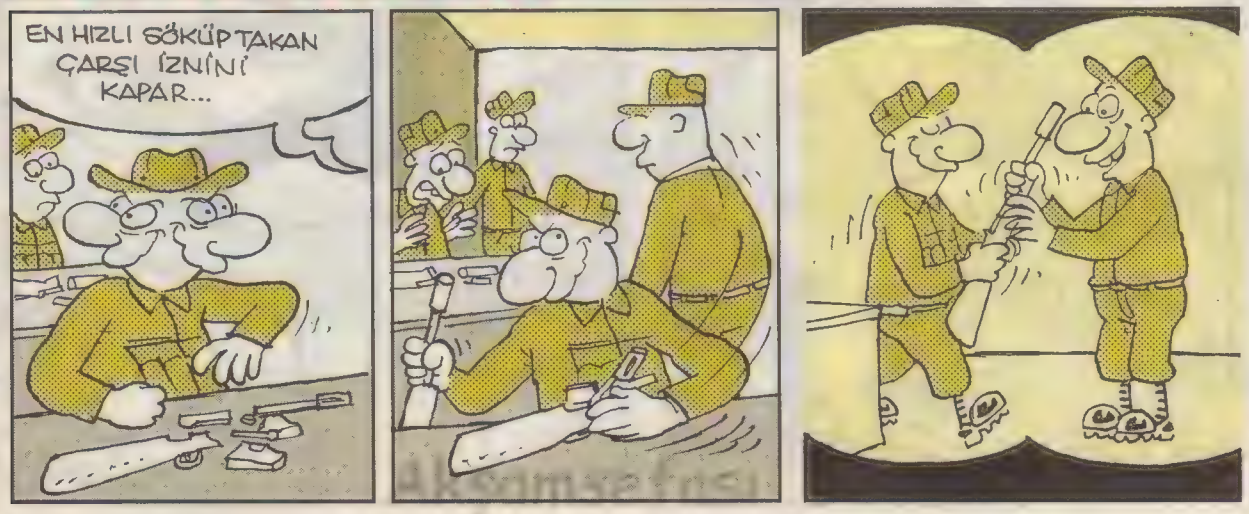

PANTOLON

metinfidan

TERELLİ

PICTURES CAN BARSLAN

AKIL FİKİR KARİKATÜRLERİ...

canbarslan@superonline.com

Feyzi Başaltın

feyzi@leman.com.tr

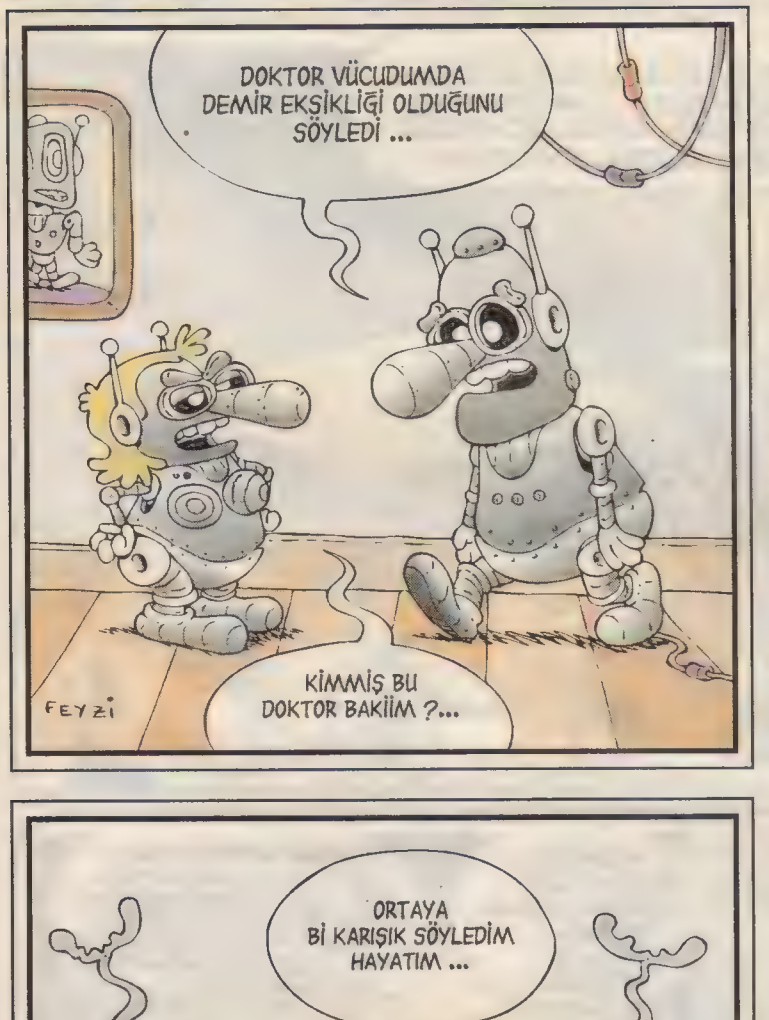

BEN KIŞIN DA YOZLAŞMAK İSTİYORUM

AKSARAY PAŞAOĞLU

Geçenlerde size çok enteresan bakın insanın yüreğine işleyen hayli buruk ama **bir hayli de hapi endi olan** hisseli bir gurbet öyküsü dinledim. Size, daha bebekken yerinden yurdundan ayrı kalmış, yüzünü bile görmediği hayırsız babasının, duyarsız annesinin kurbanı olmuş, ama hasta olduğu halde başkalarına avuç açmamış, vahşi **İstanbul cangılında** ekmek parası peşine düşmüş pek çok insanın **"iş yok" bahanesinin** arkasına gizlenip kahve köşelerinde okeye döndüğü şu günlerde, üstelik rekabetin kırankırana yaşandığı bir alanda iş bulmuş, hatta şöhret basamaklarını tırmanmaya başlamış bir gariban vatandaşımın ibret verici öyküsünü anlatmak istiyorum. **O bize bu ülkede işsizliğin kader olmadığını en güzel bir şekilde gösteriyor.** Öykü o kadar umut verici ki, ben öyküyü duyduğumda hemen Arjantin'e gittim ve orada hiç korkmadan para harcadım. O harika öyküyü anlatmadan önce size enteresan bir soru sormak istiyorum. Bu ülkenin **en uyumlu altı yumurtası** sizce hangi altı yumurtadır? Biliyorsunuz bütün marketlerde yumurtalar altılık mukavva ambalajlarda satılıyor. Ama dikkat ediyorum, bu altılı yumurtaların birbirlerine uyumlarına asla özen gösterilmiyor. Bazen beşi beyaz bir tanesi bej olabiliyor. Bazen **bej tanesi beş, beyaz tanesi** bir veya üstüne tavuk boku bulaşmış olanı da var. Ve inanın bu uyumsuzluk beni çok rahatsız ediyor. **Sırf bu yüzden kahvaltı için Bahreyn'e gittiğim oluyor.**

İSRAİL'İN BÜYÜK AYIBI

Bahreyn dedim de bakın benim aklıma ne geldi. Geçenlerde İsrail'de Dimona kenti yakınlarındaki Negev Çölü'nde **deveyle gezerken** bir kuş sürüsüne rastladım. Benim çölde gezerken, yön bulmak için kullandığım çok enteresan bir yöntem var. Size de anlatayım. **Çölde kaybolursanız kullanırsınız.** Önce bir ağacın yüksekçe dalına bir ip bağlıyorum. İpin, boyumdan iki karış yüksekteki ucunu zıplayarak dişlerimle yakalıyorum ve dişlerimle ipe asılı vaziyette kendi eksenim etrafında dönmeye başlıyorum. Durduğumda çüküm daima kuzeyi gösteriyor. **Çünkü ben onun ucuna küçük bir mıknatıs bağlıyorum.** Bu yöntemle ben onların güneye göç etmek isteyen göçmen kuşlar olduklarını anladım. Onlar Leylekti ve tam iki yüz taneydiler. Hepsini çok iyi görebiliyordum ve elimle tutabiliyordum. Çünkü **hepsi ölüydü** ve yerde kaskatı yatıyorlardı. Onlar İsrail'e ait kimyasal bir tesisin, Rotem Fosfat fabrikasının üstü açık bırakılmış atık havuzlarından asitli su içtikleri için öbür tarafa göçmüşlerdi. **Bence bu İsrail'in çağımızdaki en büyük ayıbıydı.** Ben Filistin'i devamlı eleştirdiğim için İsrail'i de rahatça eleştiriyorum...

DeryaSayın

derya_sayin@mynet.com

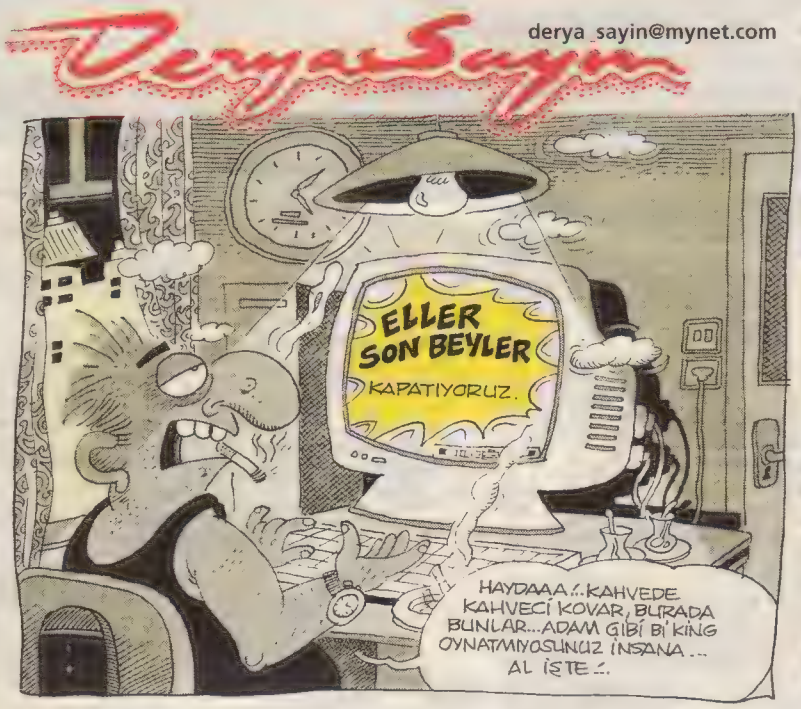

Bu Sabah İntihar Etmekle İnternete Bağlanmak Arasında Kararsız Kaldım

CEZMİ ERSÖZ

Bu sabah intihar etmekle, internete bağlanmak arasında kararsız kaldım. Ya yok olmak ve böylece bütün dertlerimden, bana ıstırap veren arzularımdan, bu yarışmacı hayatın yıkıcı duygularından, çözümsüzlüklerinden tamamen kurtulmak ya da kendimi biraz daha geliştirmek, büyümek, daha çok bilgiye ve güce sahip olmak, başkalarının gözünde daha değerli olmak istiyordum. Akşama doğru ikisinden de vazgeçtim. Ne yok olmak ne de başkalarının gözünde olduğumdan daha değerli görünmek istiyordum. Aslında ben en çok kendimi tanımak istiyordum. Ama ne zaman kendimi tanımaya karar versem önüme bir an önce yapmam gereken işler çıkıyor. Bunları yapayım, sonra kendimi tanımaya başlarım, diyor; yapmam gereken işleri de genellikle ya bitiremezsem ya vaktinde yetişmezse, diye korku ve kaygıyla yapıyorum. Hep tehdit altında hissediyorum kendimi. Özellikle gücü ellerinde bulunduran, bu yüzden onaylarına ihtiyaç duyduğum insanların güleryüzlü, canayakın ve anlayışlı gibi görünen tehditleri bu. Hem bu kadar üzme, sıkma kendimi, biraz rahat et, diyorlar; ama aynı zamanda ve aynı yüz ifadesiyle, aynı sevecen maskelerinin altında, gözümüz senin üzerinde, hele bir sana verdiğimiz işi yapma, istediğimiz gibi olmasın, biraz geciktir, bak o zaman neler yaşayacaksın, bütün bunların bedelini gör bak, ne zorluklarla ödeyeceksin, diyorlar.

Bu bedeli ödeme korkusu yüzünden, ama en çok bana sevgi ve yakınlık maskelerini gösteren bu insanların başarısız ve tutunamayan biri olduğumda ortaya çıkacak olan gerçek yüzlerini asla görmek istemediğim için can havliyle çalışıyorum. Çalışmadığım anlarda bile, ki bazen bu anlar çok uzun süruyor, içimdeki başarısızlık ve yetersizlik kaygılarım ruhuma abanıyor. Saatim böyle anlarda öyle hızlı çalışıyor ki, tiktaklarını, bana ıstırap vererek doludizgin ve iplerini koparmış atlar gibi uçuruma doğru koşmasını korkuyla seyretmekten başka bir şey yapamıyorum ve ansızın akşam oluyor, ansızın sabah oluyor…

Oysa beni sevmesini istediklerim, gözlerine girmek için çabaladığım bu insanlar ne kadar rahat, ne kadar telaşsız görünüyorlar. Onların her şeye zamanları var. Arabalarıyla geziyorlar. Spor yapıyorlar. Saatlerce satranç ya da iskambil oynuyorlar. Evleniyorlar. Çocuk yapıp onları büyütüyorlar. Para kazanıyorlar. İnanılması güç bir çabuklukla birbirlerini tanıyor ve artından hemen tatile çıkıyorlar ve günlerce bu şehre dönmüyorlar. Kendilerine uzak hedefler tayin ediyorlar. Hangi yaşta hangi konuma ulaşacaklarını en doğru şekilde tahmin ediyorlar. Çağa ayak uyduruyorlar. Çağa ayak uyduramayanları küçümsüyorlar…

Bense onların yaptığı hiçbir şeyi yapmadan onların gözüne girmek için çalışıyorum. Onlar eğlenceden, iskambil partisinden, spor yapmaktan, tatilden dönüyorlar. Ve bir iki gün içinde benim yıllardır yapamadığımı yapıp, küçümseyen ve tehdit eden bakışlarını aynı sevecen ve anlayışlı maskelerinin altında gizleyerek, hadi ama, hiçbir şey yaptığın yok, çağın ve bizim gerimizde kalıyorsun, böyle giderse aramızdan ve hayattan hepten dışlanacaksın, biraz daha gayret et, diyorlar.

Bir kaç ay önce bir ressam arkadaş evinde parti düzenlemişti. Beni de çağırmış. Evini bilmiyordum. Beni vapur iskelesinden aldı. Evine giderken yolda eski bir arkadaşıma rastladım. Yapayalnız bir bankta oturuyordu. Ben de sizinle geleyim, dedi. Tamam, dedim, sende gel. Fakat evinde parti veren arkadaşın suratı asıldı, ne yapacağımı bilemedim, arada kaldım. Onu orada öylece bıraktık. Yolda ressam arkadaşım onun çok konuştuğunu, herkesi esir aldığını ve onu çağırmadığımız için üzülmememi söyledi. O akşam partide ne konuşulduğunu ve geleceğe dönük ne gibi kararlar alındığını hatırlayamıyorum. Arada bir hala bankta yapayalnız oturan o eski arkadaşımı düşünüyorum. Ve ne acı ki, şu an kendime bile itiraf edemiyorum, o eski arkadaşımın partiye gelmesini aslında benim de istemediğimi... Bu çelişkiyi kafamdan bir türlü atamıyorum. Atamayınca her şeyden geri kalıyorum. İlişkilerimi geliştiremiyorum. Hedeflerime en kısa yoldan ulaşamıyorum. Çok zaman kaybediyorum.

Aslında bunları ben böyle hissetmiyorum. Bazen insanlar hiç olmadık bir zamanda yüzüme karşı söylüyorlar. Ben de o zaman anlıyorum geç kaldığımı, çağa ayak uyduramadığımı, zaman kaybettiğimi. Bana ait olmayan duygular yüzünden kötü hissediyorum kendimi. Böyle anlarda, aslında ilkel bir hırsa sahip olduğumu ve ömrümün bu ilkel hırsı saklamakla geçtiğini düşünüyorum. Ben, bir kez kaybedersem, sonuna dek kaybedeceğim cümlesiyle yaşadığımı hissediyorum hep. Bu cümle ne kadar bana ait bilemiyorum. Türk filmlerinden, popüler romanlardan, kendilerine saygı ve korku beslediğim büyüklerimden devralmışımdır mutlaka. Ama ne olursa olsun onunla yaşıyorum hep…

Aslında benim için kaybetmek, sonuna dek kaybetmek, dürüst olmakla eşdeğer. Zaman kaybeder gibi olduğumda kendimi hiç olmadığım kadar dürüst hissediyorum. Ama bu duygu, onayına muhtaç olduğum insanların sevgisini ve beğenisini kaybederim korkusuna baskın çıkamıyor ne yazık ki. Dürüstlüğümü erteleyip, ayağım daha fazla kaymasın diye aşın bir çabaya girişiyorum hemen.

Aslında ben çoğu sabah uyanır uyanmaz, ya da geceleri uykuya dalmadan önce, sanki beni benden daha güçlü bir başkası teslim almış ve ne olur artık sonuna dek dürüst ol, ne olur, diye, beni istemediğim bir hayatı yaşamaya zorluyormuş gibi, ondan yardım diliyor, bana yardımcı olsun diye yalvarıyorum. Yıllardır, her sabah uyanınca, uykuya dalmadan önce dürüst, saf bir insan olma hayalini sokaklarda paçavralar içinde dolaşan, terkedilmiş inşaatlarda, kapı diplerinde yatıp kalkan, evsiz ve kimsesiz insanlarla birlikte gözlerimin önüne getiriyorum. Ve onları nerede görsem kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor. Bazen polis onları kovalar, çocuklar tukurup taş atarlar, iyi giyimli, korunaklı insanlar yüzlerini buruşturup geçerler yanlarından… Böylesi anlarda oradaki herkesin yüzüne nefesimi tutarak büyük bir dikkatle bakarım. Ama en çok o başkalarının gözünde tamamen kaybetmiş olana… Çünkü onda bir anlamda kendimi görürüm. O, aslında çok istediğim halde hiç olamadığım kadar dürust

Z KALINMAYAN ÜLKE: TÜRKİYE

'e gitmeden önce ABD'deydim. Bugünlerde Amerikan halkı son derece hayati bir ko-rtışıyor. O da şu: "Yalan söyleyen çocuğun ağzına biber sürülmeli mi?" **Bence sürül-i.** Çünkü o yalan değil. **Irak, gerçekten kitle imha silahlarına sahip.** Ben yalancının çağdışı biber sürülmeyeceğini umarak şunu da eklemekte yarar görüyorum. İsrail'de ha silahları yok. Var diyenler yalan söylüyorlar ve ben onların ağızlarına biber gazı sı-nda hiç bir sakınca görmüyorum. Şimdi yazımın başında sözettiğim gurbet öyküsüne k istiyorum. Öykünün kahramanı, Rizeli bir vatandaşımız. Rize'nin Güneysu ilçesine ron köyünde doğmuş. Daha altı aylıkken annesi tarafından terkedilmiş. Doğuştan hasta halde pes etmemiş, İstanbul'a gelerek TRT için çekilen bir dizide rol almayı başarmış. o bir insan değil. **O bir karga.** Hem de albino hastası beyaz bir karga. **Onun adı Şa-** şimdi Kadirşinas adlı dizide oynuyor. Ben ona vatandaşım diyorum ve onu bağrıma ba-n. **Çünkü ben ırkçı de-ği-lim.** O bizim yüzümüze şu gerçeği çarpıyor: Bu ülkede kuş anız işsiz kalmıyorsunuz.

RSA HAVLULARI DÜNYA ŞAMPİYONU

z tasarım uzmanı **Ian Johnston,** vücuttan kayıp düşmeyen banyo havlusu yapmış. Bu n derece mutlu etti. **Hemen telefon açıp kendisine teşekkür ettim.** Ona bu ülkenin en altılı yumurtasından da bahsettim. Ve fikrini almak istedim. O, susma hakkını kullan-n daha sonra çok enteresan ne oldu. Bir Türk firması hemen o hârika havlulardan ithal Fakat İngiltere'de kayıp düşmeyen havlular, Türkiye'ye gelince sapır sapır düşmeye rlarmış. Ben önce bunun iki ülke arasındaki **yerçekimi veya saat farkından** olabilece-şündüm. Fakat Türk insanının kıçı yokmuş ve bu halkın kıçında don da durmuyormuş. **bu da çok hârika.** Bu özelliği, bu halkı öbür halklardan ayırıyor ve o hârika bayrağın-rika kırmızısını global dünyanın kültür mozayiğindeki renk skalasının en görünür ye-şeref kürsüsünün en üst noktasına çıkarıp hançeresinden kopan o marşı haykırtıyor. O O bir havlu veya bir altın madalya.

64 SAYFA

ÇIKTI...

n bu durumdadır. Benim günahlarımı yüklenmiştir. aşağılamalara, itilip kakılmalara benim için katlan-Hele bir de gözgöze gelirsek işte o zaman onun kendimi, yani bütün yalan hayatımı görürüm. Bü-lıklarımı, çaresizliklerimi, kaçışlarımı, zaaflarımı... en kendimden hep kahraman olmayı beklemişim-hraman gibi davranmadığım, düşünmediğim za-ndımi hep aşağılamışımdır. Kahramanlık herkesten ve unutulmaz işler başarmaktı benim için. Her şe-rusunu düşünmekti. Tarihe ismimin kazınmasıydı. beni her zaman saygı ve hayranlıkla anmasıydı. nemlisi hissettiklerimi, iç dünyamı başkalarından lduğu kadar saklayabilmekti. Kimsenin beni bile-i. Kahramanlık benim için anlaşılmamış olmanın mel örneğiydi. Saklandıkça ve anlaşılmamayı ba-ısanları küçümsemek kolaylaşırdı böylece. Kahra-k için kendimi başkalarından soyutlarsam, kim ol-nmez, ama bir kahraman olduğum kabul edilirse ıkan insanları istediğim kadar alaya alabilirdim. ık, kimsenin bana ulaşmaya kalkışmaması, buna e edememesiydi.

nler, bana yakın ya da uzak insanlarla bir araya gel-kendime hiçbir sınırlama koymadan neredeyse şı-şehvetle iç dünyama ilişkin aklıma gelen her seyi n kısa bir süre sonra tuhaf ve dizginlenemez bir kay-kahramanlığım ve keşfedilemezliğimle ilgili kafam-eştirdiğim bütün projelerin suya düştüğünü, başka-ük sevgilerini kazanmanın o küçücük ve bencil hazak için onlara kendimi kolayca teslim ettiğimi, her-lamsız bir sıradanlığa düştüğümü ve artık bu an-danlıkta kaybolup gideceğimi düşünürdüm. Böylesi emen ertesinde yine kendi içime ve kahramanlık doner, dağıttığım kişiliğimi, duygusal tepkilerimi, iç ışkın itiraf ettiğim gizlerimi o bana yakın ya da uzak ardan tek tek geri almaya çalışırdım...

sfetmelerini sağlayacak kişilik özellikleriyle, duygu-im ve gizlerimin yerine onlara en etkili, en kusur-ukemmel fotoğrafımı hediye eder, o geceki gerek-alıklarımı, düşkünlüklerimi unutup bu fotoğrafa ve guvenmeleri gerektiğini soylerdim ısrarla. Baş-m bu en etkili, en doğru ve en mükemmel fotoğra-onu severken, ben çabucak gizlenir, içime gömü-mı sıkıca örterdim. Ne kadar iyi gizlenip, ne kadar me gomülursem, kahramanlığıma, bilinmezliğime buk dönerdim. Gücü elinde bulunduranlar eğer be-aralarına kabul eder, bir de beni daha iyi tanımak için kibar olmak gereğini duyarlarsa, içimde beni bile şaşırtan bir iyi niyet havarisi belirirdi. Bütün bildiklerimi onlarla paylaşmaya can atardım. O an herkesin insan olduğuna, herkesin ortak bir noktada buluşabileceğine, insanlar arasındaki ayrımların aslında istenirse iyi niyet ve anlayışla bir anda ortadan kaldırılabileceğine inandırırdım kendimi.

Ben inanmışsam gücü ellerinde bulunduranların da hiç tepki duymadan inanacaklarına ikna ederdim kendimi. Onlarla fakir halkın gizli kalmış yönlerini ve keşfedilmesi gereken özelliklerini, hayattaki olağanüstü masalları, sıradan insanların ilişkilerindeki garip tesadüfleri konuşurdum. Sanki onlar bunları benden dinleyince ellerindeki gucu, otoritelerini, zenginliklerini terk edip anlattığım insanlar gibi yalın, sıradan birileri olacak, onlar gibi keşfedilmeyi bekleyecek, o olağanüstü masallar ve garip tesadüfler yaşayacak ve bunları yaşadıkları her an beni hatırlayacaklar, beni tanımaktan bir kez daha unutulmayacak bir gurur duyacaklardı.

Oysa gücü ellerinde bulunduranlara fakir halkın keşfedilmesi gereken özelliklerini, hayattaki olağanüstü masalları, sıradan insanların ilişkilerindeki o garip tesadüfleri anlattıkça öylesine kirlenirdim ki, bu kirlenmeden sanki kalbimin derisi yırtılırdı. Tuhaf bir korku uyandırırdı kalbimin derisini yırtan o söz dinlemez başkaldırı. Başlardım kendime bile ihanet etmeye: "Onlar da bilsin fakir halkı, onların keşfedilmesi gereken özelliklerini, hayattaki olağanüstü masalları, sıradan insanların ilişkilerindeki garip tesadüfleri... Ne var bunda, üstelik çok da ince davrandılar. Ne yaptım ki ben? Onları lanetleyip, yüzlerine kapıyı çarpıp çıksaydım neyi çözebilirdim ki?"

İşte böyle derdim kendime, ama kalbimin derisi yırtılırken anlardım ki ne kadar ihanet etsem de kendimden kopamıyorum. Kendimden kopamadığım için kendime ihanet etme hakkımın da elbet bir sınırı olduğunu hissediyorum. O sınıra geldiğim anda içimdeki başkaldırıdan korkmak şöyle dursun, ona bir kurtarıcı gibi bütün benliğimle sarılacağımı biliyorum. Henüz o sınıra gelmemiştim. Kirleniyordum durmaksızın ve bu kirlenmeden kalbimin derisi yırtılıyordu.

Bu sabah intihar etmekle internete bağlanmak arasında kararsız kaldım! Akşama doğru ikisinden de vazgeçtim. Aslında ben ne yapsam bir şey değişmiyordu. Çünkü ne yapsam biliyordum ki, ben aslında kendime ettiğim ihanetlerin içimdeki o sınıra dayanmasını bekliyordum. O kurtarıcı, o söz dinlemez başkaldırım için...

cezmier@leman.com.tr

* **Marmaris.** 11 Eylul Cumartesi ve 12 Eylul Pazar günü **Netekim Festivali**'ndeyim. 12 Eylul Pazar günü saat 21.00-22.00 arası **Marmaris Amfi Tiyatrosu**'ndayım

KIKTIK GIBILELI

suatozkan@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

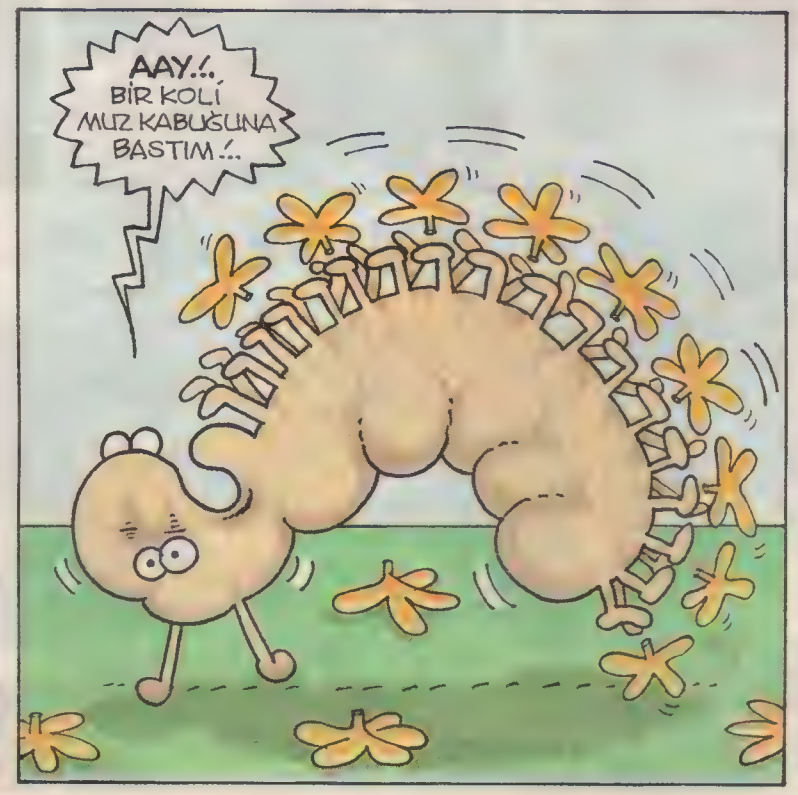

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

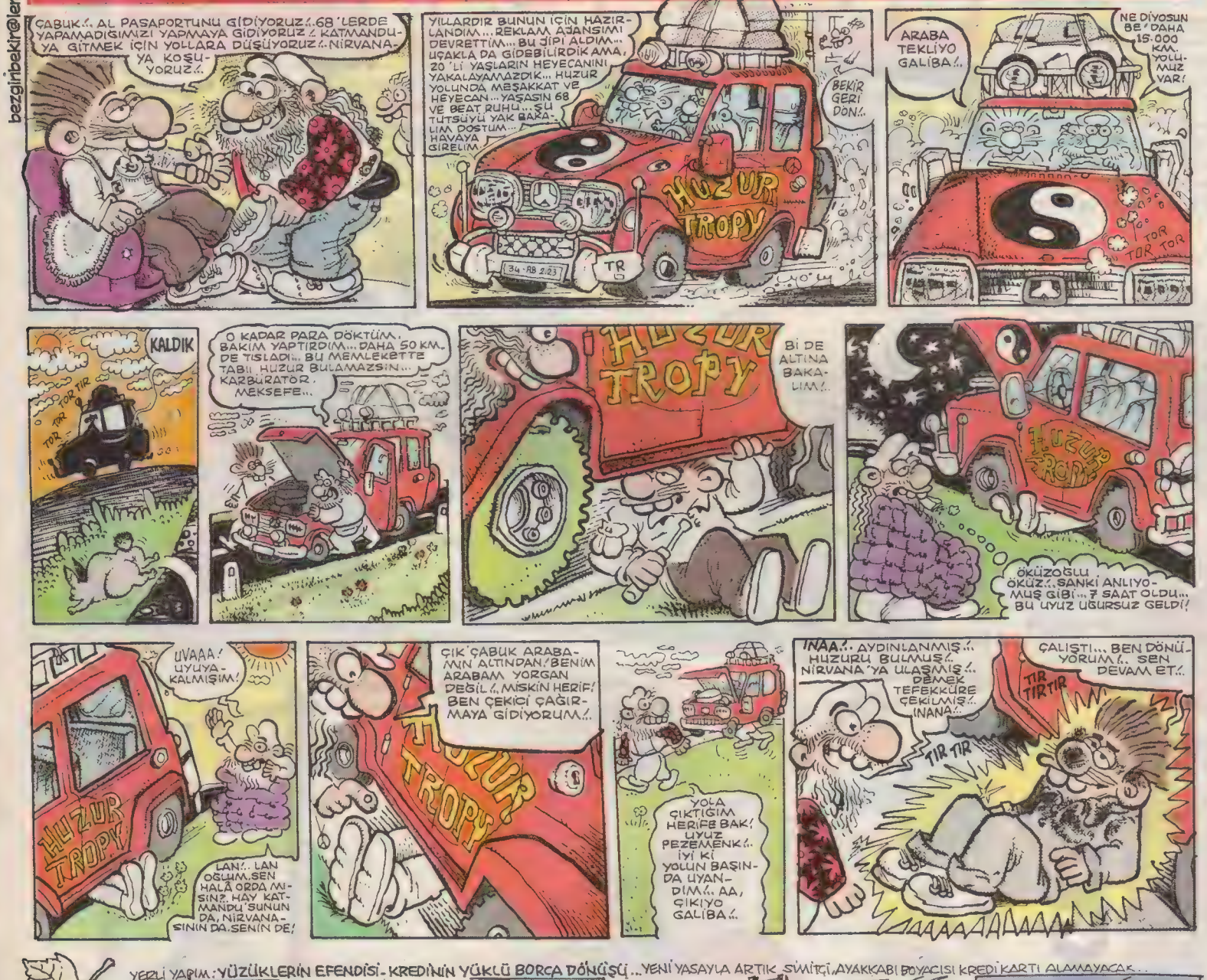

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

AYRINTILAR

METİN FİDAN

OLİMPİYATLAR VE BEN

Meraba Osman Ağbi! Olimpiyatlar, dün gece kapanış törenneriyle bitti. Bu mektubu sana, olimpiyatlar bittikten hemen sonra oturup yazıyorum! Vallahi gene çok nefis bi olimpiyat oldu Osman ağbi, inşallah biraz bakmışsındır. Herşey vardı: 'Yüzme! pisikletle gitme! dortyüz metre koşu! bokus! cirit fırlatma, çekiç sallama, disk ittirme! Enbiey basketbol, fiba basketbol, yelkenliyle gezme! Tüfenkle vurma! Maraton! Dörtyüzyirmibeş metre koşu! rahat yürüme! Kulplu beygir! halkalı zıp zıp! Hepsi birbirinden nefisti; ağzım açık seyrettim dostluk olimpiyatlarını ve kardeşlik sporlarını! Hentbol ki, pek haz etmediim bi spor diyebilirim sana, onu bilem, oturdum, çay yaptım kendime, yarım saat kadar doyasıya izledim Osman ağbi. Hele bi 'üç adımda birdenbire upuzun atlama" sporu var ki, kendimden geçtim onu izlerken! Dedim, orda olaydım, üç adım değil, beş adım bile atlardım! İki adım da yeterdi gerçi bana. Biliyon di mi, askerde üç adım atlardım ben? İki üç kere atladım, sonra ayaam burkuldu vazgeçtim. Ama içimdeki spor aşkı bitmedi Osman ağbi! Sporla ilgili herşeyi çok beğeniyom. İşte, bu lavuk olimpiyatlar'da bana süper bi keyif yaşatıyo tabii. İçinde, her türlü spor dalı var! Dallar, kendi aralarında da dallara ayrılıyo (krekoremen güreş, serpest güreş), o dallar sonra kollara ayrılabiliyo (atmış kilo halter, ikiyüz kilo barfiks, koparma, kurbağalama, geri kelebekleme) gibi! Dedim ya, hepsi birbirinden harikuladeydi; herbiri öz evladım gibiydi, hiçbirini ötekinden ayırt etmedim!

Daa ayrıntılı bilgi vermeden önce Osman ağbi; kısaca bi olimpiyat tarihine değinmek istiyom: Olimpiyatlar, dokuz sempolik halkayla temsil ediliyo. Zamanna beşe inmiştir! Ayrıca olimpiyatlar, sporların sporu bu nefis organizasyon, iki aşamadan oluşur: Açılış, kapanış! Ortasında, sporlar yapılır! Geniş bi alan vardır, orda yapılır genelde. Ayrıca kenarda ve yannarda başka spor kompleksleri vardır! Az ötede vardır! Heryer sporla doludur, spora doyanz! Ben şahsen doydum. Belki bi ara miydem bulanır, sıkılırım gibi oldum ama, dayanamadım, 'yüz metre engelli sıçrama' ve 'bi metre foleybol' başladığında hemen tekrar oturup izledim valla! Şunu söylemeliyim ki, en sevdiim de 'maraton' oldu Osman ağbi! Maraton, çok harika bi spor dalı. Koş koş bitmiyo, yolda hep koşuyosun, dağları, patikaları aşıyosun, şehir merkezine geliyosun! Çok güzel bi dayanıklılık testi ve azimlilik sınavı! Hepsine, bütün sporculara saygı duydum ve onnara bişeyi yapamadıklarında hiç küfretmedim! Çinnisi, Nederlandısı, Rus'u, Kenyalısı, Nivyorklusu, Buralısı, Griis'i, Brüksellisi, hepsini izledim, afferin oğlum, afferin kızım, afferin lan dedim. Şimdi sen de diyceksin ki, niye bana bunnarı annatıyon? Söyler misin Osman ağbi; senden başka kimim var! Kime annatıyım, kime dert yanıyım! Hem ayrıca, annatılmıycak gibi de değil ki yav! Acayip keyifli bişiy şu olimpiyatlar. Bi spor başlıyo öbürü bitiyo, ötekinin yenisi ve biraz değişiği başlıyo, diğerki devam ediyo kenarda! Bazılarını kaçırdım, yanın yanım yandım sonra! Finaline yetiştiim, bi 'bayannar sırıkla yüksee atlama' vardı ki, ben şahsen yerimde duramadım. Adını hatırlamıyom, bi kadın (gâvur) son hakkında beş metreyi denedi ama başaramadı ağbi! Belki sırtında, aman, sırığında bi sorun vardı? Şu sırık da, pahalı bi sopa mı sence? O yüzden mi acaba biz bu sporu çok yapamıyoz, demiycem! Her olimpiyatta espri yeteneem de gelişiyo Osman ağbi! Sadece, hep ilginç gelen şu sırık'lı esprilerle yetinmiyom, üçyüz metreli, diskli, gülleli, tramplenden atlamalı espiriler de deneyebiliyom. Üstelik, bilgim de genişliyo bi yandan! Mesala sırık, fiberglas'dan oluyomuş. Gülle, yuvarlak bişeyden yapılıyo, çekiçi istersen evden getirebiliyosun, ayakkaplar adüdaz nayk ve mekap işbirliiyle hazırlanıyo! Kano yarışları için kano gerekiyomuş, foleybol ve binicilikte de bi at, bi de file lâzım!

Ben düşündüm de izlerkene, bi gün canım bronz madalya filan almak istese, acaba hankısını yapardım diye? 'Kırkıki kilometre Maraton' dedim hemen! Onda pek bişey gerekmiyo, bi don bi atlet yeter! Sonra koş Allah koş! Gerçi, onda da sağlam bi yürek, nefis bi ciğer lâzım tabiyki! Zaten asıl bunnar olduktan sonra, her spor müsübakasını yapar insanoğlu! Biliyosun Osman ağbi, bi ara maraton kros koşmuştum ben? Dördüncü kilometrede yoruldum, bi sıkıntı bastı, kenara oturdum biraz. Bakkal vardı orda. Bi gazoz içtim, meyvalı asitli. Sonra kalktım gene koştum! Pek güzel geçmedi anlıycaan. Beni boşver, kendinden bahset sen! Ya da dur, olimpiyattan ilginç bikaç anektod aktarıyım sana. Anektod? Yok, onu tam bilmiyom, şey aktarıyom dinne, ilginç esintitâneler: Mesela olimpiyat madalya törennerinde ağbi; madalyaları, yerel giysileri içinde, yerel bi tepsiyle genç kızlar getiriyo! Fekat yerel bi kadın vardı; sanki biraz yaşlı gibiydi (yirmi dokuz, otuzüç), en çok ona hasta oldum ben! Bayıldım tepsili duruşuna ve boşluğa bakışına! Hepsi boşluğa bakıyo gibiydi gerçi; sporculara bakmak yasak galbâ. Sporcular da lavuklar, filinta gibi çocuklar hepsi, dal gibi kızlar hep. Spor müsabakaları, insanı dinç kılıyo ağbi. Bi de olimpiyat sporu olduunu düşün, vay, on yaş gençleşirsin! Ben izlerkene bile titredim! Hop oturup hop kalktım ayrıca, çaya baktım! Bi diğer ilginç ayrıntı da, 'uzun atlama' da gözüme çarptı: Bu kum var ya, atlayınca kuma düşüyosun hani (salak gibi betonda atlamıştım ben tabi, o yüzden burkuldum), bu kumu, her atlayış sonrası sürekli düzlemek gerekiyo bi değnekle! Yani, değnekçi var, değnekçiyi denetleyen şef amiri var, atlama çizgisini kontrol eden şahıs var, bayrak kaldıran, tabanca ateşleyen, bi ton görevli var! Yani, hedefim eğer yâkut madalya filan olmasaydı, orada da çalışabilirdim raatça! Şahsen, koşuculara su uzatan ekipten olmak isterdim! Çünkü dikkat ettim, koşucu geçerkene, ona iyi uzatamıyolar suyu. Ben biliyosun, kızmıştın sen hattâ, bişeyi uzatmayı gayet iyi becerirrim! Gerekirse arkasından koşarım, kafasına dökerim suyu!

Bu arada, çok skandal, magazinsel bişey görmedim pek. Ne biliyim, tramplen atlamada mesela; küçük bi timsah filan gelebilirdi havuza kanalizasyondan; kapardı Çinni yarışmacının ayaanı. Veya, o hasretle beklediimiz şey de gerçekleşmedi hiç: Atılan bi sırık, gidip de pistteki bi koşucunun sırtına lönk diye saplanmadı. Aman Allah korusun! İyiydi iyiydi, güzeldi olimpiyatlar ağbi! Bi tek, benim gördüüm, kapanış gününde maratonta, deli bi seyirci, önünden geçen ispanyol koşucuya sarılıp çekti! Öteki kadınnar maratonda da, japon kız, medya basınını taşıyan kamyona tosluyodu nerdeyse. Bunnarın dışında, bi de hâliyle, düşenner, kalkanlar, ağlayannar, gülenner oldu tabi. Kısacası, dört dörtlük bi spor ziyafetiydi Osman ağbi! Ben aradım seni bi ara, yoktun! Mal almaya gitmişsin. As sonra basketbolda yarı final başlıyo diycektim. Neyse, hayırlısı. Kapanış da çok tatlı oldu bu arada! Yunan müzikleri, Rebetika müzikleri felan dinnedik. Bize ne kadar yakın bi kültür oluşumu di mi ağbi!? Gerçi konuşma kısmısında, biraz politik ve kişisel laflar geçti ama, olsun, onnar da yerel davranmak istediler haliylen! Bak, ben bile bi saattir evrensel spor müsabakaları felan derken. 'onlar, bizler' filan dedim son anda. Çünki, yerellikten kurtulamıyo insan Osman ağbi. Başka şansımız yok! Evrensel'e, yerel'den yola çıkılarak varılıyo hep. Diyelim, portekiz'e gitmek, oralara ulaşmak istiyom; nası gidicem? Once evimin kapısını açıp apartman merdivennerine, sonra sokak kapısına yüriycem! Zivv! diye ışınlanamam ya. Kendime en yakın yerden yola çıkıcam! Sonra istediim kadar giderim istersem.. İşte böyle Osman ağbi. Elli milyonun var mı? İki hafta sonra öderim en geç! Madalyamı satar öderim. Avrasya-avrupa-kadıköy koşusunda cam bişey vermişlerdi, ne kadar eder bilmiyorum! Sen, otuz gönder yeter. Sağlıcakla kal ağbi, sevgiyle yok ol! Düşüncelerimle!

İSKİDİ & ERİKE BAHADIR BOYSAL

bahadirboysal@leman.com.tr

BALLARI AKAN İNSANLAR NEREDE?

Sahilleri bırak, İstanbul'un eğri büğrü cadde kenarlarında ki kafelerde bile tuhaf bu yastık kültürü... Pis köy evlerinin önünden temizlenmeyen pıtıraklar gibi... Sanki kış boyunca taş kırdı yoruldu da bu insanlar... Geldi buralara yayıldı... Kalkamadı... Dana gibi yatarak, tatsız, uykulu muhabbetle, hasis, fantezisiz... Liyakatsiz, hayalperver ve ahmak... Hindistan cevizi gibi özünü ve tadını kafatasının sert kabuğu içinde saklayan insan nerede?.. Reçele batmış çıkmış ekmek içi gibi balları akan insan nerede?.. Köyde, kuru kerevette böyle ikindi vakti yastığa döşeğe uzananların beline verirler zopayı, alırlar gazı... Arada böyle boktan konularada girmesem kulunçlarım ağrıyor... Leman, Lemanyak, Atom... Kusura bakmayın Üçgündür dergide aynı donla sabahlamaktan kireçlendim :(

BU SALTANAT BİZİ BOZMASIN?..

Bu yaz, gerçi daha öncede anlatmıştım... Hollanda'ya giden eşcinsel bi dostumuz tutamamış kendini ve kol sokmalı sado-mazo klüplerden birine bizzat dalma gafletinde bulunmuş... Ölümün fethedildiğine şahit oldum diyor... Bir insan evladı "Olmazsa olmazlarım var benim!" sancısıyla buralara gelip kol sokturur mu?? Anlatırken sesi titriyordu... Sanki cehennemden bir plato tasvir ediyor... Ve bir sigara yaktım ben de... Misafir odasının kapısını açtıklarında gelen parfüm kokusunu içine çeken temizlikçi kadın gibi... Yeni bir hayatı soluyorum... Hayretle dinliyorum... Kendini hasretle düzdürürken, düzüldüğüne şahit olmak isteyenler için özel bölmeler varmış... Duvardaki yuvarlağa götünü sokuyorsun... Bu göt denilen şey insanı bu kadar hasta eden bişey midir?.. Bir kulanpare götünü parçalatsa omurgası yıkılır... Çünkü nazik vücut mimarisinin temeline oturtulmuş en hassas ve hacim li temel taşıdır göt... Hep ağız yer, göt utanır... Klüpteki sado-mazo heybetli zincirli abiler, müşterilerini koç başı gibi hep aynı şiddetle duvara vuruyorlar dedi... Meğer ah... Bilmediğimiz şeyler varmış... Anal müdahale esnasında alet içerden adamın prostatına müdahale ediyormuş... Dünya kurulduğundan beri bu iş bu yüzden zevkliymiş... Hiçbir ekonomik krizden etkilenmeyen daima müşterisi hazır dükkanlar bunlar... Bir insan evladı niye buralara gelip böylesine en rezil mahvolmayı seçer?.. Horozun ibik sallaması, tavuğun gıdaklaması, rüzgarın esmesi, şimşeğin çakması... Bunlar yetmiyor mu insana... Ulan Avrupa Topluluğu'na girdikten sonra bu kolsokmalı sado-mazo kulüpler burda da açılır mı aceba... Abuvvv.. Açılırsa ben gitmem... Gidemem... Çünkü rahmetli dedem derdi ki; "Oğlum, dilencilerden ekmek kırıntıları satın alma... Çünkü bu alışveriş yoksulluk, hastalık, bela getirir.."... Ama bu lafı eden dedem, hatırlıyorum başka bir seferinde de demişti ki; "Oğlum, ne tarafa dönersen dön, götün arkada kalır."... Allır beni mir muamma...

Evvelki ay Lemanyak'ta "ADD" (yerinde duramayan, çok zeki, rahatsız insanlar) karakteri sınıfına giren ilginç insanlardan bahsederken kadim dostum, hiperaktif güzel insan AKASYA'dan da bahsetmiştim... Bilmeyenler TV'den Lise Defteri adlı gençlik dizisinden hatırlar... Orda bizdik bi kızı oynuyo... AKASYA, İstanbul'u sel aldığı gün korkunç bi kaza geçirdi... TEM'de arabanın arka koltuğunda oturuyor... Arkadan bi araba çarpıyor, bariyerler... Dalak patlıyor... AKASYA yoğun bakımda... Ama şimdi durumu daha iyi... Yoğun bakımdan çıktı... Başarılı, enerjik ve hayat dolu... Göz değmesi... Nazar... İnsan inanmadan edemiyor... Tüm dualarımız seninle... Bir an önce aynı cıvıltıyla aramıza dönmen dileğiyle...

DONSUZLAR!

Bodrum Kalesi'ni turlarken, Bodrum'da yıllarca otel işletmiş bi tanıdığımız anlattı, turistlerin çoğu otelde balkona çıkarlarmış... Karşı evlerden şikayet gelince, Almanya'ya, turistleri getiren seyahat Acentasına telefon açmış... Tur operatörü "Aman sakın, engelleme gözünü seveyim, onlar çırılçıplak balkona çıkıyorlarsa, orayı artık kendi evleri gibi görüyorlar demektir bu, rahatlarını bozmayın daha çok para demektir" diye ikna etmiş...

MELİK SAH

KISA METRAJ

BAK ŞİMDİ... BİR AYLIK DERGİ DEDİĞİMİZ DERGİLER VARDIR, BİR DE HAFTALIK... BU DERGİLERİN BİR TAKIM ÇALIŞMA TEMPOLARI VARDIR VE EVER BU TEMPOYA AYAK UYDURAMAZSAN, SEN OLURSUN TEMPO HABERİN OLMAZ. ADLI MACERAYI GURURLA SUNAR...

ÜHHÜÜÜEE... ÜHÜÜÜ OOY OOY GİTTİİEEE. BİRİCİK EVLADIM GİTTİ. DAĞ GİBİ YİĞİDİM GİTTİİİEEE.

?!

HANFENDİ NOOLDU NEDEN AĞLIYORSUNUZ...

ÜHÜÜÜ... FIRK FIRK... SORMA EVLADIM. FIRK... EVLADIM GİTTİİİ.

ÜHHÜÜEE... OOY BEN NEİDEM ŞİMDİ OOY. EVLADIM GENCECİK EVLADIM. OOOYY! ÜHÜÜEEE.

BAYAN SAKİN OLUN ANLATIN NOOLDU ?!

İHİHİHİHOHAHAHAH! EVLADIM OY EVLADIM HİHİHAHAHAAH.

AMA NOOLU ?!

PST. BİLADER, SEN ONA BAKMA DELİ O DELİ! BIKMADAN USANMADAN HERGÜN YAPAR BUNU.

?!

YILLAR ÖNCE BU CADDEDE OĞLUNA ARABA ÇARPTI. ÇOCUK ÖLÜNCE BU DA AKLINI KAÇIRDI. O GÜN BUGÜNDÜR BÖYLE.

ÇIK ÇIK... YAZIK YAA...

ISSS...NOOLUYO LAN!

LELLL...

PUHUHUHAHAHAAH, HUHOHAHAHA... ARNCUK AAZLI SENİİİ.

ULAN NOOLUYO YAA.

SST. SEN ONLARA BAKMA GENÇ. KARI-KOCA DELİ ONLAR.

HA?!

EEH.

BU NE LAN BÖYLE.

?!

AAA? ESSOLESSEĞE BAK. UYARMAK DA KABAHAT.

ŞŞST. BİRADER.

TANGIR TUNGUR TANGIR TUNGUR TANGIR

SEN ONA BAKMA SEREFSİZ O SEREFSİİİZ. PUHAHAHAYT OY OOYY GİTTİ EVLADIM.

HOHHOHHOOH DALTARRAKLI.

İLANH! SİTTİRİN GİDİN BURDAN.

TANGIR TUNGUR

BİTTİ...

ARRIVA ARRIVAAA!

MEHMET ÖZKANOĞLU

EVET..EVEET..SIRAYI BOZMAYALIM LÜTFEN — SATANİST ARKADAŞLAR BENLE GELİYOR..AAH.AH. KİMLER GİRİYO AKLINIZA BİLMEM Kİ..HADİ ÇOCUKLAR SİZİNLE KONUŞALIM BİRAZ.

BU MUYMUŞ KARANLIKLARIN EPENDİSİ?.

BUYMUŞ OMONA KOYYİİİM.

SATAN

YALANMIŞ ÜLEN..İNANDIĞIM HERŞEY YALANMIŞ... KALBİM KIRILDI.

ÇOCUKLAR BAKIN "TEKERLEK" DİYE BİŞEY İCAT ETTİM.

GEL BİLADER, GEL..! SERBEST.

AZ SAĞ YAP. SAĞ YAP..DÜZ GEL ŞİMDİ !!

TOPLA GEL. TOPLA GEL.. HOOOP.

NOLLUYO MONA GOYİM YAA.

"KLON"NE DURUMDA ALİM EFENDİ??

ÖNÜMÜZDEKİ YENİÇERİ AYAKLANMASINA KESİN HAZIR PADİŞAHIM...

İYİ İYİ AKLINI ALACAM PEZEVENKLERİN.

mozkanoglu@leman.com.tr

EYRİK

ÜHÜÜ..OLMAZ BÖYLE BİŞEY YA, BEN BURDA KALAMAM, EVİM, AİLEM Bİ İŞİM VAR BENİM... ÇOCUKLARIM BEKLER PATRON İŞTEN ATAR ÜHÜÜ...KALAMAM LAN BEN BURDA...

1

FORŞ

EH BE HAMUĞA KOYİM, SANKİ KAL DİYEN OLDU. NE AĞLADIN BE ARKADAŞ, SUS BAK KENDİ ELLERİMLE TESLİM EDİCEM SENİ AİLENE YETER Kİ SUS...

2

Espiri: Mem. Coş

BU NE ULAN? ÇAYI TENCEREDE Mİ YAPTIN?.

AYH HAYIR NE TENCERESİ AYOL, YENİ MODEL DEMLİK BU, İÇERSİNDE SU KAYNATILIR ÇAY DEMLENİR. KAPAĞINI KALDIRDIĞINDA BARDAK OLUR...

EE BU NE PEKİ?. SABAH SABAH ZAR MI ATICAZ LAN?.

AYOL AA NE ZARI, SÜSLÜ PEYNİR BU YENİ ÇIKTI, İSTER YE İSTERSEN YEMEYİP SALONUN Bİ KÖŞESİNE AS SÜS OLARAK ORDA KALSIN...

EH TAMAM UZUN ETME SABAH SABAH... EKMEK VER...

NE EKMEĞİ EKMEK YOK BUNDAN BÖYLE HAŞLANMIŞ MISIR YİYCEZ SAĞLIKLI BESLENİCEZ ARTIK BEY...BUYUR AL SEÇ BEĞEN...

SORU

BU ÜÇ ŞEYİ KULLANARAK HADİ BİŞEY YAPIN DENSE O BİŞEY NE OLUR?.

CEVAP

BENCE O BİŞEY ŞUDUR TARAĞI ALIR, ARIYI Bİ GÜZEL TARARIM SONRA DA KENDİMİ SANDIĞA KİTLERİM ÇÜNKÜ TARANAN ARI HİDDETLENİR YAKALADI MI FECİ SOKAR...

ULAN PAŞA MI OLDUN BAŞIMA SABAH SABAH İNKİLAP YAPIYOSUN, HİÇ SES ETME ULAN BEN SANA MODELİN KRALINI YAPICAM.!.

ZKTİR İMAJIMI ÇALMIŞSIN OLM?

YOK AABİ BEN ÖMER'DEN ALDIM BU ŞEKLİ...

BAK YİNE OLM BAK ÇALMA İMAJIMI.!

YAA YABANCI Bİ DERGİDEN ALDIM AABİ BEN BU ŞEKLİ...

HADİ BAKİM KOMPLE YENİLEDİM KENDİMİ BU KEZ NE YAPACAKSIN?.

BA BA BA KIZ YOKSA BİŞEY YAPMAMI MI İSTİYOSUN? ÇEKİNME HA AÇIKÇA SÖYLE.

KÜÇÜK AYŞE

BEY AYŞE YOK, KAYIP. BULAMIYOM AYŞE NERDE BEY?.

ZOORT

FİÜÜÜFT... KANEPENİN ARKASINDA.!.

YAZIK DENGELİ BESLENME KAANERTEM

HOCAM CHAT'DE TANIŞTIĞIMIZDA "SENİ DEĞİŞİK ORTAMLARA SOKUCAM" DEMİŞTİN AMA Bİ HAFTADIR BİZİM PEDERİN KASASIYLA OYNAMAKTAN HİÇ BİŞEY YAPAMADIK.!..

YOK DOLAPDERE'DE ASİT PARTİSİ VARMIŞ, YOK KASIMPAŞA'DA EVDE TOPLANILIYOMUŞ?

TAMAM ABİCİM O DA OLACAK. HELE ŞU KASAYI Bİ AÇAYIM, PARTİNİN KARININ, KIZIN, UYUŞTURUCUNUN KRALINI YAPACAM SANA!

VAR ABİCİM Y'NE VAR' MERAK ETME SEN.!

ÇIK ÇIK ÇIK ÇIKIRT

TANKUT ÇELİK KASALARI NAZİLLİ

NE BÖYLE **MUSTAFA SARIGÜL** AYAKLARI? ALT TARAFI MAHALLE MUHTARISIN, İKİ TANE İLMUHABER, Bİ TANE NÜFUS SURETİ YAZACAN.!. BU KADAR ŞATAFATA NE GEREK VAR? KAZANDIĞIMIZ PARA GİYSİYE, PARFÜME BOKA PÜSÜRE GİDİYO!

ÇOK KONUŞMA İLERİYE YATIRIM YAPIYORUM! Bİ TANE **GUCCİ** CEKETİM VARDI ONU VER BUGÜN ONU GİYCEM...

NE İŞİM VAR BURADA ADAMI TUNÇ...

不寿界!

NOLUYO LAN?.. NE İŞİM VAR BURADA?.

AHA BAK BU ALETİ AMERİKA'DAN GETİRTTİM! AHA ŞÖYLE Bİ KALDIRIYOSUN TELEFONUN MU DİNLENİYO? GİZLİ KAMERA MI VAR? HERŞEYİ GÖSTERİYO! AHA BAK ÇALDI.!.

DIT DIT DAT

DIT DIT DAT

DUR SEN DUUUR.!. GİTME BİR YERE.!.

EVET ÇOK GÜZELMİŞ! BEN ODAMA DÖNEYİM, Bİ TELEFON BEKLİYORUM DA.!.

HAMDULLAH SUPHİ YÖN. KUR. BŞK.

*Bu yaz güzel karpuz çıkmadı nedense

ORDAN BURDAN

Nihat Genç

Sadettin Tantan TV'de bağırıyor. Banka soyguncularının hepsini bıraktılar. Operasyonu yapan polis şeflerini görevden aldılar. Dünya tarihinin gelmiş geçmiş bu en büyük soygunu sonrası bütün hırsızlar aklandı. Polis şefleri vatan haini ilan edildi. Hepimiz görmüştük oysa, Ege Bank'ın güvenlik kameralarından, çuvalları sırtlayıp taşıyordu genel müdürler. Suçüstüyse suçüstü. Hırsızlıksa hırsızlık. İşte yine ortalık süt liman. Dünya tarihinde bu kadar akılalmaz bu kadar büyük soygun yapılmışsa tarihçiler söylesin. Tarihin gelmiş geçmiş bu en büyük soygununu polis şeflerini vatan haini ilan edip sona erdirdik. Yargısı devleti medyası birbirini kollayıp huzura erdi. Peki bu kadar hırsızlıkları biz nasıl öğrenmiştik. Birkaç gün Tantan fırtınası esti, Tantan, sağ gösterip sol vurdu. Tantan gibi efsane polis şeflerini yüzyıl daha arayıp duracağız.

İşte bu tür yazılar artık hiçbirimizi heyecanlandırmıyor. İlgimizi çekmiyor. O halde hırsızlar gerçekten kazandı. Hırsızlar / devlet / yargı / medya üçgeni kazandı, Tantan gibi polis şefleri uzaklaştırıldı, artık söylenecek şey kalmadı. Şu cümle de mi dikkatinizi çekmiyor: Dünya Tarihinin Gelmiş Geçmiş En Büyük Soygunu. Peki nerde bu adamlar. Şu anda kaldıkları yerden medyadan devam ediyorlar. Hırsızları hapishanede üç gün yatırmayı beceremedik. Hepsi ambulanslarla özel hastanelerin en lüks yatakodalarına taşındı, çifter televizyonlar, cep telefonları, özel lokantalardan yemekler taşındı. Mahkemeye çıkartılırken bir kelepçe takmayı dahi beceremedik. Ellerine numaradan bir dosya verip kelepçe yeri gizlendi, bu yalnız kendi hileleri değil, onları mahkemeye taşıyanların da marifeti. TV'lerde gördük kelepçe taktırılamadı. Üstüne üstlük bu büyük vartayı atlayıp salıverilen Nail Keçeli hala TV'lere çıkıp büyük ahlak filozofu gibi konuşuyor. Büyük kahraman. Hakkı yenmiş, mağdur edilmiş, ezilmiş, kinle, kişisel hırsalra üstüne gidilmiş bir gariban gibi TV'lerden halka sesleniyor...

Siz kazandınız Nail Keçeli! Tabii ki gençler bize değil size hayran olacak. Sizin gibi yaşayacak. Sizin gibi ahlak sahibi sizin gibi işadamı olacak.

Ve Tantan TV'de bağınnca, Keçili telefonda: "Niye sinirleniyorsunuz sayın Tantan, bakın ben sakinim," diyor...

İşte böyle bir dünyaya düştük. Hırsız, cani, işbirlikçi, vatan haini olmak sorun değil. Sakin olan kazanıyor. Sakinseniz haklısınız. Sakinseniz en büyük ahlak sizinki...

Biz sakin değiliz, suçlu katil, cani, vatan haini o halde biziz. Tantan hiç sakin değil, o halde en büyük cani, vatan haini Tantan.

Size bu sakinliği bağışlayan devletinize, medyanıza, yargınıza bin dua bin şükür yapıp sakin hayatınıza kaldığınız yerden devam edin...

Sakin deyince aklıma geldi. Seçim zamanında Trabzon MHP'li milletvekilleri yüksek dağlarda seçim propagandasına çıkar. Dağdan aşağıya sırtında yük çok yaşlı bir kocakarı inmekte. Kendilerini tanıtır MHP'liyiz, derler. Kocakarı durur ve şunları söyler:

"...Ula sizin hau Devlet Bahçeli, Ecevit'in yanında niye kari gibi duriy...!"...

Bana büyük paralarla senaryo yazar mısın teklifleri yapıyorlar, her birine şunu diyorum. Bir başbakanın karısı otuz defa yurtdışına çıkıyor, MİT şüphelenip peşine düşüyor. Bir başbakanını karısı (Berna Yılmaz) otuz defa yurtdışına niye girer, çıkar. Hala muamma!.. Peki MİT takip etti de ne neticeye vardı, o da muamma... Bundan daha soluk kesici senaryo mu olur! Binbir inanılmaz sonuca ulaşırsınız, ne macera... Ben size şu kadar yardımcı olayım, 30 defa yurtdışına çıkan bir kadın, en azından "sakin" bir kadın değildi!...

İçinizde Ankara'yı en iyi ben bilirim. Yürümek yürümek boz kalpak renginde taş binaların etrafında. Yüzyıl varki bu şehrin tozu, çamuru meşhur. 1830'lu yıllara kadar tiftiği, yani sof yünü. Yüzlerce tezgah var, dünyanın en büyük sof pazarı. 1900"lü yıllara doğru sıfıra iniyor tiftik ve yalnız bir kasaba oluveriyor Ankara, yangınlarla bitiveriyor. İstanbul işgal edilince Yunus Nadiler, Halide Edipler, İstanbul Meclisi'nin üyeleri altı gün, belki daha fazla köyden köye zor gelebildi bu şehre. Gökten bir elma düştü. Bir masal gibi meclis Hacıbayram'da dualarla kuruldu, o gün Hacıbayram'da Mustafa Kemal'in namaz kılacağı kadar yer kalmadı, güç bela yer açtılar. Hiçbir özelliği yoktu şehrin, harabe. Denize en uzak Orta Anadolu kasabası. Ben geldiğimde de tozdan çamurdan geçilmiyordu. İstanbul'dan kuvayi milliyeye katılmak için gelenler de tozunu, çamurunu anlatır.

Eskiden Ankara'da kulağını yere dayayan gümbür gümbür yeraltı sularının seslerini duyarmış. Zaten eski Roma hamamı Ulus'ta. Taşıma suyla bu hamamın kurulduğuna inanmam. Bu şehrin altı etrafı termal sularla kaynıyor, işte Kızılcahamam, Haymana. Bu şehrin altında gizli denizler kaynıyor. Zaten Ankara/Angr, Nuh'un çapası demekmiş, tufanda bu çapa bu tepeye düşmüş. Bir Nuh tufanı hikayesi bu Orta Anadolu'ya nasıl ilişmiş. Bir su hikayesi var bu şehirde. Birgün bu yeraltı sularının volkan olup patlayacağına inanıyorum. Saçma sapan bu tür düşüncelerimi bir ihtilal provası gibi tasarlıyorum. Bu şehrin bir iç deniz büyük termal havuz/göl olduğuna inanıyorum.

Bu tuhaf şeyleri niye uyduruyorum, çünkü bu şehre geldiğimde bu tozu, bu çamuru gözum hiç tutmadı. Kükurtle yıkanmış bir hali vardı. Pudradan ince. Bu işlerden anladığımdan değil, bu çamur bizim çamura benzemiyor. Nihayet Ankara'da sessiz bir ihtilal oldu, toz, çamur kalmadı. Oysa tozuyla meşhurdu. Tozu çamuru numüneleyip müzeye kaldırsak, yeni nesile işte hayatımızı zehir eden meşhur Ankara tozu, çamuru buydu, desek...

Ve bir ihtilal daha, bir imha savaşı.. Flaş flaş... Ankara'da tek sinek kalmadı. Sivrisinek kaç yıldır yok. Sineksiz bir hayat. Kargalar zaten yoktu. Kargalar her yerde yok oluyor. Sinekleri şimdiden özledim. Bari hayvanat bahçesine koysalar, işte yavrular bunlar bize gençliğimizi zehir etti, geceleri kanımızı emerdi... Ankara'nın pırıl pırıl tertemiz yeri hayvanat bahçesi. Büyük bahçe, gez gezebildiğince. Her gidişimde aklıma takılır, eşekleri neden koymazlar. Doldurmuşlar köpekleri kartalları, kurtları maymunları. Yazın sıcağı. Uyuşuk mevsime rağmen yırtınırcasına cırlayıp bağırıyorlar. Oysa eşek koysalardı. Nasıl sessiz taş gibi kımıldamadan ve bilgece. Hayvanların insanlara bu eziyete rağmen hala üstünlüğü var, gözleri ayna gibi parlak, insanların kısık isli soğuk. İnsan gözleri artık bir duygu organı olarak yaşamıyor, bir kamera, mekanik bir izleyici. Hayvanların ürekliğini bu yüzden hemen anlıyorsun, oysa insanların neşesini, tadını, yumuşaklığını bir görüşte anlamak mümkün değil.

Ne tuhaf saçı kepekli insan dahi görmüyorum, hatırlasanıza ne sık arkadaşlarımızın ensesinden nezaket icabı silkeler temizlerdik. Sokaklarda geziniyorsun köylü, kavruk bir yüz yok artık, bu şehir artık güçlendi, olgunluk çağına mı yükseldi... Ahmet Rasim, Anadolu'yu anlatır, çarpık çurpuk insanlar, cüceler, kamburlar, Anadolu köylerinde tam bir insan bulmak mümkün değil, derdi... Şimdi herkesin yüzünde bir şehvet bir sağlık bir olimpiyat ateşi. Herhalde dünyanın en güzel manzarası tek dişini kaybetmemiş sağlıklı güleç insan yüzleri...İstanbul işgalinden sonra Kuvayi Milliye'ye katılmak için İstanbul'dan Ankara'ya gelenlerin hepsinin adı: Ankaralı, oldu. O günlerde İttihat'tan kalma meclisin önünden kağnılar geçiyordu. İlk sıkıldıkları diğer şey de tek meyhanesi tek pastanesi yoktu. Acilen İstanbul'dan Karpiç'i getirdiler. Ankaralılar Ankara'da "boz kalpağın" hastası oldular, hiç çıkarmadılar. İstanbul'a dönüşlerinde boz kalpaklarıyla tanındılar. İstanbul'da boz kalpakla dolaşan herkese Ankaralı denirdi. Boz kalpaklıları İstanbullular sevmedi, alay ettiler, kaba, küstah davrandıklarından söz ettiler. Zaten Mustafa Kemal İstanbul'dan Samsun'a geçeceği günlerde: "İstanbul basını beni sevmez" diyordu. Bin defa söyledim, Ankara'nın amblemi boz kalpaktır.

Ankara'da Canerler diye manav market bir mağazalar zinciri. Gitmiş Hacıbayram/Ulus'un göbeğine tıpkı Kızılay göbekteki vahşi bina gibi dev canavar bina yaptı. Kim izin verdi. Eline para alanlar neden bu denli barbar oluyor. Ankara'nın Ulus'tan başka dokusu yoktur. Türkiye'nin hala Ankara'dan başka şansı yoktur. Cumhuriyetin Ankarası, o kır saçlı kalpaklı komutanların Ankarası yokediliyor, ettiler. Mustafa Kemal'in en meşhur heykeli işte Canerler'in karşısında. İş merkezi de ayrı bir hikaye, eskiden pasajla yetinirdik. Şimdi bir iş merkezidir gidiyor. Bilsem hangi işi yapıyorlar? Dükkan kiralayıp satıyorlar, iş bu...

Ankara'ya her yıl gelen çingene aşiretini artık ezberledim. Çingeneler yoksulluktan değil kültürlerinden dilenir. Sakarya'da Konur'da dilenciliğe çıkıyorlar. Yerleşik çingeneler artık çingene kültürünün kıyafetlerini hiç giymiyor. Ama her yıl yaz ayları Ankara'ya gelen çingene aşireti bir yaşından itibaren çocuklarının şalvarlarına simli renkli cırtlak elbiselerine son derece dikkat ediyor. Konuşmaları, rahatlıkları, esprileri anlatılmakla bitmez...

Birkaç yıldır Ankara sokaklarında dilenci bulamıyorsun, nereye gittiler. Hepsi toplandı. Çünkü hem Sakarya'da hem Hacıbayram önünde yirmidört saat bekleyen "Dilenci Toplama Araçları".. Hacıbayram türbesinin önü dilenci kaynardı. Dilenci kalabalığından önünde dua edemezdiniz, şimdi yoklar. Yan tarafta demirden çelenkler üstünde Türk Eğitim Vakfı yazıyor... Yazın çocuklar burada su satar okul harçlığı çıkartırlardı, şimdi yabancı ortakla o suyu Sabancı satıyor. Ve birkaç zengin birleşip vakıf kurup halkın sadakasına dahi el koyuyorlar..

13/14 kitabım var, bir yayıncı hepsini alıp bassa üç/dört senede taş patlasın onbeş/yirmi milyar kazanır. Adını veremem terbiyeme sığmaz. Elli milyarın üstünde para teklif ediyorlar. Duydum, başkasına daha çok vermişler. Bu kadar para nerden gelir, kim kazanır, biri bunu açıklasın. Şöyle düşünüyorum, eski zamanlardaki pazarda kavun satıyorsun, bir adam gelip hepsine bin altın veriyorum deyip fahiş fiata satın alıyor, satar mısın? Birçok kahraman yazar aldı bu paraları. Böyle çözemediğim sorunlarım var. Yunus Emre'nin mi, yoksa bir divan şairinin mi, şu mealde sözleri: öyle bir tuzağa düştüm ki ne kendim anlıyorum ne becerip derdimi Allah'a anlatabiliyorum.

Eşber Yağmurdereli üç/dört ayda bir Ankara'ya gelir, şöyle ayaküstü biryerlerde otururuz. İçeçeğimizden değil masayı işgal ediyorsun. Merkezi bir yer. Birkaç kişi bir kadeh bir peynir, dörtle çarp, hesap 80 milyon. Tıklım tıklım, masaları saydım seksenin üstünde üstelik yemekte yiyorlar. Nerden gelir bu para. Arkadaşlar yanyana gelince konuşacak bir kederimiz kaldı, yan masalara bakınca ondan da bir şarkı çıkmıyor, kursağımızda kalıyor. Yan masalar, bir rüya masalı içinde kadeh, çatal kaşık sesleri içinde...

Eskiden "kilolu" kadınlar modaymış, bizler çıtır, daracık, incecik, cillop gibi adlar koyduk. Trabzon'dan bir hemşerim çocuk askere gidecek, şöyle bir voltalıyoruz. Etraftan incecik düşük kemer kızlar akıyor, turfanda mevsimi yüzbinlerce onüç/ondört yaşında kız, hepsi incecik...

Çocuk kızları süzdü: "Askerlik dönüşü bu gramlı kızlardan alacağım" dedi. Zayıf değil, gramlı... O kadar güzel söyledi ki... Ulan şu gramlı kızlardan bende mi alsam... O kadar güzel bir Türkçe ki yakıştırmasına bayıldım, sırf gramlı kızlardan almak için onaltı ay askerlik gözüm kesti...

Sayın Nihat Genç, bu kadar tarih okursun, en çok güldüğün bir sahneyi anlatır mısın?Anlatayım...

İşgal günleri İstanbul, Mustafa Kemal'in evi dahi aranır. İşgal kuvvetleri her yere gider, tutuklar, alıp götürür. Osmanlı teslim olmuş. Hiçbir umud yok. Mustafa Kemal ve arkadaşları durmaksızın ne yapabileceklerini tartışırlar. Anadolu'ya gitmek fikri sadece Mustafa Kemal'in kafasında. Bundan arkadaşlarına dahi söz etmez.. Ama bir Anadolu hayali kurar... Ve bu sırrını en yakın arkadaşı İsmet Paşa'ya açmak ister. Anadolu haritası üzerinde hayallerini yaşamak ister. İsmet Paşa'yı çağırır...

"İsmet bir harita çıkarsana...". İsmet Paşa'nın yanında taşıdığı daimi bir harita vardır. Haritayı çıkartır Mustafa Kemal'in önündeki masaya serer.. Ve İsmet Paşa yine her harita serildiğinde yanında taşıdığı pergeli de çıkartıp koyarmış...

Pergeli de çıkartıp Mustafa Kemal'in önüne koyar.

Mustafa Kemal: "Dur İsmet, henüz pergellik bir vaziyet yok!" der...

Koca yaz Ankara'da sıkılmadın mı? Sıkılmadım. İşte hergün iki/üç saat bu gramlı kızları seyrettik.

Mini etek topluma 60'lı yıllarda girdi. Etek boyu her yıl birkaç santim/milim kısalarak otuz yıl süren heyecanlı bir dizden yukarı macerayı sürükledi. 80'li yılların sonunda don göründü film bitti.

Sonra 2000'li yıllarda bu sefer aşağıdan yukarı değil, yukarıdan aşağı açılmağa başladı. Bir/iki senedir düşük pantolon modası yeni bir heyecan dalgası yarattı. Artık birkaç sene sonra nereye iner hep birlikte göreceğiz. Şimdi "sınırlar" üzerine heyecanlı bir tartışma...

Düşük kemer modası önden kalça kemiklerini ve arkadan kuyruk sokumuna çakıldı kaldı. Hadi sıkıysa daha aşağı in diyorsun. Daha aşağı loplara doğru iner mi? Avrupa'da indi bile. Gelecek sene çatalın altına milletçe iniyoruz inşallah! Çatalın altından toplumca İtalya'ya seyahatimiz gelecek sene başlıyor. Ya da yaşamın iniş/çıkışları bunlar, dizden yukarı otuz senede yol aldık, bakalım göbekten aşağı kaç yıl sürecek.

Hayatım sanat tarihiyle geçti, bu sorun, bir açık saçıklık sorunu mu, cinsellik sorunu mu, estetik bir sorun mu, yoksa eğlencelik bir sorun mu... Gördüğüm şu. İnsanlık yeni bir manzarayla karşı karşıya. Sade, lirik, müzik gibi bir ten. Yüzbinyıldır hayal edilen şey nihayet gün ışığına çıkıyor. Artık seyahatlerin en güzeli sokaklarda. Kızlar atölye ressamları gibi kaburga, kıç, kuyruksokumu kemikleri üzerinde binlerce süs, renk, vurgu yapıp öyle sokağa çıkıyor. Bir "av hayvanı" gibi süsleniyorlar. Tam biz elli yaşına dayandık, memlekette cinsel devrim başladı. Büyük erotik savaş patlak verdi ki, biz emekliye ayrıldık.

Endişelendiğimi söylemek zorundayım, turfanda kızlar kışkırtıcı yeni zevkler taşıyor sokağa. İçinizde bu konuyla en çok ben ilgileniyorum. Kendimi bir an bir apaçi çığlığı atıp üstlerine atılırken buluyorum. Bu şöhretim, yazarlığım için fiyasko olabilir ama, hangimizin kariyeri erkekliğini hiçe sayabilir. Ben yaşlandıkça içimdeki kudurmuş kurt moğolu sakinleştirebileceğimi hayal ediyordum, yanılıyorum. Çok acıklı bir ihtiyarlığım olacağı kesin, çünkü sokak bütün zekasını şehvete yatırıyor!.

İçinizde ben hiç ilgilenmiyorum diye uyuz laf edenler, güya uygarca estetik bakanlar çıkabilir. Uygarlık skolastik bir takıntı hali değildir.

Ben çok ilgileniyorum, dünya tarihinde görüp göreceğimiz en büyük en nefis manzara işte bu. Artık manzara bir mermi gibi delip geçiyor. Tabiatın ta ortası. Denizlerin en derin en yeşil en uçsuz mavisi...

İşte medeniyet burda kopuyor. Batı özgürlüğü cinsellik sanıp kadınların soyulmasını sanat kültürünün en başına koydu. Avrupa'nın özgürlükleri geldi cinselliğe ve paraya dayandı. Özgürlüğün başka da tarifi çıkmadı. Çıplaklık batı için dahi kabul edilemez bir raddeye geldi dayandı. Çünkü orta yaşlı/yaşlı erkekler üzerinden büyük bir sübyan/çocuk cinsel pazarı kuruldu. Sokakta bu kadar çocuk erotizmi bir şekilde piyasayı büyütüyor. İşte Avrupa'nın ortasında Çek Cumhuriyeti'nde onbinlerce 10/12 yaşında çocuk seks pazarında. Bu macerayı geriye sardırmanın da imkanı kalmadı.

Kilise ayakta ama sesini çıkartamıyor. Aydınlar karşı çıkacak, bağıracak, neler oluyor diyecek, der gibi oluyor, dilleri tutuluyor. Serde özgürleşme var. Avrupa'nın kültürü/aydını cinsellik tuzağına yakalandı. Çıkış bilinmiyor. Çıplaklık Avrupa'yı yiyip bitiriyor. Dert büyük ama çıkıp söyleyecek cesareti kimse bulamıyor.

Ama birileri buluyor, onlar da orta yaşlı kadınların hikayeleri/romanları. Ülkemizde dahi bu kadınlar erkekleri çocuğu yaştakilerle çıktıkları için eleştiriyor. Dünkü 68'li özgürlükçü kadınlar bugün bir keşiş gibi muhafazakar naralar atıyor... Orta yaşlı kadınlar piyasayı/erkekleri cıvırlara kaptırmanın acısıyla her biri ahlak hocası olmuş, bağırıyor.

Kızılcahamam'ın dağ köylüsü yaşlı bir amcayla dertleşiyoruz, Köroğlu Dağları'nın ayı, domuz, kurt nüfusunu, davranışlarını soruyorum. Uzun konuşmasının sonunda "korkmuyor musun hayvanlardan?" dedim. Yüzüne insanlığından utanır acıklı bir ifade verip: "insandan korkmayan hayvan yoktur. insan gormesin hepsi kaçar!" dedi.

"Şimdi oğlum, kurt canavardır dersin ya, kurtlar domuzları yemek için yavrularından ayrılmasını bekler. Yavrusunun yanında annesi domuzu yemez. Yavrular daha tazedir buyusun öyle mi yiyeyim, yoksa, yavrularının yanında anasını yemek erkekliğe sığmaz mı diye düşünür orasını bilemem!"...

Almanya'ya ilk gidenler madenlerde ve çopçulukte çalışmadı yalnız. Çok uzun yıllar işsiz Türkler'in en buyuk işkolu, emekli, ihtiyar Alman kadınlarıyla parası için evlenmekti. Yaşlı Almanlarla evlenen Türk gençlerinin bu haline türküler bile yazıldı, sonra bu türküler araştırıldı, basıldı. İngiliz kocakarılar da uzun yıllardır Batı sahillerinimizi doğulu gençler için istila etti. Avrupa'nın kocakarıları Türk gençlerine coşkun seller gibi hücum etti, Avrupa huzuru ve uygarlığına buyuk hizmet. Ege sahillerimizdeki mavi tur gibi Atlantik'te gezinen turistik Aşk gemileri'nde çalışan bir gençle tanıştım. New Yorklu zengin kadınlar yanlarına genç yakışıklı atletik sevgililerini alıp bu turlarda dünyanın parasını yiyorlar.

Bu gemilerin hiç Türk müşterisi olmuyor mu, dedim. Bir defasında Ankara'dan kalabalık bir grup geldi. Tanıştık. Bunlar Angora evlerinde oturuyorlarmış, komşular kaynaşmış ve birbirlerini çok sevmişler, birbirlerinden ayrılmak istemiyorlarmış, bu komşular her yıl bir yere giderlermiş... Angora evlerinin her biri üçyüz/beşyüz bin dolar. Bu para nerden geliyor. Üniversite hastanelerinin döner sermayelerinden her bir doktora yirmi/kırk milyar arası maaş düşüyor.

Kaldırımda önümе tanıdık bir sima çıktı, otuzbeş yaşlarında, temiz, güleryüzlü. "Tanıdın mı?" dedi... Tanımaz mıyım. Yirmi yıl öncesinden. Küçük dergiler çıkartıyoruz, dergi nasıl paketlenir, montajı nasıl yapılır... Ülkücüydü... Anadolu'nun bu çalışkan, yoksul, vefakar çocuklarını nasıl unuturum. Sarıldım. Onlar da bir zaman "iktidar" oldular... Sarılır sarılmaz "Ağbi benim gemim var dedi, Türkiye'nin en büyük gemisi benimdi!".. Şaşkınlıktan düşecek gibi oldum. "Nasıl yani?".. "Ağbi meşhur o .... gemi vardı ya, benimdi, sonra işler karıştı kaybettik, şimdi başka bir işle...".

Halk çocukları gemi sahibi olmasın mı, olsun, peki biz ne yaptık bu yirmi yıl. Hakkari çöplüğünde eşelenen çocukların trajedilerine ağıtlar yazdık. Açtık TV'yi, aynı Hakkari'de aşiret düğününde takılan yirmi kilo altınları gördük. Uyuşturucu aşiretleri karakol basıyor. Uyuşturucu trafiği sınır/serhad şehirlerimizde aşiretlere kardeş kardeş paylaştırılmış. Özal'la yetişen bakanlar hala iş başında. Siyasiler bu uyuşturucuyla Türkiye'nin kalkındığına inanıyor. Devletin uyuşturucuya bulaşmamış birimi kalmamış, bu yüzden sosyal patlama olmuyormuş, bu yüzden gece gündüz bu aşiretleri ve arkalarındaki devletimize şükran, minnet borçluymuşuz..

Meclisin ve köşkün önünden mersedeslerle dolu düğün konvoyu ve sabah sabah çıldırmışcasına kornalara basarak geçiyor. Kornaya basmak gibi bebeksi zevkleri olan bu kitleleri yine aynı semtlerde yüzlerce kebapçı sarayı ağırlıyor. Mesela Adanalı diye eski bir milletvekilinin kebapçı dükkanının içi basketbol sahası büyüklüğünde, tıkabasa. Ortasındaki Ocakbaşı da Vakko mağazalarının vitrini gibi. Buralardaki verimliliği, iştahı, hırsı, düşünüp taşınarak bulmak mümkün değil. Çıldırmış hayvanlar gibi haralara ve dağlara ve kasabalara sığmayan boğazına düşkün büyük nüfuslar. Ankara belediyesi dünyanın en zengin belediyesi, estetiği ve kültürü sıfır noktasında. Ankara'da üniversiteler dünyanın en zengin üniversiteleri. Gazi Üniversitesi'nde otuz bin talebe. Bu rakamı harçlarla çarpın, bunu da geçtiğimiz on yılın yekünü ve faiziyle çarpın. YÖK ve Rektör savaşlarının ve bu üniversiteler etrafındaki inşaat şirketlerinin tüyler ürpertici manzarasını bulun. MHP'nin Balgat'taki yeni binası Nasa Uzay Üssü gibi. Uzaydaki Rus kozmonotlarının casusluk faaliyetlerini izlemek için yapıldı. Ecevit'in kasasında altmış trilyon yatıyor. Dersaneler, özel okullara her talebe için en düşük aylık fiyat bir milyar. Her ay en az bir milyar ödeyen onbin değil, yüzbinlerce talebe. Bu en yüksek maaşlarla, bürokrasi ya da askerlerin bordrolarıyla açıklanmayacak bir rakam. Türkiye'nin en çok tabldot yemeği burda çıkar, ülkenin en çok kurum lokali ve lojmanı bu şehirde. Bürokratların içinde çifter çifter yazlıkları olmayan kalmadı, başka, bürokratlardan emlak ticaretine girmeyen kalmadı. Yargıtayı, mafyası, aşireti, devleti tuhaf ilişkilerle yıkılmaz, sarsılmaz ve cümbüşü bol bir şehir inşa etti. Devlet dediğimiz zaman zaman bölüşümünde tatsızlıklar çıkan büyük uyuşturucu kervanlarının trafiğinin tartışıldığı yer mi oldu. Allah, devlet, mafya, saltanat, üniversiteler, dersaneler, inşaat şirketleri ve hepsinin sürüklendiği yazlıklar, kebapçılar, binlerce çirkin bina... Bu şehir 1930'dan beri on binlerce mimar yetiştirdi ve bu elli sene tek bir estetik dokusu olan bina yapamadı...

Cumhuriyeti kuran dev adamların da başı mafyayla, rüşvetle, torpille dertteydi.. On kuruşa tenezzül etmeden tertemiz nasıl yaşadılar. Mustafa Kemal anlatıyor. Halep'ten Kudüs'ten geri çekiliyoruz, Mustafa Kemal'in büyük ordu komutanı olmasına rağmen geri dönüş tren parası yok. Ordularımızın Alman komutanı Falkenhayn kasalar dolusu para ve hediye gönderir. Mustafa Kemal kasaların hiçbirini açmadığı gibi tutanak tutturup geri gönderir. Falkenhayn tekrar hediyedir diye gönderir, Mustafa Kemal bir daha tutanak tutturup geri gönderir. Tren parası için yapacağı tek şey, yanında iyi yetiştirilmiş cins atlarını satmaktır. Atları da satamaz. Bir komutan arkadaşı vasıtasıyla atlarını sattırmak için bırakıp, ödünç parayla İstanbul'a geri döner.

İstanbul'da, tetikçi, İttihat'ın ve İstanbul'un ünlü siyasi kabadayısı Yakup Cemil var. Ülke için hiçbir ümit yoktur. Yakup Cemil etrafına serserileri toplamış bir iç darbe peşinde.

Mustafa Kemal anlatır: "Yakup Cemil asılmış. Sebebi de Mustafa Kemal Harbiye Nazırı ve Başkumandan vekili olmadıkça kurtuluş yoktur, demiş. Bu adam muvaffak olsaydı benim bunu kabule tenezzül edeceğimi tasavvur edebilir misiniz? Evet vaziyeti derhal kabul ederim, fakat gidip Yakup Cemil'i cezalandırmak suretiyle... Eğer ben o emsalin tavsiyesiyle mevkii iktidara gelecek bir adamsam, adam değilim.."

Bilmem, devleti mafyayla yönetenlere bu sözler ders oluyor mu? Ayrıca Mustafa Kemal'i en zor günlerinde koruyan/kollayan ve dağda taşta muhafızlığını yapan Topal Osman'dı, buna rağmen Mustafa Kemal, Topal Osman'ın ismi bir cinayete, Trabzon milletvekili Ali Şükrü'nün ölümüne karışınca, Topal Osman'a sahip çıkmadı. Emniyet güçleri Mustafa Kemal'in bu en yakınındaki adamın evini çevirip çatışarak öldürüldü...

Hukuk üstün geldi, dalevaralı işler değil.

Mustafa Kemal kendine hediye edilen paralarla Boğaz sırtlarında yalılar alabilir, kendisini yürekten cansiperane destekleyen ve kahramanlıkları daha meşhur bu kabadayılarla saltanat da surebilirdi.

Sürmedi. Çünkü Mustafa Kemal Ankara'ya giderken arkasında bıraktığı şehri İstanbul'u şöyle tasvir eder:

"Şişli'deki evimde yeni vaziyeti mülahaza ediyordum. İstanbul sokakları itilaf devletlerinin süngülü askerleriyle dolmuştu. Boğaziçi toplarını sağa sola çeviren düşman zırhlılarıyla, lacivert sularını göstermeyecek kadar örtülüydü. Herkes ancak pek zaruri ihtiyaçları için evlerinden çıkabiliyor. sokaklarda hatır ve hayale gelmeyen hakaretlere uğramamak için caddelerin duvar diplerinden büzülerek eğilerek ve korkarak yürüyebiliyordu. Bütün ihtiyatlara rağmen yine bin türlü feci tecavüz sahneleri eksik değildi. Koskoca İstanbul ve koskoca İstanbul'un yüzbinlerce halkı sesleri kısılmış bir halde idi...

"İstanbul ufuklarında yükselen şeyler, yalnız düşman sesleri düşman hakaretleri, düşman bayrak ve sünguleriydi.

"Şayani hayrettir. Artık adi bir mendil gibi ayak altında çiğnenen bu muhitte hala bir saltanat, bir hükümet, bir varlık farzedenler vardı.."

Bugün de öyle, hala Çankaya'da bir saltanat, bir hükümet, bir varlık farzedenler var. Mafya, medya, uyuşturucu tezgahıyla her cumhuriyet bayramı Türk bayrağının boyunu biraz daha büyüterek temizlemeye çalışıyorlar.

Kirlilik nerelere kadar sızdı, şu sokaklarda sürüklenen bayrağı diken adamın ismine bakın: Mustafa Sarıgül...

Bu bayrağı taşıyan konvoyda çalan şarkıcılarla bakın: Serdar Ortaç.. Televizyonda 30 Ağustos'u kutlayan sanatçılara bakın, Seda Sayan, Mehmet Ali Erbil...

Pisliklerimizi, uyuşturucumuzu, mafyacılığımızı, hukuksuzluğumuzu, adiliğimizi, elimize Türk bayrağı almadan temizlemeyi ne zaman öğreneceğiz!..

Eline Türk bayrağı geçirip pisliklerini örtenler!

Fareler, orospular, müteahhitler, işbirlikçiler, uyuşturucu tüccarları 30 Ağustos bayramınız kutlu olsun. Türk orduları size bu akıl almaz özgür akıl almaz cennet vatanı avantadan vermek için savaştı!..

Arşiv Sefası

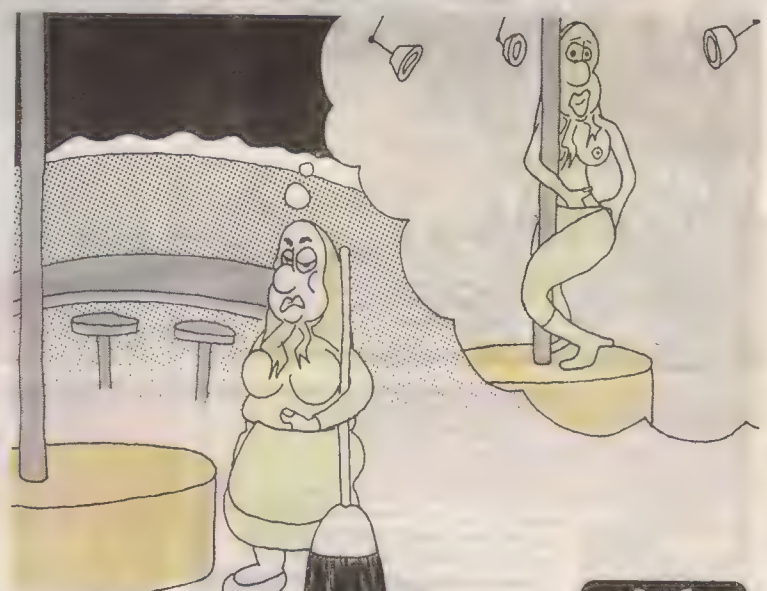

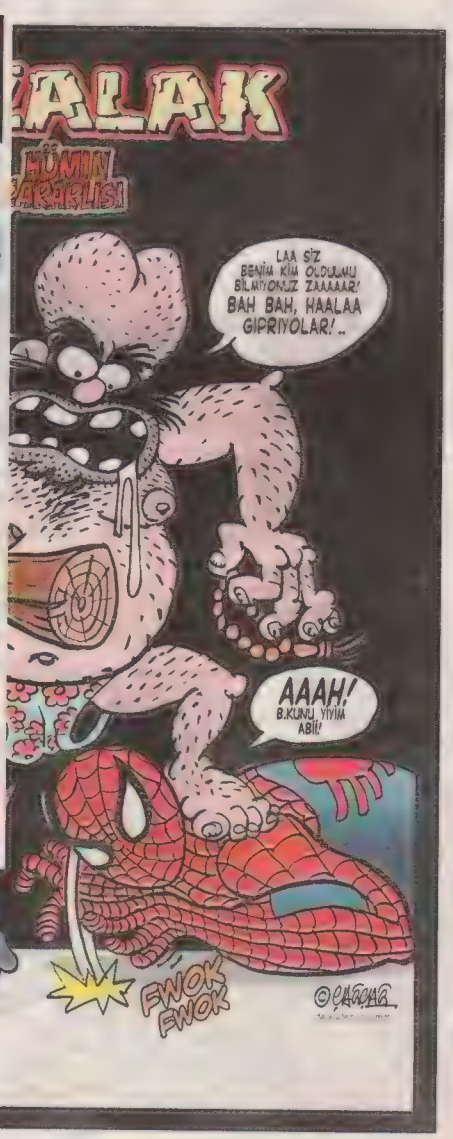

2 DEV KOZALAK POSTERİ

Edebiyatın dopingi, intihal

Avrupa'nın en çok satan yazarı, konu sıkıntısı mı çekiyor?

Ahmet Altan'ın romanı "Kılıç Yarası Gibi"nin konusunun. Ercüment Ekrem Talu'nun "Kodaman" isimli romanından alındığı ortaya çıktı... "kodaman" ve Ahmet Altan

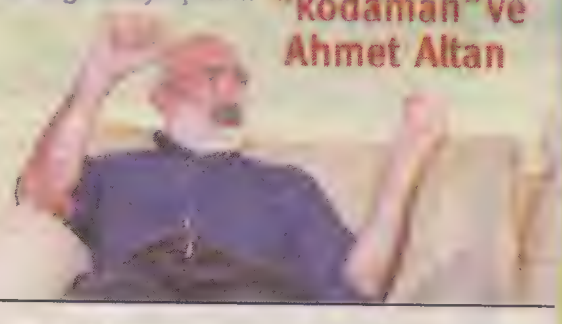

KAÇAK YAYIN

-Ben sizden değilim, ben edebiyatı karşılıksız sevdim.

Nihat Genç 4 kitapla vuruyor.

Troia Destanı: Mitolojinin Edebiyatta kullanımı

Deutschland 3.500 EUR Österreich 3.500 EUR Schweiz 6.500 CHF Nederland 3.500 EUR België-Lux 3.500 EUR France 3.500 EUR GB 2.750GBP

Kitapçılarda

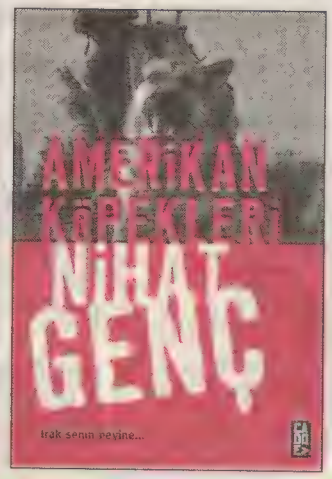

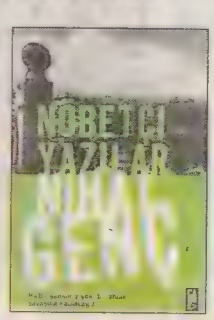

LeMan
Sayı: 669
3 Eylül 2004 Cuma
Haftadalık Süreli Yayındır

● Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd Şt. ● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN ● Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR

● Müessese Müdürü : Ali YAVUZ ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Melike ACAR ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Olgun BUDAK ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Mehmet EĞRİK ● Metin FIDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Kemal Kenan ERGEN ● Melikşah ● Aslan ÖZDEMİR ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● Mehmet ÖZKANOĞLU ● Benç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● Yurtdışı Koordinatörü: İlhan ARKAN ilarkan@leman.com.tr. ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Mura: YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Baskı Sorumlusu: Tanju KİRTE Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 Dahili: 0 Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No. 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır

KOZALAK HÜMİN ZARARLISI

ÇAÇAR

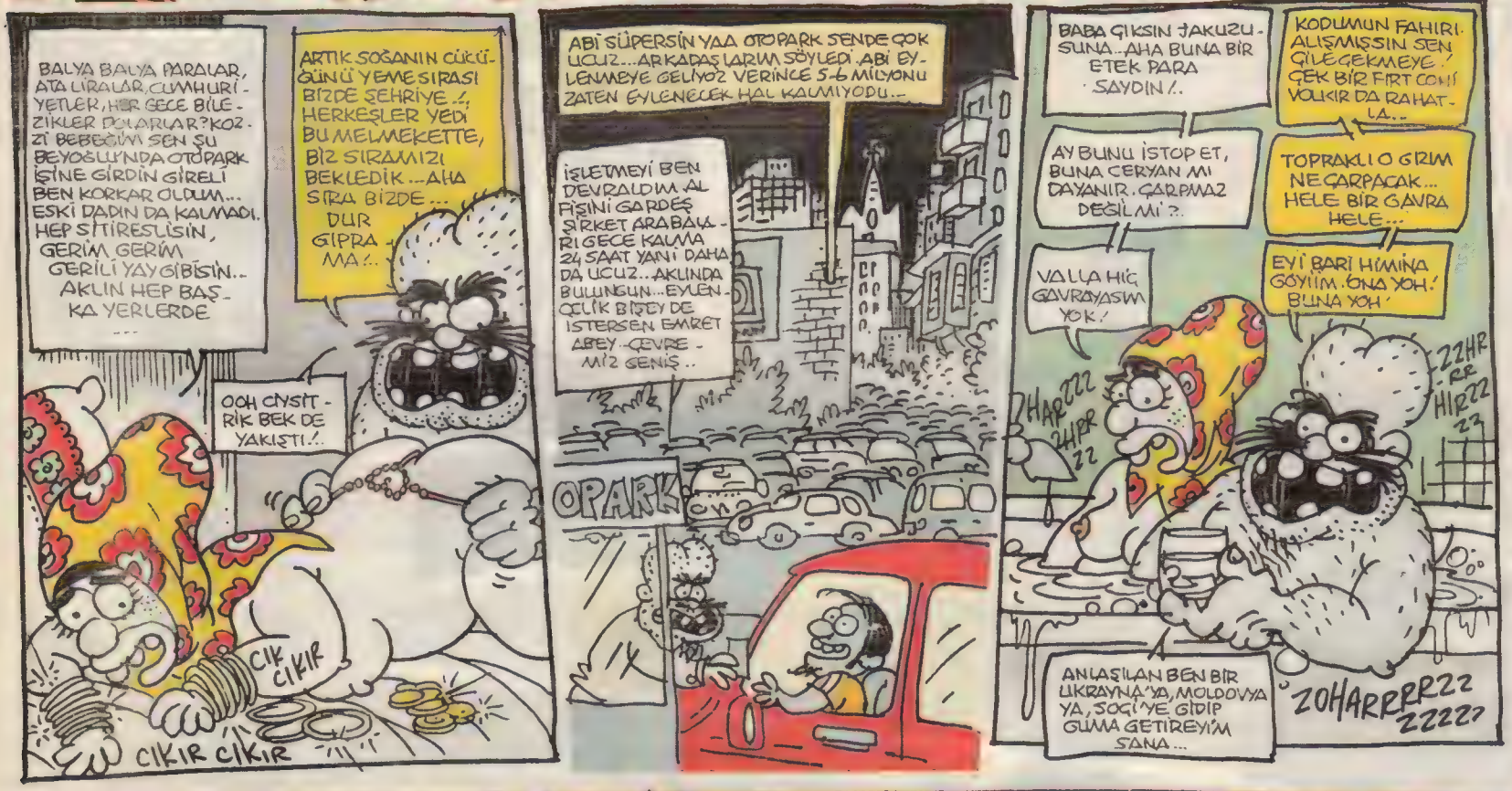

Merhum : Edepli ölü...

Öksürük Şurubu : Bir şişe şurup için kimbilir kaç tane veremliyi öksürtüyolardır? Resmen manyaklık bu...

Barışa Rock : Ama gülüm, gene Amerikalı gibi davranıyosunuz, o noolucak?..

Arsız : Soyadı başka bişey olan Müjde...

Tek Çocuk : Yek çocuk. Bi tane daha doğsa hep yek olucak. Demek ki bu mantıkla çoluk çocuğa karışmak imkansız...

Aşk Üçgeni : Ne aşkı lan. Kızın donu gözüküyo...

Kara Büyü : Yeşil olsa tırsmamıza gerek yok mu yani?..

Conk Bayırı : Gavurlar da Conk Yokuşu diyo olmalı...

Ev Ödevi : Yarına iki sayfa salon, iki sayfa da manje yazıp geliceksiniz çocuklar. Ben de öğretmenliği bırakıp, emlakçılığa başlıycam, söz...

Cıbıl : Erotik köylü...

Uçurtma : İpi kopunca kaçırtma haline gelebiliyo, dikkat...

Alo Fetva : Cevapsız çağrı bırakan deyuz sen misin ulen? Tövbe estağfrullah. De bakem, ne sorucan?..

Şiir Yarışması : Hadi bakem, ilk önce hislenen kazanır...

Dinamit Lokumu : Ben de diyorum, bu yaşlıların ağzında niye hiç diş yok...

Suç Ortağı : Maktül...

Fitil : Doktorlar bizi anal sekse alıştırmaya çalışıyo olmasın lan sakın?..

Kahkaha : Suursuz tebessüm...

Mandakasa : İki kişilik mersedeslere de buzağı kasa demenin vakti geldi de geçiyo bile...

Kadir İnanır : İmajına sadece kendi inanıyo ya, o bakımdan...

Enik : Çocuk ruhlu köpek...

Jet Sosyete : Bu laf yüzünden bir sürü genç kızımız motor oluyo, bilmem farkında mısınız?..

Tezahürat : Taraftar fasılı...

Hijyen : Japonca'da temiz para anlamında kullanılmıyosa, büyük angutluk yapılıyo demektir. Birinin bunu Japonlara söylemesi gerekiyo...

İkircik : Biricik Suden'in kızkardeşi...

hisseli harikalar
kemalkenangergen

10 Eylül 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/37- 900.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

leman.com.tr

K.K.T.C-1.000.000 TL.

Leman

KRONİK HASTALIĞINIZ

ŞOFÖRÜN SEÇİMİ: YA BURADA AÇLIKTAN, YA IRAK'TA GIRTLAKTAN ÖLMEK !.

Irak cehenneminde boğaz boğaza ekmek kavgası.. Televizyonda kan donduran katliam görüntülerine rağmen Türk şoförleri Irak cehenneminden iş kaptığı anda koşa koşa gidiyor..

KANIMIZI DONDURAN, ÇOCUKLARIN KATLEDİLDİĞİ KUZEY OSEDYA VAHŞETİNİ LANETLİYORUZ..
YÜZBİNLERCE FİLİSTİNLİ, BOSNALI, AFRİKALI, ÇEÇEN ÇOCUK KATLİAMLARI GİBİ...

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Gülü

Feyhan Güver

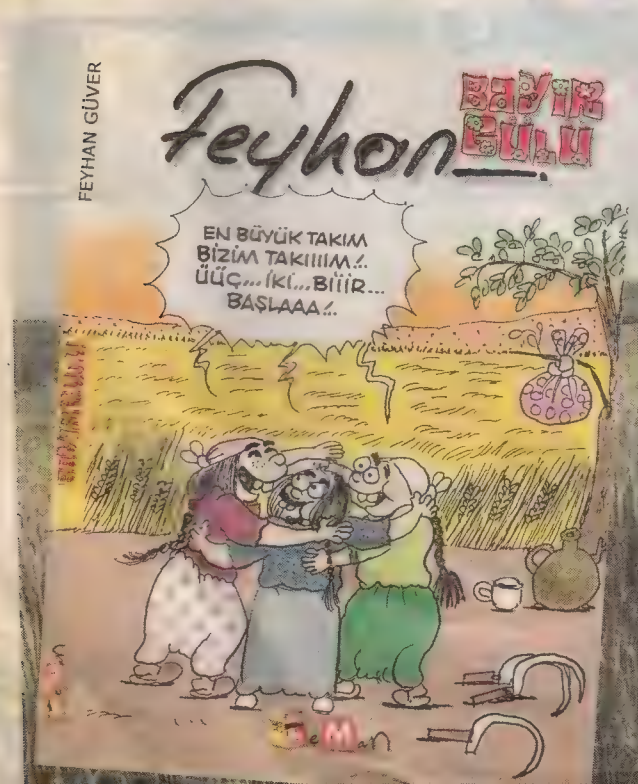

FEYHAN GÜVER

BAYIR GÜLLÜ ÇİZGİ ALBÜMLİ

KİTAPÇILARDA

ŞİMDİ BÜTÜN TÜRK HALKI ONU YİYİYOR! O ÇOK HARİKA!

AKSARAY PAŞAOĞLU

Onun ne olduğunu söyleyeceğim. Ama siz geçenlerde gazetede Michael Douglas'la ilgili o çok enteresan haberi okudunuz mu bilmiyorum. **Ve sanırım o da bilmiyor.** Amerikalı ünlü aktör bakın şu anda olan eşi **Catherina Zeta Jones**'i nasıl tavlamış. O, ona 540 milyarlık bir yüzük hediye etmiş. bu ona edince onun kadınları etkilemekte iyiden iyiye ustalaştığını anlıyoruz. Türkiye'de pek çok erkek maalesef kadınları etkileyebilmekten hâlâ fersah fersah uzaktalar. Onlar kadınlarla ya kaba gibi sopa yoluyla vurarak ya da çok az para verip tabii o zaman kadın da ona göre biraz acuze oluyor. Ben Türkiye'de yaşayan pek çok erkeğin kadınları etkileme şosesinde henüz arzu edilen o pozitif noktaya gelemediklerini düşünüyorum. Şimdi **beyninizi bir an için kısın** ve yorgandan yapılmış bir gazete düşünün. Yâni gazetenin her sayfasının **saten bir yorgan** olduğunu hayâl edin. Ve sayfalardan, yâni yorganlardan birini âniden açın. Şunu açık yüreklilikle söylüyorum ki o yorganın altından mutlaka **zina** ile ilgili bir köşe yazısı çıkacaktır. Bunu neden söylüyorum? Ben zina mı yapıyorum da onun mu için böyle pimpirik gibi panik mi yapıp konuşuyorum? Asla! Ben kendimi beynimde düzkontak gibi empati yaparak bazen aynanın karşısına geçiyorum ve kılık değiştirip **saçımı kırmızıya boyayarak** Tamer Karadağlı'ymışım gibi bir yandan havuç suyu içerek kendi kendime bakın hangi soruyu soruyorum? Bu ülkede bir süredir herkes zina konuşuyor, ama **kimse bina konuşmuyor.** Oysa Marmara'da çok hârika binalarımız var. Pekiyi acaba bu binalarımız güçlendirilip depreme dayanıklı hâle getirildi mi? Asıl sorulması gereken soru bu. Ama ben onun yerine bakın size ne soracağım.

GLOBALLEŞME KARŞITLARININ GÖZÜ AYDIN.

Sizce yaşam kutsal mıdır? Hayır mı? Ben sizin gibi düşünmüyorum. **Bence o kutsal.** Ve ben bu yüzden Birleşmiş Milletlerin tavrından çok muhteşem son derece rahatsızım. Neden? Bakın anlatayım. Geçenlerde **Cenevre**'deydim. **Jim Armstrong** adını bilmiyorum daha önce hiç duydunuz mu? Kendisi, BM'nin dünya çevre sorunlarıyla ilgili biriminin genel sekreteri. O, **Mersin Balığı**'nın kaçak avlanmasına karşı. Onun için havyar ihracını yasakladı. Ve bütün dünyada havyar fiyatları inanılmaz yükseldi. İşte bunu benim yaşamımın kutsalına müdahale olarak görüyorum. Ben BM'ye **en çok bunun için kızıyorum.** Ama Filistin sorununa bir çözüm bulamadığı için de ona ben kızıyorum. **Çünkü insan Filistinli bile olsa insandır.** Ve bence bir kutu havyardan elbette daha değerlidir. Yaşama hakkından söz edince bakın aklıma ne geldi. Amerika'lı astronomlar, güneş sistemi dışında, **Exoplanet** denen gezegenlerin alt türü olan iki gezegen bulmuşlar. Gezegenler **"yaşama müsait"**lermiş. Bu şu demek oluyor. Gezegenlerde su var. Elektrik olup olmadığı şimdilik belirsiz. Ve gezegenler Dünya'ya sadece 30 ışık yılı gibi son derece mâkul bir mesafedeler. Asıl enteresanı büyük ihtimalle dünya manzaralılar. Ben bu haberi okuduğumda aklıma hemen ömrübillah ütopyalar peşinde koşarken esasen **mutluluk çubuğuna** ihtiyaç duyacak çağlara geldiği halde hâlâ **sulh çubuğuyla** mutlu olabilen Saddamcı, Ramsesçi, şantör sol entel dantel **barışperestlerimiz** geldi.

Dünyanın globalleşmesinden rahatsızlık duyan, Amerika'nın İsrail'in Ortadoğu politikalarına uyum sağlayamayan bu dinozorlar yeni hayata uyum sağlayamadıkları için dünya sahnesinden çekilen "Gerçek dinozor" ataları gibi dünyayı terkedip o gezegenlere göç edebilirler. O çok hârika olur. Savaşlar yüzünden bu dünyaya çocuk getirmek istemeyen kaknemler de çocuklarını dünyaya getireceklerine **gezegene getirirler...**

OSMANLI MUTFAĞINI ŞAHLANDIRAN O MÜTHİŞ PAKET.

O dinozorların iddialarının tersine, Türk halkı bence çok şanslı bir halk. Neden? Onu az sonra söyleyeceğim. Tamam. Onu buldum. Hemen söyleyebilirim. Bu Türk halkının damak tadıyla alâkalı birşey. Osmanlı mutfağı için bir yenilik sayılır mı? Yeniçeri olmadığım için onu bilemem. Ama size bir soru sorabilirim. **Türk halkı şu sıralar en çok ne yiyiyor?** Ben, onu biliyorum. O çok hârika. Benim, Türkiye'de yaşayan dostlarım var ve onlar da benim gibi Türk. Ve benim gibi Türkiye'de yaşıyorlar. **Aramızda Türkçe konuşuyoruz.** Türkiye'de neler yaşandığının bilgisini onlardan sürekli alıyorum. Şu anda bütün Türkler **kabuksuz ayçekirdeği yiyiyorlar.** Hem sağlıklı besleniyorlar, hem de ortalık kabuk olmuyor. Ben bunu İngiltere'de Fransa'da görmedim. Türk halkı bu konuda Avrupa'dan ön adım ilerde. Ve ben artık Türk halkından **"Padişah Bacağı"** diye yepyeni bir tatlı yapmasını istiyorum...

LEMAN

ABD ile İngiltere, Rusya'da yaşanan terörü aşağıladılar!..

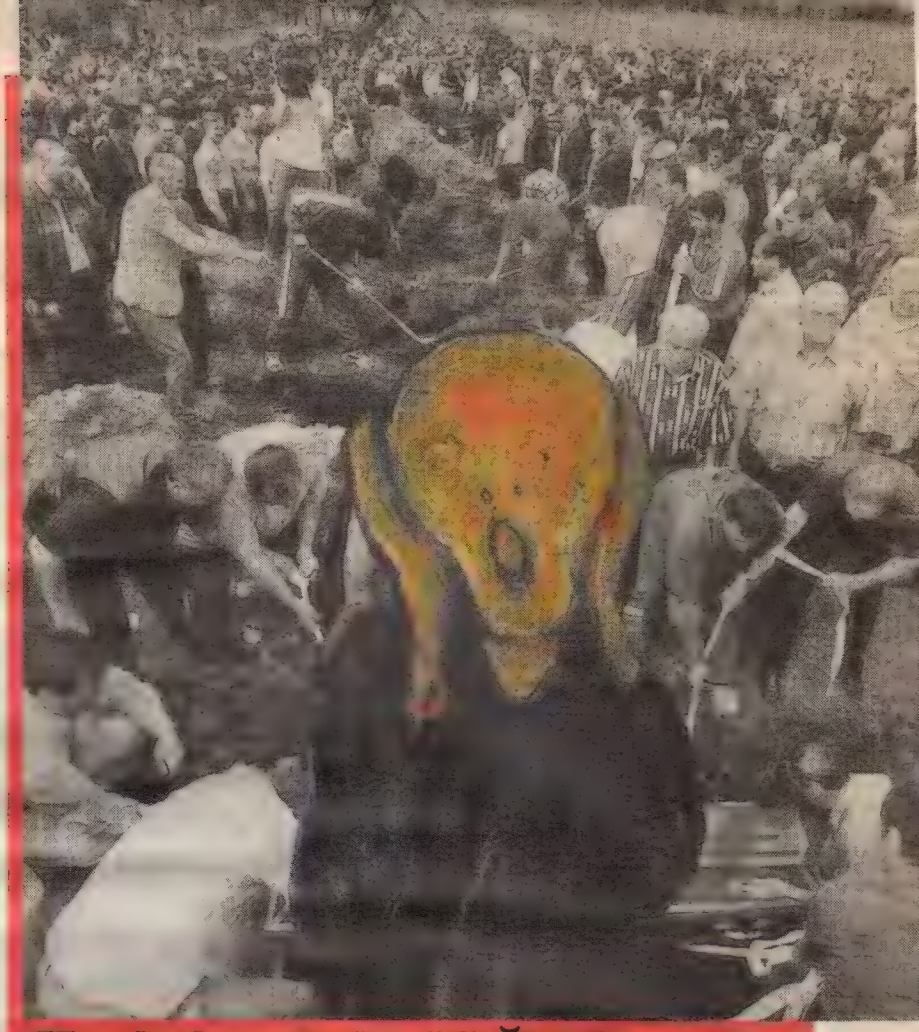

Kaybolan ünlü "Çığlık" tablosu Osedya'da görüldü...

Futbol federasyonu, A Milli Takımın dünya kupasını kazanması halinde 50 trilyon prim dağıtacağını açıkladı. Milli takımlar teknik direktörü Ersun Yanal'ın da dikkat çektiği eğitime ise sadece 4.8 trilyon ayrıldı.

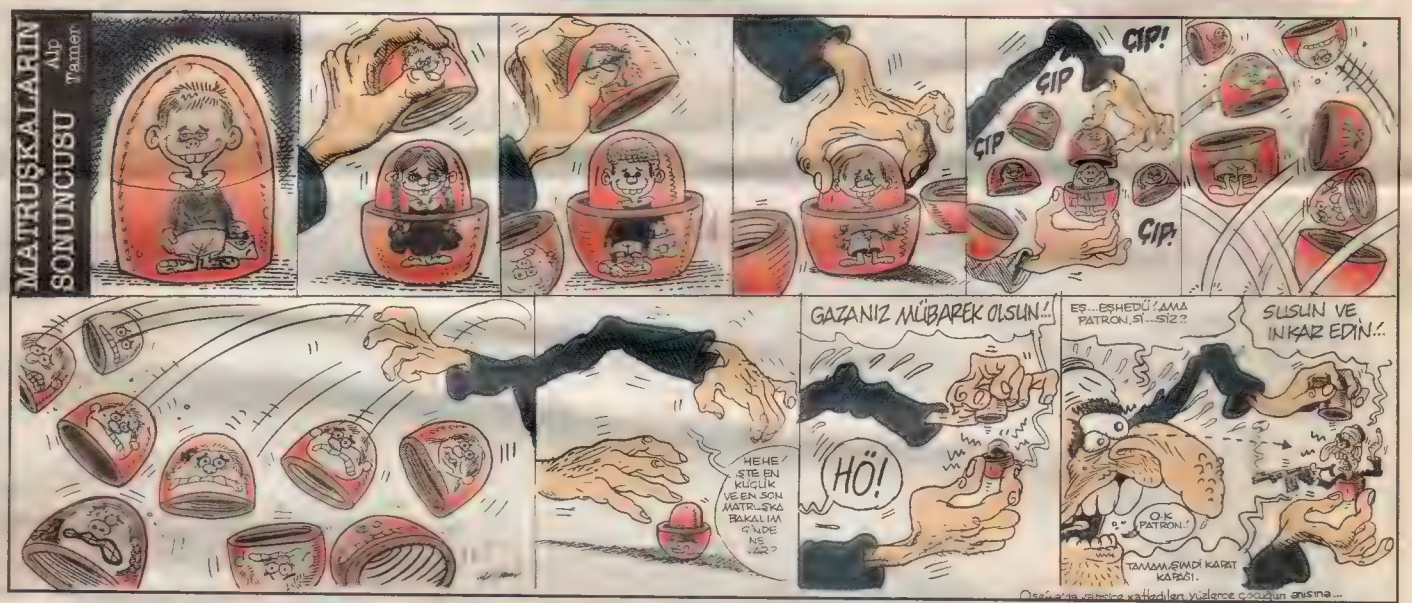

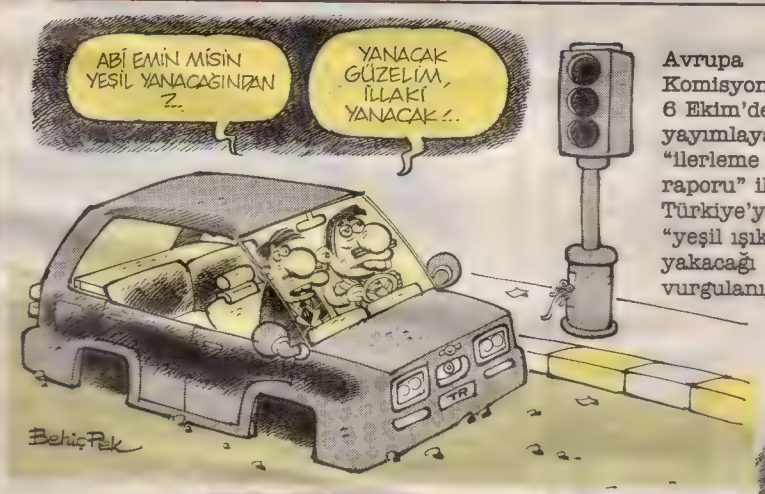

Avrupa Komisyonu'nun 6 Ekim'de yayımlayacağı "ilerleme raporu" ile Türkiye'ye "yeşil ışık" yakacağı vurgulanıyor..

1999'da gözaltına alındıktan sonra ölen sendikacı Süleyman Yeter ve 15 arkadaşına işkence etmekten yargılanan polisler, davanın zaman aşımına uğraması sonucu kurtuluyor..

Pamukova'daki tren kazasında TCDD, 8'de 4 kusurlu bulundu..

SIKILHAN

- Allo Bunalgül ben, bil bakalım seni nerden arıyorum Sıkılhan. Hayatta aklına gelmez, şu an Kadıköy'deki eğlence balonundan konuşuyorum. Az önce bindik, balon gerçekten başka bir deneyim oldu benim için. Yüksekliğimiz 85 metre, Büzge ve yaz sonu aşkı Tuluğbok da yanımda, burun burunalar... Duygularımız karmakarışık.

- Oldu. İnince konuşuruz yine...

- O anlamda diil, insanlar burdan minnacık akvaryum sea monkey'si gibi görünüyolar. İçimizde bir düşme duygusu var. Dudaklarımız karıncalanıyor. Karnımdan bir kelebek sürüsü havalanır gibi oldu demin. Büzge'ye sordum, "Yüksekliğin bize oynadığı hoş bir oyun" diyor. Tuluğbok "Arasana o çocuğu, paylaşın" dedi... Yanlış anlama ama paylaşabiliyor musun şu an?

- Ben senden seksenbeş metre aşağıdayım Bunalgül, belki de o yüzden pek anlamıyorum. Benim o yükseklikte bi yer bulup tırmanmam zaman alır, istersen sen aşağı atla yerde paylaşırız.

- Atlıyım mı? Yiğıvrançsın Sıkılhan. Hayvan huyu... Kırk heyecan yaşasam bi tanesini senle paylaşmam artık. Ayrı dünyaların insanlarıyız, benim karnımde kelebekler uçuşuyo senin karnında ise at sineği sürüsü var. Bissürü sinek kovma tableti yutup intahar etmelisın. Bu balon sönsün koşarak gelip yüzüne tükürücem! "Atla" dedi yaa, öküz gülleri gibisin Sıkılhan, yiğıvrançsıan.

- Alooğğ, Buğra ben hoca... Mayalandım lan ben. Göreme'deyiz, Tunahan diye bi manyaan babasına ait şarap imalathanesi var burda, dönüyoruz... Süpperr...

- Dönmesek?

- Dömisek diil lan papazkarası... Olum kesin şahit olman lazım, kopuk bir vaka. Üzüm eziyoruz burda yalınayak. Üç gündür bütün beden komple şaraba bulandık. Kıvamın ötesindeyiz resmen. İçmek yok artık Sıkılım. Dönüyosun, eziyosun, şaraba bizzat kendin mayalanıyosun. Ben benden geçtim, Buğra diil Buzbağ oldum. Aklın varsa gelir katılırsın ortama, hem doğal hem de demi tavı yerinde... Ohhh abi beaaa... Ozmotik sarhoşluk resmen babacım ama yaa... Var ya dibinin geldiği an şu andır Sıkılhan Abi, uhah...

- Buzbağ?

- Heee?

- Kendini şişelet, mahzene yat. Mantarını 2045 yılında bizzat ellerimle açıcam...

- Sıkıl, bak bu olayın dibi benden söylemesi... Dibini görmeyen ebesininkini görsün, alooo? Alooo! Zuhahaha...

- Selam koç, Hırgürkan kardeşin ben. Bülükbükü Zeynel Beach'ten arıyorum. Sana küçük bir işimiz düştü. İlk uçakla buraya damlıyabilcen mi? Şahitlik yapıcak temiz yüzlü, saf tipli birini arıyoruz da... Yanlış anlama, uçak parasının yanına bi sakal atıcaz eşek diiliz herhalde...

- Benim yerime "Zeytin gözlüm sana meylim nedendir" diyen Lays Cips teyzesi şahitlik yapsa olmuyo mu? O benden daha temiz ve saf, hem oralara da yakın...

- Mahkemeye intikal etmiş bi mevzuya makara yapma lan işte. Sürat motoruyla alem yaparken lavuğun birini biçtik, adamın babası kıllı çıktı, bizi nöbetçi mahkemeye sevk ettiler. "Ben dubadaydım, bu arkadaş motorun üstüne üstüne yüzdü kasten kendini kestirdi amirim" diceksin. Hakim sana inanır, artı olaraktan başka şahitler de yaptık ama asıl kozumuz sen olucaksın. Ne zaman alıyım seni havalanından?

- Benim de şartlarım var. Ailem için koruma talep ediyorum. Mahkemeden sonra özel bir uçak beni Kolombiya'ya kaçırıcak. Seri numaraları alınmamış bir milyon doları bir çanta içersine koyun. Takip etmeye kalkmayın, yoksa kız ölür, ehe...

- Sen geç daha dalganı şerefsiz! İlk uçakla İstanbul'a geçip o kızın yanına gömücem seni! Kolombiya diyo herif ya, milyon dolar diyo yaa... Koruma mı istiyon? Geliyo lan koruma! Koptu, geliyooo!

skihan@leman.com.tr Atilla Atalay

Behiç Pek

behicpek@leman.com.tr

ERDENER ABİ

BAYİİLERDE

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

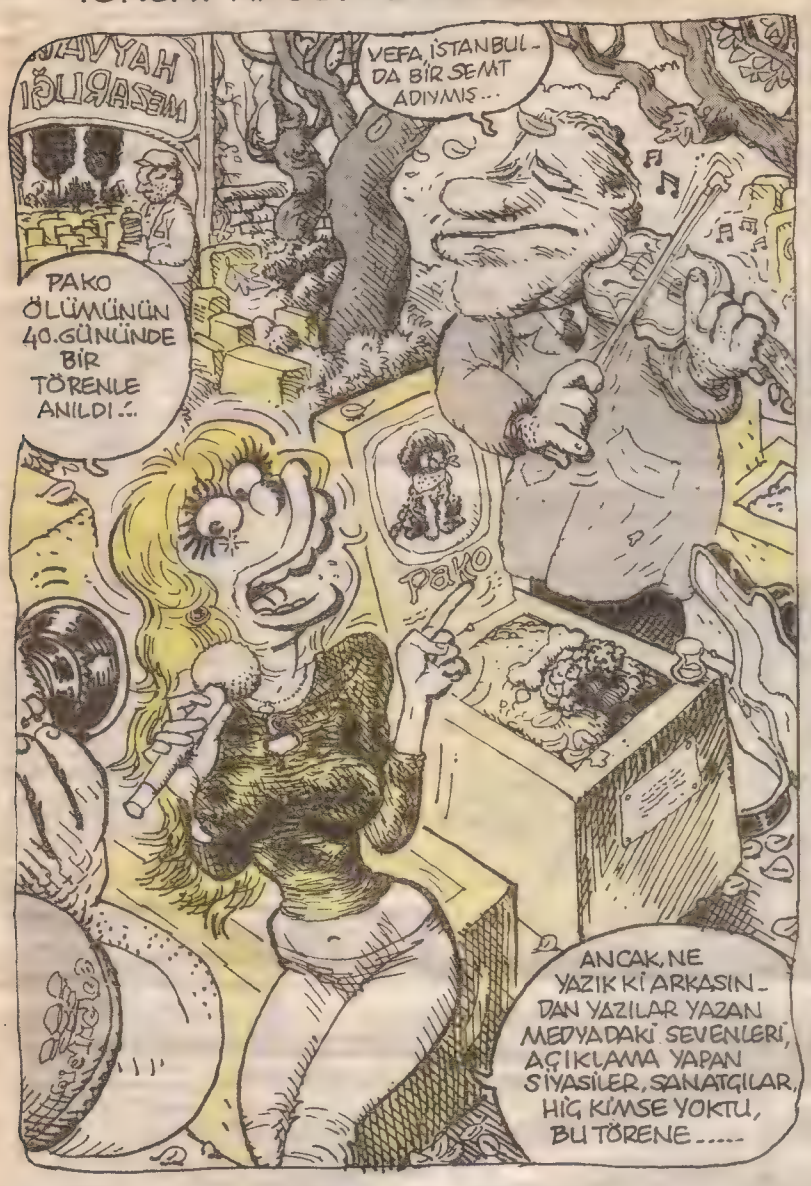

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

DUMUR

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

Çabuk Değişir Ada'da Rüzgarlar

Şirin mi şirin Ege adalarımızdan birindeyim. Uzunca bir süredir yazları buraya çekiliyorum. Kendime bir atölye yapmayı tasarladığım, eski taş duvarlı küçük bir yapının restorasyonunu yapıyorduk taşçı ustalarla birlikte... Ben de onlarla birlikte elimde çekiç ve keski köşe taşı yapıyordum... Çekiç ve taş sesleri arasında her bir taşı ince ince ölçüp biçerek kesiyorduk... Burası da öyle bir yer ki, ıssız bir köy ve içinde yaşayan üç dört kişi, daimi tamirat halinde olan ustalar, başıboş gezinen koyunlar, keçiler ve arada bir gezmeye gelen yerli turistler dışında hiç kimse yoktur genelde... Fakat bu aralar filmciler ve klipçiler dadandı köye, sorma gitsin...

İşte böyle bir ortamda çin çin çin, tihgir tingir huşu içinde çalışıyoruz, taş kesiyoruz, kabartmalar işliyoruz taşlara... Ben bir ara işimi bırakıp çay demlemeye gittim. Geldiğimde ne göreyim, ustalar çalışmayı bırakmış. Meğer filmcilerden bir bayan gelip ustalara **"Afedersiniz filmle ilgili bir röportaj yapıyoruz. Şu taş kesme seslerini kırk dakika keser misiniz?.."** demiş..

Ustalar da çalışmayı durdurmuşlar. Bunu duyunca okkalı yaman bir dumura uğrayıp duruma aşırı huylandım... Cihangir kafelerinde görmekten usandığım görüntü sektörü elemanlarını burda dağın başında, keçiler ve koyunlar arasında görmek zaten nabzımı kesiyordu, bir de üstüne çekiç sesimi kesiyorlardı... Ordan geçen film ekibinden bir başka bayana **"niçin durdurdunuz bizim çalışmayı, bakın horozlar ötüyor, koyunlar meliyor, eşekler anırıyor, o sesler röportaja çıkmıyor mu, çekiç sesleri de çıksın ne var bunda?.."** dedim... Hanımefendi ne dese beğenirsiniz!.. **"Çekiç sesleri doğal diil ki ama!.."** Arkasından şaşkınlıkla bakarak dağa doğru şöyle haykırmak istedim; **"Asıl siz doğal diilsiniz. Buraya bu eski taş evler yüzünden geliyorsunuz, burası bu taş evler yüzünden var, siz bu yüzden film çekiyorsunuz. Fakat bu evler böyle çekiçle, taşla yapılıyor... Her zamanki gibi asıl çekilmesi gerekeni çekmiyorsunuz...Yine kimbilir ne çekiliyordur Asmalısından, Konaklısından, yaprak sarmalı Matriks dolmalı... İçinde ustalık yok, çekiç sesi yok, ter yok, çaba yok, gerçek hiç yok..."**

Tabii ki her zamanki gibi kendime ve dolayısıyla sizlere söyledim, o hanımefendi zaten anlamazdı... Bedduam ve temennim şudur ki, dilerim o hanımefendi birgün en reytingsiz bir kanalda doğa belgeselleri çekme işine girer de ilk iş olarak kendisine çekiç balıklarını çekme görevi verilir...

GÜNERİ İÇOĞLU dumur@leman.com.tr

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

PANTOLON

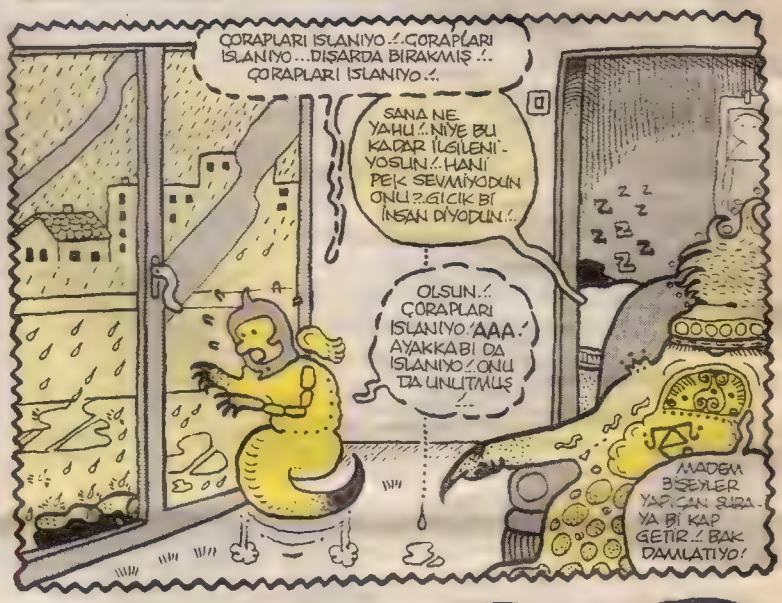

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

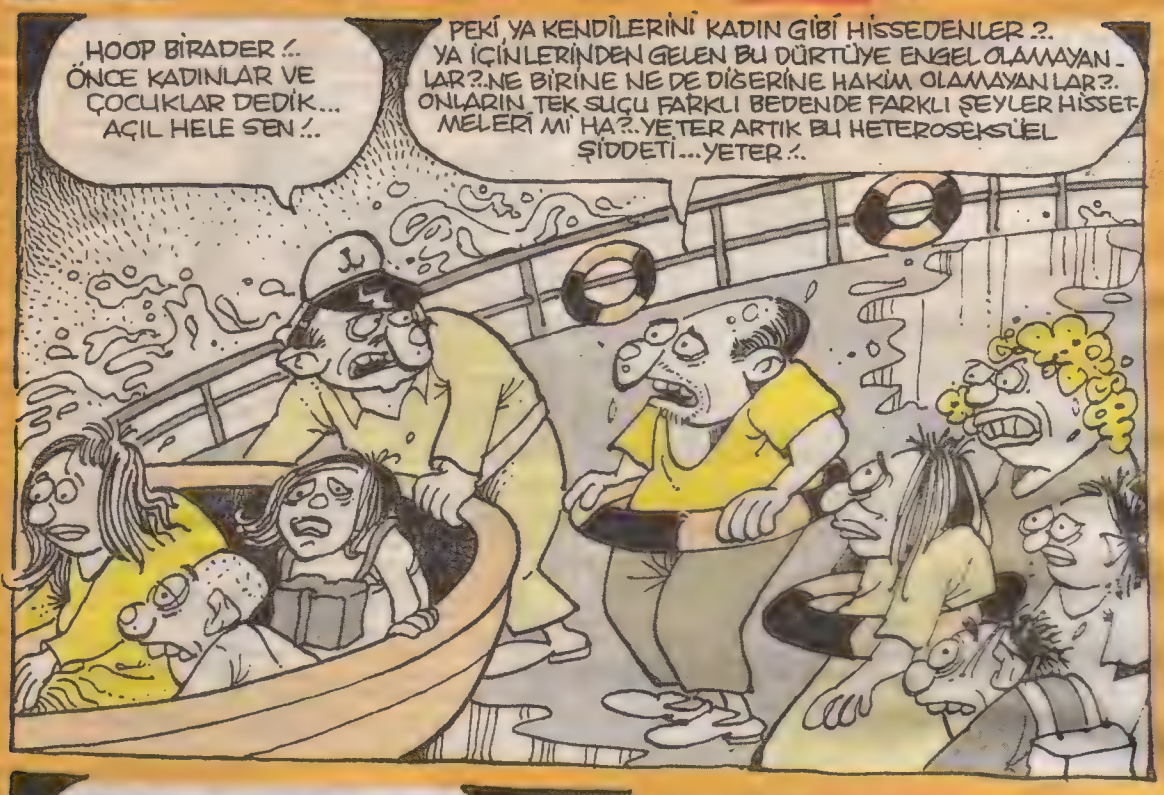

canbarslan@superonline.com

Feyzi Başaran

feyzi@leman.com.tr

KUŞ BOKU

MELİKE AĞAR

Derya Sayın

derya_sayin@mynet.com

KİTAPÇILARDA

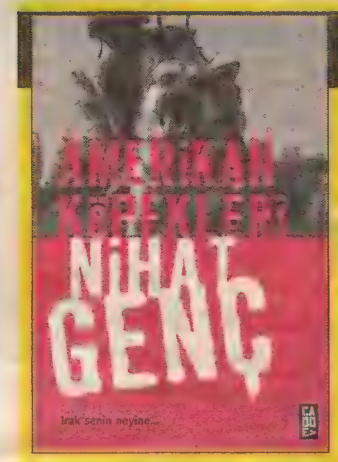

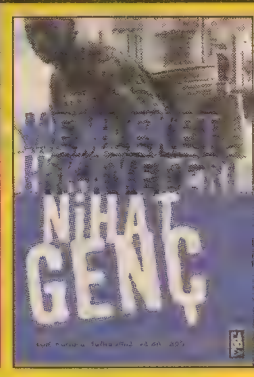

HİÇBİR ŞANSIMIZ YOK, BU AHLAK SAVAŞINA KATILACAĞIZ

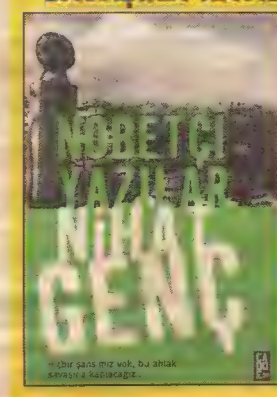

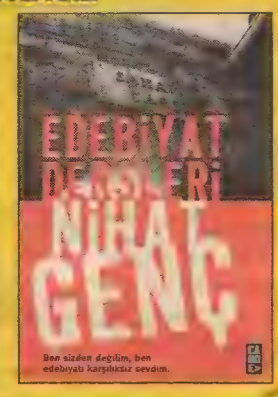

CEZMİ ERSÖZ

Ben Çoban Ahmet... Niye mi Yazıyorum? Çarpıyor Diye Kalbim.

-Ben Çoban Ahmet. Ahmet Aslan. Cezmi Ersöz'le mi görüşüyorum?

-Buyrun benim.

-Ben sizi Konya'dan arıyorum. Cihanbeyli'ye bağlı Yüksek Kartal Köyü'nden. Şiirlerimi size göndermek istiyorum.Okuyup değerlendirmeniz mümkün mü?

-Gerçekten çoban mısınız siz?

-Evet, şu an sırtımda kepenek, koyunlarım ve iki kangal köpeğim yanımda. İnanmadınız mı yoksa çoban olduğuma?

-İnandım da, çok ilginç geldi. Şiirlerinizi ve fotoğrafınızı bekliyorum.

Bir hafta sonra mektubunu, şiirlerini ve fotoğrafını gönderdi **Çoban Ahmet**.

Önce mektubunu okudum. Hayat hikayesini yazmış. Bir an kendimi yaşadığı yerin içinde buldum.Büyülü bir andı. Geceleri merayı aydınlatan ateşini, tezek közünün üstünde buharlaşan çayını. Mürekkep renkli dağların arasından akan öykülü nehirleri, hiç yanında ayırmadığı radyosunda dinlediği **Sarı Gelin** türküsünü gördüm, hissettim, duydum. Koyunlarının, aslan pençeli kangal köpeklerinin başlarını okşadım...

Cahit Sıtkı'nın Otuz Beş Yaş şiirindeki gibi tam ortasında ömrünün.Üstelik hemşehrim:**Urfalı**.Daha sonra **Hatay**'ın **Reyhanlı** ilçesine pamuk işçiliği yapmak için göç etmiş.Babasıyla birlikte inşaatlarda amelelik yapmış.Ama içinde hep kaçma isteği varmış.Ama büyük bir şehre, metropollere değil... Kendini bulabilmek ve şiir yazabilmek için şiirlerde okuduğu, türkülerde dinlediği güzellikteki bir köye.Sonunda bulmuş aradığı köyü.Çok yalnız kalmış burada:Çayır çimen koyunlarda ete ve süte dönüşüyorsa, onda neden şiire dönüşmesin diye düşünmüş ve sarılmış kalemine. Bu anlarda çiğ damlasına doluyormuş güneş. Ve yirmi dört saat şiir düşünmeye başlamış ...Başlamış ki **çocuklar tatlı sulara ekmekten tekneleriyle dönebilsinler** diye...Böylece önce şiirle evlenmiş, sonra kadınıyla... Eşi önce şiirlerini beğenmiş, sonra onu.Demek ki içten beğenilmek, içten sevmek gerekiyormuş.Bunu bana ilkokul üçten terk bir çoban öğretti.Demek ki bilgelik tahsille olmuyormuş.

Aylığını alır almaz soluğu **Ankara**'da kitapçılarda alıyormuş. **Nazım Hikmet**'in,**Lorca**'nın,**Can Yücel**'in, **Ahmet Arif**'in,**Eluard**'ın kitapları başucu kitapları olmuş.Sıkı bir Leman okuru.Heybesinin bir yanında azığı var, öbür yanında kitapları, dergileri.

Okuma yazma bilmeyen iki çoban arkadaşına şiiri sevdirmiş.Biri **Ağrılı**,aşk acısını göğsünün orta yerine gömmüş.Diğeri altın tabakasında tütünün hası olan ve bunu dostlarıyla paylaşan **Erzurumlu** bir çoban.**Nazım Hikmet**'i ve **Ahmet Arif**'i ilk kez **Çoban Ahmet'ten** dinlemişler.Bir de ona destek veren köyün muhtarı var.El yazısıyla yazdığı şiirlerini odasındaki bilgisayarda temize çekiyormuş

Konya'da,bir kültür merkezinde yaptığım söyleşiye **Ahmet Aslan** da gelmişti.Sarılıp öpüştük. Masamın yanındaki basamaklara oturmuştu.Bir ara sözü ona getirdim.Şiirlerinden birkaçını okudum.Hayat öyküsünden bir kaç kesit anlattım.**Ve bu insan şu an da yanımdaki basamaklarda oturuyor**, dedim beni dinleyenlere.Kalktım, bir daha öptüm onu.Sanıyorum gözleri doldu.O an salonda öyle güzel bir alkış koptu ki, içim ürperdi.Ve şiir kitabının adı böyle çıktı.Sadece o kuşları, şiirleri, gökyüzünü, börtü böceği alkışlamayacaktı.Şiirinde yazdığı gibi alkışlanma sırası ona gelmişti.

ALKIŞ

Ben alkışlamaya gidiyorum
Alkışlamaya
Ördekleri,kazları, turnaları
Bıldırcın sülünleri
Keklikleri
Leylekleri hatta
Kırlangıçları da
Bütün kuşları alkışlamaya gidiyorum
Ama en çok alkışlanmaya
Bir anda yüzlerce kanat
Havada karşılık verir iki elime
Alkışlamaya gidiyorum
Ama en çok alkışlanmaya
Avcıların namlularından kurtulan
Kuşların kanatlarıyla

Şiirlerini çok sevdim **Çoban Ahmet'in**. Kesinlikle kitaplaşması lazım.Adı bile hazır:**Bütün Kuşları Alkışlamaya Gidiyorum**.Kitabın kapağında bu gördüğünüz fotoğraf olacak.Belki de bu ülkede ilk kez şairi çoban olan bir şiir kitabı çıkacak.Ve çoban fotoğraflı..Kimse yayınlamak istemezse, ben yayınlatırım.

İki sene önce şiirlerini yayınlatmak için **İstanbul Cağaloğlu**'na gelmiş. Kimin kapısını çalsa, **ya olmaz,şiir yayınlamıyoruz** ya da **dışarıdan şiir almıyoruz**, demişler.Oysa bilmedikleri bir şey vardı bu yayınevlerinin:**Çoban Ahmet'in** açtığı bütün kapılar şiire çıkıyordu.Şimdilerde katıldığı **Behçet Aysan** şiir yarışmasının sonuçlarını bekliyor.Keşke bu ödülü O kazansa. Bilirim, buna en çok **Behçet Aysan** sevinirdi.Canımdı o benim.**Sivas**'ta yaktılar.

Uzun bir süredir şiirlerini **TRT 1**'in radyosundaki şiir programlarına gönderiyormuş.Burada birkaç kez şiiri okunmuş.Adının radyodan okunduğunu duyduğunda hiç yanından ayırmadığı radyosunu sonuna kadar açıp spikerin okuduğu şiirini koyunlarına, köpeklerine, kuşlara, gökyüzüne, gecesine aydınlatan ateşine dinletmiş.

Benim adımı da ilk kez bu radyodaki programda duymuş.**Leman**'ı aramış ve şiir yazan bir çoban olduğunu ve bana ulaşmak isteğini söylemiş.Cep telefonumun numarasını vermişler.Önce inanamamış.Kendisi de sıkı bir şair olduğu halde, şairleri gözünde öyle yüceltiyor ki.İyi ki **Beyoğlu**'ndaki şairleri tanımıyor.Büyük bir hayal kırıklığı yaşardı.Bilgelikle şairliği bir arada götüren o kadar az insan var ki...

Beni aradığında **bir şaire, bir yazara ulaşmak bu kadar kolay mıymış?** diye sormuştu.

Gördüğün gibi kolaymış, dedim ben de...

Şiirlerini okuyunca bir kez daha anladım:Şiir içerden feth ediliyormuş.

NERELİSİN

Yol göründü
Yine başka bir el tutacak elim
Şükür ki yüküm az
Kederli de olsa
Yolumca uzun bir türkü dilimde
Paltomun iç cebinde radyom
Kepeneke sarılmış bir tabakla
Kararmış bir demlik
Ve bir çuvalda kitaplarla defterlerim.
Arabacı sordu
Bu mu evin
Evet
Bilemezdi elbet
Koca bir memleketti geride kalacak olan
Bir sabah uykusunda bıraktığım
Yöresi şiirlerimin
Yol boyunca sakladım gözlerimi
Yanından geçip gittiğim çalı çırpıdan bile
Kor gibi yanıyordu elimde kavalım
Atlar rüzgarla yarışıyordu
Ve nal seslerinin gerisinde
Kocaman bir toz bulutu büyüyordu
Arabacı kamçısını savurup sordu
Nerelisin...

Dört çocuğu var **Çoban Ahmet**'in:**Mahir,Fehime, Emine, Veysel**...**Bizi ovada tutan tek şey süt, diyor.Çocuklarım ki bereketli memelerden,benimkisi günden geceden rüzgardan gökyüzü ve topraktan... Süzüp süzüp içiyorum, dört mevsim yeşil tutmalıyım ağacımı**.

Beynin kullanamadığımız bir bölümü olduğu çok konuşulur.**Çoban Ahmet** oraya beynin rahmi adını vermiş.Karısına hep söylüyormuş, **erkekler de doğurur ve çocukları kadar sevecekleri şiirleri olur**, diye...

Ahdım var **Çoban Ahmet** kimse yayınlamazsa kitabını ben çıkartacağım.Sanki kendi kitabım çıkacakmış gibi sevinçli ve sabırsızım şimdi...

CEVAP

Niye mi yazıyorum
Çarpıyor diye kalbim
Şu bahar akşamı
Nasıl yazmam
Koca dağları sığdırıyorsam gözlerime
Hem dağlar ne ki
Gökyüzünü gömmüşüm iki gözüme ben
Ki ufukların ardına düşen
Sönmüş
Bir damla gözyaşımdır güneş

cezmier@leman.com.tr

* **Marmaris.** 11 Eylül Cumartesi ve 12 Eylül Pazar günü **Netekim Festivali**'ndeyim. 12 Eylül Pazar günü saat 21:00-22:00 arası **Marmaris Anfi Tiyatrosu**'ndayım

Kıktık Göbeği

suatozkan@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

bezginbekir@leman.com.tr

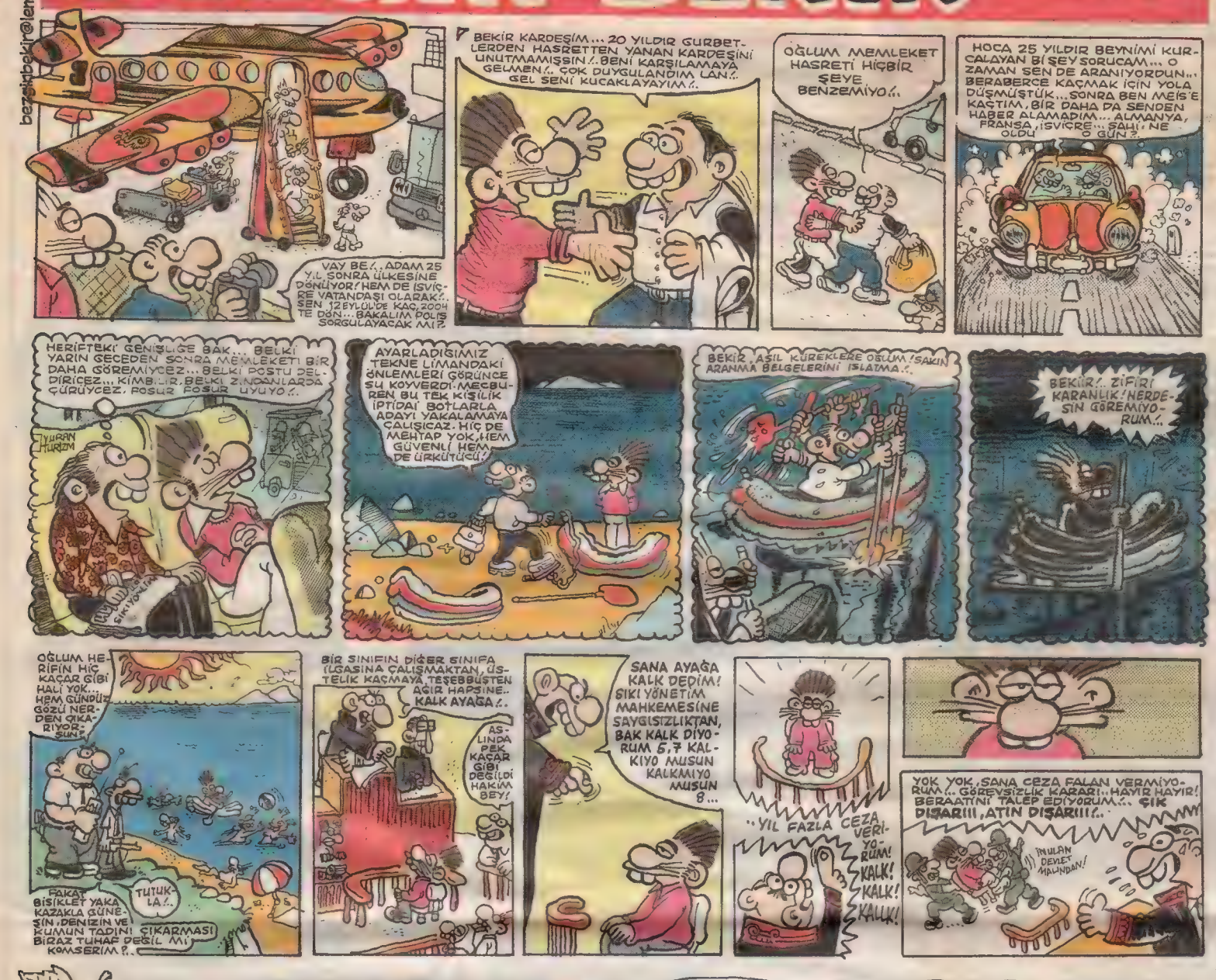

Gönül Adamı

* Bkz. GÖNÜL ADAMI 2, Leman yayınları, 2001, s 91

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·E·İ·D·A·N

Yerdeki mindere çömelip, arkasını döndü. Sırtındaki, beline kadar uzanan, henüz kapanmamış yaralarla karşı karşıya kaldım. İnce çizgiler halindeydi, bazıları soluk pembeydi, ve sanki hâlâ açıkmış, ıslakmış gibi göründüler bana. Bir tanesine usulca dokunarak, "Acıyor mu?" dedim. "Hayır. Kaşınıyor," dedi. "Kaşır mısın biraz?.." Avcumun içiyle hafifçe ovaladım. Elimin derisine ince kabuklar sürtünüyor, ben de garip bir keyif alıyordum. Bu haliyle, sanki kırbaçlanmış gibiydi. Küçük, kurumuş kan çizgilerine dönüşmeden önceki asıl figürü de merak ediyordum.. "Ağaç," dedi, "Yapraklı bi ağaçtı..." Ağaç ha?. İyi de, insan sırtına niçin bi ağaç resmi çizdirir ki? İnsan vücudu, bir resim olarak yeterince ilginç değil mi? Büyük et öbekleriyle birleşen noktalardaki küçük et kıvrımları; kaslı bölgelerdeki ince damarlar ve gerilimler; dirsek ve dizkapaklarına yerleşen, onlar kıpırdadıkça oynaşan çizgi çizgi deri oyukları; ve bütün bunların birbirleriyle ilişkisinde ve başka vücut hareketleri sonucunda oluşan, yüzlerce değişik şekil ve görünüm. Bin türlü resmi vardı insanın! Fotoğraflarda bile öyle değil mi? Beğendiğimiz bir sinema oyuncusunun, sevdiğimiz veya sevmediğimiz çok farklı pozlarına rastlayabiliyoruz. Şu haliyle iyi görünüyor, böyle bir garip; biz de bazen kendimizi güzel buluyoruz, [illegible] gerilmesi, boşalmasıyla, farklı görünümler sunuyor. Oturmamız, kalkmamız, şöyle durmamız, böyle uzanmamız, her [illegible]. Özellikle, tablolara, resimlere konu olan, kadınların o sihirli pozisyonu!. Bir kanapeye veya yatağa, yanlamasına uzanış! Bir el, dirsekten kıvrılmış, başı yukarıda tutuyor. Diğer kol, neredeyse bel çizgisini aynen takip ederek, üstte duran kalçanın ve bacağın üzerine bırakılmış hafifçe.. Arkadan görünümde ise; o üstte duran kalçanın, alttaki bacağın üzerine yaslandığı bölümdeki küçük düzlük ilginç. Üst kalça, yaslandığı noktadaki kalçanın doğal yuvarlaklığını azaltıyor, ama belki de daha hoş bir asimetri meydana geliyor. Yalnızca böyle şeylere dikkat eden Tinto Bras' da, filmlerinde o düz eti göstermeye çok meraklı. Bildik kadın yuvarlıklığının, tuhaf düzlükler ve sertlikler, garip çıkıntı ve kıvrımlar da oluşturacağı vücut pozisyonlarını seçiyor.. Aynı gayreti, Milo Manara'nın çizgilerinde de görmüştüm. Kadın kahramanını, 'devler ülkesinde filan' öyle tuhaf açılardan resimlemişti ki, her poza defalarca bakıp bu gerçek mi, bu gerçek mi acaba diye sormuştum kendime. Bire bir, fotoğraf olsaydı pek şaşırmaz, sadece ilginç bulurdum. Ama resimde gerçek mi acaba diye soruyordu insan, veya "aa gerçek gibi sanki! diyordu.. Bu kez kadının bir 'dev' olduğu, ve küçük şehrin minik askerlerinin, eteğiyle çömelmiş kadının altından, geçit töreni yaptığı bölümler örneğin. Fantaziyi ve cinsel kışkırtmayı böyle sahnelerle kolayca halletse de, daha garip şeyler de denemişti Manara. Kadın kahramanın, tam önden, sıfır noktasına yakın bir açıdan, doğum masasındakine benzer bir pozisyonda görünümleri; ve o pozda, diz kapakları, az ileride yükselen göğüsleri; yanlardan beliren omuz başları; ve bir hatâ vardı sanki! Fotoğraflarla, modellerle de çalışan bir sanatçı olduğu söyleniyordu Manara'nın; en azından çok becerikli bir çizerdi. Hatâ yapacağına ihtimal vermiyordum. Ama o bu riski göze alıyor, kadınları veya erkekleri, en garip ve zor açılardan resmediyordu. Zaten hatâ diye sözünü ettiğim şey de, oradaki netlik belirsizliği! 'Bu gerçek mi', 'gerçek olabilir mi' diye bir an düşünmek. Yazının, resmin, çizgiromanın büyüleyiciliği de buradaydı belki: Kötü, beceriksiz, gerçek'ten uzak olmasını da istemiyoruz, tamâmen gerçek olmasını da! Ufacık bir hatâ, dudaktaki minik bir sivilce veya dizkapağındaki küçük bir et beni gibi, 'hayattaki gerçeğin' güzelliğinin, biraz bozulma ve değişmeyle sayfalara aktarılmasından yanayız. Boylece, ikisini birbirinden ayırabilme şansımız oluyor. Bence, gerçekliği delilik derecesinde birebir aktarmaya çırpınanlar değil, bize kolayca farketme şansını verenler daha faydalı bir iş yapmakta. Hem, biraz kurgudan kim zarar görmüş ki; insanlara hikâye anlatabilmek de lazım ara sıra.

Vücut kıvrımlarına geri dönersek; erkeğin de bazen, o nefis kadın duruşu gibi bir pozisyon aldığını görebiliyoruz. Yani, kanapede başka türlü uzanabilmek de mümkün değil ki ama!. Farklı şehirlerde olduğumuz için, arasıra telefonda muhabbet ettiğimiz bir bayan arkadaşıma: "Biliyor musun," demiştim: "Şimdi farkettim! Nasılsa telefonda olduum için, çok tuhaf bir pozisyonda uzanıyorum şu an. Hani, siz kadınların uzandığı şekilde! Yan yattım, bi elimle başımı tutuyorum, öteki elim de kalçamda!.." Hayâlinde hemen canlandırmış, ve gülmüştü. Düzelip, dikildim, bir erkeğin oturabileceği klâsik bir pozisyona geçtim hemen!.. Bu yaptığım da bi şaka sayılırdı tabii. Evde nasıl oturacağıma, ne şekilde uzanacağıma kim karışabilirdi yahu.. Onunla da biraz konuşmuştuk ama; kadınlar en azından bu konuda çok şanslıydı; vücutlarını istedikleri biçime sokabiliyor, her türlü yumuşak ve esnek pozisyona girmekten çekinmiyorlardı. Bir erkek ise, olabildiğince sert ve katı görünmek zorundaydı. Elini bileğinden büküp hafifçe havada sallayarak, bir kalçası da diğerine yaslanmış vaziyette kapıda durup, "ay, çok yoruldum bugün," diyemezdi örneğin. .Mını. sigiym diye belki duvara vurmalı ve sert adımlarla tuvalete yürümelliydi.. O bilekten hafifçe el sallama ve kalça kıvırma hareketleri, sinema veya tiyatroda en sık rastlanan ibnelik taklitleriydi zaten... Gerçi, tercihler bir yana, yumuşaklık ve esneklik en fazla da kadın bedenine yakışıyordu.. Kanapede meselâ, o şekilde uzanınca, neredeyse bütün kadınlar güzel görünmekteydi... Erkeğin de, belki bir bacağını havaya kaldırarak mindere uzatması, böylece arada bir boşluk bırakarak pozisyon alması lazımdı.. Ayrıca biyolojik olarak da gerekliydi bu ama; evdeki ufak kanapade sereserpe uzanmak mümkün olmuyordu! Ayağımı uzatınca ya teybe çarpıyor, ya da bi kenardan aşaaya düşüyordu. Yeni eve taşınınca, Bahariye'deki eskicilerden alacağım geniş bi kanapenin hayalini kuruyordum hep!... O'nu, yerde, minderlerin üzerinde bırakmıştım. Sonra inerek, yanına uzandım.

Sırtındaki yaralara bakıyordum yine... Hoşlanmayacağımı, belki midemin kaldırmayacağını düşünerek, uzun kollu bir elbise giymiş ve çıkarmak da istememiştim.. Önemli değil demiştim, çıkarabilirsin.. Sırtı güzeldi hep.. Aslında şimdi de güzeldi; yani ilginçti en azından.. O ricâ etmeden kaşıdım bu kez.. Küçük bir kabuk farkettim, alttaki dokudan hafifçe ayrılan. Ucundan tutarak yavaşça sıyırmayı, gidebileceği yere kadar koparmayı istedim. Ama bunu ona teklif edemedim. Hem canı yanabilirdi, hem de gereksiz yere kan görmüş olacaktık belki.... Kaşınan yeri ben tam bulamadığım için, kolunu arkaya kıvırarak sırtına götürdü, o bölgeyi gösterdi.. İnce parmaklarının ucundaki sivri tırnaklar, kırmızı bir çizgi yaranın tam üzerinde duruyordu.. Ben de tuttum onun elini, beraberce bulduk kaşınan kısmı..

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte Bahadır Boysal

TEOMAN, OSETYA VE BİZİM ÇOCUKLAR...

Haftasonu, Osetya'daki terör eyleminde bombalar patlayıp çoluk çocuk 500 kişi ölürken biz gece eş-dost diskotekten çıkmış, soluğu Taksim, Nizam Pide Salonu'nda almıştık... Ekipte nasıl olduysa, şarkıcı Teoman da vardı... Hayret etmiyorum artık böyle şeylere... bu Taksim avangarde'ının siyah jipinden inip Urfa'da konser verdiğini cümlemiz biliyoruz... Fakat bir değil, beş değil... Keseme uygun gece eğlencelerinde mütemadiyyen görüyorum Teoman'ı... Ve sürekli ayyaş... Kılık değiştirip halka karışmakta bunların üstüne yok... Kafa binbeşyüz, bi de geçmiş karşıma köylü taklidi yapıyor... Köylülerle alay ediyor... Fakat kardeşim burası "Nizam Pide Salonu"... Gecenin her saatinde, benim nazarımda Taptuk Emre'nin dergahından farklı değil... E olmuyor, beceremiyorsun işte köylü taklidini... Sahnede o detone sesle dehşet edebiyatını sömürürcesine bağırmaya benzemiyor... Sonra çevresindeki veled kızlarla siyah jipine atlayıp Taksim'den hicret etti... Ben de "Yoksa ben zurna mıyım?" edasıyla aşşaa Cihangir'e evime kaydım... TV'de bombalar patlıyor... Terör... Osetya... Onlarca çocuk ölüyor (bi de bacaklarımızın arasından akan "doğmamış binlerce çocuk" var...) Alabildiğine soğukkanlı yaklaşmaya çalışıyorum bu bombaya, gizemli lavukların sahip olduğu Allahsız bir bakış açısıyla... Tabiat bizi ölüme alıştırır diyorum... Olmuyor... Kendi vicdanını kandırmaya zorlamak!! Eziklığin son tesellisi... Kızılordu fraksiyonu hakgetire... Tarihin gördüğü en radikal ideolojinin böğründeyiz artık... "Asosyallik..." Gecenin bu saatinde kedimin adını değiştirmekten başka bişey gelmiyor elimden... "Gece"ydi... "Kudüs" oldu... Kuru mamaya da alıştı... Üç kedinin birleşimi...Üç boğaz beslermişim hafifliği :)

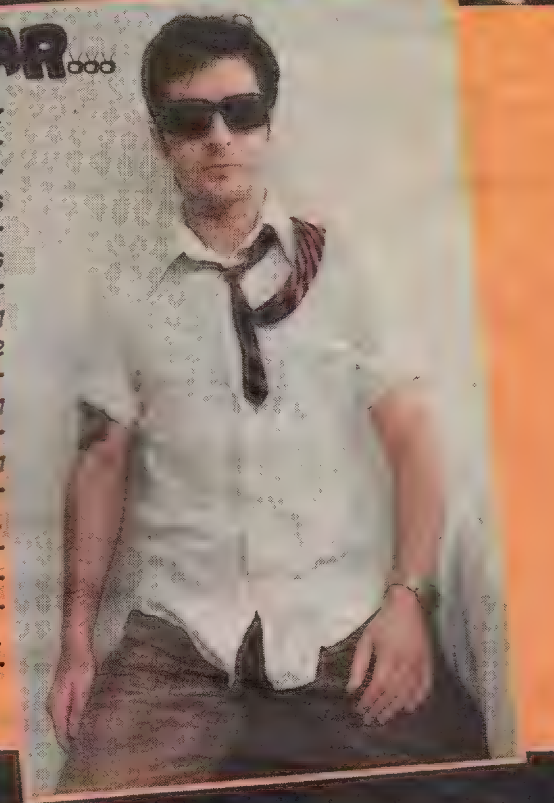

GEY DİSKOLARINA HALKI DA ALSINLAR!

Buralarda içtenlikle içeriye dalmak büyük sıkıntı... Mazallah bi duyulsa, dillerden düşmezsiniz... Fakat şu ibret-i alemde en coşkulu eğlenen tebaa eşcinsel tayfasıdır... Kendi götüne acımayan hiçbir şeye acımaz, sonsuz eğlencede beis görmez... Bu diskolara ilk gelenler içerdeki ani ve coşkun aşırı duyarlılığa şaşırır... Orta sınıf için hala bir tabu olan buraları kalburüstü tabaka çoktan emmiştir... Ulan az mı duyduk, sosyetik çiftlerin buralara gelip sırf zevk için paralı sex köleliği fantazilerine daldığını... Soylular, toprakla herhangi bir temastan (feodal zorunluluklar haricinde) katiyyetle kaçınıp dans pistlerine atlamak için ölürler!!!. İnsanların eğlenirkenki vecd halini gözlemleyerek dünyanın sonunun alametleri bunlardır deyip ruhu korkuyla doldurmanın modası geçmedi mi artık?.. Normal insan evlatları olarak buralara gelip bu yüksek enerjiden faydalanalım... Tekno müzikten, Bayhan'a ani geçişler... İşte müziğin katalizör etkisi... İçerde çıtır badem kızlar, izbandut lezbiyenlerin kolları arasında eriyor!!! Ve artık burda avazın çıktığı kadar insanlığın selameti, toplumsal çıkarlar için bağırıp dur... Ve böylece kendi derinliğinle kendinden geç... Sahip olduğun enerjiye kendin de şaşır...

yakup... ah!

Kedi milletiyle haşır neşir olmayı en çok sevenlerden biri de karikatürist eşrafıdır... Çünkü bu hayvanlar bize büyük ressam Leonardo da Vinci'den kaldı... Leonardo'nun kadınlardan sonra en çok [illegible] kedidir... Benim üç yıllık bir siyamım var... Dilber mi [illegible]... [illegible] Vari kedisi bile [illegible]... Hiç [illegible] di... Daima bana aşık... Fakat duyduk ki isyan hazırlığında olan kedi sahipleri varmış... Kız 1985 doğumlu... Cihangir'de oturuyor... Bizim tanıdıktan bi kedi almış... Cihangir'de kedi hediye etmek [illegible]... Kız, o yeni kediyi evde [illegible] ayağından tavana bağla... Bütün gece kediye yeni taktığı ismini bağır... "Yakuup... Yakuuup" diye... Göya kedi adını öğrenirse, çağırdığında gelen... Sabah kalkıyor, tavana asılı kedi beyninde kan toplandığı için ölmüş... 90'lı yıllarda [illegible] bir mangal yürekli olduğu için [illegible]... Bu yeni manikler her online olduklarında bloke edildiğinden, için götüne sokulup çıkmaktan farksız oluyorlar... Ve sonra böylesine acımasız oluyorlar...

SHAKE YOUR BOOOOOM!

Üç-beş yıl evvel Swiss Hotel'de sadece kadınlara özel bi panel düzenlemişlerdi... Oraya giden bi bayan arkadaş anlatmıştı... Japonya'dan bir kadın çağrılmış... "Vajinanın işlevselliği" üzerine bi performans sergiliycek... Panelde tek bir erkek yok... Japon kız, önce bi muzu santim santim içine alıyor... Sonra pipetle bi bardaktan içine süt çekiyor!!.. Döl yolunda karıştırıyor, çalkalıyor ve bir süre sonra vajinadan muzlu süt akıyor!! (Hani büfelerde içeriz ya kimi zaman, hamburgerin yanında... Milk shake..) Neslimizin devamı adına kadın vücudu müthiş bi tasarımdır... Öldüğünde, toprak altında en son çürüyen organımız da, kadının rahmiymiş...

TERÖR SAV

Nihat Genç

Özgürlüğün en haklısı adına ne vatan ne Tanrı adına hiçbir gerekçeyle çocuklara kıyamazsınız. Yeni tür bir savaşla karşı karşıyayız, terör savaşları. Daha iğrenç, daha acımasız daha gaddar daha sarsıcı. İnsanoğlu savaşlarda tarafların uyması gereken kuralları 1830'lu yıllarda Cenevre andlaşmalarıyla yasalaştırdı. Terör savaşlarında ne ahlak ne yasa ne insanlık tam bir delilik. Kuzey Osetya'da yüzlerce çocuğun canına vahşice kıyan Çeçenler bizim öz kardeşlerimiz, yalnız cinnetle açıklanacak ve bu eylemler hızla çoğalarak sürecek. Beyinsiz, kudurmuş, çılgınlık kelimeleri yetmiyor. Sonsuz hayal kırıklığı içindeyiz, boşluğa düştük, haberi duyunca kezzap içmiş gibi olduk.

Geçtiğimiz on yıl içinde iki defa işgal ve yüzotuz/iki yüz elli bin ölü, üçyüzbine yakın insanın muhacir olarak yollara düşüşü, peşinden seri eylemler. Korkunç duygusu az, yer yarılsa içine girsek, ne kadar kınasak, lanet yağdırsak faydasız. Ne savaşa ne intikama ne direnişe benziyor, tarihimize kara bir leke, iğrenç bir azap duygusu içindeyiz.

Bu korkunç eylemi tasarlayanların fikirleri beyinleri imanları olamaz. İsrail, Rusya, Amerika'nın alıkıran başkesen teccal gibi dünyayı paylaşma savaşları sonunda hiçkimsede ahlak, insanlık kalmadı. Zevkle insan olduren tarifsiz bir insanlık, allak bullak olduk. Başka şekil bir insan türü. Terör savaşlarını tasarlayanlar aklı vicdanı ölçüyü herşeyi hedef alıp karıştırdı ve tedavi edilmez bir cinnet armağan etti dünyamıza. Tarihin bu soylu halkı bu en cesur halkı çocuklara kıyamaz... Eğer biraz psikoloji biliyorsak, halk şarkılarıyla büyümüş insanlar bu denli gaddar eylemler yapamaz, bu acımasız eylemleri borsa oyunlarında büyümüş beyinler tertip edebilir. Terör iliğine kadar büyük devletlerle ittifak halinde.

Terör savaşları insanlık tarihi için son bir milad. Silahları silaha dahi benzemiyor, metodları, askerleri, savaş alanı, amacı, başka savaşlara hiç benzemiyor. Gaddarlık, vahşilik terör savaşlarını açıklamak için yetmez. Tüm insanlık için yeni bir milad: İntihar savaşları!

Kazanmak için değil toplu intihar için, düşmana ölümcül bir korkusuzluk göstermek için. Devletler ajanlar gazeteciler herkes "terör oyunu" oynuyor. Devlet için terör tarifsiz bir şehvet kaynağı. Bu yeni savaşta, terörizmle devletler aynı bedende buluştu. Neresi terörist neresi derin devlet oyunu önemi de yok artık. Rusya, Amerika, İsrail diktatörlüklerinin neşesi bu yeni savaş! TV'de yorumcular dahi beşyüz çocuğun ölümünü iştahla analiz ediyor!

İnsanlığın kutsal ateşi sönüyor ve onun ruh bekçileri ebedi mevzilerini kaybediyor ve bütün cepheler devletler ve teröristlere terkediliyor.

Bu da bir insanlık savaşı. Terör savaşlarını uzaktan seyredip bu büyük insanlık savaşını üç/beş direnişçinin ve gaddar devletlerin üstüne yıkan hepimize acı bir ders olsun.

Devletlerin akıl almaz katliamları karşısında susup, şimdi Çeçenistan ya da Irak'ta hala direnişçilerden centilmence bir onur savaşı bekleyen bizlere, hepimize acı bir ders olsun.

Çocuklara acımadan kıymak ya da İkiz Kuleleri uçurmak diktatör devletlerin artık saf sanatı. Gaddar estetizmi. Kelle doğramak, bebek öldürtmek terör oyunlarını kucaklarına alan devletler için ince, karmaşık ve gizli bir oyun değil artık. Ne kadar apaçık ne kadar iğrenç ne kadar yıkıcı olurlarsa göğüslerini gerip usta işi bir sanat yaptı gibi gurur duyuyorlar.

Modern diktatörlüklerin eski Hitlerci diktatörlüklerden üstünlüğü burda, eskiler kendi ajanı, kendi silahını kullanırdı. Modern diktatörlükler uzaktan kumandayla terörizmi derinliğinden yönetebiliyorlar.

Diktatör devletler beyinlerini ve varlıklarını teröre öyle bağladılar ki çok yakında gazetelerde, terör eylemlerinde kullanılmak için İslamcılar aranıyor gibi ilanlar çıkabilir, belki çıkıyor da biz görmüyoruz.

Havadan bombalarla Çeçenistan'da yüzbinlerce insanı öldüren Ruslar karşısında susanlar şimdi Çeçenler'den soylu bir düello bekliyor, ülkelerinin işgaliyle çıldırmış Iraklı çocuklardan en insani en estetik ölüm biçimleri bekliyoruz.

Savaş budur, hepimiz, Yahudiler Amerikalılar Ruslar gibi uzayan bu terör savaşları içinde vahşileştik, onlar gibi şefkatsiz akılsız ahlak tanımaz caniler olduk, bin kez tövbe etsek affedilmez kapanmaz bir yara, utançtan kalbimiz duruyor, Allah'ın insanlığın karşısına çıkacak yüzümüz kalmadı. Şeytani terör işte bunu tasarladı!.

Ahlak savaşını kaybedenler, savaşı da hayatı da ülkelerini de kaybeder, terörü tasarlayan devletler, silahlarla değil bu ahlak savaşını kazanmak istiyor. Ve bir büyük insanlık davası üç/beş militana bırakılırsa hem kendilerini hem insanlığı havaya uçururlar, uçurdular, terörü tasarlayanlar bunu başarmak istiyordu.

Putin, Rusya'yı çelikten bir deli gömleğine soktu. İki ayrı Çeçen işgalinde yüzbinlerin üstünde ölü, Çeçenistan onbeş yıldır alev alev yanan bir coğrafya.

Bu canlı yayın ekipleriniz yüzbinlerce insan ölürken nerdeydi, dünya basınından tek kişi onyıllar boyu giremedi bu topraklara. Bu savaştan hangi hayırlı neticeyi bekliyorsunuz, nükleer bombalar karşısında direnişçilerin hiçbir şansı olmadı, intihardan başka...

Terör artık bir bilmece değil, terörün yarattığı korku diktatör devletlerin çok çok işine yarıyor. Daha tuhafı beşyüz çocuğun vahşice ölümü gibi gerçeküstü fotoğrafları İkiz Kuleler gibi kanıksamaya başladık. Diktatör devletler terörden başka şans bırakmayarak kendi diktatörlüklerini sağlamlaştırıyor. Bütün hak ve hukuğumuza kör ve sağır diktatörlükler, bizim silah alıp uçak kaçırmamızı, tarifsiz iğrenç cinayetler işlememizi bekliyor, insanlık olarak bize de ilgi duymaları için. Dünün uçak kaçırma eylemleri bile ne kadar naif, masum, nostaljik kalıyor...

Tarihin ana malzemesi savaşların yerini terör alıyor. Bu yeni malzeme elle yoğrulan hamur gibi. Eski savaşları iki karşıt taraf hazırlardı, şimdi, bu hamuru tek taraf biçimliyor ve sahneliyor. Üstelik meşru kalınarak her türlü deliliği/vahşeti yapma/pazarlama şansı veriyor. Bu yeni yoğunlaştırılmış savaş hem kullanışlı bir savaş, hem de reklamlar kadar kısa sürede olup bitiyor. Perakende spot savaşlar. Terörün savaştan muazzam bir üstünlüğü var, "insanlığın sesini" bastırıyor, diktatörlerin insanlığı susturmalarına yardımcı oluyor. Sadece savaş olsaydı birazcık sağa sola bağırabilirdik, terör bize o hakkı da vermiyor ve büyük devletler tarafından aranılıp bulunmayan bir mal oluşu bundan...

İşte büyük devletlerin terör savaşlarını benimsemesinin mantığı bu, gazeteleri yazarları terör töhmeti altında bırakıp susturuyorlar. Bu yüzden Afganistan, Bosna, Çeçenistan, Irak savaşlarında insanlığı yazarları bu ülkeler neden işgal edilir sorularını soramadı. Yaptıkları tek şey diktatör devletlerin ağzıyla konuşmak oldu: "Terörizmi lanetlemek!".. Dünyanın felsefi, insanı, kardeşlik sorularını unuttular. İnsanlığın bütün kameralarını devletlerin değil teröristlerin üstüne gönderdiler. Kelleleri nasıl kestiler, parçalarını aynı mı koydular, ince ince mi kıydılar, kuş başı mı doğradılar. Afganistan, Bosna, Çeçenistan, Irak niçin işgal edildi soran yok. Ve hepimiz diktatör devletlerin gaddar, mutlak ölümcül nükleer bombaları ve işgalleri karşısında sustuk.

Teröristleri lanetlemeye başlamak o kadar hoş bir oyun ki, bizler lanetledikçe büyük devletler işgallerini sürdürdü, işgali haklı çıkartmaya kalktılar. İsrail Amerika Rusya bombaları bir kez olsun sorgulanmadı.

Şu tuhaflığa bakın, büyük devletlerin basına, yazarlara yaptığı şu oyuna... Gücümüz yalnız intihar eylemcisine yeter oldu. İntihar eylemcisinin leşinden felsefi, ahlaki, vicdani hesaplar sorar olduk. Oysa kendini uçurmuş. Ne sana inanmış ne bana, ne dünyaya inanmış. Dünyada iyi bir kalbin yaşadığına asla inanmadığı için parçalamış kendini. Biz de Amerika'ya, Rusya'ya, İsrail'e soramadığımız insanlık vicdan ahlak sorularını işte bu parçasını bulamadığımız cesedlere soruyoruz!..

Şu komikliği bakın. Devletler terör oyunu sahneliyor ve bizler, tıpkı mitinglerde yakılan ve linç duygusuyla tekmelerle çiğnenen kukla bayraklar misali... Hep birlikte bir linç duygusuyla koşup teröristlerin parça parça cesetlerini çiğneyip "insanlık" yapıyoruz.. Çünkü Amerika'ya Rusya'ya, İsrail'e gücümüz yetmiyor. Yani kanlı bir fetihten sonra askerlerin ardından yalınayak talan için şehre koşan çapulcular gibiyiz, bombalarla parçalanmış cesedleri bir daha ellerimizle lime lime edip "askerlerimizi", "bombaları" alkışlıyor ahlak vicdan ve kahrolsun terörizm nutukları atıyoruz.

İnsanlığımızı, ahlağımızı daha birkaç yıl içinde ikiyüz bin ölü vermiş, çıldırmış, cinnet geçirmiş bir soylu halkın çocuklarının parça parça lime lime cesetlerinden soruyoruz.

Çıldıran cinnet geçiren gaddarlaşan kim? İşgal edilmiş taş üstünde taş bırakılmamış bu ülkeleri sayfalarına taşımayan insanlığın Avrupa'nın gazeteleri nerde? Avrupa'nın gazeteleri göstermiyor. (Ama National Geographic dergisi gösteriyor. Her sayısında dünyanın güzelliklerini, dağlarını, göllerini. Bu bir CIA gazetesi sanki, gazeteci olduğu için her yere rahatlıkla girip çıkıyor ve nereyi fotoğraflıyorsa bir yıl sonra o ülke toplarla işgal ediliyor. Şunu da sormuyoruz, National Geographic'in resimlediği o güzeller güzeli dünya ne hale geldi.)

İnsanlık onuru, halkının yanında durmak hak aramaktır, gazeteler, basın, bilimadamları bu ülkelerde işlenen katliamların hesabını sordu mu, soruyor mu? Milyonların ölümünde sustular, şimdi, ekrana çıkıp terörizmi lanetleyelim diyorlar, yani, istihbarat, ajanlar, borsalar ve şirketleri ve dolarları adına sözcülük yapıyorlar.

Kızılderililer'in tarihinde/kültüründe çoluk çocuk öldürme kelle yüzme yok, ancak uzun süren işgal kıyımlardan sonra kızılderililer mutlak bir yenilgi ve vatanlarını ebediyyen kaybedecekleri korkusuna kapıldı. Bu saatten sonra her türlü vahşeti sergilediler. Oysa kızılderililer yalan söylemeyi bile bilmeyen bir kültür, modern toplum onları vahşileştirdi. Mutlak umutsuzluk. Vatanın ve manitunun (tanrının) mutlak yokoluşu büyük bir paniğe, cinnete sokuverdi. Ve kızılderililer tarihten kazındıktan sonra bilimadamları Kızılderili kültüründe katliam, vahşet olmadığını araştırıp ortaya çıkardı, oysa, kızılderililer kıtır kıtır kesilirken bütün dünya onların vahşiler olduğuna iman etmişti. Aynı şey Ruanda'da kabileler savaşında (Hutular Tutsileri yüzbinlerce kıyımdan geçirdi) yüzbinlerin soykırımında ortaya çıktı. Afrika ta-

AŞLARI

rihi/kültürü içinde tarihçiler katliam/vahşet bulamadılar, peki bu Hutular bu soykırımı nasıl yaptı, hepsini "modern" toplumun öğrettikleriyle açıklıyoruz, zaten bu soykırımın arkasında büyük devletlerin tarım, ziraat savaşları olduğu anlaşıldı. Yani, modern toplumun (bu yüzyılın) vahşet ve soykırımlarını tarihte bulmak imkansız!.

Avrupa 1990'lı yılların başında 1. Çeçen savaşına karşı dilinin ucuyla bir zahmet Çeçen savaşını kınadı. Ama 2000'li yıllarda II.Çeçen savaşında tamamen sustu. Neden? Çünkü Avrupa Sovyetler'den Avrupa kıtasına kopup düşen yağlı parçaları yutuverdi. En azından Doğu Almanya'yı. Rusya, Avrupa'yla iyi geçinmek, sırtını sağlama almak için Avrupa'da dağılan parçalarına ses çıkarmadı. Ama Kafkasya'da kuş yuvası kadar bizim Rize kadar bir toprak parçasını hiç bağışlamadı ve hiç affetmedi. Avrupalılar'ın ağızlarına bal çalarak susturmak kolaydı. Avrupa'nın o büyük insanlık kurumları o büyük insanlığın sesi gazeteleri hepsi sustu. Amerika'nın Rusya'nın İsrail'in işgallerine dünyayı paylaşmalarına sustular. Nedense paylaşılan topraklar Araplar'ın Türkler'in Çeçenler'in toprakları. Bosna'da dörtyüzbin insanın ölümüne Avrupa, Rusya rahatsız olmasın zaten yeterince avantamızı aldık, deyip susuverdi.

Gelmiş geçmiş dünya tarihinde bu kadar ülke bu kadar hızla işgal edilmedi bu kadar nükleer bomba bu kadar hızla milyonları öldürmedi, insanlık, bizler, Avrupa seyirci kaldık.

Avrupa'nın ve ülkemizin TV'lerine fırlayan bilimadamları stratejistler, yorumcular hep şöyle konuştu: "Kafkasya petrol havzası Rusya'nın hayati çıkarları".. "Irak petrol havzası Amerika'nın çıkarları..."... Yani, bu ülkeler niye işgal ediliyor diye haykıran karşı çıkan hesap soran olmadı. Bilimadamları savaş güzergahlarının trafik memurları gibi konuşmaya başladı. Üstelik kırıcı bir söz söylemeden yumuşak ifadelerle sabahlara kadar analiz üstüne analiz.. Şöyle konuşan bilimadamları akademisyenler Avrupa'da ve Türkiye'de TV'lere gazetelere çıkartılmadı: "Ülkemiz işgal edildi, kubbelerimiz bombalanıyor yüzbinlerce insanımızı öldürüyorlar ey insanlar nerdesiniz?"..

"İnsanlık" denen şey "analizci" oldu, insanlık ortalıkta gözükmedi, haykıramadı, bağıramadı, sesini duyuramadı... İnsanoğlunun beş milyon yılda inşa ettiği kültür, medeniyet, görgü, onur, akıl, herşey bu işgaller üzerinden iptal edildi ve tüm tarih içinde hiç görülmemiş gaddar terorist eylemler siyasetlerin devletlerin oyunu haline geldi.

Bilimadamı olmak, gazeteci, yazar olmak, üniversiteli olmak, hakkın hukukun mazlumun ve mağdurun yanında olmak demek, başka da anlamı yoktur. Bu üniversiteler ve bu aydınlar "insanlık" bilgisi, ahlağı için ortadadır. Ama işgaller sürerken hepsi istihbarat servislerinin diliyle konuştu, konuşuyor, konuşacak. Bir takım harita bilgileri bir takım siyasi bilgiler bir takım diplomatik bilgilerden bana ne? On yıllar boyu bunları okuyup yazıp çizip bilimadamlığı yapılıyor. Kim karşı koyacak... Bilgine yorumuna analinizine sıçiyim! Hakkı hukuku kim savunacak? Yalnız teröristler değil akademisyenler gazeteler delirmiş diktatörlükler Rusya Amerika İsrail'in sözcüsü oluverdi...

Analizcilik ve bilmiş yorumculuk öyle hale geldi ki savaşa karşı eylemlerde TV'lerde konuşan kalabalıklar kadar insan bulamadık.

Rusya, İsrail, Amerika en acımasız silahlarla işgallerini sürdürürken, gençlerimizin her birinin elinde cep telefonları, mesaj çekiyor, oynuyor, yeni markalar, şu fotoğraf çekiyor, şu kayıt yapıyor, şu markası müzik yayını yapıyor, şu internete bağlanıyor. Bu makineler her boku biliyor insanlığı bilmiyor.

Din afyondur kitleleri uyuşturur bir Marksist slogan olarak hala solcuların ağzında. Oysa bu makineler afyon, gazeteler afyon, TV'ler afyon... Tam tersine bu "afyonlardan" hiç tadmayan dindarlar olup cephelere koştu.

İnsanlık adına kardeşlik adına kamu vicdanı adına tarih adına ve dünyanın geleceği adına konuşsun/yazsın/tartışsın diye insanlığın icad ettiği "gazeteler" köşelerini orospularla doldurdu. Şirketler, ihaleler, dolarlar insanlığın meşalesi olması gereken gazetelerin yerini aldı. Entrikalar, hortumcular, bataklık içinde yüzerken bu ülkeler büyük diktatörlükler tarafından işgal edildi!.

Bilimadamları, gençler, gazeteciler böyleyse, insanlık ülküsünü ayakta kim tutacak. İnsanlık aşkını kimler büyütecek. Mazlumlara kim sahip çıkacak. Ülke işgallerine kim karşı koyacak!. Hepsi orospulu hortumlu analizci bilmiş şirketli ajanlı hikayelerin içine garkolup insanlık davasını üç/beş direnişçinin kucağına bıraktı... Üç/beş direnişçi nükleer bombalar karşısında büyük zaferler kazanacak ve bizler aferin diyeceğiz...

Dünyamıza inanmış insanlar yalnız bu direnişçiler mi? O kadar yalnız ve o kadar sahipsiz bıraktılar ki kitaplar almaz. Hatta Türkiye, Rusya'yla ilişkilerini düzeltmek için iki ayrı işgalde sivil kurumların dahi bir miting yapmasına izin vermedi. Çeçenistan iki defa yokedilirken yanlarında olamadık, temsilcilerini TV'lere çıkartamadık, görüşlerini alamadık, acılarını paylaşamadık.

Bugün onlara, yarın bize, insanlık nerde, insanlığımız nerde, oturduğumuz yerden cep telefonlarıyla çoluk çocuğumuzu okullara gönderip mutlulukla servis arabalarıyla geri döneceklerini mi sanıyoruz... Medeniyetimizi ve kültürümüzü ve tüm insanlığın geleceğini Amerika, Rusya, İsrail'e ve herşeye susan sinen Avrupa'dan mı bekleyeceğiz?..

Sevgili insanlık. İp koptu. Dünya cehenneme döndü.

Devamı 14. Sayfada

ARRIVAAA!

MEHMET ÖZKANOĞLU

KÜÇÜK AYŞE

Espiri:Sinan mihçi.

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

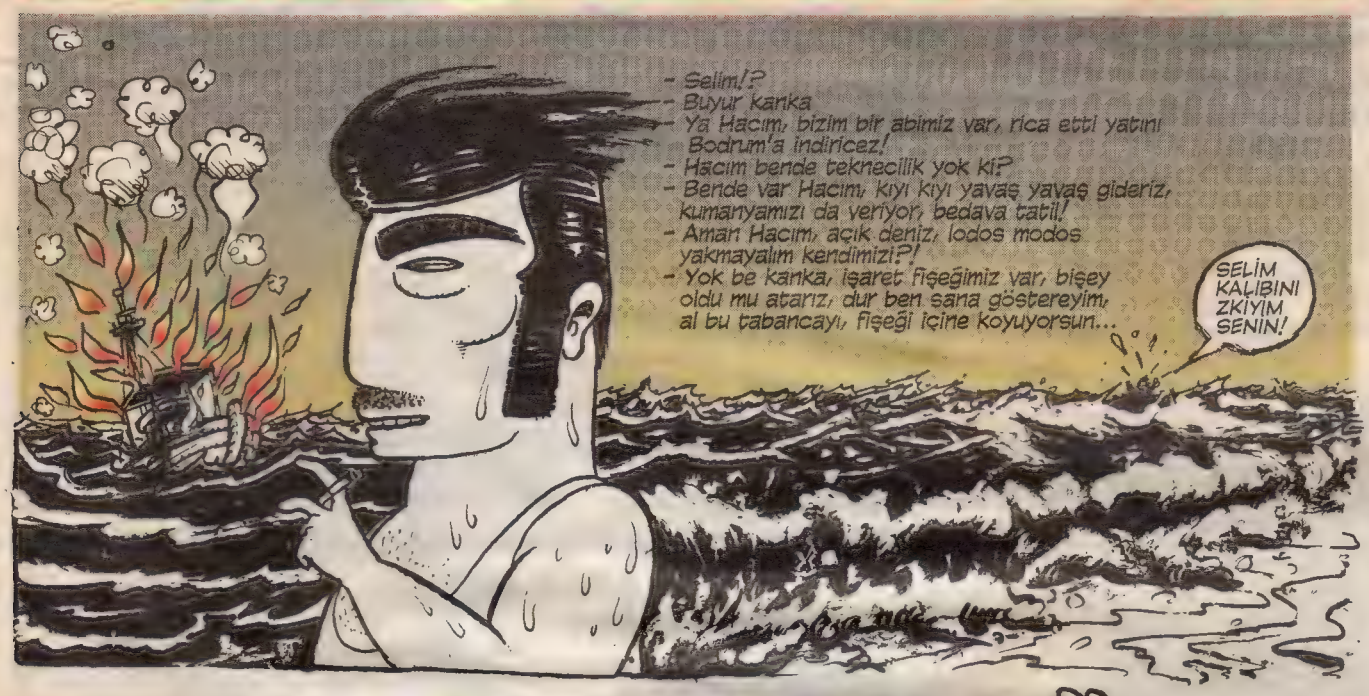

SİİR

Bilmem hatırlar mısın o güzel geceyi,
Hatırlayamazsan problem değil, ben hatırlatayım!
Hani, Kürşat abilerle gitmiştik, karısı
Ayten yenge de vardı, şirin bir balıkçı
Kasabasıydı, biz norveç uskumru yerken,
Sen sarıkanat yemiştin, hesapta ordan
girmişti, o günün parasıyla 67.500.000.TL!
Hatırladın mı şimdi o mesut geceyi,
Hatırlamazsın tabi, işine gelmedi mi hatırlamazsın!..

13. Sayfadan Devam

Nihat Genç

Üç tane delirmiş diktatör ve sinsi canavar: Putin, Şaron, Bush ve Avrupa hediye bu dünyayı size. Tepe tepe kullanın. Üçü de nükleer yarışında üçü de kimseye hesap vermiyor ve dördüncüsü de paylaşım savaşında...

Dördü de dünyanın düşmanları: "Global teröristler" diye ilan ediyor: "fundemantalist islam" diye yaygara içinde.

Başardınız. Çocuklar mazlumlar gaddarca öldürülüyor. Bayram yapınız. Keyfinizce işgalinizin sefasını sürün. Havalara zıplayın. Çocuklara kıyıldı ve nükleer bombalarınızın ne kadar haklı olduğu ortaya çıktı. Demokrasi insanlık özgürlük sizdeymiş, vahşilik gaddarlık bizde. Vatansız evsiz barksız orman koyuklarında direnenler canavar, sizler cici, güzel, harika, kültür dolusunuz. Hadi bizim ülkemize de gelin, bizi de kovun, bizler de çocukları öldürüp hep birlikte rahat edin. Sizlerin kameraları temkin içinde öldürmeyi başarıyor. Bir üslup bir tarz içinde sanatkarana beceriyorsunuz. Sırf büyük katliamlarınızı gazetelerden kaçırmayı başardığınız için petroller sizin, Kafkasya sizin, çöller sizin, demokrasi sizin kültür sizin. Bizler karanlık şeytan, işimiz gücümüz bir savaş çıksa da çocukları öldürsek diye bekliyoruz. Sizin nükleer bombalarınız yumuşacık öldürüyor, gökyüzünü pırıl pırıl tatlı kabarık bulut yapıp gökleri sarıyor, mutluluktan coşarak ölüyoruz. Nükleer bombalarınızla ferahlıyor bilimadamlarımız, nükleer bombalarınızın güvenliği içinde uyuyor mışıl mışıl gazetecilerimiz çocuklarımız. Nükleer bombalarınız keman kadar ince tınlayan iç gıcıklayıcı tatlı sesi var, nükleer bombalarınız medeniyetin demokrasinin sesi... Bombalarınız bir dansçı gibi kıvrak. Bir jimnastik atleti gibi kurdelalı büklümler içinde şehirlerin üstüne havai fişekler gibi alkışlarla düşüyor. Zarif ölüyoruz. İnsanlar aşın aydınlıktan coşkuyla sarhoşluk içinde ölüyor. Nükleer bombalarınız kanatlı melekler kanatlı düşünceler içinde tüm insanlığı ebedi uykuya sokuyor. Bizler, eski püskül elbiseler içinde elimizde on bin yıl öncesinin kütüphanelerinden kalma kara kitaplar, ürkünç canavarlar gibi dağ oyuklarında kaya aralıklarında yaşıyoruz!.

Çeçenler ülkeleri işgal edilmeden gidip keyfince çocukları mı öldürdü. Iraklılar ülkeleri işgal edilmeden gidip şoför kelleleri mi kesiyordu. Ruandalılar tütün tüccarları ülkelerine girmeden gidip komşularını mı katlediyordu? Kızılderililer ülkelerine beyaz adam girmeden gidip karşı kabilelerin derisini mi yüzüyordu?

Cinnet geçirtmediğiniz çıldırtmadığınız halk, kültür kalmadı! Irkçılığı şovenizmi dünyaya öğreten batı kültürü. Avrupa kültürü felsefesiyle dünyayı ele geçirdiği günden beri dünyaya kurduğu büyük tuzak bu: En masum en habersiz en zavallı en çaresiz insanları dahi "gaddarlaştırıp" "canavarlaştırmak"... Soymadık, parçalamadık, dağıtmadık, kültür, toplum, coğrafya bırakmadınız, hala .ike sürülecek tek aklın bu akıl olduğunu yazıp duruyorsunuz!..

Irak işgali sonrası bizler de çıldırdık, aşırı milliyetçi şovenist yazılara başladık. Bu da bir çaresizlik. Ve daha da sert yazılara mecburuz. Kendini ve ülkesini çaresiz yalnız hisseden genç insanlara kağıt kalem üzerinden bir insanlık kavgası verilebileceğini göstermek, silahları değil kelimeleri işaret etmek ve yalnız olmadığını söylemek yazarların borcudur. Bizler hala eski dünyanın bu masum tedbirleriyle boşuna çırpınıyoruz.

Diktatörler terör yiyip terör kusan obur canavarlar, karşılarında mutlak çaresiz mutlak yalnız mutlak umutsuz bu gençleri bulup av hayvanları gibi yiyorlar.

Cinnet, çıldırmışlık, hayır. Terörün keskin zekası var. Acımasızlığın altında tasarlanmış derin bir zeka. Sahip çıkmadığımız bu dünyayı bizlere zehir etmek...Çoluk çocuğumuzu vicdanımızı parçalamak. İnsani değerlerimizle, hayatla, ölümle, gaddarlıkla alay ederek hepimizle dalgasını geçer. Susmuşluğumuzla, sinmişliğimizle eğlenir...

Terörist eylemler sonrası birşeyler yapmalıyız düşüncesine nihayet gelenler, insanlık ve ülkelerini terörist eylemler sonrası bir zahmet nihayet farkedenler, hiç farketmesin!..

Yüzlerce çocuğu gözlerini kırpmadan öldürenler yarın milyonluk şehirleri zehirli gazlarla rahatlıkla imha edecektir.

Terörü önlemenin yolu "güvenlik" asla değildir, bunun aklı, imkanı sonu da yoktur.

Terörü önlemenin tek yolu, insanlık değerlerini bölüşmek, insanların, mazlumların, hakkın hukukun büyük meşalesini dergilerimize, üniversitemize, gazetelerimize ve hayatımıza taşımaktır.

Diktatörlerin terör kusmasının sebebi dünyanın sahipsiz olması, Avrupa'nın susması, bilimadamlarının geri çekilmesi, aydınların, siyasi partilerin dolarlara şirketlere gömülmesi, bir şekilde "insanlığın kutlu davasının" ortalıkta kalmasıdır.

Çeçenler öz kardeşlerimizdir, kahramanlık deyince bütün tarihler Çeçenler'i misal verir. Dağlarıyla muhabbet etsin diye yetiştirilen atları! Ve yiğitlerinin kalbine dökülmek için nal sesleriyle eritilen dağları!.. Artık nerede Çeçenistan? Bir akıl hastanesinde mi? Evlatları nerde doğar, nereye gömülür? Kanat kanat siyah atları aşk peşine yıldızlara kadar giderdi. Her doğan çocuk küheylanlarla sevişir masallar dinlerdi, ihanet edenler taş kesilirdi... Nerdeler? Çocuklara kıyan gaddar naralar mı atıyorlar, tarih boyu ağlayan bu masaldan vatanın çocukları bu tarihi kirletemez... Kaf dağı dünyanın arkası. Atları sağır eden tanrıların narası!.. Erkek kılığında kadınlar bin yıl talim yaptılar. Ceylanlarına sarılıp bin yıl yatıp uyudular. Dağı taşı kurt dolu, her sabah yeni bir savaş. Esaret üç yüz yıldır sürüyor, dağları bomba doldu, atların da eli silah tutar oldu. Ve birgün tıslayıp ıslık çalarak hain rus yılanı, kıvrılıp kulağına girdi Çeçen çocuklarının... Vatan ölü fışkırtan mezar oldu. Gökten üç elma düşmedi, kimse bir daha müruvvet görmedi. Üç yüz bin Çeçen yollara düştü. O devlet bu halk almıyor sınırlarda helasız susuz çadırlarda yaşıyor. Altlarında minder sırtlarında yastık yok, tarihte hiçbir kavim onlar kadar esir olmadı. Tarihin en güzel atlarını büyüttüler, şansa bak, vatanlarını terkedip çıkacak tek bir atları kalmadı. Bin ayrı ülkeye dağıldılar, elleri boş, o köyden bu köye parça parça ayrıldılar. Lübnan dağlarında Lübnanlı Anadolu'da Anadolulu... Tavşan yollarını izleyip ağaç diplerinden mantar topladılar ve bu kaçak sürgün yollarında iki yüz yıl aralıksız esir tüccarlarına yakalanıp satıldılar. Bir harman yerilik yurtları olmadı. Hep geçmiş bir masal anlatıp çocuklarına avundular ve bazen ateş yakıp dans edip uçurum gibi çoluk çocuk rüyalarında vatanlarına atladılar... Koca Sovyetler çöktu herkes çiftini çubuğunu buldu önüne gelen devlet oldu.. Bu küçük ülkenin çocukları dönemedi yurduna... Vatan dedikleri hala yastıklarına işledikleri bir nakış, dedelerinin anlattığı bir eski hikaye!.

Çeçenistan mutlu olamayan yurt, Çeçensiz yurt. Esareti en uzun ülke. Çocukları vatana en uzak ülke. Çeçenistan yıldızlara kurulan vatan. Düşlerle ekilip biçilen vatan..

Çeçenistan göklere asılı nükleer bombalarla kuşatıldı. Bütün evlatları onbinler yüzbinler o dağlarda öldürüldü, Çeçenistan artık kanlı bir gömlek.

Bombalardan kaçıp kurtulanları gördüm, "yaşamak istiyorum" diyen tek bir çocuğa rastlamadım. Kaçanlar Gürcü sınırında, Azerbaycan sınırında Türkiye sınırında... Çadırlarına on yıllar boyu su verilmedi, elektrik verilmedi ateş verilmedi.

Bir Çeçen kızı gördüm, minnacık. Kurumuş nar kabuğu yanakları. Sormak istedim Çeçenistan nerede, nerede Çeçen bayrağı?..

Bütün insanlığa küsmüş gibi. Gururla başını çevirip gitti..

Anladım. Çeçen bayrağı, gururlu kibirli o kurumuş nar kabuğu yanakları!. Koştum peşinden.

Ne yakalayabildim, ne kavrayabildim.

Ne öpebiliyorsun, ne rüzgara tutabiliyorsun.

İşte bu Çeçen bayrağı! Nar kabuğu yanakları! Ne tutulabiliyor, ne kavranabiliyor, ne akıl alıyor. Çaresiz bir yoksulluk içinde ne de kimseden imdat bekliyor. Akıl almaz bir kibir. Vatan deyince anneyi babayı dahi öldürecek bir intikam bir kin, bu işte Çeçen bayrağı!..

Modern toplumlar, gururları yüzünden başedilmez Kızılderililer, Çeçenler'i tarihten kazıyıp, yerlerine sevimli pandacıkları yetiştiriyorlar!..

nihatg@leman.com.tr

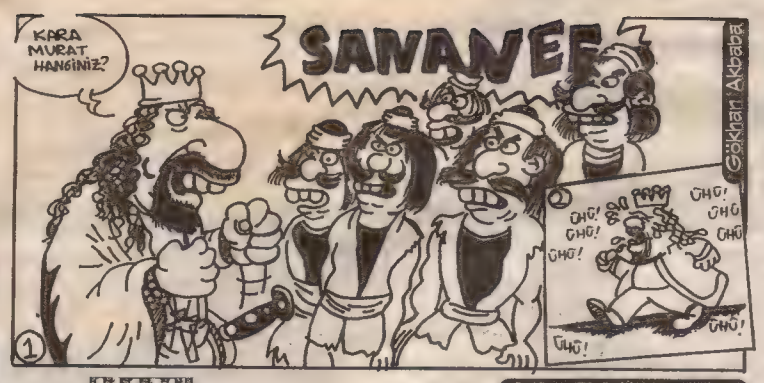

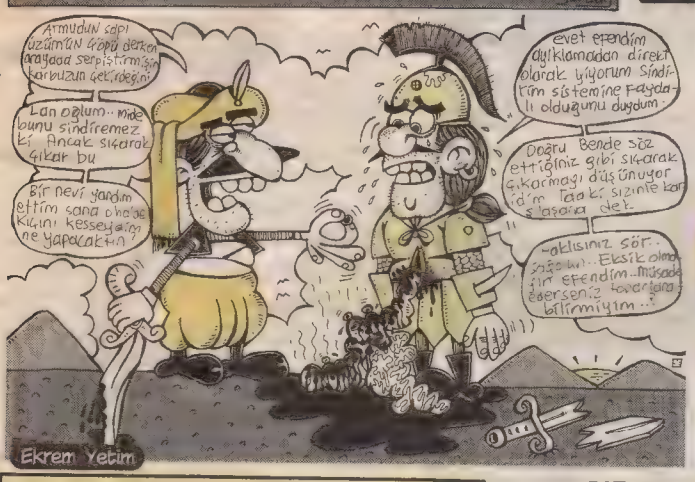

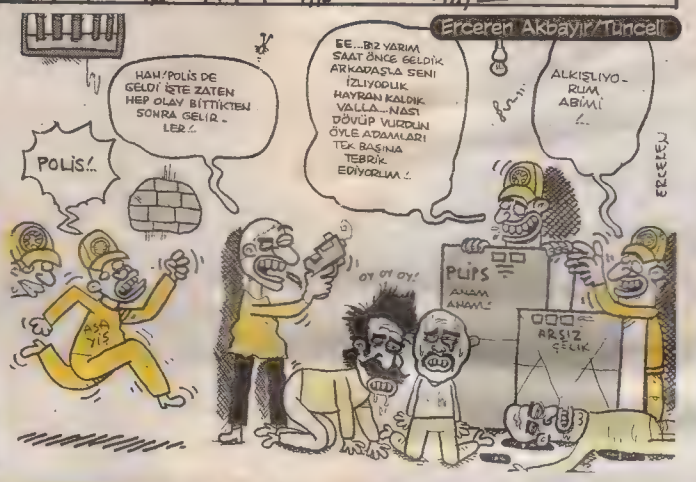

L e M a n MİZAH DERGİNİZ
OKUR mektupları

FİRUZAĞA MAH. DEFTERDAR YOKUŞU NO:47 BEYOĞLU / İSTANBUL

Merhaba...

Öncelikle selamlar... Nasılsınız?

Size Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Cezaevi'nden yazıyorum. F tiplerinde, hücre koşullarında karikatür çizenlerden biri olarak yazmak istedim.

Son bir kaç gündür Leman'ın Sivas E Tipi Cezaevi'nde, "müstehcen" olduğu gerekçesiyle izin verilmediği haberlerini okuyoruz, gelişmeleri takip ediyoruz.

Mizahın, egemenler için nasıl bir korkuya döndüğünü bir kez daha görmüş olduk. Mizah yayınları ve kişiler geçen yıllar içinde değişse de, karşılaştıkları baskı ve yasaklamalar hep birbirinin aynı olmuş, özü değişmemiştir. 1946'ların Marko Paşa'sının yaşadıklarını bir çoğumuz biliriz. Hatta çok uzağa gitmeden bugünün örnekleri var. Sefer Selvi'ye karikatürlerinden dolayı açılan soruşturmalar, Kültür Sanatla TAVIR Dergisi'nin, Eylül 2003 tarihli sayısındaki bir karikatürden dolayı iki hafta kapatma ve para cezası alması.

Burda mizahın içeriğinden, doğasından bahsetmek istemiyorum. Bu herkesce bilinen birşey. Burada, F tipinde yaşadıklarımızı anlatmak istiyorum.

Yaklaşık 4 yıldır F tiplerinde tecrit altında tutuluyoruz. Sosyal yaşamın, ilişkinin duvarlarla, koyu bir tecritle ortadan kaldırıldığı, "Ben"in dayatıldığı koşullarda yaşıyoruz. Tüm bunlara rağmen devrimci olmayı, ideal ve düşüncelerimizle yaşamayı başarıyoruz.

Burada kendi olanaklarımızla çıkardığımız bir mizah dergimiz var; GOMEDİ "Yetti Gayrı Siyaset", "Kafasına Göre Çıkan Mizah Dergisi" sloganlarıyla çıkıyor.

"Yetti Gayrı Siyaset" dememize bakılmasın; mizah ve politika birbirinden ayrılamaz. Ayırmıyorum da.

GOMEDİ, 2001 yılı Ağustos ayından bugüne 3 yıldır çıkıyor. İlk sayılarında 2 haftada bir, daha sonra ise aydan aya çıkmaya başladı. Şu ana kadar 39 sayı ile birlikte 3 de özel sayı çıktı. 40. sayı ve 4. özel sayı önümüzdeki günlerde çıkacak.

GOMEDİ, çizimleri, nüshaları... vb.. herşeyiyle el ürünü. Gündemdeki gelişme ve olaylardan, burada hücredeki yaşamımıza kadar birçok konuyu işliyor, çiziyoruz. İlk zamanlar hapishane idaresi, nerde görse alıyor, el koyuyordu. Buna rağmen GOMEDİ yine çıkmaya hücrelerde gülmenin, güldürürken düşündürmenin adı olmaya devam etti. Hala da devam ediyor.

Aramızda okuduktan sonra dışarıya, ailelerimize, arkadaşlarımıza postalıyoruz. Şu an internette de yayınlanıyor.

Gomedi'mizin öyküsü kısaca böyle...

Gomedi'yi dışarı gönderdiğimizde bir-iki adet fotokopisini ailelerimiz bize gönderiyordu. Ancak son 2-3 aydır bu engelleniyor. Yine biz burada hapishane idaresine vererek fotokopi çektirebiliyorduk. Kendi olanaklarımızla, elle 2-3 nüsha çoğaltabiliyoruz. Fotokopiyle de bir kaç nüsha çoğaltabiliyorduk. Ancak şu an fotokopi çektirmemiz de engelleniyor.

Fotokopi çektirmek için dergimizi verdiğimizde, hapishane idaresi Yayın Seçici Kurulu, "Eğitim amacıyla kullanılacağı için fotokopi çekilmesi uygun değildir" diyerek bu olanağımızı kullanmamızı engelliyor.

Yine, dışarıdan bir ailemizin fotokopi çekim bize gönderdiği Gomedi nüshaları "Örgütün F tiplerine yönelik seminer çalışması olduğu" gerekçesiyle verilmedi bize...

Bunlara karşın yaptığımız suç duyurusu ve itirazlara da, hem Tekirdağ Cumhuriyet Başsavcılığı'ndan hem de Kırklareli Ağır Ceza Mahkemesi'nden red kararı geldi.Yani idarenin kararı uygun görüldü.

Bahsi geçen "seminer çalışması"nı hala anlamış değiliz doğrusu.

Tecrit gülmeyi, tecrit mizahı, kısacası tecrit yaşamayı, yaşarken haz almayı yasaklıyor..: İyi çalışmalar...Selamlarımla...

Mustafa Çapardaşa

2 DEV KOZALAK POSTERLİ L-MANYAK - filtresiz, hususi kokulu, bol dumanlı gazeteniz ve ATOM Gazete Bayiilerinde...

ATOM ÇİLEDEN ÇIKTI!

Melikşah televizyon içinde iyiden iyiye parladı... Yakında bi kanalda görürseniz hiç şaşırmayın

Barbarella'nın savaşçılığı kadar dişiliği de ürkütüyor.. üçü-beşi geçtim sekizden dem vuruyor

Tolga Hırsova müthiş bir enerji patlamasıyla enfes bir dönüş yaptı... Dolu dolu bıngıl bıngıl

Murat bu ay da Japonlar'a takmış... Sarınız bu herifin rahatsız olmadığı hiçbir şey yok...

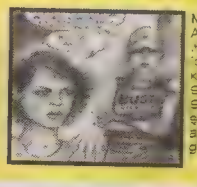

Melike Atom'da yeni mal arayışları içinde. Ta ki olay Sabah Sabah Seda Sayan şovuna bilet almaya kadar gitmiş...

Serdar Akkoyun en bi süper Türk kahramanını yaratmış... Aklını oynatası geliyor insanın...

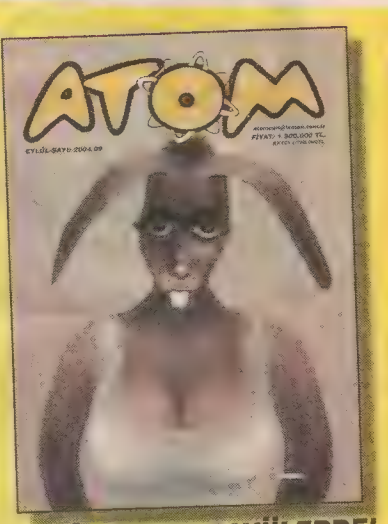

EYLÜL SAYISI BAYİİLERDE!

...VE SÜPER ÖDÜLLÜ ATOM BULMACA

L e M a n
Sayı: 670
10 Eylül 2004 Cuma
Haftadalık Süreli Yayındır

● Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd Şti
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR

● **Müessese Müdürü :** Ali YAVUZ ● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Melike ACAR ● Can BARSAN ● Bahadır BOYSAL ● Olgun BUDAK ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSOZ ● Ramazan EFER ● Kaan ERTEM ● Mehmet EĞRİK ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Kemal Kenan ERGEN ● Melikşah ● Aslan ÖZDEMİR ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● Mehmet OZKANOĞLU ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Ozge SAMANCI ● Mahmut T.BET ● Alp Tamer UCOKLUÇ ● Ahmet YILMAZ ● **Yurtdışı Koordinatörü:** Ilhan ARKAN (arkan@leman.com.tr) ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Gebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret OZDEMİR ● **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN ● **Renk Ayrımı:** M.OZKARA ● Ali Ekber USLU ● **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin OZDEMİR ● **Satış:** Cengiz KOCALI ● **Baskı Sorumlusu:** Tanju KIRTE **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0 212 245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 **Dahili:** 0 **Baskı: LeMan Matbaası Tel:** 0212 - 858 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

KOZALAK

CEBİT BİLİŞİMİN ARDINDAN ...

Beni siz varettiniz, ben halktan aldığımı halka veren bir insanım, etim de sizsiniz gemüğüm de sizsiniz... İnternetten meyil anketik yöntemiyle okurlarım, sevenlerim, ciyerlerim gayet demokratik bir şekilde tişörtümün yaratılması aşamasında gatkıda bulundular ve bu gatkıda bulunan arkadaşlardan 15 kişi kura ile KOZALAK tişörtünü gaptı... Ankete gatılanlar meyil edreselerine baksınlar bedenlerini bildirsinler... Tişörtlerimi beni sevenler Angara Leman Kültür'de, Gonya Leman Kültür'de İstanbul Leman Kültür'de bulabilirler... **Beni siz varettiniz siz de varolasınız...**

ÇAKÇAK

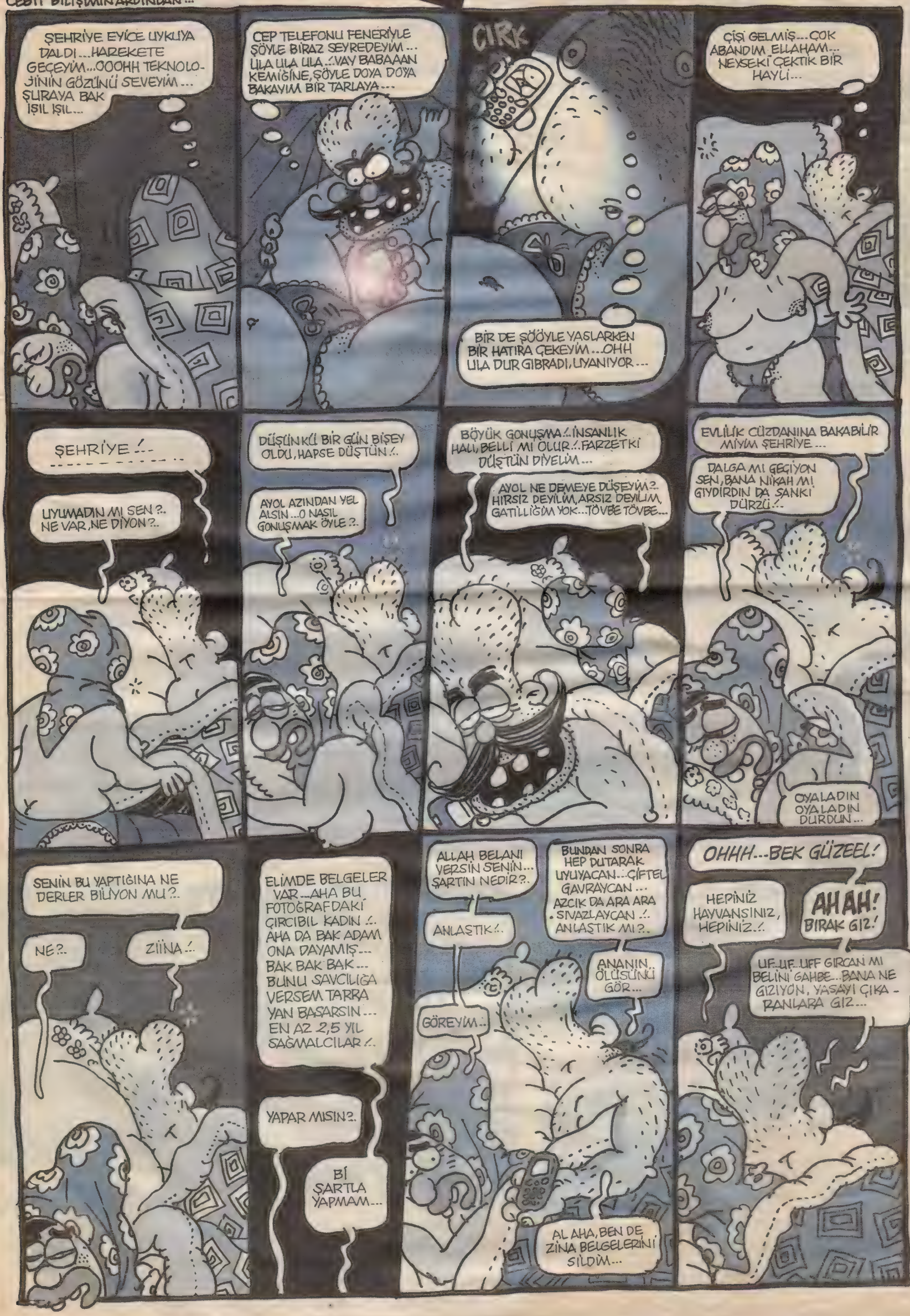

Cinnet : Hısım akrabayı cennete göndermenin en kolay yolu...

Okeye Dönmek : Kuku bulup kıllısını arzu etmek...

MİT : Milleti İşkillendirme Teşkilatı...

Kronometre : Bölerek anlatmak gerekirse, "ulen kıro, o metreyi değil saniyeyi gösteriyo" denebilir...

Fransız Sokağı : Pieeeğ! Bvunooo! Yemek hazıuığ!..

Maytap : Cüceler için havai fişek uygulaması...

Yürüyen Merdiven : Tırmansa daha bi merdiven muamelesi görürdü ya neyse...

Zilli : İnce sesli asabi kaltak...

Yevmiye : Ah be gülüm, bu parayla anca yevmi yersin ki zaten öyle bişey de yok...

Uçurum : Rum uçurtması...

Düdüklü Tencere : Niye lan? Hakem mi pişiriyosunuz?..

Sinsi : Susturucu takılmış şerefsiz...

Fedakar : Fedailikten kar elde eden kişi ve kuruluş...

Meze Evi : Evsahibi alkolik filan olsagerek...

Kepek : Kadir İnanır'ın malum filmde saçlarının bir gecede beyazlamasının nedeni bu olmasın lan sakın...

Temel Sözlük : Uyy ne tiysun. Bütün talebelerun ihtiyacidur daa...

Yalançı : Çocuk yaştaki kişiye yalan söyleyen şahıs...

Slalom : Eee, donmamak için konyak içersen böyle sarhoş olursun işte kayakçı kardeş...

Melül : Malülen emekli bakışı...

Estetik Cerrah : Doktorun alımlı olması iyi bişey tabi. Muayenehanesi nerde bu manitanın?..

Kuğu : Orospu ruhlu kaz...

Engelli Koşu : Atletlerin donlarını dize kadar indirerek hem daha çok engellemek hem de çok daha fazla eğlenmek mümkün olabilir aslında...

Şeşibeş : Sempatik şaşı...

Tost Makinesi : Biraz da dost edineyim demek yok dimi? Makinalaşmışsın oğlum sen. Öküzsün...

Yaygara : Grup halinde yapılan gargara...

Fare Kapanı : Sittir lan. Sincap bulsan kapmıycan sanki yavuşak...

Zaptiye : Askeri birliklerde televizyonun kanalını değiştirmekle görevli rütbesiz er...

Söz Duellosu : Kimsenin yumruk atmaya gtü yemiyo demek ki...

671

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

*BUGÜN

ALLAH İÇİN NE YAPTIK

guverfeyhan@hotmail.com

BAYIR GÜLÜ

Feyhan Güver

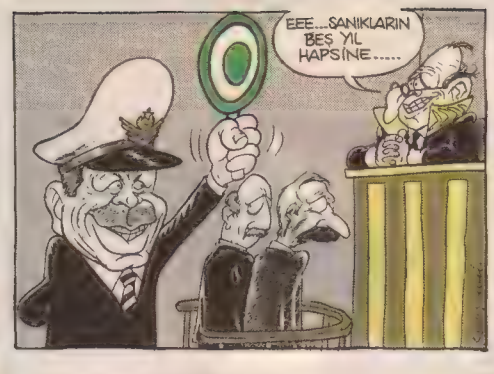

Bozuk altyapıya karşın hızlı trene yol verenlere soruşturma dahi açılmamışken iki makinist 5 yıl hapis istemiyle yargılanıyor...

Çocukça dergisinin promosyon olarak verdiği VCD'de "Şehitler Cennete gider" teması cihat mesajı veriyor...

Sinema dünyasının afacan veleti **Stivın Spilberg**'in çekmeye hazırland ğı son filmi bilmiyorum biliyor musunuz? O bir felâket filmi. **Ben film kafamda izledim.** Filmde Marslılar dünyayı zaptediyorlar. Bakın şim çok farklı birşey söyleyeceğim. Ama önce aşçı kepimi çıkarıp hokkabaz ku kuletamı takayım. Bence, marslılar birgün dünyayı istilâ ederlerse, o son de rece keyifli ve eğlenceli olacak. O neden mi? Onu anlatacağım. Ama önc size çok hârika bir haber vereyim. Hilton otellerinin veliahtı **Paris Hilton** kaybettiğini zannettiği köpeği **"Tinkerbell"**i büyükannesinin evinde bu muş. Ben bu haberi internette okuyunca gözlerim doldu. Hemen dama ç kıp bayrak direğine tırmandım ve orada en güzel sekiz marşımızın dört ta nesini borozanla geceyarısı soluksuz hem çaldım hem oynadım. İlk bakışt akıl dışı gibi ama ben bunun **Türk insanı** için son derece olumlu bir geliş me olduğunu düşünüyorum. Neden? Bir an için **Paris Hilton**'un petini bu lamadığını varsayalım. O zaman Paris Hilton'un gerginliği muhtemelen Hi ton oteller zincirinin tamamına yansıyacaktı ve biz İstanbul Hilton'da kald ğımız gecelerde o negatif enerjiyi emerek belki de huzursuz olacaktık. Ba kın ben marslıların istilasının çok eğlenceli olacağı kanısına nereden vardım **Colorado Üniversitesi**'nden **Prof. Brian Hynek**'i tanımam etmem. Am o, bugün sabahın beşinde manyak gibi cebimi çaldırarak bana çok eskide marsta su olduğunu bildirdi. Marsın **Terra Meridiani** bölgesinde 400 bi km2'lik bir deniz varmış. Şimdi sıkı durun. **O deniz, marsın Karadenizi miş.** Demek ki dünyaya gelecek marslıların bir bölümü Karadenizli olacak Burada benim aklıma önce Mustafa Topaloğlu geliyor. Çağırılırsa böyle b geceye Kâmil Sönmez, İsmail Türüt, Davut Güloğlu benzeri marslılar o mutlaka gelir. Prensip olarak Seda Sayan ve Mehmet Ali Erbil'de katılırlars unutulmaz bir istilâ gecesi yaşanır.

TİRENE BİNDİM, HİÇ KORKMADIM

Son zamanlarda hiç **raylı tirene** bindiniz mi? **Ben bindim.** Bence bu ü kede demiryollarına haksızlık ediliyor. Onun vagonları üzerinde müthiş bir S **John Barbirolli** yorumu gibi **Johann Strauss** Valsleri oynanıyor. Ben, b

FEYHAN GÜVER
BAYIR GÜLÜ
ÇİZGİ ALBÜMÜ
ÇIKTI

NE VAR, NE YOK
Alp Tamer

KİTAPÇILARDA

Akşam Ek

Geçen yıllardan kalan ve halen devam eden tüm sorunlarıyla birlikte okullar açıldı...

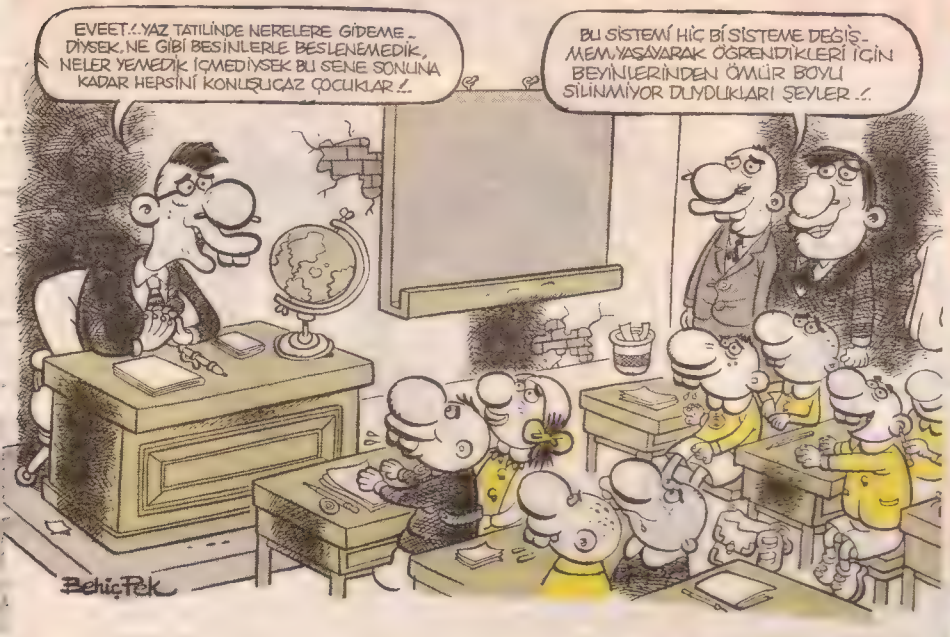

Ulla adlı geminin 2 bin 200 ton zehirli atıkla İskenderun'da batmasına, rüşvetçi yetkililerin neden olduğu iddia edildi..

LEMAN

Ebu garip işkence skandalıyla ilgili bir istihbarat uzmanı daha ceza alırken dallama Rumsfeld, "İşkence, terör ve kafa kesmekten daha kötü değil" dedi..

Diyarbakır'da Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı tarafından yoksul ailelerin çocuklarına yapılan 15 milyon liralık yardım izdihama yol açtı..

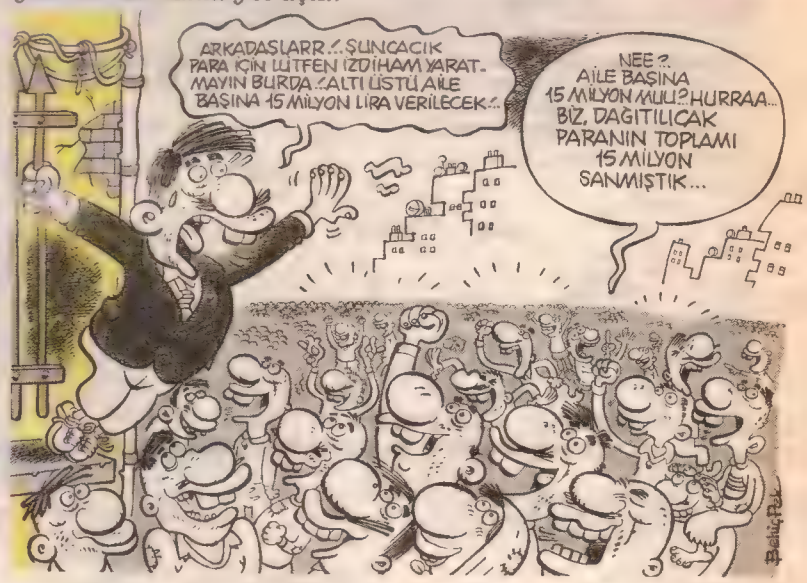

MARSLILAR DÜNYAYI İSTİLÂ EDERLERSE ÇOK EĞLENECEĞİZ

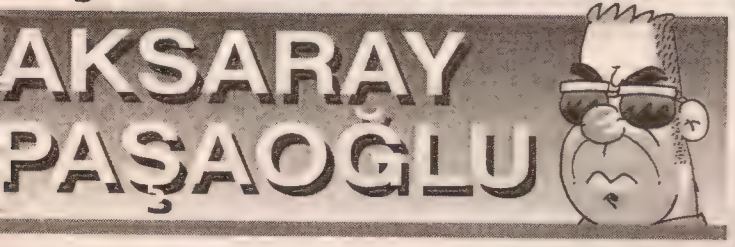

yunu bozmak için tirene binmemiz gerektiğine inananlar kulübüne üyeyim. e o kulübe yılda yüz bin dolar aidat ödüyorum. Bakın geçen hafta ben eşimgidip inadına korkmadan tirene bindim ve tirenin camından baktığımda ayretle şunu gördüm. Uzakta iki tepenin birleştiği meşum bir noktada dört ulaklı keçi gibi şu gerçek asılı duruyordu: Bu tiren, bizim bildiğimiz o eski tin değil. Yarma odunla çalışan **Robert Fulton**'un ev yapımı dandik buharlı mendiferi gitmiş, yerine Paris'in Kuzey garında bile göremeyeceğimiz hiper onforlu **pale kompartımanlar** gelmiş. O çok hârika. Bir defa bindiğimiz ende bir tane bile köylü yoktu. Yanlış anlaşılmasın. Ben köylüleri severim ve nların da tirene binme hakları olduğuna inanırım. Bu benim olmazsa olmazımdan ve oha oldumlarımdandır. O tiren hangi mi tiren? O, **Agatha Chris**'nin **"Şark ekspresinde cinayet"** adlı o ünlü romanına ilham veren **"Orint Ekspres"**in ta kendisi. Paris-İstanbul arası bir kişilik bilet ücreti **11 milar lira.** o tiren hızlı değil. **Ve ondaki cinayet sadece bir tane.** O da zaten ayâli bir cinayet.

İSELİ BİR GENÇ KIZIN KALEM DEFTER DRAMI

Geçen hafta Brunei'deydim. Brunei veliaht prensi damat **Al-Muhtadee Billah Bolkiah,** mustakbel lise öğrencisi eşi **Sarah Pengiran Salleh** ile tek celsede evlendi. Sarah'ın iki dersten bütünlemesi varmış. Brunei'de hâlâ Eylül'de bütünleme sınavları var. Ben Sarah'ın şahitliğini yaparken bir yandan ona Fen bilgisi çalıştırdım. Benim üzerimde kraliyet mavisi siyah incili pembe bir kaftan vardı. Gelin ve damat kiç gibi faytona dönüştürülmüş altın kaplı bir **Rols-Royce**'un arka koltuğunda ben de faytonu çeken, altın suyuna batırılmış at kılığında espirili şekilde ben kişneyipte **yola işeyince,** Brunei veliaht prensi bunu kendine saygısızlık addedince kültür farklılıkları tabii var ve faytoncu beni elmas bir kırbaçla yüzelli kez kırbaçlayınca sarayın etrafında dört nala ben kanter içinde onsekiz büyük tur yapınca bizim Büyükada'nın dilburnu gibi bir yerde durup Sultan Billah bana **yem torbası içinde** zümrüte batırılmış elli altınla beni ödüllendirdi ve kabalarımdaki kırbaç izlerini altın suyuyla silerek dezenfekte etti. Düğün, Prens Bolkiah'a 7,5 trilyona mâlolmuş. Okullar açıldığı için eşi okula gidecek ve onun 35 trilyonluk okul masrafları onu üzüyor. Sultan son derece empatik bir insan. Beni de çok üzdü.

BU HABER TÜRK ERKEĞİNİ ŞAHLANDIRIR.

"Saçları dökülen erkeklere Hong Kong'dan müjde var". Ben bu mithiş haberi gazetede görünce kendimi hemen AB'ye ait hissettim. **Hong Kong'**ta 2200 kişinin katılımıyla yapılan bir ankete göre erkekler saçladı döküldükçe daha fazla para kazanıyorlarmış. **Bence önümüzdeki on yıl içinde Türk erkekleri inanılmaz çok daha fazla para kazanacak.** Bir ara üstüste iki eldiven giyip şunu düşündüm. Ben bu ülkenin en fazla kazanan en olgun erkeklerinden biriydim ve saçlarım hiç dökülmemişti. Peki bu nasıl açıklanabilirdi. Demek ki benim ülkemde saçı dökülmeyenler bile büyük paralar kazanabiliyormuş. İşte o zaman ben tarağıma çukulata kağıdı sarıp dudağımda mızıka gibi **dızlatarak** karakola karşı kendi bestelediğim **global düttürüyü** sabaha kadar gururdan patlayarak çaldım...

MELİKSAH

- Benim bittiğim an şu andır Sedat abi... Odur yani... Budur... Dibim geldi benim Sıkılhan.

- Hay dibini eşekarısı soksun... Ne istiyosun Buğra? Kafa dümdüz gene di mi?

- Abi şunu diyorum bak, bizde bu olay kalıtsalmış lan. Ailecek bağımlıymışız biz. Teyzemle konuştum sekiz yaşına kadar kil topağı yemiş hatun. Lan resmen pencere kenarındaki killeri koparıp yiyomuş karı yaa. Dayım da altı yaşına kadar aygaz tüpü içmiş. Uğur Dündar'ın programına konu olmuş, bütün Türkiye biliyomuş olm bizim sülaleyi... Çıkamıycam abi ben bu olaydan artık, genlerime işlemiş benim bu olay...

- Bizim sülalede de vampir var diyolar Buğra. Bi ara gel de emelim seni. Emelim seni emmektir.

- Ben ciddiyim ama hacı. Gene toplum olarak dışlama insanı. Gen bilimi diye pozitif bişiy var hayatta. Boşa debelenmiyim diyorum. Servis şöförü Celil Abi bi yerden Delizikti hapı bulmuş, "Almıyım ben ööle maddeleri abi" dedim ama hal böyleyken alıyım artık diyorum. Bilime karşı mı koycam ya? Toplum olarak ne diyosun sen bu işe? Alo... Alo... Bak gene kapamış... Abi elinizle itiyosunuz insanı yaa. Nerde kaldı kaldı dostluk arkadaşlık bilimi olm? Toplum olarak topsunuz lan siz. Alo...

- Sıkıl naaber, Çağatay ben baba. Var ya, Kırksekizbin kukuluk dev koleksiyonumu komple sildim hayattan, reset çektim bünyeye. Adsl bağlattım eve, olduğu gibi divx, ağır sanat filmi indiriyorum. Bi çanta dolusu; Tarkovski, Fellini, Orson Velles filan var. Aştım abi kuku mevzusunu, varsa yoksa altıncı sanat, büyülü beyaz perde... İstersen sana da yapıyım bi koleksiyon?

- Seni tutmıyım hoca, birazdan korsan film imal ediyosun diye sizin evi basarlar. Kaçıcak zamanının olsun...

- Sen de amma abardın yaa, topu topu 347 film çekmişiz şurda, ne korsanı! Baksana sana bi Almodovar Serisi versem seyreder misin?

- Beşinci sanatla ilgili yapıcaam işler var usta. Sırayla gidiyim diyorum, altıya daha var.

- Abi alman gerekiyo. Chat'ten bi hatun ayarladım, sanat aşığı bi teyze. Haftaya buluşuyoruz. Şu filmleri seyredip bana bi anlatsan var ya süper makbule geçer anlatabiliyo muyum?

- Sen anlatıyosun da ben anlatamam. Çok istiyosan, download'a ara ver kendin seyret...

- Olmaz abi, işin mevzusu download zaten. Bugün en harbi muhabbette bile 347 filmlik koleksiyonum var diyince millet şöyle bi haa diye duruyo anlatabiliyo muyum? Neden 500 olmasın ki? Bu işin daha Türk filmleri koleksiyonu var, çizgi filmler var, klipler var, tarihi filmler var, belgeseller var... Anlatabiliyo muyum? Bak Almodovar sarmazsa, Fellini sekiz buçuk var. Bi seyret yanına sana zencili asyalı başka tip bi film de indiririm arada bir nefes alırsın. Anlatabiliyo muyum? Aloo? Anlatabiliyo muyum? Alooo diyorum... Hacı bozma kardeşinin işini yaa, olm tam bağlamışız sanat teyzesini, alooo... Tarkovski zigsin seni, adiisin olm adisin.

-"Acele etme bu aşk dediğin
Biraz zaman alıyor
Bilenin ve bana katlananın
Yanına kar kalıyor"

- Hande?

- Elinin körü. Hayvan bahçesisin Sıkılhan!

- Bunalgül.

- E heralde. Hande Yener'in bu şarkısı sanki beni anlatıyo Sıkılhan. Ya yaratıcıcılık var ya başka bişey nası buluyolar bu sözleri felan, di mığ. Şarkı sözü kaçıncı sanat oluyo. Hani var ya sanatların numaraları üç müydü bu neydi?

- 155.

- Üfürme şimdi, o kadar sanat yok bi kere.

- O rakam beni anlatıyo Bunalgül: "İmmdat" diyorum!

Atilla Atalay sklhan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

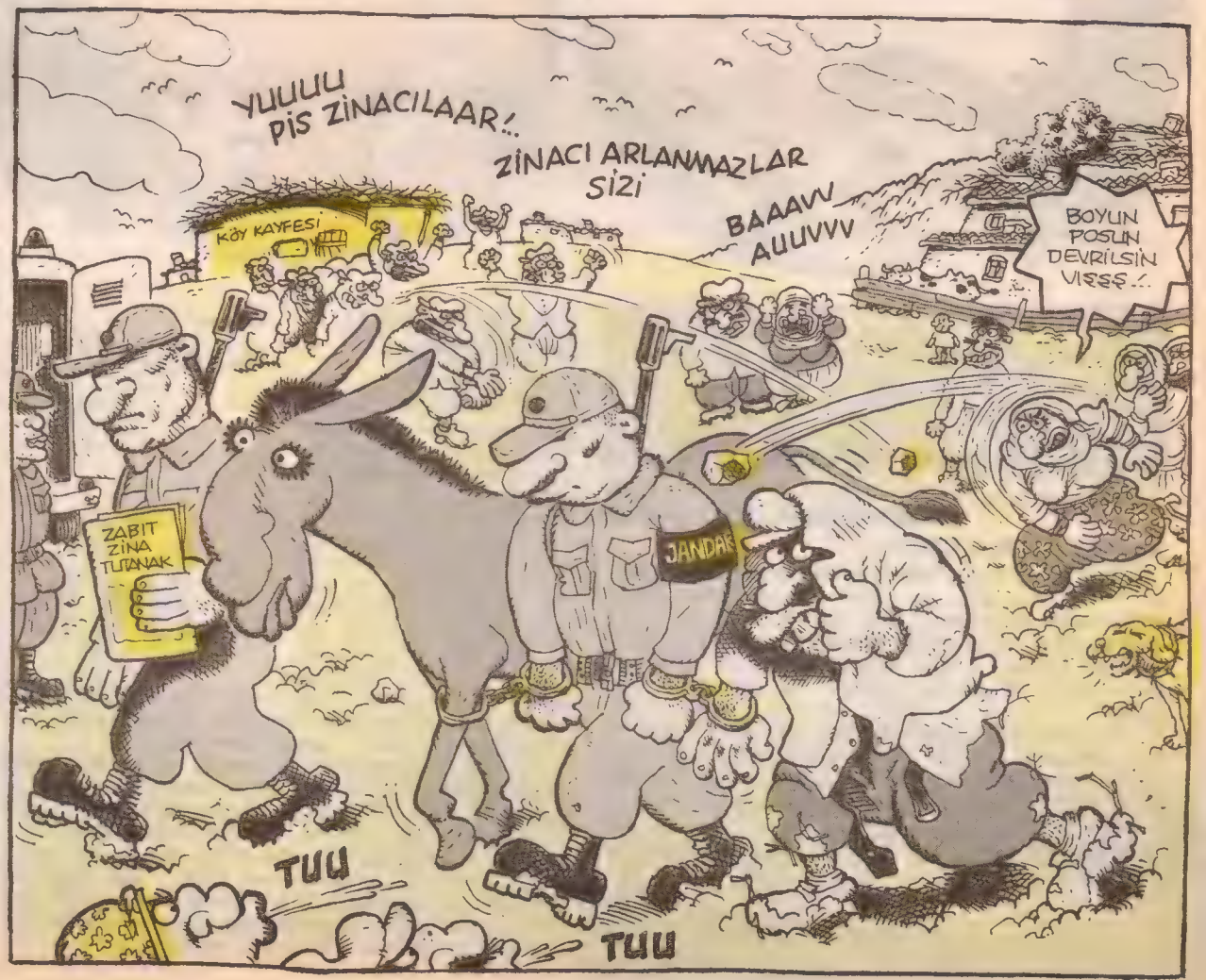

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖRKEŞ

Can Barşlan

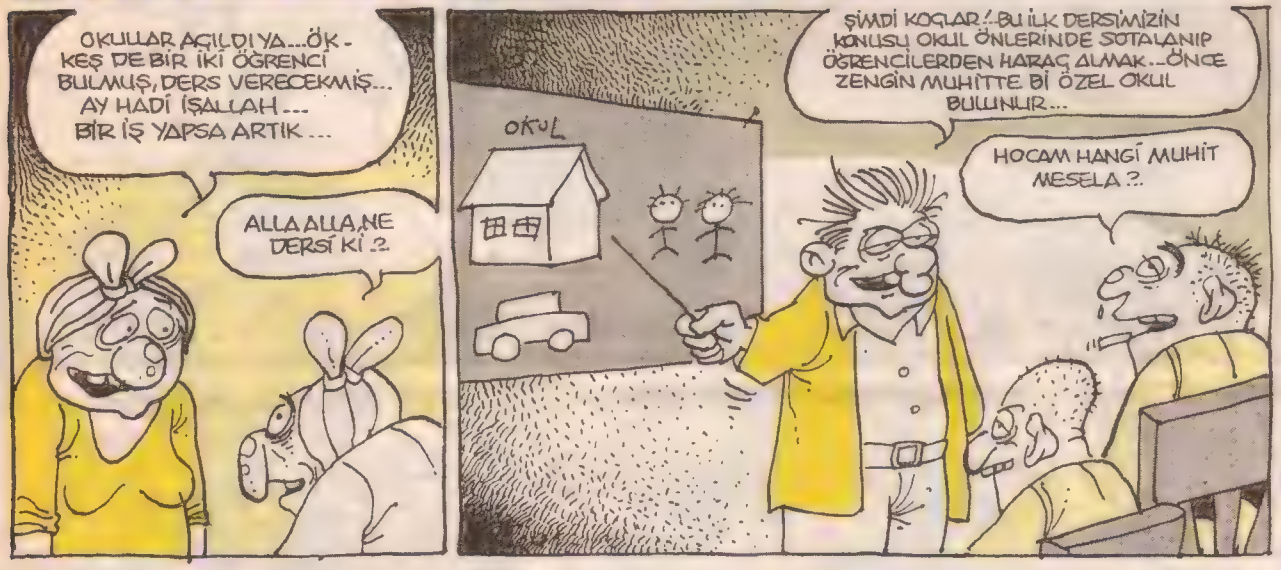

PANTOLON METİN FİDAN

GÜNERİ İÇOĞLU dumur detayları

dumur@leman.com.tr

ANMA DUMURSALI

*** Eminönü ve Boğaz'daki balık ekmek tekneleri güvenlik riski oluşturduğu ve tarihi dokuya zarar verdiği gerekçesiyle kaldırılıyor...** Aha gitti fakir fukaranın beş yıldızlı, soğan cücüklü balık restorantları... Dar gelirlinin saltanat kayıkları... Balık ekmek gitti ya, gün gelir belki yavan ekmek de kaldırılır güvenlik riski oluşturuyor diye kimbilir...

İşte yüzer bir kubbeli medrese gibi tasarlanmış bir balık ekmekçi... Aşûde kubbeleriyle karşısındaki Yeni Camii'yi bastıran balık ekmek teknesinin bu fotoğrafı dergimin ve tarihin sayfalarına kaldı yadigar...

PANTOLONLU POSEİDON

Poseidon Otel

Mitoloji mitoloji, deniz tanrısı Poseidon Poseidon olalı böyle bir Poseidon betimlemesi görülmemiştir... **Çelik Bilek'in kürk avcılarına** ya da kaptan Swing'teki **Ontario Kurtlarına** benzeyen bıyıksız kabasakallı bu Poseidon'un göğüs kıllarına ayrıca dikkat çekerim. Pantolonundaki kemer detayına da saygıyla dumura uğramanızı tavsiye ederim... Sırtında sünnet çocuklarının giydiği peleriniyle ve pantolondan çok tayta benzeyen giysisiyle balet diyesim geliyor ama daha ziyade sakallı bir balerini andırıyor sanki...

Turizmdeki modernleşme çalışmaları mitoloji'nin denizler hakimi Posidon'una bire bir uygulanmış ve gayet iyi netice alınmış... Asıl Poseidon dalga dalga saçları ve kıvır kıvır sakalıyla, sırtındaki dökümlü kumaş harmanisiyle, atların çektiği eski tip arabasıyla, elindeki üçlü çatal asasıyla eski görünümlü kalıyor tabii... Hah şöyle be kardeşim, yenilik, değişiklik her zaman iyidir. Hatta Poseidon'u sörf yaparken görmeliydik. Zeus'a da şort giydirirsek yerli yabancı tüm turisti yakalarız...

metinfidan@leman.com.tr

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

YAKALANMAMALIYIM.. YAKALANMAMALIYIM..

HHH.. HÖHH.. HÖYK..

TIKIRRT.. TIRRT..

ŞU SİYAH ZEMİNE GEÇEBİLİRSEM BENİ GÖREMEZ...

HOP!..

ONLARI YAKALAMIŞ..

HAH HAA!.. İŞTE BÖYLE BULURUM!..

BURASI ÇOK TEHLİKELİ... İYİCE UZAKLAŞMAM GEREK...

ŞİMDİ!..

HİÎÎ!..

TAK

HÖYK.. HÖÜK..!

ŞURADAN ÇIKARSAM KURTULURUM...

EVET...

UFF!.. İKİ TANE KALDI BULMAM LAZIM ŞUNLARI...

İKİ TANE HA?.. DEMEK BENDEN BAŞKA Bİ TANE DAHA VAR...

AŞAĞI ATLAMALIYIM. O ZAMAN BENİ ASLA BULAMAZ...

HİAAAA..!

HEEEEY!.. GELMEE..!

HA!..

YANIMA GELME SAKIN..

PAT!..

HII!..

İŞTEEE... DEMEK BURDASINIZ... BULDUM...

GELİN BAKAYIM YERİNİZE...

İŞTE..! MÜZİKTE BİR NOTA... RE..!

SALAK..! YANIMA GELİNCE RE SESİNİ DUYDU, YAKALANDIK...

BİLMİYORDUM... BİLMİYORDUM...

canbarslan@superonline.com

bahadirboysal@leman.com.tr

ERİDE & ERİKE BAHADIR BOYSAL

ÇUKUROVA SPEED!

İMANLA EZİP GEÇECEK!

Hayatta, en korktuğum, çekindiğim beyin köydeki evinde dinç karısı, kızları ve torunlarıyla kalakalan ihtiyarın beynidir... Egzamalıdır.. Titremektedir... Altını tutamaz... Dermanı yok, konuşamaz... Ama atomun parçalanması misali gayz ve hiddet küpüdür beyni... ah bir dile gelse, kontrolü kahpece ele geçirmiş, kendinden 10 yaş küçük karısını da, o fitne fücur kızlarını da imanla ezip geçecek... O suskun akıl neler biriktirdi yıllar yılı... Ne öfkeler?.. Toprağını, tarlasını mı düşündü daima?.. Toprak vatanın kanını çeker diye sinirlendi mi?.. Fakirin özverisi... Yok öyle bişey... Sıradan bi vatandaşın nefreti, en korkunç nefrettir derler gizli bilimlerde... Sinirli, sessiz ihtiyar artık ne çare ki, ölümle mayalanmaya başlamıştır... Artık vücudu sıtmalı bir hastalıkla çürümeye, kurtlanmaya başlamış hayvanın sırtına, mayalanmış kısrak sütünün akıtılması misali gelecek ölüm...Ki hayvan titriyorsa tedaviye cevap veriyor demektir... (Eh bi de kendi öz gelinini sken dedeler var... Anlatmıştık... Anadolu'da bilinmedik çadırlarda yaşarlar... Göçebe... Tam sinir sahibi dedeler... O kurnazlar gayzını vakitlice ortaya çıkarmayı bildiğinden... Sinirlendikçe gelinlerini domaltırlar... Damatlarının gıkı çıkmaz...)

ALLAHALLAA?

Seren Serengil bize ne anlatmaya çalışıyor?.. TV'de ünlüler BBG'si gibi bi program başladı... Seren Serengil, Harun Kolçak, Hakan Ural falan dağbaşında yaşıycaklar... Biz de izliycez... Seren daha arabadan iner inmez üstü başı mahvoldu... Valiziyle başedemiyor... Açılıveriyor, dağılıyor giysiler... İkircikli bir sıkıntı... Çileli bir telaş... Lan baktım bi ara yorgunluktan pes etmiş, dağ yoluna yatmış!.. Allahallaaa... Daha önce de türkücü Cengiz İmren'e aşık olup, Cengiz'in fakir anasıyla yaşamaya avdet ettiydi... Ordan da beş gün sonra pes edip kaçtı... Yemek diye hergün salça ekmek yiyoduk diyodu... Bir laf duydum "Her kadın, hayatında bir kez bir faşiste aşık olur" diye... Böyle bir teşhis koymaya çalışalım... Ama bu kızınki faşizmin ta kendisi... mütemadiyen Layla'dan yaylaya hastalıklı bir göç... öte yandan, ulan bana ne diyorum... Ünlülerin batan gemilerinden kıyıya vuran şeyler benimi germiş??. Hayır... Medya görkemle yapılanıyor... Tüm pozitif bilimler, bütün örgütler bu görkemde erim erim eriyor... Tek tribimiz budur mınakoyim... Uuu yeeah...

TASLA SU VERDİLER!

Dört-beş yıl evvel Londra... Orda da gençlik... açlık... Para yetiştiremediği için gece bir sanayi mahallesinde illegal parti... Bir fabrikayı kapatmışlar gizlice... Dört-beş otobüs... Avrupa'nın dört bir yanında gençler... Geldik, zincirlenmi kapının altından geçtik... Peh... Susuzluktan öl'yoruz... Girişte dev gibi bi kazan koymuşlar... Ordan tasla su verdiler... Hayırdır inşallah derken etrafta bağıran torbacılar çıktı ortaya... "Ekstasi... Esraaaar... Asiiit" diye adeta dilenci bedbinliğiyle... Ben vokta-redbullahla bir dünya kurmuştum kendime... Dört kat... Dördü de aazına kadar danseden dolu... Sabaha karşı... Gün doğarken bahçeye çıktım... Bi ateş yakmışlar... Belki inanmıycaksınız ama o kafayla bağıra bağıra sabah ezanı okudum!.. Kimse imana gelmedi tabi... Lakin o vakitler daha el-kaide de yok idi...

BEBEĞİİİMMM... AMA FAKAT KOLLEKTİF İRADE?..

Koka Kola canavarının Rakın Kok festivaline gittik olay oldu... Vay efendim doğuyla, batı arasında arada kalmışım da kominstmiymişim, emperyalist miymişim belli dilmiş... Empresyonistim mına koyim... De diyceğini... Koka Kolaya para kaptıracak göt var mı bende?. Basın girişinden beleşe girdik... Bu hafta sonu da Ortaköy'de denize nazır bi diskotekteydik... Kristal... Dikkat ettim... Benden başka kimse para vermedi... Çünkü bu mekanları yaldızıyla ışıldatan para babası çocuklar... Bizim gibi normal, metropol insanları buralara para yetiştiremez... Bir bereketi de yoktur burda verdiğim paranın... Saraya mal getiren bakkalın elindeki faturanın yalnızlığı misali... Bir normal insan evladı İstanbul'da gece sahile geldimiydi üzülmek zorundadır hep böyle... Ortak iyilik için illaki küresel anlamda kararlar mı almalıyız Koka Kolaya?.. Mak Danıltsla... Tabii ki... Kollektif irade herşeyi halleder... Yavrum, bu senin iyiliğin için :)

Başkanım, Paket Emin Ellerde!..

CEZMİ ERSÖZ

Konya'nın Akşehir ilçesinde bir şenlik varmış. Dönemin Belediye Başkanı **Demokratik Sol Parti'**den **Dr.Nuri Köksal**, kültür danışmanı **Taner** bey aracılığıyla beni davet etmişlerdi.Şenliğin adı: **Üniversiteler arası kış şenlikleri...**

Yıl 2001, aylardan şubat. Ver elini **Akşehir**... Ben yollarla mümkünüm.Hem **Türkiye**'nin dört bir tarafından gelen üniversitelilerle beraber olacağım, hem de **Nasrettin Hoca'**nın doğduğu yeri göreceğim...

Sabaha karşı vardım **Akşehir**'e. Gördüğüm kadarıyla şirin bir ilçeydi. Öğleden itibaren etkinlikler başladı. Paneller, seminerler, söyleşiler, imza günleri, film ve slayt gösterileri... Her yer cıvıl cıvıl öğrenci kaynıyor..Geceleri de konserler başlıyor. Gençler günün yorgunluğunu konserlerde çıkartıyorlar...

Bir sonraki gün benim söyleşim vardı. Konuşma yapmaya son derece elverişli bir salon. Beni büyük bir dikkatle dinleyen üniversite öğrencileri... Böylesi iyi düzenlenmiş bir etkinlikte yer almak beni keyiflendirmişti, ama yaralı gelmiştim ben oraya.. 2000 yılının l9 Aralık günü **Türkiye**'nin dört bir tarafındaki cezaevlerine operasyonlar yapılmıştı. Toplam 22 cezaevinde 28 mahkum ve tutuklu katledilmişti. Hem de bir çoğu kimyasal silahlarla...Yüzlerce yaralı vardı... Cezaevleri kanıyordu..Ülkem kanıyordu..

Konuşmamım bir bölümünü çok haklı olarak bu kanayan yaraya ayırdım. Cezaevlerinde tecrit koşulları başlamıştı... Mahkumları üçer ve birer kişilik hücrelere zorla yerleştiriyorlardı.Aileler ve mahkum yakınları perişandı... Genelkurmay basına bu konularla ilgili haber yasağı getirmişti.Bu yasak bugün de bir biçimiyle sürüyor...

Sonra diğer bir konuya geçtim: Resmi ideoloji ve sansürü... Bu sansür yüzünden neredeyse bir yıl öncesine kadar **Nasrettin Hoca'**yı yanlış tanımıştım... Çünkü kendi bildim bileli ders kitaplarında olsun, masallarında olsun en sıradan, en suya sabuna dokunmayan örneklerine yer vermişlerdi...Yok eşeğe ters bindin, olmadı testi kırıldı, yok göle maya çaldın... Hoca bu kadar mıydı? Hiç de değilmiş... Halk Bilimcisi **Pertev Naili Boratav** sosyalist düşünceleri yüzünden görmediği baskı, yaşamadığı eziyet nedeniyle çareyi yurtdışına gitmekte bulmuştu. Boşuna söylememiş **Cemil Meriç;Bu ülkede düşünceyi kuduz köpek gibi kovalarlar**, diye... **Pertev Naili** hoca önce **Amerika**'da sonra da yıllarca **Fransa**'da yaşadı. Ve en güzel ürünlerini burada verdi. Halk kahramanlarımızı, **Köroğlu**'nu, **Karacaoğlan**'ı, **Nasrettin Hoca'yı** ve daha birçoğunu özgün metinlerinden öz Türkçemize kazandırdı. Ve hazırladığı **Nasrettin Hoca** kitabını yayınlanmak üzere Türkiye'ye gönderdi. **Yapı Kredi Yayınevi**'nin yöneticileri kitabı okuyunca çok korkmuşlar: **Biz bu kitabı basamayız, başımıza iş açılır** demişler. Daha sonra bu kitabı o zaman ki **Edebiyatçılar Derneği** Başkanı şair **Şükrü Erbaş** ve arkadaşları yayınlayıp fikir hayatımıza kazandırdılar...

Aman ne kitaptı öyle o... Karşıma bambaşka bir hoca çıkmıştı. Şeriatla alay eden, sisteme muhalif ve cinselliğine son derece düşkün. Aklı fikri hep orasında. Zeker aşağı, zeker yukarı.. (Zeker:Osmanlıca erkeğin cinsel organı)

Meğer resmi ideoloji hocanın bu yanlarını bilmeyelim, siyasi terbiyemiz ve de ahlakımız bozulmasın diye, bizden habire göllere maya çalmamızı istemişler. Ya tutarsa...

Hoca bir sabah uyanmış, bakmış bahçesinde gençten bir çocuk, çiçeklerinin üzerine işiyor. Hoca çiçeklerine çok düşkün. Pencereyi açıp delikanlıya bağırmış: **Ne yapıyorsun sen? Daha dün akşam suladım. Yapma, yazıktır**.

Bizimki oralı bile olmamış. Hoca bakmış olacak gibi değil, terliklerini aleceyle giyip bahçeye çıkmış: **Yapma demedim mi ben sana** diye bağırmış. O ise hiç üstüne almamış. **Ben yaparım**, demiş. **Yapar mısın? Kimsin sen be çocuk?**

Ben Tanrı'nın yeğeniyim!..

Hoca bunun üzerine delikanlının kulağına yapışmış ve doğruca caminin bahçesine götürmüş ve: **Biraz da dayının bahçesine yap!** demiş...

Kimi hikayeleri var ki hocanın, yazamam, yüzüm kızarır, en iyisi mi alıp okuyun o kitabı siz.

Hoca bir gün çarşıda dolaşıyormuş, yolda birkaç arkadaşına rastlamış; hocaya takılacaklar ya; **0oo demişler hoca, karının cinsel organını gördük, havada uçuyordu**... Hoca hiç bozuntuya vermemiş, o da elini kendi cinsel organına götürmüş; **Hiç merak etmeyin, akşam o yine buraya konar**, demiş...

Vay be hocam sen neymişsin. Demek akşam buraya konar öyle mi!.. Aşk olsun sana.. Ve sen **Pertev Naili** Hoca nur içinde yat hep. Seni bu ülkeden kovanlar utansın.Resmi ideoloji, komünist avcıları, sansürcüler utansın!

Konuşmam bu minvalde bitti.Öğrencilerin alkışları arasında önemdeki defterlerimi ve kitaplarımı topluyordum ki, birden sahneye iri, uzun boylu, çatık kaşlı biri atladı. Pek de okurlarımdan birine benzemiyordu.Yanıma geldi ve neredeyse azarlayarak: **Kimliğini ver!**dedi.Bir an afallar gibi oldum:**Sen kimsin?** diye sordum.**Polisim ben**... Hemen toparladım kendimi: **Kimliğimi sana göstermiyorum. Ben buraya davetli geldim.**..Hemen cebindeki telsize sarıldı: **Amirim kimliğini göstermiyor.**

Beni dinlemeye gelen öğrencilerin büyük çoğunluğu durumu fark etmiş, ne olacağını merak ediyorlardı.

Bu sırada yanımıza telaşla ve son derece gergin bir şekilde Belediye Başkanı **Nuri Köksal** geldi. Ne olduğunu sordu.Durumu anlattım: **Hemen odama gidiyoruz**, dedi. Odasına geldik, ama başkan perişan vaziyetteydi ve durmadan özür diliyordu benden. Bense onun bir hatası olmadığı, yıllardır böyle şeylere alışık olduğumu söyledim. Çaylarımızı içerken, başkanın odasına ilçenin baş komiseri geldi. Baş komisere kimlik isteme şeklinin çok kaba olduğunu söyledim. Alttan alıyordu. Yarım yamalak özür diliyordu: **Kimliğinizi şimdi alayım**, dedi. Başkanla aralarında garip gerginlik vardı. Baş komiserin gözlerinde ve ses tonunda halk tarafından çok sevilen bir başkanı zor duruma düşürmenin gizli keyfi okunuyordu.. Emniyetle ilerici ve demokrat yerel yönetimler arasında **Türkiye**'nin neredeyse birçok yerinde sürüp giden gerilimlerden biriydi bu. Sanırım cezaevlerinde yaşananlardan bahsettiğim için bu defa kurban ben olmuştum...

Onları başkanın odasında bırakıp **Akşehir**'in ilk ve tek kitapçısında kitaplarını imzalamam için bekleyen okurlarımın yanına gittim. Okurlarım durumdan dolayı çok merak etmişlerdi. **Bir şey yok,** dedim, **kaygılanmayın**. Kitaplarını imzaladıktan sonra oraya beni ağırlamaya gelen dostlarımla nerede bir şeyler yiyip içebiliriz, diye konuşmaya başlamıştık ki, başkan geldi yanımıza. Peşinde makam arabası, içinde şoförü... Yanımda **Akşehir**'in has şairi **Ahmet Çuhacı**, öykücü dostum **Savaş Ünlü** ve yörenin birkaç öğretmeni var: **Başkanım karnımız acıktı, dostlarla gidebileceğimiz, tavsiye edeceğiniz bir yer var mı**? diye soracak oldum. Başkan bu sorum üzerine renkten renge girmeye başlamıştı: **Cezmi Bey sizi ağırlamaktan şeref duyarım. Ama durum çok ciddi. Savcı sizi bu gece gözaltına alabilir. Bunu göze alamam.**

Bu ne demek oluyor başkanım, diye sordum şaşkınlıkla...

Cezmi bey, lütfen bir an önce buraya terk edin. Hatırım için. Eğer sizi alırlarsa benim için, en önemlisi bu festivalin geleceği için çok kötü olur.. Ne olur kırmayın beni. Bakın makam arabam hazır. Şoförüm sizi istediğiniz yere götürecek...

Önce dostlarımın yüzüne baktım. Sonra başkanın yüzüne... Durum belliydi. Gitmekten başka çare yoktu. Emniyetin ve savcının aleyhinde bir koz yakaladıkları bu kibar ve dürüst insanı daha fazla zor duruma sokmanın bir anlamı yoktu. Dostlarımla ve başkanla vedalaşıp yola koyulduk. **Akşehir**'de bir tas çorba ve bir iki duble rakı içemeden...

Başkanın şoförü öylesine hızlı araba kullanıyordu ki, ikaz etmek zorunda kaldım: **Gözaltına alınmaktan kurtulduk, trafik kazasından kurtulamayacağız galiba**...

Merak etmeyin efendim dedi şoför, **ben eskiden ralliciydim**... Ve neredeyse 200 kilometreyle giderken telsizden başkanı söyle arıyordu: **Başkanım yoldayız, sorun yok, paket emin ellerde!**

Bu pakette neyin nesi? diye sordum.

Şoför biraz alaycı, biraz mahcup; **Efendim telsiz dinlenebilir, sizden kod adınızla bahsediyorum. Kusura bakmayın. Bizim buralar böyle işte**...

Şoför yol boyu iki üç kez başkanı yine aynı şekilde aradı:**Başkanım sorun yok, paket emin ellerde!**..

Üç saatlik **Akhisar Ankara** yolunu iki saatte almıştık.Şoför beni **Ankara**'nın göbeğindeki **Mülkiyeliler Lokali'**nin önüne bıraktı.Kapımı kibarca açtı. Keyifli adamdı doğrusu. **Nasrettin Hoca'**nın muzip, cin fikirli ve muhalif genleri vardı onda.Cinselliğine onun kadar düşkün müydü bilemiyorum!.. İki saatte olsa onunla kader arkadaşlığı yapmıştık.Sarılıp öpüştük.

Arabaya binmeden tekrar telsizine sarıldı: **Başkanım,paketi yerine bıraktım, dönüyorum!**

cezmier@leman.com.tr

* **Ankara.** 18 Eylül Cumartesi günü saat 15:00-18:00 arası **Alkım Kitabevi**'ndeyim. Adres: Beğendik Mağazası Dr. Mediha Eldem Sok. No: 72 Kocatepe-Ankara Tel: 0312 419 32 32

Behiç Pek

behicpek@leman.com.tr

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

Arşamset.net

Feyzi Aşalının

feyzi@leman.com.tr

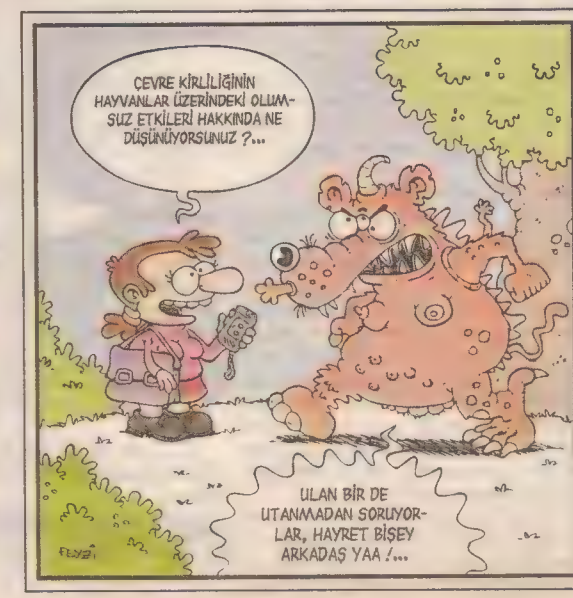

KÜVET

MELİKE ACAR

ZRRRN ZRRRRN!..
KİM O?.
BENİM BEN AÇ!.

AYY!. KIZ NOOLDU SANA?!
abla... gir içeri...

NOOLDU BE SÖYLESENE!.
ABLA BEN ÇOK KÖTÜ - YÜM!. BEN... BEN... ÇOK FENA, BİŞEY ABLAA...
DUR KIZ NOOLUYO?! SÖYLESENE BE NOOLDU?.

SALONA BAK ABLA... KOCAM... BEN KUSUCAM GALİBA... ÖÖĞB-!.

BÖĞĞĞĞ ÖHHE! ÖHHĞ!
AYYY!

ALLAAH!. KIZ! KIZ SEN NAPTIN?! ALLAH YARABBİ..!.
BU SEFER ÖYLE KAVGA DİLDİ ABLA... BEN KIYMASAYDIM O KIYICAKTI CANIMA! YEMİNLE ABLA, NAPICAM ABLA BEN?.
DUR Bİ DUR!..

SAKİN OL, HALLEDİCEZ... BAĞRIŞMANIZ OLDU MU?. ŞİKAYETE GELEN?. BENDEN BAŞKASINI ARADIN MI?
YO... YOK ABLA...
YÜRÜ MUTFAĞA GİDELİM HALLEDİCEZ, SAKİN OL!.

YAKALANMIYCAKSIN... SÖZÜMÜ DİNLERSEN TABİ...
ABLA YARDIMET NOOLUR!
.....YOK ETMEMİZ LAZIM...
NASIL YAPICAZ?.
BANYOYA TAŞIYCAZ.. KÜVETE. KESMEMİZ LAZIM. YAPABİLİCEK MİSİN?'
HERŞEYİ YAPARIM ABLA...

-SOYUCAZ ÖNCE, KESKİN BIÇAK VAR MI?.
- SAPLADIĞIM BIÇAK KESKİNDİ...
-TAMAM BANYODA KESİCEZ...

-BU ARADA BOLCA SU KAYNAT...
-TAMAM...
-KERPETEN VAR MI?
-OLMASI LAZIMDI, VAR...

-İYİ, 5-6 TANE DİŞİNİ SÖKÜCEZ. KLİVETİ DİŞLERLE TIKIYCAZ... BİRİMİZ DIŞARI ÇIKIP...
- BE... BEN DİŞ ÇEKEMEM ABLA...
-TAMAM BEN ÇEKERİM... DIŞARI ÇIKABİLİCEK DURUMDA MISIN PEKİ?.
-ÇIKARIM ABLA...

-İYİ, GİT ALABİLDİĞİN KADAR LAVABO AÇICI TOZ AL... TOPTANCI BUL, YOKSA AVRİ BAKKALLARDAN AL... ŞÜPHE ÇEKME...
-TAMAM DA NAPICAZ ABLA, HİÇ BİŞEY ANLAMADIM...

LAVABO BORÇÖZ AÇICI

-KESİP KÜVETE DOLDURUCAZ.. TOZLARI BOŞALTICAZ SONRA DA KAYNAMIŞ SULARI DÖKÜCEZ... DİŞ KEMİK ERİMEZ, ETLER ERİDİ Mİ DE DİŞLERİ MAŞAYLA ALIRIZ... BU ARADA EVİ TEMİZLERİZ.. EŞYALARINI TOPLARIZ POSTALARIZ Bİ YERE, KARIYA KAÇTI DERİZ...
-KEMİKLERİ NAPICAZ?.
-.....SAKSI TOPRAĞIYLA OVUŞTURURUZ, Bİ TORBAYA KOYAR CİVARDAKİ MEZARLIKLARA PAY EDERİZ...
-O... OLUR MU DERSİN?.
-İNŞALLAH.!.
-ABLA SAĞOLASIN YAA! SENDEN BAŞKASINA DA GÜVENEMEZDİM...
-DU BAKALIM, YAPABİLİRİZ İNŞALLAH!. HADİ SEN BIÇAĞI SÖK GETİR, BEN TENCERELERİ ÇIKARTAYIM...
-TAMAM ABLA, SAĞOLASIN ABLA...
-HADİ...

IHH! ŞİŞMİŞ ABLA BU..! ÇIKMIYO!.. YARDIM ET..!
GELDİM...

BIRAK BANA...
IH! YAVAŞ. ÇIKIYO!.. HADİ SEN GİT TOZLARI AL... ÇABUK OL!.

Bİ TEMİZLENSEYDİN. TORBADA NE VAR?.
ÇABUCAK Bİ BANYO YAPTIM..! TORBADA EŞOFMAN VARABLA ONU DA ATAYIM... KAÇ PAKET ALICAM TOZDAN...
ALİŞTE ALABİLDİĞİN KADAR... BANA BAK DİKKATLİ OL HA!
TAMAM ABLAM İNŞALLAH!.

TIKIRT TIKIRT
NE ÇABUK GELDİN KIZ?. TOPTANCI MI BULDUN?.

YÜRÜ!..
ÖLDÜRDÜÜ..!. KOCAMI ÖLDÜRDÜÜ... GÖZÜN MÜ VARDI HA?! BIRAKIN PARÇALIYCAAAM ORSPU KADINI!
BIRAKIN!..
DUR BACIM!

melike@leman.com.tr
BİTTİ.

Yazılık DENGELİ BESLENME KAANERTEM

AAHH!.. GÜZEL KARDEŞİM, TURİSTİN ÖNÜNDE YAPILACAK İŞ Mİ ŞİMDİ BU?.. DAHA SONRA GELSEYDİNİZ YA?!

ALDIĞIN BORÇLARI, VERDİĞİN KARŞILIKSIZ ÇEKLERİ UNUTUCAZ MI SANDIN A İT SIPASI!..

HAYIR Bİ DE TURİSTLERİN ÖNÜNDE KIÇIMDAN FİLAN VURUYOSUNUZ AYIP YANİ!..

TAAK TAAAK TAAAK TAAK!..

OH MY GOD! VAUVV!

GARİ GORİ GOR GOR GOR GARİ GOR GOR GOR AHAHİ HEBELE HEBEE EHİ HELE HELE HELEEE...

HASAN ABİ KORKUYORUM...

BİLİ BİLİ BİLİ HEBİLE ÖHEH ÖÖÖHELE HELE HELE ÖHE ÖHEHELE LELE HELEE...

ABİ ÇOK AÇAİP ŞEYLER ÇIKARIYOSUN!..

YAVRUM AZ SONRA ŞEKSPİR OYNAYACAĞIM!.. SESİMİ, BOĞAZIMI AÇMAM LAZIM... NAPSAYDIM DÖTÜMDEN Mİ ÇIKARTSAYDIM SESLERİ?..

İYİ DE ABİ ÖYLE BİRDEN GARİP SESLER ÇIKARINCA...

GİT BANA Bİ ÇAY ALLAN KAFETERYADAN!..

YOK ABİ ESTAĞFURULLAH.

DOKTOR BEY ASLINDA SİZE DAHA ÖNCE GELECEKTİM AMA O BİZZT YAPAN MAKİNANIZ VAR YA İŞTE ONDAN KORKTUĞUM İÇİN GELEMEDİM... O ALETLİK BİŞİ YOK Dİ Mİ?..

BEN O ALETİ KULLANMAM...

DİŞÇİ ÖKÜZ KLİNİĞİ

VİTES DEĞİŞTİRİLİRKEN VERİLEN ARA GAZ OTOMOBİLE ZARARLIDIR... HİÇ HOŞ DEĞİL!.. YAPMAYIN...

ARRIVAAA ARRIVAAA!

MEHMET ÖZYANOĞLU

• SATO VE CEHENNEMİN ÇOCUKLARI...

TISSS... TIRSSSS...

resmi daire

SATAN Rapor Rapo

HATIRLAR MISINIZ BİR ZAMANLAR KUYRUĞUNU DÖTÜNE SOKTUĞUNUZ Bİ KEDİ VARDI!.. O KEDİ ÇOK ÇALIŞTI, YÜKSELDİ KARANLIKLARIN EFENDİSİ OLDU VE ŞİMDİ SİZİN ANANIZI SİTECEK...

BİLADER BİZ BURADA YABANCILARI SEVMEYİZ...

AMA HANIM KIZIMIZ SEVİYO BE KOÇUM... BUNA NE DİYECEN?..

① O GÜÜN CUMHURİYETT KURULDUUU, SONRAA HEMEN PADİŞAH KOVULDU!.. BUUGÜN YİR-Mİ-ÜÇ NİSAAN HEP NEŞEYLE DOLUYO İNSAN!!

② HÖÖH! NE FENA KABUSMUŞ!! Bİ BOK ANLAMADIM! ÇABUK MÜNECCİMİ ÇAĞIR BANA LALA?!

HAYROLA PADİŞAHIM?!!

SEN BENİMSİN... SEN BENİM HERŞEYİMSİN!..

SAHİPLENMEK YOOOK! SAHİPLENMEK YOK!..

Deryasayın

BAŞCI RAÇIR ve "KORKULU RÜYASI" KANATÇI ŞEHMUZ:

HEY RAÇIR..!.. İSTANBUL'DAN "KANATÇI ŞEHMUZ" DİYE BİRİ ARIYO SENİ... EKİBİ TOPLASIN GELSİN DİYO... "RESTORANINDA TEK BİR KONSER VERMEYE SICAK BAKAR MI RAÇIR ABİ" DİYO...

ULAN ŞEHMUZ, KOSKOCA PİNK FLOYD'A KANATÇI DÜKKANINDA KONSER VERDİRECEKSİN YA... HELAL OLSUN VALLA... ÜSTELİK GRUBUN DAĞILDIĞINI "DEV"LE KANLI BIÇAKLI OLDUĞUMU SEN DE BİLİYOSUN..!.

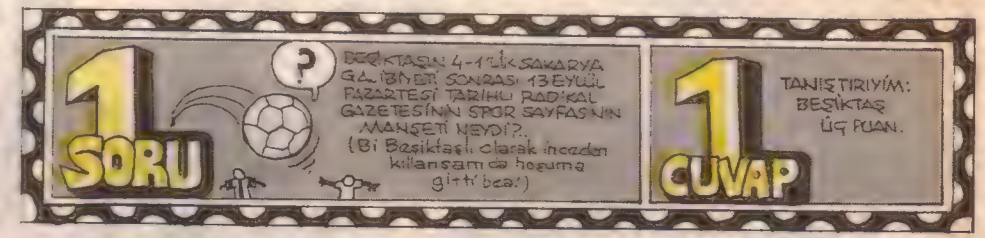

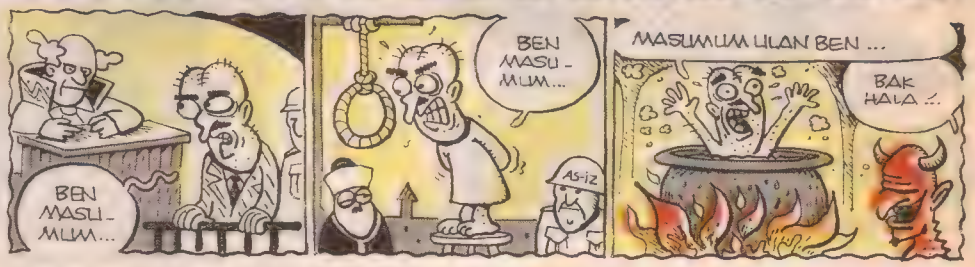

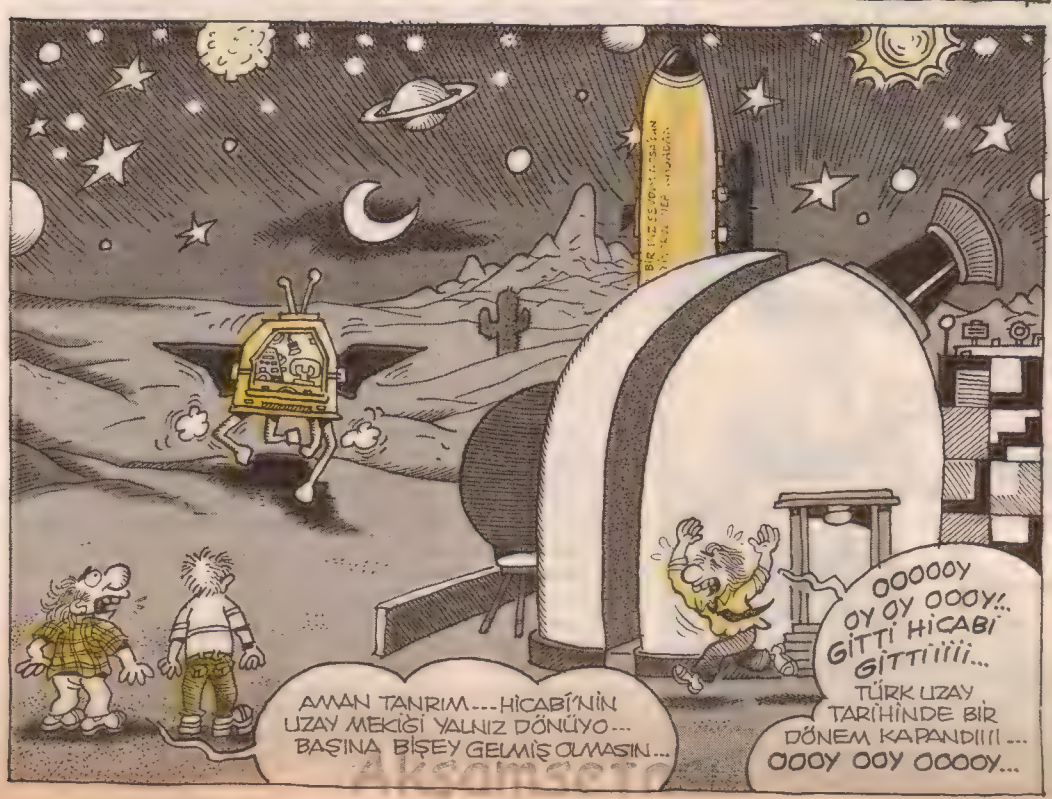

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

● ÜNLÜLER ÇİFTLİĞİ!

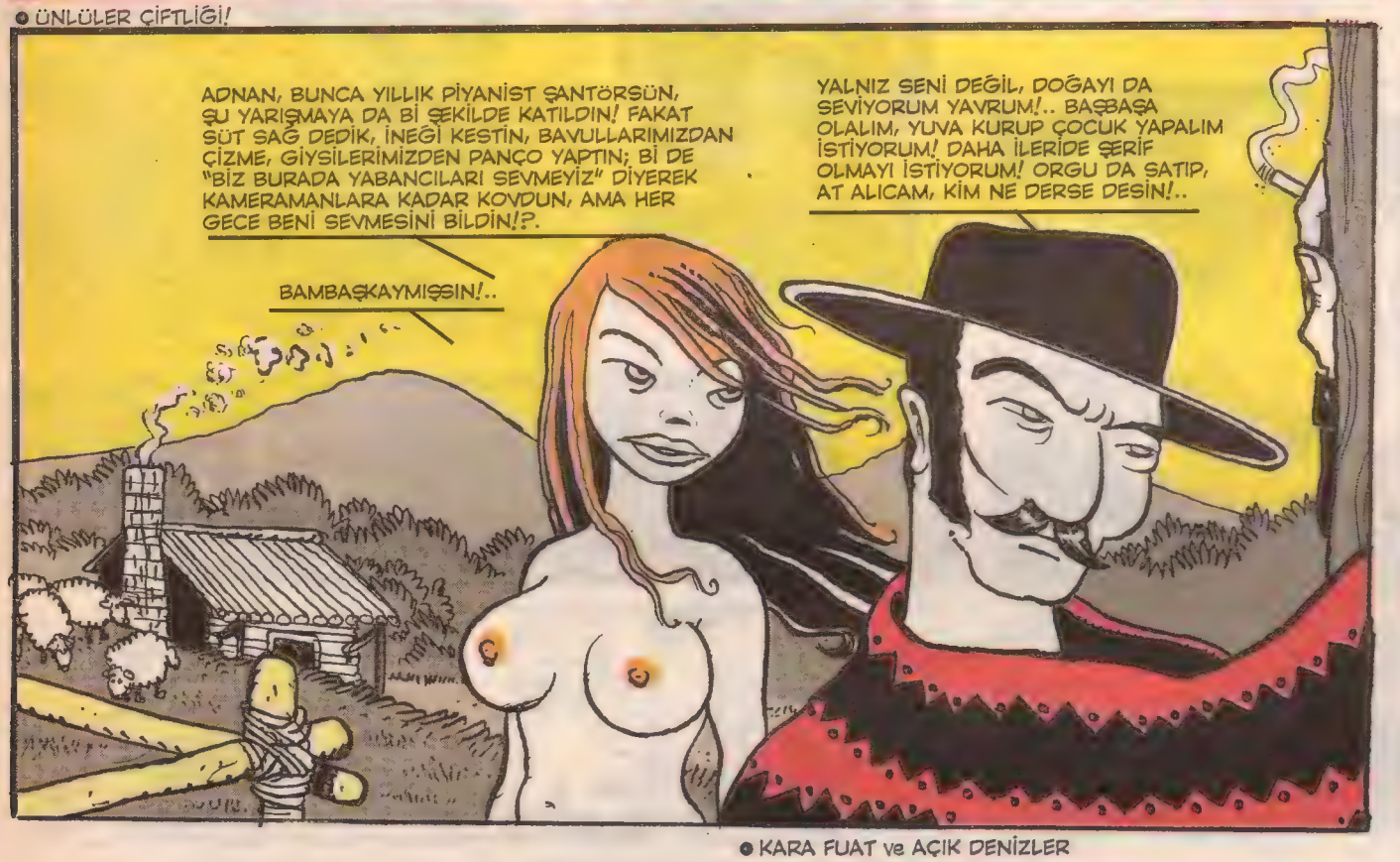

● KARA FUAT ve AÇIK DENİZLER

Şiir

Tatlı sevgilim bilir misin altın madalya
hangi spor dalıyla bütünleşmiştir?
Güreş değil, halter değil boks hiç değil!
Haydi söyleyivereyim;
yüzmeyle bütünleşmiştir yavrum,
o bornozla alınan madalyanın
tadına başka hiçbir spor dalında
varamazsın kınalım!.
Ama dersen ki,
hayır efendim atletizm!
Saygı duyarım,
ilişkiyi keserim, bunu da
burdan söylüyorum...

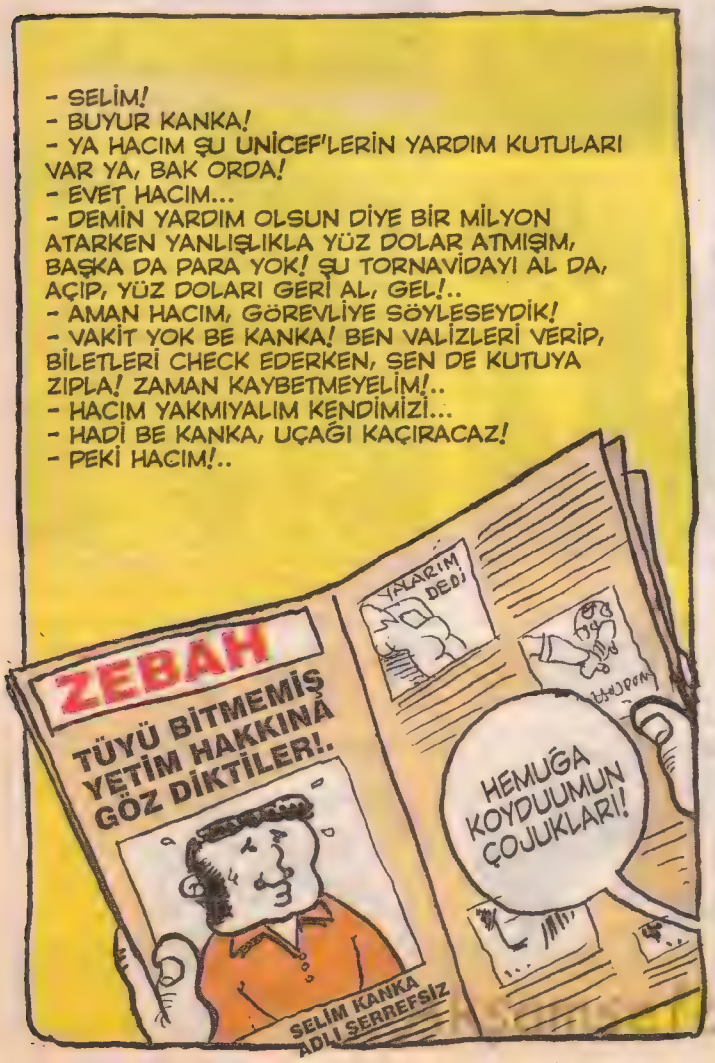

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N F·İ·D·A·N

"...Önümde kırışık, tüylü birşey vardı. Sonra zil çaldı ve gözümü kırışıklıklardan ayırıp, vagona yetişmeye çalışanlara baktım. Kafamı çevirdiğimde, yine az ötemde, tam karşımda gördüm onu: Genç bir kadın üzerinde, gri renkli, hazır dokuma bir kazaktı. Zil son kez çalıp da tünel aracı aniden hareket ettiğinde, kadın elini uzatarak yanındaki arkadaşına tutundu, kırışıklıklar kıpırdadı. Başımı çevirip cama baktım. Dışarıdan bir duvar geçiyordu. Tekrar kazağa döndüm.

Dik oturuyordum, yanımdaki yer boştu ama yine de dik ve düzgün oturuyordum. Bu pozisyonuma göre de, boynumu hiç kımıldatmadan en rahat bakabileceğim yer tam karşımdı. Kazak, kadının omuzları üzerinden küçük kırışıklıklar yaparak dökülmüş, daha derin katlar ve büzgüler oluşturarak tam belinin üzerinde durmuştu. Çok aşağıda, uzun yünlü çoraplar vardı. Sonra tekrar yukarıya döndüm. Yapabileceğim en kolay şey de buydu; sadece önüme bakıyordum. Arasıra cama dönüp duvarı görüyor, sonra kafamı eski pozisyonuna getiriyor, tekrar kazakla karşı karşıya kalıyordum... Sıkıldım, yavaşça aşağıya indim:

Az önce, bir iki saniye kadar kadının arkadaşının suratına bakabildiğimde, adamın, yaptıkları fısıltılı sohbetten büyük bir keyif aldığını farketmiştim. Ama bunu ayaklarından anlamak hoşuma gitti: Boyalı, parlak pabuçlar gördüm. Üzerlerine, ütülü bir pantolonun paçaları dökülmüştü. Biri, diğer tekinin hemen kenarında ucundan yere basarak yukarı dikilmiş, sohbetin akışındaki tonlara ve vurgulara uyarak ara sıra yere vuruyordu hafifçe. Kadının ve arkadaşının ayakları arasından, az ileride iki tane daha ayakkabı gördüm: Sarı ve kirliydiler, düzgün duruyorlardı. Kafamı kaldırıp kazağa baktım, dönüp cama, sonra tekrar kazağa.

Kısa bir tünel yolculuğuydu bu. Biraz sonra araç yavaşlayacak, ve gelmiş olacağız. Cama baktım. Hâlâ duvar akıyor. Oraya bakmak istemiyorum. Belki kazağa da bakmak istemiyordum, emin değildim. Fakat tam önümde duruyordu.. Dik, düzgün ve rahatım ben. Dik otururken kendimi bu kadar rahat hissetmemiştim daha önce. Şu anda rahatım. Kimse benimle ilgilenmiyor, kimseye birşey yapmıyorum, oturuyorum orda. Yapmam gereken de bu. Sadece kazağa bakıyorum işte! Çekinmiyorum. Nasıl olsa sahibi, yanındaki adamla ilgileniyor. Karşımda, yanlamasına duruyor gövdeleri. Kadın, kapı tarafında ve benim daha çok karşımda. Kazağına baktığımı bilmiyor.. Hem, üzerindeki o küçük gölgelerle dolu şey de, tamamen ona ait değil belki! diye düşündüm. Benim bakış açımda duruyor. Ben çok önceden bakmaya başlamıştım o tarafa; hiçbirşey yoktu, boşluktu. Sonra onlar geldiler. Oturacak bir yer aradılar. Kapının önünde durmayı seçtiler, ve kazak boşluğu doldurdu... Güzel bir rengi var aslında, ama sahibinden hoşlanmadım hiç. Elimde değil, bunu o başardı.. Kendimi gerçekten de iyi hissettiğime inanmaya başladım. Çünkü işime geldiği gibi düşünüyorum. İnsan, dikkatli davranarak bunu arasıra mutlaka yapmalı. İlk önce, içinde bulunduğumu sandığım bir durum yaratmış oluyor, sonra da buna uygun sebepler bulma uğraşına girişiyorum. Sonuçta, ahım şahım birşey olmasa da bir denge vardı ortada yine, şimdilik bu yeterliydi... Cama baktım.. Sarkık kablolar, duvara asılı teneke bir dolap, kirli taşlar gördüm.. Adam, kadına birşey dedi. Sol dizime baktım. Üzerinde elim vardı. Diğerini uzatıp, kazağı bir büzgüsünden tuttum, işaret ve başparmağım arasında sıvazlamaya başladım. Tüylü ve yumuşaktı...

Kadın, bağırarak kendini geriye çekti! Kazağı ucundan çekiştirerek germiştim. Kadının arkadaşı, korkuyla yüzüme bakarak bileğimi tuttu, beni göğsümden itmeye çalıştı. Kadın da bir eliyle, tavan ve yer arasındaki parlak tutunma demirine sarılmış, öteki eliyle kazağının ucunu geri çekiştiriyordu. Parmaklarımın tüm gücüyle avuçlayıp kavramıştım tüylü kumaşı. Kadının arkadaşı bana bağırıyor, sıktığım parmaklarımı aralamaya çalışıyordu. Kadın, dizlerime tekme attı, arkadaşı da sertçe yüzümden itti. Bırakmaya niyetli değildim..

Etraftan yardıma geldiler. Herkes ellerini uzatarak bir yerimden tutuverdi. Yapmamamı söylüyor, 'deli misin' 'bırak' diye sesleniyorlardı. Kadın, ağlamaya başlamıştı. Ama sadece çenesi titriyor, fazla ses çıkarmıyordu. İri yapılı, arkası resimli kabarık bir mont giymiş genç bir çocuk, kadınla arama girdi, bir eliyle bileğimi tutup, diğer eliyle de böğrüme vurdu.

"Çıkar şunu!" dedi kadının arkadaşı.

Kazakla beraber, alttaki atleti de kavramıştım avcumun içinde. Parmaklarımı olanca gücümle bastırıyordum kendi etime. Ses çıkarmıyor, yaslandığım yerde derin soluk alıp veriyor, burnumu çekiyordum. Terlemeketydim. Gözlerim kapalıydı. Yüzüm sadece, itilip kakılırken aldığım darbeler sırasında kasılıyor, o zaman ağzım aralanıyor ve sıktığım dişlerim gözüküyordu. Kadın, iki eliyle de demire tutundu. Montlu çocuk, elinin yanını savurdu. Suratıma geldi. O mesafede fazla kaldıramadığı için elini, istediği kadar şiddetli değildi belki bu darbe. Ama yine de burnum kanamaya başladı.

"Vurmayın, o şekilde olmaz!" diye bağırdı, şapkalı, yaşlı bir adam.

Kadının arkadaşı, kolumu hızlıca, ne yaptığını pek bilmeden beceriksizce çekiştirince, dizlerimin üzerine yere düştüm, düşer düşmez de kendimi hemen kapıyla koltuk arasındaki köşeye çektim. Kadın da düşer gibi olurken son anda kapının camına yaslandı, arkadaşı da üzerime yığıldı. Montlu çocuk da çömeldi, bileğimi tekrar tuttu hemen. Hepimiz neredeyse aynı anda kapının önüne devrilmiştik. Oramdan buramdan tutmaya çalışanlar, yüzümü tokatlayanlar vardı. Bütün kaslarım gerilmişti, ve tırnaklarının arasına giren sert iplikler yüzünden avucumdan kan sızıyordu. Montlu çocuk bir daha vurdu. Gideceğim fazla yer yoktu, kafam arkaya çarptı, öne gelip tekrar durdu. Kadın ağlıyor, herhalde çok gerildiği için omuzunu acıtan atletini çekiştiriyordu.

Vagon istasyonda durduğunda, acele işi olanlar veya izlemek istemeyenler dışarı çıktı. Fakat yine de içerisi kalabalıktı. Kapılar kapatılmadan önce, dışardakilerden birkaç kişi daha içeri daldı. Diğerleri camdan bakıyordu. İki polis geldi, kalabalığı dışarı çıkardılar, kapılar tekrar kapatıldı. İçeride sadece, kadın, kadının arkadaşı, şapkalı yaşlı adam, montlu çocuk, iki polis, ve ben vardım. Polislerden biri, beton gibi kaskatı kesilmiş ellerime lastik sopasıyla vurdu. Sonra küçük ama hızlı vuruşlar yapmaya başladı. Sıkılmış yumruğum, benden ayrı birşey gibiydi. Konuşmayan benle değil, elimle anlaşmaya çalışıyorlardı. Kadın, hemen yanımda, cama yaslı vaziyetteydi. Arkadaşı bir daha söylediğinde, kazağını çıkartmak istemediğini yineledi kadın. Polis, çenemden kaldırarak yüzüme baktı. Ağır ama düzenli nefes alıyor, dudağımdan inen kanı arasıra dilimle kenara iteliyordum. Sol kolumu montlu çocuk tutuyordu... Dışarıya çıkmış olan polis, elindeki bir makasla geri döndü. Arkadaşı makası ondan aldı, kazağı ve iç çamaşırı beraberce kesmeye başladı. Kumaşlar yırtıldıkça kadın da çekiştiriyordu. Bunu yapmamasını istedi polis. Gittikçe kesilmesi zorlaşan kazak, tuhaf parçalara ayrılmıştı. Biraz daha kesip makası bıraktı, iki eliyle çekerek koparmaya çalıştı polis. Beceremeyince, tekrar aldı makası eline..

Bir süre sonra yumruğum kendiliğinden aralandı; avucumun içindeki iplik parçalarıyla beraber elim yanıma düştü. Kadını, arkadaşının ve yaşlı adamın kaldırıp, az ötedeki bir koltuğa oturttuklarını gördüm. Polisler de beni kaldırıp, az evvel bulunduğum yere oturtup yasladılar. Kazağı kesen polis, kadının yanına giderken, öbürü, sopasıyla beni göğsümden koltuğa dayalı tutuyordu. Eliyle alnıma vurdu. Diğer polis geri döndü. Öteki sopasını çekince, yere devrildim. Yukarıdan, garip bir şekilde, uzun uzun baktılar bana..."

Öykü: 'Kazak'dan

LeMan MİZAH DERGİNİZ

OKUR MEKTUPLARI

FİRUZAĞA MAH. DEFTERDAR YOKUŞU NO:47 BEYOĞLU / İSTANBUL

Merhaba LeMan Dergisi Okurları

Annem, babam beni evlatlıktan reddetmek istiyorlar. Duyun sesimi!

Şu an Eskişehir'in Çifteler ilçe kapalı cezaevinde kalıyorum. 1982 yılında eskişehir'de doğmuşum. Doğar doğmaz evlatlık verilmişim. Evlatlık verildiklerimin maddi durumları iyiymiş. Fakat çocukları olmuyormuş.

Yaşım gelince evlatlık verildiklerim beni ilkokula gönderdiler. O zamana kadar bana karşı tavırları iyiydi. İlkokul sonrası istemediğim halde Kur'an kursuna gönderildim. Üvey annem ve babam (ben onları gerçek annem babam sanıyordum.) Beni hafız olarak yetiştirmek istiyorlardı. Ama ben herkes gibi normal okullarda okumak istiyordum. ayrıca Kur'an kursu yatılıydı. Haftada ancak birgün anne ve babamı görebiliyordum. Kur'an kursunda derslere karşı isteksizdim. Bu yüzden başarısız oldum. Başarısız olunca annem ve babam beni azarladılar, dövdüler. Kendilerinin gerçek anne ve babam olmadıklarını, bundan sonra kendileriyle kalmamı istemediklerini söylediler ve beni evden kovdular. Yaşım 13'dü. Ben de gerçek ailemin adresini buldum. Gerçek ailem çiftçilikle uğraşıyormuş. Öz babam uzun zaman önce ölmüş. İki abim ve bir ablam varmış. Annem abimlerde kalıyormuş. Gerçek anneme gittim. Onlar da beni istemediler, evlerine sokmadılar. Ben de parklarda yatmaya başladım. Bir akşam polis beni parktan aldı. Üvey ailemin nüfusuna kayıtlı olduğum için beni onlara teslim ettiler. Onlar da polisten korkularına beni evlerine aldılar. Daha sonra İmam Hatip okuluna kaydımı yaptırdılar. O dönem anne-baba dediğim insanların gerçek ailem olmadıklarını öğrenmiştim. Gerçek aileme gittiğimde onlar da beni kabul etmemişlerdi. Bundan dolayı hayattan bezmiştim. Okula gitmek bana çok zor geliyordu. Üvey ailem okula kaydımı yaptırsa da defter, kitap, kıyafet, harçlık gibi hiçbir ihtiyacımı karşılamıyordu. Ayrıca her gün sebepli sebepsiz dayak atıyorlardı. Yara bere içinde okula gidiyordum. Okulda durumumdan dolayı kendimi çok kötü hissediyordum. Daha fazla utanmamak için okuldan ayrıldım. Okulu bırakınca yine evden kovuldum. Kovsalar da gidecek herhangi bir yerim yoktu. Kapılarında yatıyordum. Onlar ise bana bir sokak köpeği gibi davranıyorlar, kapılarında da yatamayacağımı söyleyip tekmeleyerek beni sokağa atıyorlardı. Ara sıra komşular durumuma acıyorlar evlerine alıyorlar, bana ekmek veriyorlardı. Üvey annem ve babam komşulara da kızıyorlar evlerine almamalarını bana yardım etmemelerini söylüyorlardı. Bu duruma daha fazla dayanamadım. Yine sokaklarda yatmaya başladım. Kendime mobilya boyacılığı işi buldum. Öz annem ve abimlere tekrar gittim, kötü durumumu anlattım, yine evlerine kabul etmediler. Bu kez üvey aileme gittim. Onlar da dövdüler, kovdular. Hiçbir yerde kabul edilmeyince üvey annemin kardeşine gittim. Üvey annemin kardeşi üvey de olsa dayımdı. Bir fırını vardı. Fırında çalışırsam fırında yatmama izin vereceğini söyledi. Ben de kabul ettim. Günde üç-beş saat uykuyla karın tokluğuna çalışıyordum. Bu esnada sık sık üvey aileme gittim, anne-baba dedim. Fakat beni kabul etmediler, dövdüler, kovdular. Fırında bu koşullarda dört yıl çalıştım. 18 yaşıma geldiğimde fırının sahibi üvey dayım öldü. Çocukları beni fırından çıkarttılar. Gidecek yerim olmadığından yine sokaklarda yatmaya başladım. Sokaklarda yeni arkadaşlar edindim. Hepsi küçüklüklerinden beri sokaklarda yaşayan çocuklardı. Açtık, kimsemiz yoktu, kimse bize iş vermiyordu. Karnımızı doyurmak için hırsızlık yaptık. Bir ay böyle karnımı doyurdum. Tutuklandım ve cezaevine konuldum. Cezaevine konulmasaydım belki de hırsızlığa devam ederdim.

Üç buçuk yıldır hırsızlıktan hükümlü olarak hapisteyim. Tahliye edilmeme on dokuz ay var. Ben hapise girdikten sonra üvey ailem beni evlatlıktan reddetmek için mahkemeye dava açmışlar.

Hapiste bulunduğum zaman içinde baştan bu yana hayatımı düşündüm. Hayat hikayemi öğrenenler hırsızlık gibi yüz kızartıcı bir suç işlememin tek sorumlusunun ben olmadığımı söylüyorlar. Anne-baba bildiğim üvey aile beni on üç - on dört yaşlarında evden atmasalardı, normal bir okulda normal biri gibi yetiştirselerdi belki de ben böyle olmazdım. Bundan sonra hiç kimse bana hırsızlık yaptıramaz.

Şimdi anlıyorum ki üvey ailem beni nüfusuna alırken bir evlat sahibi olmayı değil, siyasi, dinsel çevrelerine eleman kazandırmayı amaç edinmişler. Bunu yapamayınca beni bir paçavra gibi atıp kurtulmak istemişler. Çevremde iyi insanlar da var. Diyorlar ki onlar senin hayatını mahvetmişler. Şimdi de evlatlıktan reddedip senden ve sana karşı kanunların ön gördüğü sorumluluktan temelli kurtulmak istiyorlar. Kanunlar sadece onlar için mi var? Bu kanunlar beni korumaz mı?

Üvey ailem mahkemeye evlatlık görevimi yapmadığımı söylemiş. Evlatlık görevi nedir? Ben onlara hiç bir kötü söz söyleyemedim, saygısızca davranmadım anne-baba dedim.

2000 yılında hanelerine tecavüz ettiğimi söylemişler ve beni polise şikayet etmişlerdi. Yaşım 17 idi. Sokaklarda yaşıyordum, açtım, insan zorda kalınca aklına öncelikle evi ve yakınları gelmez mi? Ben de anne-baba diyerek evlerine gittim. Onlar da evimize zorla girdi diyerek polise şikayet ettiler. 17 yaşındaki biri hem de nüfusuna kayıtlı anne ve babasını evine gitti diye suçlanır mı?

Okula gönderdik okumadı demişler. Okula isteksiz diye hangi anne-baba çocuğunu evlatlıktan reddediyor, dövüyor, sokaklara atıyor? Sonuçta doğduğumdan beri ben onlarda kaldım. Kaldı ki deftersiz, kitapsız, ayakkabısız, harçlıksız, her tarafı çürük içinde olan hangi çocuk okula gitmek ister? Bir de okul dedikleri Kur'an kursunda hergün dayak yiyor, aşağılanıyorsa insan oraya gitmek ister mi? Cezaevinde olduğum dört yıla yakın zamanda açık öğretim lisesine kayıt oldum ve diplomamı aldım. Üniversite sınavlarına maddi imkanım olursa gireceğim ve üniversitede okuyacağım.

Hırsız demişler. Benim hırsızlık yapmam 18 yaşımda ve artık ev ile tamamen ilişkimin kesildiği zamandır. Açtım. Hırsızlık dedikleri hayatımın yalnız bir ayını kapsamaktadır. Normal koşullarda yetişseydim belki de hırsızlık yapmayacaktım. Aç olupta hırsızlık yapmayanlar var, biliyorum. Hırsızlığın kötü birşey olduğunu biliyorum. Amacım kimseye kötülük yapmak değildi. Sokaklar acımasızdır. Mecburen bir gurubun içinde olmalısındır. Ancak bu şekilde hayatta kalabileceğimi düşündüm. Şu sıralar Eskişehir 1. Aile Mahkemesi'nde evlatlıktan reddedilme davam devam ediyor. Hapisteyim. Burada en küçük bir gelirim yok arkadaşlarımın yardımlarıyla yaşıyorum. Bu durumda sürmekte olan evlatlık davamı takip edemiyorum.

Burada bir arkadaşımın elinde derginizi gördüm. Okur mektupları köşesinde insanlar dertlerini anlatıyorlar. Ben de derginiz aracılığıyla sesimi duyurmak sıkıntımı paylaşmak istedim.

Ben bir insansam haklarım olmalı. Bana sahip çıkacak kimsem yok. Ne yapabileceğimi, kanuni haklarımı bilmiyorum. Anne-baba dediklerim beni reddetmek için pahalı avukatlarla davayı takip ediyorlar. Karşılarında hapiste olan, parasız pulsuz, avukatsız, bir de hırsızlıktan sabıkalı biri var. Kim kazanır bu davayı? Peki benim hayatımın mahfolmasının bir bedeli olmayacak mı? Bu bedelin ödenmesi için siz LeMan okurlarının bana yardım etmelerini istiyorum. Çıktığımda bir iş bulmak, güzel ve onurlu bir yaşam kurmak istiyorum. Sizin desteğiniz beni hayata bağlayacaktır. Sevgi ve selamlar.

Murat Sarıköse
İlçe Kapalı Cezaevi 4. Koğuş
26700 Çifeler / Eskişehir

Arkadaşların dikkatine... Gönderdiğiniz işlerin arkasına isim ve adreslerinizi açık ve seçik olarak yazmayı unutmayınız...

İKİ DEVVARASA
KOZALAK POSTERLİ
EYLÜL SAYISINI
KAÇIRMAYIN

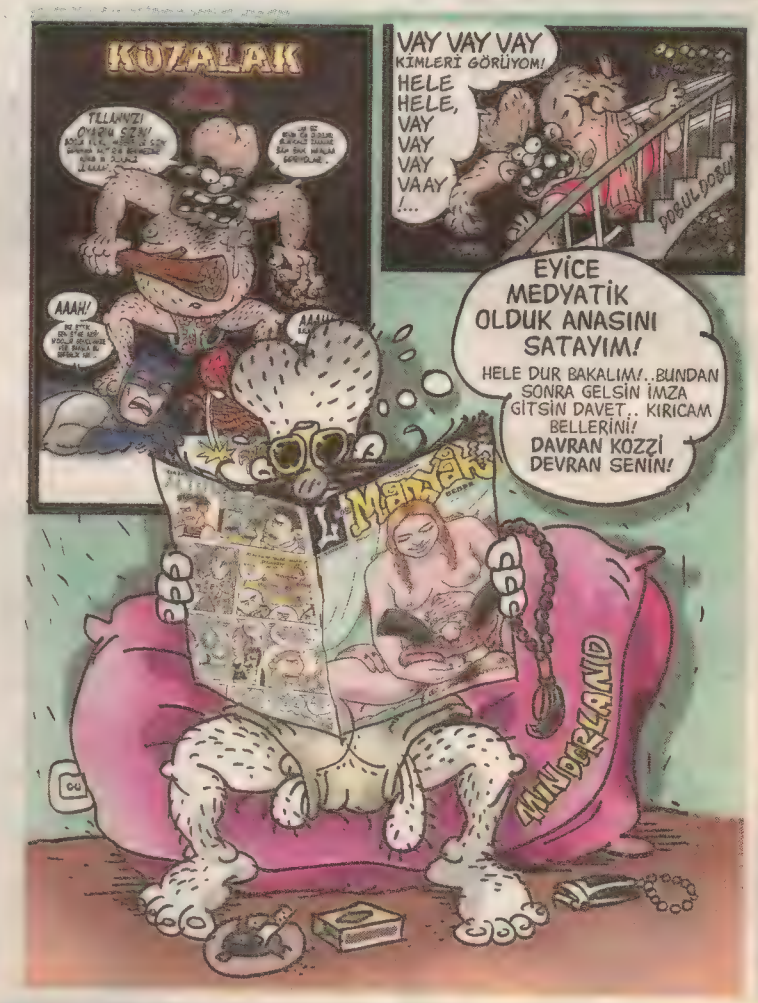

LeMan
SAYI: 671
17 EYLÜL 2004 CUMA
HAFTADALIK SÜRELİ YAYINDIR

Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd Şti
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazişleri Müdürü: Zafer AKNAR

Müessese Müdürü : Ali YAVUZ **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN, Kemal ARATAN, Atilla ATALAY, Melike ACAR, Can BARSLAN, Bahadır BOYSAL, Olgun BUDAK, Mehmet ÇAĞÇAĞ, Cezmi ERSÖZ, Ramize ERER, Kaan ERTEM, Mehmet EĞRİK, Metin FIDAN, Nihat GENÇ, Feyhan GÜVER, Guneri İÇOĞLU, Kemal Kenan ERGEN, Melikşah, Aslan ÖZDEMİR, Suat ÖZKAN, Engin ÖZKAHRAMAN, Feyzı ÖZŞAHİN, Mehmet ÖZKANOĞLU, Behiç PEK, Sefer SELVİ, Derya SAYIN, Özge SAMANCI, Mahmut TİBET, Alp Tamer ULUKILIÇ, Ahmet YILMAZ **Yurtdışı Koordinatörü:** İlhan ARKAN (arkan@leman.com.tr) **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN, Bayram USLU **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU, Murat YUCEŞAN, Mert HOŞGÖR, Fikret ÖZDEMİR **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA, Ali Ekber USLU **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU, Engin ÖZDEMİR **Satış:** Cengiz KOCALI **Baskı Sorumlusu:** Tanju KIRTE **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 **Dahili:** 0 **Baskı: LeMan Matbaası Tel:** 0212 - 858 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No. 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır

KOZALAK

DENİZİN BUZ GİBİ SOĞUK SULARINDAN GELEN KOZALAK TİŞÖRTÜNÜ GİYDİN Mİ HAA GİYDİN Mİ?. ALMAYANA ZOPA... 10 MİLYONA, GİY GİT... OHHH... ANKARA LEMAN KÜLTÜR, KONYA LEMAN KÜLTÜR VE İSTANBUL LEMAN KÜLTÜR'DEN VE LEMAN'DAN ADRESE POSTA İLE TEMİN EDEBİLİSİNİZ...

ÇAĞOĞ

KOZZUFRIEND.. KOZZITRAVEL.. KOZZIWOMEN.. KOZZIFOUTAN.. KOZZIADVENTURE...

KOZZIMASTER.. KOZZIEXPRESS.. KOZZIGOLD.. KOZZIWORLD.. KOZZIMÜFLİS.. KOZZIFLAS.. KOZZITOZZ...

KOZZIBUSINES ..KOZZIPARITE.. KOZZIENDEKS..KOZZIMENKULKIYMETLER

Kahramanların tillahı Kozalak abinizin arkalı önlü, yalamalı, yutmalı posterinden haberiniz yoksa olsun! Allah nazardan saklasın, ilahların zillahı kahramanların tillahı, posterlerin şahı Kozalak posterini duymayan duysun... Lemanyak Eylül sayısında... Kozalak giren eve doktor girmez.. Haydi Türkiye her odaya bir kozalak!.. Almayana Zopalak!.

Kitapçılarda

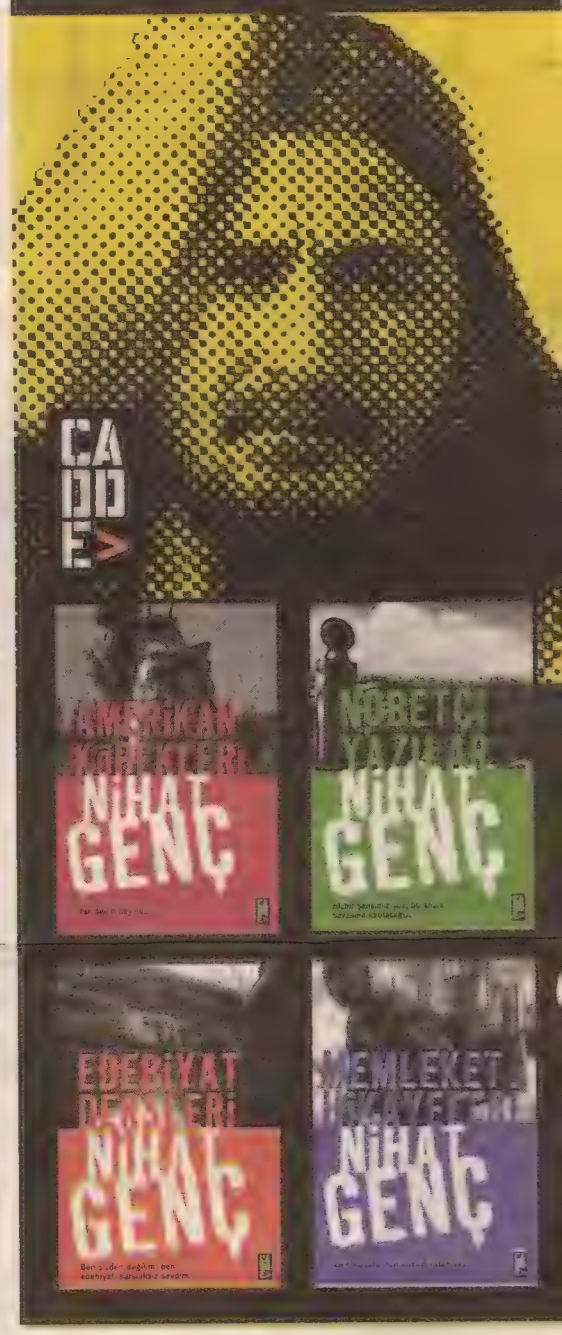

15 günlük filtresiz, hususi kokulu, bol dumanlı gazeteniz yeniHarman'ın yeni sayısı

GAZETE BAYİİLERİNDE

24 Eylül 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/39- 900.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

leman.com.tr

K.K.T.C-1.000.000 TL.

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ TÜRKİYE'NİN BİR TÜRLÜ SUSMAYAN ALARM ZİLLERİ!

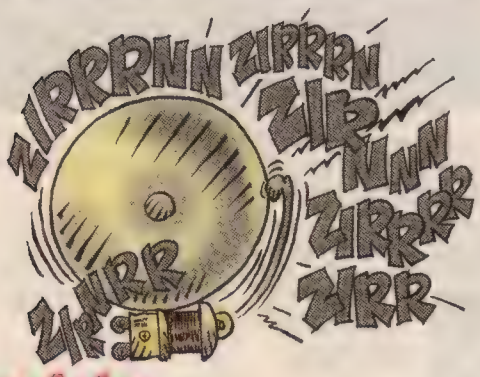

EĞİTİM Amerika eğitim için öğrenci başına 6,000 USD ayırırken Avrupa birliği 4.000 dolar harcıyor... Dünya ortalamasının 1240 USD olduğu eğitim payı Türkiye'de 390 dolarlarda...

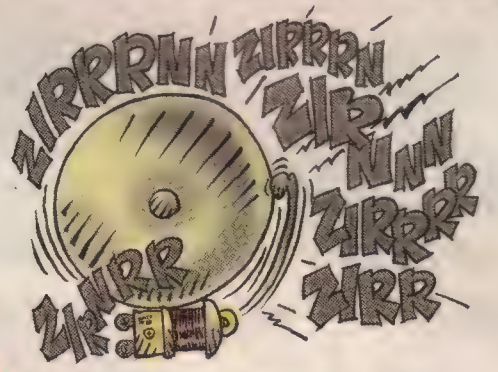

SAĞLIK Alarm zillerinin gitgide yükseldiği bir konu da sağlık... Fakirleştikçe ekmeğe abanan halk, yetersiz beslenen, aç uyuyan çocuklar, ağızlarında ergenlik yaşlarında çürümüş dişleriyle bir gençlik, hastanelerde kuyruklar, bok gibi bir hizmet, soyguncuların elini hiç çekmediği devlet ve sigorta hastaneleri...

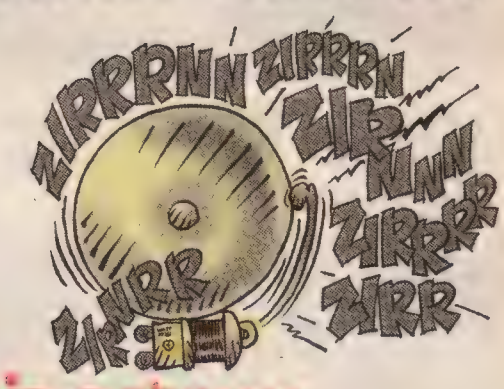

GELİR DAĞILIMI Ziller kulakları sağır ediyor.. Türkiye kanayan yarası kangrene dönüşüyor... Sadece eğitim harcamasında bile zenginlerin okul için harcama farkı 1 yılda 24 kattan 56 kata çıkmış... Diğer konuları atlayalım moraller bozulmasın, kafalar sıyrılmasın...

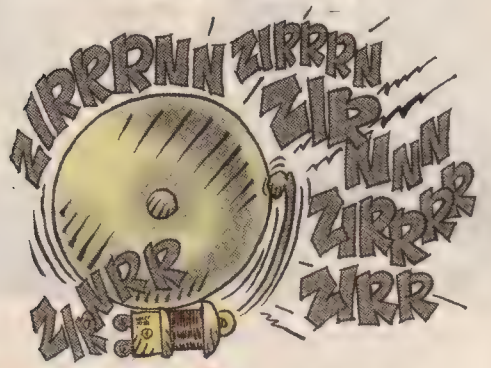

EKONOMİ Ürettiğinden fazlasını tüketen ve hortumlatan haliyle kazandığını borç faizine veren Türkiye... Dış ticaret açığı korku yaratıyor.. Alarm zilleri sirene dönüştü... Neredeyse köfte tezgahı açılışına bile giden Başbakan iki nalına bir mıhına vurarak güven vermeye çalışıyor.

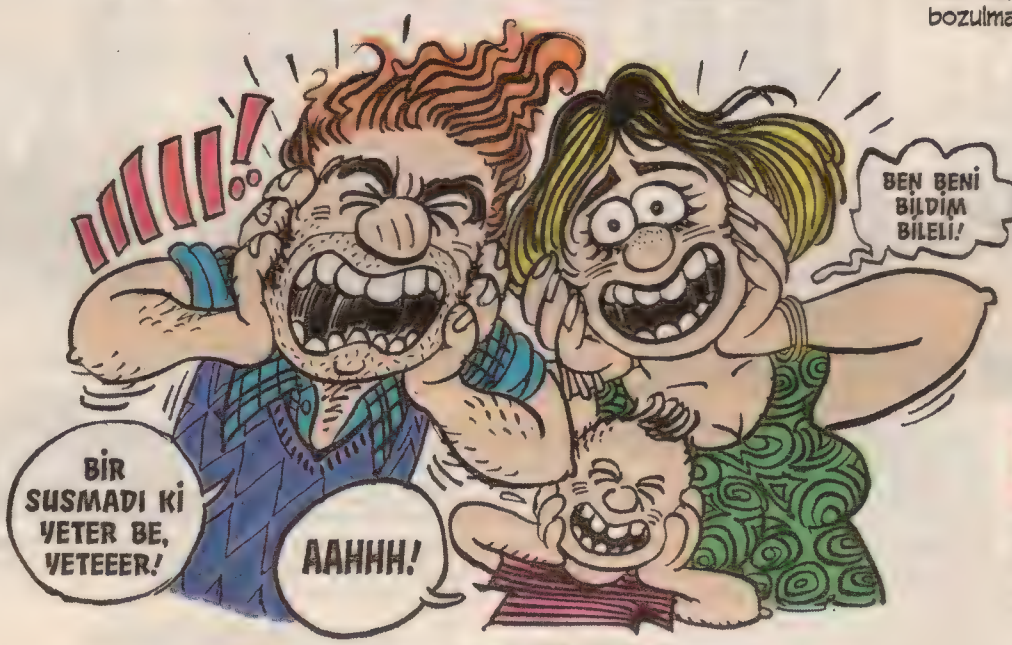

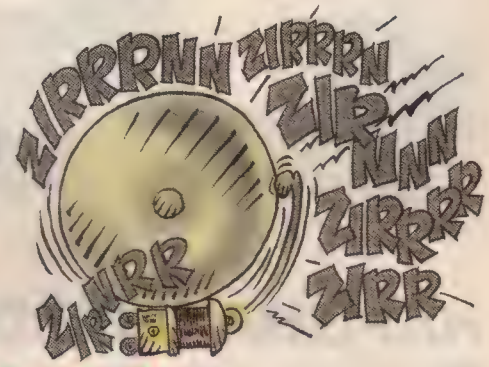

İŞSİZLİK Türkiye'de alarm zillerinin biz bizi bildik bileli susmadığı bir kanayan yaramız... Çığ gibi büyüyen, nitelikli ve niteliksiz işsizlerimiz için Türkiye yabancı sermayeye ve AB'nin tarih vermesine umut bağlamış...

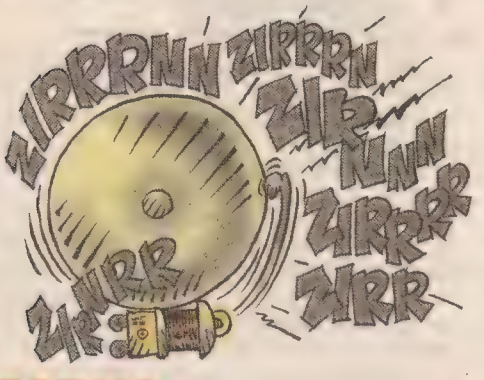

TARIM Hayvancılığıyla, tahıl ve sebze üretimiyle kendi kendine yetebilen ülkemizde ne tezgahlar kurulduysa Tarımda da alarm zilleri zırıldamaya başladı. Genleri oynanmış tohumlarla dışa bağımlılık, kullanılan denetimsiz tarım ilaçları, hayvan besinleri, hormonları ve tavuk antibiyotikleri ile bindik bir kıyamete gidiyoruz alamete...

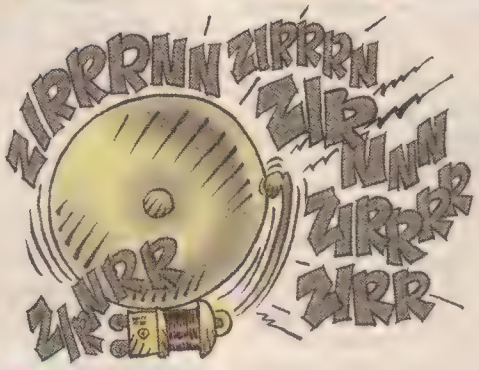

UYUŞTURUCU Bir tarafta mutsuz, hobisiz, sporsuz, parasız, gezisiz, eylemsiz, televizyon karşısında uyumuş kalmış onunla kafayı bulup eğlenmeye çalışan Türkiye.. Diğer tarafta yarın beklentisi olmayan gününü yaşadığını sanan mutsuz, idealsiz, hayalsiz, ütopyasız bir gençlik.. Ve hızla artan uyuşturucu bağımlılığı... Liseler, ortaokullar alarm zilleri epeydir çalıyor ve artacak gibi de görünüyor..

GÖÇ Çalan alarm zillerinin hiç umursanmadığı bir konu göç.. Taşı toprağı rant, taşı toprağı konut, taşı toprağı sanayi, imalathane İstanbul'a batı'ya göç... Üstelik de İstanbul'u bekleyen ve alarm zillerini kimsenin duymak bile istemediği ha geldi ha gelecek depreme rağmen.

CANOVA

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Gülü

Feyhan Güver

İHD'nin işkence raporuna göre 32 ilden yoğun işkence başvurusu geldi..İnsan Hakları Derneği, "Adımlar olumlu ancak polis üzerinde hükümet iradesi yok" diyor..

HAPİSHANELERDE YAŞANANLAR ABARTILIYOR!

AKSARAY PAŞAOĞLU

Bir aydır Türkiye'de değildim. ABD'de özel bir kursa katıldım. O ne mi? Bakın benim **Ulysse Nardin** marka mekanik bir kol saatim var. Bu saatler üçlü set hâlinde satılıyor. Ve ona **Trilogy set** deniyor. Onun özelliği tüm astrolojik ve astronomik olayları dakik göstermesi. **Fiyatı 480 milyar lira.** O astronomik. O son derece karmaşık. Onu takınca saat başı kusuyorsunuz. Bakınca saatin kaç olduğunu anlayabilmek için bir ay kurs görmeniz ve 24 saat gaz maskesiyle yatıp kalkmanız gerekiyor. Ben bir tanesini sağ koluma, öbür tanesini sol koluma, **üçüncüsünü de başka yere takıyorum.** Bazen ona da baktığım oluyor. Ben ABD'den Dubai'ye Ulysse Nardin saatimle uçaksız oniki saniyede uçtum. **Ya da o bir halüsinasyondu.** Kollarıma sıra sıra Ulysse Nardinler takındığım için beni beşibiyerde köylü kadınlara benzeten içi boş kokteyl zeytin kafalı enteller bunu elbette anlayamaz. Ben o saatlere bakarak galaksideki bütün nebulalarda herhangi bir ekstra terrestirialin bayram gününü veya eşref saatini ve tansiyonunu izleyip kritik Türkiye'ye ona göre bir rota çizmeye çalışıyorum.

KADIKÖY BELEDİYESİNDEN HEYBELİADA'YA MODA ŞEKLİNDE SUADİYE

Geçenlerde eşimle birlikde Dubai Limanlar Yönetimi Kurulu Başkanı **Ahmed Bin Sulayem'**in davetlisi olarak eşimi ve beni eşli olarak o Dubai'ye davet etti. Dubai'deki müthiş insan yapımı palmiye şeklinde adalar projesi, sayın Sulayem'e ait. Sulayem'in ayrıca dünya atlası şeklinde 300 adalık bir projesi daha var. Sulayem'le Dubai'nin en muhteşem dolar lokantasına **maymun nasırı** yemeye gittik. Maymun nasırı istediğinizi garsonun nasırına basarak belli ediyorsunuz. Bu, dil bilmeyenler için büyük kolaylık. Dil bilmediğinizi ise **dilinizi garsonun diline deydirerek gösteriyorsunuz.** Yemekten sonra Bin Sulayem bizi **international Truck**'un 160 baş sığır, 250 baş inek ve 120 kodumun keçisi çekiş gücü kapasiteli GXT'siyle evine götürdü. Sulayem'in evinde iki bin kişinin donlu, sekiz yüz kişinin donsuz denize girebileceği şekilde düzenlenmiş palmiye şeklindeki plajın ucuna tırmanıp oradaki enfes hurma şeklindeki olgun plajlardan egzotik koparıp yemek isterken palmiye şeklindeki plajın ince dal şeklinde bir plajı var. O kırılınca, ben ağaçtan yâni plajdan düşünce neyseki yer deniz şeklinde olduğu için bir yerime bişey olmadı. **Ben orada muz şeklinde adalar da gördüm.** Onu muz kabuğu şeklinde kaygan bir adanın içine yerleştirmişler. Onu soyuyorsunuz fakat yere atmıyorsunuz. Buruşturup çöp kutusu şeklinde bir adaya sokmaya çalışıyorsunuz. Bakın ben orada çok hârika ananasla beslenirken ne düşündüm. Oradaki gibi İstanbul'a da **Kadıköy Belediyesi Heybeliada'ya Moda şeklinde bir Suadiye plajı yapabilir.** Tabii ki ben mimarlar odası değilim. İşin teknik kısmını bilemem.

TÜRKİYE'DE YENİ TREND: DOĞU'YA GÖÇ

Ben yurtdışındayken bir ay içinde Türkiye'de son derece olumlu gelişmeler olmuş. Hepsi çok birbirinden hârika. Ben kendimi burada Avrupa'nın en büyük başkentlerinden **Londra'nın Trafalgar meydanı** gibi hissettim. Bir anda bana konan güvercinler parke taşlarımın arasındaki mısırları yerlerken gıdıklanıyormuşum gibi yüzüme bir sırıtsama yerleşti. Bakın Türkiye'de olan o çok hârikalardan bir kaçını ben size söyleyeyim. Türkiye'ye döndüğümde, büyük kentlerle kırsal kesim arasındaki uçurum yarığının tamamen kapanmış olduğunu gördüm. Bir zamanlar yaşanan âmansız göç olayı şimdi tersine dönmüş. Birçok kentli üst tabaka kaymak dö la kimse artisti şarkıcısı, artık kalkıp kırsala göç ediyorlar. Bunların arasında bütün bu gelişmenin yan mimarlarından sayın Zeynep Özal da var. **Şimdi diğer çok hârika gelişmeyi söyleyeceğim.** Sizce Türkiye'nin en büyük ayıbı hangisi? Bakın ben onu size söyleyeyim mi? O benim kanımı donduruyor, o ne mi? **O hapisane.** Siz hiç hapse girdiniz mi? Ben girdim. İnsan dört büyük taş duvar arasında enteresan hissediyor. İçerdekilerle tek tek konuştum, halleştim, olta attık. Herkes hayatından son derece memnundu. Pekiyi orada **sistemli işkence** var mıydı? Hayır. **İnsan hakları ihlâl ediliyor muydu?** Asla. Orası neresi mi? Orası Yedikule Zindanları. Ben oraya konsere gittim. O çok hârika. Eski zindanlar gitmiş. Yerine **yepyeni** gelmiş.

YTL'NİN ARKA YÜZÜNDEKİ MÜTHİŞ SÜRPRİZ

Yazımı size çok hârika o haberle bitireyim. YTL bilmem hiç gördünüz mü? Ben gördüm. Yetkililer de çıtlattılar. **Onun arka yüzünde çok hoş bir sürpriz var.** İşte o müthiş sürpriz: **YTL'nin arka yüzü bir tane değil.** O iki tane ve çok eğlenceli. Nasıl mı? Paranın arka yüzünü kendi yüzünüze çevirdiğinizde ön yüzü o anda paranın arka yüzü oluyor. O bence çok hârika. Türk insanının işte böyle bir paraya ihtiyacı vardı. Olayın sevindirici bir boyutu da Avrupalıların YTL'yi Euro'ya benzetmeleri. Avrupa'daki otomatlarda Euro yerine YTL kullanılabilirmiş. YTL'nin bu kadar kısa bir sürede Euro yerine kullanılabilir olması ayrı bir övünç kaynağı. Ne belli? Belki de manyak olan sizsiniz... Bu arada beni üzen dün akşam bakın ne oldu. **Cep telefonum çalındı.** Arayan sayın Rahmi Koç'muş. O bana Nazenin-4 adlı teknesiyle dünya turuna çıkacağını ve Türkiye'ye ancak ekonomik ya da siyasi bir kriz yaşanırsa döneceğini söyledi. Bu şu demek: O artık Türkiye'ye hiç dönmeyecek. Kendi tercihidir. Saygı duyuyorum, bayrak sallıyorum...

Aksam Arşivi

Lemon

Haydi Kızlar Okula! Kocaeli'nin Gebze ilçesi Neşet Yalçın Lisesi'nde, kayıt için istenen 500 milyon lirayı bulamayan Hamza Ay adlı yurttaş, kızını okula kaydettirememiş...

Adana'da jandarma tarafından yapılan bir baskınla köle gibi çalıştırılan bir kısmı özürlü 19 kişi kurtarıldı!!!

"Zina" damgası yiyen TCK görüşmelerinin ardından 23 Eylül'de Brüksel'e gidecek olan Başbakan Tayyip, ilişkileri düzeltmek için çaba harcayacakmış!?

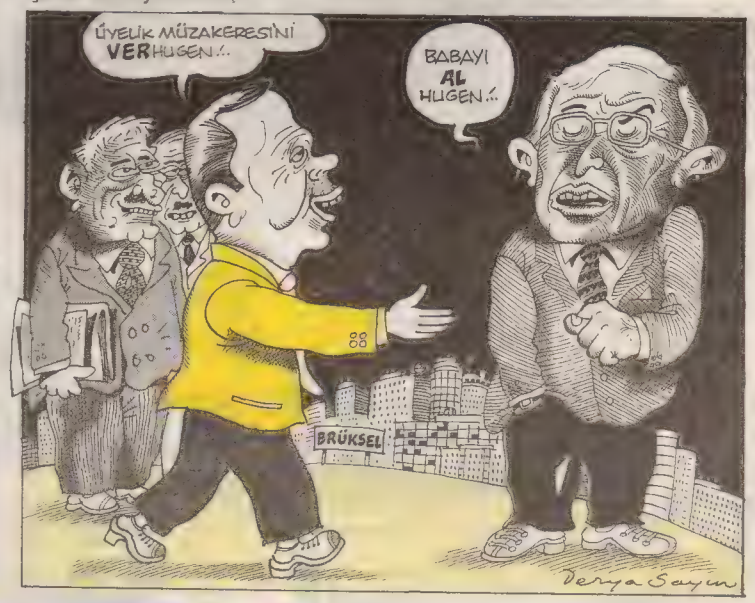

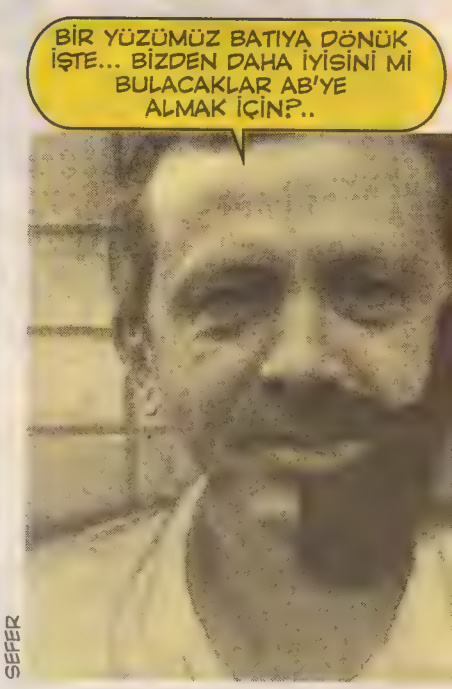

Irak'ta kaybolan, kaçırılan, kafası kesilen Türk şoförlere şimdi de Irak'ta çalışan işçiler eklendi. 10 Türk işçisi rehin..

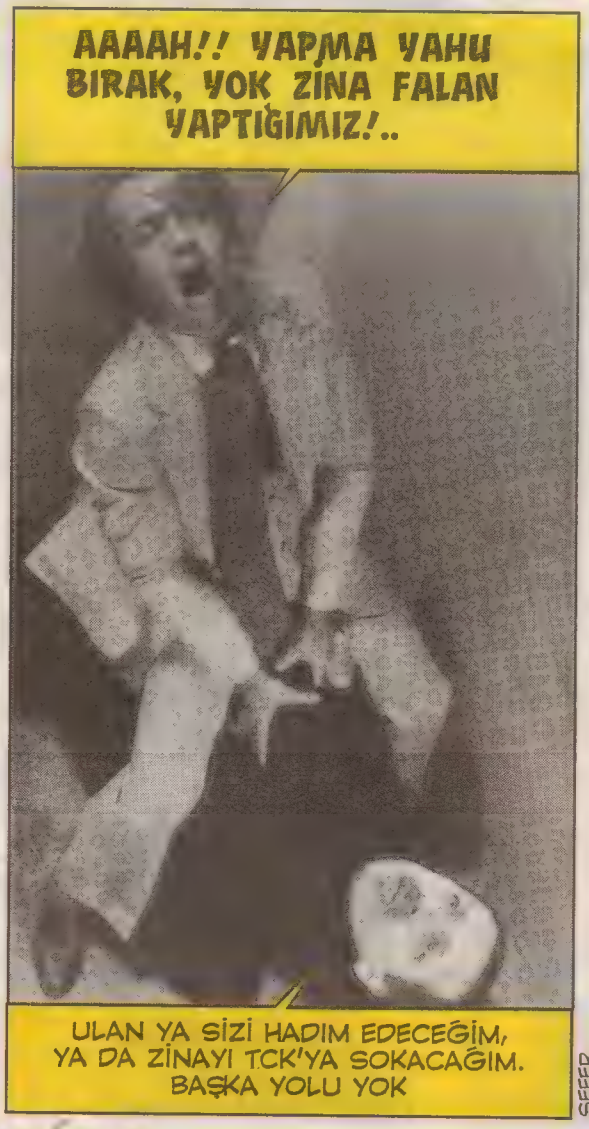

Ünsüzler çiftliği...

Van'daki uyuşturucu operasyonunda Hamit Bayram yakalandı, bırakıldı..Baba Mustafa Bayram yakalandı bırakıldı. Şimdi Hamit Bayram yakalandı, Mustafa Bayram aranıyor..

kşamsefası

MELİKSAH

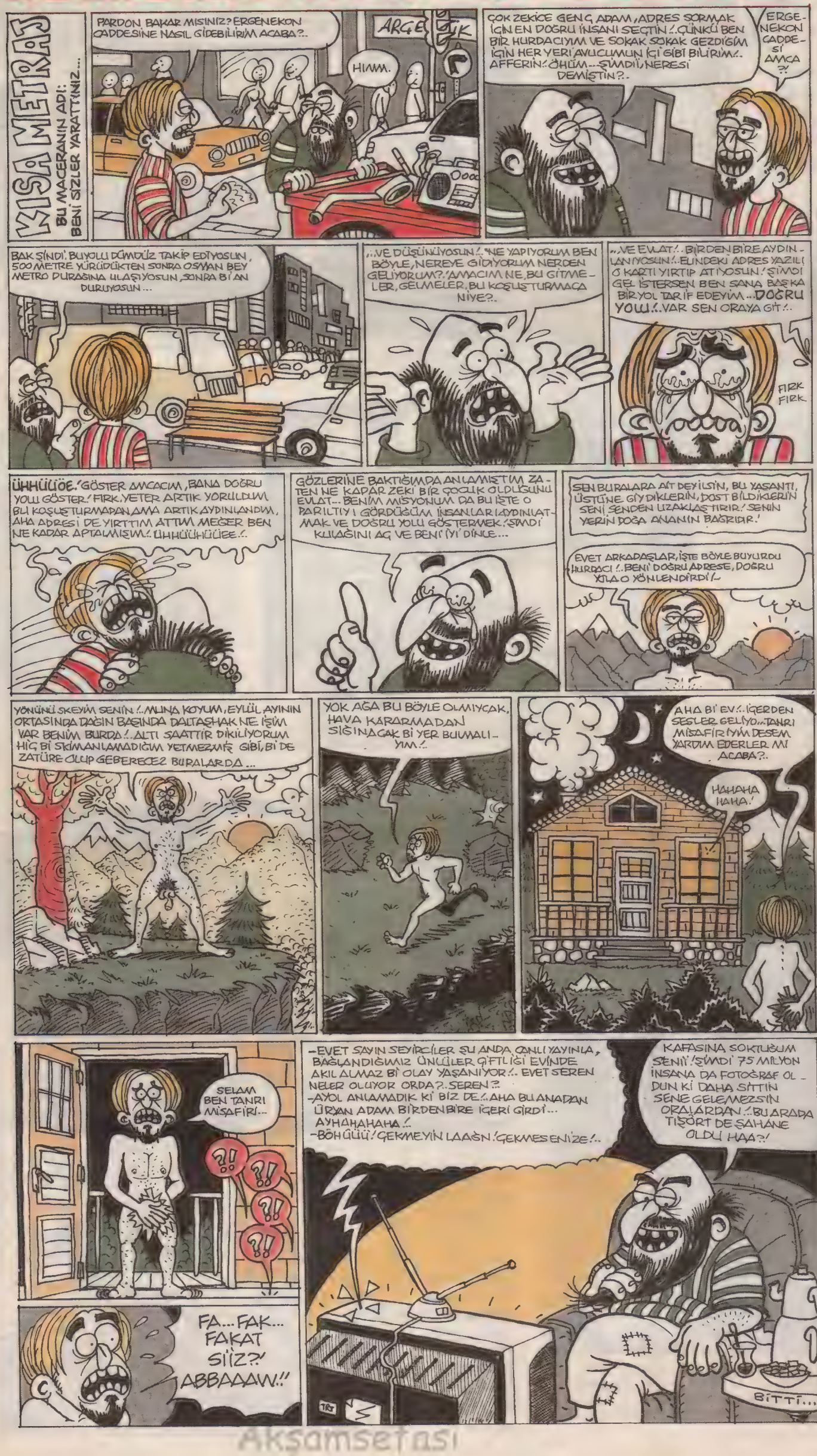

SIKILHAN

- Alo yavrucum, Sıkılhan? Hayatta bir annenin oğlundan istememesi gereken şeyler de vardır. Bunları kabul edelim. Evet... Birazdan duyacaklarını zamanla unutmanı istiyorum senden. Evet, peki.

- Unuttum, olur.

- Şirket bilgisayarlarına girebilir misin Sıkılhan? Arka kapıdan sızabilir misin bize? Hekır... Bilişim faresi? Bu teknolojik imkanımız var mı?

- Beni bu yaştan sonra aldırtabilir misin anne? Bu tıbbi imkanımız var mı?

- Mizah elbette ki bu değil Sıkılhan, ancak bunu tartışacak zamanımız da yok! Ofisteki mail grubundan bana biraz ironik ve müstehcen bir pavırpoyint dosyası geldi ve ben bunu Vulvaşen Teyze'ne mail'lerken maalesef ofisimizin Ceo'su Bokhan Bey'e göndermek durumunda kaldım. Sisteme girip annenin hatasını düzeltebilir misin? Bokhan Bey'e giden mail'i silebilir misin?

- Sizin şirketi toptan silsem süpürsem....

- Annelerin kariyeriyle oynanmaz Sıkılhan! Senden bir kereliğine bilgisayar korsanı olmanı istiyorum, canlı bomba olmanı değil... Bokhan Bey mail'ini açmadan sisteme ulaşmalısın.. Aloo! Aloo, girdin mi sisteme? Alo.

- Selamlar koç... Okula uğramıyoruz diye irtibatı kopardık sanmıyoruz di mi? Bugün, Hırgürkan kardeşin serbest ticarete kendini altın harflerle yazdırmış lider pozisyonda bir insandır artık. Kendi yerimizi açtık. En yakın zamanda bi ziyaretime bekliyorum...

- Tebrikler ve iyi günler...

- Yanlış anlama,. eğitim olayından tamamen kopmadık. Bugün okulun kantin ihalesine bizi sokmayan zihniyete bir ders vermek için gelmedik. Çok çalıştık. Çok para döktük ve okulun çıkış kapısı karşısındaki dükkanı temiz ve aileye uygun bir cafe haline bizler getirdik. Bugün kantindeki tostun hangi etle yapıldığını biliyor muyuz? Bugün kantindeki kolanın içinden çıkan paslı çivinin hesabını hangi zihniyet verecektir?

- Bugün telefonu kapatsak mı?

- Sen olsun senin kız arkadaşın olsun Rainbov Cafe'mizin süper ortamında müzik kutusundan çıkan romantik parçalar ve zengin mönümüz... Öğrenciye indirim olayımız... Senin kız arkadaşını yeri geldi bir yakınlaşma ve öpme olayın anlata biliyor muyum? Bunlarla hangi zihniyet rekabet edebilir? Bizi okul kantini ihalesine çıkartmayan zihniyete soruyorum...

- Aynı zihniyette değiliz Hırgürkan kardeş...

- Yiyin için yeri geldi param çıkmadı olayına borç yazdırın... Alooo? Aloooo! Hayır illa okuldaki kantinin o paslı tostuyla at eti kolasını içicem diyorsan o ayrı! Alooo? Kapattın mı lan şerefsiz zihniyet!

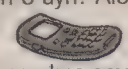

- Sıkılhan, benden duymuş olma ama Çisil'le mesafeli olaraktan bir süre yakınlaşma durumumuz yaşanıcak... Bir tür mantık arkadaşlığı, sözleşmeli dostluk gibi bir şey yani...

- Piki.

- Yalnızca politik bi yakınlaşma. Büzge'ylen Çisil'i ekip seçmeli ders olaraktan bilgisayar alalım dedik. Bu salak bunu duymuş tabi. Hiç üşenmemiş fotoşopta benim bi resmimin yanına bir motor resmi eklemiş. Bilgisayarları bi açtık bütün arkaplan benim motorlu resmim durmuyo muuuaa!..:

- E dursun...

- Anlamadın galiba, karı resmen bana "okulun motoru" şeklinde gönderme yapıyo, sırf Büzge'yi ben yanıma çektim diye yapıyo bunları. Ben de hiç üşenmedim fotoşopta bi ayak resmi alıp onu altı parmaklı yaptım. Bütün bilgisayarlara arkaplan resmi olarak ekledim. Biliyosun...

- Çisil altı parmaklı...

- Evet. Tabi olay sonradan abardı. Ponpon kız şeklinde fotoşop, Avril Lavigne göğüslü fotoşop, Seren Serengil dudaklı fotoşop filan... Şimdi sen fazla belden aşağı düşünme diye anlatmıyorum. Üçümüz paso ekran başında kasarken tipin biri bizi müdüre şikayet etmiş. Veliler çağrılıyo filan... Müdür "çocuklar ya barışırsınız ya da başka şeyler düşünürüz" demesin mi?...

- Evet... Şimdi ben laboratuara insem bütün bilgisayarların arkaplanında senin motorlu, ponponlu, Serengil dudaklı resimlerini filan görebiliyo muyum?

- Hayvansın Sıkılhan!!! Seren Serengil'in köpeği Tayni'sin! Domuzlar çiftliği!...

sklhan@leman.com.tr
Atilla Atalay

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

Akşam Gazetesi

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT

ÖKKEŞ

Can Barslan

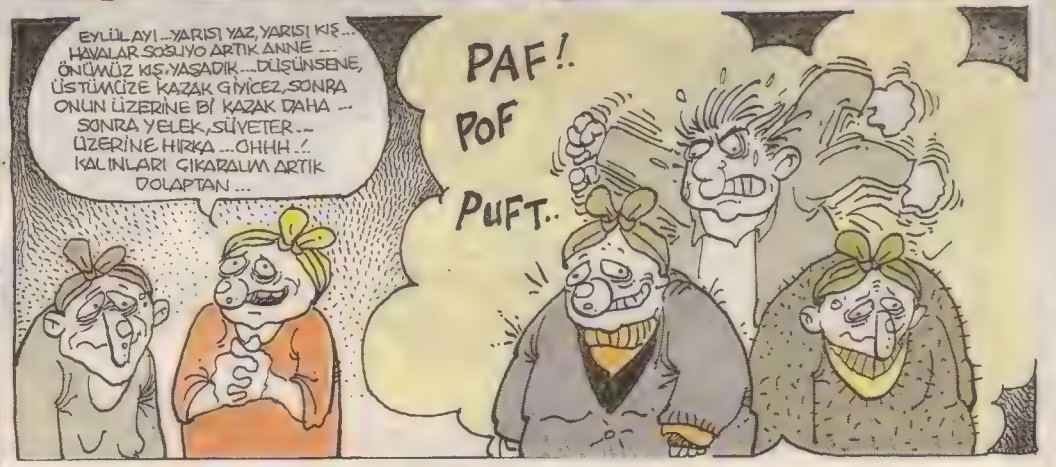

PANTOLON METİNFİDAN

dumur detayları

GÜNERİ İÇOĞLU

dumur@leman.com.tr

AKILLI OL Günlerden birgün Beylerbeyi'nde ara sokaklardan birinde park ışıklarını yanık bir halde arabamı park ediyordum. O sırada arkamda aniden beliriveren ve içinde beş kişi olan kuş türü bir araba yaklaştı, yanıma yanaştı... Onun yolunu engellemem imkansız bir pozisyondaydım, yani geçip gidebilirdi... Neyse kurallara uygun ve gayet nizami bir şekilde park edeceğim yere girdim. Yanıma yanaşmış arabanın camından elini çıkarmış tesbih sallayan ve dik dik bana bakan şahısa, **"O boş yere girecektim de, sizi engellediğimi sanmıyorum.."** dedim nedense içimden gelen bir tırsakiyete içgüdüsüyle... Tesbih sallayan elin sahibinden ve arabadaki diğerlerinden hep bir ağızdan çıkan sesle donduk kaldım; **"Oraya girecektin de akıllı ool dayağı yeme bizden!.."** Arkadaş dumura uğraya uğraya akıl mı kaldı bende, ne diyeyim ben size?.. Bir kez daha suçsuz yere sadece mülayim görünüşümün kurbanı olmuştum...

POŞET ÇAY İÇMEYELİM

Kadıköy Moda civarındaki bir duvarda yer alan bu ilginç duvar yazısının ne anlama geldiğini, şöyle ince belli bardakta tomurcuklu demleme çay başına vurmuş çay tiryakileri bilir ve anlayabilir... Bu yazının meşhur Moda çay bahçelerine yakınlığı da ayrı bir merak ve inceleme konusudur... Yoksa çay tiryakisi olan bu arkadaşa çay bahçesinde sallama çayı salladılar, o da kızıp öfkesini duvara bu yazıyı döşenerek dile mi getirdi acaba?.. Her neyse her ne kadar duvarın içine ettiyse de bu yazıyı yazan zâtın demleme çaydaki kültürel nüansın bilincinde olduğu kesin...

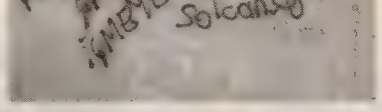

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

Bu şarkıyı herkes bilmeyebilir ama napiim... Bilenler için çizdim.

canbarsian@superonline.com

TEORİDE & PRATİKTE BAHADIR BOYSAL

bahadirboysal@leman.com.tr

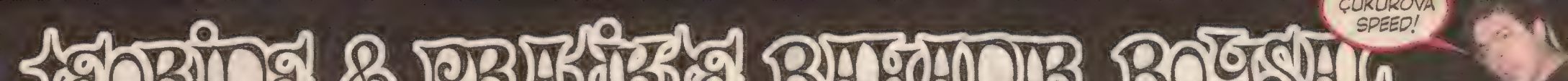

TÜRKLER GİREMEZ!!!

[illegible]

GRUP SEKSTEN

KÖYE DOĞRU AHESTE

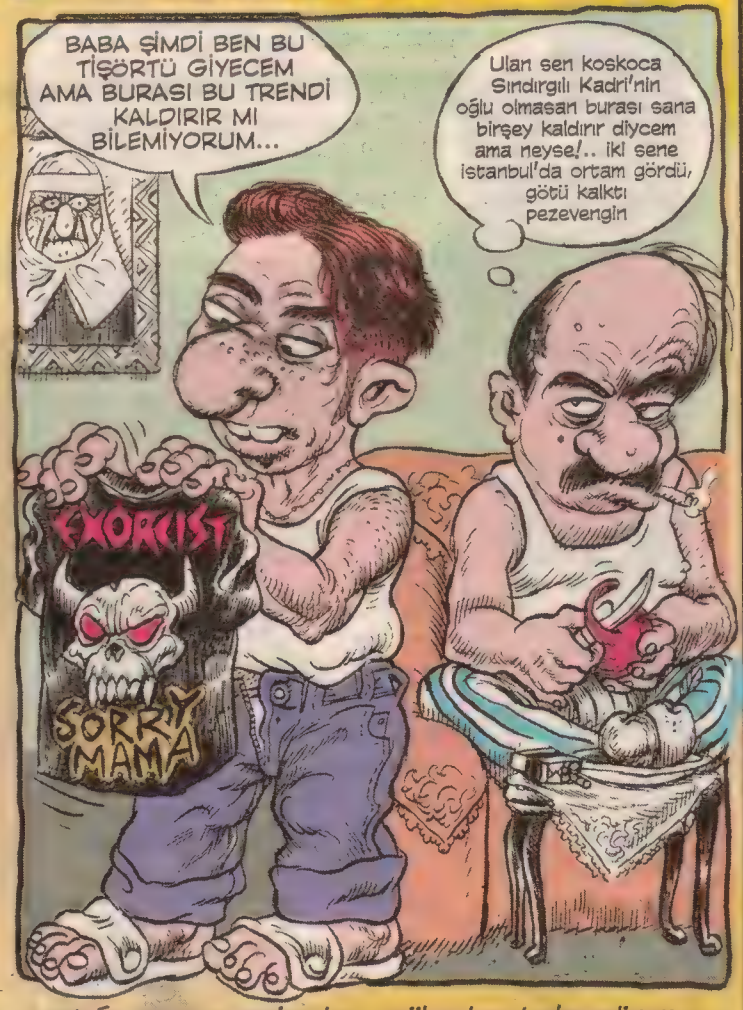

Gerçi dört yıl sonra yurda dönüp bana bu hikayeleri kolayca pörsümüş yarı İngilizce Türkçe'siyle anlatan bu eski tanıdık kız, en çılgın partilerde, en renkli rüyaları ciğerlerine kadar çektiği halde ne hikmetse tipik bir öze dönüş yaşıyor... Çocukluğu köyde geçmiş... Dört yıl sonra anasını dedesini görünce hayatın anlamını idrak etmişmiş... Meşhur artislerle, şarkıcılarla, David Bowie'lerle yaptığı grup sexslerden orjilerden bahsediyor... Sütü balı böylesine dibine kadar sünnetleyip, emerek sonra da hadi ben köyüme dönüyorum kurnazlığı... Bu modası geçmiş ve boku çıkmış dandik hasret melankolisi başka ülke insanlarında bu kadar tavandan tabana vurmaz be kardeşim... Ta oralardan neyi özlemiş?.. Kaşar peyniri, naylon çorap ve Kuran'ı Kerim satan kasaba dükkanlarını mı?.. Ya da harabelerin, uzaktan gelen seslerin, kaba yontulmuş heykellerin güzelliğine mi?. Yiğidim, aslanım... Sizi bozuyor...

EEE.. CİN BAŞKA.. PERİ BAŞKA..

Sene 95-96... Rock grubu Bulutsuzluk özlemi coşmuştu o aralar... Zırt pırt konser veriyolardı.. Biz de birine gittiydik... En coşkulu şarkının sonuna doğru, Nejat Yavaşoğulları o güzelim elektroyu, gibson gitarı çıkardı boynundan... Dünyaca ünlü şarkıcıların sahne elemanları oluyor ya... Babaya bi blues gitarcı getirir... Onun gibi bi görevli... Nejat'a 250 bin liralık bi Unkapanı malı gitarı getirdi... Rakam veriyorum, bugünün parasıyla 25 milyona alırsın... Bizimki şarkının sonunda çapamarka gitarı Kurt Cobain edasıyla anfilere patlattı! Darmadağın gitar... Seyirci napıcanı şaşırdı... Yurdumuzdaki ilk gitar kırma eylemi diye mi coşsak... Memleketin o zaman için en popüler grubunun bi elektro gitar kıracak durumu olmamasına mı yansak... Kolayı dibine kadar içen zihniyetten rocker çıkar mı?.. Nejat Yavaşoğulları'nın da laz olduğunu hesaba katalım o vakit... Pratik laz zekası ürünü bir vaziyet midir?.. gidip mevzuyu şimdi bizzat ona sorsak... Bize diyecek "Cin başka peri başka..."

SANA NE BE KARDEŞİM...

Laf Amerika'dan açılınca ulan yine duramadım, ben ordayken yıllar evvelki bi metro anısı geldi şimdi aklıma... Şöyle gayri ihtiyari bakarken, gayet normal sevgiyle yanaşmış ayakta giden bir çift gördüm zannettiydim... Meğer kızın yaslandığı dev yarasa pehlivan gibi bir lezbiyen... Sevgilisi... İşin tuhaf yanı sevgilisnin takım elbiseli olması... Yani nihayetinde güzel bi ilişki yaşanıcaksa, roller yine erkek ve kadın olarak pay edilmek zorunda mı yani... Öte yandan bana nooluyosa... Tarih bize milletlerin nasıl uyuduğunu, horladığını veyahut nasıl kaşındığını anlatmaya tenezzül etmiyorki... Yürüyorsan gündüz gece... Önüne bak... Yürü git menzile...

CEZMİ ERSÖZ

Ekmek... Gazete... İbne... Sandalye...

Yanılmıyorsam 7, 8 sene öncesiydi. **İstanbul, Galatasaray**'da **Mavi** adında bir radyo kurulmuştu. **Hadi sen de gel bir program** yap, demişlerdi... Radyoculuğu çok sevdiğimi biliyorlardı.Daha önce iki sene kadar **Umut Radyo**'da çeşitli programlar yapmıştım.Bu iki sene boyunca çağırdığım konukların yol masrafları dışında hemen hiç para almamıştım bu radyodan. Hoş, **Mavi Radyo** da bir ücret ödemiyordu bana...Çağırdığım konukların yol parasını bile ben cebimden ödüyordum.Sahi, kendisine solcu diyen kişilerin sahip olduğu kurumlarda, gazete ve radyolarda neden insanların maaşları ödenmez ya da sigorta primleri yatırılmaz? Bu tip yerlerde çalışanlar neden daha fazla sömürülür? Hakkını isteyince de, **sen nasıl devrimcisin**? diye bir de azar işitirsin.Yoksa sosyalizm güzel de, içimizdekiler mi çirkindi? Neyse, bu ayrı bir yazı konusu.

Mavi Radyo'da da her hafta bir konu işliyorum ve konuyla ilgili konuklar çağırıp onlarla söyleşiler yapıyordum.Bir hafta Kürt Meselesi. Sonra Çevre Sorunları.Bir başka hafta İşkence.Kemalizm. Laiklik. Bir hafta ilginç, sıradışı bir kişilik.Öyle gidiyordu...

Bir haftayı da eşcinsellerin sorunlarına ayırmayı düşünmüştüm.Eşe dosta sordum. Programıma kimler konuk olabilirdi.Çünkü rahat konuşulacak bir sorun değildi.Çağırdığım kişilerin ayrıca bana güven duymaları gerekiyordu. Sonunda eşcinsel bir profesör, **Sıraselviler**'de klüpte çalışan bir travesti,bir arkadaşımın aracılığıyla bulduğum transseksüel, basında çalışan, aynı zamanda şiir yazan biseksüel bir gazeteci ve **Güneş** adında bir lezbiyen konuk olarak gelmeyi kabul ettiler. **Güneş**'in adını söylüyorum, çünkü canlı yayın olan programında adını ve posta kutusu adresini defalarca kendisini söyledi.Bir lezbiyen grubu oluşturmak istiyordu. Cinselliğe ve hayata bakışı kendisi gibi olan insanlara ihtiyacı vardı.Ne yazık ki program boyunca kimse onu aramadı.Çok üzüldüğünü bugün bile hatırlıyorum.

Konuklarıma ne gibi sorunlar yaşadıklarını, ülkemizde eşcinselliğin nasıl karşılandığına, toplumdan neler beklediklerine ilişkin sorular sordum.

Sıra eşcinsel olan orta yaşlı profesöre geldi. Türkçe'yi kusursuz konuşuyordu. Çok iyi giyimli ve kibar birisiydi.Kimsenin lafını kesmiyor, diğer konukları büyük bir dikkat ve özenle dinliyordu...

Benzer soruları ona da sordum.Önündeki mikrofonu zarif hareketlerle kendisine göre ayarladı ve: **Biz ibneler tarih boyunca**, diye konuşmasına başladı.Neye uğradığıma şaşırmış, ne diyeceğimi bilememiştim.Eşcinsellerin sorunlarını konuşmak için bu programa katılmış, bu son derece kültürlü ve bir o kadar da ince olan bu insan, lafına, **biz ibneler,** diye başlıyordu...

Aman efendim, estağfurullah, dedim, başka ne diyebilirdim ki...Şaşkınlık içindeydim.Gözucuyla ama çok anlamlı bir bakış fırlattı bana...Ve konuşmasına baştan başladı... **Biz ibneler tarih boyunca çok acılar çektik.. Yaşadığımız baskılar...**

Aman tanrım, koca profesör **yine biz ibneler**, diyordu,üstelik canlı yayında.Ben yine can havliyle, **estağfurullah efendim**, deyiverdim. Eşcinsel olmadığım halde, bu söz benim de ağrıma gidiyordu...Bu durum aramızda neredeyse üç dört kez tekrarlandı. Sonunda o kibar ve o kültürlü adam kendini tutamayıp: **Kardeşim yeter, bırak da konuşayım, popo senin mi, herkes kendi poposundan sorumludur**...

Evet, tahmin ettiğiniz gibi bir şok daha yaşamıştım.Bir kitap ismi olabilecek kadar çarpıcı olan bu cümleden sonra artık susmaya karar vermiştim:Herkes kendi poposundan sorumludur.Doğruya bana neydi adamın poposundan..Sustum ve profesörün söylediklerini can kulağıyla dinlemeye başladım.Ben sormadan kendisi çok ayrıntılı bir şekilde izah etti zaten...

Bildiğiniz gibi, ibne kelimesi ülkemizde çok ağır bir küfür olarak kullanılıyor.Çok yüklü ve aşağılayıcı bir sözcük bu...Oysa sözlük anlamı son derece sıradan:**Yapılmaktan hoşlanan kimse**, demek.Son derece sıradan bir anlamı olan bu sözcük nasıl oluyordu da, ülkemizde zaman zaman cinayet nedeni olabiliyordu?.. Hem herkes kendi poposundan sorumlu değil miydi?

Erkekliğin alabildiğine yüceltildiği, kadınlığın ise alabildiğine aşağılandığı bir ülkede bu durum kaçınılmaz bir şeydi. Erkeklik kültürünü hastalıklı bir şekilde yüceltenlerin gözünde eşcinsellik, kadınlıktan da değersiz ve küçümsenecek bir konumdu. Erkek adam kendisine hiç yaptırabilir miydi? Üstelik bu aşağılamada açık ve çok saçma bir gurur aptalca sırıtıp duruyordu: Ben sapına kadar erkeğim, ama onlar değil...

Bu eşcinsel profesörün derdi ise, ülkemizde aşağılama, yok sayma, küçümseme amacıyla kullanılan ibne sözcüğünü , olabildiğince sıkça kullanmak ve bu sayede bu sözcüğün içindeki o ağır yükü hafifletmekti.Bu karanlık sözcüğü, sıradan hale getirmekti... Adeta, ekmek, gazete, sandalye, masa gibi... İşte o zaman bu sözcük küfür olmaktan çıkacak, gerçek anlamına kavuşacaktı:Bazıları yapmaktan, bazıları da yapılmaktan hoşlanır. Başkalarına ne bundan. Herkes işine baksın. Herkes kendi poposundan sorumlu olsun...

Sadece eşcinsellerin, travestilerin değil, toplumun çoğunluğundan ayrı düşünen, farklı sosyal, dinsel, düşüncel kimlikleri olan tüm azınlıkların aşağılanmadığı bir **Türkiye**, bir dünya için hepimize düşen büyük görevler var..Çünkü herkesin birbirinin benzeri olmaya çalıştığı bir dünya bence çok, ama çok sıkıcı...

cezmier@leman.com.tr

* **Antalya.** 30 Eylül Perşembe günü saat 16:00 - 18:00 arası **Bahçe Kültür ve Sanat Merkezi**'ndeyim. Kaleiçi-Antalya
* **İstanbul-Bakırköy.** 2 Ekim Cumartesi günü saat 16:00-18:00 arası **İstanbul Kitabevi**'ndeyim. Adres: İstanbul Cad. Reyhan Sok. No:39. Ender Mağazası arkası. Tel: 0212 583 15 48...
* **Ada** Kültür Sanat Edebiyat Dergisi: Abonesi olduğum bu dergiyi size de öneririm... Adres: İsmet İnönü Bulvarı No:39 Ömürevleri-Samsun
* **Derkenar** Edebiyat der, kenara not eder... Yazışma Adresi: P.K.:29 Bağcılar-İstanbul

Nihat Genç yeni kitaplarıyla CADDE'de

Hiçbir şansımız yok, bu ahlak savaşına katılacağız...

Akşam Gazetesi

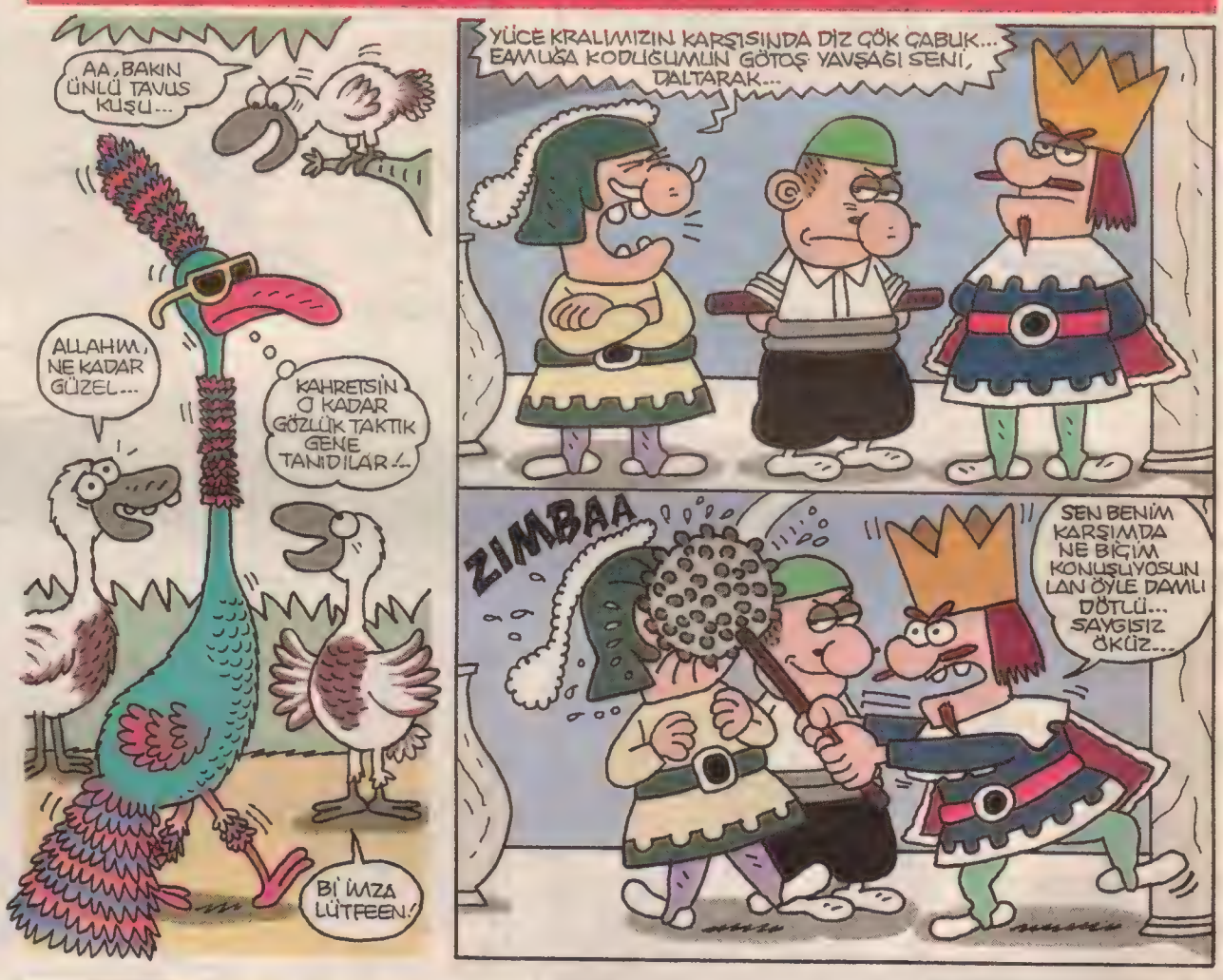

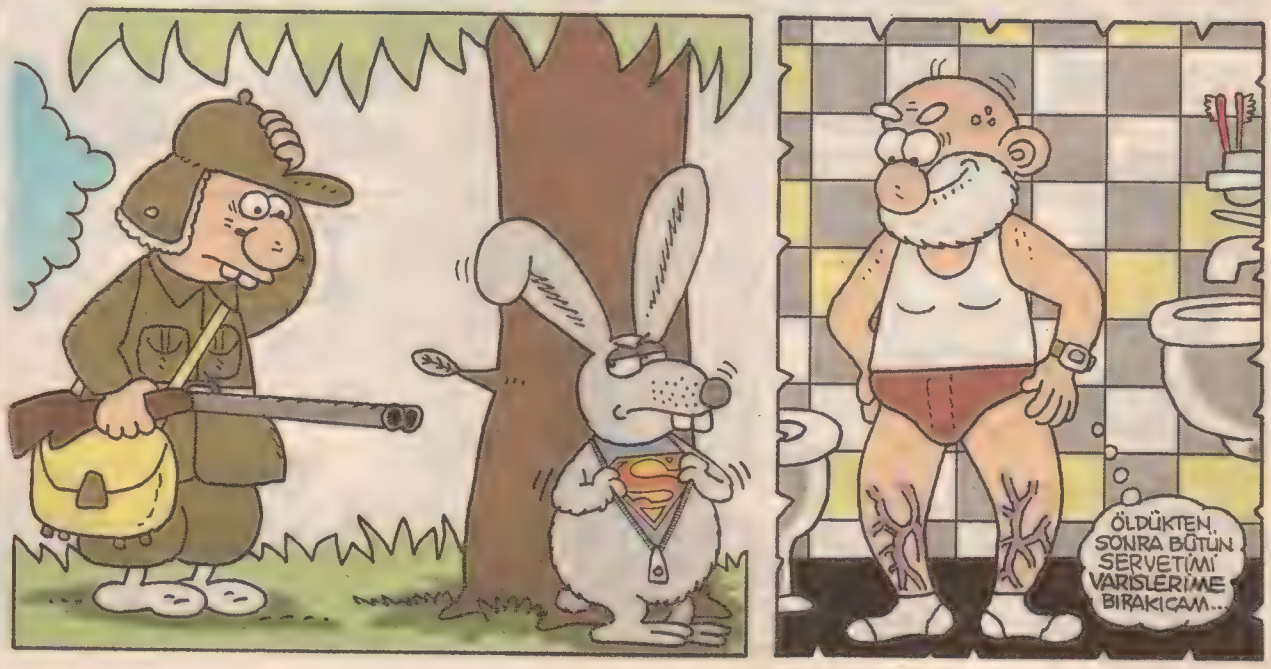

Feyzi Özşahin feyzi@leman.com.tr

Behiç Pek behicpek@leman.com.tr

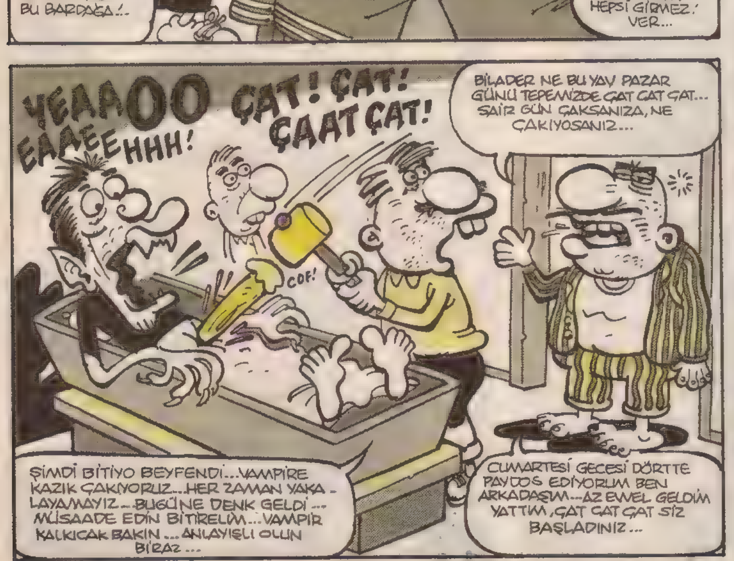

Akşamsefası

AYRINTILAR

METİN FİDAN

Enerji, sıfırdı. Kolumu kaldıracak hâlim yoktu. Kesme şekerleri tutarken bile zorlandım. Dört beş tanesini güç bela kavrayarak, bardağın içine bıraktım. O sırada telefon çaldı. Parmaklarım yapış yapıştı, fazla gelen bir şekeri ıslak bardağın dibinden çıkarmıştım, ötekisi de margarinliydi. Aslında, ahizeyi tutacak gücüm de yoktu. Pilim bitmişti! 'Bir gün gelecek, pilin bitecek! diyen bir arkadaşı hatırladım. Neden böyle saçmalamıştı, hâlâ anlamam. Bana büyük bir nefreti vardı sanki, elinde tatmin edici kanıtlar bulunan bir kâhin gibi konuşmuştu o gün. 'Sigtir lan' diye paylamıştım onu. 'Görecez' demişti. 'Kına yakarsın kıçına' demiştim. Sonra bir daha görüşmedik... Telefona yürürken, sendeledim. Elimle yokladığımda, bir topuğumun yerinden çıktığını gördüm! Şaka gibiydi sanki. Daha önce hiç inanmamıştım böyle birşeye. Ama, evet. Çürüyordum! Topuğumu elime aldım, telefonun yanına bırakıp, ahizeyi kaldırdım: "Alo?!." Sessizlik.. "Buket orda mı?" Ne Buketi be! Çürüyorum zaten. "Yok öyle birisi, yanlış numara!." Sessizlik.. ve Çat!. Eskiden olsa, daha ilk sessizlik ânında neyle karşılaşacağımı hisseder, ilk çat'ı ben gerçekleştirirdim. Ama o gün, bir özür dilemeden kapatılan yanlış numaranın ardından, doyasıya küfür bile edemedim. Pilim gerçekten mi bitiyordu. Öfkelenemiyordum artık hiçbişeye! İçimde bir nefret vardı gerçi. Fakat anca, sırtımın kaşınması kadar uyarabiliyordu bilincimi. Daha da fenası, elimi bir peçeteyle bile kurulamaya gerek görmeden, yapış yapış ve yağlı bir vaziyette koltuğa uzandım. Sonra, topuk geldi aklıma. Orada, telefonun rafında duruyordu. Uzaktan seyrettim onu. Peki, ayağımın, eskiden topuk olan kısmında ne vardı şu an? Bakamıyordum. Elimi uzattım ürkerek. Dilencilerin, her köşe başında yüzümüze çarpan o pembemsi, tuhaf buruşukluklar ve eziklerle kaplı, önemli bir bölümü noksan et yığınlarından biri ile karşılaşacağımı düşünüyordum. Vazgeçtim! Kafamı tavana kaldırdım. Gerçekle yüzleşmek istemiyordum. Bu da pilimin bittiğinin mükemmel bir kanıtıydı. Daha nereye kadar çürüyebilirim diye düşündüm! Uzun sürmedi: Yine telefonun çaldığını sanarak masaya doğru emeklediğimde, kapının çaldığını farkettim. Kulaklarım. Duymuyorlardı artık! Kapı da çalmamıştı. Hemen banyoya koşarak, zararlı olduğunu bildiğim halde, üç tane kulak temizleme çubuğunu, duymayan yağlı deliğimden boğazıma kadar soktum. Aynı anda da, gaipten sesler duymayı arzuluyordum. Böylece, bedensel bir problemim bulunmadığına inanacak, yalnızca ruhsal sıkıntılarım olduğu sonucunu çıkaracaktım. "Saat 22.15'de öleceksin," dedi bir ses.. Yirmi iki onbeş? Pek inandırıcı değildi. Ben söylemiştim. Gene de korktum. Kafamı karıştırarak, yirmi iki onbeşi unutabilmek için başka rakamlar sıralardım ardarda. Ama canım da yanıyordu. Kulak temizleme çubuklarından bir tanesi, kulağımın içinde kalmıştı. Pilim bitiyordu. Pili biten bir insanın en büyük alışkanlığı, vücuduna değer vermemesiydi: Parmağımı soktum en diplere kadar! Duyma. Hiç duyma öyleyse! Patla! Geber!. Sarı renkli, yeni fırından çıkmış sütlaç kıvamındaki yapışkan ve yoğun bir sıvı, kulağımdan ve burnumdan boynuma ağır ağır akmaya başladı.. Öte yandan, dişimin ağrıdığını da inkâr etmeye çalışıyordum. Bunu kanıtlamak için, dizimi geçerken sehpaya çarparak, dolaba doğru yürüdüm. İki hafta önce donmuş sert bir buz küpünü kalıptan çıkartarak, ağrıdığını sandığım dişimin üzerine koydum, ve çenemi hızla kapattım!..

Geçecek gibi değildi. Çirkindi ve rahatsızlık vericiydi içinde bulunduğum durum. Ama yavaşça da kâbullenmeye başlamıştım sanki. Bir köpeğin bokuyla oynaması gibi, pili biten ruhumla ve bedenimle oynuyordum. Kopan topuğumu masaya götürdüm. Bi milyon liraya aldığım ucuz ispirtolu kalemlerle üzerini boyadım ve desenler çizdim. Bir ara, yerine takmak aklımdan geçti. Havluyla kurulayarak, ayağıma götürdüm. Uymuyordu! Fecii bir ümitsizlikle kanapeye çöktüm. Aynı havluyla yüzümü kurularken, salgılarımdan temizlenmek değildi derdim: Sadece, suratımın en güzel ve sağlam olduğunu düşündüğüm kısmını, burnumu açığa çıkarmak istiyordum. Gidip aynanın karşısında yaptım bu işi. Burnum da yerinde yoksa, hiç şaşırmayacaktım artık. Ama daha 'tuhaf' birşey oldu. Ve bu arada şunu da söylemeliyim; gittikçe iğrençleşen, zavallı, acınılacak, berbat bir hâle gelen yaşantımın derin bataklığı içinde, bana tek lezzeti veren, bazı şeyleri hâlâ 'tuhaf' bulabilmemdi. İçimdeki nefret veya yaşama hırsıyla alâkalı birşeydi belki bu. Karşılaştığım o küçük tuhaflıklardan sızan enerjinin, beni tekrar yaşatacak gizli bir gücü harekete geçireceğine inanıyordum hep. Ne yazık ki, bu kez öyle olmadı: Burnumun yerinde durduğunu, ama deliklerinin tıkandığını farkedince, bunda sevimli bir taraf göremedim. Delikler, başarılı bir sinema efekti yapılırcasına, iki küçük et parçasıyla tamamen kapatılmıştı! Burnumla aynı renkteydiler ve birleşim yerleri hiç belli olmuyordu. Neremden soluyacaktım artık, kıçımdan mı?! Daha bunu der demez nefes almakta güçlük çekmeye başladım. Koşarak balkona çıktım.. Akşamüstü. İşlerinden evlerine yürüyenler var sokakta. Parmaklıklara tırmandım. İntihar aklımdan geçiverdi. Son enerjimle bunu yapabilir miyim diye düşündüm. Şu komşunun, karavan-minibüsü üzerine atlamalıyım belki. Kendisine fecii gıcığım, ve bu dünyadan göçüp giderken, bir büyük göçük de milyarlık aracı üzerinde bırakmış olurum, ne güzel!. Ama ardımda kalanlar? Bir yakınımın yakasına mutlaka yapışıp, hasârı ödetirler. Yapabilirler mi gerçekten? Beynini sigtiğimin insanoğlundan herşey beklenir!. Tekrar öfkelenmemin ve küfredebilmenin heyecanıyla içeriye doğru yürüdüm. Aklıma, bağırıp çağırmaktan, böğürmekten daha mantıklı bişey de gelmişti hem. Bir de kulağımın şapır şapır akmadığını ve yırtılan diş eti kanımın ağzımdan sızmadığını görebilseydim, bayağı keyiflenecektim. İçeri geçerken, balkon kapısının kenarında duran eski bezi aldım elime. Ayakkabılarımı sildiğim bi paçavraydı. Yüzüme götürdüm, ve hırsla, canımı yakaraktan ovaladım suratımı. Temizlemekten çok, zımparalıyordum bedenimi! Dümdüz etmek istiyordum kendimi! Tekrar koltuğa uzandığımda, tüm sıvılarım boşalmaya başlamıştı artık. Herbir tarafımdan, halıya ve tavana bişeyler fışkırıyordu, kan, ter, sperm, salgı, salya! Duvarlar, ıslak ve tuhaf desenlerle kaplanmıştı! Ayrıca küçük kemik parçalarının da halıya sıçradığını görüyordum. Kendine dokunmayı hobilerinden biri sayan bi kişi olarak, o an dokunmaktan korkuyordum ama. Yanına yaklaşılmayacak hâldeydim. Uzaktan kim görse kaçardı.. İrfan; o nasıl gelecekti peki? Az önce aramıştım, meşguldu. Bana pilimin bittiğini söyleyen İrfan'dı. Öyleyse cevabını da biliyordu. Mükemmel olmayı değil, bir parça düzelebilmeyi umut ediyordum. Hayvan herif; mutlaka bi yanıt verebilirdi bana! Bir arkadaş sayılırdı hem. En azından bi arkadaşın teşhis koyması gerekliydi. Tekrar aradım.

Duyamadığımı hesaba katmamıştım: Bişeyler homurdanıyordu ve anlamıyordum! "Ne diyosun?" dedi. "Pilim bitti yavşak herif," dedim, "Kıçına kına yak!" Gene mırıldandı, dediklerini duyamadım. "Aslında tam bitmedi," diye ekledim, "Bişeyler yapabiliriz belki! O gün, tam olarak ne demek istemiştin sen? Bir çıkış noktası bulabilmeyi ümit ediyorum çünkü. Yardımcı ol ipne!." Söylediklerini işitemiyordum, ama konuşuyordu karşımda. Canım acıyacaktı, biliyorum: Son çare, ahizeyi kulağıma soktum! "Git, bir bıçak al," dedi. Ona inanarak, mutfağa yürüdüm. Ve çok korkunç birşey oldu!. Unuttuğumu sanıyordum. Kendimi, duvardaki saate bakarken buldum: '22.15'ti.. "Bıçağı aldım," dedim İrfan'a. Derinden, boğuk, ve noksan işitiyordum söylediklerini, inşallah bi hatâ yapmazdım. "Devamını söyle! Bıçak elimde?. Bağırdı lavuk: "Ne bıçağı lan!?." "Ekmek bıçağı?" dedim.. Evet, yanlış anlamıştım heralde; bu eksik bilgiyle hareket edemezdim. Sonra kapandı telefon.

Koltukta oturuyor, fışkırmayı sürdürüyordum! Bıçağı mutfağa doğru fırlattım: Çaydanlığı devirdi ve demliğin kapağı havada iki takla attı. Gülmeye başladım. İstesem yapamazdım bunu! Ekstra salyalar fışkırtarak kahkahalar patlattım! Biten pilimin geri geldiğini hissediyordum. Aynı anda, ıkınmaya başladım. S.çmak gibiydi, ıkındıkça bütün zehirim akıyordu. Duvarlara sıçrayan ıslaklıklar, belirgin bir figür biçimini almıştı! Masada duran topuğumu küçük bir fare kemiriyordu.. Sonra, yan komşunun çocuğunun, flüt çalışma sesini duydum.

O anlamsız, saçmasapan flüt denemesi, birdenbire içimi titretti! Kalpten gelen, ruhu dansa çağıran bir müzikti sanki! 'King Crimson' ve eski 'M.F.Ö' müziinin bi karışımını andırıyordu. Aradaki boşlukları da kendim doldurarak, bu gizemli melodiye eşlik ettim!. Öylece uzanmıştım. Gözümü kapattığımda, mavi pırıltılar vardı karanlıkta. Işıkların aydınlattı küçük panolarda, 'yarın iyi olacaksın' yazıyordu. Buna benzer daha pek çok ışık ve pano gördüm: 'yarın', 'ertesi gün', 'önümüzdeki ay!' Herbiri farklı renkteydi. Bir tanesi ise, çok değişikti: Diğerlerinin üzerine ışıldıyordu! Melodiyi takip ederken, en çok ilgimi çeken de o oldu.

Ateşli Pazar

Ender Öztarraman
enderoz@leman.com.tr

Keşke sadece bu karenin kahramanı olarak kalabilsem... Ne yazık ki beni son kareye kadar takip etmek zorundasınız... Ya!

"Çünkü size Diyarbakır'ın değişen yüzünü anlatacağım!

Adım Settar! Diyarbakır Senfoni ...

Orkestrasında viyolin sanatçısıyım!...

Deeyormuşum!!! Hah-hah-hah! Değilim elbette, olabilirmiyim hiç... nerdee!...

HALEN ATEŞİ VAR MI?

SEN!

ALMADIN MI YOKSA?.. N'OLDU ÜLE HANİ İLAÇLAR?..

BEN...

En iyisi herşeyi en başından anlatmak:

Bu Berivan!.. Bizim dün gece aniden ateşlenerek hastalanan bir buçuk yaşında ki kızımız:

Bu Doktor!.. Sabahleyin Berivan'ı muayene ederek ona reçete yazarı...

Bu bizim hanım... Pazar sabahı ilaçları almam için beni ile kaka sokaklara yollayarı...

"ve bu da Ben!!!

Bunlar da nerden çıktı ûlen?.. Hani Diyarbakır değişmişti...

OPS!

BU SOKAĞA GİREMEZSİN HEMŞERİM-OPERASYON VAR!..

AMA?!! NÖBETÇİ ECZANA BU SOKAKTADIR!!!

OLMAZ!

Berivan'ın ateşli hastalığı sanki bende bir havale hali yaratmış gibiydi; almam gereken ilaçların aciliyetini çılgınca bi anlatmışım ki onlara...

"sonunda timlerden biri ikna olup reçeteyi elimden aldı!.. olduğum yerde beklememi, ilaçları eczaneden getireceğini söyledi ve gitti!

TAKA-TAAK! TAKI

DIUVV TAKA: TAKA TAK-TA!

" Aradan beş dakka geçmemişti ki... önce mermi sesleri...

Sonra da sis bulutları ve dumanı yağmaya başladı... Diğer Tim elemanı da o sokağa dalıp duman perdesi arasında kaybolmuştu.

BEN... REÇETEYİ KAYBETTİM ...

Eve dönene kadar kulağımdan viyolanın sesi eksik olmadı!!! Kimbilir.. gerçekten de belki...

"benim istikbalimde Diyarbakırlı bi viyolonsel sanatçısı olmak varadır ha!...

DİYARBAKIR BELEDİYE BAŞKANI'NIN, PAZAR GÜNÜ ATEŞLENEN BİR ÇOCUĞUN AİLESİNE YAPTIĞI GEÇMİŞ OLSUN ZİYARETİ KAMUOYUNDA TEPKİ ÇEKMEYE DEVAM EDİYOR SAYIN SEYİRCİLER!..

Ender Öztarraman, 2004

Akşamsefası

YAZLIK DENGELİ BESLENME KAANERTEM

KÜÇÜK PAZARLAR

Nihat Genç

Irak işgalinin ikinci yılında savaş tüm Irak şehirlerine yayılarak sürüyor, oysa iki günde biteceği öngörülmüştü. Direnişçilerin karşı saldırıları örgütlenerek gün geçtikçe büyüyor, oysa, Saddam'ın orduları silah bırakmış dağılmıştı. Savaş sınırlardan başka ülkelere sıçrar bölgeye yayılır mı, hayır yayılmaz deniyordu, şimdi yayılır endişeleri büyüyor.

Hangi savaş patladığı yerde kaldı. Alev düştüğü yerden başka coğrafyalara sıçrıyor. ABD'yle Türkiye arasında gizli kapaklı bir savaş çoktan patlak verdi. Kürt aşiretlerin tek geçim kapısı Habur'u kapattığınızda peşmergelerin karınlarını doyurması mümkün değil. Zaten Türkiye bu kapıyı Amerika'nın zoruyla açık tutuyor. Türkiye'nin en büyük Kuzey Irak kozu bu kapı. İşte son günlerde Habur'u kapatıp Suriye'den giriş yapacağını Türkiye söyledi ve cevabını ABD Telafer'de vermeye başladı.

İşgalin ilk günleri bu savaş Suriye'ye, İran'a hemen yayılır deniliyordu, ama gördük ki, savaşın ilk sıçradığı yer Türkiye sınırları oldu. Kerkuk'te, Telafer'de yeni bir savaşın patlak vermesi bugünlerin en büyük ihtimali. Irak savaşının asıl düğümü Kerkük'te çözülecek.

İşgal orduları ne zaman çekilir? Bunun cevabı yok. Ancak, I. ve II. Dünya ve başka büyük savaşlara baktığımızda işgal ordularının beş/altı yıldan sonra yorulduğu, orduda terhis bekleyenlerin isyan ettiği, ülkelerin maddi zararları çoğaldığını, subay kadrosunun yıprandığını, ülke içi siyasetin cangıllaşıp yön değiştirdiği ve savaş sürecinde işgalcilerin dostlarını (ittifaklarını) kaybettiğini ve bu ters dönme, boka sarma, çamura batma işinin beş/altı yılda ortaya çıktığını, tarihe bakıp yuvarlıyoruz.

Türk orduları İzmir'e girdiğinde İstanbul işgal altındaydı. Pekala İngilizler yeni ve büyük ordularla Türkler'i durdurabilirdi. Biz İzmir'e girdik İstanbul'u bize niye verdiler. Çünkü, I.Dünya Savaşı sekizinci senesini doldurmuş, İngiliz orduları yorulmuştu. Hatta İngiliz ordusunda isyanlar başlamış tugaylar kendiliğinden silah bırakmış ve terhisler hızla başlamıştı. Hatta İngiliz halkı isyan halindeydi. İngiltere'de halk savaşa sebep olanları iktidardan indirmiş, hatta, Çanakkale'de yenilmiş şanlı komutanlarını tarihten silip yerlerinden etmişti. Üstelik savaşa birlikte güle oynaya girdikleri Fransa'yla ve sonra İtalya'yla ganimet paylaşımında ters düşmüş, ittifaklar bozulmakla kalmamış, herşey karışmıştı.

Çaresizdiler, Mustafa Kemal'le masaya oturacaklar ve İstanbul'u boşaltacaklardı. Yeni bir Çanakkale savaşını göze alamazlardı, öyle oldu. Tabii İngiliz ordusundan ve İngiltere'deki isyandan bihaber insanlar Mustafa Kemal İngilizlerle anlaştı gibi dedikodular çıkardılar. Küllüyen yalan. İngilizler bizimle hangi orduyla savaşacaktı. Üstelik sömürgeleri tarihlerinde ilk defa İngiliz ordusuna asker göndermeyeceğiz demeye başlamıştı...

Yani, işgal ordusu Amerika da yorulacak.

1. Dünya savaşıyla tarihte hiç olmayan devletlerin cetvelle/diplomasiyle kurulmasına sahne oldu topraklarımız. Başta Balkan ülkeleri. Bunlar, sekiz/on asır evvel buralardaki küçük krallıklarını bahane edip harekete geçtiler, bir kültür bir tarih bir geçmişleri olduğu fikriyle sıfırdan devlet kurdular.

Asıl komedi, tarihi çarpıtma Yunanistan'ın kurulmasıdır. Tarihte Yunanistan diye bir devlet olmadı, yoktu. Türkler Anadolu'yu Yunanlılar'dan değil Romalılar'dan aldı. (Rumlardan)

Ancak batıda aydınlanmayla eski Yunan kültürüne, Aristolar'a, Sokratesler'e büyük bir heves başladı. Üstelik bahsi geçen antik helen uygarlığı çok tanrılıydı ve papazlarla ilgisi yoktu. Hatta Sokrates'i dahi çok tanrıyla dalga geçiyor diye öldürmüşlerdi. Gelin görün ki Yunanistan'ı papazlar kurdu, Yunan bağımsızlığı papazların eseridir. Ortalıkta olmayan ve yalnız kitaplarda yaşayan bu antik uygarlık ise çok tanrılı, mitolojik bir eski zamanın ürünüydü.

Neyse, Yunan papazlar Anadolu'daki Rumlar'la tartışa tartışa bu Rumlar'ın hepsini Yunanlı yaptı. Yunanlılar'ın Rumlarla ilgisi yok ama, işte bu fikirlerle Kıbrıs'ta, Ege sahillerinde hak iddia ettiler, Rumlar Yunan bayrağı etrafında toplandı.

Yunanistan kitaplara bakılıp kurulan devlet. Bu yüzden halk Osmanlıca karması bir Rumca konuşuyordu. Bu dilin içinde Osmanlıca sözcükler olduğu için sık sık bu dil yasaklandı ve halktan Sokratesler'in Aristolar'ın kitabı diliyle konuşması istendi, 1967'deki Albaylar cuntasının bir derdi de buydu.

Osmanlı'nın parçalanacağını anlayan batılılar eski taşlara, arkeologların ağızlarına, tarihe, kitaplara bakıp olmayan halklar icad ediyor, olmayan halklara devletler/sınırlar bağışlıyor.

Bunun en güzel örneği Lübnan'dır.

Bundan 8/10 asır önce Fransa'dan kalkan Haçlı orduları Kudüs'e yola çıkar. İşte taa o dönemde bölgeye hristiyanlar yerleşir ve sayıca çok az hristiyan bölgede kalır. Osmanlı parçalanmaya yüz tutunca Fransızlar bu bölgedeki (Maruniler'i) hristiyanların kendi kültür tarihinin kendi soyunun uzantısı olduğunu herkese kabul ettirir. O gün bugün Lübnan'ın koruyucusu/hamisi Fransa'dır.

1970'li yıllarda başlayarak 15 yıl bu yapma devletin halkları hristiyanlar/müslümanlar birbirine girdi. Dünya tarihinin en feci şehir savaşında 150 bin ölü verildi. Ve bu savaşta falanjistleri (hristiyan milliyetçileri) Fransa destekledi. Halen cumhurbaşkanları Fransız'dır.

Tarihte Filistin diye bir bölge var, ama, Filistin'in sınırları neresidir nerde başlar biter bilen yok. Mesela Filistinliler Ürdün'ü kendi sınırları içinde kabul eder.

Ürdün nerden çıktı? Cetvelden! Tampon devletin ne demek olduğunu anlamak için Ürdün'e iyi bakın. Filistin topraklarıyla Arabistan toprakları arasına yerleştirildi. Ancak kimin toprağı, Arabistan'ın mı, yani Hicaza mı dahil, Filistin'e mi?

İsrail 1960'lı yılların sonunda Filistinli gerillaları Filistin'den sürüp çıkartınca gerillalar ve onbinlerce Filistinli Ürdün'e yerleşir. Filistinliler babalarının malıymış gibi Ürdün'ün iç siyasetine karışır, bakan tayin eder, hükümet yıkar. Ve sonunda Ürdün kralı onbinlerce Filistinli'yi öldürür. Araplar'ın Araplar'ı kırdığı/soykırımdan geçirdiği en vahşi günlerdir.

Ürdün kralı Abdullah, oğlu Hasan yine Abdullah ve bundan sonraki torunları da Arap topraklarında batılılarla en yakın ilişkileri kurar. Kukla devlettir. Küçük, güvensizdir, hamiye ihtiyaçları çoktur. Bu yüzden Ürdün'ü seven Arap yoktur, Araplar bu küçük ve zengin krallıktan iğrenir.

1900'lü yılların başı dünya yahudilere vatan aramaya başlar, özellikle İngilizler. Uganda'da karar kılınır. I.Dünya Savaşı başladığında dahi yahudilerin Filistin'de umutları yok, dünya yahudi kongresi Uganda'yı en akla yakın yurt olarak görmekte. Ancak I.Dünya Savaşı'nın şansları büyük ütopyaları değiştirir. Yahudiler Uganda hayalini hızla bırakıp bugünkü İsrail'e alevera dalavera yerleşir.

Bu kadar yerleşimci bu topraklarda karnını doyuramaz fikri işleri karıştırır. Bir yahudi bilimadamı bir yeni buğday tohumu bulduğunu, bu dağlarda çok eskiden kalma bir tohum olduğunu, bire yirmi verdiğini, bu buğdayla hem Araplar'ın hem de Yahudiler'in karınlarını pekala doyurabileceğini, hatta, çölün yahudilerce yeşillendirileceğini söyler. İsrail tohumları Filistin'e atılır. Parayla saf ve hızla zengin olmak is-

Devamı 14. Sayfada

KUŞ BOKU

MELİKE AĞAR

ARRIVA ARRIVA ARRIVAAA!

MEHMET ÖZMANOĞLU

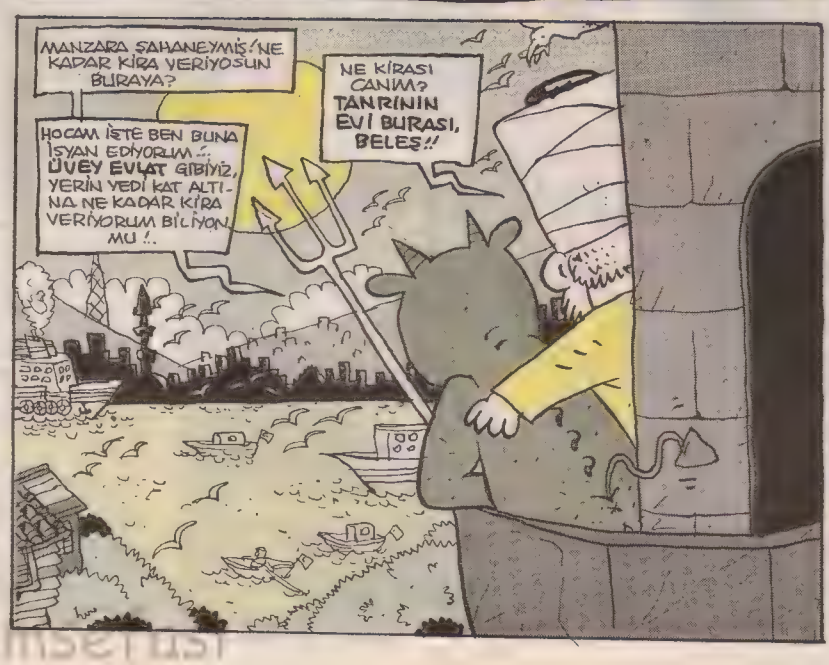

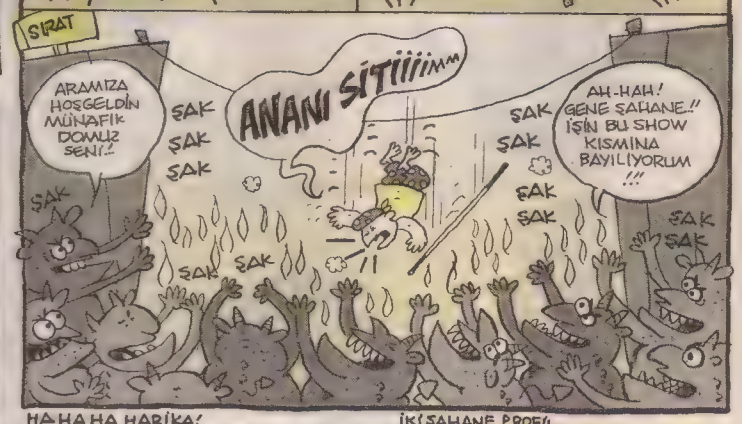

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

● ÜNLÜLER MANDRASI

● KARA FUAT VE AÇIK DENİZLER

13. Sayfadan Devam

teyen Araplar'dan bomboş tepeler satın alınır. Ve ilk toplantıların hepsinde Araplar'la Yahudiler'in kardeşçe yaşayacakları iddiası işlenir. Konferanslarda Araplarla Yahudiler arasında hiçbir anlaşmazlık çıkmayacağı fikri hem hakim olur hem de en çok alkışlanan cümleler olur. O gün bugün kan gövdeyi götürüyor!

1850'li yıllardan beri dünyanın yeni cenneti Amerika'ya tüm Avrupa topraklarından olduğu gibi, ülkemizden de Ermeni göçü başlar. Amerika'ya 18. yüzyılın sonunda yerleşen Ermeniler'in bugünkü Amerika tasavvurundaki Türkler imajında etkisi fazla olmuştur. Ermeniler Amerikalılar'a Osmanlı tarihini saçma sapan komik masalsı ve ürkütücü anlatır. En acımasız en vahşi akla hayale gelmedik işkencelerin sahibiymişiz... Mesela kim çok düşman kulağı kesip biriktirirse o Paşa, komutan oluyormuş. Bu Ermeniler'in anlattığı Türkiye portresi I.Dünya Savaşı'na müdahale etmeye kalkan Amerikan başkanı Vinston'u yani Amerikan siyasetini çok etkileyecektir.

I. Dünya Savaşı'na en sonra müdahale etmeye kalkan Amerika başkanı Vinston'un en büyük arzusu bu mazlum, bu mağdur Ermeniler'e toprak ve devlet armağan etmektir. Aynı Vinston Kürtler'e de devlet vereceğini söyler. I.Dünya Savaşı'nın parçalanmış halkı Osmanlı, kazıklanmış halkı Kürtler'dir.

Kurda kuşa devlet dağıtıldığı yağma hasanın böreği günlerinde elleri boş dönen yalnız Kürtler oldu. Şu anda Irak savaşının en kritik siyaseti de I. Dünya Savaşı'nın bu elleri boş hayallerinin devamı niteliğindedir...

Tarihte Suudi Arabistan diye bir yer hiç olmadı. Oralar çöldü. Cihan harbi başlarken orada petrol de yoktu. Bedevi aşiretleri ve Mekke'de bir şerif... Yani, Osmanlı'nın memuru, siz ona Mekke müdürü diyebilirsiniz. Peygamber soyundan. İngilizler halifeyi yıkıp bu Mekke müdürüne maaş bağladı. Adamın topladığı asker düzenli değil, ayrıca sayısı üçyüzü geçmiyor. Bütün aşiretler onbin defa I.Dünya Savaşı'nın Hicaz yollarında Türkler'e saldırdı hepsinde püskürtülüp dağıtıldı..

Neyse, rakip aşiretler daha fettan çıktı. Çünkü rakip aşiret Suudlar, Vahabilik gibi bir mezhep icad ettiler. Ve Sünni Şerif yani Mekke Müdürü'ne karşı çıktılar. Bunlar Suud, bedevi. Mekke Şerifi gibi hiç değilse bir şehirde hiç yaşamadılar. Suudlar'a da maaş bağlandı. Sonra iki aşiret birbirine girdi. Mekke Şerifi'nin oğlu Faysal bu taraflara Suriyeler'e gelip İngiliz ordusunun yanında iki yüz, üç yüz atlısıyla yani süs bölüğüyle işgalden sonra bir yere yerleştirilmek için bekledi... Ve İngilizler güya Mekke Mudürü'nü Halife ilan etti. Kimse işlemedi. Ama torunları Ürdün'de, Suriye'de kukla yönetimlerce krallığa tayin olundu.

İngilizler'in atadığı bu şeyhler/oğulları/torunları çok sonra yani 1950'li yıllardan itibaren Baasçılar tarafından birer birer indirildi, indirilmeyen ve hala yaşayan Suudlar ve Ürdün!

Suriye'yi Cemal Paşa ve Mustafa Kemal'den, yani Türk ordularından kim aldı hala belli değildir. İngilizler ve Fransızlar birlikte hak iddia eder. Her birinin komutanı Şam'a muzaffer bir giriş yapar, tören düzenler. Ayrıca besledikleri şerifin oğlu Faysal da birkaç yüz atlısıyla şehri sanki Araplar kurtarmış gibi şehre girer. Ve yıllarca Suriye kimin idaresinde kalacak tartışması başlar.

İngilizler'le Fransızlar'ın arası da bu yüzden açılır. Hatta Fransızlar Adana'da Mustafa Kemal'le anlaşır, Türk ordularının Suriye'ye gireceği koridoru hep ayaktadır. Fransızlar Türk ordusuna araç gereç verir. Mustafa Kemal İzmir'i süpürdükten sonra pekala Suriye'ye girebilirdi. Girseydi I. Dünya Savaşı kaldığı yerden sil baştan başlayacaktı. Fransızlar ve İngilizler'in artık karşı koyacak kudreti, parası, askeri, entrikası, Arap'ı da kalmamıştı. Ancak işgal orduları 1914'den beri, Turk orduları ise Balkan savaşı 1911'lerden beri savaşıyor, yorgundu. Bu gizli Fransız anlaşmasının karşılığı olarak, sanırım böyle, 1939'da Hatay'ı aldık..

I. Dünya Savaşı başında petrol sözkonusu değildi ama savaşın sonunda haritaları petrol çizdi. İngilizler'in savaşacak gücü yoktu ama diplomatik manevralar için bölgede aşiretlerden şeyhlerden ajanlardan büyük bir siyasi oyun sahası vardı. Mesela, Lozan'da Kerkük/Musul ortada kaldı. İngilizler Türkler'i Yunan ordularına kırdırmak isteyip kendileri İstanbul'da paşa paşa oturup sonucu beklemeye koyuldular. Kuzey Irak'ta Kürtler'i gaz bombalarıyla dağlarında öldürürken, Türkiye sınırları içinde Kürtler'i kışkırtıp Türk devletinin üstüne sürdüler, Dersim'e kadar.

Türkiye'deki Hititler gibi tarihte antik bir Suriye hep olmuştur, ayrıca Osmanlı'ya küsen Canboladoğulları bir ara Suriye adında devlet de kurdu. Ama tarihte Irak diye devlet yoktu, olmadı. Buraların adı Mezapotamya'ydı. Savaş yıllarında Mezapotamya aşağı Mezapotamya yukarı denirdi. Ayrıca savaş yıllarında Türk orduları Bağdat yakınlarında "Kut" denilen (Kutülemmare) yerde Plevne benzeri muhasara altına alıp İngilizler'i perişan etti. Savaş sonrası Irak yoktan kuruldu. Memur kadroları yoktu, hangi hukuk çalışacak bilinmiyor. Osmanlı'dan kalan bürokrasiyle idare ettiler.

İran Türk hükümdarların elinde asırlarca yaşadı, 1917'li yıllarda arkaik bir "Aryen" ırkı bulunup başına Şah Pehlevi geçirildi. İran toprakları kah Rus kontrolünde kah İngilizler'in kontrolündeydi, bir ara Türk ittihatçıları da İran'ı kurtarmak için yola çıktı. Ancak İran sınırları çizilirken bugün otuz milyona yakın Türk Güney Azerbaycan tabir edilen İran'ın kuzeyinde kaldı. Bugün Azerbaycan'daki milliyetçi bozkurtçu parti Amerikancı politikasıyla İran'ın elinden bu Türk bölgesinin alınacağını hayal ediyor.

Şimdi bu aşırı kısaltılmış özet tarihin bize ait felsefesini yapalım. Bulgarlar, Ruslar, Ermeniler, Araplar ve Yunanlar, bunların hepsi öyle ya da böyle milli kurtuluş savaşlarını Türkler'e karşı vermişti, bunun anlamı şu, hepsinin "ebedi düşmanı" tarihlerine Türkler olarak kazıldı. Yani İngilizler onlara yalnız toprak, devlet bağışlamadı ayrıca milli düşmanlarının da adını bağışladı.

Başka yönüne bakalım. İngilizler savaş boyunca habire Amerika'dan borç alıyordu. Sonunda Vinston işin içine girdi. İngiliz ve Fransızlar leşleri bölüşürken, Vinston, "insanlık" adına, "dünyanın vicdanı" gibi konuşarak tarih sahnesine Amerikalılar'ı soktu.

Vinston halkların bağımsızlığını, kendini idare etmesini, yani, self/determinasyonu savunuyordu, Lozan'a bu amaçla geldi. Vinson bu düşünceleriyle tüm mazlum ülkelerin hamisi ve vicdanı oldu. Herkes leş kaparken onun sadece özgürlük fikirleriyle ortaya fırlaması dünya halklarının beğenisini kazandı.

Halkların kendini idare etmesi I. Dünya Savaşı'nın en büyük insani sloganıydı. Halklar kendini nasıl idare edecek? Tampon devletlerle oluşan haritaların içinde bir halk olarak yaşayabilir mi? O yılların moda ideolojisi "milliyetçilik"ti. Her ülke milliyetçi olursa, kendi ırkına kendi kültürüne sahip devletler Milletler Cemiyeti'nde (sonra Birleşmiş Milletler'de) temsil edilerek dünya siyaseti rayına sokulabilirdi.

Yani, I.Dünya Savaşı milliyetçiliği dünya sahnesine sokmuş, imparatorluklar bu milli devletler tarafından parçalanmaya başlamıştı. İngiltere de nasibini aldı sömürgelerini kaybetti, adasına sıkışıp kaldı. Ancak II.Dünya Savaşı'nda bu milliyetçi devletler tarihinin en büyük vahşetlerine sebep oldu. II.Dünya Savaşı sonrası Avrupa uzun yıllar ne olup bittiğini anlayamadı. Uygarlık sona mı ermişti. 1950'den başlayarak milliyetçilik fikri ağır eleştirilere sahne oldu, bugünkü Avrupa Birliği fikri ortaya atılıp yepyeni bir "kaynaştırma" politikası devreye sokuldu, pazar fikri burdan çıktı!..

Halkların kendini idaresi cafcaflı bir slogan ama hep hayal olarak kaldı. İmkansız bu ütopyanın sahibi nedense "sömürge" yönetimleri oldu. Çünkü uydurulmuş devletler ya da tampon diye kurulan devletlerle dünya siyaseti karmakarışık bir hal aldı.

Asıl dersimizi çalışmamız gereken yer de budur, tampon devletlerin dünya siyasetine açtığı felaketler nelerdir?

Bu felaketler şunlar: Bugün Ürdün, Amerika/İngiltere desteği olmadan kendi başına yaşayamaz. Bugün Suudlar Amerika desteği olmadan yaşayamaz. Bugün Lübnanlı hristiyanlar Fransız desteği olmadan yaşayamaz. Bugün Ermenistan batı desteği olmadan yaşayamaz. Bugün Kuzey Irak'taki Kürtler Amerika desteği, Türkler, Türkiye desteği olmadan yaşayamaz.

Yani, tampon devletler bir başka büyük devlete kökünden bağlı kalmak ve bu bağlılığı sürdürmek zorunda. Bu uyduruk ve tampon devletler, ittifaklarını, yani müttefiklerini değiştirme şanslarına sahip değil. O halde "bağımsız" değil, o halde kendi kaderlerini kendi halklarının tayini safsata bir söz.

Tampon devletler kimin hamisi/arzusuyla kurulmuşsa ebediyyen onun gölgesi ve diplomasisiyle bugüne kadar geldiler. Bu ülkelerin büyük devletlere sürekli bağlılığı bölge trafiğini alt üst etmekle kalmadı, dünya siyasetini (bu tampon devletlerin çoklu bağımlı ilişkileri) cehennemi bir yola soktu.

Bugün Arap aydınlarının ağzında özdeyiş halinde bir laf vardır. Orta-Doğu'da bir buçuk devlet vardır, biri Türkiye, buçuğu İran, diye. Doğrudur. Türkiye uzun yıllar Nato'ya bağımlı olmasına rağmen bu bağımlılık karşılıklıydı ve her zaman bağımlılık yönünü değiştirecek siyasi bir iradesi sözkonusuydu, yani, uydu ve sömürge olmadı. İran da öyle.

Tampon devletlerin asıl felaketi şuydu. Hangi büyük ülkeye bağımlıysalar o ülkenin pazarı haline geldiler, kendi pazarlarını kendi komşularına ve kendi halklarına açamadılar. Küçük bir örnek, Lübnanlı suyunu hala Fransız firmalarından içer. Lübnan'da Hristiyanlarla Muslümanlar aynı şehir içinde semt pazarlarında dahi buluşamadı. Mallarını birbirlerinden değil başkalarından alarak birbirlerini tecrit edip dışladılar. Kendi ırk/mezheplerine dayanışmaları yoğunlaştı. Mesela Kars'la Erivan da böyledir, Süleymaniye'yle Kerkük'te böyledir. Kendi sınırlarında ya da iç pazarlarında kendi halklarının kaynaşması imkansız hale gelince, kültürlerin, ırkların, mezheplerin ve aşiretlerin "yalnızlığı" büyüdü...

Bu şu demek, pazar demek dil öğrenmek, başkasını tanımak, başka kültürlerle kaynaşmak demek, bunu sokaktaki işportadan Kapalıçarşılar'a kadar görebilirsiniz. İnsanların kaynaştığı, birbirine karıştığı yerin adıdır.. Herkes sınırını, herkes mahallesini birbirine kapatınca, Osmanlı'nın bıraktığı miras üzerine başka "ırklar" başka "kültürler" icad olundu. Diyelim Hristiyanlar eski zamanlarda bu kadar "yalnız" dışlanmış değildi... Kürtler de öyle, Ermeniler de öyle... Ama bütün sınırlar bütün pazarlar kapanınca "etnik" hesaplar, yani birbirine karışmamış kültürler ortaya çıktı. Binlerce yıl aynı kervan yolu üzerindeki şehirlerin "etnik" saf, arı kalması mümkün mü? Asla!.. Bu topraklarda hepimiz birbirimize karıştık, ama şimdi, karışmamızı engelleyen gelişmeler oldu!

Yani milliyetçilik batıdan geldi, pazarlarımızı kapadı. Ve halkların her birini çelik tencereler içine koyup düdüklü tencere gibi haşlayıp kabarttı... Oysa Anadolu'nun toprağı; Aşure'dir, Nuh'un gemisini anlatır!. Şimdi AB kendi pazarını bize dayatıyor, AB'ye girdiğimizde komşularımızla ti-

carete onlar karar verecek...

Tampon devletlerin yüzyıllık tarihine baktığımızda çok daha büyük felaketlerin siyasete taşındığına şahit oluruz. Mesela "demokrasi"... Sizler göbekten Fransa'ya, İngiltere'ye, ya da Amerika'ya bağlıysanız, demokratik seçimlerin sizin ülkenizde işi ne? Başımızdaki ha padişah olmuş, ha diktatör, ha gangster, ha kral, ne farkeder? Biz yeni bir başkan seçsek ne yapacak? İttifakları ortada, bağımlılık ortada, o halde, demokrasi imkansız...

Bu yüzden tampon devletler ya aynı parti iktidarının diktasıyla, ya diktatör gibi (Şaron) başkanlarıyla ya da kral ya da şah ya da krallaşmış siyasi başkanlarla yönetildi... Demokrasi İsrail'de Ermenistan'da Türkiye'de olmadı değil, ama, dostlar alışverişte görsün misali, şekli bir demokrasi!

Irak savaşının en büyük sorunlarından biri bugünlerde tampon devletliğe aday Kuzey Irak'tır. PKK hareketi gibi "dağlı Kürtler"den oluşur, başında aşiret lideri. Dağlı oldukları için aşiret yönetimi uzun süre değişmeyecek. Kuzey Irak'taki Kürtler Türk devletinin adamakıllı bir milli düşmanı olmayı henüz hakedemedi. Kerkük'e saldırdığında bu yeni devlet de milli düşmanlarımız arasında yeni hayatına başlayacak.

Kuzey Irak tampon devlet olarak bahsi geçen tampon devletlerden çok daha kötü durumda, çünkü tek geliri sınır kapısı. Bu kapıdan aldıkları haraçla rakip aşiretlerin doymak bilmez işsiz genç nüfuslarının karınlarını doyuruyor. Kuzey Irak'ın hesabı şu, kapısız penceresiz devlet olmaz, onlar İsviçre hayali görmekte. Türkiye sınırları kapandığında aç, perişan olacaklar. Arap düşmanlığıyla iyice sıkışacak. Yaptıkları hesap Kerkük'ü almak bu dar alanda pertolle kudret sahibi olmak. Bu yüzden bağımsızlık hedefleri Kerkük. Kerkük'ü aldıklarında daha zengin olacaklar ama komşularıyla düşmanlıkları büyüyecek, bağımsızlıkları töhmet ve tehdit altında kalacak ve batıya bağımlılıkları daha da büyüyecek.

Kuzey Irak liderlerine Kerkük'e saldır diye akıl verenler Kuzey Irak'taki federasyonun sonunu hazırlıyor, çünkü bu federasyon İran, Türkiye, Suriye ile iyi ilişkilerle ayakta kalabilir. Kerkük'e saldırdığında batının silahlarına daha çok bağımlı olacak ve düşmanları her an saldırı için tepesinde olacak. Petrol zenginliğiyle bağımsızlığını pekiştirip korumayı başaran Orta-devleti yok. Kuzey Irak ittifaklarını uzaklardan değil komşularından seçmek zorunda.

Büyük devletler tampon devletleri düşmanlarıyla daha da çatıştırarak kendilerine bağımlılıklarını artırıyor ve tampon devletleri sıçrama tahtası/üs diye kullanıyor. Şimdi Kerkük'te başlayacak savaş yüzbinlerce ölüye ve onlarca yıla mal olacak, yeni bir Beyrut olmaya aday!.

Savaşı başlatan ve kışkırtan batı, yine demokrasi diyecek, yine insan hakları diye bölgeye koşacak, yine demokrasi olsaydı böyle olmazdı diye saçma sapan düşünceler ileri sürecek..

Oysa saçma sapan olan Demokrasi'nin kendisidir. Çünkü Kuzey Irak'ta bu dağlı aşiret yapısıyla hiçbir zaman demokrasi olmayacak, Kuzey Irak'ın şansı komşularıyla kapılarını açmak, bütün yönleriyle açık pazarlar kurmak... Bu dar alandaki insanların düşman komşularıyla tanışması görüşmesi kaynaşması ancak sınır ve ticaret yollarının kurulmasıyla mümkündür.

Bu toprağa demokrasi değil, düzenli şekilde işleyen kervan yolları lazım.

Eski hükümdarlar bu toprakları asırlarca pazar yerlerinin asayişini kervanların akışını sağlayarak idare etti. Gerçek bu.

Peki demokrasi ne yapacak bu toprağa, batıya bağımlılığı çoğaltacak, savaşı kışkırtacak, pazarları batı lehine kapatacak.

Neydi şu büyük demokrasi. Batı, bizim eski Yunan'da site devletlerimiz vardı, orada hür yurttaşlarımız vardı, bu halkın oylarıyla halk senatoyu seçerdi, krallıklar yerine halk geçti, işte en büyük insani rejim budur, deyip duruyor.

Demokrasiyle birlikte yüzlerce ülke sömürgeleşti, yüzlercesi de tamamen batıya sömürge/uydu/tampon oldu, demokrasiyle bu topraklar tarihin en gaddar savaşlarını yaşadı.

Neydi bizim eski sistemimiz, kervan/ticaret/pazar yerlerini açmak, çarşıyı pazarı rahat bırakmak, insanların, değişik kültürlerin ve ırkların bu pazarlarda buluşmasını/kaynaşmasını sağlamak. Ve bu pazarlardan herkesin her şekilde nasiplenmesini sağlamak.

Doğunun padişahları "diktatör" değildi, alikıran başkesen olarak çok sertlikler yaptılar ama, pazarı, çarşıyı, kervan yolunu düzenlemek ilk işleriydi.

Çünkü doğu hükümdarlığının (egemenliğinin) vazgeçilmez şartı kervanların ve pazarların asayişinden sorumlu olmak. Doğu siyasetinin kökeni seçimler değil, doğu siyasetinin kökeni bu uçsuz bucaksız ticaret/pazar/çarşıların düzenini sağlamak. Pazarında istikrar olmayan hükümdarın egemenliği düşer, yerine pazarı/yolları düzene kavuşturan yeni hükümdar gelir!..

Doğu siyasetinin kökenleri, pazarı yolları kervanı tüccarları asayişle birbirine bağlayan sınırları denetlemek, giriş çıkışları sağlamak demek. Doğu siyasetinin kökenlerini bilirsek, bu topraklara huzur getirecek şeyin sınırların ve kapıların ve pencerelerin çarşı ve pazarlarla ve ulaşım yollarıyla alabildiğince açılmasının bu topraklara mutluluk getirecek tek siyaset olduğunu anlamak demek.

Demokrasi gözlüğüyle bakarsak kapütülasyonların karşı tarafa verilmiş hak gibi görünür. Ancak egemenliği sınırların/yolların denetimi ve güvenliği ve işlerliğin sağlanması olarak anlarsak kapütülasyonların egemenliği pekiştiren birşey olduğunu anlarız. Yolların Fransalar'a kadar açılması, kervanların limanların tüccarların Fransalar'a kadar gidip gelmesi, demek.

Ticaret yollarının güvenliği hükümdarlığın egemenlik sorunudur. Batıda siyasetin kökeni özgür yurttaşların seçimi olabilir. Doğuda siyasetin kökeni bu yolların pazarların tüccarların siyasi ve sosyal huzuru, asayişidir. Hükümdarlık kavramı batıda halkın oylarıyla yönetilen demokrasiyi tarif ediyor olabilir. Doğuda hükümdarlık kavramı, yolların kervanların pazarın huzuruyla egemenlik kuruluyor.

Doğu siyasetinin felsefi kökeni budur. Yolları açan, düzenleyen, güvenlik ve asayişi sağlayan kimse iktidar odur. İktidarın kaynağı pazarın kervanların düzeni. Ünlü iktisatçı Adam Smith "ekonomiyi gizli bir el yönetir" derken eski egemenlerin bu büyük düzenini çok da anlamış görünmüyordu, bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler Adam Smith'in iştahla söylediği bir kuramdı, ancak bu felsefenin kökeni Osmanlı gibi eski hükümdarlardı.. Ekonomi batılı demokrasilerin eline geçtikten sonra gizli bir el nereye kayboldu?..

Bu siyaset bugünkü siyasetimize göre bambaşka bir paradigmadır!.

Pazara çarşıya çıkamayan, ürettiğini satamayan, yollarını denetleyemeyen, batının mallarına silahlarına muhtaç, batının emrettiklerini yiyen içen, batının düşman ol dediklerine düşmanlık yapan ülkeler bu topraklarda yaşayamaz.

Pazar/çarşı insanların ürettikleri, alışverişe girdikleri, her insanın bir şekilde sebeplendiği yerin adıdır. Farklı dilleri farklı renkleri farklı kültürleri pazarda görüp kaynaşırsın. İnsanlar pazarda insanların yüzlerini ve davranışlarını görür, pazara çıkan insan bir küçük mal almakla biraz da ırkını, rengini, cinsini ve huylarını değiştirmiş olur.

Herkesin sebeplendiği, ürününü, sanatını sattığı, değiştirdiği bu pazarlar insanların karınlarını doyurduğu ve insanoğluyla kaynaştığı yerlerin adıdır.

Kendi yollarını açamayan kendi pazarını kuramayan insanlar "egemenlik" sahibi olamaz ve gittikçe dar, başedilmez vahşi milliyetçiliklerinden, tecrit edilmişliklerinden ve dışlanmışlıklarından kurtulamaz!..

Anadolu topraklarında hükümdarlık kuranlar bu yüzden bu toprağı tarihin en melez toprağı yapmıştır. Herkes her yönden gelen herkese karışmış. Yüzlerce kültür bu kervan ve pazar yerleri yüzünden bu toprakta içiçe girmiştir. Bugün ülkemize akan Araplar içimizde erimiş, Orta-doğu'ya akan Türkler Araplar'ın içinde erimiştir. Bu topraklarda yaşayan insanların yüzde doksanının dedesi başka topraklarda doğdu ve hepimiz bu yollar bu çarşılarla birbirimize karışıp "şehirli" yani daha geniş bir kültürün sahibi oluverdik... Bugün içimizde ırk olarak Türk'ü aradığımızda dağda yaşayan Yörükler gelir aklımıza...

Yani Türkiye'nin komşularına örnek olacağı ya da Orta-doğu'nun karışık siyasetine "model" olacağı şey demokrasi asla değildir.

Türkiye'nin model alacağı şey, eski ve bin yıllardan beri olduğu gibi, tüm komşularıyla sınırlarını, pazarlarını, giriş-çıkışlarını tarih ilerledikçe ardına kadar açacak bir "ulaşım" ve "açık pazarın" siyasetini yapmaktır. Herkese girip çıkacağız! Hergün girip çıkacağız. Kolaylıkla gidip geleceğiz! Bu topraklara herkes girip çıkabilecek, komşularımızla pazarlarda, yollarda tanışacağız görüşeceğiz, birbirimizin dilini öğreneceğiz, birbirimizin adetlerini huylarını kültürlerini tanıyacağız.

Yani ne kadar çok sınır kapılarımız açıksa o kadar büyük bir "egemenliğin" sahibi oluruz.

Bunun başka tür insani faydaları da var. Demokrasiler bugün, pazarı/çarşıyı üç beş holdinge ve batılılara teslim etti. Oysa eskinin pazarı, kamburu cücesi dilencisi limoncusu halıcısı kuyumcusu herkese açıktı. Herkes pazardan sebeplenir ve pazarda hayat herkese açıktır. Pazar bütün insanlara şans ve ekmek kapısı ve sebeplenme kapısıdır. Sigortasız ve vasıfsız yüzbinlerce insanın karınca sürüleri gibi karınlarını bir şekilde doyurduğu yerin adıdır.

Şimdi en çok şu soruyu soralım. İki yüz yıldır dilimizden düşürmediğimiz demokrasiler bu ülkelerin ticaretini, ulaşımını, güvenliğini, pazarlarını açtı mı? Yoksa eski hükümdarlığımızla birlikte bu "kapılar"da sımsıkı kapandı mı?

Buradan çıkartacağımız netice şudur:

Demokrasi insan hakları diye diye komşularımızla ve buralardaki etnik halklarla, dar alan milliyetçilikleriyle durmaksızın ölünceye kadar savaşacak didişecek halimiz yok. Demokrasi etnik savaşları körükleyen, eşen, çıbanları patlatan birşey...

Bunun önünü almanın yolu, eskiden, binlerce yıldan beri yapılagelen şeyi yeniden yapmak. Birbirine karıştırmak. Yolları, insanları, dağları, kültürleri pazarlarda/çarşılarda buluşturmak. İnsan hakları gibi saçma sapan lafları etmekten yorulmuyoruz, peki neden kapıları açtırmıyoruz. İnsan hakları diye övünenler bize kapılarımızı açtırmıyor.

Kuzey Irak'a Ermenistan'a, Azerbaycan'a, Suriye'ye, Gürcistan'a açılacak yüzlerce kapı, bu toprakların huzuru ve egemenliği demek. Buralarda büyüyen dar alan milliyetçilikleri, etnik çatışmaları kökünden önlemek demek.

Bu komşu şehirler diğer komşu şehirlere eskiden olduğu gibi dolup boşalmadan Diyarbakır Halep'e, Erivan Kars'a akıp durmadıktan, işlemedikten sonra bir "kültür" inşaa edemeyiz.

Batı siyaseti demokrasi diyor, bizler, bu yolların sonuna kadar açılması birbirine karışması, diyoruz.

Yani şunu söylüyorum, şu anda Türkiye'nin en büyük kozu Kuzey Irak kapılarını sımsıkı kapatıp Kürtler'i tecrit etmek. Tam tersine, onlarca kapı açmalı, ortak çarşılar kurmalı, Urfa'yı Kerkük'ü Halep'e Süleymaniye'ye vızır vızır işletecek bir siyaset takip etmeliyiz!

Yakın tarihimizden bir örnek vererek fikirlerimi pekiştireyim.

Bakın, İstanbul işgal edildiğinde en sert en muhteşem yazıyı ünlü yazarımız Süleyman Nazif "Kara Bir Gün" başlığıyla yazdı. Ertesi gün de yazısından dolayı kendi gidip teslim oldu. Onurumuzu bu yazıyla korudu. İşgal ordularına karşı bu halkın gururunu ortaya koydu. Süleyman Nazif nükteleri, sert üslubuyla hala aşılmamış en büyük yazarlarımızdan. Kendisi Diyarbakırlı. Ziya Gökalp de Diyarbakırlı. 1930'lu yılların efsane sesi Celal Güzelses de Diyarbakırlı. Şöyle yapalım. Son yüzyılın mimaride, askeriyede, ticarette, sanatta, şiirde, müzikte en çok konuşulan yüz ismini önümüze koyalım, yarısı değil, yüzde sekseninin bu topraklardan yetiştiğine şahit olacaksınız.

Çünkü Diyarbakır bahsi geçen topraklara "açık bir şehirdi". Eşi benzeri Anadolu'da yok. Fikirde düşüncede edebiyatta bu toprakların en büyük isimlerini yetiştirdi. Bizlere edebiyatı şiiri vatan sevgisini öğretmenliği bilimi sanatı öğreten yüzlerce soylu insan yetiştirdi.

Bu toprakların hakiki sahipleri gibi yazdılar ve bugün yazı ve fikirleriyle bizleri yetiştirdiler.

Ancak 1980'li yılların ortalarında başka tür bir Kürtçülük doğdu. PKK'nın 1986 Eruh baskınıyla bambaşka bir halk bambaşka bir etnik grup üzerine konuşulmaya başlandı. PKK'nın sosyal yapısı üzerine yazan bilimadamları PKK'nın dağlı bir hareket olduğunda hemfikir, yani şehirleşmemiş, yani "karışmamış"... Türkiye/Anadolu'yu kuşatan o büyük şehirlerin çocukları gibi değil, azınlık, etnik, dışarda kalmış gibi konuşuyorlardı. Zaten bu süre içinde Kürtler üzerine yazılmış onlarca kitap "dağlı Kürtler'in" tarihi, kültürü üzerine kuruluyordu. Bu şehrin büyüttüğü o büyük simaları bu kitaplarda arayıp bulamıyorsunuz. Sanki Kürt halkı 1986'da doğmuş gibi. İdeolojik bir tartışma, silahlı çatışma ve savaşlarla gelişen bir "halktan" sözedilmeye başlandı. Bu ülkenin sahipleri ve tarihi bu ülkenin kültürü ve asli unsurları gibi değil, ezilmiş, mağdur, dışlanmış bir "üslupla" konuşan Kürtçe gazeteler ideolojiler fırladı ortaya!.

Ezik, sahipsiz, yaralanmış ve kendini bu topraklardan dışlayan bu dil Diyarbakır tarihinin/kültürünün dili değildir. Bu şehrin sosyal ve kültürel gücü Anadolu kültürünün direncini ve büyüklüğünü gösterir. Bize, müziği, kültürü, siyaseti, hatta dindarlığı hatta vatanseverliği öğreten Kürtler gitti, yerine ideolojik bir hücre içinden konuşan insanlar geldi...

Sürekli barış, demokrasi, insan hakları diyen bir yeni nesil büyüdü. Bu insanlara birçok seminer verdim, bu toprağın doğusu da siz, batısı da siz bu toprağın siyaseti de siz devleti de siz olacaksınız, dün öyleydi yarın da öyle olacak, neden azınlıkmış gibi dışlanmış bir dil kullanıyorsunuz, barajların nehirlerin tarlaların sahibi sizsiniz, bu toprakları sizler yönetecek, sizler savcı, mühendis olacak, yine bizlere hukuk, müzik, kültür dersleri vereceksiniz. Ancak bu yeni nesli çatışmacı, dışlayıcı bu dilden kurtarmak mümkün olmadı.

Çay ocağında otururken yanımdaki gençlerden biri arkadaşına şöyle propaganda yapıyordu: Doğu aç, yoksul, kadınlarımız fahişe oluyor.

Kalkıp çocuğu alnından öpmek istedim, çünkü artık açlıktan dem vuran yok, bu propaganda 70'li yıların sloganıydı. Artık bu propagandayı yapan kalmadı, artık doğuda ideolojiler başka şeyler etnik şeyler konuşuyor.

Hatta Kürt ideolojisini savunan yazarlar gazeteler yoksulluktan dem vurmuyor. Üstelik son otuz yılda doğu kökünden değişti. Mesela tüm Afrika tüm Asya kıtası içinde en çok elektriği en çok suyu en çok yolu olan bölge artık tüm bu kıtalarda yalnız Güney-Doğu. Bir otuz yıl sonra bu kadar geniş alt yapının üstüne bugün tasavvur edemeyeceğimiz güzellikte ve bollukta şehirlerin çıkacağı aşikar ve bu "dağlıların" Orta-Doğu'ya ve batıya karışıp bambaşka sosyal ve şehir güzellikleri içinde yaşayacakları kesin.

Oysa geçtiğimiz yirmi sene içinde doğuda otuzbin insan öldü. Kin, intikam, düşmanlık büyüdü. Düşman taraflar, yani, aynı şehrin insanları birbirini kesti. Bu büyük sosyal yaranın altından kalkmak hepimiz için büyük sorun oldu.

Ve tuhaf şeyler oldu. Kürtçü ideoloji sözcüleri Irak savaşından sonra adamakıllı ve çok net ifadeyle devlet kurma ve ayrı yaşama isteklerini ortaya koydular. Bu saatten sonra Kürt sorununa "insani" sorun olarak bakan bir çok solcu yazar tehlikeyi farkedip bu sorun üzerinde yazmamaya başladı, geri adım attı...

Ve ortada çatışmayı körükleyen Türkçü ve Kürtçü ideolojiler kaldı. Kaynaştıran kimse yok. Bu dar milliyetçilikler düşmanlığı habire kızıştırmak için ellerinden gelen herşeyi yapıyor... Kürt sorunu sert ve dar militan kadroların çatışma alanına döndü.

Buna üzülmemek gerekir, her toplumda yüzde üç/yüzde beş oranında her etnik grubun aşınları oldu, olacak. Tehlike bu aşırılığın toplum tarafından desteklenmesidir, desteklenmedi. Çatışan Türkçü ve Kürtçü ideolojiler halk tarafından yalnız bırakıldı, oyları azaldı ve militan kadro içine hapsoldular.

Çatışmayı inşa eden gazetelerdi, yazarlardı, partilerdi... Halk ise bildiğini okudu. Halk Tanrı gibi birşey. Ya da tanrıya en yakın şeyin adı. Bu son on/onbeş yılda çatışmaya asla taraf olmadığını gösterdi. Bombalar, silahlar, savaşlar, şehirlerin içine kadar girdi ama asla halk desteği görüp genelleşmedi. Bombalar düştüğü yerde yalnız kaldı. Bir etnik savaş tasarlayanların, Avrupalılar'ın, gayreti boşa çıktı.

Hatta doğuda savaştan sürülenler, kaçanlar, Türk bölgelerine, İzmir'e, Ankara'ya, İstanbul'a kaçtı. Bu savaşın adı Avrupalılar'ın buyurduğu gibi etnik bir savaş olsaydı, halk savaştığı farzedilen halkın içine kaçmazdı.

Binlerce yıldır olduğu gibi halk Anadolu'nun her yerini vatan kabul edip ideolojik taraflara yüz vermeden bu toprakların her tarafına sarıldı, sokuldu, yerleşti.

İşportadan, kağıt toplayarak, dağdan taştan, midyeden, seyyar satıcılıktan, çay ocakçılığından ekmeğini çıkartmaya çalışarak ideolojileri, yani, çatışan tarafları utandırarak bu toprağın her bölgesinde karınlarını doyurmaya çalıştılar.

Kürt sorununa, Avrupalılar gibi ideolojik tarafların gazetelerine/yazarlarına bakarak anlamaya çalışırsak karamsarlığa düşeriz. Avrupalılar tamamen birbirine karışıp kaynaşmış bu halkı azınlıklar başlığı altında çözmeye çok hevesli.

Oysa halkın kendisine bakarsak, kaynaşmanın hızlandığı, halkın kaynaşarak bu yakın geçmişteki sorunun süratle küllendirmeye başladığını görürüz.

Ve Türkçüler ve Kürtçüler ve Amerika ve Avrupa bu çatışmayı besleyen onlarca ajan sivil kurum, hepsi çatışmayı besledi, yoğunlaştırdı ve başka da bir dil kullanmadı. Buna rağmen bu kin bu topraklarda tutmadı, halk bu düşmanlığı hiç benimsemedi.

Ve bu halkın bu düşmanlığı beslediğini gösteren tek bir olayla karşılaşmadık.

Bu halkın engin hoşgörüsü, kardeşliği, birbirine karışan kültürü nerden geliyor? İslamdan mı, sosyalizmden mi, medyadan mı, nerden? Hiçbirinden...

Bu halkı kaynaştıran küçük pazarlardan geliyor!. Dün olduğu gibi, bugün de hepimizi birbirimize karıştıran kaynaştıran şu binlerce sokak pazarlarının güzelliğine bakın... Gizli bir el kaynaştırıyor bizi...

Ege sahillerine bakın, Beyoğlu'ndaki kafelere bakın, Ankara Sakarya'daki işportacılara bakın, kaldırımlardaki tezgahlara bakın, seyyar satıcılarımıza bakın, semt pazarlarına bakın... Küçük pazarların küçük tezgahların küçük çarşıların mucizesini görün. Kağıt toplayıcısı, midyecisi, seyyar satıcısı bu küçük pazarlarda birbirine sarılıyor.

Bu yüzbinlerce sigortasız, vasıfsız gencin birbirine düşman olması, kin tutması için, gazeteler, ideolojiler, Avrupalılar elinden gelen her ihaneti gösterdi, ajanlar, devletler düşmanlık için her silahı kullandı. Ama onlar fırsatı bulur bulmaz birbirine karışmaya başladı.

Bizler gibi düşünmediler, çatışmaya taraf olmadılar, küçük kaldırımlarda sokaklarda yaşamak için bu topraklarla karışmak için küçücük hayatlar, delikler arıyorlar ve üçbeş kuruşla bu deliklerden Anadolu'nun şehirlerine sızmak, iş kurmak, evlenmek, gezmek istiyorlar.

Doğuya gelen seyyahlar, doğuda önce, karınca sürüleri gibi birbiri üstüne çıkmış pazarları anlatır. Evet, Doğu budur. Herkesin herşekilde birbirine karıştığı, sebeplendiği, nasiplendiği ve birkaç kuruşla hayata başladığı yerin adıdır: Pazar.

Bugün demokrasinin sahipleri, bu pazarları holdingler ve marketlerin istekleri doğrultusunda yeniden düzenliyor. Kaldırımları boşaltmaya, Eminönü Meydanı'nı boşaltmaya, el arabalarını yoketmeye, küçük tezgahları öldürmeye, çarşılarından bu yüzbinlerce gençin yaşam kurduğu bu küçük tezgahları yoketmeye çalışıyor...

Hayır, pazardaki/çarşıdaki/kaldırımdaki bu büyük insanlık neşesini görelim. Bu yüzbinlerce küçük işportacının üzerine hergün zabıtalarla hücum ederek bu kadar sigortasız ve vasıfsız insanı öldürmüş olursunuz... Ve bu toprakların soylu kültürünü arkadan bıçaklamış bu halka en büyük ihaneti yapmış oluruz...

Sokaklarımıza, kafelerimize, çay ocaklarımıza, tezgahlarımıza, semt pazarlarımıza girmiş bu yüzbinlerce küçük kara çocuk bu çarşıların içinde hepimize "şehrin" ne olduğunu göstermek, yaşatmak istiyor.

Bizler güya şehirliyiz, ilk işimiz bu insanları kovmak, tekmelemek, sürmek, sokaktan, pazardan çıkartmak oluyor!.

Oysa onlar pazara gelerek karışmak istiyor! Neye, hepimize! Anadolu'ya, hayata, şehre girmek istiyor. Binlerce yıldır olduğu gibi... Nuh'un Gemisi'ne, yani Anadolu'ya girmek istiyorlar....

Devlet büyük çarşıların köpeği gibi çalışamaz. Devlet bu küçük pazarların bu küçük çarşıların/sokakların/kaldırımların içinde yaşamaya çalışan bu yüzbinleri, eski egemenler gibi "hürmetle" karşılamalı. Onların yaşam alanlarını marketlere göre değil, pazarın, Anadolu kültürünün ruhuna göre düzenlemeli.

Bu dünyayı ve bizim yarınlardaki dünyamızı varedecek tek siyaset bu küçük pazarlardır. Komşularımızla ve toprağımızın insanıyla bizi binlerce yıldır kaynaştıran, karıştıran bu pazarların, kaldırımların "ilahi" kutsal anlamı vardır.

Orada dinden, mezhepten, etnik kültürden, aşiretten, ırktan uzaklaşıp birbirimize yakınlaşınız, birbirimiz içine girer başka birşey oluruz.

Anadolu o başka şeydir, orada bir etnik kültür bir etnik cins olmadı, yoktur.

Bizi durmaksızın çatıştıran ideolojilere, gazetelere, yazarlara değil, Anadolu'nun yollarında kurulmuş bu pazarların ve sınır kapılarının ve gidip gelmelerin "ruhuna" bakalım!...

Orada o pazarların yolların içinde eriyeceğiz! Dillerimiz karışacak, kültürlerimiz karışacak... Laz, Kürt, Ermeni değil!

Anadolu olacağız! Ortadoğu ve Asya eskiden olduğu gibi durmaksızın içimize akacak biz oralara akacağız!... Kapılarımızı kapattıran Batı bizi mezheplaştırmek, yeniden ırklaştırmak istiyor...

Yani kardeşlerim. Anadolu toprağına Batı'dan istediğiniz kadar silah getirin, ideoloji getirin, Anadolu kin, düşmanlık, nefret tutmadan kendi bildiğini okuyor... Hepimizi nehirlerinde yıkıyor, kutsuyor.

nihatg@leman.com.tr

LeMan
SAYI: 672
24 EYLÜL 2004 CUMA
HAFTALIK SÜRELİ YEREL YAYINDIR

● Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR

● Müessese Müdürü : Ali YAVUZ ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Melike ACAR ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Olgun BUDAK ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Mehmet EĞRİK ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Kemal Kenan ERGEN ● Melikşah ● Aslan ÖZDEMİR ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● Mehmet ÖZKANOĞLU ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ● Yurtdışı Koordinatörü: İlhan ARKAN (ilarkan@leman.com.tr) ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Baskı Sorumlusu: Tanju KİRTE Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 Dahili: 0 Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: Merkez Dağıtım Pazarlama Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve

Akşamsepeti

CANIM İSTANBUL'UM

Beşiktaş meydanında birikiyor yayalar
sahilde dizi dizi toplaşıyor vapurlar
kaptan-ı derya önünde oynaşıyor çocuklar
şenliğine doyulmaz senin, cıncıklı İstanbul'um

Beşiktaş'ı Kadıköy'ü hele Ulus pazarı
dal içeri çekinme gör garıyı, gızları
terli beden gokusundan sarhoş olun yazları
tezek kokulu köyde duranda akıl yok İstanbul'um

İncirli, Haznedar, Merter'in yoktur eski havası
serserisi, hapçısı burada da çoğaldı
eskiden en hakiki muhabbet buralardan çıkardı
mavranın, muhabbetin besiği İstanbul'um

Osmanbey, Pangaltı, Şişli ekaliyet yuvası
takside çok taşıdım bunlar insanın hası
en çok bahşişi bunlar verir bozulmamış mayası
72 milletten ekmeğini esirgemezsin İstanbul'um

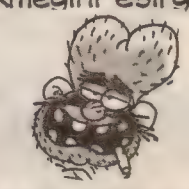

Sultanbeyli, Dudullu dersin ki bizim oralar
Modako'da dizilmiş çeşit çeşit mobilyalar
ev dizicen buradan başka yerde oyarlar
her hesaba keseye uyarsın İstanbul'um

Ortaköy'ü, Bebek'i zengin mühüt otağı
arabalar çeroke burda barlar sokağı
Reyna, Layla ve Buz-ada cillop manken yatağı
devran elbet bize de döner İstanbul'um

Sultanahmet boyunca dizi dizi camiler
az turist taşımadım onlar bizden ilgililer
Ramazan'da bir şenliktir, coşuyor burda faniler
altın burda, dövüz burda canım İstanbul'um

Eminönü'nden ne zaman geçsem mola verir dalarım
viagramı, oneday'imi buralardan alırım
porno CD, Jackie Chan'i bir milyona kaparım
burun kılı kesme makinasını ben burada tanıdım
Allah senden bin kere razı olsun İstanbul'um

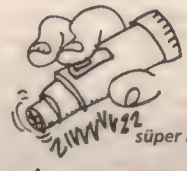

Geçen Özcan Deniz'i gördüm Ataşehir'de
imza kaptım Emrah'tan bizzat kendi taksim içinde
el salladık karşılıklı canım Fatih Ürek'le
ünlüler çiftliği canımın içisin İstanbul'um

Allaaah ya Resulallah
saadetimi ve mutluluğumu daim kıl

Bir ucunda Gebze'si taa ötede Silivri
Sarıyer'den Salacak'a sekiz köprü yeter mi
çakır gözlü Topbaş emmim koca yükü çeker mi
Sözen'i, Dalan'ı, Müfit'i un ufak ettin İstanbul'um
(Tayyip hariç)

Taksimetre Nişantaş'ından üçbuçuk milyon yazıyor
İnsan daha girmeden taksi içinde azıyor
gece aleminin kalbi Beyoğlu'nda atıyor
bu Beyoğlu'na bir dörtlük yetmez İstanbul'um

Bu Beyoğlu yer yer bizim köyü andırıyor
bazlaması, gözlemesi anam eli aratmıyor
Hala Mantı, Yörem Kafe sofa sedir oturuyor
köye hasretlik bile bağrında duyamadım İstanbul'um

İnsan buraya gelince içini bir şenliktir kaplıyor
gam, gasavet ve dertler buhar olup uçuyor
hafiften kasıklarda kıpırdanma başlıyor
Allah'ına gurbansın senin canım İstanbul'um

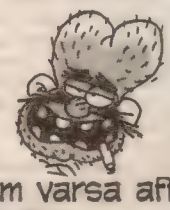

Allaaaah Alllaahhh
ne kadar günahlarım varsa affet
Yarabbim Ya Resulallah

ÇAĞCAN

Bu şiir burda bitmez.. Canım İstanbul'um şiiri devam edecektir..

Akşamsefası

AKP : Amerikan Kankisi Parti...

Havadar : Aynı marka pantolla hava atan iki samimi arkadaş.

Kafadarın daha aptal olanları...

Salkım : Üzüm aşireti...

Buğu : Gözüne perde inkmiş senin...

Kendin Pişir Kendin Ye : Bulaşığı da bize yıkatmasın bu kurnazlar?..

Yellenme: Anaane osuruğu.

Kiralık Kasa: Almanya'dan ehurom gelcek, gasayı boşalt...

Biçer Döver: Köy mafyası..

Kutsal Bakire : Çılgın Bakire'nin dindar olanı...

Çekingen : İçedönük Alman genci...

Erkek Adam : Bu ne biçim bir adamdır ki cinsiyetini illa belirtmek gerekiyo?..

Nedime : Gelin muavini...

Veli Toplantısı : Hadi bakim, babasının adı veli olanlar bu sefer de yırttı...

Kubar : Bir çeşit iştah açıcı...

Dardanel Ton : Bok ton. Üstüne yazmışsın işte, anca 160 gram çekiyo kendisi...

Soya Çekim : Eşşooleşşek...

Hız Tümseği : Şoförlerin bu şekilde kandırılması hiç hoş değil. Kimbilir kaç tanesi şevke gelip arabanın ağzını burnunu patlatmıştır...

Beygir Gücü : Tüm beygirlerin aynı güce sahip olduğu ne malum ki?..

Açık Büfe : Tatil köylerinde açık saçık (bikiniyle filan) kahvaltı edilebilen yer... Ne güzel...

Kayyum : Kaymasına kayarım da, sen yum bence...

Dil Balığı : Abazan balıkçıların da düşünülmüş olması ne büyük incelik...

Nikah Şahidi : İlla bişeye şahit olucaksam gerdeğe göz atmayı tercih ederim...

Lavuk : İngiliz aşık... Hehehe ne saçma dimi? Şaka gibi...

Zina : Dizinin adını da "Savcılar Duymasın" diye değiştirirler artık...

AB : Ya biz girdiğimizde diğerleri çıkmış olursa?..

Kontrol Kalemi : Islatılmış kurşun kalem de bize aynı bilgiyi verebilir aslında...

Anason : Anne valla bu son, bi daha rakı içmiycem diye tövbe etmemize neden olan bu madde aynı zamanda rakıyı tekrar içmemize de yol açıyor olabilir. Dikkatli olmakta fayda var...

673

1 Ekim 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/40- 900.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

Leman

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-1.000.000 TL.

SEFER'imize ON MİLYAR ceza

Çizerimiz Sefer Selvi Karikatürüyle Erdoğan'ı Acı, Elem ve Izdıraba Soktu!. Sefer, Erdoğan'a Izdırap Verdiği İçin 10 Milyar Tazminata Mahkum Oldu. Leman'daki politik karikatürlerinden tanıdığınız Sefer Selvi, Evrensel gazetesinde çizdiği bir karikatürü nedeniyle Tayyip Erdoğan'ın "kişilik haklarına saldırı" oluşturması gerekçe gösterilerek 10 milyar tazminata mahkum edildi. Böylece Başbakan Erdoğan tarafından cezalandırılan ilk karikatür ve çizeri belli oldu. Belli olan bir başka şey de AB kapılarında demokrasi ödevlerinden geçer not almak için yırtınan Erdoğan'ın ne kadar demokratik olduğu...

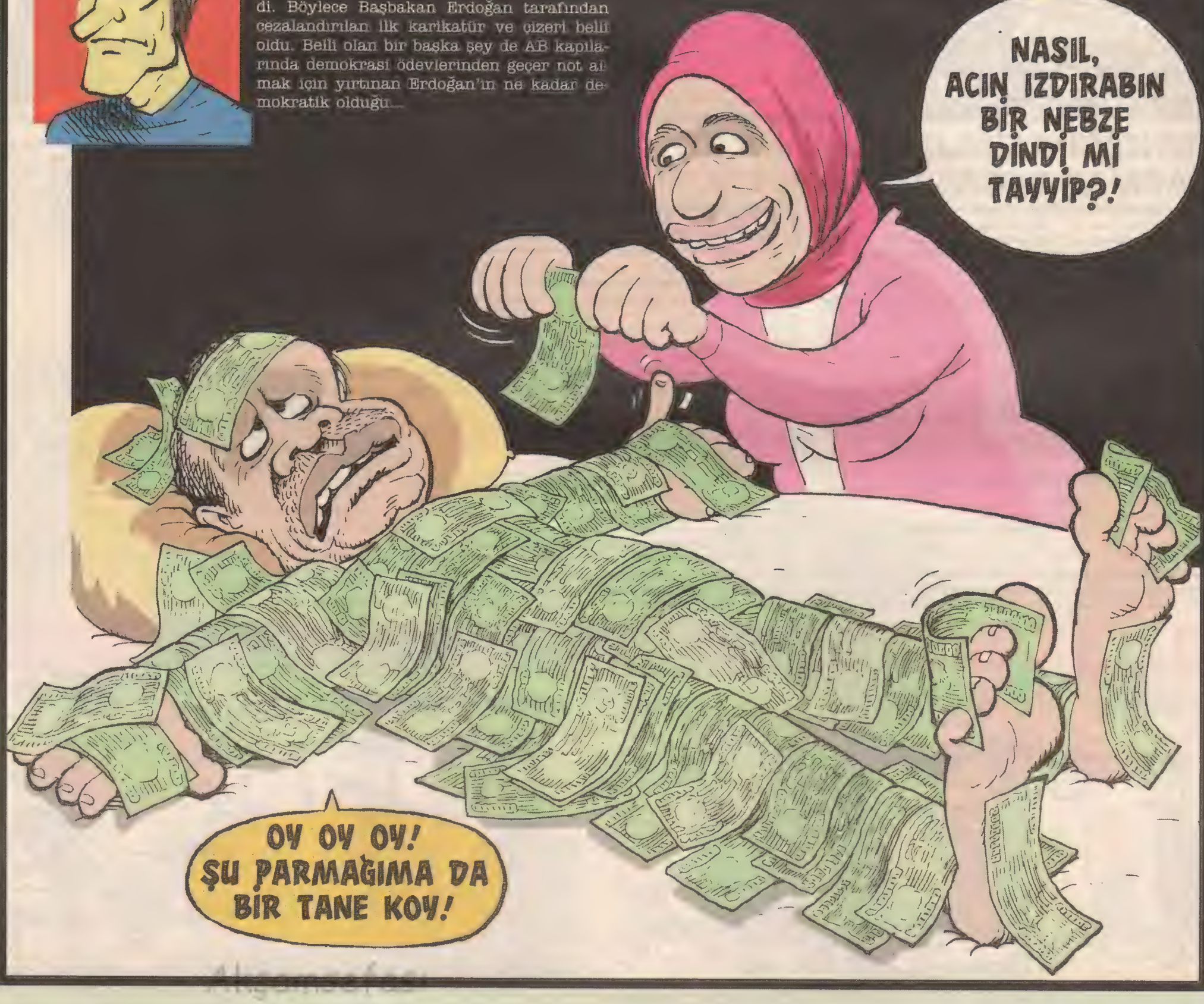

İşgüzar Samsun büyükşehir belediyesinin dokuz kişilik zabıta ekibi, sahil yolunda devriye gezip, elele tutuşan, birbirlerine sarılanları çiftleri uyarması tepkilere yol açtı..

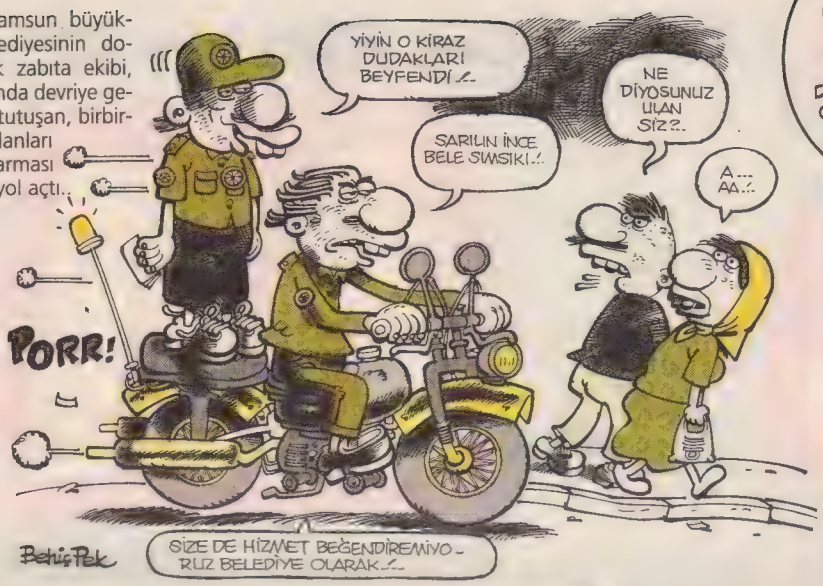

Sultanbeyli'de konteyner okulda eğitim gören 8 yaşındaki Emre Köroğlu, açıkta bırakılan elektrik kablosundaki akıma kapılarak yaşamını yitirdi..Okul, Emre'nin ailesine kömür yardımı teklif etti.

BİNDİĞİM LİMUZİNİN ARKA KOLTUĞUNDA SARMAŞ DOLAŞ OTURAN ESRARENGİZ İKİLİ

AKSARAY PAŞAOĞLU

Bakın şimdi ben size şaşırtıcı ne anlatacağım. Geçtiğimiz cumartesi akşamı saat altı sularında kapı çalındı. Gittim açtım. Karşımda, bej rengi takım elbiseli, karagözlüklü, sarışın, uzun boylu garip bir adam duruyordu. Bana **flamanca olarak,** soru sormadan kendisini takip etmemi söyledi. **Adam tuhaf şekilde dosttu.** Birlikte sokağa inip kapının önünde bekleyen **çok harika kemer patlıcan rengi limuzine bindik.** Biz biner binmez limuzin hareket etti. O anda enseme bir şey dokundu. Arkama döndüğümde **hayretten küçük dilimi yutacaktım.** Arka koltukta çok müthiş iki insan bana bakıyorlardı. Onlar kimdi mi? Onu söylediğimde **çığlık atacaksınız.** Ama daha önce size Türkiye'nin yüzünü ağartan pırıl pırıl iki Türk gencinden söz etmek istiyorum. Türkiye'de işsizlik var diyenlere kusura bakmasınlar katılamıyorum. Gençlerimizin önü kapalı ben diyenlere de onlar da kusura bakmasınlar. Size süper iki üniversite öğrencisinin yokluk içinde akıl almaz **tırnaklarıyla kazıyarak** geldikleri bu genç yaşlarında bizim kuşağımızdan insanların o yaşlarda hayal bile edemeyecekleri yerlere gelmişler.

TÜRK GENCİNİN PIRIL PIRIL BEYNİNİ ELİMLE TUTTUM

Sadun Özkaya, Bilgi Üniversitesi Web Tasarımcılığı Bölümü'nden. Arkadaşı Ahmet Hamdi Güler ise Boğaziçi Üniversitesi Elektronik Bölümü öğrencisi. Onlar elele vermişler ve internet üzerinden **tanımadıkları insanların kredi kartlarıyla inanılmaz güzel paralar kazanmışlar.** Bu pırıl pırıl girişimci beyinler kazandıkları paralarla önce Polat Residance'de **lüks bir daire** tutmuşlar. Sonra da güneye inip beş yıldızlı tatil köylerinde güzel kadınlarla **büyük kalar** yemişler. **Buraya kadar herşey normal gidiyor.** Fakat, sonra tuhaf bir şey oluyor. Gençlerden bir tanesi yakalandıkları sırada bakın polislere ne diyor: "Ben dahiyim, ülkem beni iyi işlerde kullansın." **İşte bu cümle beni sonsuz umutsuz yapıyor.** Gençlerimizin o güzel ve özgür beyinleri birşeyleri hâlâ aşamamış. **Hâlâ devletten destek istiyorlar.** 2004 yılındayız. Bu gençler kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmeliler. Seçtiğim örnek size garip gelebilir. Ama beni, olayın kendisinden çok, ayrıntıda gizli **o tehlikeli yaklaşım** ilgilendiriyor.

KENDİ SORUNUNU KENDİ ÇÖZEN AKILLI TREN

Bu yazının sonunda Türkiye ile ilgili çok harika o esas bombayı patlamadan önce size **çok müthiş iki minik bomba patlatayım.** Bakın geçen hafta Türkiye'de çok enteresan ne yaşandı. Ankara'dan Yozgat'ın Yerköy ilçesine giderken mola veren yük treni, makinistler uyumaya gittiklerinde freni boşalınca kendi kendine hareket etmiş. Ve **bir saat on dakika** boyunca **80 km. hızla** yol almış. "Bunda ne var?" dediğinizi duyar gibiyim. Ne mi var? Onu söyleyeyim. **Tren devrilmemiş.** Demek ki trende makinistler olmayınca kaza da olmuyor. Böylece tren kazalarının sorumlularının makinistler olduğu açıkça anlaşıldı. Türkiye'nin sorunları başka ülkelerin sorunlarına benzemiyor. **Türkiye'nin sorunları kendilerini çözüyor.** Cuma akşamı Türkiye için umut verici bir haber de Paris'ten geldi. Nazenin 4 adlı teknesiyle dünya turuna çıkan Rahmi Koç, gittiği Paris Otomobil Fuarı'nda, bindiği bir otomobilin içinde 10 Euro buldu. Bence bu, **AB rüzgarını arkasına alan Türkiye için son derece olumlu bir başlangıç.** Ayrıca bizim paralarımız Euro'dan çok daha güzel. Bunu ben söylemiyorum. Darphane Genel Müdürü Ahmet Büyükkaymaz söylüyor.

İŞTE O LİMUZİNDE YAŞADIĞIM İNANILMAZ OLAY

Size, yazımın başında, cumartesi akşamı bindiğim o meş'um limuzinden söz etmiştim. Bakın limuzinde enseme değen şey neymiş. Arkama döndüğümde, arka koltukta Fransızlar'ın efsane başkanı **General Charles De Gaulle** ile İngilizler'in dâhi başkanı **Sir Winston Churchill**'in kolkola bana sırıttıklarını gördüm. Enseme değen şey de Gaulle'nin o ünlü koca burnuydu. Limuzin bir dakika sonra Brüksel Havaalanı'na kondu. Ben, üzerimde çok şık bir **joker kıyafetiyle** limuzinden indiğimde yediden yetmişe **fistan giymiş** Brüksel halkı ellerindeki cep telefonlarıyla Barış Manço'nun 2023 adlı bestesini **çaldırmaya** başladılar. Tam o sırada Churchill, melon şapkasından gürül gürül akan buzlu bir suyla **Ankara şeklinde** dev bir bardağı doldurarak beni içine girdirdi. Uyandığımda, elime dudağımın kenarına yapışmış oradan sarkan minik bir gülücük takıldı. **Onu sıkıp patlatınca** ön beynimde Avrupai bir kıvılcım çaktı. **Eski Türkçe'de AB su demekti.** Ve ben bir şekilde AB'ye girmiştim. Cumartesi günü **grip** olmam ve ateşimin **40 dereceye** yükselmesi **ilk anda olumsuz gibi görünse de** sonradan Türkiye açısından olumlu sonuç vermişti...

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

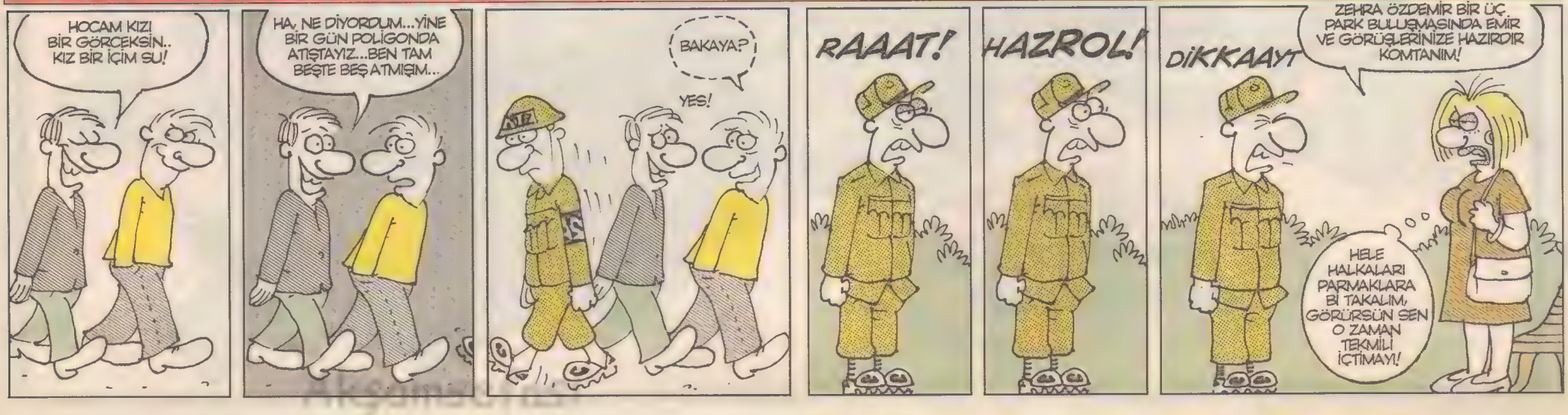

LeMan

MONSTER TOMATO (CANAVAR DOMATES) EKİM AYI BOYUNCA TÜRKİYE'Yİ DOLAŞACAK
Canavar domatesin görevi; görünü para hırsı bürümüş vahşi kapitalist üretici ve gıda kartellerinin pençeleriyle oynayarak ürettikleri FRANKEŞTAYN GIDALAR konusunda tüketicileri bilinçlendirmek..

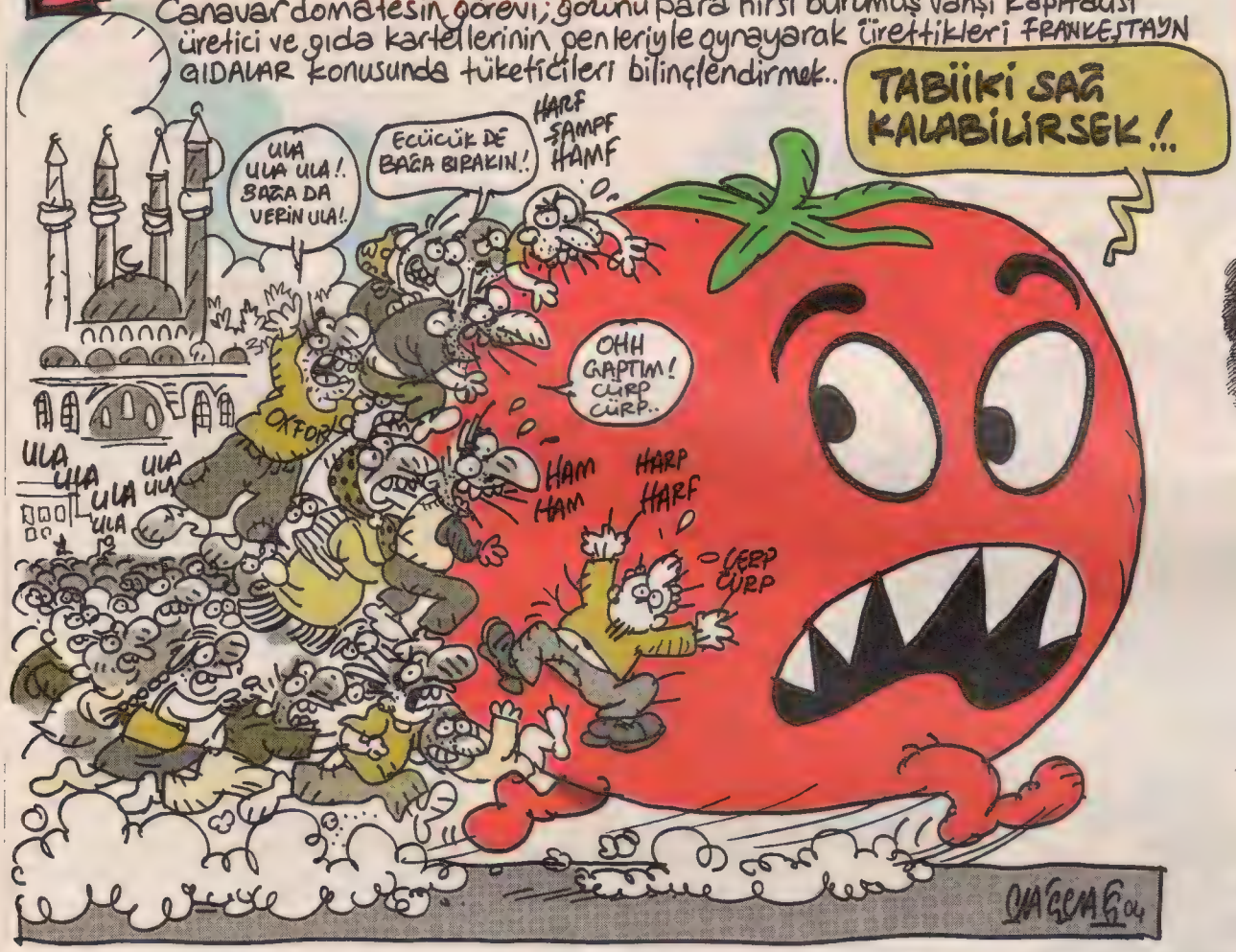

Almanya'nın ünlü dergisi Stern'de yayınlanan bir karikatürde, Türkiye, üzerinde AB yazan bir kapının alt kısmındaki köpek deliğinden girmeye çalışırken çizilmiş..

Kamu çalışanları istedikleri zammı alamayınca pskiyatri servislerine başvurdu. Başbakan Erdoğan, kamu çalışanlarının istediği zam oranına "hangi hakla" diyerek tepki gösterdi..

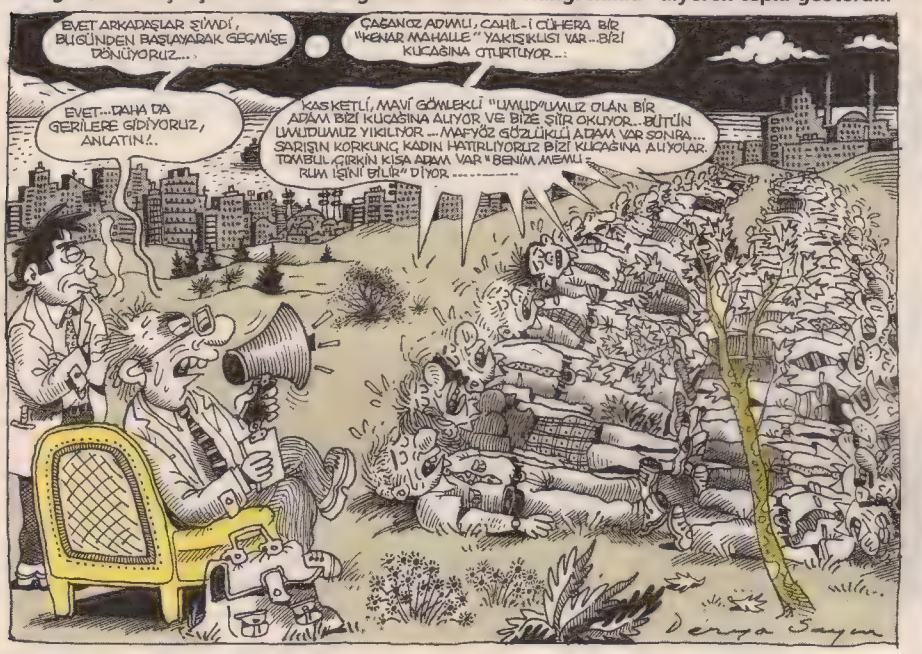

ZAN KARGAŞASINA MISIR BİLE DUR DİYOR, BİZ BİR TÜRLÜ DİYEMEDİK
Aynı anda, bütün minarelerden merkezi olarak, güzel sesli, makam bilen müezzinlerce ezan okutmak çok mu zor...

Erdoğan, çizilen bir karikatürden dolayı acı, elem ve ızdırap duyduğu gerekçesiyle Evrensel gazetesine açtığı 10 milyarlık(10000 YTL) tazminat davasını kazandı..

guverfeyhan@hotmail.com

BAYIR GÜLÜ

Feyhan Güver

SIKILHAN

- Alo hacım naaber, Hırgürkan konuşuyor. Sıkılhan'cım, ben bu kompüter olayından çok anlamıyorum. Sen bana bilgisayarda bi panda silebilir misin?

- Nerden lazım oldu şimdi silik panda?

- Ağzına çaktığımın bedencisi yüzünden. Biz bunla bi ticaret olayına girdik de. Adam geldi bana "Ben yeni kaydolanlardan, lisemizde kullanılacak şekil eşoftmanlar istiycem, 'zorunlusunuz, derste onlar giyilicek' hesabı yapıcam, sen bu eşoftmanları diktirip kantinde sat, kâra ortak girelim" dedi. "Eyvallah" dedim, ne diycem, kemiksiz panda, düzeltiyorum, kemiksiz para. Görüyo musun soktuğumunun hayvanını dilime yuva yaptı. Ne diyodum?

- Aman diim hocam, nesilleri tükeniyo zaten, bi de sen sokma araya, eheh...

- Tükensin peluş yavşaklar. Herneyse, ben de bedenciye, "Hocam tamamdır, sen diktir eşortmanları beni araya sokma, yalnız senden bi ricam olucak, lisemize yaraşır bi amblem olayına girelim, üzerine bir vaşak yahut bir panter, bir yırtıcı resmi basalım" dedim.

- Yırtarız diyosun.

- Yok Allah için sağlam kumaş seçmiş lavuk, öyle kolay yırtılmıyo. Yalnız ben buna vaşak yahut panter dedim sen tut yaavvuşak bir panda resmi bastır eşofmana. Bööle görüceksin bi peluuş, bi yavşak, bi ibnelik bi şirinlik. O dakka şafak attı bende, bedenciyle bi ağız dalaşına girdik, nevrim dönmüş sokmuşum piçağı.

- Naapmışın sen be usta, yeni ceza yasası çok yazar şimdik sana.

- Yok halloldu o iş, yaralamayı abim üslendi, hocaya da onbin yuro sulh parası çıktık, kapandı... Da... Bu eşofman işini düzeltmemiz lazım.Bende o yavşak peluşun bilgisayar çıktısı var, panter resmi de buldum en kuduzundan. Şimdi bilgisayarda panda nesli silinip yerine panter konucak. Alo... Aloooo... Lan tebiyesiz evladı gene mi kapadın lan... Şerefsiz peluş, orda mısın... Bittin olm sen, yırtıcılara yırttırıcam, etek giydirip dolaştırıcam, nesline sıkıcam lan senin.

- Miriba Sıkılhan, Bunalgül ben, naaptın. Ay yaa bak sana ne sorcam, biz burda Çisil ve Büzge'yle iddaya girdik de. Kırmızı Rovır'ıylan Cadde' de emekli örtmen ezen Çavlan'dı di mi? Büzge tutturmuş, "Çavlan diildi" o diyo. "Çavlan jetskiyle denizde ikiz çocuk biçti, rovırla emekli öğretmen ezen Küntay dı" şeklinde ısrar ediyo. Halbukisi Küntay'ın Rovır'ı yok ki, BMW Kabriyosu var hem kırmızı diil füme. Büzge, "Füme BMW Oytun'un onunla durağa girip hamile bi kadını ezdi, karıştırıyosun" diyo...

- Allah bilir Çisil de bişeyler diyodur.

- Sana da mı dedi, o hepten salak yaa. O şey diyo: Emekli örtmen ezen Saduner'miş, Cadde'de diil Kütahya Tavşanlı'da ezmiş araba da Kırmızı Rovır diil, yeşil Megan, çok pardon, camgöbeği Meganmış, o hepten karıştırıyo. Yani zaten onu çok ciddiye alan yok hafif deli o karı ya. Hem bak benden duyduğunu söyleme onun bi ayağı var ya yedi parmaklı.

- Altı diyodun.

- Altıyı herkes biliyo artık bu yeni haber. Her neyse, sen ne diyosun. Sence de Taba Rengi Rovır, ay çok pardon kırmızı Rovır ve Çavlan di mi?

- Bilmiyorum ve bilmek istemem.

- Di mi... Telefonu veriyim Büzge'ye de söölesene "Kırmızı Rovır ve Çavlan" diye...Alo... Bak veriyorum, Çisil de burda... Alo... Alooo... Yığıvrançsın Sıkılhan, yine kapadın di mi. İsmini bilemediğim taba rengi bi hayvansın. İlk insanların ilki, önde gideni bayrak sallayanısın. Ayı lojmanları var senin içinde, ünlüler çifliğindeki İnek Yıldız bile senden daha insan bi hayvandır. Elvedağ...

- Sıkılhan, naaber yiyişken yiğenim, ehehe... Ben Ömür Dayın... Naaptın çişli, nası karı kız işleri... Durmuyosundur haa, tam çağların şimdi, takır takır vuruyosundur. Hay beline kuvvet aslan parçası... Ehehe... Bak ne diycem, bizim köpek onbir tane yavruladı, hehe...

- Yuh be dayı...

- Hayır onu da sen yaptın demiyorum. O eskidendi kırsalda eşeğe köpeğe filan yöneliniyodu, geçti artık manitalar her yola geliyo, vermem diyeni yok.

- Hayır ben yavru sayısı için dediydim neyse.

- İkisini horoz gagalayıp öldürdü zaten. Ama geriye kalanları bir görücen, pek sevimliler. Alsan şööle sekiz on kız arkadaşını bize yavruları sevmeye gelin. Malum kızlar bebek ve köpek gördüler mi "ayy canıım" diye mayışırlar hemen. Bira filan da alırız. Mangal sonra, yer de bol yatarız, belli bi saatte çiftler odalarına çekilir. Tek kalan olursa bi beraberlik başlar ne biliim, bir ilişki olur. Ne zaman geliyosunuz şimdi, yavrular büyümeden bu cuma iyi mi alo...Alo... Ne o lan köpekten mi tırsıyopsun yoksa çişli. Alo... Gelseydiniz ya...

Atilla Atalay

skhan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

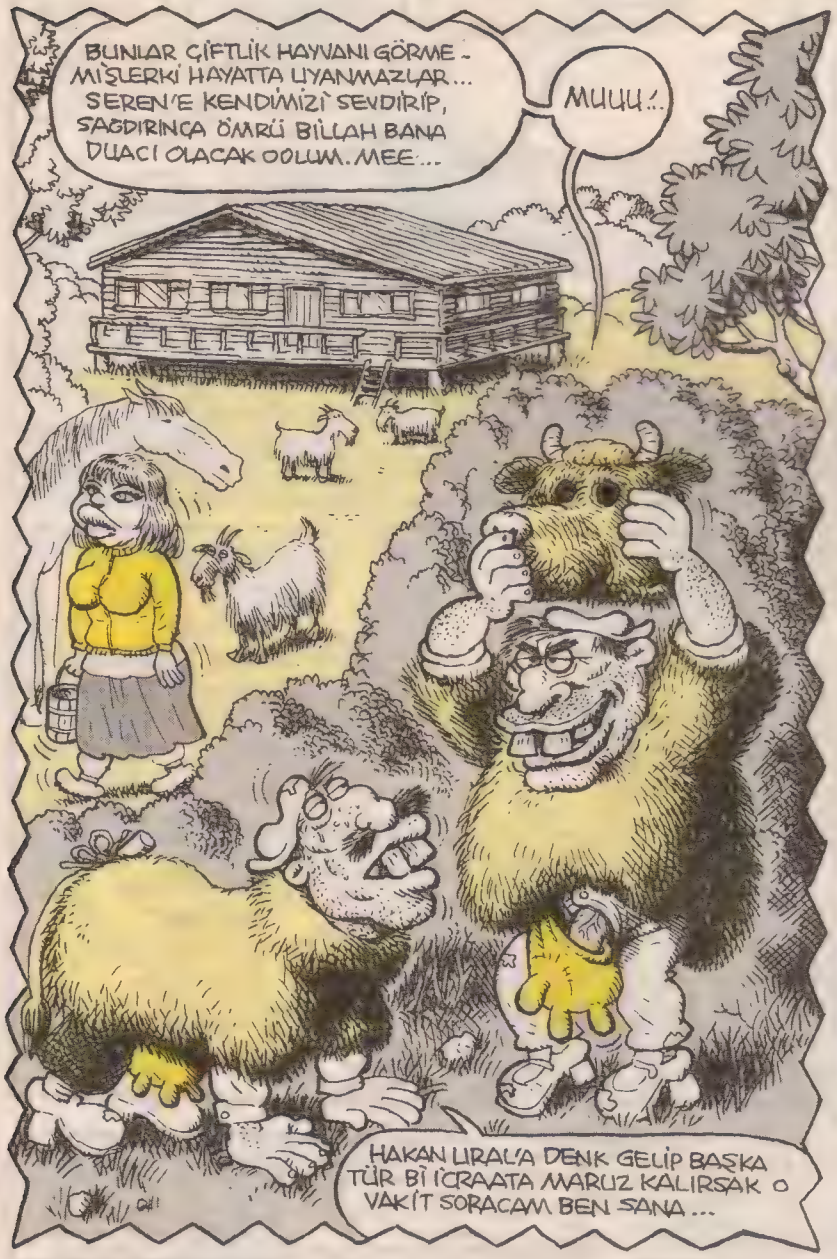

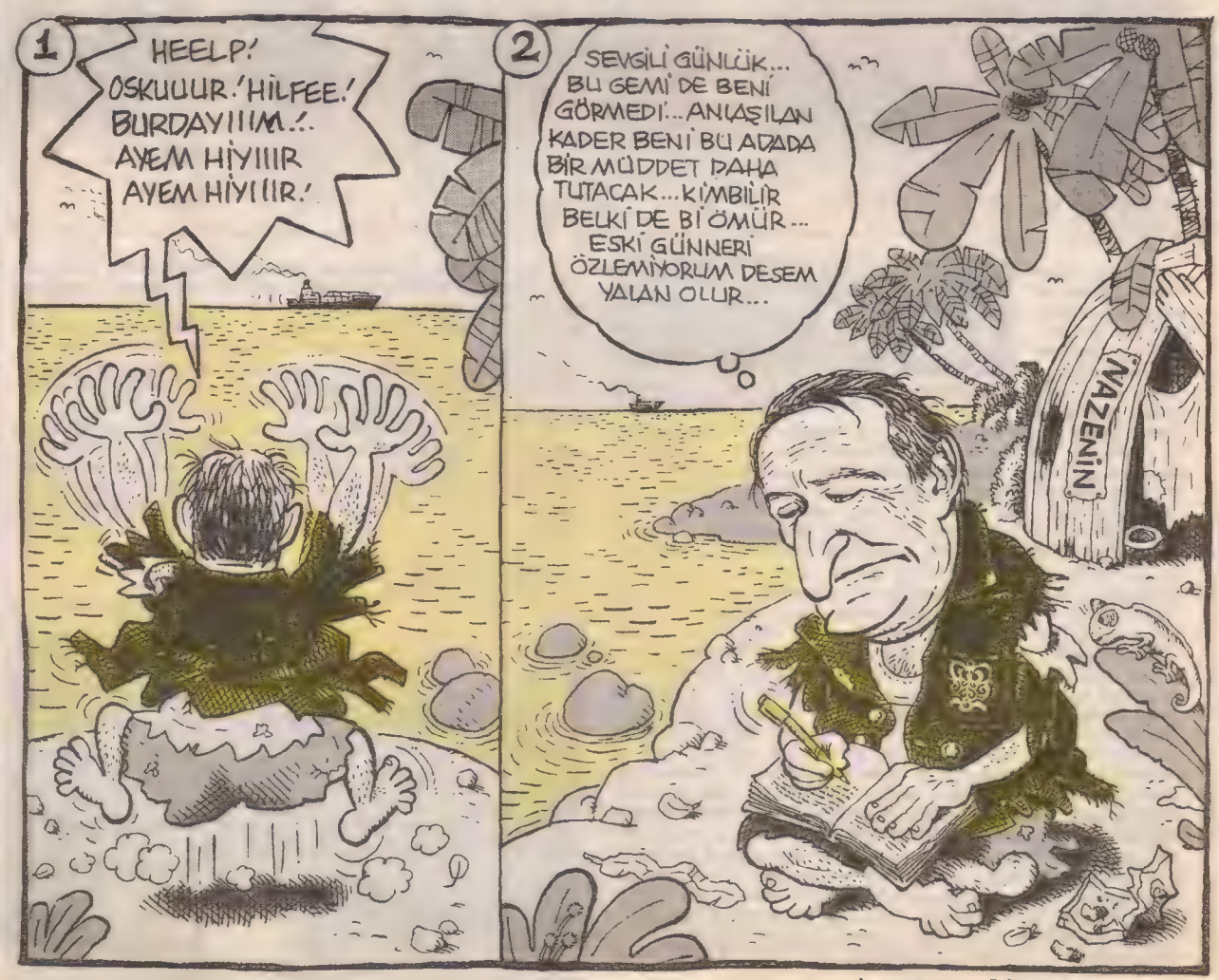

tuncay@leman.com.tr

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

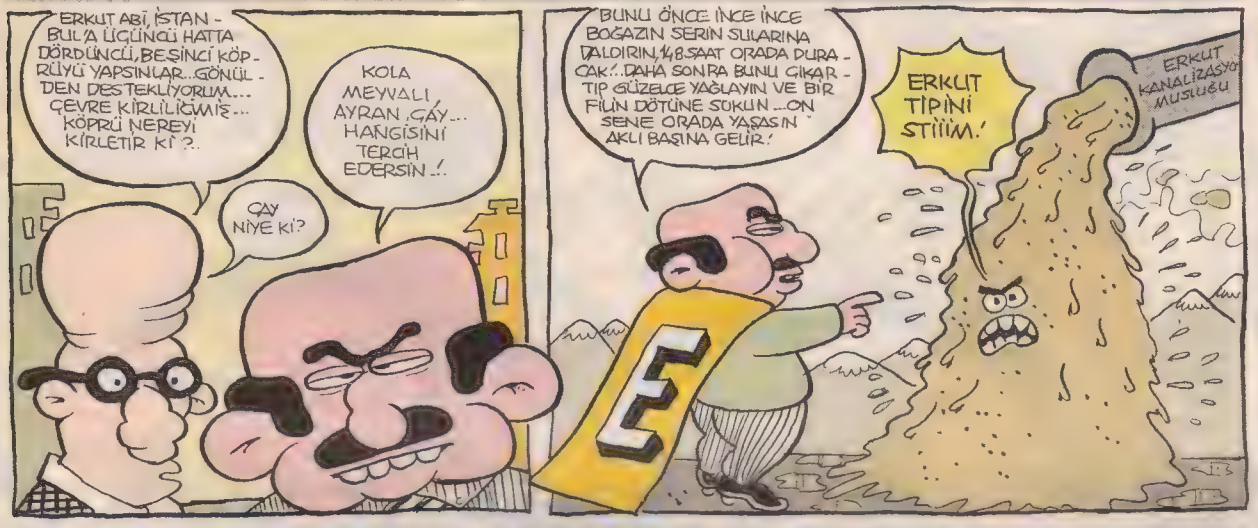

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

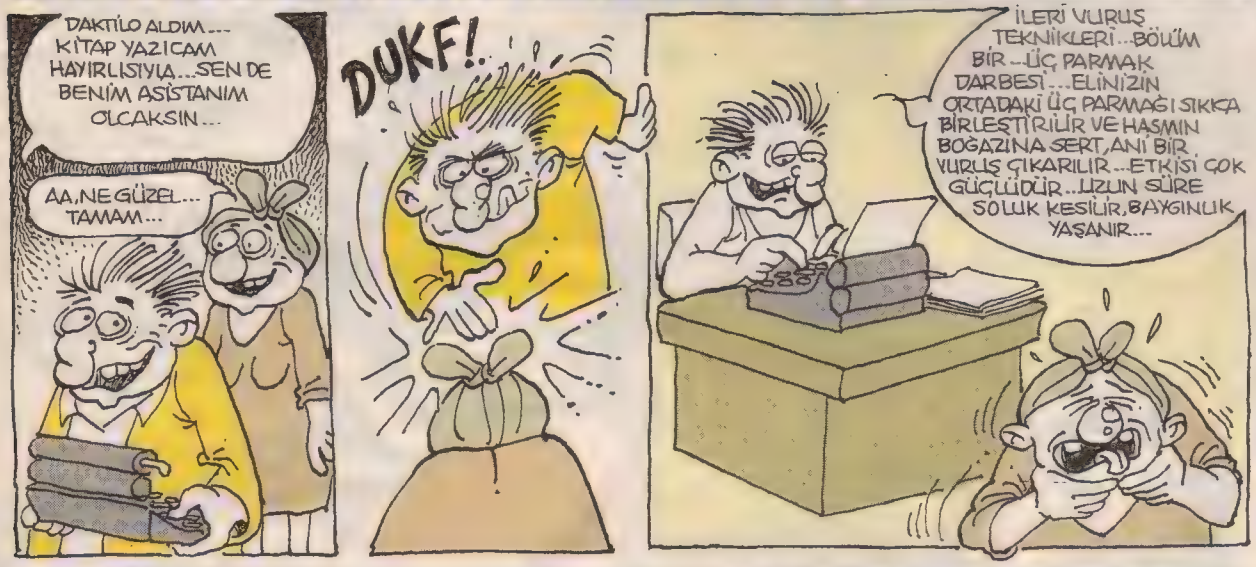

HAMDİ YÜZBAŞI

Mahmut Tibet

dumur detayları

GÜNERİ İÇOĞLU

dumur@leman.com.tr

Geçen sene terete iki'de bir program seyretmiştim. Sanıyorum ekonomi üzerine bir programdı... İstanbul'a yerleşen ve uzun yıllardır burda yaşayan kırklı, ellili yaşlarda bir Amerikalı ve bir Japon'du konuklar... Amerikalı olanı İstanbul'a ilk gelişini ve nasıl kalışını, burda yaşamaya neden karar verdiğini anlatıyordu. Tatlı bir şaşkınlık içinde izledim ve dumur hafızama kazındı kaldı... AFS falan gibi bir dil programı çerçevesinde onbir-oniki yaşladında dilimizi öğrenmek için kendisi gibi Amerikalı bir grupla İstanbul'a davet edilmişler... Havaalanında bunları karşılamışlar ve misafir edilecekleri yerlere gitmek üzere bir minibüsle yola çıkmışlar... Sahil yolunda İstanbul'un muhteşem manzaralarında ilerliyorlarmış... Kendisi de dahil olmak üzere hayranlıkla etrafı seyrediyorlarmış minibüsteki tüm Amerikalı çocuklar... Derken Yedikule surları civarına geldiklerinde yan şeritte bir karpuz arabasının yol aldığını görmüşler. Olay şimdi başlıyor dikkat!.. Minibüsteki karşılama kafilesinde bulunan Hüseyin adlı cingöz bir genç minibüsün penceresini açmış, dışarı sarkarak karpuz dolu kamyonun kasasına elini uzatmış... İri araçta epeyce hızlı gidiyormuş, **Mission İmposible, Görevimiz Tehlike** sahneleri gibi bir hareketle karpuz kamyonunun kasasını yakalamaya çalışıyormuş. Amerikalı çocuklar bir anlam veremeden büyük bir şaşkınlıkla onu izliyorlarmış... Derken minibüsün şoförünün de olayı farkedip camdan sarkan Hüseyin'e, direksiyon manevralarıyla yaptığı yardım neticesiyle uzun bir uğraş sonucu minibüs karpuz kamyonunun kasasının arkasına iyice yanaşmış. Nihayet Hüseyin karpuz kamyonunun kasasını yakalamış, büyükçe bir karpuz alıp minibüsün camından içeri sokmuş... Bunu gören Amerikalı çocukların şaşkınlığı büyük bir hayranlığa dönüşmüş, kahkahalar içinde donmuş kalmışlar... Ve işte o çocuklardan biri, şimdi ekonomi programında konuşan bu adam bu sahneden sonra benim yerim burası diyerek İstanbul'a yerleşmiş, yaklaşık kırk senedir kesintisiz burda yaşıyormuş, evlenmiş, iki çocuğu olmuş, bir daha da Amerika'ya dönmemiş... Yalnız Amerika'ya ailesini ziyarete gittiğinde, yayayken kırmızı ışıkta dalıp karşıdan karşıya geçiyormuş... Bazen de trafik ışıkları ona çok uzun yanıyor gibi geliyormuş, dayanamayıp geçiyormuş, hep ceza yiyormuş, derdini zor anlatıyormuş... Netice itibarıyla oldukça mutluydu, huzurluydu...

İşe bak sen, araba süratle giderken elini uzatıp yan şeritteki kamyondan karpuz alan Hüseyin'in o tuhaf aksiyonu adamcağızın kaderini değiştirmiş... Süper arşivdir diyerek ben de bu konuşmaları televizyondan teybe kaydetmek istedim fakat Tahtakale'den aldığım ucuz teybin bozulacağı tuttu, gitti güzelim arşiv kaseti...

Daha ne denilebilir ki??
Ekmek paranız yoksa World kartınız da mı yok?

Didem ATLIHAN

PANTOLON

METİNFİDAN

TEREGLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

ÖRGÜT-LÜ TOPLUM 2

KOPENHAG KRİTERLERİ, AVRUPA BİRLİĞİ...GENİŞLEME TOPLANTISI ÖNCESİ OLUMSUZ BİR İMAJ VERMEMELİYİZ... EN ÖNEMLİ GÖSTERGELERDEN BİRİSİ ÖRGÜTLÜ TOPLUM OLMAK...

EVET, GÜZEL DE BÖYLE BİR DERNEĞE NEDEN İHTİYAÇ OLSUN?.. BEN ONU ANLAMIYORUM...

BAKIN BEYLER...İSTERSEM, KEYFİMİN KAHYASI MISIN DERNEĞİ BİLE KURARIM...

NE YAPALIM?..DERNEKLER YASASI NE DİYOR?..

VALLA ENGEL BİR DURUM YOK...

PEKİ, İZİN VERELİM..!.

TAK!

GECE ALTINI ISLATAN DOLMA PARMAKLILAR DERNEĞİ

EVEET, DERNEĞİMİZİ KURDUK...ŞİMDİ ARTIK ÜYE KABULÜNE BAŞLAYABİLİRİZ...

VALLA BAŞKANIM, BURAYA ÜYE GELEBİLECEĞİNİ HİÇ AKLIM KESMİYO AMA... BİLMİYORUM, VARDIR BİR BİLDİĞİNİZ...

Bi kaç gün sonra...

EE...ŞEY... BEN...ÜYE.

BUYRUN BUYRUN.

PARMAKLARINIZI UZATIN..EVEET, DOLMA... ALTINIZI DA ISLATIYOSUNUZ...

MAALESEF...BİR TÜRLÜ KURTULAMADIM BU DERTTEN...

İKİ AY SONRA ÜYE SAYISI 17'YE ULAŞMIŞTI...

HADİ DOLMA PARMAK NEYSE DE ŞU ALTIMIZI ISLATMAKTAN NASIL KURTULUCAZ ARKADAŞLAR...

ŞİMDİ SIRA ONA GELDİ...

HI...

AAA!

NE GÜZEL.

BDOOF!..

Tren yolculuğu yapıyordum hakim bey...Geceydi... Kompartımanıma girdim ve yattım...

Az sonra birisi girdi ve üst ranzaya çıkıp yattı...Karanlıktı, göremedim... Sadece dışarıdan vuran ışıkta aşağı sarkmış elini gördüm. Dolma parmakları vardı...

Sonra uyumuşum... Neden sonra bir ıslaklık ve kötü, keskin bir kokuyla uyandım. Sonra birden dehşetle anladım ki üst yataktaki adam işemişti...

Onu öldürecektim. Hemen fırladım. Fakat gitmişti herif... Kendimi kirlenmiş hissettim. O günden beri, günde 5 kez banyo yaptım ama o duygu geçmedi...Ve sonunda bu derneği kurdum. Altını ıslatan dolma parmaklı bütün adamları yok etmeye karar verdim. Pişman değilim.

EE.BENCE MÜEBBET VERELİM, ÖLENE KADAR YATSIN MANYAK... EHEHE...

Akşam Ertesi

canbarslan@superonline.com

Feyzi Başaran

feyzi@leman.com.tr

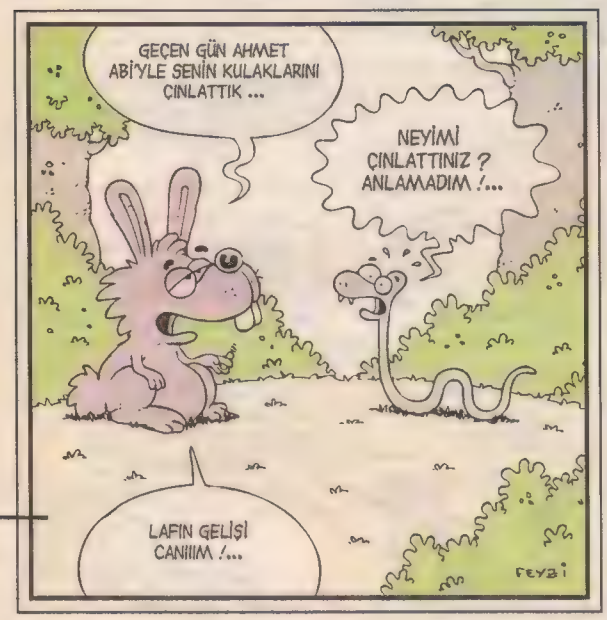

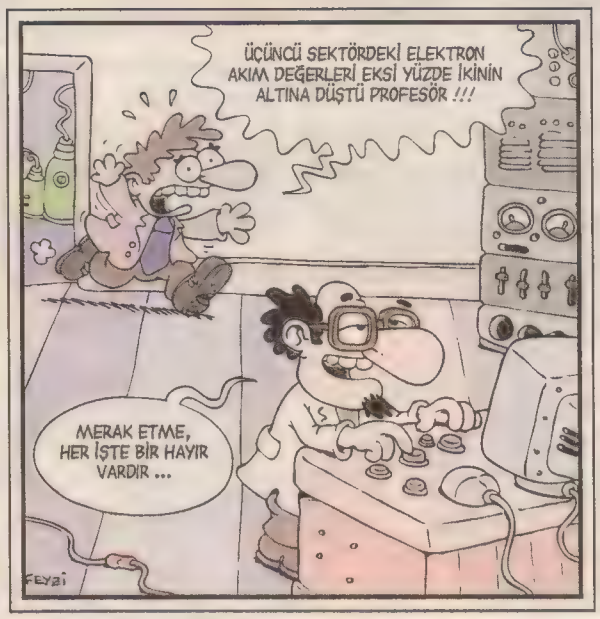

Gece... Kentin Melekleri... Ve Mümtaz İnsanlar...

4 yıl önce, her yıl olduğu gibi yine **Samsun**'daydım. Hani şu zabıtaların sahillerde, parklarda

konuşup öpüşen sevgilileri toparlayıp hadlerini bilmeye çağırdıkları şehirde...

Dünya Kitapevi'ndeki imza günüm bitmek üzereydi ki üç bayan okurum yanıma geldiler ve içlerinden biri: **Cezmi bey biz kentin melekleriyiz, sizi çok seviyoruz, eğer mümkünse bu geceyi sizle geçirmek istiyoruz, lütfen kırmayın bizi,** dedi... Tek tek yüzlerine baktım, kentin melekleri nasıl oluyor, diye.. Melekler ilk görünce anlaşılmaz, ama içimden keşke gerçekte melek olsalar bunlar, diye geçirdim. Son yıllarda insanların büyük çoğunluğu öyle acımasız ve ikiyüzlü ve güvenilmez olmaya başladılar ki, meleklere duyduğumuz ihtiyaç hiç olmadığı kadar çoğaldı... Üçü de öğretmendi. Müzik öğretmeni olan melek hamileydi. Diğer ikisi edebiyat ve kimya öğretmeni...

İnanın bu geceyi sizlerle geçirmek isterdim, dedim. Ama pek mümkün değil. Beni buraya çağıran kitapçılar ve diğer okurlarımın bunu anlayışla karşılayacağını zannetmiyorum. Haklı olarak bu gece benimle yemek yemek ve dertleşmek isterler. Bu gittiğim her yerde böyle olur...

Peki onlarla nerede yemek yiyeceksiniz? Biz de oraya gelelim, onlarla işiniz bittikten sonra bizle olursunuz, biz bekleriz, dedi edebiyat öğretmeni...

Kırmak istememekten öte bu melek öğretmenlerle birkaç saatte olsa olmayı içten içe bende istiyordum...

Kitapevinin sahibine gece nerede yemek yiyeceğimizi sordum. **Gar Lokantası'nda,** diye yanıtladı. Ama kentin meleklerinin baskısından rahatsız olmuşa benziyordu.

Sonunda imza günü bitti, kitapevini kapatıp mutlu bir yorgunlukla Gar Lokantası'nın yolunu tuttuk. Kocaman bir masayı rezerve etmişlerdi. Önce dört beş kişiydik. Ama sonra benim orada olduğumu duyan şehrin kimi sendikacıları ve basın mensupları da bize katıldı. Kısa bir süre içinde yaklaşık 20 erkek aynı masanın etrafında içki içip sohbet etmeye başladık. Evet 20 erkek! Masada ilaç için bile olsa tek bir kadın yoktu. Erkeklerin olduğu masalar bir süre sonra beni sıkıp bunaltır. Erkeklerin olduğu mekanlarda, masalarda nedense içimi yoğun bir kasvet duygusu kaplar. Garip bir ıssızlık, anlamını çözmekte zorlandığım koyu bir gurbet duygusu hissederim erkek muhabbetlerinde... Sıkıntılı bir kimsesizlik ve eksiklik duygusu...

Sadece bizim masa değil, **Gar Lokantası**'nın tamamı erkek müşterilerden oluşuyordu. Sahnede fantezi müzik söyleyen bıyıklı adam orgunun tuşlarına basarken aynı anda lahmacun yiyor, tuşların arasına dökülen kıyma parçalarını kalın, küt parmaklarıyla toplayıp ağzına atıyordu. Bu durumda nasıl çaldığını çok merak etmiştim. Ama çalıyordu işte. Sahnede onun çaldığı oynak havalara dayanamayıp piste fırlayan kravatlı, göbekli adamlar birbirlerinin alınlarına paralar yapıştırmaya başlamışlardı bile... İçimdeki kasvet duygusu daha da ağırlaşmaya başlamıştı... Tam bu sırada içeri kentin melekleri girdi. Garson onları kapıya yakın masaya oturttu. Onlar gelir gelmez lokantanın ortamı birden değişmiş gibi geldi bana. Giderek sürüklenmekte olduğum o koyu gurbet duygusundan bir anda çıkmıştım. Gözümü onlardan alamıyordum. Bedenim oturduğum masada, aklımsa meleklerdeydi. Konuşulanları artık yarım kulakla dinlemeye başladım. Bir ara tuvalete kalktım, heyhat tuvaletçi de erkekti! Tuvaletten çıktıktan sonra meleklerin masasına çaktırmadan uğradım: **Arkadaşlar durumumu görüyorsunuz, ne zaman özgürlüğüme kavuşurum açıkçası bilemiyorum. İlk fırsatta izin alıp sizle buradan çıkmak istiyorum, dedim gizli bir eziklikle... Tamam, endişe etmeyin siz, biz sizi bekleyeceğiz, ama çok da geç kalmayın,** dedi o sevecen sesiyle kimya öğretmeni olan melek...

Bakalım, bir yolunu bulmaya çalışacağım, deyip ayrıldım yanlarından gelip masama oturdum... Bu durum kitapevinin sahibinin gözünden kaçmamıştı ki, başa şüpheyle bakmaya başlamıştı... Bense hiçbir şey olmamış gibi davranırken masaya üç, dört alevli meyve geldi.

Bense fırsat bu fırsat deyip yüzümü buruşturup şakaklarımı ovuşturmaya başlamış, onca yoldan gelmiş yorgun yazar rolüne girmeye çalışıyordum. Kitapevinin sahibi kül yutmaz bir ifadeyle: **Hayrola Cezmi bey, neyiniz var, bir şey mi oldu?** diye sordu...

Günün yorgunluğu çöktü üzerime, başım da ağrıyor, ben sizden izin isteyip otelime gitsem, ayıp etmiş olur muyum?, dedim.

Ama attığım ilk zarfın içini açıp çoktan okumuştu. Bakın **Cezmi** bey, yorgun olmanızı anlayabiliriz. Ama kapının girişinde oturan bayanlar için bizi bırakıp giderseniz çok kırılırız, deyince bu işin kolay olmayacağını anlamıştım.

Nereden çıkartınız şimdi o bayanları, bile diyemedim. Esaretimin bilinmeyen bir saate doğru süreceğini hissetmenin verdiği çaresizlikle kendime bir rakı koyup meyvelerin üzerinde titrek titrek yanan alevlere bakmaya başladım.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. **Samsun**'da bir sendikanın temsilciliğini yapan orta yaşlı bir adam; Hadi arkadaşlar bildiğim bir bar var, içmeye orada devam ederiz, deyince umutsuz bir ifadeyle meleklere baktım. Onlar da durumu anlamış, kanatlarını düş kırıklığıyla masalarına uzatmışlardı... Hep beraber kalktık ve ben meleklerin yanından geçerken gözlerimle, siz değil, ama bu hayat zalim bir melek, der gibi baktım...

Sendikacının söylediği bara gittik sonra. Orada da içildi, konuşuldu ve laf lafı açtı. Psikolojide geçen, öğrenilmiş çaresizlik denen bir ruhsal durum vardır. Yapacak bir şey kalmamışsa, böyle zamanlarda ortama uyum sağlamak gerekir der insan kendi kendine. Ve olanları kabullenir. Ben de öyle yapıp ortama uyum sağlamaya çalıştım. Hatta bir iki şiir okuyup söylenen şarkılara katıldım. Ama bu sırada cep telefonum çaldı, açtım, kentin meleklerinden biriydi arayan: Sizi bekliyoruz, ama artık sabrımız tükenmek üzere, söyleyin ne yapalım, diyordu yana yakıla bir sesle. O anda öğrenilmiş çaresizliğimden sıyrılıp: **Tamam,** dedim, **siz kaldığım otele gidin, geliyorum...** Sözlerimi kitapevi sahibi de duymuştu. Ben de duysun diye biraz yüksek sesle konuşmuştum zaten...

Cezmi bey, sizi daha fazla sıkıntıya sokmanın bir anlamı yok. **Hadi ben sizi otelinize bırakayım,** dedi kitapevinin sahibi... Sokağa çıkıp oyun oynamak için annesinden izin kopartan bir çocuğun o ışıltılı coşkusunu hissettim bir an...

Kentin melekleri beni otelin lobisinde bekliyordu. Kitapevinin sahibi beni onlara emanet ederken: Bakın, **Cezmi** beyi size sağ salim teslim ediyorum, sabah sağ salim isterim, derken içimden onlar melek, onlar insanları şefkatleriyle ve büyüleriyle korumak için varlar, demek geçmişti.

Ve neredeyse saat gece yarısını geçmişken meleklerin

Behiç Pek

behicpek@leman.c

yola koyulmuştuk. Arabayı hamile olan müzik öğretanıyordu. O gece için kocasından izin koparmıştı. nda oturan kimya öğretmeni torpido gözünden kutu kartıp bizlere dağıtırken arabanın teybinden Bülent o hırçın kadife sesi yükseliyordu: Bu iş zor Yonca... gittiğimizi bile sormadım onlara. Melekler insanı kögötürmezlerdi ki... Öyle de oldu. Kısa bir süre sonımızın altında bir cennet görüntüsü vardı. Sağ yanıradeniz, sol yanımızda ışıklarla kaplı **Samsun** şehri ... Burası **Samsun**lular'ın **Toptepe** adını verdiği yerara hiç olmadığı kadar yakındık. Gece ve hayat saniçin bu andan itibaren başlamıştı. Kadın duygusu, ve sırlarını açmaya hazır meleklerin gizemli büyüma dönmüştüm işte...

kalbimden işte benim yurdum bu olmalı, demişken özlerimizi acıtıp yakan bir ışık taarruzuyla karşılaşdu şimşek mi çakıyor, yoksa coşkumuzu kıskanan bulunduğu yerden kopup üzerimize düştü, diye düen azından bu gece için artık ardımda bıraktığımı düerkek seslerinin gök gürültüsünü andıran emirleriyden zıpladık: Teslim olun, elleriniz havada, arabadan !

heyin nesi, derken o yakıcı ışığa biraz olsun alışmış e arabanın pencerelerinden dışarı baktığımızda üç otosuyla sarılmış olduğumuz fark ettik. Polisler ellemsonlarını üzerimize doğrultmuş, gerçekten teslim ekliyorlardı.

eleklerime, hadi bir şeyler yapın, siz benim kureğil misiniz? diyecektim ki, meleklerin korkudan koltukların altına büzülüp saklandıklarını gördüm... hareketi bende mi yapsam diye geçmedi değil akma o an aklıma yazarlık kariyerim ve yıllardır orasınndan çizilmiş olsa da bir karizmam olduğunu hatır-Hayır onlar gibi yapamazdım, eğer yaparsam bana nlıkları ebediyen biter, bir daha beni okumaya tenezer, diye düşündüm.

mdan basın kartımı çıkarttım ve kalan bütün cesabadan dışarı çıkıp ekip otolarının saldırgan farlarına üdüm... Belli bir mesafeye geldiğimde basın kartımı dınp: **Basın... Basın... Söndürün şu ışıkları... Amin yanıma... Gazeteciyim ben,** diye bağırdım... Koma bir polis memuru geldi. Benden daha şaşkın gö. Onun bu şaşkınlığından biraz daha cesaret alarak: **şu ışıkları, sizi tam olarak göremiyorum,** dedim. ketiyle farları söndürttü...

yapmaya çalışıyorsunuz? diye çıkıştım yanıma gelen polise: **Ne demek teslim olun, arabada Türkiye Cumhuriyeti'nin üç mümtaz öğretmeni ve yine bu ülkenin mümtaz bir yazarı ve gazetecisi olan ben varım... Aşktan, doğadan, müzikten konuşuyoruz...**

Polisin şaşkınlığına şimdi korku ve telaş da eklenmişti: Mümtaz, diye söylendi neredeyse kekeleyerek:

Mümtaz... Evet, mümtaz dedim gizemli bir ses tonuyla...

Mümtaz kelimesinin ne anlama geldiğini çıkartamıyor, yanlış bir şey yapmaktan korkuyordu.

Mümtaz, seçilmiş insan demektir, dedim ve kızınca ne yapacağı belli olmaz mümtaz kişinin...

Polis memuru, **anlıyorum,** der gibi başını tedirgin bir saygıyla salladı, ama inanın mümtaz kelimesinin büyüsünden kurtulup bana hadi oradan be, mümtaz kişiymiş, kaldır ulan ellerini havaya dese korkudan düşüp bayılabilirdim... Ama mümtaz kelimesine ve elimdeki basın kartıma sımsıkı sarılıp kararlılıkla durdum önünde...

Bunun üzerine, rahatsız ettik galiba sizi, dedi polis memuru...

Rahatsızlık ne kelime memur bey, biz mümtaz kişiler mümtaz olalı böyle zulüm görmedik, diye çıkıştım... **Hatta,** diye ekledim; **kızınca ne yapacağını bilemeyen insanlar haline gelmemiz an meselesi. İnanın arabadaki diğer mümtaz kişileri zor zaptederek buraya geldim. Ve hiç ara vermeksizin: Derhal gidin buradan ve bizi bir daha rahatsız etmeyin,** dedim... Ne mi oldu: Polisler silahlarını indirip, arabalarına binip gittiler...

Arabada soluklarını tutarak beni bekleyen kentin meleklerinin yanına gidip gözlerinde hayranlık dolu bakışlarını görünce gururumun üzerinden gizli sevinç gözyaşları dökülüyordu...

Cezmi bey, ne oldu, ne söylediniz ki onlara çekip gittiler? diye sordu müzik öğretmeni melek: **Artık sakin olun, söylenmesi gereken neyse onları söyledim. Hadi, açın şu teybi, bana da bir bira açın. Evet, nerede kalmıştık?..**

Teypte yine **Bülent Ortaçgil** söylüyordu: **Benimle Oynar mısın?**

Yaralı cesaretim, basın kartım ve özellikle mümtaz kelimesi sayesinde karizmamı, geceyi ve meleklerimi kurtarmıştım... Sürgündeki yurdumdan asıl yurduma geri dönmüştüm işte...

Gece nasıl mı geçti? Artık orası da bana kalsın...

cezmier@leman.com.tr

* **İzmir.** 1 Ekim Cuma günü saat 17:00-19:00 arasında **Kitap Dünyası** standındayım. Kıbrıs Şehitleri Cad. İzmir

* **İstanbul-Bakırköy.** 2 Ekim Cumartesi günü saat 16:00-18:00 arası **İstanbul Kitabevi**'ndeyim. Adres: İstanbul Cad. Reyhan Sok. No:39. Ender Mağazası arkası. Tel: 0212 583 15 48...

Kırık Lâbbelebi

suatozkan@leman.com.tr
SUAT ÖZKAN

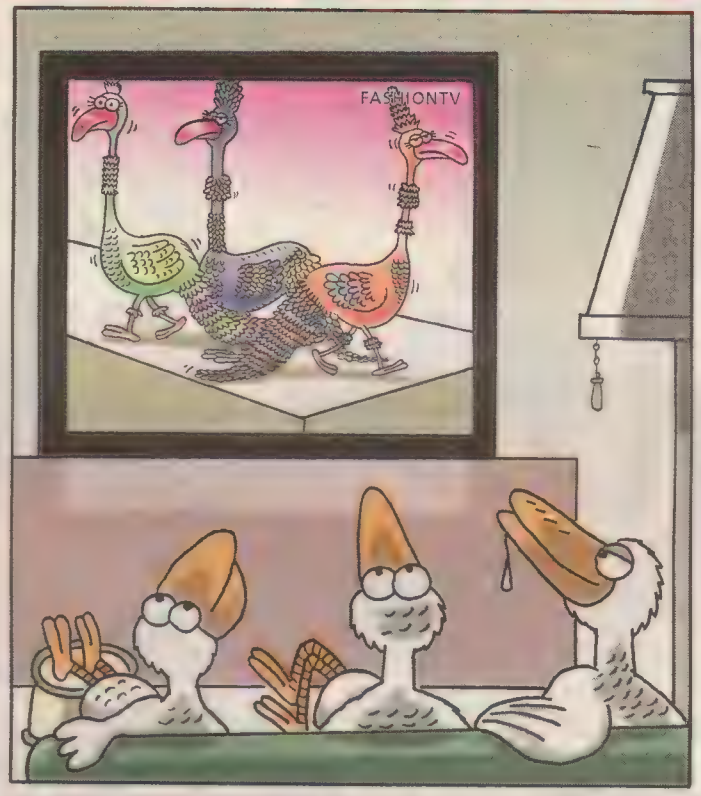

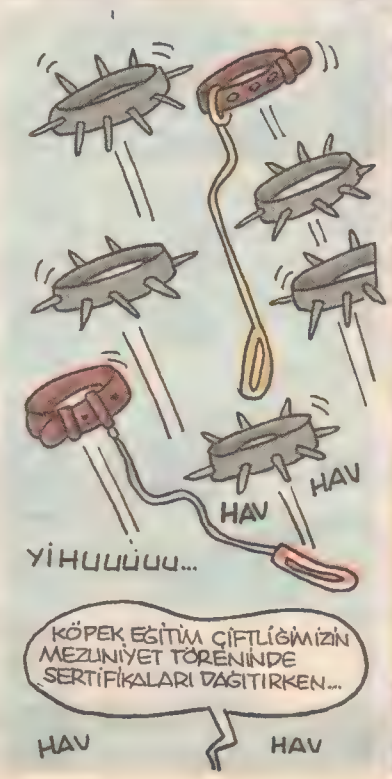

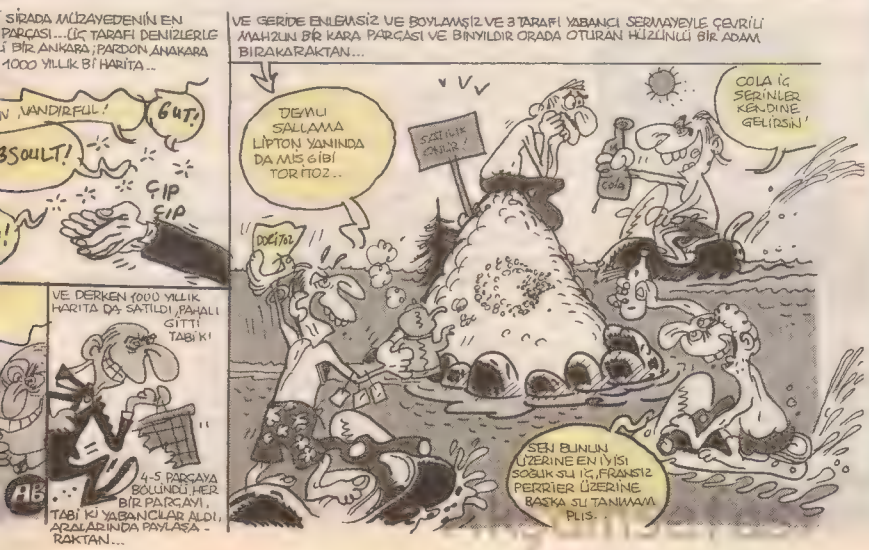

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

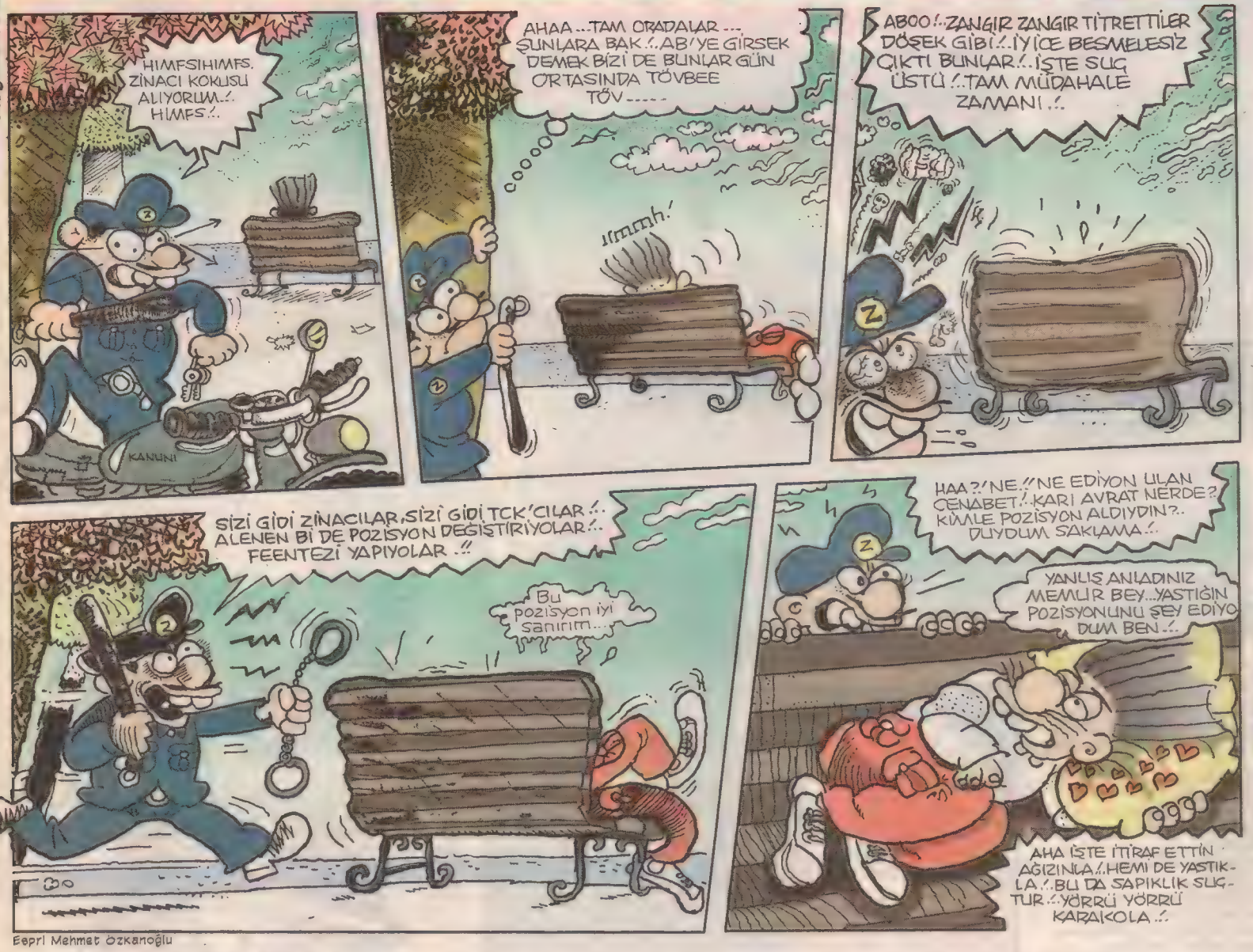

Eepri Mehmet Özkanoğlu

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

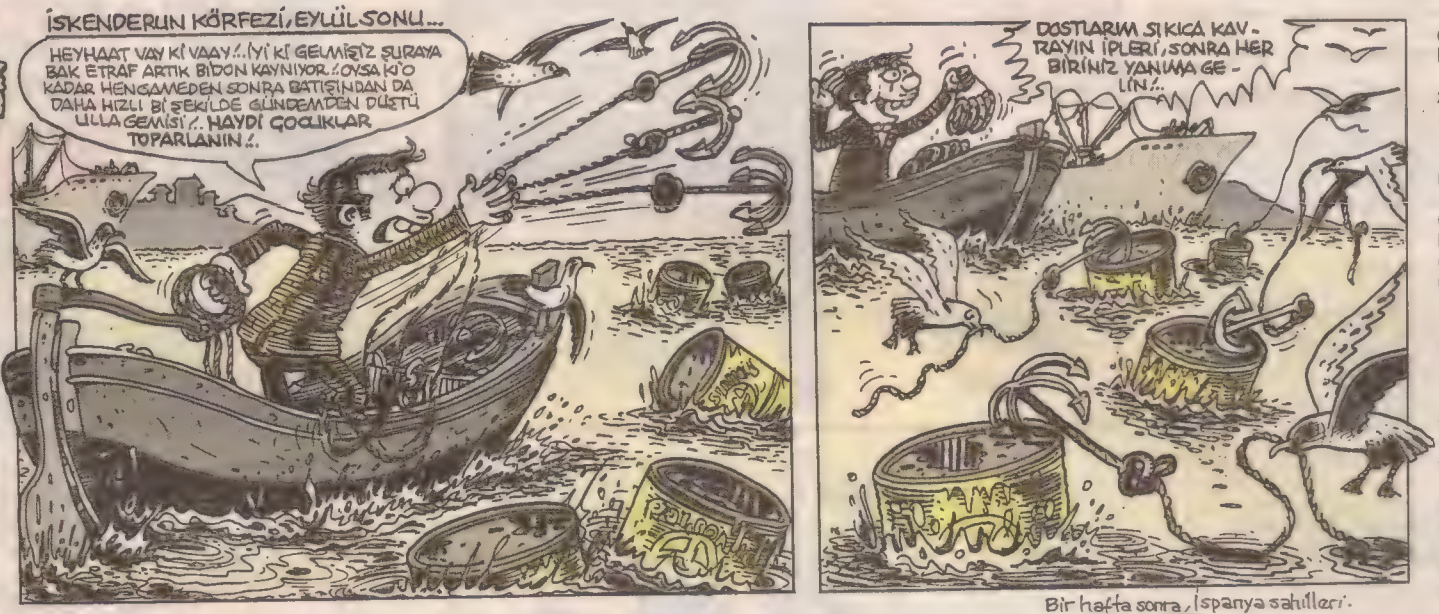

* HAYDİ! NE OLUYOR? FAKAT BU NEDİR?

AYRINTILAR

-Eskiden Bi Gün-

Altından su damlayan ıslak kesekağıdını, iki koltuk arasındaki boşluğa oturttum.

"Güzel yıkadın mı yavrum?" dedi Gürcan. Anahtarı çevirdi ve kamyonu çalıştırdı.

"Görmüyo musun? Ipıslak işte!"

"Ipıslak, iyi yıkanmış mı oluyo yani?"

"Tane tane yıkayacak değilim ya bi kilo üzümü! Suyun altına tuttuk işte."

"Kızma yavrum, kızma," dedi Gürcan, sıntarak. Bi iki üzüm aldı, ağzına attı. Üzüm yerken bile sıntabiliyordu. Aslında onun bu sıntmalarından hiç hoşlanmazdım; ama gerçekten çok yakışıklı bi tipti Gürcan. Tuvalette sıçarken bile bu herifin çekici görüneceğine emindim. Bir ay önce bi kavgaya tutuşmuştuk onunla. O sıralarda ilgilendiğim fakat karşılık alamadığım bir kızı, işyerinden telefonla aramıştım. Konuşmam bitip de telefonu kapattığımda, gene ayrı sıntışıyla: "Vaay, yengemiz ha? Oğlum biraz daha sert konuşsana!" diyerek, tavsiyelerini sunmuştu Gürcan. O zamanlar bu sıntışı bir takılma değil de, bi saldırı olarak algılayıp, "ne diyosun be sen!" diye karşılık vermiş, atışıp itişmiş, sonra da birbirimize girmiştik. Önce Gürcan atik davrandı, fazla sert olmayan bir yumruk çaktı çeneme. Hemen ardından ayağımı kaldırıp savurdum ama, önemli bi yerine değil de beline filan denk getirebildim tekmemi. Babacan müdür araya girip bizi yatırmış, ikimize de tatlı sert birer tokat salladıktan sonra, barıştırmıştı. Daha sonra gerçekten de anlaşmaya başladık. Başka çaremiz de yoktu, aynı şirketin, aynı kamyonunda çalış yoduk. O şoförü, ben de taşıyıcısı ve sorumlusuydum. Bir taşıyıcı olmaktan hiç gocunmazdım da, şu sorumlu olma işi tuhafıma gidiyodu. Gaz pedalının hangisi olduunu bile bilmeyen biri, kocaman bir kamyondan nasıl sorumlu olabilir ki! Ama işte, faturalar, irsaliyeler, adresler filan benim elimde bulunduğundan, usulen kamyon sorumlusu oluyordum, öyle denmekteydi. Gürcan'ın işi ise, iğrenç sesler çıkartan bu şeyi sürmek ve benzini ile filan ilgilenmekti. Bazen yardım ederdi bana taşıma işinde, neşesi yerindeyse.

Bir eliyle direksiyonu tutup, diğeriyle üzüm atıştıran Gürcan'a baktım. Şu ipne kadar yakışıklı olabilmeyi isterdim diye düşündüm! Onunla, aynı kamyonda olmaktan mutluydum. Çünkü iyi vakit geçiyordu.

"Kaç!" dedi Gürcan. Arkama yaslanıp kendimi geri çektim. Önümden hızla bir üzüm tanesi geçti, pencereden çıkıp, kaldırımda yürümekte olan bi kadının göğüslerine çarptı. Kadın etrafına bakındı ama pek birşey anlamadı.

"Ulan bi gün araya, tam ortasına sokucam," dedi Gürcan.

"Ee, ne olucak o zaman?"

"Lüp diye girecek içeri. Off!"

"Girmez oğlum. Çok uzaktan atıyosun. Çarpar, seker!"

"Tam arasına nişanlayabilirsem girer," dedi Gürcan ve vites değiştirdi. Yine o çirkin sesi çıkardı kamyon. Dediğine göre, viteslerle ilgili olan bi parçada sorun vardı.

Ben üzüm atmıyordum hiç. Hedeflediğimiz kişi, atış esnasında beni farkedebilirdi. Arkama çekilmem, Gürcan'ın da benim penceremden üzümü fırlatması daha mantıklıydı. İki göğüs arasına bi üzüm sokma ideali olduu için, genelde kadınlara atardı Gürcan. Belki de bunu başarmış ama göremeyiştik. Kamyon hareket halindeyken attığımız için, üzümzedeyi uzun uzun seyredemiyorduk. Bazen erkeklere de fırlatırdı Gürcan, tipini beğenmediklerine, "tipini skyim!" diye mırıldanarak.

"Demek kediyi öldürdün ha?" deyip, sağa çevirdi direksiyonu. Bu yolu çok seviyorduk: Çok ağaç, çok gölge, çok kız vardı.

"Oğlum, ikide bir söyleme şunu. Öyle bi durumda sen de aynı şeyi yapardın."

"Veterinere götürürdüm ben," dedi Gürcan.

"Neyi veterinere götürüyorsun! Yamyassı olmuştu hayvan. Ben an az yetmiş kilo filanım, ne olur üzerine çullanırsam? Bit kadar bişeydi zaten! Daha yeni doğmuştu nerdeyse."

"Almıycaktın ki! Keşke almasaydın."

"Naapıyım! Direğin dibinde görünce öyle. Ne biçim miyavlıyodu."

"Yavrum, o zaman dikkatli olucaktın. O kadarcık kediyle yatılır mı hiç."

"Kutuya koymuştuk dedim ya!. Kutuya koymuştum, çıkmış işte sonra."

Bunu Gürcan'a anlattığıma bin pişmandım. Herif bi bok anlamıyo diye düşündüm. "Oğlum, gece miyavlıyodu diyorum sana. Annesini arıyo işte. Mecburen aldım kutuyla beraber yataama."

""Hayret bişey yaa," dedi Gürcan, "Nası hissetmedin ki? Ama uykuda zor tabi."

"Heralde!" dedim. Sonunda bu salak anlamıştı.

"Yine de bi veterinere götürürdüm ben olsaydım."

"Yırrağımı veterinere götürürdün sen! Hayvan tamamen ezilmişti diyorum. Ne işe yarıycak."

"Kaç!" dedi Gürcan. Kafamı çektim. Üzüm pencereden çıktı, güzel bir genç kadının omuzlarında sekip kayboldu. Kadına baktım. Kadın da bana bakıverdi! Çaktırmadım. Çaktırmamam pek zor olmadı. Çoğu zaman bişey çaktırmayan donuk ve aptal bi ifade taşırdım suratımda. Kamyon yine gacırdadı.

"Ulan, en azından bi iğne filan yapardı doktor, öldürürdü hayvanı."

"Herif bedavaya mı yapacak iğneyi. Hem kedimi öldürtücem, hem de para vericem!?"

"Almazdı lan!"

"Ya alırsa?"

"Almaz oğlum, manyak mısın. Ya da, belediye veterinerine götürecektin o zaman, hıyar!"

"Sanki belediye hemen kıçımın dibinde! Oraya gidene kadar ölürdü zaten."

"Kaç!" dedi tekrar. Çekildim. Üzüm penceremden jet gibi fırlayıp, köpeğini gezdirmekte olan bi kadının kafasına çarptı. Kadın, kabarık saçlı olduğu için, bişey hissetmemiş gibiydi.

Bi üzüm aldım, ağzıma attım. Üzümü sevmiyordum. Atmak için alıyorduk daha çok. Fakat Gürcan yarısını götürürdü yine. Ben de öylesine, ağzımda geveleyip oynuyordum işte.

"Parkın ordan mı sapıcaz?" dedi. Elimdeki adresi kontrol ettim. "Öteden giretim. Benzincinin ordan..." Gacırdayarak dönüp, sakin bir sokağa girdik. Biraz gidip, bir ilaç şirketinin önünde durduk. Elimdeki kağıtlarla aşağıya indim, arka kapıyı açıp yukarı zıpladım. Bi koliyi kenara çektim, aşağı atlayıp koliyi kucağıma aldım. Depoya girerken, kamyonda bekleyen Gurcan'a bakıyordum. "Lavuk," dedim, dönuş yolunda daha isabetli atışlar yapmak için sabırsızlanıyor olmalıydı.. İçerideki kadın ise, tam üzümlük geldi bana!

"Şu köşeye bırakır mısın?." Kolileri, istenilen yere koyma zorunluluğumuz yoktu, içeri girip bırakmak yeterliydi. Gene de kadının dediini yapıp, gösterilen yere bıraktım. Sonra bişeyler imzalattım, çıktım dışarı. Güzel kalçaları vardı kadının.

"Hadi be! Göğüsleri peki, üzümlük mü?" dedi Gürcan.. Gelmemişti, görememişti işte hıyar. Zaten taşıyacak tek bir koli vardı, ne bok yemeye gelsindi ki.. O kadınla sadece düzüşmek bile, Gürcan'a yakışır diye geçirdim aklımdan. Benim şimdilik daha iyi becerebildiğim şey, kedi öldürmekti! Yatarken ezdiğim yavru bi kediyi, sabah uyanınca farkettiğimde, can çekişmesin diye üzerine yastık kapatıp boğmak... bir düzüşmenin gizeminden alıntılar taşısa da, sıcak bir çift üzümlük göğüs kadar samimi bi duygu değildi hiç.. Yalnışlıkla alınan alıntılara muhtaç kalmamam için, bi an önce neyi almak istediğime karar vermem gerekiyordu. Yüzbin senedir bunu düşünüyomuş gibi hissederek sıkıldım, Gürcan'a baktım.

"Başka bi yer yok di mi?" dedi, çalıştırdı kamyonu.

"Yok.." Elimi kesekağıdına soktum, ıslak diplerden çürük bir üzüm alıp ağzıma attım. Kamyonun dışarıdaki aynasından suratıma bakıyordum. Parmağımın ucundaki ıslaklığı farkettim aniden. Küçük, çok küçük, yapışkan, leş gibi bir ıslaklık! Kolum zaten dışarıdaydı; parmağımın ucunu kapıya sürtüp sildim, ve kendimi içinde hissettiğim bataklığın tüm ıslaklığından bir anda kurtulmuşçasına, büyük bir hazla rahatladım.

Yazıklar olsun

Ender Özkahraman
enderoz@leman.com.tr

Akşamsefası

SOSYAL DEVLETTEN GADDAR DEVLETE

Nihat Genç

25 yıl önce dünyayı saran neo-liberal dalga, önce, devletlerin kamu mallarını satarak hantallıktan kurtulacağını, sonra, özel teşebbüsün büyüyüp uluslararası uçuşa geçeceğini, dolayısıyla küreselleşmeyle dünya ülkelerinin zenginleşip birey ve toplumun hak ve hukukunun cennetvari gelişeceği tezini işlediler.

Neo-liberal dalgadan sadece İngiltere, Türkiye değil, en çok Sovyetler etkilendi. 15 sene önce dünya siyaset tarihinin en sert virajlarından birine şahit olduk, Sovyetler çöktü. Rusya Federasyonu bambaşka ekonomik politikalarla kuruldu. O güne kadar dünyayı yöneten Sovyetler-Amerika soğuk savaşıydı. "İki kutuplu dünya" denirdi. Şimdi her biri kapitalist! Bu inanılmaz siyasi dalgalanmalar gözlerimizin önünde cereyan etti ve Demir Perde'nin kırılmasına, dağılmasına şahit olduk.

Ve sonra, biri İkiz Kulelerle, diğeri Moskova Tiyatro baskını ve Kuzey Osetya'da okul baskınıyla akılların almadığı insanlık ötesi "terörist" eylemlere şahit olduk. Onbinlerce insan ve yüzlerce çocuk dünya TV'leri önünde katledildi.

Hem İkiz Kuleler, hem okul baskınının bu iki büyük devlet tarafından sahneye koyulduğu tezi halen işlenmekte.

Serbest piyasa ekonomisi ve küreselleşmeyle büyük devlet kavramı değişecek, toplumun, bireyin huzuru, hakları, hukuku ve iç muhalefetin serpilip gelişeceğine şahit olacaktık. Tam tersi. Tam bir şok siyaset. Her bir yurttaşın sıkıca denetlendiği ağır güvenlik devletleri ortaya çıktı. Güvenliğe yatırılan para bütçeleri aştı ve sokaklar, şehirler, kaldırımlar çetelere ve mafyalara teslim edildi. Bugün Rusya'nın, Türkiye'nin Amerika'nın sokaklarında bu mafya ve çeteler yüzünden sıradan insanların yürümesi mümkün değil.

Sosyal devlet küreselleşme ve özelleştirme ve serbest piyasayla neden "kilitlendi!".. Büyük devletler sıradan insanların sokakta yürümesini şehirden şehire rahatça gidip gelmesini neden sağlayamaz hale geldi. Herkesin fişlendiği, güvenliğin her saniye alarm noktasında yaşandığı, büyük terör tehditleriyle tam bir kaos/belirsizlik düzeninin inşa edildiği günlerde yaşıyoruz.

Yani, büyük devlet kavramı, büyük deyip, sosyal devleti ifade ederken, bugün büyük devlet kavramı nasıl/neden gaddar devlet anlayışına döndü.

İsrail, Amerika, biraz Türkiye, İran... Çin... Ancak gaddar devlete en iyi örnek Rusya!..

Sovyetler'in son devlet başkanı Gorbaçov. Bu hantal ağır yapılanmayla Sovyetler'in büyük devlet yarışını sürdüremeyeceğini dünyaya ilan etti. Sovyetler infilak edercesine dağıldı. Ve bir dizi "açılma" (perestriko) politikası hayata girdi.

Bir yüzyıl sert bir merkezi devlet otoritesinden bıkmış Rus halkı birden, daha çok demokrasi, daha çok serbest piyasa diye ayağa kalktı! Rusya'nın kurtuluşunun "serbest piyasa" olduğu yazılıp çizildi. Ki, Gorbaçov'un temkinli açılma politikası yetersiz bulundu. Özgürlük ve demokrasi fikrini en çok ağzına alan Yeltsin birden bir halk kahramanı olarak Rusya'nın önüne geçip Rusya'nın herşeyi oldu.

Yeltsin'in ilk işi, seksen yıldır ülkeyi yöneten çelikten disiplinin partisi Komünist Parti'yi fesh etmekti. Bu parti devletten koparılıp atıldı, parti dağıtıldıktan sonra sivil olarak yeniden kuruldu ve eski gücünden tamamen uzak, bir küçük parti olarak çok partili siyasette yerini aldı.

Yeltsin'in çözmesi gereken iki büyük sorun vardı, ilki, Sovyetler'in eteklerindeki devletleri birarada nasıl tutacak? İkincisi, seksen yıldır devlet kontrolünde olan tüm toprakların ve devlet mallarının nasıl halka dağıtılacağı... Yani, tamamen kamunun malı olan bu Sovyet varlığı halkın olmalıydı.

Yeltsinle başlayan bu ilk on yıllık süreçte, batıdan tam otuzbinin üstünde uzman Rusya'ya getirildi. Tarlalar, fabrikalar mülkler "hisselendirilip" halka dağıtıldı. Sovyetler'e bağımlı büyük devletler bağımsızlıklarını ilan etti ve Rusya'yı yalnız bırakarak ayrıldılar. Ama Çeçenistan gibi onlarca minik devlet, nüfusları bir milyon, yüzölçümleri Rize/Trabzon kadar onlarca küçük bölge hala Rusya'ya bağlanabilirdi. Ekonomi çöktü. Ruble tarihinin en düşük seviyesine inip "hiçleşti". Rus halkı paniğe girdi. Elde ayakta ne varsa tankından silahından çatal bıçağına kadar komşu sınırlarına koşarak satmaya başladı. Ve bu zor yıllarda yüzbinlerce Rus kadını fahişeliğe soyundu...

Tamamen sıfıra düşmüş, siyaseti tamamen kaoslaşmış Rusya'yı korkunç günler bekliyordu. Onyıllar boyu ülkemize fahişeliğe koşan bu kadınlar şimdi Erzurum ve Antalya'da en lüks otellerimizde dünyanın parasını harcayan zengin turistlere döndüler... Nasıl?

Hızlı özelleştirmeler Rusya'nın en kritik büyük şirketlerinin mafyavari adamların eline geçmesini sağladı ve otuzlu yaşlarda (bizdeki Uzanlar gibi) beş/on adam Rusya'nın yeni mafyavari siyasi gücü olarak sahneye çıktı. İktidarı ve sokağı yönetmeye başladı.

Başka şeyler de oldu, bu ilk on yıl Rusya, ekonomiden siyasete tamamen batının ağzının içine/tavsiyelerine/akıllarına bakmaya başladı. Batı, IMF diyor, onlar çağırıyor. Batı Çeçenistan'da demokrasi diyor, Rusya Çeçenler karşısında eli kolu bağlı çaresiz kalıyor.

Batı dörtyüz bin ölüye çıkan Bosna vahşetinden nihayet Rusya'ya dur diyor. Nato devreye giriyor. Ve Rusya Batı'nın demokrasi ve insan hakları uyarılarını dikkate aldıkça, çöküş sürüyor, küçülüyor, çaresiz kalıyor. Batılı hangi devlet adamına mikrofon uzatılsa Rusya için şunları söylüyor: "Rusya batılı değerleri hızla benimsemeli, insan hakları, özgürlükler, serbest piyasa ekonomisine hızla geçmeli ve modern/çağdaş dünyada yerini almalı."

Bu ikazlar/akıl vermeler "büyük devlet" Rusya'nın alışık olduğu bir tarz değil, ağırlarına gidiyor, büyük devlet oluşlarına hiç yakıştıramıyorlar, Rusya ezildikçe eziliyor, büzülüyor, darlanıyor, yerinde duramıyor. Önce kendilerini batıya borçlandıran IMF'e kapıyı gösterdiler. Almanya'dan tam dört yüz şirket Rusya'da faaliyete başladı. Yeltsin dağılan devletleri toparlamakta yoruldu, yaşlandı, alkole düştü. Yerine yeni birini önermeliydi ve kendisi gibi demokrasi tuzağına düşmemeliydi. Bu adam Putin'di ve demokrasinin Rusya'yı boğma teli olduğunu farketmişti.

Putin kimdi? Yeltsin'in tam tersi, Yeltsin Rusya'yı ne kadar açtıysa o kapadı. Halk Yeltsin'i beğeniyor, ama enerjisini yetersiz buluyor, Yeltsin alkolik. Putin ise içki içmez, nezaketen içtiği görülür. Yeltsin hareket edemez, dönemez, düşecek gibi, Putin ise sıkı bir judocu. Yeltsin şakalar yapar bol bol konuşur, Putin ise konuşmaz, konuşursa dikkatli, seçilmiş birkaç kelime. Yeltsin'in eğlenceli bir yüzü vardı, ciddi anlarında bile yüzünde alkolik neşesi eksik değildi, aklına geleni söylerdi. Putin ise fazlasıyla soğuk ve ciddi. Yeltsin yaşlıydı ve tipik, bıktırıcı Sovyet liderlerinin hastalıklı yüzünü taşıyordu, Putin ise yüzlerce yıldan sonra Rusya'nın gördüğü en genç başkandı!..

Rusya halkı Yeltsin'i sevmişti ama ekonomi çökmüş, Rusya büyük devlet olmaktan çıkmış, işte hem Yeltsin hem Rusya halkı da bunu anlayamamış, paniğe kapılmıştı. Çünkü Ruslar ikinci, üçüncü devlet olmaya hazır değildi. "Dünya sıralamasında beşinci sırada bile değiliz" diye kahırlanıyorlardı.

Ekonomik çöküş savaşlardaki hezimetler ağırlarına gidiyor. Bosna'da alıkıran başkesendiler ve Avrupa onlara sessiz kalıyordu. Dörtyüz bin ölü dünyayı ürpertti ve Nato devreye girdi. Rusya Nato'nun müdahalesini Rusya'nın onuruna indirilmiş balta gibi gördü. Ruslar "bakın bizi kimse iplemiyor, bizden korkmuyor, çekinmiyor, Nato bizi dinlemeden hareket ediyor, nerde o büyük Rusya" demeye başladılar.

Son onbeş yılda Rusya'nın en büyük siyasi sorunlarının başında Çeçen sorunu gelir, çünkü Çeçenler bağımsızlık istedi. 1990'lı yılların başında Rusya bombalarla girdi ve batı basını "demokrasi" "insan hakları" diye serzenişte bulundu. Batının insan hakları sıkıştırması Rusya'yı bunalttı. Rusya stratejistleri, siyasileri, demokrasi ve insan haklarından iğrenmeye başladı. Doğuya ve batıya rest çekecek bir büyük adama ihtiyaçları vardı. Çünkü demokrasi/insan hakları istekleri Rusya'yı çaresiz bırakıyor, küçültüyor, küçük siyasi manevralar yapmasını engelliyor.

İlginçtir, Putin nasıl yaptıysa, II.Çeçenistan savaşında, 2000'li yıllarda, Rusya yeniden yüzbinlerce Çeçen'i öldürdüğünde batının sesi çıkmadı. Bu, Putin'in zaferiydi, Çeçen sorununu sert bir şekilde çözmesiyle Putin Rusya'nın sevgili diktatörü oluvermişti.

Çeçen sorunundan Ruslar gına getirmişti. Bir yüzyıl dünyayı tepeden yönettiklerine inanan Ruslar, bu karınca kadar küçük devletle başedemeyişleri ağırlarına gidiyor. Her Çeçen isyanı onurlarına indirilen tokat gibi oluyor.

Asıl önemlisi, Rusya'nın bugünkü federasyonunu oluşturan 21 küçük devletin nüfusları, yüzölçümleri, yani

Devamı 14. Sayfada

Akşamcı.com

ARRIVAAA!

MEHMET ÖZKANOĞLU

SELAHATTİN'LERİ GÖRDÜN MÜ? YOKLAR ORTALARDA!..

GÜNEYE GÖÇTÜLER BE AĞBİ ONLAR... BEN DE GİDİCEM ŞİMDİ!..

KAFANIZI ZKİM.! BODRUM, ANTALYA ÇOKTAN SEZONU KAPADI! NE GÜNEYİ BE?!

ABİ SEN İLKOKUL TERKTİN DİMİ?..

HER YENİ DOĞAN GÜNEŞ YENİ BİR BAŞLANGIÇ DERLER AMA ----

NE MIRIL MIRIL OLDUN LAN!

NE Bİ GEZDİRDİ NE Bİ MACERA, ANCA VERDİ ULTRAVİOLEYİ, ALEVİ...

KİRLENEN DENİZLER... OZON DELİĞİ... SAVAŞLAR. AAHAH! BAZEN ÖYLE BİR DÜNYA DÜŞÜNÜYORUM Kİ AABİ!..

SANA NOLUYOSA MUNA KOYİM? HİSLİ MİSİN NESİN?..

EFES

EFES

SULTAN BEŞİNCİ ÇAĞDAŞ

DEVLETLUM BU NEW YORK CİTY FETHİ SİZE PEK YARAMADI... GAYLİGUNUZU GETİREYİM MÜ?.. AHALİ LAF EDEYÜ...

SHUT DA FUCK UP MEEN!! YERSİN BAŞINA ZOPAYI! YANKEES MÜSABAKASI NOOLMUŞ HABER UGUR HELE!.. KAMO OOON!..

NEW YORK

YANKEES

OOH YEAH!!

ÇANIIIM!.. UYURKEN ÜSTÜ AÇIK KALMIŞ!..

ASLINDA O ÇOK İYİ BİRİ!..

Akşamsefası

Ayrık

ÜLKEMİZİN ÜÇTARAFINE İLE ÇEVRİLİDİR, EVET BU SORUYU KİM YANITLAMAK İSTER...

ALİ?..

ALİ!..

NEDEN ALİ?..

Espri genç yetenek Sinan Mihçı

ALİ OKULA GİT ALİ OKULA GİT ALİ OKULA GİT ALİ OKULA GİT ALİ OKUL ------

SINIF SINIF SINIF SINIF

İLK 1

İLK 1

HAŞIR

ALİ KAFAM YANIYO, KAFAM YANIYO SU DÖKÜN KAFAM YANIYO, SU...

DOKTOR BEY KIZIMIN NESİ VAR?

BİŞEYİ YOK HAMFENDİ FAZLA DERS ÇALIŞMAKTAN YORGUN DÜŞMÜŞ BİRAZ...

KAFAM YANIYO SU DÖKÜN DİYODU...

BOŞVER BAYAN OLUN DEDİĞİNE NE BAKIYOSUN SEN...

AMAN BEY NEREYE?..

AMERİKAYA!..

EVET AMERİKA'YA... BU İŞİN SIRRI NEYMİŞ ÖĞRENİCEM ARKADAŞ...

VERİZDİS (Nereye.)

SEN SÜR HELE...

TAXI

AHA DUR LA DUR...

VAT?..

STOP OLM DUR LA DUR...

HAH, NİHAYET BULDUM LAN SİZİ...

NO

ÇEK İS NO

NO

FAN FİN FON NO

NO

MEEKİŞ ÇEEKİŞ NO HEEKİŞ.

SORİY KARDEŞ BİR DAKKA GELSENE HELE GEL AZCIK HELE...

NO

BUYUR ŞAHANE ASFALT, İN CADDEYE KES YOLU DİMDİK GİT BÖYLE NE DÖNÜP DURUYON AYNI YERDE. OLMADI MI, DUR KAÇMA!

NO

AHA BAK HALK. ÖYLE UZAKTAN NE SESLENİYON KAMUOYUNA DİREK KARIŞ ARALARINA BAĞIR ÇAĞIR ANLAT MERAMINI, TEPKİ ÇEK OLDU MU? OLUR...

ÇEK

HA BAKTIN HİÇBİRİ OLMUYO AL TAŞI ELİNE FIRLAT ARTIK PATRONUN NERESİNE GELİRSE...

OKEY...

OOLV!

NO NO NOOO FAKİNG TERRÖR AYEM AY LAV YU DEMOKRASİ... ÜÜÜÜÜ!..

ÇÖZDÜN MÜ SIRRI BEY NEYMİŞ?

NE OLSUN NEBİLE FAKİNG HA FAKİNG BAŞKA DA BİR ŞİK YOK!..

harala gürele

REKLAMASYON SUNAR ÇAÇAOĞ

HÜRRİYET BAZEN GECE ALEMİNDE DAMI-DÖTÜ DAĞITIP, KENDİNİ KAYBETMEK VE DE BİR UYANIĞIN OBJEKTİFİNE TAKILIP, SANAL ALEMDE BİLGİSAYAR BİLGİSAYAR GEZİNİP EBEDİYETE İNTİKAL ETMEKTİR

BAZEN DE KENDİNİ BULMAK İÇİN MEVLANA, HİNDİSTAN, BUDA, BİSEKSÜEL, METROSEKSÜEL DERKEN KENDİNİ DAHA DA KAYBEDİP, BİR DAHA BULAMAYACAK HALE GELMEKTİR...

HÜRRİYET BAZEN; GİDİLMEZ DENEN YERE İNADINA GİTMEKTİR...

BAZEN DE EVİNE SAĞ SALİM DÖNDÜĞÜNE ŞÜKÜR EDEBİLMEK.

HÜRRİYET; ÜZÜMÜN SAPI, ARMUDUN ÇÖPÜ DERKEN BİR TÜRLÜ BEĞENEMEYİP BULAMADIĞIN RUH İKİZİNİ BAZEN PLAJDA BULMAKTIR

BAZEN DE TRENİ KAÇIRIP 50'LERİ BULDUĞU HALDE BEYAZ ATLISINA KAVUŞAMAYIP ISSIZ BİR KUMSALDA ÜZME-TATLI CANINI OKŞA BIZIRCANINI DİYEREK ALBAYA TOKAT ATMAKTIR

12. Sayfadan Devam

küçüklükleri Çeçenistan kadardı, yani, Çeçenler bir delik açarsa bu yırtılan çuvaldan bu küçük devletler de büyük devletler gibi kaçabilir korkusu.

Onyıllar demokrasi, özgürlük, serbest piyasa diye çılgına dönen Ruslar Çeçen sorunuyla başka tür, eskisi gibi bir büyük devlet aramaya koyuldu.

Yeltsin iktidardayken daha çok demokrasi diyordu. Ama yerine tavsiye ettiği Putin'in ilk demeçleri başka tür büyük devlet arayışını seslendiriyordu: "Rusya büyük teknolojisi büyük madenleri ve büyük ordusu ve dünyayı yönetmiş büyük siyasi deneyimleri olan.." vurgusunda ısrarlı.

Yani Putin halkın isteklerini çözmüştü. Rusya acılar içinde kıvransa da o bir devdi, her bir taraftan çıbanvari isyanlar çıksa, kadınları fahişe olsa, sokakta yaşanmaz hale gelse, madalyalı kahramanları açlıktan ölse de, Rusya "dev" olmak zorundaydı... Demokrasi ve batının dayatmaları, bu devin canını yakıyor. IMF'i değil, eskisi gibi büyük devleti arıyordu. Mideyle gurur arasında tercihi, gururdan yana oldu.

Putin'in ilk işi kızılordunun iplerini sıkıca kendini bağlamak. İkinci işi, Sibiryalar'a koşup madenleri, büyük teknolojiyi Rusya'nın istikrarlı büyüklüğüne teminat diye yerinde görmek oldu. İpini koparmış iç siyaseti susturmak. İlk yılların delirmiş coşukusuyla özgürlük diye kudurmuş gazeteleri sansürlemek oldu.

Ve Çeçen sorununda kendi sert kariyerini Rusya halkına ispatlamalıydı. İlk işi Rus askeri uçağına binip, Çeçen semalarından kokpit içinden görüntüsünü gazetelerde yayınlamak. Bu sevimli fotoğrafın yüzbinlerce insanı öldürdüğünü kimse konuşmadı. Putin havadan bombalarla Çeçenistan'ı yerle bir etti. Rusya nihayet aradığı diktatörü bulmanın sevinciyle Putin'in sansürlerine sessiz kaldı..

Özgürlük demokrasi çığlıklarıyla çözülüp yeniden yapılanan Rusya, on yılı doldurduğunda "büyük devlet" kavramını batıya göre değil, kendi tarih felsefesine göre değiştirip, yeniden Korkunç İvan'dan beri acısını çektiği büyük, sert, amansız diktatörlüğünü özlediğini gösterdi.

Dibe vurmuş ekonomisi, kaosa varan iç siyaseti ve dağılmış topu ordusuyla, Rusya, yeniden büyük devlet kategorisine girebilir miydi, yedi/sekiz yıl önce herkes "hayır" diyordu, bugün Putin, bu mucizeyi başardı!..

İşte batı basını Putin kimdir demeye başladı, nerde büyüdü, ne iş yaptı? Putin hukuk okumuştu. Ama asıl mesleği ajanlıktı. Tam 15 yıl KGB'de yönetici olarak görev yaptı, bir de Petesburg'da kısa süreli belediye başkanlığı.

Soğuk savaş silahlanma yarışıydı, büyük devletler büyüklüğünü silah yarışıyla gösteriyor. Sovyetler'in pes etmesinin en büyük sebebi, Reegan döneminde ABD'nin geliştirmeyi tasarladığı Yıldız Savaşları projesiydi. Sovyetler ABD'nin yıldızlardan vurması karşısında ne yapabilirdi? Bu silah yarışının yıldız savaşları projesiyle sona erdiği ve Sovyetler'in bundan sonra çökmeye başladığı hala büyük bir siyasi tezdir!..

Ancak, özgürlük, serbest piyasa isteyen Rusya halkı başına neden bir ajan yerleştirdi?

Bu çok manidar ajan başkanlığı, ABD'de de görüyoruz, Bush'un babası da CIA başkanıydı.

ABD ve Rusya'nın başına geçen bu Ajan/gizli servis başkanlarının bu yeni dünya düzeninde rolleri ne olacaktı? Ne yaptılar?

Çok tuhaf benzerlikler yaşandı. Terör savaşlarının psikolojik derinlikleri/yapıları/etkileri/yaygınlıkları tartışıldığında... Mesela İkiz Kuleler dünya tarihinde tektir, böyle gaddar bir eylemin tarihte benzeri yok. Bu gaddar eylemin bir benzerini Moskova'daki tiyatro baskını ve Kuzey Osetya'daki okul baskınında görüyoruz. Teröristlerin yaptığı söylenen bu eylemler bugün şaibe altında ve her iki büyük devlet kendi halkını acımasızca öldürttüğü söylentileri bugünlerin tartışmalı konusudur.

Benzerliğin asıl tarafı, Putin'in Kuzey Osetya'daki okul baskınından sonra yaptığı ilk açıklamada saklı... Verdiği demeç şu: "Rusya dünyanın neresinde olursa olsun teröristleri kimseye sormadan saldırıp, yakalayacaktır!"..

Bu demecin aynısı İkiz Kule saldırısından sonra Başkan Bush tarafından verilmişti.

Amerika'nın yeni dünya siyasetinde terörü bahane gösterip rahatça Irak'a, Afganistan'a saldırması, uluslararası kurumları devreden çıkartması büyük devlet olmak isteyen Putin'in iştahını açmış olabilir. İkiz Kuleler eylemini bu yüzden taklit etmiş olabilir.

Olabilir, olamaz. Ama Putin terör bahanesini büyük devletlerin profesyonelce ve ajanvari kullandığını gördü. İnsan hakları, demokrasi dayatmalarından kurtuldu. İşte Kuzey Osetya'daki okul baskınında çok gereksiz aceleci davrandı. Kuşkuları üstünde toplayacak kadar aptalca davrandı, ani baskın yaptı. Rehin çocukların canlarını hiçe sayarak bodoslama saldırdı. Ve yıllardır kameraları sokmayan Putin, kameralara yerleştirip dünyaya canlı yayın, tıpkı İkiz Kuleler faciası gibi, mağduriyetini dünyaya gösterdi.

Böylelikle Putin de Amerika gibi dünyanın her ülkesine kafasınca saldırma hürriyetini ele geçirdi.

İç muhalefeti bastırdı, diktatörlüğünü sıkılaştırdı ve "güvenliğin" herşey olduğunu dosta düşmana kabul ettirdi!..

Bizi ilgilendiren tarafı, hem Amerika hem Rusya'nın sosyal devlet ideali yok, yani, sokakta huzur yok. Mafyalar, çeteler, şirketleri, gazeteleri, sokağı, mahalleleri işgal etti, tüm büyük kurumlara sızdı. Sıradan yurttaşların sosyal hakları bir yana sokakta yürümeleri imkansız hale geldi! Ve büyük madenlerin büyük teknolojilerin sahibi büyük devletler gaddar, affetmez bir diktatör olarak sansürleyip, sınırlayıp yasaklar koyup büyüklüğünü yeniden inşa etti...

Gaddar devlet örneğine ülkemizden bakalım.

Ankara'nın yoğun kalabalıklarının aktığı Kızılay merkeze açılan bütün sokakları tehlike altında. Kalabalığın yoğunlaştığı Konur, Yüksel, Selanik ve Karanfil sokağında akşamları 16-20 arası faaliyet gösteren çete sayısı öyle birkaç değil. Sokak başına 10'un üstünde çete. Hırsızlık vakası gün boyu beşon rakamıyla değil, otomatiğe bağlanmış, sokakta hergün yüzün üstünde vaka. Maket bıçağı taşıyan 16-20 yaşlarında onlarca genç sokağı sardı. Yılan sırtlı, kertenkele boyunlu korkusuz gençler. Soymadıkları, tehdit etmedikleri kimse kalmadı, yıllardır böyle...

Esnaf çaresiz suskun. Değil sokağı kafelerde oturanları alenen bıçak tehdidiyle soyuyorlar, Polis ihbara gelse de çete tırsıp kaçmıyor. Hiçbir çete kendini gizlemiyor, birkaç dakika önce hırsızlık yaptığı yerde birkaç dakika sonra yine maket bıçağıyla çanta, cüzdan kapıyor.

Bu sokaktan geçen herkesin başından birkaç çete hikayesi geçti. Yanımda soyulmakta olan 15 yaşındaki kızın çığlıklarına koşup müdahale etmek istedim, iki ayrı olayda da çetenin elemanları maket bıçağını burnuma dayadı, ellerim havada kazık gibi donup kaldım.

Durumun vehametini anlatmaya yaşadıklarımın sıklığı da yazarlığımız da yetmez. Günbegün ve hergün birkaç defa bıçakla tehdit edilmemiş soyulmamış 14, 15, 16 yaşlarında kız çocukları kalmadı. İmdat isteyişleri, ağlayışları, yerlerde sürünüşleri bitmiyor.

Hergün gazeteler ekonomi düzeliyor/büyüyor dedikçe, sokaklar yaşanmaz hal alıyor. Üç kişiden biri hırsız.

Eskiden kalabalık güvenli yerdi, annemiz, oğlum tenhadan, ıssızdan gitme diye tenbih ederdi. Eskiden ıssız yol tekin değildi, biri üstünüze çullanırsa kim koşacak. Şimdi tam tersi. Kalabalık tekin değil.

Çünkü kalabalık ıssızlıktan beter bir sessizliğin/çaresizliğin içine gömüldü. Hırsıza karşı koyamıyor, imdat isteyemiyor, polis çağıramıyor, kimse de oralı olmuyor. Dükkanların içinde dahi genç kızlar soyuluyor, dükkanın sahibi "ne yapayım" diyor!..

Şehrin merkezini sarmış psikoloji şu. Bir ay önce Irak'a giden şoförlerle TRT 2'de röportaj yapılıyor. Şoför Bağdat'a girişinde kurşunlanmış ve hemen Irak polisine koşmuş. Irak polisi: "Eee ne yapayım, ben Irak polisiyim!"..

Tam bir keşmekeşlik ve işgal altındayız, Irak polisine döndük. Ya da bozulmuş bağ artık bekçi istemez.

Polisimiz de yavaş yavaş Irak polisi gibi dert yanmaya başladı "ne yapayım!".. İhbarınıza polis yetişiyor ama baş edemiyor, çeteden birini yakalamak bazen günlerce sürüyor.

Polise rağmen hırsızlık sayısı azalmıyor, polisi ipleyen yok. Sokağın merkezine aç kurtlar salınmış gibi. Ölümü dayağı, yakalanmayı, beş/on sene yatmayı göze almışlar ellerinde maket bıçakları kimse durduramıyor.

Ve şöyle komik bir manzara: Aynı Konur Sokak'ta aynı polisin siyasi şubesinden yüzlerce polis gün boyu ve ayaküstü bir basın açıklaması yapılacak diye nöbet tutuyor.

Onlarca polis otobüsü gün boyu Kızılay'da yapılacak basın açıklamasının nöbetini tutuyor. Ve aynı sokakta adi hırsızlıklar için polis yok!.

Eskiden böyle durumlarda burası dağbaşı mı denirdi... Dağbaşı demek, kurtun eşkiyanın kolgezdiği güvenliğin olmadığı yer demek. Şimdi dağbaşları huzur içinde. Herkes bir dağbaşı bulup mutlulukla yaşamak istiyor. Şimdi dağbaşı kentin merkezi. Tekin değil, güvensiz, kurtun eşkiyanın cirit attığı yer kalabalıkların tam da göbeği!..

Çünkü son yirmibeş sene içinde "kalabalık huy değiştirdi"... Hırsız var diye bağıran kalmadı, üstüne çullanan, müdahale eden, yardıma koşan, hatta ihbar eden kalmadı soyguna, mağdura uzanan kimse yok.

Kendini koruyamayan kalabalık, kuru kalabalık, ruhsuz biçimsiz, boş kalabalık. Korkmuş, sinmiş, bulaşmak istemeyen yeni tür bir kalabalık şehrimizin merkezinde.

Esnaf eskiden yakalamakla kalmaz linç ederdi, şimdi esnaf da ahlakını değiştirdi, vurdumduymazlık felsefesi oldu.

Ve esnaf, Türkiye'de nasıl bir karakol, savcı, şikayet mekanizması varsa, bu sistem mağduru mimliyor, işaretliyor ve mağduru çetenin kurbanı haline getiriyor, birazdan polis gidecek ben yine çeteyle başbaşa kalacağım, diyor.

Şüphesiz polisiye tedbirle önlenmez. Ancak, ekonomi yolunda diyen hükümet/medya korosu, bu sokaklarda her gün meydana gelen yüzlerce vakayı nasıl izah ediyor.

Bunlar hangi istatistiklere yansıyor.

Kendi çocukları özel arabalar ve özel korumalarla okullarına neşeyle gidiyor olabilir, ama, şehir eşkiyalarca kilitlendi.

Kalabalık huy değiştirdi, boş kalabalık. Joplar kimseden merhamet bırakmadı. Joplarla döve döve bu kalabalığın posasını çıkarttınız. Mazlumuna, düşmüşüne, kızına kadının ihtiyarına sahip çıkamayan bu kalabalık, halk mıdır?

Değildir. Çünkü kim topluma sahip çıkmak istiyorsa yirmibeş yıldır aralıksız jopladınız. Herkesin gözü önünde aleni meydan dayağı çektiniz. TV'lerde ibreti alem meydan dayakları attınız. Şimdi, korkan, pırsan, tırsan, kaçan, sıvışan, oralı olmayan, umrunda olmayan, bakıp geçen, onbinlercesinden tek bir itiraz yükselmeyen bir tuhaf kalabalık. Buyrun, halkınız bu, tepe tepe kullanın!..

Siyasetinizin medyanızın şekli neyse aynen o şekil soğa yansır, yansıdı. Tecavüze uğramış, saldırıya maruz kalmış mağdurlar dahi hırsız var diye bağıramıyor. Çömeli sessizce ağlıyor. Hırsız var diye bağırsa ne olur, nasıls kimse yardımına gelmeyecek. Çaresizliği öğrendik.

Bugün medyamızda siyasetimizde hırsız var diye bağıran yazar, gazete, siyasetçi var mı? Bağıranlar ya tasfiye edilecek, ya kovulup sürülecek. Hatta hırsız var diye bağıranlar, mimlenip gazeteye siyasete alınmıyor.

Akşamsefası

Medya-siyaset hırsız var diye bağırmazsa sokak da bağıramaz. Medya siyaset hırsızlar var diye bağırırsa kalabalıklara da güç gelir, bu korkunç çakalların karşısına çıkacak ahlaki cesaret gelir.

Gelin görün ki, tam yirmibeş yıl aralıksız, aynı sokakta partiler, dernekler, sendikalarıyla "hırsız var" diye bağırmaya yeltenenler var, işte hergün aynı sokakta hırsız var diye basın açıklaması yapanların başında ikibin polis bekliyor.

Ağzında dili olmayanın kedi bile başını oyar. Ne oldu o devasa polise? Keskin bıçak tez köreldi. Kalabalığın tımarı çok kolay oldu... Gölgesinden kaçan kalabalıklarımız oldu.

Adalet hürriyet denilen şeyin tek hedefi o 15 yaşındaki minicik mağdur kıza hizmet etmeli. Devlet polis ordu anayasa savcı meclisin tek hedefi o 15 yaşındaki mağdur minik kıza hizmet etmeli. Bu kadar ihracat, bu kadar borsa bu kadar ithalat ne işe yarar? 15 yaşındaki kızlarınız yol ortasında soyulup korkudan şok geçirip yerlerde sürünüyorsa, ekonomi, siyaset, devlet anayasa ne işe yarar?

Savcıların orduların yasaların başka da anlamı yoktur, bu devasa çelik tanklar bu devasa çelik yeleklerle kurulu bu sınırsız yetkilerle donanmış savcılar kime hizmet ediyor.

Gaddarlık başka nedir? 15 yaşındaki kızlarına sahip çıkamayan ordular polisler savcılar meclisler başka hangi büyük işleri yapıyor!

Medyanın holdinglerin ciplerin lüks villaların gece gündüz huzurunu mu koruyor!

Özal öncesi dönemde Amerikan dizilerinde/filmlerinde görüyorduk: New York çeteleriyle başedemeyen polis, çetelerle sokakları pay ediyor, hatta çeteleri toplayıp payını alıyor.

İyi ki kapitalist değiliz, iyi ki gelişmedik deyip dua ediyorduk o günlerde. Şimdi bu kapitalist düzen şehrin tam göbeğinde!

Kalabalıkların götüne beline jop vurarak dağıtmayı marifet bilen kapitalist düzen, şimdi kalabalıkların güvenliğini sağlamak için her insana tek tek güvenlik/koruma düşünüyor. Esnaf kendi korumasını, apartmanlar kendi korumasını, yazarlar kendi korumasını, sanatçılar kendi korumasını.

Yani, parası, imtiyazı, gücü, kudreti olanların, yani, büyük hırsızların korunduğu bir düzen!.

Büyük silahlarınız büyük ordularınız büyük polis teşkilatınız var. Ve sokaklarınız çetelerin işgali altında. Çünkü durmaksızın dövülen, tutuklanan, işkenceden geçirilen kalabalıklar artık kımıldayamaz, felç...

Örgütler, sendikalar, küçük partiler her türlü dayağa, cezaya, kovuşturmaya tabi tutuluyor. Milyonluk ordunuz, her biri milyar dolar helikopterleriniz var. Ama büyük küçük çeteler, mafyalar, medyanızı, siyasetinizi sokağınızı ele geçirdi.

Tıpkı Amerika tıpkı Rusya'da olduğu gibi.

Türk devleti de onlar gibi, sendikaları, örgütleri, dernekleri, halkını iç düşman kabul etti. Yirmi beş yıldır bütün gücü ve teknolojik donanımıyla iç muhalefeti sindirmeye çalıştı.

Güvenliği terörü bahane edip halkı, dernekleri yazarları fişliyor, sürüyor, korkutuyor, yok sayıyor...

Güvenliği bahane edip milyarlık silahlar alıyor.

Tıpkı Amerika gibi güvenliği/terörü bahane ediyor.

Tıpkı Rusya gibi güvenliği/terörü bahane ediyor!

Tıpkı Amerika ve Rusya'da olduğu gibi sokaklar şirketler gazeteler ve siyaset medyanın çetelerin insafına terkediliyor...

Peki neydi neo-liberal tezler, kamu malları özel şirketlere satılacak, özel girişime her türlü krediler/teşvikler verilecek, bireyin hukuku, özgürlükler böyle gelişecek...

Özel şirketler kendi güvenliklerini sağlıyor. Sokağa attıkları yüzbinler... Bir kafede/çay ocağında oturup bir çay içecek parası dahi olmayan yüzbinlerce kalabalık...

Tek hürriyetleri, yürümek...

Bir insanın herhalde son hürriyetidir şöyle gezip dolaşmak, avare gibi...

Sokağı çevirmiş çeteler bu son hürriyetin üstüne çullanıyor!.. Maket bıçağını burnuna dayayıp...

Ekonomi büyüyor tabii, ithalat ihracat rakamları büyüyor...

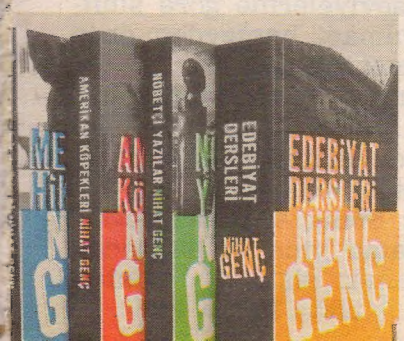

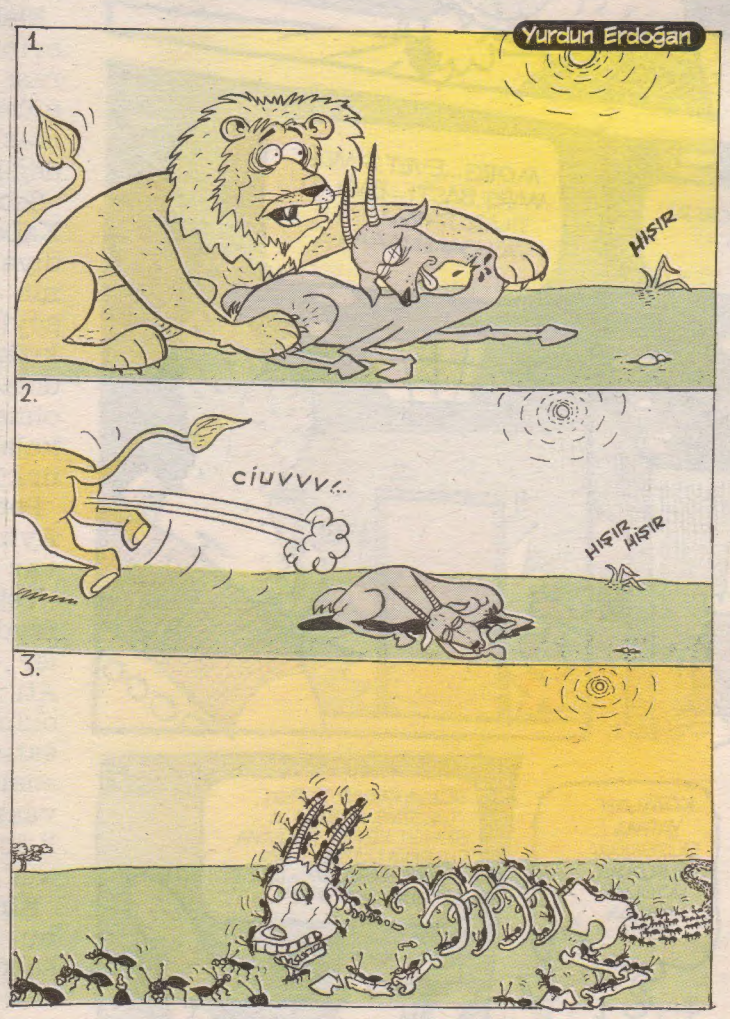

LeMan MİZAH DERGİNİZ

OKUR MEKTUPLARI

FİRUZAĞA MAH. DEFTERDAR YOKUŞU NO:47 BEYOĞLU / İSTANBUL

Artık Kürtçe Rock Var

Merhaba LeMan dostlarım. Benim anadilim Kürtçe ve metal müzik dinliyorum. Bu konuyla ilgili bir heyecanımı paylaşmak istiyorum.

Kendi anadilimde metal veya -hiç değilse- rock bir müzik albümünü bulamamanın sancısını yıllarca hissettim. Her müzik satış noktasından "Kürtçe Rock albüm yok" cevabıyla boynum bükük ayrıldım. LeMan dergisine "lütfen kürt müzisyenler bir rock albüm yapsın" diye yazmak üzereydim ki, İstiklâl Caddesi'nde aradığım albümü buldum. Kapakta ROJHAN BEKEN ve LAWO yazıyordu. Hemen aldım. Bu heyecanla eve kazasız belasız kendimi attım ve başladım dinlemeye. Tam istediğim gibi dersem yalan olur, albüm melodik yönüyle rockta alışık olmadığım bir lezzet veriyor. Fakat albümde tamamen elektro gitar bulunmasına rağmen albümü türkü sakinliğinde dinliyorsunuz. Yine de bu topraklarda yapılan en sert albüm budur diye düşünüyorum.

Rojhan Beken'in Lawo albümü, içimdeki özlemi biraz dindirdi. Dinledikçe çok alıştım, dostlarıma tavsiye ettim. Yetmedi, bu heyecanı LeMan'ı okuyan herkese duyurmak istiyorum: Artık Kürtçe Rock albüm var.

Siz de benim gibi yıllarca Kürtçe Rock aradıysanız artık Rojan Beken'in Lawo albümü var. Bu albümün Kürt müziğinde bir dönüm noktası olacağı kesin.

Rojhan Beken'e ve Kalan Müzik'e teşekkürler ve selamlar!

Esra Kızıltoprak - Merter/İstanbul

Sizin o.... çocuğu olduğunuzu biliyordum ama gene de okuyordum LeMan'ı. Ama bu haftaki kapağınız gözümü açtı. Kapağa koyduğunuz figür ve altına yazdığınız meal (Hz. Ömer'e aittir) bu topraklarda -maalesef- sizinle yaşayan bütün dindarlara hakarettir.. Irak'ta yaşananları bu şekilde ifade etmek ancak sizin gibi fırlamalara yakışır. Bu kadar açık hakaret etmeye cesaret bulmanızdan dolayı ayrıca tebrik etmek lazım sizleri. En içten küfür ve lanetlerimle..

Ender Nar

Futbol Tanrısı

Bugün bilmem günlerden hangi gün. Mağaramın loş bir köşesinde bu satırları karalamaya koyuluyorum. Yalnızım, arkadaşlar yok. Nerdeler? Maç varmış. Bilmem kimin maçı? Bütün gözler, zihinler oraya hapsolunmuş. Ne yapsınlar, insanoğlu tanrısına tapmaz mı? Bugün takımlarımız, futbolumuz tanrımız oluvermişler. Onlarla galeyana geliyoruz. Sevinç mutluluğumuzun kaynağını buradan almaya çalışıyoruz. Ve en önemlisi de pis ihtiraslarımızı bu vasıtayla tatmin ediyoruz. Şovenizmin çirkin yüzünü bu vasıtayla teşhir ediyoruz.

Evet, ben merak etmeyeceğim, ben sormayacağım bu mendebur şeyi. Bu maçın kazanılması veyahut kaybedilmesi bana ne getirecek. Biz sadece efendilerimizi alkışlıyoruz o kadar. Futbol patronlarını alkışlıyoruz. Alkışladıkça boğazımızdaki tasmalar iyice sağlamlaşıyor. Bununla esaret zincirlerine iyice vuruluyoruz. Çünkü bu alkış onlara paradır, enerjidir, sermayedir. Onların ceplerine emeğimizden, alınterimizden akıtmadır bu. Hayır kabul etmek istemiyoruz. Bu tanrının vücudumuzdaki tuzu, teri yalayarak beslenmesine müsade etmeyeceğiz.

Futbol konuşuluyor. Herkes bir şeyler söylemenin derdinde. Bu konuda konuşmak binlerce fakiri yedirip giydirmek bazından algılanıyor adeta. Garip, çok garip. Bilmiyorum, ilgilenmiyorum, bana ne bundan demeye kabiliyetimiz yok. Yok, çünkü bunun kölesiyiz. Ama hiç olmasa biri haykırmalı, hayır demeli. Ben bunda yokum demeli. Bu takımdan, bu patrondan ve onun uşaklarından bana ne demeli, diyebilmeli, o ruhu giymeli. Futbol, takımlar, onlar, bunlar ne tanrımdır ne de ekmeğim. Bana ne onun takımından, maçından.

Benim açlığımı, benim yoksulluğumu, benim ekmeğimi düşünmeyen bir takımın oyuncusundan bana ne. Açlıktan ölen insanlardan, ekmek derdine düşen fakirlerden bihaber, kendi fildişi kulelerinde yaşayan bu kapitalist sistemin adamlarından ve onların takımlarından bana ne. Ekmeğe, vicdana, emeğe, bölüşüme, paylaşıma duyarsız bu futbol tanrısına inanamam, onları merak edemem. Neymiş merak etmeliymişim. Ondan sonra bu kapitalist sistemin çarkı için döneceğim değil mi? Ne olacak. Şişen göbeklerin daha bir şişmesi için para verecekmişim. Hanımlarının dudak boyalarının temini için maça gitmeliymişim, bu tanrıya inanmalıymışım.

Hayır arkadaş ben bu işte yokum. Bu çarkın dönmesine katkıda bulunmayacağım. Sizi merak etmeyeceğim, bu tanrıya inanmayacağım. Sizin için üzülmeyeceğim. Üzülecek bir nokta varsa bu Afrika'daki açlıktan ölenler içindir. Üzüntüm kendi özgürlüğü için mücadele veren bir insanın ölümünün ardındaki annenin gözyaşları içindir.

Biz ancak Afrika'ya, Ortadoğu'ya, ezilmişlere, fakirlere, yoksullara, haksız ölümlere ağlayabiliriz. Yoksa bu tanrıya değil. İnsaniyetimiz bu yönde gelişmişse bir araya gelir, konuşur, tartışır, ağlaşır, bir şeyler yaparız. Yoksa bu futbol tanrısı için bizler biraraya gelemeyiz.

Bu noktada birilerinin ağlama duvarlarının önündeki ayinlerine katılmayacağım, çünkü o tanrıya inanmıyorum.

Abdurrahman Elçek/Erzurum

Merhaba Tüm Leman Çalışanları ve Okurları

Yalnızlığımın yegâne dostu LeMan'a teşekkürü bir borç bilerek satırlarıma başlamak istiyorum.

Sizlere Bitlis E Tipi Kapalı Cezaevi'nden yazıyorum. Rahmetli Oğuz Aral'ı bu vesileyle bir kez daha anmak istiyorum. Türkiye'de herşeye rağmen tüm zorlukları göğüsleyerek bugünlere gelmiş olan LeMan'ı cezaevi koşullarında okumak benim için umut ve moral kaynağı oluyor. Beton duvarlar arasında gülüşlerimizin aynı adreste buluşması benim açımdan çok önemli. Ben yalnızlığımı LeMan ile paylaştığım gibi okuyucuları ile de paylaşmak istiyorum.

Ümit Dağ
Bitlis E Tipi Kapalı Cezaevi C-7 Oda

Hızlandırılmış Tren

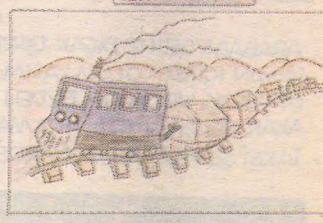

* Bu proje hayata geçirilmeden önce bilim adamlarının görüşleri uyarıları dikkate alınmadı.
* "İş Bitirici Hükümet" şovlarıyla iktidarın çıkarları uğruna bu proje hayata geçirildi.
* 39 insan öldü, resmen bir katliamdı. Hükümet, bunun hesabını vermek yerine, bu konuyla ilgili yazan-soru soran gazetecileri "Haddinizi Bilin" diyerek tehdit etti. Soru sorulmasını, bu konuda yazılmasını engellemek istedi.
* Katliamdaki sorumlulukların gizlemek ve kendilerini aklamak için çıkar ilişkileri olan kimi ülkelerden sözde "teknik" heyetler getirdiler. Onların ağzından kendilerini aklamaya çalıştılar.

Hızlandırılmış TCK...

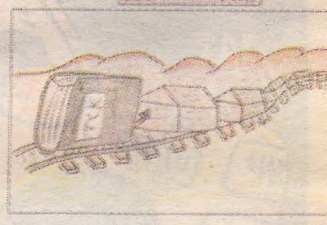

* Yedi ayda hazırlandı. Tasarıyı hazırlayan Meclis Adalet Komisyonundaki milletvekilleri bile tasarıda ne olduğunu bilmiyorlar.
* Hukukçular, aydınlar uyarıyor: Tasarının tartışılmasını istiyorlar.
* Adalet Bakanı bütün bunları hiç takmıyor. Kurulmuş plak gibi her başı sıkıştığında başvurduğu "AB" demagojisine devam ediyor. AB'den heyetler getiriyor tasarıya destek için.
* En başta Basın Özgürlüğü olmak üzere temel hak ve özgürlüklerimiz bu yasanın tehdidi altındadır. Hapishanelere yönelik özel ek maddeler, hapishaneye girenin bir daha çıkamayacağı şekilde düzenlenmiştir.

Sonuç: Demokrasi faciası olacaktır. Ve bu facia hızla yaklaşıyor. DURDURUN BU HIZLANDIRILMIŞ TCK'YI...

Ufuk İnce
1 No'lu F Tipi Hapishane B2-54 Tekirdağ

Merhaba LeMan

Bu sene ilk kez ÖSS'ye gireceğim. Hem heyecanlı, hem de mutluyum. Kitap okumayı seven birisi olaraktan zamanımın kısıtlı ve önemli olduğu zamanlarda LeMan okumaya başladım. (Amma da uzattım:)) Önceleri elime geçtiğinde okurdum, zamanla tiryakisi oldum çıktım. Hiç üşenmeden gazeteciye gidip LeMan alıyorum. Birisi bir işi zevkle yapıyorsa zor gelmez.

Her yeni günün bana da getirdiği yeni umutlar var, istediğim bölümü kazanıp İstanbul'a gelmek ve sizlerle tanışmak istiyorum. Hayallerimden birisi bu. Diğeri de Boğaziçi Üniversitesi'ni kazanmak. Ders çalışmaya başlamadan önce Boğaziçi'ni hayal edip öyle çalışıyorum. Kendimden çok umutluyum. Bunları niye anlatıyorum? Başkalarıyla paylaşmak bana mutluluk verdiği için.

Atilla Atalay'ın yazdığı "Sıkılhan" benim en sevdiğim bölümlerden biri. İsimler de çok güzel. Zaten "Sıdıka" da ayrı bir sevgi oluşmuştu bende. Tipik bir Türk ailesinin kızı olmak kolay değil tabi.

Cezmi Ersöz'ün "Şizofren Aşka Mektup" adlı kitabından da çok etkilenmiştim.

"Hisseli Harikalar" bölümü de çok güzel. Gerçek anlamını öğrenmek çok değişik bir duygu.

Hepinizin çalışmalarını severek okuyorum. Çalışmalarınızın devamını diliyorum. Sevgiyle kalın.

Yekta Aydın

EKİM SAYISI

LeMan
SAYI: 673
1 EKİM 2004 CUMA
HAFTADALIK SÜRELİ YAYINDIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR

● Müessese Müdürü : Ali YAVUZ ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Melike ACAR ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Olgun BUDAK ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Mehmet EĞRİK ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Kemal Kenan ERGEN ● Melikşah ● Aslan ÖZDEMİR ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● Mehmet ÖZKANOĞLU ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ● Yurtdışı Koordinatörü: İlhan ARKAN (ilarkan@leman.com.tr) ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Baskı Sorumlusu: Tanju KİRTE Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 Dahili: 0 Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: Merkez Dağıtım Paz. Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İst.

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

KOZALAK

HÜMİN ZARARLISI

ÇAĞÇAĞ

Akşamsefası

hisseli harikalar
bokubok@hotmail.com
kemalkenanergen

YTL : Yağsız Türk Lirası...
ABD : Allahın Belası Devlet...
Hendek : Deve tabusu. Hayvan atlamıyo işte. Belli ki ortada dini inançlarına aykırı bi durum var...
Mutfak Robotu : Pilli Ümit Usta...
Dümen : Sahtekar dreksiyonu...
Trend : Trend demenin trend olduğu çok az ülke var. Ne şanslıyız ya Rabbim.
Elektro Gitar : İnsanların evine 80 milyar elektrik parası gelen bir ülkede rock müziğin bu kadar gelişmiş olması bile büyük bir mucize değilse, küçük bir mucizedir.
Şebek : Espritüel maymun.
Kabadayı : Sokaklarda hieeyt diye anıra anıra dolaşan birinin kaba olduğu tabi ki de söylenebilir. Ama yanında kızkardeşiyle ve yeğenleriyle dolaşmadığı sürece dayı olup olmadığını bilemeyiz. Ayrıca kalabalık dolaşmaları daha ürkütücü.
Porno : Alman ata sporu... Aynı tehlike yağlı güreşte de var söyliyim.
Vejeteryan : Sanıldığı kadar faydalı bir şey olsaydı inekler 120 sene yaşardı.Truva Atı : Düşman bu kadar salak olduktan sonra, şehri kılıç satıcısı kılığında da istila edersin noolucak ki... "Kılıçvaaar!" diye bağırdın mı, belli ki aptal kapıyı açacak zaten...
Kirli Sakal : Uzayınca daha mı temiz oluyo sanki? Ne saçma...
Su Balesi : Sahnede bize hava atan erkek dansçılar, suyun içinde ereksiyon güçlüğü çektikleri için bu sporu yapmaya cesaret edemezler. Hahaha. Nooldu lan pipicik? Soğukta işler değişiyo dimi? Hahaha. Oh olsun. **İntikam** : Ben de seni seviyorum. **Tanga** : Kıçın kaşınıyosa diş ipi kullansana. İstenmeyen tüyleri de alıyo hem...
Tinerci : Madem önüne geçemiyoruz, bari çocuklara lpg taktıralım. Milli servet yani yazık günah...
Kalpak : Rus peruğu... Hepsinin kel olduğunu bilmek insanın tüylerini ürpertiyor...
Geri Dörtlü : Futbolcuların zeka seviyelerine göre sınıflandırılması herşeyden önce sportmenliğe aykırı...
3. Anons : Arkadaşnar lütfen!.. İpneye hakem diye baarıp durmayın! Valla maçı tatil etçek bak...
Süt : Sonuçta kalori değeri aynı ama yine de sağlacak hayvanın dişi olduğundan emin olmakta fayda var...